Cho Tôi Một Bát Cháo

Contents

Cho Tôi Một Bát Cháo **2**
1. Chương 1: Tiểu Mễ Chúc Đáng Thương Đã Mất Việc . . . 2
2. Chương 2: Văn Bân Đáng Thương Bị Người Đùa Giỡn . . . 7
3. Chương 3: Ông Chủ Tính Cách Quái Dị . . . 13
4. Chương 4: Bị Bắt Nạt, Còn Phải Nói Cám Ơn . . . 17
5. Chương 5: Văn Bân Xúi Quẩy Bị Người Đuổi Giết . . . 22
6. Chương 6: Tiểu Mễ Chúc Mới Vào Game Online . . . 28
7. Chương 7: Tiên Giới Công Hội Trong Truyền Thuyết . . . 35
8. Chương 8: Hai Kẻ Điên . . . 41
9. Chương 9: Long Hành Thiên Hạ Và Ngư Du Tứ Hải . . . 43
10. Chương 10: Chuyện Xấu Rối Tinh Rối Mù . . . 45
11. Chương 11: Nhiệm Vụ Tình Nhân . . . 51
12. Chương 12: Hôn Lễ Đáng Sợ . . . 56
13. Chương 13: Uyên Ương Hí Thủy Cũng Chết Đuối, Bỉ Dực Song Phi Cũng Rớt Chết . . . 61
14. Chương 14: Trò Chơi Điên Cuồng . . . 67
15. Chương 15: Cháo Chu Châu Nấu . . . 74
16. Chương 16: Đứa Nhỏ Bị Mua Chuộc . . . 79
17. Chương 17: Đàn Ông Không Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn . . . 84
18. Chương 18: Đơn Từ Chức . . . 88
19. Chương 19: Ngoài Ý Muốn Trong Quán Bar . . . 93
20. Chương 20: Trò Chơi Câu Cá . . . 98
21. Chương 21: Nhà Ba Miệng . . . 104
22. Chương 22: Được Một Tấc Lại Muốn Tiến Một Thước . . . 109
23. Chương 23: Công Thành Chiến . . . 114
24. Chương 24: Kích Thích Như Chơi Tàu Lượn . . . 119
25. Chương 25: Đàn Anh? . . . 124
26. Chương 26: Phương Pháp Rửa Miệng . . . 129
27. Chương 27: Từ Phong Người Này . . . 133
28. Chương 28: Ngoạn Gia Họp Mặt . . . 138
29. Chương 29: Chân Nhân Hãy Pk . . . 144
30. Chương 30: Ngoại Truyện . . . 151
31. Chương 31: Ngoại Truyện . . . 156
32. Chương 32: Ngoại Truyện . . . 160
33. Chương 33: Thực Xin Lỗi, Văn Bân . . . 167
34. Chương 34: Từ Cặn Bã . . . 172
35. Chương 35: Không Ngại . . . 177
36. Chương 36: Chuyện Cũ Tựa Gió . . . 183
37. Chương 37: Giới Hạn Yêu Và Hận . . . 188
38. Chương 38: Một Đêm Khó Ngủ . . . 193
39. Chương 39: Đứa Ngốc Không Hiểu Yêu . . . 199
40. Chương 40: Kích Thích Trong Quán Rượu . . . 205
41. Chương 41: Giải Quyết Dược Vật Khơi Gợi Phản Ứng . . . 210

42. Chương 42: Mất Mặt . . . 216
43. Chương 43: Ôn Nhu Bẫy Rập . . . 222
44. Chương 44: Nụ Hôn Sinh Nhật . . . 228
45. Chương 45: Yêu Hay Không Yêu . . . 235
46. Chương 46: Đàm Phán . . . 242
47. Chương 47: Du Học . . . 248
48. Chương 48: Trò Chơi Tình Duyên Thiên Long Bát Bộ . . . 255
49. Chương 49: Em So Với Tưởng Tượng Còn Yêu Anh Hơn . . . 261
50. Chương 50: Thẳng Thắn . . . 269
51. Chương 51: Hành Trình Tìm Tình Yêu . . . 276
52. Chương 52: Ăn Sạch Không Chừa . . . 284
53. Chương 53: Hạnh Phúc Hy-péc-bôn . . . 291
54. Chương 54: Nhạc Viêm . . . 301
55. Chương 55: Hôn Lễ Không Giống Nhau . . . 307
56. Chương 56: Đuổi Theo Trốn Đi . . . 315
57. Chương 57: Chinh Phục Trò Chơi . . . 322
58. Chương 58: 419 Nghiệt Duyên . . . 330
59. Chương 59: Bí Mật Không Thể Nói . . . 339
60. Chương 60: Tình Yêu Sống Lại . . . 347
61. Chương 61: Phiên Ngoại . . . 357
62. Chương 62: Phiên Ngoại . . . 365
63. Chương 63: Phiên Ngoại . . . 369
64. Chương 64: Phiên Ngoại . . . 371
65. Chương 65: Phiên Ngoại . . . 375

Cho Tôi Một Bát Cháo

Giới thiệu

Editor kiêm beta: 7days aka 7 Dịch và hỗ trợ: QT lão lão, gúc gồ đẹp zai Thể loại: Hiện đại, nh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cho-toi-mot-bat-chao

1. Chương 1: Tiểu Mễ Chúc Đáng Thương Đã Mất Việc

Lúc từ phiên toà đi ra, đã là buổi chiều rồi, mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu tản ra hơi nóng bức bối, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Chu Châu đè huyệt thái dương, mặt đất như chao đảo, cảm giác có chút choáng váng.

Phiên toà thảm bại, nghĩa là nửa tháng chuẩn bị mất ăn mất ngủ của anh đã biến thành bọt nước, đã không thu được khoảng thu nhập kếch xù như dự tính, còn phải nhận lại sự xem thường hung tợn của đương sự,

ngoài ra một đám đồng nghiệp cũng đang chờ trông thấy anh mà chê cười, châm chọc.

Được rồi, thua chính là thua

Nếu tên khốn đó không phải bằng hữu chủ nhiệm.

Anh cũng từng nghĩ tới chuyện đổi nơi công tác sang Thời Đại, nhưng luật sư bên đó đều danh tiếng nức trời, trong giới có tiếng ở sống không dễ, đặc biệt là Tiêu Phàm, Kì Quyên trong giới luật sư nổi tiếng bá vương và bà hoàng, ngẫm lại mỗi ngày phải theo chân bọn họ làm việc đã cảm thấy da đầu run lên.

Chỉ là ở sở sự vụ luật sư Duy Hoà mấy năm nay, cuộc sống cũng chẳng mấy dễ chịu, đồng sự ở mặt ngoài thì chung sống hòa bình, ngầm đấu đá nhau, đặc biệt chẳng hạn như trường hợp Chu Châu dẫn đầu chiến thắng phiên toà liên tục, lại thành đối tượng bị mọi người xa lánh. Bình thường là vẻ mặt tươi cười, "Chu luật sư anh thật lợi hại", "quả nhiên là Chu luật sư mạnh mẽ của chúng ta" ba nịnh hót linh tinh, mà trong lòng lại thầm bảo "Thằng đó là tiểu nhân đắc chí", "Nhìn thằng kia đắc ý tao thấy mắc ói" đủ loại chửi rủa.

Lần này cùng lắm cũng chỉ là thua một vụ kiện, mấy người đó cứ như núi lửa chết vỡ miệng, bùng nổ mãnh liệt

Thật sự không muốn ở lại cái nơi ngu ngốc này.

Sau khi kết thúc vụ án, Chu Châu một bên thu thập hành lý, một bên thuận tiện quăng đơn từ chức lên bàn chủ nhiệm văn phòng.

Sau khi tốt nghiệp lăn lộn ba năm ở đây, xử lý vô số vụ kiện, mỗi ngày mệt mỏi như trâu già cày ruộng, cuối cùng rơi vào kết cục thế này.

Cũng là vấn đề của chính anh, không nịnh hót vỗ mông ngựa, lại không làm trò giả dối, còn không thèm trưng khuôn mặt tươi cười, cũng có chút cậy tài khinh người, cho nên mới làm người khác có cảm giác ngạo mạn.

Ảo tượng tốt đẹp thời đại học, trong hiện thực lần lượt lần lượt tan biến.

Có tài thì sao? Thạc sĩ luật thì sao? Miệng lưỡi sắc bén có tài hùng biện thì sao? Vẫn phải dính chặt với tiền mặt thôi.

Chu Châu dùng thùng giấy thu nhập một số sách, văn kiện quan trọng của mình, còn có cây bút máy làm bạn nhiều năm, quay đầu nhìn văn phòng trống trơn, lúc này mới xoay người ra cửa.

"Tạm biệt, ác mộng của tôi."

Rời đi thật dứt khoát, phía sau bảng hiệu " sở sự vụ luật sư Duy Hoà", dưới ánh mặt trời toả ánh vàng lấp lánh, tựa như đang châm chọc anh ngu xuẩn.

Sau khi về nhà liền vọt đi tắm rửa, ở trong nhà tắm, anh nghe được anh bạn cùng nhà – Văn Bân đang ê a chửi bậy.

"Tao đệt, thằng này lì! Dám đánh chết tao, mẹ nó, chờ tao bảo Đại ca bọn tao tới chém mầy trăm mảnh!"

"A a a boss, nơi này sao lại có boss!"

"Văn Bân, cậu im lặng một lát được không!" Chu Châu hướng ra ngoài cửa kêu một tiếng, tâm tình buồn bực, tiện thể tung một cước vào cửa nhà tắm.

"Tao đệt! Hồi sinh á hồi sinh á, thằng ngu!" Văn Bân như không nghe thấy, như trước không ngừng kêu to, " Đánh cái thằng chết tiệt gì mà Long Hành Thiên Hạ cho ông", đánh nó đánh nó, nó là Đại ca, nhanh lên anh em đồng bào, trước trước trước! Cắn chết nó!"

Một lát sau, Chu Châu tắm rửa xong đi ra, dựa vào cạnh cửa nhìn Văn Bân ngồi trước máy tính gào thét.

"Tôi nói cậu câm miệng, có nghe thấy không?"

Bởi vì âm lượng tai nghe quá lớn nên Văn Bân không nhìn đến sắc mặt âm trầm của Chu Châu, vẫn như trước say sưa trong thế giới game online.

“A a a, chị Bỉnh nhanh qua thêm huyết cho em! Nhanh lên đi!”

Đột nhiên đỉnh đầu cảm giác thấy man mát, trong màn hình phản chiếu hình ảnh Chu Châu cầm một ly nước ô mai, động tác dịu dàng rót xuống đầu Văn Bân.

Ánh mắt ôn nhu, dáng vẻ cẩn thận đó, phảng phất như đang tưới đóa hoa đẹp nhất trần đời.

Văn Bân đột nhiên im lặng.

Chờ sau khi Chu Châu rưới xong, Văn Bân lúc này mới bỏ tai nghe ra, đứng lên nghiêm túc vỗ vỗ bả vai Chu Châu.

“Anh em, gì mà nóng thế?”

“Thêm huyết cho cậu đó.” Chu Châu cười cười vứt qua một câu, sau đó nhàn nhã ngồi lên ghế sopha bên cạnh, “Đủ chưa? Chưa đủ còn có nước dưa hấu.”

Vân Bân cũng biết chính mình không đúng, nói quàng quạc làm ồn đến anh ấy , cười cười có chút xấu hổ, lúc nói chuyện liền thay bộ mặt lấy lòng.

“Vừa rồi đang đấu bang chiến, ha ha, làm phiền anh hở?” Nhân tiện đem móng vuốt khoác lên bả vai của đối phương, thể hiện người bạn tốt.

“Không ầm ĩ, lỗ tai tôi điếc rồi.”

“Eh…Tui từ sau không nói nữa, đánh chữ thôi được chứ?”

“Được, cậu đừng nói là đánh chữ, cậu đánh tôi đều được.”

“A…” Văn Bân ngượng ngùng sờ sờ gáy, ngồi bên cạnh anh cười có chút vô tội: “Anh đừng như vậy, tui cùng thuê nhà này, dù thế nào cũng coi như là quan hệ nửa chung sống mà, không phải nói hàng xóm nên chung sống hoà thuận sao, mà đôi ta đừng nói hàng xóm, còn là ở chung, nếu chỉ vì việc nhỏ nhoi ấy mà ầm ĩ không thoải mái, ảnh hưởng mối quan hệ hòa thuận của chúng ta, thì rất là lợi bất cập hại nha.”

Nghĩ nghĩ, lại nhét thêm một câu: “Đúng rồi, phí điện nước tháng này anh giúp tui ứng trước? Tui buôn bán lời thì trả lại anh, được chứ?”

Chu Châu ngó trần nhà trở mình xem thường, “Quên đi, mặc dù tôi vẫn còn thất nghiệp nhưng mà chút tiền đó vẫn chi trả được.”

Văn Bân đặt trọng điểm ra vế “Ảnh phải bỏ tiền”, nên xem nhẹ điểm mấu chốt “Ảnh thất nghiệp” phía trước, cũng không ngó thấy bộ dạng Chu Châu cau mày phiền não, tiếp tục lầm bầm lầm bầu: “Thiệt là bực bội, tui nếu bán món vũ khí đó, có thể kiếm một ngàn tám trăm, thằng cà lơ phất phơ chết toi nào đấy tự nhiên đem vũ khí gia công bạo, mẹ kiếp, toàn bộ một lũ ngốc X.” (bạo: nổ)

“Văn Bân, cậu không tính tìm việc làm sao?” Chu Châu nghiêm túc nhìn về phía Văn Bân.

“Tui đây còn chưa có tốt nghiệp mà…”

“Cậu là loại người đến lúc nghẹn nước tiểu sắp ra mới đi tìm WC sao?”

Lời này có phần nghe không xuôi tai, nhất là từ miệng Chu Châu thoạt nhìn là phần tử trí thức nhã nhặn như vậy.

Văn Bân định bụng phản bác, lại không tìm thấy từ thích hợp, vì thế cúi đầu bộ dáng thụ giáo, ngoan ngoãn chỉ nghe mà không nói.

“Game chỉ là giải trí, đừng biến nó thành trọng tâm cuộc sống! Cậu nhìn cậu đi, mắt mũi càng ngày càng thâm xì ra, suốt ngày suốt đêm đánh đấm ba cái thứ chim cò cá vượn không có thật, thú vị lắm sao? Cậu cũng không còn nhỏ, dì nếu hỏi đến, tôi giải thích như thế nào?”

Đầu Văn Bân xoẹt thoắt cái ngẩng lên, thần sắc hơi kích động, “Đừng đừng, ngài ngàn vạn lần đừng cho mẹ em biết, bà ấy mà biết, tuyệt đối là nhéo rụng đầu em mất!”

Chu Châu sờ sờ đầu Văn Bân, dịu dàng cười, "Hiểu được là tốt rồi. Chúng ta cùng nhau tìm việc làm, có tôi đây là tiền bối dẫn theo, cậu cũng không cần xài nhiều may mắn."

Văn Bân ngoan ngoãn gât gật đầu, " Vậy ok, hết thảy nghe anh sắp xếp, muốn tui làm gì cũng được."

"Hay là tôi bán cậu, cho cậu đi bán thịt nhé." Chu Châu vẻ mặt đột nhiên dịu dàng nhìn Văn Bân, nhìn đến sau lưng Văn Bân nổi lên một tầng da gà.

Văn Bân thanh âm run rẩy nói: "Chu đại ca, tui tự nhận mình không dáng người không tư sắc, cái thân này mà bán đi là thành món hàng cho cũng không ai thèm đâu…"

Chu Châu cười đứng dậy, tới cửa đột nhiên quay đầu nói, "Cậu nghĩ đến đâu thế, tôi chỉ là nói bán thịt heo mà."

Quay lại mắng tôi là heo….Anh Chu anh….Anh tuyệt đối do từng chịu kích thích nặng nề…do đó tôi sẽ tha thứ cho anh, không so đo cùng anh.

Văn Bân nghĩ vậy, tâm tình lại tốt hẳn lên, trở lại trước bàn phím, mặt mày hớn hở đánh một hàng chữ ở kênh công hội: "Nhóm thân yêu, anh giai đây phải đi tìm việc làm rồi, phải chờ tui trở về nhá ~~"

Kết quả phía dưới nhanh chóng một tràng dài hồi âm

"Nhân sinh mỹ lệ là không thể tách rời nghề nghiệp tuyệt vời nha ^^"

"Tốt nhất là khỏi quay về nha Văn ca ca, ông trở lại, thịt của tui sẽ biến thành da gà rụng đầy trên mặt đất mất."

"Thịt rớt là tốt, vừa lúc giảm béo hén~!"

"Mấu chốt là không chỉ rụng thịt, lông tơ trên lưng cũng cảm thụ được mà múa suốt kìa, quả thực quá mất hồn mà!"

Văn Bân ngẩn người, mình có đáng sợ vậy sao?

Cậu không phục, vì thế liền bắn qua một tin thanh minh: "Tui đây gọi là tiêu khiển đại chúng, nói rồi mọi người đừng ghét bỏ, kiếp sống game của mấy người có bao nhiêu buồn tẻ nhạt nhẻo biết không hả? Cơ mà sau khi tui tìm được công việc, sẽ không còn nhiều thời gian chơi game thế này, tui khóc chết mất."

"Ôi, cưng như vậy mà cũng đi tìm việc làm ư, cưng sẽ không đi dọn hoa chứ? Bé con Hào Hoa Phong Nhã tay trói gà không chặt?"

"Chị gái đây khuyên nhóc một câu, tìm việc làm rất là nguy hiểm yo ^^ đặc biệt gặp phải các loại ông chủ mờ ám thú vật muốn trêu chọc thư ký nà, ngàn vạn lần chớ ưng thuận nga ^^"

"Nhớ kỹ giữ gìn trinh tiết của cưng… chúc may mắn Hào Hoa Phong Nhã em yêu."

Văn Bân mặt hơi run rẩy, ghìm bàn phím lại không biết nói cái gì, dứt khoát tắt game.

Công hội này toàn lũ hại bạn, nói chuyện cứ vậy, đùa giỡn lẫn nhau khiến người ta dở khóc dở cười.

Có lẽ, lúc trước gia nhập cái công hội tỷ lệ nữ giới cao hơn tám mươi phần trăm này, thật là thất bại lớn nhất trong kiếp sống game của cậu.

Chỉ là… Các cô gái này có đôi khi cũng khá đáng yêu, chiến đấu cũng đủ mạnh mẽ.

Tuy rằng, trong công hội đã chứng thực mỹ nữ công chúa đáng yêu nhất "Mông Y Nhiên", là nam, còn là đàn ông đã có một con trai, lúc trước tạo nhân vật nữ thuần túy bởi vì lần đầu chơi game không quen tay, trực tiếp chọn toàn bộ mặc định.

Nhưng Văn Bân vẫn có chút kỳ vọng với mấy bạn nữ trong công hội, đặc biệt Bình tỷ tỷ cọp mẹ đây, tuy rằng tác phong dũng mãnh chút, nhưng kì thật là người phụ nữ rất nghĩa khí lại thêm có tài lãnh đạo.

Hy vọng chính mình cũng tìm được một người vợ tốt, ngọt ngào ân ái vượt qua đoạn kiếp sống game này.

Như cặp vợ chồng điển hình được mọi người công nhận– "Long Hành Thiên Hạ" và "Ngư Du Tứ Hải" vậy.

Đại Long với Tiểu Ngư, nghe vào rất hài hòa tốt đẹp nha.

Tên cũng xứng đôi nữa.

Văn Bân bất đắc dĩ thở dài, lục lọi cái rương, tìm được bộ đồ thoạt nhìn cũng coi như tây trang, tính cùng Chu Châu tìm việc làm.

Lúc này, di động đột nhiên vang lên.

"Văn Bân chúng mình chia tay đi."

Người gửi bé Sweetheart đáng yêu – Nhạc Điềm Điềm, từ năm hai bắt đầu quen bạn gái, tuy rằng tên gọi Điềm Điềm, thực tế tác phong chẳng có chút cảm giác dịu dàng ôn nhu đáng yêu nào hết. (Điềm Điềm: ngọt ngào)

Nữ sinh cực mạnh mẽ, nghe nói hồi nhỏ cùng bé trai quính nhau cho tới bây giờ chưa từng thua, leo núi cày ruộng cực lợi hại.

Một con cọp mẹ.

"Tui đệt, Nhạc Điềm Điềm, bà chẳng lẽ lại nhàm chán, muốn tìm chút kích thích hả?"

Kết quả hồi ầm của đối phương là, "Kích thích cái rắm! Ba tui biểu sau khi tốt nghiệp phải ra nước ngoài, hai ta sớm muộn gì cũng chia tay, đằng nào cũng thế chẳng bằng làm luôn cho lành"

Văn Bân nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ thở dài, ngón tay nhanh ấn phím, gửi đi, tắt máy, động tác liền mạch lưu loát.

"Vậy đi, gia đình có điều kiện, thuận buồm xuôi gió, ra nước ngoài tìm thằng tóc vàng nào rồi về sinh ra con lai mắt xanh đi nhá, chào."

Dù sao tốt nghiệp là thời chia tay cao điểm, hai người bọn họ đã là đôi cuối cùng còn tồn lại trong ban, hiện tại chia tay, cũng coi như tốt đẹp.

Có điều, trái với mấy đứa khóc thiên gọi địa bên cạnh, mình có phải quá mức bình tĩnh không?

Yêu nhau bốn năm, nhưng có lẽ tình cảm cũng chẳng có gì mãnh liệt.

Mới đầu cảm thấy cọp mẹ rất đáng yêu, ở chung lâu, lại cảm thấy nhỏ thực đáng sợ, điển hình chủ nghĩa nữ quyền.

Chỉ là xoay xở vấn đề việc làm trước, tìm kiếm tình yêu sau.

Văn Bân cào lại mái tóc lộn xộn, xoay người vào phòng tắm.

Nhớ tới hôm nay Chu đại ca phát giận lên mình, trong lòng lại dâng lên cảm giác áy náy chết tiệt.

Văn Bân và Chu Châu từ nhỏ là bạn thân chơi với nhau tới lớn.

Hai nhà ở chung một khu nhỏ, mẹ là bạn học từ tiểu học đến trung học, ba lại là đồng nghiệp, cho nên quan hệ hai nhà tốt lắm.

Chu Châu lớn hơn Văn Bân sáu tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ luật sau làm việc tại sở sự vụ Duy Hoà luật sư, mà Văn Bân cũng đang đi học ở thành phố này, vì thế đã ở lại chỗ Chu Châu làm "Ký sinh trùng."

Cuộc sống đại học của Văn Bân thực may mắn, chưa từng thể nghiệm "Trong thức ăn kẹp sâu róm" "Ruồi bọ giữa nước lèo", cơm nhà chung quy so với trường học tốt hơn nhiều, đặc biệt cơm Chu Châu làm, ăn lâu dài, miệng liền được chiều đến hư.

Văn Bân biết Chu Châu người nọ là mạnh miệng mềm lòng, lúc tức giận kêu một tiếng anh hai thì sẽ nhẹ nhàng cười rộ lên.

Anh vừa nấu cơm vừa giặt quần áo, quần áo luôn sạch sẽ, kiểu tóc cũng chưa bao giờ rối, điển hình mẫu đàn ông nội trợ.

Có lẽ do nhiều năm qua vẫn ở một mình, anh rất thạo dọn dẹp phòng, ngay cả cái ổ heo của Văn Bân, dưới sự giám sát của anh, cũng được cải tạo thành phòng ngủ gọn gàng.

Người tốt như vậy ay….

Vì sao vẫn chưa có bạn gái chứ?

Thời điểm Văn Bân nhắc tới, anh vẫn tươi cười dịu dàng , nói: “Không vội.”

Mười tám tuổi nói vậy cũng coi như còn nhỏ không biết gì, hai mươi hai tuổi nói như vậy coi như anh lấy sự nghiệp làm trọng, đều hai bảy hai tám còn chưa vội, chẳng lẽ thật muốn đến lúc hơn ba mươi muốn làm màn tình yêu cuối đời kinh thiên động địa?

Văn Bân trầm tư không lý giải được, có điều, về sau nhắc lại, Chu Châu lại cho một câu “Hoàng đế không vội, thái giám gấp chết” đem Văn Bân quăng đi.

Thời gian lâu, thật sự hoài nghi, anh chẳng lẽ chức năng nào đó có vấn đề?

Đương nhiên, Chu Châu cũng không biết Văn Bân ở cùng dưới mái nhà, thường âm thầm dùng ánh mắt đồng tình nhìn theo bóng dáng anh, còn Văn Bân đem ánh mắt mập mờ trở thành động kinh phát tác lúc có lúc không khi anh xoay người lại.

Hai người, anh cho tôi ngu ngốc, tôi xem anh công năng không được đầy đủ, cho nhau chút đồng tình, cứ vậy ở chung, nhiều năm qua cũng xem như hòa thuận.

Chỉ là đêm hôm nay, Chu Châu hình như tâm tình rất tệ, rốt cuộc là vì sao?

Văn Bân không hiểu, một bên tắm rửa, một bên nhớ lại biểu hiện khác thường của anh .

Đột nhiên nhớ màn tán dóc vừa rồi lúc Chu đại ca nói câu: “Tôi tuy rằng thất…”

Nhưng thất cái gì thực không có nghe rõ.

Giật cả mình, vội vàng đóng vòi nước, hướng ra ngoài cửa hô: “Chu ca, anh thất cái gì ? !

Thất tình hay là thất thân?”

Chu Châu đang ở phòng bếp làm cơm chiều, nghe được tiếng kêu của cậu, mỉm cười, đi đến trước cửa phòng tắm, nhẹ nhàng lấy dao gõ.

“Tôi đột nhiên rất muốn giết heo, cậu kêu lại nghe chút.”

Nháy mắt, trong phòng tắm im bặt, lặng ngắt như tờ.

2. Chương 2: Văn Bân Đáng Thương Bị Người Đùa Giỡn

Đối với Chu Châu mà nói, Văn Bân như là em trai vậy, hai nhà quan hệ tốt đẹp, hai người lại là con một, thanh mai trúc mã chơi nhau từ bé đến lớn.

Từ lúc cậu lên đại học đến nay đã bốn năm, trong bốn năm ấy ở với nhau đã cùng trải qua bao lần buồn vui.

Nhưng Chu Châu vẫn coi Văn Bân là em trai mà cưng chiều, nấu cơm, giặt quần áo cho cậu, cho tới bây giờ chưa từng oán giận.

Chỉ là năm nay, Văn Bân cũng đã năm tư, sự nhẫn nại của Chu Châu rốt cuộc tích lũy đủ để núi lửa phun trào.

Lấy góc nhìn trưởng thành của anh, game chỉ là trò giải trí vô bổ cực độ, mà Văn Bân vì không có khóa học gì liền làm ổ ở nhà thâu đêm chơi game, trong mắt anh, là hành vi ấu trĩ không nghề ngỗng.

Bởi chuyện game, hai người từ nhỏ ầm ĩ đến lớn ẫm ĩ, hiện tại, rốt cuộc tìm được một cơ hội rồi.

Có lẽ cậu ta tìm được việc làm, sẽ không còn tính trẻ con như vậy nữa.

Chu Châu bất đắc dĩ thở dài.

Có đôi khi, cảm giác mình cứ như bà già, việc nào cũng muốn thay cậu suy nghĩ.

Trên bàn cơm, Văn Bân mặc áo ngủ, lộ ra mảnh ngực lớn, giọt nước tắm xong không lau khô theo ngực trượt xuống.

Chu Châu nhìn chằm chằm cậu, nhíu mày: "Chỉnh áo đi, đối diện với làn da cậu tôi nuốt không trôi."

Văn Bân ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi đầu, ho khan một tiếng đem áo ngủ kéo lại, "Chu ca, chúng ta đi đâu tìm việc làm?"

Chu Châu cười nói: "Tôi ở trên mạng tra thử, tập đoàn Long thị gần đây đang thông báo tuyển dụng, vừa lúc hợp với chuyên ngành của cậu, tôi đã giúp cậu gửi sơ yếu lý lịch, xem thử xem."

Văn Bân vẻ mặt cảm động lẫn cảm kích, vươn tay ra đặt lên mu bàn tay Chu Châu vỗ vỗ: "Anh còn quan tâm tui hơn mẹ tui đó."

Sau đó rụt tay trở lại, nắm một cái chân gà lên gặm.

Chu Châu bất đắc dĩ nói: "Cậu sao xuống dốc vậy, không tìm bạn gái. Mà chắc là cũng không có nữ sinh nào chịu được Trư Bát Giới cậu ăn cùng bàn, còn có cái miệng thúi hoắc suốt ngày văng tục đó.

Văn Bân không thèm để ý chút nào: "Ai nói, tui có bạn gái."

Chu Châu nhíu mi, "Há?"

"Khụ, mới chia tay."

Chu Châu nở nụ cười: "Tại sao chia tay?"

"Nhỏ nói chịu không nổi tui." Ngẩng đầu lên, lắc lắc mái tóc, "Chịu không nổi thì dẹp, rồi sẽ có phụ nữ không chịu được tui thôi, một cây củ cải một cái hố."

"Đáng tiếc, có cây củ cải không tìm thấy hố, đặc biệt là cây củ cải vặn vẹo như cậu vậy."

Văn Bân nhíu nhíu mày, nói với Chu Châu: "Hoàng đế không vội, thái giám gấp chết."

Chu Châu cũng không tức giận, chỉ thở dài, làm lưng Văn Bân run lên.

Đêm đó, Văn Bân vào game, định gửi lời từ biệt cuối cùng tới các bạn hữu trong bang.

Một mình lang thang ở Thiên Âm Tự nơi ngoại thành, ngẩn ngơ nhìn hùng quái to lớn với quạ đen được tạo hình khó coi.

Bất luận như thế nào, mình cũng đã vào game này mấy tháng, quen bạn không nhiều chuốc thù không ít, đột nhiên bởi vì lý do việc làm mà phải rời khỏi, trong lòng lại có chút không đành.

Đang muốn phóng kỹ năng cuối cùng giết vài con quạ đen, tưởng nhớ kiếp sống game của bản thân.

Đột nhiên, một quả cầu quang đập qua đỉnh đầu, còn chưa kịp trốn, thân thể đã ngừng hoạt động, sau đó nhân vật be bé trên màn hình vi tính bi thương ngã vật xuống đất.

Văn Bân trước máy tính há miệng chửi một tiếng, nghĩ thầm mình đang định rời khỏi, một phút cuối cùng lên du hí còn bị người miểu sát?

Bị người giết, hoặc nhận mệnh mà chạy trốn, hoặc, giết lại cho bằng được. Mình đương nhiên chả phải loại đà điểu lẩn mất, mà người nếu phạm ta ta hảo hán hoàn trả lại gấp mười lần.

Vì thế bắt đầu phẫn nộ gõ bàn phím.

"Canxi oxit (*), tiên sư mày não bị lư đá rồi hả? Mắc gì giết ông, mày nhàn rỗi nhảm ruồi như thế sao không mà đi móc mộ phần tổ tiên ấy!"

(*) Canxi oxit = Cao= phiên âm của từ thao

Cảnh giới cãi nhau thấp nhất là mở miệng chửi bậy, cảnh giới cao nhất, chính là hờ hững và không nhìn.

Văn Bân hiển nhiên là cảnh giới thấp nhất, người nọ, đã tu luyện tới đẳng cấp cao nhất, bị người ân cần thăm hỏi phần mộ tổ tiên, như trước thấy biến không hãi, ngược lại nhàn nhã tới bên cạnh Văn Bân, ngồi chơi.

"Bố nói với mày, mày não phế ngu si, giết tao làm gì?"

Nheo mắt vừa thấy, ID đỉnh đầu người nọ là —— Túy Thanh Phong.

Văn Bân co rút khóe môi, sau đó đánh xuống một hàng chữ

"Nguyên lai là mày, đệ nhất sát thủ danh chiêu hôi thúi."

Bên kia như trước không thèm nhìn, tiếp tục nhàn nhã ngồi xuống khôi phục pháp lực.

Cấp bậc Túy Thanh Phong trong toàn server xếp hàng thứ ba, là bang chủ đời thứ ba của tổ chức sát thủ đáng sợ nhất game – "Sát Lục", đương nhiên, bang chủ đời nhị bị một số nhân sĩ chính nghĩa liên hợp lại giết không dám ra khỏi thành, delete nick thoái ẩn giang hồ.

Mà Túy Thanh Phong đời thứ ba, hiển nhiên, tính mệnh cùng trình độ ngoan cường có thể so với cây xương rồng ở sa mạc, công hội Văn Bân từng tiến hành vây truy chặn đường hắn, mà tên này, chính là loại không chết được, kỹ thuật PK cao siêu khiến kẻ khác phẫn nộ.

Sau khi hắn nhậm chức, Sát Lục công hội trái lại cũng an phận không ít, ít nhất sẽ không ở ngoại thành đồ sát acc nhỏ.

Nhưng hôm nay, cớ sao bản thân lại biến thành oan hồn dưới đao hắn?

Thật lâu lúc sau, bên kia Túy Thanh Phong dường như mới ý thức tới sự tồn tại của Văn Bân, đánh ra một hàng chữ.

"Cậu mới vừa nói cái gì, canxi oxit gì?"

Văn Bân trong lòng tức giận chửi má nó, "Học qua hóa học chưa? canxi oxit viết như thế nào, CaO, thao, chính là ý này."

Bên kia trầm mặc một lát, lại đột nhiên nói: "Thao?"

Văn Bân trở mình xem thường, "Muốn ông tự mình thực hành một lần cho mà xem không? Có điều ông chả có hứng thú với bọn đực rựa, nhìn mày bộ dạng thảm hại nam không nam nữ không nữ, mất hết cả hứng thú. Mày biết không, mặt của mày cứ như con lừa bị kẹp khe cửa, mày toàn thân đều tản ra mùi thối, đi ngang nơi có hoa còn đết biết xấu hổ."

Bên kia chỉ trả lại biểu tượng mỉm cười, sau đó nói: "Cậu sao lại ghé vào bên chân tôi nói chuyện?"

Văn Bân càng tức giận, đương nhiên là bị mày chém chết, người chết đương nhiên là nằm úp sấp, chẳng lẽ còn có thể đứng lên.

"Bình thân a." Túy Thanh Phong đứng lên, giẫm giẫm tay Văn Bân.

"Mẹ mày, mắc gì tự dưng đi giết người, có bệnh à!"

"Tôi có giết người? Tôi nhớ rõ vừa rồi chém chết một con heo kia mà."

Văn Bân vừa định mắng, đột nhiên thấy Túy Thanh Phong xuất ra đạo cụ gì đấy, kim quang lấp lánh "Bang phái triệu tập lệnh" chiếu sáng bầu trời đêm, nháy mắt, chung quanh hắn xuất hiện mấy chục người, trên đỉnh đầu đều mang tên "Sát Lục công hội".

Bang phái triệu tập lệnh là công cụ trong game mới mở rộng, một người sử dụng, người khác trong bang chỉ cần click đồng ý triệu tập, sẽ nháy mắt chuyển hoán đến bên cạnh người nọ, bởi vậy, đạo cụ này thường xuyên dùng trong trường hợp bang phái kéo bè kéo lũ đi oánh lộn.

Nhưng hôm nay, Túy Thanh Phong đột nhiên dùng bang phái triệu tập lệnh, ấy hiển nhiên không có khả năng là kêu người trong bang đến cùng mình chửi nhau, Văn Bân cũng tự hiểu được, bản thân chả có chút kí lô nào.

Vậy bọn họ đến đây làm gì? Còn đang nghi hoặc, chợt thấy phụ cận kênh có người phát ra tin nhắn

"Lão Đại, boss sắp ra?"

Túy Thanh Phong biểu tượng mỉm cười, "Còn một phút, mọi người chuẩn bị, xếp đội hình cho tốt."

Không lâu sau, chỉ thấy một con phượng hoàng toàn thân lóe kim quang xuất hiện trong tầm nhìn, kêu gào "Ha ha ha, ta đây Kim Phượng tới nhân gian chơi đùa, điêu dân tụi bây, còn không quỳ xuống nữ hoàng ta!"

Người của Sát Lục công hội lập tức đi lên vây quanh, Văn Bân có thể theo màu bên ngoài của các vòng tròn nhìn ra, bọn họ đã sớm gia tăng tốt trạng thái công phòng, thầy thuốc đứng cuối thêm huyết, chiến sĩ da thô thịt dày thì sắp xếp phía trước, thích khách công kích gần, pháp sư công xa.

Phượng hoàng này quả nhiên không dễ đánh, cánh vàng vẫy đập, một trận lực kim công kích to lớn quét tới ba hướng chung quanh, trong phút chốc thây ngã khắp nơi.

Túy Thanh Phong đứng ở trung tâm chỉ huy, "Thầy thuốc chú ý tốc độ hồi sinh, pháp sư mau rút lui, ba mặt vây quanh nó, chú ý khoảng cách."

Người Sát Lục công hội nhanh chóng theo sự chỉ huy của hắn biến ảo đội hình, theo ba phương hướng vây quanh kim phượng kia, sau đó phát động đợt mãnh công thứ hai.

Chỉ thấy kim phượng kia huyết giảm xuống nhanh chóng, rất mau sẽ thấy đáy, Túy Thanh Phong đột nhiên nói: "Cẩn thận chung quanh, lông chim kia chỉ sợ có biến, mọi người làm thành vòng, chú ý gia tăng tốt trạng thái công phòng!"

Kim phượng đột nhiên thét một tiếng, sau đó xụi lơ trên mặt đất, vốn tưởng nhiệm vụ đã xong, đám lông vàng trên mình đột nhiên biến thành một đám chim nhỏ, chạy tứ tán xung quanh.

Túy Thanh Phong ra lệnh: "Truy! Không buông tha con nào!"

Người Sát Lục công hội nhanh chóng phân bốn phương hướng đồ sát kim điểu, pháp sư thầy thuốc dùng kỹ năng quần công đem chúng vây lại giết cả đàn, chiến sĩ với thích khách nhìn thấy một con thì chém một con, cửa sổ phụ cận tung bay tin tức hệ thống:

Đệ 1 chỉ kim điểu tử vong

Đệ 2 chỉ kim điểu tử vong

Đệ 3 chỉ kim điểu tử vong

……

Một chuỗi dài tin tức hệ thống khiến người ta hoa cả mắt, cuối cùng, dừng hình ở: đệ 99 chỉ kim điểu tử vong.

Sau đó ngừng lại.

"Mẹ nó, mất một con!"

"Mẹ nó, nhiệm vụ trăm điểu triêu phượng quả nhiên biến thái! Một trăm điểu, kim quang lấp lánh, mắt đều thành nhấp nháy!"

"Mắt tôi sắp thành kim tinh rồi…"

"Mất một con là nhiệm vụ thất bại, chúng ta giết lâu như vậy, chẳng lẽ trắng tay! Lương khô tôi mang đều sắp ăn sạch, ngao…"

"Không phải chứ, còn một con đi đâu ?"

Văn Bân vừa chuyển chuột, nhìn nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện phía sau Túy Thanh Phong có một vạt ánh sáng mỏng, vì thế tốt bụng nhắc nhở

”Túy Thanh Phong, sau mông anh có một con kìa.”

Vẫn chưa nói hết, Túy Thanh Phong hình như cũng phát hiện, xoay người, một kiếm chém chết con chim.

Tin tức hệ thống: đệ 100 chỉ kim điểu tử vong.

Tin tức hệ thống: [Sát Lục công hội]dưới sự dẫn dắt của [Túy Thanh Phong] lần đầu hoàn thành nhiệm vụ [Trăm điểu triêu phượng], được tặng thưởng 10000 kim tệ, bang phái thành thị thăng cấp năm!

Chung quanh ầm ĩ thanh âm reo hò.

Túy Thanh Phong xoay người, “không cẩn thận” giẫm giẫm tay Văn Bân, sau đó nói: “Thầy thuốc đến cứu hồi sinh cậu ấy.”

Rất nhanh thầy thuốc của bang cho Văn Bân thuật hồi sinh, đóa sen xinh đẹp nở rộ quanh cơ thể, Túy Thanh Phong vẫn ghé vào bên chân thi thể Hào Hoa Phong Nhã – kẻ rốt cuộc hồi sinh thành công mà đứng dậy.

Đồng thời, phía dưới bên trái hệ thống cũng nêu lên tin tức “Tổn thất kinh nghiệm 10%, tiền tài 10 kim tệ”.

Thấy bọn họ người đông thế mạnh, mình quả thật không tiện mở miệng chửi con mẹ, đã thế còn mắng bang chủ nhà người ta.

Văn Bân đành phải nén giận nói: “Tôi đi.”

”Chờ.” Ấy thế mà Túy Thanh Phong lại bày ra bộ dáng rất chi lễ phép: “Vừa rồi giết cậu, thật sự là bất đắc dĩ.”

Hắn dùng kênh tán gẫu riêng, người khác nhìn không thấy.

Văn Bân cảm thấy đại trượng phu co được thì dãn được, mà việc nhỏ như vậy, người ta lại lén xin lỗi, cũng đâu cần phải so đo đúng không.

Vì thế sờ sờ gáy, đánh xuống hàng chữ: “Không có việc gì, cũng không rơi nhiều kinh nghiệm.”

Bên kia lại tiếp: “Dù sao nếu tôi không giết cậu, thì cậu, với đống trang bị rách này, kim phượng vừa ra tới cũng sẽ bị miểu sát luôn.”

Văn Bân sửng sốt.

”So với bị con chim cùi miểu sát, thà để tôi tự tay giết cậu, đúng không?”

Thằng này đang xin lỗi???

”Nhưng mà trang bị của cậu cũng quá thối nát đi, tôi có vài món không cần mặc, cậu muốn không, cho cậu.”

Này con mẹ nó xin lỗi? Mình thật sự là lấy lòng quân tử đo bụng tiểu nhân!

”Đệt, Túy Thanh Phong, tổ sư mày đừng khinh người quá đáng!”

Văn Bân tay trượt gửi tin này qua kênh phụ cận.

Ngoài ý muốn chính là, người Sát Lục công hội chẳng những không bởi vì cậu mắng lão Đại mà tức giận, ngược lại phát ra một trận chậc chậc thán phục .

”Lão Đại, anh khi nào lại thích nam sắc thế?”

”Đúng vậy đúng vậy, đùa giỡn cậu bạn nhỏ này, xem đi, người ta thẹn quá thành giận rồi.”

”Lão Đại, người ta kêu anh đừng khinh người quá đáng nha, anh sao lại bắt nạt cậu ấy? Xem đứa nhỏ bị dọa rồi kìa.”

Quả nhiên vật họp theo loài, não tụi này đều bị kẹp nát.

Văn Bân rất muốn giẫm lên khuôn mặt đó của Túy Thanh Phong, nhân tiện giẫm bẹp mặt cả công hội bọn họ.

…Nhưng hôm nay thế đơn lực bạc, quả thực không thể nhất thời khoe tài.

Vì thế đang tính xoay người chạy trốn, đã thấy Túy Thanh Phong đột nhiên phát ra tin nhắn ở kênh phụ cận: "Nhiệm vụ bữa trước lấy được một bộ y phục rất tốt, tặng cậu mặc, là bồi thường, được không?"

Người trong bang lại bắt đầu nói bậy.

"Nhanh như vậy tặng y phục, tặng người y phục, chính là ý muốn tự tay cởi ra, tiểu Phong Phong, cậu tiến triển có phải nhanh quá không?"

"Lão Đại, kiện y phục đó chính là vật báu vô giá mà! Long Hành Thiên Hạ ra giá muốn kiện y phục đó, anh còn không chịu bán, hôm nay sao lại muốn tặng người ta?"

"Đúng vậy, nước miếng nước miếng, y phục đó đẹp chết đi được, kim quang lấp lánh, em cũng muốn, đại ca đưa em đi!"

Văn Bân lại đến câu

"Y phục rách nát gì đó, bị mày chạm qua khẳng định toàn thân có mùi, mặt trên dính đầy vi khuẩn, đưa cho tên khất cái đi thôi, ông lười xài."

Chung quanh một mảnh trầm mặc đáng sợ .

Có người đã thấy ngứa tay muốn phóng đạn quang ra đập chết cậu.

Túy Thanh Phong lại nói: "Được rồi, tôi giữ lại cho cậu, cậu muốn thì lấy."

Sau đó lại tới nữa câu: "Đến phòng tôi lấy đi, tôi tự mình mặc vào cho cậu."

Chung quanh lại một trận cười vang.

"Tiểu Bồ Câu, boss bên kia cậu xoát ra chưa, dùng bang phái triệu tập lệnh, nhiệm vụ tiếp." Túy Thanh Phong đột nhiên nghiêm túc, ở kênh phụ cận ra lệnh.

"Lão Đại anh nhầm địa chỉ rồi, phát ở kênh bang phái mới đúng! Phát chỗ này Bồ Câu nhìn không thấy."

"Ngốc thế, lão đại là cố ý nhầm chỗ, cho người yêu bé nhỏ của ảnh xem người ta phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, chút tình thú nhỏ bé ấy mà cũng không hiểu hử ~"

"Trong lòng biết thì tốt rồi, đừng nói ra, xem, anh bạn nhỏ người ta đều thẹn thùng run rẩy lên kìa!"

"Ha ha ha…"

Nhìn trước mặt một đám người sau khi lệnh triệu tập bang phái có tác dụng thì nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, Văn Bân tức giận đến cắn chặt khớp hàm, điên cuồng nhấn chuột, giết một đống quạ đen trút giận.

Một lát sau, Chu Châu đẩy cửa vào, thì thấy Văn Bân trừng lớn con mắt, vẻ mặt âm trầm.

Chu Châu cười nói: "Cậu ấn đường biến thành màu đen, đỉnh đầu lại mây đen, làm sao vậy?"

Văn Bân hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Chu ca, nếu bị người ta trêu chọc, anh sẽ như thế nào ?"

"Hửm?"

"Hơn nữa, đối phương còn là đàn ông."

Chu Châu nhẹ nhàng cười: "Vậy đùa giỡn lại, dù sao cùng là nam, cũng không sợ gã nói cậu trẻ trâu."

Văn Bân sửng sốt, Chu Châu chụp bờ vai cậu vỗ nhẹ nhẹ , "Được rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi phỏng vấn."

Văn Bân lại cân nhắc câu "Đùa giỡn lại" kia của Chu Châu, đen mặt.

Tên khốn nào đấy, giết được còn kém nhiều lắm, một ngày nào đó, tôi muốn hắn ghé vào dưới chân kêu cha, sau đó giẫm bẹp mặt gã!

Núi sông này, xem như xong.

3. Chương 3: Ông Chủ Tính Cách Quái Dị

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng.

Khi Văn Bân thức dậy, Chu Châu đã quét tước nhà cửa sạch sẽ gọn gàng, bữa sáng thơm ngào ngạt bày sẵn trên bàn.

Văn Bân bởi quen được Chu Châu chăm sóc, tuyệt không cảm thấy băn khoăn, chạy tới nhà tắm đánh răng rửa mặt xong, liền không chút ngại ngùng nhào vào bàn cơm ăn thủng nồi trôi dế.

Vừa gặm bánh mì, cậu vừa đứng trước gương thắt cà vạt của Chu Châu, nói: "Chu ca, phỏng vấn mấy giờ thế?"

"Chín giờ, còn một giờ nữa, cậu ăn từ từ."

Văn Bân ăn xong bánh mì, một hơi uống cạn ly sữa, bấy giờ mới đứng dậy, lảo đảo vào trong phòng ngủ lấy tây trang đã được chuẩn bị sẵn ra thay.

Lần đầu tiên mặc tây trang, tuy Chu Châu mua cho bộ đồ này rất vừa người, nhưng Văn Bân vẫn cảm thấy mặc tây trang cực kì khó chịu, đặc biệt là cà-vạt, cứ như muốn bóp chết người ta ấy. Mặc quần áo này, mùa hè nực nội, toàn thân không khỏi đổ mồ hôi.

Đến lúc cùng Chu Châu ngồi ở hành lang, Văn Bân không khỏi căng thẳng nắm chặt tay thành hai đấm, đây chính là lần đầu tiên cậu tham gia phỏng vấn đó…

Tuy rằng vị trí phỏng vấn cũng được coi là thích hợp với chuyên ngành của mình, nhưng theo khe cửa nhìn thấy một loạt các giám khảo nét mặt nghiêm túc, hơn nữa cô nàng mới vừa tốt nghiệp bên cạnh đã khe khẽ run, Văn Bân trong lòng càng khẩn trương.

Chu Châu dường như cảm giác được cậu hồi hộp, nhẹ nhéo nhéo lòng bàn tay của cậu.

"Đừng sợ, cậu cứ coi mấy người đó là…quái trong game đi."

Văn Bân sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy Chu Châu mỉm cười khẽ, chợt thấy trong lòng xúc động dạt dào, "Anh so với…"

"So với mẹ cậu còn quan tâm cậu hơn." Chu Châu bất đắc dĩ vỗ vỗ vai cậu, "Anh bạn trẻ, tôi có rất nhiều điểm giống mẹ cậu à? Thế nào mà cứ so tôi với bà ấy thế?"

Văn Bân nhếch miệng cười, giơ ngón tay cái lên, phọt ra câu: "Hiền thê lương mẫu."

"Văn Bân." Bên trong kêu tên cậu.

Văn Bân đứng dậy, xoay xoay cổ tay, đi vào.

Vừa thấy ngồi một loạt cả nam lẫn nữ, Văn Bân trong lòng chột dạ, làm sao có thể coi người ta thành quái trong game mà thản nhiên ứng đối được, đôi mắt kia thật đáng sợ, nhìn lom lom đến ứa mồ hôi sau lưng, trong góc phòng người phụ nữ nọ còn đang cười, cười đến lòng người run sợ.

"Hãy nêu cảm giác của cậu khi đến Long thị?"

"A, theo tôi được biết, tập đoàn Long thị là công ty nội nghiệp rất danh tiếng."

Những người đó nghĩ đây chính là mở đầu, mỉm cười chờ cậu tiếp tục, mà Văn Bân lại cực kỳ quẫn bách nói: "Tôi hy vọng được làm việc tại đây, để mà…gia tăng hiểu biết về Long thị."

Văn Bân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, biết thế đã xem cho kĩ mớ tài liệu Chu Châu đưa cho rồi, hiện tại thì vui, không trâu bắt chó đi cày, thành ra ăn không nên đọi nói không nên lời.

Vài người phỏng vấn ghé vào nhau thì thầm trao đổi vài câu, người đàn ông chính giữa mặt vẫn lạnh nghiêm đột nhiên lên tiếng.

“Cậu hy vọng lương bổng là bao nhiêu?”

Văn Bân nhéo nhéo lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Trả thù lao là được.”

Trong phòng im lặng, thật lâu sau, người đàn ông mỉm cười, “Lần đầu tiên?”

“Dạ?”

“Lần đầu tiên tới tham gia phỏng vấn.”

“Vâng…”

“Cậu khẩn trương quá, lần sau trước khi phỏng vấn, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng trước đã.”

Người đàn ông cười khẽ nhìn cậu một cái, “Trở về chờ tin tức đi.”

Văn Bân lúc sau ra cửa, thở hắt ra thật dài , “Xong rồi, chắc chắn hỏng.”

Chu Châu vỗ nhẹ nhẹ bả vai cậu, “Không sao, nào có lần đầu tiên đã may mắn được chọn luôn như vậy, chúng ta thử vài nơi khác.”

Văn Bân gật gật đầu.

Khi Chu Châu vào cửa, nhìn mọi người cười nhẹ, dáng vẻ tự tin thản nhiên, khiến ban giám khảo tăng thiện cảm với anh lên nhiều.

Người đàn ông ngồi giữa nhìn sơ yếu lý lịch của Chu Châu, thấy anh không phải là sinh viên đơn thuần mới vào xã hội, vấn đề hỏi lại càng trực tiếp chút.

“Làm luật sư ở sở sự vụ Duy Hoà luật sư, nơi đó điều kiện không tồi, cậu vì sao từ chức?”

“Tôi không mấy hài lòng với công việc.” Bị ánh mắt thâm thúy kia của hắn nhìn đến toàn thân không thoải mái, Chu Châu vẫn cố duy trì bộ dáng đã rèn luyện hàng ngày, lễ phép trả lời.

“Công ty của chúng tôi có hai chức vị thích hợp với cậu, một là cố vấn pháp lý, tiền lương ba nghìn. Chức vị còn lại, là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, lương một năm mười lăm vạn.” Người đàn ông nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, khóe môi cong lên: “Cậu chọn gì?”

“Tôi chọn cái sau.”

Người đàn ông nheo nheo mắt, “Tốt nghiệp thạc sĩ luật, đối với cậu mà nói chẳng phải chức cố vấn pháp lí thích hợp hơn sao?”

“Tôi thích công việc thù lao cao, tôi cần nhiều tiền để mua nhà, nuôi gia đình sống tạm.” Chu Châu hơi bất đắc dĩ nhún vai, khẽ cười nói: “Con người tôi tương đối trực tiếp, tôi thích tiền.”

“Trên sơ yếu lí lịch của cậu tràn ngập việc cậu tự tin về năng lực của mình thế nào trong việc đảm nhiệm chức cố vấn pháp lý kia.” Người đàn ông giơ giơ lên sơ yếu lý lịch trong tay.

“Bởi tôi cần giao phí điện nước tháng này, nên viết sơ yếu lý lịch như vậy, xác suất được thông qua tương đối cao, không phải sao?” Chu Châu nhẹ nhàng mỉm cười, “Nếu có lựa chọn tốt hơn, đương nhiên —— kẻ thức là thời trang tuấn kiệt.”

Người đàn ông ánh mắt thâm thúy theo dõi anh một lúc lâu, rồi cười nói: “Được rồi, từ giờ trở đi, cậu chính là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, tôi dẫn cậu đến phòng tổng giám đốc.” Người đàn ông đứng dậy, đi ra từ cửa sau, khách khí làm tư thế mời.

Các giám khảo khác lại như đã sớm dự đoán được kết quả, nhìn Chu Châu thân thiết mỉm cười.

Chu Châu đứng dậy, sửa sang lại góc áo, ngẩng đầu cười nói: “Cám ơn.”

Trong thang máy, không gian nhỏ hẹp, cùng người đàn ông ấy một chỗ, có loại cảm giác áp bách kỳ dị.

Hắn thân hình cao lớn, dựa vào tường, hai tay vẫn khoanh trước ngực, khóe miệng tươi cười.

Bị ánh mắt ấy nhìn đến ngứa ngáy, Chu Châu đành làm bộ như không để ý, nhìn ngược lại hắn mỉm cười, người nọ thấy anh nở nụ cười thì ý cười trên mặt lại càng sâu.

Đinh một tiếng, thang máy dừng ở tầng cao nhất building.

Người đàn ông dẫn Chu Châu xuyên qua một hành lang thật dài, sau đó dừng lại trước một cánh cửa ghi "Phòng giám đốc", mở ra, bày tư thế "Mời".

Chu Châu vào cửa, người đàn ông theo sau tiến vào, răng rắc một tiếng, cửa bị khóa trái.

Cảm giác được hơi thở phía sau mãnh liệt áp bách, Chu Châu thân thể cứng đờ ra trong chốc lát, đã thấy người nọ xoay người, ngồi ở vị trí sau bàn tổng giám đốc, mỉm cười vươn tay, bộ dạng thân thân thiết thiết.

"Xin chào, Long Hành Thiên."

Chu Châu trong lòng ngạc nhiên tột độ, bên ngoài lại vẫn bình tĩnh, lịch sự vươn tay ra, cùng hắn bắt tay.

"Không ngờ ngài chính là giám đốc Long, còn tự mình tham gia phỏng vấn."

"Không làm cậu sợ chứ?" Người đàn ông rút tay, mỉm cười ôn hòa, "Tôi mới từ nước ngoài trở về, dù sao cũng phải làm bộ làm tịch một chút cho bố già xem, nghiệp vụ công ty cũng chưa quen thuộc lắm, cho nên mới đích thân phỏng vấn." Giải thích xong, ngừng lại một chút, chuyển đề tài: "Tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cậu, quả thực thích năng lực làm việc của cậu, nghe nói cậu rất nổi tiếng trong giới luật sư, ở dưới tay tôi làm việc có lãng phí người tài không?"

Hắn đột nhiên nói chuyện khách sáo, Chu Châu thật có chút không quen.

"Giám đốc Long, ngài khen trật rồi."

"Cái gì ngài với không ngài, tôi còn chưa đến ba mươi, đừng gọi tôi già như vậy."

Long Hành Thiên nhẹ cười cười, hai tay chống trên bàn làm việc, nghiêm túc nhìn chằm chằm Chu Châu: "Tôi hiện tại cần gấp một trợ lý, mười lăm vạn một năm chỉ là lương gốc, chưa kể tiền thưởng mỗi tháng. Phần thù lao này, hy vọng không khiến cậu uất ức."

"Đâu có, giám đốc Long khách khí." Chu Châu trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, tiền lương này sao có thể làm anh uất ức, quả thực là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống mà.

"Không cần kêu giám đốc Long khách khí như vậy, cứ gọi thẳng Hành Thiên là tốt rồi, hoặc, cậu có thể kêu tôi là anh Long."

Chu Châu lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hình tượng người đàn ông thành thục và cấp trên lạnh lùng trong tưởng tượng tuyệt không ăn khớp với người bây giờ, tuy rằng lúc phỏng vấn vừa rồi gương mặt đúng là ra vẻ lãnh nghiêm, nhưng hiện tại ở riêng, lại cảm thấy hắn là người dễ chung sống…

Sự tình phát triển quá bất ngờ, hắn hiện tại tuy rằng cười thân thiết, nhưng Chu Châu không thể quên ánh mắt lạnh lùng vừa rồi, tưởng chừng như phân ra làm hai người.

Người này, cuộc sống như là mang theo mặt nạ, nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, thật khó nắm bắt.

Hít vào một hơi thật sâu, Chu Châu nhẹ giọng hỏi: "Như vậy, nội dung công việc của tôi là gì?"

"Đợi ở bên cạnh tôi, hỗ trợ là tốt rồi."

"Này…"

"Nói thật cho cậu, tôi là ——" Liếc mắt nhìn sâu Chu Châu một cái, nhẹ nhàng phun ra một từ: "Gay."

Bị ánh mắt hắn nhìn chăm chú, Chu Châu lưng nổi lên một tầng lông tơ.

Anh tỏ ra đã hiểu, gật gật đầu: "Tôi đã biết."

Ờ, anh là gay, mắc gì mà nói với tôi?

Chu Châu trong lòng thập phần khó hiểu.

Long Hành Thiên lại như nhìn thấu tâm tư của anh, khẽ cười nói: "Tôi nói rõ với cậu, chính là không muốn cậu nảy sinh hiểu lầm gì, công việc là công việc, nếu phản cảm với tính hướng của tôi, cậu có thể rời đi ngay bây giờ."

Chỉ đơn giản như vậy?

Chu Châu tuy rằng nghi hoặc, nhưng mặt ngoài vẫn ra vẻ tự nhiên thoải mái: "Tư tưởng của tôi rất thoáng, sinh hoạt cá nhân và công việc, tôi phân biệt rõ ràng."

"Vậy là tốt rồi, tôi muốn cậu làm trợ lý, chỉ vì năng lực công việc của cậu, chứ cũng không có ý đồ gì không tốt, cậu không cần sợ hãi."

Long Hành Thiên tươi cười tựa anh hai an ủi em trai, Chu Châu vô thức ngoan ngoãn gật đầu.

"Tôi cần nói điều này, là do vừa trở về, nên nghiệp vụ công ty chưa quen thuộc lắm. Nói cách khác, cậu tựa như cánh tay thứ ba của tôi, bởi vì hai tay tôi thực sự quá bận. Cậu ban ngày ở bên cạnh tôi, buổi tối đến nhà tôi, giúp tôi xử lý công việc, có thể sẽ tương đối vất vả."

Ngữ khí của Long Hành Thiên khi nói chuyện thoải mái hài hước, không hề giống ra lệnh, ngược lại giống bạn bè nói chuyện với nhau.

Bầu không khí kiểu này làm cho tâm tình Chu Châu thả lỏng một chút, trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi: "Cụ thể cần làm cái gì? Rất nhiều chuyện nên giải thích rõ trước thì hơn, tôi sợ mình không thể gánh vác sự tín nhiệm và coi trọng của anh."

Cánh tay thứ ba, ý là, mình cần giúp hắn xử lý rất nhiều sự tình mà chỉ có tổng giám đốc mới có quyền xử lý?

Quyền lợi và tín nhiệm lớn như vậy, chính là trọng trách vô cùng nặng nề, hai người quen nhau mới một ngày…

"Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ không làm gì cậu đâu." Long Hành Thiên nhẹ cười: "Dạng đàn ông dịu dàng như cậu, không phải kiểu tôi thích."

"Tôi không có ý này."

"Đương nhiên, cậu cũng không cần áp lực, việc nào nên giao cho cậu hỗ trợ, tôi tự có chừng mực." Long Hành Thiên gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, khẽ nhíu mày: "Công ty gần đây gặp phải án tranh chấp kinh tế, luật sư tôi mời là Tiêu Phàm của sở sự vụ luật sư Thời Đại, cậu từng nghe chứ?"

Chu Châu trong lòng chấn động, hóa ra lại là người nổi danh lạnh lùng đó, tuy chưa bao giờ qua lại nhưng tiếng tăm của cậu ta thật sự như sấm bên tai.

"Cậu thông thạo pháp luật, ở đại học cũng từng chọn khoá trình môn kinh tế, hy vọng có thể hỗ trợ xử lý tốt vụ này, tôi không muốn chịu thua, lại càng không muốn bồi thường tiền cho bọn họ, giống cậu thôi, tôi cũng rất thích money."

Chu Châu nhẹ nhàng gật đầu, Văn Bân là kế toán chuyên nghiệp, chỗ nào không rõ anh có thể hỏi cậu ta.

Tuy thằng ngốc kia chưa chắc đã rõ.

"Khi nào thì tôi bắt đầu đi làm?" Chu Châu hỏi.

"Ngày mai." Long Hành Thiên chuyển qua một tấm danh thiếp, "Trợ lý đặc biệt sẽ được thông qua trong một năm, nếu không hài lòng với công việc, cậu có thể từ chức, đương nhiên, sau này nếu ở lại, đến lúc đó chúng ta thương lượng sau."

"Tốt, tôi trở về chuẩn bị."

Xoay người vừa định đi, lại bị Long Hành Thiên chặn đường, "Chu Châu, tôi có thể mời cậu cùng đi ăn tối không?"

Hắn cười chân thành thản nhiên, Chu Châu sắc mặt lại trầm trầm.

Cái thể loại gì mà lần đầu gặp mặt đã tha nhau đến văn phòng nói mình là gay? Nói xong thì chớ lại còn rủ tối cùng ăn cơm là thế nào?

Cơm nước xong sẽ không muốn dẫn vào nhà? Đến nhà sẽ không nhân tiện…

Tuy hắn từng tỏ rõ đối với loại đàn ông "Dịu dàng" như mình đây không có hứng thú, cơ mà, thản nhiên cười nói cùng hắn đi ăn tối, đối với Chu Châu mà nói vẫn là rất có tính khiêu chiến.

"Được, vậy anh phải tốn kém rồi."

Chu Châu như trước vẻ mặt vân đạm phong thanh tươi cười. Hiển nhiên, anh rất thích khiêu chiến, coi thử hắn có phải thật sự "đơn thuần" là mời ăn cơm mà không có mục đích khác không.

Cũng không phải Chu Châu tự cho mình tốt đẹp gì, chỉ là cảm thấy mình rõ ràng là người tốt nghiệp khoa pháp luật, chẳng biết sao lại được túm vào chức trợ lý đặc biệt, thù lao lại trả cao như thế – rất chi là kỳ quái.

Chu Châu lăn lộn ngoài xã hội ba năm, đương nhiên từng nghe nói qua tấm màn đen nào đó đằng sau cuộc phỏng vấn, cũng gọi là quy tắc ngầm.

Để được công việc tốt, hầu người ta lên giường cũng không hiếm, như loại người có tiền này, làm tình lại giống dùng bữa đơn giản bình thường.

Hơn nữa, mình lại còn là "Trợ lý đặc biệt" – cái chức vị ám muội thế này.

Nói không chừng cái đặc biệt của trợ lý đặc biệt, là ngay tại trên giường.

Nếu hắn thật sự dám làm trò con bò gì với mình, đến lúc đó phản kháng sau, bản thân mặc dù không cao bằng nhưng cũng sẽ không để mặc hắn thích làm gì thì làm, đá hắn thành thái giám cũng không phải việc khó.

Tuy rằng mức lương ấy quả thực rất hấp dẫn, nhưng không sa đọa đến nỗi vì công việc đó mà bán mình.

Lần đầu tiên của mình, còn phải giữ cùng người yêu.

Lúc ngồi trong xe cao cấp có rèm che, Chu Châu trong lòng xoay xoay chuyển chuyển.

Hắn còn trẻ như vậy, bộ dạng đẹp trai, cùng mấy cha già lòng dạ xấu xa hoàn toàn bất đồng, nói chuyện cũng rất lịch sự, có gia giáo, có phong độ.

Đương nhiên, Chu Châu hy vọng nhất, là mình không có nhìn lầm người, nếu hắn thành mặt người dạ thú, thì thật vỡ mộng, thật đả kích.

"Tới rồi, mời." Long Hành Thiên rất lịch sự giúp Chu Châu mở cửa xe.

Trước mặt, là một nhà hàng Tây sang trọng.

4. Chương 4: Bị Bắt Nạt, Còn Phải Nói Cám Ơn

Mặt đối mặt cùng hắn ăn đồ Tây, hiển nhiên, kẻ mới từ nước ngoài trở về – Long Hành Thiên – ăn uống thật chú ý lễ nghi, động tác dùng bữa tao nhã như thân sĩ.

Để hai người ở chung thoải mái, hắn còn cố ý tìm phòng riêng rồi cho nữ phục vụ lui xuống. Tuy thế, Chu Châu vẫn cảm thấy toàn thân gượng gạo.

Vô cùng gượng gạo.

Lúc cầm dao nhỏ cắt bò bít tết đã được chuẩn bị từ lâu, bị hắn mỉm cười nhìn, vì quẫn bách, Chu Châu sắc mặt có chút ửng đỏ.

Cắt xong miếng bít tết nhẹ nhàng đẩy qua, sau đó nhấc lấy đĩa trước mặt Chu Châu, Long Hành Thiên cúi đầu cười khẽ, bắt đầu xử lí tiếp. Chu Châu có thể thấy rõ khi hắn đưa bò bít tết vào miệng, động tác gần như hoàn mĩ.

“Cậu trông có vẻ rất khẩn trương.” Hắn lau tay xong, đưa ly rượu đỏ qua, “Tôi mời cậu ăn cơm chỉ là muốn hiểu nhau chút, dù sao về sau cần làm việc với nhau. Cậu cứng người như vậy, làm cho tôi cảm thấy mình như kẻ mặt người dạ thú bắt ép cậu.”

Chu Châu ngẩn người, lúc này mới nhẹ mỉm cười.

“Thật xin lỗi, tuy rằng ngoài miệng tư tưởng thoáng, nhưng thật ra tôi vẫn khá căng thẳng.”

Long Hành Thiên hiểu rõ, cười cười: “Tôi thích sự thẳng thắn của cậu. So với mấy kẻ trốn tránh đồng tính luyến ái như ôn dịch, cậu đã rất bình tĩnh.”

Nhìn thấy hắn tươi cười hơi cô đơn, Chu Châu trong lòng lại có chút không thoải mái.

“Tôi thật sự cảm thấy tính hướng của một người là tự do, người ngoài không có tư cách can thiệp, anh chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, người luôn vì mình mà sống, không phải sao?”

“Rất nhiều người không nghĩ như vậy.” Long Hành Thiên cười cười, “Khi tôi ở nước ngoài, có những người đồng tính luyến ái trực tiếp ở trên đường cái ôm hôn, cách vách lại có một đôi làm tình không đóng cửa sổ, bởi nơi đó hôn nhân đồng tính là hợp pháp, khả năng tiếp thu của mọi người cũng tự nhiên mà cao hơn chút. Hoàn cảnh bất đồng, tư tưởng quan niệm cũng không giống, giới đồng chí trong nước vẫn cúi đầu rất thấp, thậm chí có người dùng hôn nhân để che dấu, không có biện pháp.” Có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, hơi hơi dừng lại: “Lúc trước khi come out (*), ba tôi đem tôi nhốt tại trong phòng ba ngày không cho cơm ăn, bảo tôi sửa đổi. Tôi nói với ông, trừ khi ông làm cho tôi thành thái giám, nếu không tôi không sửa đổi được, tôi đúng là với phụ nữ không có dục vọng.”

(*) “come out” nghĩa là “công khai”, “bày tỏ” tình trạng đồng tính của mình cho người khác biết

Bị lời nói thẳng thắn của hắn khiến cho có chút xấu hổ, Chu Châu dời đi tầm mắt, cúi đầu uống rượu.

Chết tiệt, trên bàn cơm mắc gì muốn thảo luận vấn đề dục vọng chứ?

Nhưng làm cụt hứng người ta cũng không hay lắm, đành phải nhẹ giọng ứng phó nói: “Có thể thế hệ trên chúng ta, tư tưởng tương đối hơi bảo thủ.”

Long Hành Thiên gật đầu: “Tôi có thể hiểu, nên khi ông trong cơn tức giận đuổi tôi ra nước ngoiaf, còn tuyên bố phải trục xuất khỏi gia môn, tôi cũng không hề oán hận một câu.”

“Vậy sao anh lại trở về? Có lẽ, anh có thể ở nước ngoài kết hôn.”

“Tôi không có hứng thú với người ngoại quốc cơ bắp lông lá, tôi thích đàn ông phương Đông thuần khiết.” Dừng một chút, nói bổ sung: “Giống như cậu vậy.”

Bị ánh mắt hắn làm cho hoảng sợ, Chu Châu vội vàng cúi đầu gặm bò bít tết, lại nghe từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ: “Tôi chỉ là so sánh, cậu đừng căng thẳng như vậy. Không phải người trong phạm vi tôi sẽ không dụ dỗ, hơn nữa tôi là người có lý trí, cho dù thật sự có hảo cảm với cậu, cũng sẽ không bắt buộc cậu làm gì.”

“Ừhm…”

Chu Châu rầu rĩ gật gật đầu, thật không hiểu nổi, tại sao mình phải cùng ông chủ ở trên bàn cơm thảo luận đề tài đồng tính luyến ái? Còn tăng đến độ cao cùng chiều sâu kiểu này.

“Ba tôi mãi đến năm nay mới tha thứ, đón tôi trở về, bởi, tôi mang về một đứa con.”

Chu Châu khiếp sợ giương mắt nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn nháy mắt trở nên dịu dàng: “Tôi gạt ba tôi nói, nói là tôi với phụ nữ sinh con, kỳ thật, là nhận nuôi đứa nhỏ về.” Khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Người già mà, muốn ôm cháu trai nhiều năm rồi, tôi đây con một cũng không muốn đối nghịch với ông, chiều theo ý ông cũng tốt, hơn nữa, gia nghiệp cũng cần kế thừa.”

“A… Đúng vậy, rất tốt.” Thật sự nghĩ không ra lời đáp lại, Chu Châu đành phải chọn cách ậm ừ cho qua.

Người đàn ông trước mặt đây chưa tới ba mươi, yêu người cùng giới chưa nói, thế mà còn dẫn trẻ nhỏ về nhà nuôi…

Việc hết hồn như vậy vì sao cố tình nói cho mình biết?

"Tôi cho cậu biết chuyện này, chính là trước tiên tiêm phòng ngừa thôi, về sau cậu đến nhà tôi thấy thằng nhóc thối kia cũng không cần kinh ngạc."

"Ừm……" Chu Châu trầm mặc một lát, hiếu kỳ hỏi: "Con của anh mấy tuổi?"

"Tám tuổi, trên lớp năm hai. Rất nghịch ngợm, rất đáng ghét, mỗi ngày chơi cái gì game online, còn vô đó lấy vợ."

Chu Châu không khỏi nở nụ cười, nghe hắn nói như vậy, đứa bé kia thật thú vị. Chỉ là tám tuổi…Có phải hơi quá lớn hay không?

Vốn còn tưởng rằng là một đứa bé, có thể ôm vào trong ngực xoa bóp xoa bóp —— đáng chết, mình cũng chỉ là trợ lý, cũng không phải bảo mẫu, nghĩ chuyện này để làm gì.

Sau khi ăn xong, Long Hành Thiên thanh toán tiền, muốn đưa Chu Châu về nhà, bị Chu Châu cười cự tuyệt.

Chu Châu bởi vì vừa rồi rất xấu hổ, dùng lý do uống rượu, có chút say, đi trên đường bước chân hơi lảo đảo, bị Long Hành Thiên nhẹ nhàng nhấc lên, sau đó nhét vào trong xe.

"Cậu say."

Có lẽ đúng là do say rượu, Chu Châu chung quy cảm thấy được ánh mắt hắn nhìn mình hết sức dịu dàng, nơi hai người tiếp xúc trở nên nóng rất nóng.

"Xem ra cậu không hay uống rượu." Long Hành Thiên khởi động xe, mở nhạc êm dịu, "Tôi giúp cậu chỉnh chỗ ngồi một chút, cậu dựa vào mà ngủ một lát."

Hắn cúi người xuống, cánh tay theo bên hông mình vòng qua, sau đó chỉnh thấp chỗ ngồi, Chu Châu chỉ cảm thấy một hương thơm nhàn nhạt theo động tác của hắn phả vào mặt, hỗn hợp mùi nam tính của đàn ông, giữa mơ hồ, nhìn thấy ánh mắt hắn mỉm cười, còn gần ngay trước mắt, khẽ nhếch môi, hô hấp phả ra hơi nóng.

"Ngủ đi, như vậy sẽ thoải mái hơn."

Chu Châu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhưng không ngủ, chung quy cảm thấy khi ở chung một mình với hắn, có loại áp lực vô hình bao phủ bản thân.

Mercedes đen trên đường chậm rãi đi, bên đường ngọn đèn sáng chói, ở trên cửa sổ toả ánh sáng mơ hồ.

Chu Châu nhắm mắt lại.

Bên trong xe âm nhạc bổng bềnh êm ái, độ ấm điều hòa cũng hết sức thoải mái, có điều, bầu không khí im ắng trầm xuống như vầy, Chu Châu chẳng những không có chút nào buồn ngủ, ngược lại bởi căng thẳng mà một thân mồ hôi.

Con đường này cũng không phải hướng đi nhà mình, hắn muốn dẫn mình đi đâu?

Nội tâm có chút không yên lẫn bối rối, cũng không biểu hiện rõ ràng ra ngoài, đành phải nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Sau một lát, người đàn ông bên cạnh lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, bởi vì sợ ảnh hưởng đến Chu Châu đang "ngủ", tận lực hạ thấp thanh âm.

"Đại lộ Trung Quốc đi như thế nào? Tôi ở đường Bắc Kinh, hửm? Đi nhầm hướng? !"

Người đàn ông bởi kinh ngạc, âm cuối hơi hơi nâng lên, lại bởi sợ ảnh hưởng đến người bên cạnh, lập tức đè giọng xuống: "Cậu cười cái gì mà cười, tôi vừa trở về địa hình không quen thì sao? Đưa người về nhà lạc đường thực dọa người đúng không, cậu hãy bớt nói nhảm đi, nói cho tôi biết phải làm sao. Bản đồ di động? Tôi xem được bản đồ di động, địa lý trung học cũng sẽ không trượt! Ha, quẹo phải, đến con đường công sở phía trước, sau đó…"

Chu Châu cảm giác được xe ở ngã tư đường ngừng lại, sau đó quẹo phải, thay đổi tuyến đường.

Nhẹ thở ra, đồng thời, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, người đàn ông này, thật sự là "bệnh sĩ chết trước bệnh tim", lạc đường còn làm bậy, cứ như ruồi không đầu ấy.

Hắn không muốn đánh thức mình để hỏi đường, gọi điện thoại cũng tận lực hạ giọng, chỉ là động tác đơn giản vậy thôi, nhưng lại làm cho Chu Châu trong lòng sáng lên một tia ấm áp.

Vì thế mở to mắt, quay về phía hắn nhẹ cười cười, "Tôi ngủ đã lâu sao, còn chưa tới à?"

Đã thấy người kia vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vừa rồi đường kia có đua xe, tôi buộc đi đường vòng lớn."

Chu Châu cười khẽ gật đầu, "Bên này quẹo trái, gần một chút."

"Ừ." Người đàn ông ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị của Chu Châu, nhanh chóng lái trở về đại lộ Trung Quốc, tới chỗ Chu Châu, một khu nhà nhỏ.

"Muốn đi vào ngồi một chút không." Chu Châu lễ phép hỏi.

Long Hành Thiên lắc đầu cười nói: "Tôi phải trở về nấu cơm cho nhóc thúi kia, tạm biệt, nghỉ ngơi tốt, ngày mai nhớ kĩ đúng tám giờ đi làm, tôi vẫn luôn không dễ tính với nhân viên đi trễ."

"Được." Vừa định xuống xe, lại bị hắn nhẹ kéo tay, "Ghi lại số của cậu chút, tiện cho việc liên lạc." Sau đó đem di động đưa cho Chu Châu.

Hai người lưu lại số của nhau, Long Hành Thiên đột nhiên kéo Chu Châu qua, sau đó ở trên trán, nhẹ nhàng ấn xuống nụ hôn, "Ngủ ngon."

Hôn xong lúc sau, Long Hành Thiên nghênh ngang lái xe đi, để lại Chu Châu đứng đực tại chỗ, choáng váng.

Người ở nước ngoài lâu, cũng quen loại lễ nghi hôn chào này sao?

Bất đắc dĩ sờ sờ vị trí bị hắn hôn qua, xoay người về nhà, lại thấy khoảnh khắc tiếp xúc vừa rồi, tim tựa như ngừng đập, cảm giác quái dị.

Về đến nhà sau, Văn Bân như trước ôm máy tính chơi game online, Chu Châu lại chui đầu vào phòng tắm.

Bởi vì cùng người đàn ông kia một mình ở chung quá mức căng thẳng, người toát ra một tầng mồ hôi, dính vào quần áo rất khó chịu, Chu Châu nằm ở bồn tắm lớn vừa tận tình hưởng thụ cảm giác tuyệt vời của làn da được ngâm trong nước ấm, vừa tắm rửa nhẹ nhàng chà xát tắm toàn thân.

Đột nhiên nghe được âm thanh có người đá cửa, như bạo quỷ tiến vào, ngoài Văn Bân còn có ai.

Chu Châu mặt nhăn mày nhíu, "Chuyện gì?"

"Anh có điện thoại! Tui đang ngồi máy tính đánh quái, một đám quái vật vây quanh tui, anh nếu không ra tui sẽ chết đó!"

Chu Châu không nhìn cậu, tắm rửa tiếp, không tính bắt máy.

"Đệt, chết rồi." Văn Bân rống lên một tiếng, sau đó cầm điện thoại lên nghe, sờ sờ cổ, kỳ quái nói: "Ưm, tìm Chu Châu à, Chu Châu nhà tui vừa rồi quá mệt mỏi, đang tắm rửa."

Sau đó cố ý hạ thấp thanh âm hướng về phía bên kia điện thoại nói: "Chu ca, tắm xong chưa, tui chờ thật là sốt ruột nha, trải giường cẩn thận rồi nha, anh nhanh lên thôi ~"

Nói xong, cúp điện thoại, giẫm đôi dép lê, trở lại trước máy tính tiếp tục giết quái.

Chu Châu rất nhanh đã tắm xong, quấn khăn tắm ra cửa, lấy di động trên bàn nhìn bản thông tin ghi lại, điện vừa rồi là Long Hành Thiên.

Có chút xấu hổ gọi lại, "Giám đốc Long tìm tôi có việc? Tôi vừa rồi đang tắm."

"Không có việc gì không thể tìm cậu?" Bên kia thanh âm lạnh lùng, dường như có chút tức giận, trầm mặc một lát sau, ngữ khí mới dịu lại: "Gọi tên tôi là tốt rồi, xưng hô giám đốc Long này, không thích hợp từ trong miệng cậu nói ra."

Tuy hắn luôn mãi cường điệu, nhưng Chu Châu đúng là kêu không quen, Hành Thiên ư, còn ghê tởm buồn nôn hơn.

"Ưm……Anh tìm tôi, chuyện gì?"

Bên kia tựa hồ khe khẽ thở dài, sau đó thấp giọng nói: "Nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Chu Châu để điện thoại di động xuống, lại nghe tiếng kêu kinh ngạc: "Giám đốc Long?"

Là Văn Bân tò mò chạy đến cửa phòng ngủ, như trước ăn mặc lộ ra mảng lớn ngực trong áo ngủ, lôi thôi giẫm lên dép lê, "Anh qua phỏng vấn rồi à, nhanh như vậy đã được theo hầu giám đốc, còn được người ta liên lạc đến?"

"Ừm." Chu Châu nhẹ nhàng cười cười, "Giường tốt lắm, cậu không phải chờ thật sự sốt ruột sao, lại đây."

Văn Bân bất mãn, "Tui cũng không phải đồng tính luyến ái, lên giường anh để làm chi?"

Chu Châu trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: "Vậy cút."

Văn Bân mặt dày cười hì hì ngồi lại, tay khoát lên trên vai Chu Châu: "Tôi muốn nói cho anh biết một tin tức tốt, tôi, không cần tìm việc làm."

"Hửm? Cậu muốn làm ký sinh trùng với tôi?"

"No, no." Văn Bân lắc đầu xua tay, "Nghe nói có giáo sư yêu mến tui, muốn tui theo ông làm nghiên cứu sinh."

Văn Bân vẻ mặt cao hứng phấn chấn: "Đã sớm nói, là vàng sớm hay muộn sẽ sáng lên."

"Lượng kim ngầm của cậu cũng quá thấp đi, phát quang mỏng manh tựa như đom đóm cháy."

"Đết, lửa đom đóm sao có thể so với tui."

Chu Châu cười cười, sau đó nghiêm túc hỏi: "Vị giáo sư nào thế, tại sao lại để ý cậu vậy?" Ánh mắt vòng quanh bộ dạng lôi thôi lếch thếch của Văn Bân, cuối cùng ngừng lại ở nửa trên lộn xộn của cậu ta.

"Yên tâm, ông già hơn năm mươi, nhất định là nhìn trúng tài hoa của tui thôi. "Kiêu ngạo hất đầu lên, nhếch miệng cười nói: "Chương trình học tui đều đã biên soạn xong, học kỳ sau mới đi đến chỗ ổng báo danh, những ngày kế rất chi nhàm chán, tui sẽ tiếp tục chơi game online, anh không ý kiến chứ?"

Nghe cậu vừa nói như thế, Chu Châu hơi chút yên tâm chút, thần sắc cũng dịu xuống

"Không ý kiến, ngày mai tôi bắt đầu đi làm, ban ngày cậu muốn lăn qua lăn lại như thế nào đều được, buổi tối không được quá trễ."

"OK, không thành vấn đề." Văn Bân vẻ mặt cảm kích, vỗ vỗ vai Chu Châu, sau đó lại đột nhiên nghĩ đến cái gì nói: "Anh hiện tại không có việc gì nhỉ? Tui đi tắm rửa, anh có thể giúp tui nhìn máy tính chút không?"

"Làm gì?"

"Tui biệt hiệu Hào Hoa Phong Nhã, đang ở vùng ngoại ô tự động đánh quái, nhỡ internet chập, anh cho tôi thêm chút máu, ấn cái phím F3 kia là được, cám ơn nhiều nha!"

Văn Bân nói xong, không đợi Chu Châu đồng ý, liền tự động vào phòng tắm.

Chu Châu bất đắc dĩ nhún nhún vai, sau đó tới phòng ngủ Văn Bân, chỉ thấy trong máy tính nick Hào Hoa Phong Nhã kia cũng không đánh quái, mà là, quỳ rạp trên mặt đất bày ra tư thế "Ngã gục", cột máu ở góc trên bên trái trống rỗng.

"Văn Bân, cậu đây là đã chết phải không hả?" Chu Châu hỏi.

Trong phòng tắm Văn Bân lại bởi vì tiếng nước quá lớn không có nghe rõ ràng, chỉ đáp lại câu: "Tùy ý anh, giúp tôi nhìn điểm thành tựu!"

Chu Châu tưởng ý là giúp cậu xem thi thể, vì thế ngồi ở trên ghế xoay, nhàm chán nhìn chằm chằm thi thể kia.

Đột nhiên, trước mắt một trận quang mang đẹp mắt, chỉ thấy một nam tử mặc Hán phục hoa lệ, ngừng lại ở thi thể Văn Bân.

Đỉnh đầu của người nọ viết "Túy Thanh Phong".

Hắn gửi lên một tin ở cửa sổ phụ cận.

"Thật có lỗi, vừa rồi lại không cẩn thận giết cậu, cơ mà ấy, tôi tự mình động thủ, dù sao so với việc cậu bị một đám quạ đen cắn chết vẫn tốt hơn, đúng không?"

Chu Châu không để ý đến hắn.

Không ngờ người nọ "Giải thích" vẫn chưa xong, "Thực xin lỗi, trang bị của cậu thối nát quá, tôi cũng không nghĩ là mới chỉ phóng cái kỹ năng quần công cấp thấp nhất mà cậu đã cùng đám quạ đen cả thẩy gục xuống, lực phòng ngự của cậu với quạ đen không khá hơn là bao, làm cho tôi rất chi là ngoài ý muốn."

Chu Châu xem không hiểu lắm, như trước không để ý đến hắn.

"Sorry, tôi gọi người hồi sinh cậu lại."

Chu Châu cảm thấy Túy Thanh Phong rất lễ phép, thật có lỗi, thực xin lỗi, còn sorry, đổi thuật ngữ giải thích, người ta cũng rất vất vả.

Vì thế đánh một hàng chữ qua.

"Không có việc gì, đã chết thì chết thôi, nằm úp sấp nghỉ ngơi một lát rất tốt."

5. Chương 5: Văn Bân Xúi Quẩy Bị Người Đuổi Giết

Rạng sáng ba giờ, đêm dài người tĩnh.

Văn Bân một mình cầm trượng mới mua, ở vùng ngoại thành Thiên Âm tự đi đi lại lại.

Ở cột tên bang phái chỉ có vài account nhỏ đang sáng, những người khác chắc đều đã đi ngủ cả rồi.

Ngày trước Thiên Âm Tự rất náo nhiệt, nay lại vắng vẻ. Ngoài tự vốn là nơi luyện cấp rất tốt nhưng giờ chỉ còn lại một đống gấu bự, vịt đít dài và quái đầu người – người quạ, không còn người chơi khác.

Đáng lẽ với cấp bậc của Văn Bân, quái này đã không cần giết từ lâu, cậu cấp bậc vượt qua chúng nó nhiều lắm, điểm kinh nghiệm kiếm được cũng chẳng có gì nhiều.

Tiếc rằng cái nơi Đầm Lầy Tử Vong quý báu để luyện cấp kia đã bị bọn Sát Lục công hội chiếm giữ, mấy cái vật phẩm cao cấp các loại mình chẳng hưởng được.

Tạm thời không muốn nhìn thấy tên Túy Thanh Phong dục vọng lợn chết đó.

Đành phải nhàm chán đi dạo ở vùng ngoại thành Thiên Âm tự, nhân tiện bày poss khác nhau chụp một ít ảnh, định hôm nào gửi lên diễn đàn game, tuyển vợ hiền.

Vừa rồi sau khi tắm rửa quay lại, Túy Thanh Phong tự nhiên lại phát đến tin tư trò chuyện nói: "Hóa ra cậu khiếm ngược như vậy cơ à, thích nằm úp sấp nghỉ ngơi, tư thế nằm úp sấp thật khiến người ta mơ màng, không phải sao?"

Văn Bân nóng mũi, đánh xuống một chuỗi dài ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời tên thô tục nhà hắn, vừa định gửi đi, bên kia lại nhắn đến một câu.

"Không tồi không tồi, tôi thích cậu như thế."

Văn Bân kích động, không cẩn thận nhấn phím ESC đem những chữ lao lực tâm tư xóa đi, vì thế bực mình lại một câu.

"YY là phương thức tao suy nghĩ, BT là cảnh giới tao theo đuổi, tao cứ thích nằm úp sấp nghỉ ngơi, mày quan tâm cái gì?!"

Bên kia gửi sang biểu tượng khuôn mặt cười, bổ sung một câu: "Muốn tôi mang cậu thăng cấp chứ? Ra đầm lầy tử vong đánh cá sấu."

"Cám ơn ngài, tôi sợ tôi vừa đi nơi đó, đã bị mùi thối của ngài làm cho nôn mửa."

"Nôn nghén? Cậu có?"

"Mắt mày là đèn lồng hả? Không phát hiện ông đây là nam à? Có cái rắm!"

"Chuyện này thì, quần áo không cởi sạch, ai biết cậu không phải là nam chứ."

Văn Bân tức hộc máu, chộp cái ly hét lên hớp vài ngụm nước lạnh, lập tức đem tư tán gẫu thành cửa sổ nhỏ nhất, sau đó tiếp tục ở Thiên Âm tự tản bộ.

Chung quanh một người đều không có.

Mặc dù hơi cô quạnh, nhưng tốt ở chỗ là, chả ai đoạt quái với mình .

Văn Bân xoa xoa mắt, một bên uống nước, một bên máy móc nhấp chuột, phóng kỹ năng quần công giết hại gấu cùng quạ, xả cục tức do bị thằng nào đó chọc điên.

Túy Thanh Phong cũng không gửi tin quấy rầy.

Giết loại quái thấp hơn mình hai mươi cấp thật sự vô nghĩa, Văn Bân cảm thấy một cơn buồn ngủ đánh úp lại, hỗn loạn, gục xuống bàn rồi ngủ mất.

Sau đấy lại bị một cuộc điện thoại đánh thức, nghe giọng là phụ nữ, khàn khàn tìm cái gì mà tiểu Vương, Văn Bân nhẫn nại giải thích cho cô nửa ngày rằng mình không phải tiểu Vương, thế mà người nọ lại nói cậu không lương tâm, bội tình bạc nghĩa…

Văn Bân trở mình xem thường: "Chị hai, chị nghe không ra giọng tôi không giống tình nhân chị sao, hơn nửa đêm gào khóc thảm thiết cái rắm ấy! Bị đá thì tìm thằng khác, đàn ông đã chết sạch đâu!"

Đập điện thoại, ngẩng đầu lên, máy tính tự động chuyển sang màn hình bảo vệ, chỉ tỏa ánh kim của dịch lỏng trong suốt xoay tròn quay cuồng.

Nhúc nhích con chuột, màn hình sáng ngời, Văn Bân lại bị tình cảnh game hù dọa.

Trước mắt mình, đột nhiên hiện ra một người, người nọ một thân trang bị sáng lấp la lấp lánh, bạch mã phía dưới kiêu ngạo đá chân.

Là hoa mắt? Hay chuyện ma quái?

Nhìn trang bị của hắn, ít nhất đều là trên cấp chín mươi mới có thể mặc, game này từ bản beta tới nay đều nổi tiếng khó tăng cấp, hiện nay người toàn phục trên chín mươi chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Dùng sức xoa xoa mắt, lúc này mới thấy rõ người trước mắt.

Long Hành Thiên hạ.

Móa, cái gì mà kêu oan gia ngõ hẹp.

Long Hành Thiên hạ thật ra là một nhân vật cấp bậc rất cao, lãnh đạo Long tộc trở thành đệ nhất đại bang, nghe nói người này ở chung tốt lắm, một chút cũng không có ra dáng lão Đại, cũng chưa bao giờ ỷ vào mình cấp bậc cao lung tung giết account nhỏ, còn thường xuyên giúp người cấp thấp đánh trang bị.

Còn mình lần trước trang bị cực phẩm kia, qua tay bằng hữu cấp một, không ngờ bằng hữu đó là người bang hắn, quần áo được Long Hành Thiên hạ cầm gia công —— bạo.

Không nói đến Long Hành Thiên hạ cùng bang mình kết thù kết oán thâm hậu, chỉ riêng chuyện trang bị hắn làm nổ bung bét, đã đủ để mình ăn miếng trả miếng báo thù con.

Lần trước nếu Chu Châu không rót lên đầu mình một ly nước ô mai, kia một đao đi xuống, có lẽ đã sớm đem hắn giải quyết.

Tra trang bị hắn, chỉ thấy thuộc tính lục lục lam lam tử tử, hoa cả mắt.

Càng quá đáng là, hắn toàn thân một cái vòng cổ ba chiếc nhẫn, còn mặc sáo trang, dẫn bạch long mã, bộ dáng mới kiêu ngạo làm sao…

Người này không chỉ có tiền, cấp bậc cao hơn nữa còn có địa vị, thật sự là làm cho người ta không ghen tị không được!

Có điều… Tên của hắn thế mà lại có màu đỏ?!

Giết người trong game về sau màu tên sẽ thay đổi, giết một lần màu hồng phấn, tên của hắn là màu đỏ thẫm, xem ra giết không ít người nha…

Chậc chậc, không phải trong truyền thuyết Long tộc lão Đại chưa bao giờ động thủ sao, tên làm sao lại đỏ lòm như vậy?

Giết người nhiều như vậy, giá trị nợ nghiệt chắc chắn rất cao, nếu mình mà giết được hắn, nhất định sẽ ra trang bị rất tốt…

Trang bị xinh đẹp như vậy, có thể bán bao nhiêu tiền đây?

Tiền không quan trọng, cái chính là…, rốt cuộc có thể báo thù, trong bang đám nữ giới kia nếu biết một mình mình chém Long Hành Thiên hạ, vậy nhất định sẽ sùng bái mình, sau đó, có thể thuận tiện tìm vợ và vân vân…

Văn Bân chảy rớt nước miếng, vòng quanh hắn dạo qua một hồi, cũng không thấy người nọ có gì phản ứng.

"Ê?"

Tính thử dò hỏi, người nọ vẫn y như cũ hệt bàn điêu khắc không nhúc nhích.

Bất kể là hắn đang ngủ hay là mộng du, chỉ biết là nếu bây giờ đánh hắn, hắn sẽ không phản kích!

Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta!

Văn Bân đánh cửa trạm canh gác, sửa lại khuôn mẫu PK, nhấp chuột vào đầu người nọ, hành động nhanh chóng mà quả quyết.

Huyết của hắn rất nhiều, Văn Bân ngoan cố quyết tâm đem lam dược một lọ rồi một lọ uống, kỹ năng một chút lại một chút quăng ra, cố gắng giao tranh. Nửa tiếng sau, người nọ, rốt cuộc bùm một tiếng quỳ rạp trên mặt đất —— treo.

Văn Bân hi hí cười gian, cầm lấy cái bọc trang bị trong người hắn rơi xuống, lập tức trở về thành.

Hôm nay thu hoạch thật sự là quá lớn.

Vừa định logout đi ngủ, đột nhiên thu được một tin của bạn hữu, ID Trùng tử (con sâu).

"Này, Văn tử (con muỗi), làm gì đấy?"

"Tốt, Trùng, tao ở Thiên Âm, chán quá nên đang đi dạo."

"Mầy thăng cấp nhanh ghê, tao mới 23, còn phải đánh vượn và khỉ."

"He, thế cố lên."

"Tụi mầy nơi đó trời nóng nực không? Tao đây thật sự nóng chết người."

"Còn khá, có điều hòa."

"Ai, mầy ở nhà là tốt rồi, trường học của tụi tao biến thái lắm, học phí cao như vậy mà không trang bị điều hòa, buồn bực a buồn bực, trời nóng như vậy còn chơi trò đánh quái, đánh lại đánh trong lòng càng buồn, may mắn có mầy theo giúp tao nói chuyện phiếm, mày chính là dòng suối mát mùa hè của tao, làm dịu đi nội tâm khô cạn của tao, nếu như không có mầy, tao thật không biết sẽ vượt qua nắng hè chói chang như thế nào!"

Văn Bân nhìn trên màn ảnh lập tức xuất hiện chi chít chữ, đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Tên Trùng Trùng này, trước cùng là tân thủ giống mình, cuối cùng mình một ngày thăng ba cấp, cậu ta ba ngày thăng một bậc, tuy rằng lâu không cùng tổ đội đánh quái, nhưng cậu ta ngày nào cũng gửi tin cho mình, mỗi lần đều là những lời giống nhau, mầy nơi đó nóng không, tao nóng muốn chết, trường học sao lại không trang bị điều hòa…

"Anh em, tao đã nói với mầy, mầy lấy một miếng dưa hấu, gặm hết ruột, sau đó coi như khăn voan mà đội vỏ lên, sẽ không thấy nóng nữa, thật đó."

"Mầy biến thái hả?"

Văn Bân vừa định phát cáu, cái cửa sổ trò chuyện với Túy Thanh Phong vẫn im im một lúc lâu đột nhiên sáng lên.

"Tôi lấy thân phân bang chủ Sát Lục công hội, chính thức tuyên bố truy nã cậu, cậu không phải thích nằm úp sấp nghỉ ngơi sao, tôi sẽ cho cậu nằm úp sấp đủ, thân yêu."

Văn Bân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, lệnh truy nã của Sát Lục công hộ nổi danh đáng sợ, nguyên cả cái bang biến thái đi đuổi giết một người, cam đoan sẽ giết đến chỉ còn cái khố.

"Vì sao?"

"Nếu muốn người khác không biết, thì đừng làm."

Văn Bân sửng sốt, mình vừa rồi giết Long Hành Thiên hạ cướp trang bị còn chưa tới nửa tiếng, chẳng lẽ bị Túy Thanh Phong biết? Bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?

"Hào Hoa Phong Nhã, tôi khinh bỉ nhất là loại người đâm sau lưng, cậu đã thích kiểu này, tôi với cậu chơi."

Văn Bân hết nói nổi.

Mẹ tụi bây ở sau lưng tao bao nhiêu lần đánh lén hả? Hai ngày này bị mày giết tao đều nhanh chóng hộc máu bỏ mình, mỗi lần tắm rửa uống miếng nước thậm chí cúi cái đầu, khi hoàn hồn đều chỉ có thể đi kiểm thi thể! Tất cả đấy còn không phải đều do hồng phước mày ban tặng?

Tức giận đến cắn chặt răng, nhanh chóng đánh xuống một hàng chữ gửi đi.

"Tao thì khinh bỉ nhất loại người đi khinh bỉ người khác!" Còn chưa hết giận, lại bỏ thêm câu: "Đến đi, ông đây cùng mày chơi, who sợ who."

"Ha ha, dũng khí lớn đấy, yên tâm đi, tôi sẽ giết cậu chỉ còn lại một cái khố cuối cùng."

"Ha? Mày lại có hứng thú với đàn ông mặc khố?"

"Ha hả, đàn ông? Cậu mà cũng được tính là đàn ông?"

"Uhm, tao không tính, mày tính! Tao làm sao dám đồng loại với mày, đó là một loại vũ nhục mày biết không?"

Bên kia im lặng một lát, sau đó gửi đến biểu tình thở dài, đằng sau thêm câu: "Cậu ghét tôi lắm à?"

"Ai nói thế? Mẹ kiếp tao thích mày chết mất thôi, thích đến muốn lấy phần mộ tổ tiên nhà mày đến nghiên cứu máu của mày, xem có phải do máu heo biến thành không."

Cầm trang bị tốt tâm tình đang sung sướng, bị tên khốn này quét sạch sẽ.

Đóng cửa sổ trò chuyện của hắn, Văn Bân chuyển luôn đến Thanh Vân sơn, tính cùng Trùng giết vượn và khỉ xả giận.

Thực ra ở game bị giết tới giết lui cũng là bình thường, đặc biệt tới bây giờ khi mọi người cấp bậc đều cao, không giết người, không bang chiến, game cũng chẳng có gì vui.

Nhưng Văn Bân bực bội, mặc dù mình thừa dịp Long Hành Thiên hạ không chú ý đánh lén hắn, còn lấy bọc trang bị rơi ra, hành vi quả thật không quang minh lỗi lạc gì, có điều, tên khốn Túy Thanh Phong kia nói chuyện cũng thật quá đáng, hạ lệnh truy nã nhanh như vậy, cũng chẳng chừa cho chút lối thoát…

Rốt cuộc đành phải theo chân bọn họ liều chết.

"Trùng, tao đến giúp mầy giết vượn và khỉ." Gửi qua tin nhắn, bên kia hồi âm rất nhanh, nói: "Cám ơn huynh đệ, tao một mình đang nhàm chán đây."

Tổ đội một lúc, ở Thanh Vân sơn giết khỉ con, Văn Bân cấp bậc cao, trực tiếp tự động mở kỹ năng quần công giúp Trùng làm nhiệm vụ, trong lòng lại suy nghĩ, kiện trang bị kia nên xử lý như thế nào?

Ngày mai sẽ đối mặt với vận mệnh bi thảm bị đuổi giết bởi toàn bộ Sát lục công hội, mỗi lần tử vong, trong bọc đều rụng trang bị, tỷ lệ y phục trên người cũng rơi xuống, kho tàng đã sắp ra đi hết…

"Trùng, tao với mầy thương lượng chuyện này đi."

"Ừ, nói."

"Có kiện trang bị, cho cất nhờ ở kho tàng của mày vài ngày được không, tao đây không chứa được."

"Không thành vấn đề."

Sau khi giao dịch, đem kia kiện y phục quý ném cho y, "Nếu có giá thích hợp thì bán đi, tiền hai ta chia nửa."

Nếu Túy Thanh Phong đã hạ lệnh phải đuổi giết đến cùng, trang bị chắc chắn phải trả lại.

"A, chia nửa nha! Thành giao, tao giúp mầy bán, đến lúc đó cho 5 kim phí thủ tục cho tao mua thuốc là được."

"Thôi chia nửa đi, mầy bây giờ vẫn là tân thủ, đang thiếu tiền, tao không thiếu. Đúng rồi, mầy nhiệm vụ xong rồi chứ?"

"Xong rồi. Sắp cấp 30."

"Thế được rồi nhé, tao đi ngủ trước, mai gặp."

Sau khi Văn Bân logout, Trùng trên kênh giới phát tin tức con.

" Quần áo cấp 95 [long tường Cửu Thiên], ai muốn pm."

Rất nhanh, đã có một người gửi tin tại tư trò chuyện, tên là "Rầm rầm"

"Này, bán cho tôi đi, tiền không là vấn đề."

Trùng nội tâm kích động, xem ra người nọ là người giàu có, như vậy mình có thể thừa nước đục thả câu chém giá cắt cổ.

Có điều Trùng vẫn là tân thủ, đương nhiên không rõ lắm giá cả y phục này, vì thế, làm bộ dáng như là rất lão luyện, nói câu, "Ngươi ra giá đi, không được giá không trở về."

Người nọ cũng rõ ràng, "100 kim, thế nào."

Trùng chơi game đến tận bây giờ, trên người tổng cộng mới có 5 kim tệ, sau lại vì mua thuốc hoa rớt một ít, hiện tại có thể nói người không có đồng nào.

100 kim, so với tiền dược mà bản thân vừa mới có thể thanh toán mà nói, là một con số không hề nhỏ.

"Được rồi, 100 kim, tôi ở tuyến 15 cửa Thiên Âm chờ cậu."

Trùng không biết, người trước máy tính bên kia, tên Rầm Rầm, đang nhìn hồi âm của cậu, run rẩy khóe miệng, run rẩy làm động tác tay, xóa bỏ hàng chữ đánh nhanh vừa rồi.

Dòng chữ kia là: "Ngại quá, thiếu một số 0, ý tôi là 1000 kim."

Sáng sớm hôm sau, Văn Bân vừa online đã nhận được tin của Trùng ở tư trò chuyện, "Huynh đệ, y phục tao bán rồi, tiền cho mầy."

"Không vội, mày giữ đi đã."

Văn Bân đi Đầm Lầy Tử Vong luyện cấp, sau khi vô duyên vô cớ trong vài giây đã bị giết năm lần, mới biết được, mình thật sự đã đánh giá thấp năng lực tên khốn nào đó.

Mới đầu, đột nhiên bị ai đó một đao giết, Văn Bân nghĩ đây chỉ là nhân sĩ cấp bậc cao nhàm chán đùa dai, cũng không để ý kĩ. Mặc dù lòng hơi đau vì tổn thất điểm kinh nghiệm với bị oánh rơi mũ, nhưng không cẩn thận lại chọc phải phiền toái lớn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Văn Bân đành mặc tính mạng nhắm mắt lại trực tiếp trở về thành.

Chỉ là, trong một buổi sáng luyện tiếp, tự nhiên lại lăn ra chết mấy lần, có vẻ hơi kì quái thì phải.

Đành phải đổi server con khác, mà lúc nào cũng thế, chỉ cần không ở khu an toàn, dường như đi tới chỗ nào cũng chết mà chưa kịp hiểu tại sao lại chết.

Lần đầu tiên cho là trùng hợp, lần thứ hai cho là ngoài ý muốn, lần thứ ba cho là xúi quẩy, lần thứ tư, lần thứ năm…

Văn Bân cho dù có ngốc, cũng biết là Sát Lục bang bắt đầu hành động, Túy Thanh Phong quả nhiên lời nói rất chi có "uy tín", quả nhiên thật sự giết cho trang bị mình rơi sạch sẽ, chỉ còn một cái "khố".

Văn Bân vào thời điểm lần thứ mười "ngoài ý muốn", đứng tại chỗ, không có trực tiếp trở lại thành thị phụ cận, mà đánh nhanh một hàng chữ.

"Thằng nào giết ông mày? Đồ lén lút, lăn ra đây cho tao!"

Sau đó, thực sự có một cô gái theo bên cạnh chạy tới, tên gọi "Lão nương".

"Tui giết."

"Chị mắc gì giết tui?"

"Tui cũng không biết."

Giọng điệu hết sức vô tội.

Văn Bân nhìn trời đảo cặp mắt trắng dã, chuột chuyển qua đỉnh đầu của người kia nhìn tư liệu.

Chị ta cấp bậc ít nhất 60, kỳ quái chính là trang bị tất cả đều là bạch trang rác rưởi, không có tăng thêm thuộc tính gì.

"Là ai trả tiền cho chị giết tui?"

"Thật xin lỗi người anh em, tụi tui đây làm việc theo quy cũ, không thể bán cố chủ."

Hừ, giả bộ thanh cao cái gì.

"Chắc Long Hành Thiên hạ chứ gì."

"Em giai à, với cậu tui cũng là người đi trước, chị gái đây cho cậu chút lời khuyên. Cậu sai cái gì thì thấp đầu nói lời xin lỗi đi, mâu thuẫn gì mà không thể giải quyết. Kỳ thực lão đại của tụi tui cũng là bất đắc dĩ, phải cả ngày đi giết người, đặc biệt, ảnh tuyệt không muốn giết cậu."

Liên tục bị giết nhiều như vậy lần, hóa ra là bởi vì hắn "Đặc biệt không muốn giết tui"? Văn Bân tức giận nắm chặt con chuột.

Cô gái kia còn nói: "Ngại quớ, bang chủ có được món làm ăn, tụi tui cũng không còn cách nào khác, mấy ngày nay, tụi tui cơ sở ngầm trải rộng thiên hạ, cậu vẫn nên cẩn thận một chút."

"Tui biết rồi, chị đi đi."

“Ha ha, thật ra tui cũng buồn bực lắm chớ, không yên thân mà luyện cấp được, từ nơi xa lắc xa lơ chạy tới giết cậu như thế cũng nhàm chán lắm chứ bộ.”

Nói xong, người phụ nữ kia cũng đã biến mất.

Văn Bân theo menu cừu nhân tìm ra Túy Thanh Phong, gửi tin đến.

“Tao chỉ còn thừa lại mỗi cái khố, mày vừa lòng chưa ?! Có muốn đến nghiệm thu thành quả không??”

Bên kia rất nhanh đã trả lời lại, nói: “Phải không? Người tôi phái đi cấp bậc toàn sàn sàn cậu, hơn nữa tất cả đều mặc trang bị rác rưởi, cậu cứ vậy mà chết?”

Bị hắn nói trúng tim đen vạch ra PK không giỏi, Văn Bân không khỏi cảm thấy mặt có chút nóng lên.

“Cơ bản là do tao muốn chết, được chưa?”

“Đương nhiên được, tốt nhất để cậu mặc cái khố cuối cùng, chết ở trong lòng tôi.”

Văn Bân không khỏi chửi ầm lên: “Shit! Canxi oxit!”

6. Chương 6: Tiểu Mễ Chúc Mới Vào Game Online

”Văn Bân, cậu đang làm cái gì đấy? Mới sáng sớm mà kêu cứ như giết heo, canxi oxit cái gì? Mau tới ăn điểm tâm.”

Nghe Chu Châu gọi, Văn Bân lúc này mới bực mình tắt máy tính, vào WC qua loa rửa mặt, sau đó ra ngồi bàn cơm, bắt đầu ngấu nghiến bánh mì.

Liếc nhìn sang thì thấy Chu Châu bữa nay mặc một thân tây trang màu trắng, tóc tai chải chuốt vô cùng gọn gàng, làm tôn lên các đường nét nhu hòa trên gương mặt anh.

Chu ca cười rộ lên trông rất đẹp, điển hình trai đẹp Đông phương.

Văn Bân thầm nhận xét trong lòng, cúi đầu gặm bánh mì, “Anh mấy giờ đi làm?”

“Tám giờ.”

“Làm việc gì?”

“Trợ lý đặc biệt.”

Văn Bân phụt ra cả sữa lẫn bánh mì, sau đó cầm lấy khăn tay kế bên lau miệng, co rút khóe mồm, nói: “Trợ lý đặc biệt? Những ông chủ lớn tìm sự giúp đỡ đặc biệt, giúp giúp thành ra giúp luôn trên giường, anh không phải phỏng vấn làm cố vấn pháp lý sao, thế nào lại giúp đặc biệt rồi?”

Chu Châu mặt nhăn mày nhíu, “Anh ta không phải người như thế, cậu đừng nói lung tung.”

“Hứ, tui đúng là lòng tốt bị xem thường.”

Chu Châu cười nói: “Chứ không phải lư can phế sao?” (lư can phế = lòng lang dạ thú, lư là con lừa)

“Đừng có đề cập đến con lừa, tui rất mẫn cảm với từ này.”

Nhớ tới cái bản mặt con lừa của Túy Thanh Phong đã muốn nổi nóng, liên lụy từ lừa từng là tiếng chửi yêu thích nhất, thiệt chả nỡ vứt bỏ.

“Tôi tới công ty, cậu đừng cả ngày cứ chơi game.” Chu Châu đứng dậy, chuẩn bị rời cửa.

“Đã biết, Chu bà bà.”

Chu Châu quay đầu lại lừ cậu một cái, sau đó bất đắc dĩ cười cười.

Tới công ty, lên thang máy tới tầng cao nhất, đẩy cửa ra, thì thấy tổng giám đốc bên trong, ngoài ra còn một người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng đang bàn chuyện gì đó với Long Hành Thiên.

"Anh đoán không sai, hợp đồng của họ quả thật có lỗ hổng, tôi ngày hôm qua đã liên lạc với phía bên kia, lấy được tư liệu có lợi cho bên ta."

"Thắng lớn chứ?"

"Giám đốc Long, Tiêu Phàm tôi đã kiện, thì không hứa hẹn điều gì, nhưng tôi cam đoan sẽ dốc hết sức lực."

"Ha ha, tôi hiểu mà, tôi cũng tin tưởng năng lực của cậu. Có điều chuyện đưa tư liệu cỏn con này phải để cậu tự mình đi một chuyến, quả thực rất áy náy, việc này có thể trực tiếp điện thoại cho tôi."

Tiêu Phàm ngữ khí nghiêm túc: "Mục đích chính của tôi là tìm anh, đưa tư liệu chỉ là thuận tiện."

Long Hành Thiên gật gật đầu, nở nụ cười: "Vẫn là cám ơn cậu. Thắng, tôi mời cậu ăn cơm, thua…Cậu mời tôi ăn cơm."

"Ok, không thành vấn đề." Tiêu Phàm đứng dậy, quay đầu đi, nhìn thấy Chu Châu phía sau, khẽ cười cười rồi rời đi.

Chu Châu nhìn bóng lưng của cậu ta, không khỏi cảm thán, hồi trước không qua lại với cậu ta, về sau càng không có cơ hội, kể ra cũng có chút tiếc nuối.

"Sớm." Long Hành Thiên lộ ra ý cười dịu dàng với Chu Châu, "Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Uhm."

"Cậu ở cùng người khác?"

"Đúng vậy, em họ… tôi." Dù sao quan hệ của mình với Văn Bân phải tìm hiểu đến trên một thế hệ, giải thích là em họ cũng tạm được.

"Sau này cậu có thể phải giúp tôi tăng ca thường xuyên, hay là chuyển tới chỗ tôi nhé?"

Giật mình trước yêu cầu đột ngột của hắn, Chu Châu vội vàng lắc đầu khẽ cười nói: "Không được, như vậy ngược lại bất tiện."

"Tan tầm cùng về một lúc, không phải tiện lợi hơn sao? Nếu tăng ca muộn, tôi đưa cậu về."

"Tôi ở chỗ kia quen rồi."

"Chỗ cậu cách đây quá xa, mỗi ngày ngồi xe buýt cũng phải hơn nửa tiếng."

Thì thế, nhưng cũng đâu tới nổi phải dọn đến chỗ ông chủ chứ.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ cho cậu phòng riêng, sinh hoạt cá nhân không hề ảnh hưởng lẫn nhau." Long Hành Thiên tự tiện quyết định, Chu Châu có chút nhíu mày không vui.

"Khụ." Long Hành Thiên ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Có phải thấy tôi chuyên chế quá không? Thật xin lỗi, nếu cậu không muốn, lúc nào cũng có thể trở về, đêm nay đến nhà tôi xem xem rồi bàn tiếp, được chứ?"

Khẩu khí hắn dịu xuống, trên mặt cũng lộ ra thần sắc nhu hòa, Chu Châu xuôi theo cho hắn đường lui, nhẹ nhàng gật đầu, "Được rồi, anh sắp xếp công việc cho tôi trước đã."

Long Hành Thiên mỉm cười gật đầu, giao cho anh tư liệu Tiêu Phàm mang đến, còn cả đĩa CD trong máy tính cho Chu Châu chỉnh sửa lại.

Chu Châu hiểu rõ, có rất nhiều tư liệu bí mật riêng hắn không muốn cho Tiêu Phàm biết, cho nên mới để anh – một người từng học qua luật lấy phần yêu cầu của toà án, mà không phải để Tiêu Phàm tự mình điều tra, có thể thấy hắn cũng không tin tưởng hoàn toàn Tiêu Phàm, hình như là hợp tác bất đắc dĩ trên toà.

Sự đối đãi hết sức khác biệt của hắn, làm cho Chu Châu trong lòng có chút không thoải mái.

Yên tâm giao mấy thứ này qua đây, không sợ mình là gián điệp thương mại sao?

Cho tới trưa, hai người vẫn còn trong phòng giám đốc.

Điện thoại trên bàn cứ chốc chốc lại vang một lần, Long Hành Thiên vẫn có thể vững vàng bình tĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất xử lý vụ việc đâu vào đấy.

Hiệu suất công việc quả thật rất cao, mặc dù vậy, nhưng do mệt mỏi quá mức nên tới gần giữa trưa, hắn gục luôn xuống bàn ngủ.

Chu Châu nghĩ thầm, có lẽ hắn mới tiếp nhận tập đoàn Long thị, còn nhiều chỗ chưa quen thuộc, lại muốn làm nên thành tích cho cổ đông chứng kiến, nên mới ép mình mệt nhoài như vậy.

Thấy bộ dáng hắn khi ngủ nhẹ nhíu mày, có lẽ áp lực quá lớn, ngay cả ngủ cũng không an ổn.

Chu Châu khẽ thở dài, cầm tấm thảm vừa định đắp lên, đã thấy hắn đột nhiên mở to mắt.

"Mấy giờ?"

"Mười một giờ năm mươi phút."

Long Hành Thiên cười vuốt trán, "Nên tan tầm rồi, đi thôi, cùng ăn cơm trưa nào."

Hai người cùng nhau dùng cơm trong nhà ăn công ty, lúc nhân viên qua lại chào hỏi với Long Hành Thiên, hắn cũng đáp lại, thật sự không có bộ dáng lạnh lẽo khi mới gặp mặt.

Có lẽ chỉ vào lúc phỏng vấn mới bày ra để dọa người mới chăng?

Long Hành Thiên làm việc rất có phong thái của người đứng đầu, không vì mình là tổng giám đốc mà ngạo mạn vô lễ. Hắn từ trước đến nay luôn lịch sự, ngay từ việc đơn giản là dùng cơm trong nhà ăn công ty, hắn cũng tự chủ động xới cơm múc đồ ăn cho mình, thật khiến trợ lý Chu Châu có chút quẫn bách.

"Cậu chắc đang hoài nghi, vì sao tôi lại đưa tư liệu cho cậu, mà không giao cho Tiêu Phàm?"

Lúc ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào người nào, thì thật giống như muốn tiến vào xem lòng người đó.

Chu Châu nhẹ nhàng gật đầu, "Tôi với cậu ấy đều là làm luật sư, tôi nghĩ, nếu trực tiếp giao cho cậu ấy, hiệu suất sẽ rất cao."

Long Hành Thiên lại nhẹ nhàng mỉm cười: "Cậu chỉ biết Tiêu Phàm là luật sư, nhưng không biết, cha cậu ấy chính là một danh nhân thương giới, một đối thủ cực mạnh của tôi. Tôi không giao những tài liệu này cho cậu ta, cũng không phải không tin, mà do chính cậu ta chủ động yêu cầu để tránh hiềm nghi." Tạm dừng rồi giải thích tiếp: "Cậu ta yêu cầu tôi lược bỏ một ít tin tức không nên cho cậu ta biết, mà chính tôi cũng không hiểu mấy thứ này lắm, cho nên mới tìm cậu hỗ trợ."

Chu Châu sửng sốt, hóa ra là nguyên nhân này, cũng không phải hắn tin người này không tin người kia, muốn đối đãi khác biệt.

Trong lòng cậu lại tán thưởng Long Hành Thiên thêm vài phần.

"Tôi luôn quan niệm, nghi ngờ thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ. Tôi tin tưởng cậu, và cũng tôn trọng cậu, nhưng đừng coi đây là áp lực, yên tâm ở bên cạnh tôi làm việc là tốt rồi. Tôi hy vọng chúng ta có thể vui vẻ chung sống như những người bạn vậy, được không?" Long Hành Thiên nói, ngữ khí nghiêm túc.

"Ừm." Chu Châu cũng nghiêm túc gật đầu.

Mặc dù mình đã có ba năm kinh nghiệm làm việc, không phải nhi đồng thối tai mới bước chân vào xã hội, nhưng ở trước mặt hắn, lúc nào cũng cảm thấy hình như mình chỉ biết nghe lời.

Đã thế còn thường xuyên bị sự quyến rũ trên người hắn làm cho yếu dần.

Nhưng dù sao thì, có một người vừa là bằng hữu vừa là cấp trên như hắn, thật là một chuyện vui.

Bởi vì cởi bỏ khúc mắc, hiểu được Long Hành Thiên tin tưởng mình xuất phát từ nguyên tắc dùng người không nghi ngờ của hắn chứ không có những ý đồ khác, Chu Châu mới ổn định yên tâm, lúc ở chung với hắn không căng thẳng như ban đầu nữa, mà còn thấy vô cùng vui vẻ.

Buổi chiều cuối cùng cũng sửa sang lại xong xuôi toàn bộ tư liệu, giao cho luật sư ủy thác Tiêu Phàm.

"Án này ba ngày sau khai thẩm, sau khi kết thúc tôi sẽ đưa một ít nghiệp vụ chuyển giao cho cậu từ từ xử lý, giai đoạn bận rộn nhất tạm thời xong một chặng, cho nên ba ngày nay, cậu có thể nghỉ ngơi." Long Hành Thiên cười nói.

Mới làm việc một ngày, đã nghỉ ngơi ba ngày, đãi ngộ như vậy làm cho Chu Châu có chút thụ sủng nhược kinh. (được sủng ái mà lo sợ)

Nhưng tính của Long Hành Thiên là nói một không hai, cho dù Chu Châu nhiều lần khéo léo biểu đạt ý muốn giúp đỡ, vẫn cứ là vô dụng.

Buổi tối cùng đi theo hắn đến chỗ ở.

Long Hành Thiên dừng trước một cái sân, bề ngoài nhìn qua là lầu các điển hình của Trung Quốc cổ điển, ngoài phòng là vườn hoa lớn còn có rất nhiều loài hoa tươi đẹp đang nở rộ.

"Cha tôi mê mấy tiểu thuyết võ hiệp, lúc đặt tên tôi thì thấy câu 'Trường kiếm trì rượu Hành Thiên hạ' (Một cây trường kiếm ôm rượu đi khắp thiên hạ)." Long Hành Thiên cười khẽ giải thích: "Nơi này là chỗ ông ở, nhà của tôi là dạng nhà ngày xưa, các ông già hay thích cảm giác cổ kính này."

Chu Châu nhẹ nhàng gật đầu, nhìn kỹ, trong viện cổ thụ che trời, quả thật không giống phong cách Long Hành Thiên thích.

"Tôi vào bàn với ông chút chuyện, cậu chờ một lát đã nhé?"

"Ừ."

Giọng điệu của hắn lúc nào cũng rõ nhẹ nhàng khách khí, điều này làm cho Chu Châu cảm thấy mình không giống trợ lý của hắn, mà lại như là… Như là một mối quan hệ thân mật hơn.

Ở trên xe đợi gần nửa giờ, Long Hành Thiên mới đi ra.

"Xin lỗi để cậu đợi lâu, cha tôi vừa hỏi chuyện của công ty, nhưng mà mãi chưa xong."

"Không sao, anh không cần khách khí."

"Ha ha, cậu không thích tôi khách khí?" Long Hành Thiên nhẹ nhàng cười: "Tôi đây sẽ không khách khí."

Không hiểu lời hắn lắm, Chu Châu cũng chẳng để ý, chỉ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi thư giãn, mặc cho hắn khởi động xe chạy vào sâu trong khu nhà.

Xe dừng lại trước một biệt thự, so với nhà của cha hắn, nhà của Long Hành Thiên hiển nhiên vô cùng đẹp và thời thượng, phòng ốc trang hoàng đơn giản mà tao nhã, hoàn toàn không phải kẻ nồng nặc mùi tiền.

Đại sảnh thoáng đãng sáng ngời, chiếc đèn chùm tinh xảo lại vừa khéo là kiểu dáng Chu Châu ưa thích, không khỏi ngắm nhìn lâu hơn.

"Đèn này là con tôi chọn." Long Hành Thiên mỉm cười nói.

Chu Châu nhẹ nhàng gật đầu, trước mặt người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, trông chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi, mở miệng ra là "Con tôi", khiến Chu Châu dở khóc dở cười.

Mặc dù vì để cha mình sống vui vẻ mà nhận nuôi, nhưng có thể thấy, hắn hình như rất thương đứa bé đó.

Long Hành Thiên quay về hướng trong phòng bên cạnh hô: "Tiểu Diễn, tắt máy tính, ra chào khách này."

Chu Châu mỉm cười chờ đứa bé ấy đi ra, chờ hồi lâu lại không thấy động tĩnh.

Long Hành Thiên mặt nhăn mày nhíu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, thì thấy trong phòng một thằng nhóc đang điên cuồng kích chuột, trò chơi trên màn hình đang nhấp nháy hiệu ứng ánh sáng đẹp mắt.

"Con đang làm gì đó?" Long Hành Thiên hỏi.

“Ba, con giúp ba giết người, con với người Sát Lục công hội ấy, giết gã chỉ còn một cái nội…” Quay đầu lại, thì thấy Chu Châu phía sau, tiếng nói chợt ngưng bặt, lướt nhìn qua Long Hành Thiên một cái, rồi mới nhoẻn miệng cười ngọt ngào với Chu Châu: “Chào chú.”

“Chào con.” Chu Châu cười dịu dàng, đứa bé này đáng yêu hơn trong tưởng tượng mình rất nhiều, gương mặt trắng bóc, lông mi đậm, có chút giống cậu bé bút chì trong phim hoạt hình Nhật Bản (*).

(*)

s://killyui.files.wordpress.com/2011/12/shin2.jpg

“Tiểu Diễn, đây là chú Chu, sau này có thể sẽ đến nhà làm việc chung với ba.”

Long Diễn trừng mắt nhìn Long Hành Thiên một lúc lâu, mới khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Ba không cần giải thích, con nghe không hiểu.”

Long Hành Thiên lại cười cười, “Tôi vào nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn, Chu Châu, cậu với Tiểu Diễn trò chuyện một lát trước nhé?”

Chờ sau khi Long Hành Thiên rời cửa, Long Diễn mới nhìn Chu Châu chăm chú, thật lâu sau, mới cho ra kết luận: “Chú Chu, lúc chú cười trông còn đẹp hơn hoa yêu trong game đó.”

Chu Châu hiếu kỳ nói: “Ai?”

Long Diễn dùng công năng hồi thành, sau đó tự động tìm đường tới hoa yêu kia, chỉ cho Chu Châu xem.

Thì thấy một hoa yêu, toàn thân mặc váy hệt như đóa hoa sặc sỡ, trên cổ đeo một vòng hoa tươi, gương mặt trang điểm đậm kinh, làm như sợ người khác không biết cô ta là yêu, lúc cười rộ lên, sẽ phát ra thanh âm lanh lảnh “Hí hí hí hí”, còn thêm vào một câu “Mao đầu tiểu tử, dám trêu tỷ tỷ ta nha”, bị Long Diễn nhấp chuột một phát, “Á” kêu lên thảm thiết, ngã xuống đất.

Xem ra đứa bé này thành tích môn ngữ văn rất kém, so sánh như thế sao mà dùng loạn được vậy?

Chu Châu cũng không tức giận, cười nhẹ bảo: “Game này con chơi có phải tên Trong Mộng Giang Hồ không?”

Long Diễn thoáng kinh ngạc nói: “Đúng ạ, chú cũng chơi?”

Đương nhiên là Văn Bân đang chơi, vừa nghe cái nhạc nền quái quỉ ấy, còn có giao diện hoa cả mắt, chỉ biết là cùng một dạng game.

“Bạn của chú đang chơi.”

Chu Châu nâng mắt nhìn thì thấy Long Diễn đang điều khiển nhân vật, trên đỉnh đầu có tên Long Hành Thiên Hạ.

Mặc dù bản thân không hiểu game, nhưng mà thấy hắn toàn thân y phục lấp lánh, ít ra có thể biết được nhóc chơi giỏi hơn Văn Bân ngốc rất nhiều, xem kìa, đỉnh đầu còn có cái danh hiệu “Long Tộc bang chủ”, chẳng giống Văn Bân, chỉ có “Vũ Lạc công hội bang chúng “, chơi lâu như vậy, ngay cả cái chức tiểu hộ pháp còn chưa đạt được.

Đưa tay nhẹ vỗ vai Tiểu Diễn, “Con giỏi ghê!”

Long Diễn hì hì nở nụ cười, “Chú chơi luôn không? Game này chơi hay lắm, ba con chơi đó.”

Chu Châu hết hồn chim én, thiệt không thể tưởng tượng nổi Long Hành Thiên mỏi mệt đến gục xuống bàn ngủ, lại có thể có tâm trạng chơi game?

Nhưng thấy đứa bé đó chân thành, ánh mắt khẩn cầu, Chu Châu chẳng thể nhẫn tâm chối từ.

“Được, con dạy chú chơi nhé.”

Long Diễn hình như rất hưng phấn, Chu Châu nghĩ thầm, trẻ con chắc đứa nào cũng thích được người lớn công nhận và khích lệ đây mà.

“Chú, con giúp chú thiết lập nhân vật nà, chú chọn nam hay nữ ?”

“Khác nhau sao?”

“Đương nhiên, ở trong game, nam nhiều như lông trâu, nữ thì lại ít như sừng trâu, ba con nói, để cân bằng game, chọn nhân vật nữ vẫn tốt hơn.”

Không ngờ Long Hành Thiên lại chọn acc nữ chơi? Nhìn qua cứ tưởng hắn theo chủ nghĩa đàn ông.

Chu Châu có chút chần chừ: “Vậy acc nữ đi.”

“Dạ, con chọn cho chú tóc đẹp nhất, tên gọi là gì?”

“Tiểu Diễn, cháo của con nấu xong rồi, mau ra ăn.” Long Hành Thiên ở bên ngoài gọi, Long Diễn liền chạy ra ngoài, tới cửa quay đầu lại nói: ” Chú Chu con đi ăn cháo, tự chú nghĩ tên nha.”

Chu Châu khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát, ở cột tính danh điền vào ba chữ: Tiểu Mễ Chúc (cháo gạo, cháo kê)

Nhân vật tự động tiến nhập trò chơi, trông thế giới xa lạ trước mắt cùng một đống tin nhắn hoan nghênh và hướng dẫn tân thủ, Chu Châu chỉ cảm thấy choáng váng.

Mà ngoài cửa Long Hành Thiên, lại nhìn bóng dáng Chu Châu nhẹ cười cười, sau đó sờ sờ đầu thằng con.

“Không tồi, đêm nay thưởng cho thêm ba giờ chơi game.”

“Ba già à, ba có hơi quá đáng không vậy? Có ba giờ…”

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng có nhét chữ “già” vào, ba mày chưa lão hóa thế.” Long Hành Thiên giận tái mặt, nghiêm túc nói: “Mày lên acc ba giết một đống người, làm nick biến đỏ, đến trang bị thích nhất còn bị người ta cướp, mà ba có phạt mày chưa?”

“Có, hôm qua ba bắt con quỳ rạp trên mặt đất niệm mười lần Tương tiến tửu của Lí Bạch (*).”

,

,

Tương Tiến Tửu

Lý Bạch

Dịch nghĩa:

Anh có thấy nước sông Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống

Cuồn cuộn đổ ra biển khơi mà không hề trở lại?

Anh có thấy cha mẹ xưa trông gương thấy đầu bạc mà buồn đau đó sao?

Sáng như tơ xanh chiều đã thành tuyết bạc.

Đời người có dịp nên tận hưởng niềm vui,

Chớ nên để chén vàng suông bóng nguyệt

Trời cho ta tài tất nhiên không phải để bỏ đi,

Nghìn vàng tiêu hết rồi lại có

Mổ dê giết trâu để rồi cùng vui say,

Mỗi lần uống đủ 300 chén rượu,

Này Bác Sầm và Bác Đan Khâu!

Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén.

Ta vì các người mà hát một bài

Xin hãy vì ta mà lắng tai nghe.

Nhạc hầu và món ngon là thứ chi chi

Sao bằng say hoài không mong tỉnh.

Xưa nay thánh hiền đều im bặt

Chỉ có kẻ say là tiếng để muôn đời.

Trần Vương xưa mở tiệc tại cung Bình Lạc cũng vậy,

Rượu ngon đáng nghìn đồng một đấu mà vẫn tươi cười thoải mái,

Ai bảo ta ít tiền?

Hãy mau mua rượu về để ta cùng nhau uống cạn

Ngựa năm sắc, áo nghìn vàng

Này con ơi hãy mang đổi lấy rượu ngon

Để ta cùng các bạn diệt tan nỗi sầu.

"Cái đó không tính, cho làm quen với cổ văn trước không tốt à?"

"Ba còn bắt cho con rửa WC."

"Đấy là việc phải làm, làm việc nhà rèn luyện thân thể không tốt à?"

"Còn bắt con làm rất nhiều phép tính số học."

"Mày lần trước mua đồ bị người ta lừa, thiếu mất mười đồng tiền, làm nhiều phép tính không tốt à?"

"Ba nói cái gì cũng tốt, ai kêu ba là ba của con." Long Diễn có chút tủi thân bĩu môi, "Ba, ba kêu chú ấy vào game rốt cuộc có rắp tâm bất lương gì?"

Bị Long Hành Thiên cười khẽ vỗ vỗ cái ót: "Dụng ý của ba thực lương, mày sẽ chóng hiểu thôi."

"Thực lương?"

Chu Châu đẩy cửa ra, trông thấy cha con hai người đứng ở trước cửa đồng loạt quay đầu lại.

Long Hành Thiên nhẹ nhàng cười: "Tôi tới gọi cậu ăn cơm chiều, đêm nay ở lại đi, nếm thử chút tay nghề của tôi."

Chỗ này có trò chơi chữ của chị Điệp nè: Thực trong Trung Thực (thật) và Ẩm Thực (ăn) đọc pinyin gần giống nhau, Chu Châu nghe hêm rõ và anh Long ảnh bẻ qua là GỌI CẬU RA THỰC LƯƠNG, tức là ĂN CƠM đó mà...

Chu Châu gật gật đầu, rồi nói với Long Diễn: "Tiểu Diễn, chú không chơi game đâu, mới tới dã ngoại đã bị chết."

Long Hành Thiên quay đầu đi chỗ khác, dường như đang nhịn cười, Long Diễn lại gục đầu xuống thì thào: "Có gì đâu, dù sao cũng có người kéo chú mà."

Chu Châu không nghe rõ, cười hỏi: "Con nói gì?"

Long Hành Thiên sờ sờ tóc thằng con, nói với Chu Châu: "Nếu cậu thích chơi game này, Tiểu Diễn sẽ giúp cậu, nó bây giờ cả ngày nhàn rỗi chẳng có gì làm, ngay cả nhà vệ sinh còn chà sạch, đúng không Tiểu Diễn."

Long Diễn dạ một tiếng, ngẩng đầu lên, nở nụ cười ngọt ngào với Chu Châu.

"Chú ơi, con nghe ba nói chú học pháp luật sao?"

"Ừ?"

"Ngược đãi trẻ em phải ngồi tù đúng không ạ?"

Không đợi Chu Châu trả lời, Long Hành Thiên lại cười sờ sờ đầu thằng con, ngón tay không cố ý dừng ở kế bên lỗ tai thằng nhóc làm ra ám chỉ muốn nhéo, mềm mại nói:

"Con hỏi cái này để làm gì?"

"Cháo con nguội rồi, con đi húp cháo." Long Diễn chạy trốn xuống nhà bếp.

Chu Châu thiệt không rõ cách chung sống của cha con họ, nhìn Long Hành Thiên cũng vào bếp theo, đành phải bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

7. Chương 7: Tiên Giới Công Hội Trong Truyền Thuyết

Ba người ngồi trước bàn cơm tối, Long Hành Thiên tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn, hương vị vô cùng ngon miệng.

Có lẽ là do thường xuyên ăn đồ mình làm đâm chán ngấy, Chu Châu cảm thấy bữa cơm đêm nay đặc biệt thơm ngon, Long Hành Thiên khách khí đưa cho anh đĩa rau, Chu Châu cũng khách khí mỉm cười dùng bữa, Long Diễn buồn bực cúi đầu húp cháo, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên gắp cho mình chút rau.

Chu Châu hiếu kỳ nói: "Tiểu Diễn, sao con chỉ ăn rau vậy?"

"Dạ do con cầm tinh con trâu." Long Diễn cúi đầu đáp.

Bị nhóc chọc cười, Chu Châu cười khẽ gắp qua miếng sườn, "Ăn nhiều thêm nào, Tiểu Diễn đang tuổi phát triển cơ thể đó."

Long Diễn ngẩng đầu nhìn cha, thấy Long Hành Thiên gật đầu, mới nhoẻn miệng cười gắp miếng sườn, nói cám ơn rồi gặm lấy gặm để, khiến Chu Châu ngẩn người, đứa bé này sao như dân chạy nạn đã mấy ngày không ăn rồi vậy?

Quay đầu nhìn Long Hành Thiên, chỉ thấy hắn cười sâu xa.

Một bữa cơm giữa bầu không khí kỳ quái đã xong. Long Diễn sau khi ăn xong thì chui vào phòng ngủ của mình, mở máy tính chơi game, còn Long Hành Thiên bắt đầu dọn dẹp bát đũa. Chu Châu có chút băn khoăn, muốn giúp hắn, lại bị hắn mỉm cười từ chối.

Chờ hắn dọn dẹp xong, đã là chín giờ tối, Chu Châu muốn trở về, Long Hành Thiên nói hay là đêm nay ở lại.

Nhớ tới lời đề nghị hắn bàn với mình hồi sáng, Chu Châu trong lòng có chút thấp thỏm. Tuy rằng ông chủ này chẳng ra vẻ ông chủ chút nào, lại cũng dễ chung sống, nhưng ở nhà ông chủ thì quả thật hơi kỳ quái

"Tôi nên trở về thôi."

"Nơi này có phòng riêng, cậu thật sự không muốn ở lại sao?"

Long Hành Thiên cười hiền, Chu Châu lại kiên quyết gật đầu từ chối: "Em họ tôi còn ở nhà chờ."

Tuy cái tên Văn Bân kia dù mình có ba ngày không về nhà thì cậu ta cũng không chút hoài nghi, càng miễn bàn vụ chờ người, nhưng gặp phải phiền toái gì, lấy cậu ta làm cớ rất được.

"Được rồi, tôi đưa cậu." Long Hành Thiên cầm chìa khóa trên bàn, lái xe đưa Chu Châu về nhà.

Trên đường, Chu Châu nhịn đã lâu, cuối cùng vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Có phải dạ dày Tiểu Diễn không tốt không, buổi tối còn ăn cháo với rau…"

"Cậu rất quan tâm đến nó à?"

Nghe thấy thanh âm nhu hòa của hắn, Chu Châu nghiêng đầu sang chỗ khác, từ bên cạnh nhìn qua, Long Hành Thiên khóe miệng hơi cong lên, có vẻ như đang cười.

Có lẽ đang tự hào mình có đứa con đáng yêu như vậy nên cười chăng? Chứ không chẳng biết cớ gì lại cười? Chắc chắn không phải cười cái dạ dày của Tiểu Diễn rồi.

"Nhóc đáng yêu lắm, tôi sợ anh bận bịu công việc, xem nhẹ sức khỏe thằng nhỏ." Chu Châu nhẹ giọng đáp.

"Cậu thích nó sao?" Long Hành Thiên đột nhiên hỏi, dường như cảm thấy mình đường ngột, nên bổ sung thêm: "Ý tôi là, nếu có đứa con như vậy, cậu sẽ thích chứ?"

"Ha ha…Rất thích."

Chu Châu cảm thấy không khí rất ư quái dị, lời hắn nói hình như lệch khỏi quỹ đạo mất rồi, sao cứ thấy có điểm mập mờ, hệt như dắt theo đứa nhỏ tìm hỏi mẹ kế, đứa con như vậy em thích chứ?

Bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, Chu Châu vội vàng nghiêm mặt nói: " Đứa nhỏ đáng yêu như vậy, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ thích thôi."

Long Hành Thiên mỉm cười.

Chu Châu không nói nữa, chỉ ngoảnh đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Không ngờ tới Long Hành Thiên kì này không có lạc đường, chạy rất thuận lợi, tuy rằng tốc độ xe hơi chậm, bên trong xe cũng cố ý chọn bản nhạc ấm áp nhẹ nhàng, sau khi trải qua hơn nửa giờ "lặn lội đường xa", Chu Châu rốt cuộc về đến nhà.

Sợ hắn lại hôn tạm biệt, lần này Chu Châu chỉ mỉm cười làm động tác tay tạm biệt, vội vàng tự mình mở cửa xuống xe.

Long Hành Thiên lại theo ra, cười nói: "Về chuyện game, cậu không muốn chơi thì không cần miễn cưỡng, một thời gian ngắn nữa cậu sẽ tương đối vất vả, còn phải theo nó chơi game, tôi có chút áy náy."

"Nói vậy sao được, anh đãi ngộ tôi quá tốt, áy náy phải là tôi mới đúng, hơn nữa, em họ tôi cũng chơi, vừa hay chơi chung với Tiểu Diễn."

"Vậy sao." Long Hành Thiên cười khẽ sờ sờ mũi, "Tôi đây thay nó cám ơn cậu." Dừng một chút, lại nhẹ giọng: "Chuyện bàn mới nãy tôi không ép cậu, cậu cân nhắc một chút nhé. Công việc sau này bận bịu có lẽ cậu sẽ giúp tôi tăng ca đến tận nửa đêm, cậu ở quá xa, quả thật bất tiện."

"Ừm, tôi sẽ suy nghĩ một chút nữa."

"Được, ngủ ngon, sớm nghỉ ngơi."

Chu Châu vốn định chờ hắn lên xe rồi mới vào cửa, thì đã thấy hắn bày ra tư thế mời, mỉm cười đứng tại chỗ.

Kết quả, Chu Châu da đầu run lên, xoay người, ánh mắt của hắn vẫn theo sát, vào phòng, đóng cửa lại, sau đó thở ra một hơi dài.

Có lầm hay không, "lễ nghi" của hắn cũng quá chu đáo rồi, chu đáo đến mức khiến người ta rơi rớt ba tầng da gà.

Còn cái kiểu nhìn người ta về tới tận nhà, chẳng phải chỉ giữa những người yêu nhau mới hay có sao?

Chu Châu hơi nghi hoặc. Nếu hắn nói rõ là không chút hứng thú với mẫu đàn ông "dịu dàng" như mình, thì tại sao đối tốt với mình như vậy? Có lẽ giống như cái nguyên tắc "Dùng người thì không nghi ngờ", đó cũng là cách hắn đối xử với cấp dưới, tác phong lịch lãm và lịch sự của hắn chăng?

Có chút bất đắc dĩ cười cười, xoay người vào phòng tắm, lúc đi ngang qua phòng Văn Bân, chỉ thấy bên trong để ánh đèn mờ mờ.

Chu Châu mở cửa, thuận tay bật đèn, Văn Bân giật mình, xoay đầu lại, ánh mắt hung ác muốn giết người.

Chu Châu nhún vai: "Đừng nói là do hành động bật đèn của tôi mà cậu lại bị người ta giết nhé!"

Văn Bân ủ rũ kể lại: "Tôi vẫn bị giết đến tê tái."

Chu Châu cười khẽ: "Cậu chơi game thì mở đèn đi chứ, bằng không hỏng mắt đấy, tôi có nghèo cũng sẽ trả được từng ấy tiền điện."

"Chu ca, không phải tôi thay anh nghĩ tới tiền điện, mà là mò chơi game, sẽ có cảm giác, có không khí."

Biết ngay cậu ta miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà.

Văn Bân cào mớ tóc vốn đã rối bời, đứng lên, "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn ở đâu ?"

"À…Anh ta mời tôi vào nhà ăn cơm." Chuyển đề tài, mềm mỏng nói: "Cậu còn chưa ăn cơm nhỉ, tôi đi xuống lấy cho cậu bát mì."

Chu Châu mỉm cười xoay người đi, Văn Bân phía sau anh thì lại cúi đầu như đang nghĩ điều gì đấy, đến mức ngón tay cái rớt xuống cằm, thật lâu sau, mới phun ra hai chữ: "Anh ta? Who?"

Gãi gãi đầu nghĩ hoài không ra, đành phải trở lại chỗ ngồi, tiếp tục tám chuyện với tên cầm thú "Túy Thanh Phong" ấy.

Kỳ thật hồi trước ở trong lòng Văn Bân, Túy Thanh Phong chỉ so với cấp bậc khốn nạn, khoảng cách với cầm thú hãy còn xa vời, nhưng hôm nay, sự khinh bỉ hắn tăng cao một tầng, trực tiếp chuyển từ tên mắc dịch bay tới cầm thú.

Lý do chỉ có một.

Có người tuôn ra tin, vào thuở đầu của game, hắn là phó bang chủ Vũ Lạc công hội, sau lại làm phản Vũ Lạc, lập Sát Lục công hội làm bang chủ.

Đương nhiên, nhiều người nói là hắn tạo phản không thành vì vậy lập môn hộ khác, cũng có người nói hắn vốn nhất kiến chung tình với người đẹp Tinh Thần lão Đại, kết quả không được đáp lại, quá buồn bã không thể không rời bang, yêu càng đậm hận càng sâu, nay mới khắp nơi đối nghịch với bang chúng chúng ta.

Bởi vì mọi người đều biết Tinh Thần không phải chỉ từ lãnh mỹ nhân là có thể hình dung ra. Người phụ nữ quyền lực đích thực, cả ngày đánh đánh giết giết không nói, có lời cầu hôn gửi , cô mỉm cười, một đao chém xuống, chấm dứt sinh mệnh của người nọ.

Nhưng số người theo đuổi người phụ nữ quyền lực ấy cũng chẳng hề ít, thường xuyên có kẻ nguyện ý đưa đầu mình cho cô chém chơi.

Vũ Lạc công hội kết thù kết oán quá nhiều, phần lớn đều là oan hồn dưới đao của người đẹp Tinh Thần.

Hôm nay, Túy Thanh Phong lại dẫn đầu đám người Sát Lục công hội thừa dịp bang chủ không ở nhà, đánh nhau với Vũ Lạc, trong bang acc nữ chết không ít, cuối cùng, đương nhiên với Vũ Lạc bang phái tỉ lệ acc nữ chiếm hơn 90% thì toàn quân bị diệt, chung quanh một mảnh tử thi chỉnh tề xếp thành hình đóa hoa, còn lại một mình Hào Hoa Phong Nhã mặc quần cộc đứng sững ở trung tâm, đón gió đung đưa.

Hào Hoa Phong Nhã giận quá, gửi tin chất vấn Túy Thanh Phong

"Mẹ, chúng mày ích kỉ quá đấy, một thằng đàn ông bị từ chối liền trở mặt thành thù, còn khí phách không hả? Còn làm lão Đại cái chó gì , tao thấy thẹn thay cho mày!"

"Bị từ chối? Ha ha, cậu nghe thấy tin đồn Tinh Thần hả, tôi cảnh cáo cậu, cậu tốt nhất cách người này xa ra."

Văn Bân sửng sốt, xem ra hắn quả thật yêu người ta lắm? Bằng không mắc gì kêu người ta cách xa cổ ra?

Tuy hành vi hắn phản bội bang phái còn kéo người đến sát hại quả tình quá cầm thú, nhưng mảnh tình sâu ấy lại làm người ta cảm động…

Còn chưa cảm động xong, bên kia lại đá qua câu.

"Thực chịu không nổi, cái thằng yêu quái chết tiệt đó làm quỷ gì mà có nhiều thằng ngu thích vậy."

"Hả?"

"Thế này, nhìn cậu rất ngốc nên nói cho cậu biết trước. Tinh Thần lão Đại của Vũ Lạc công hội mấy cậu, ID chính tên Hạ Phong, là lão Đại của Tiên Giới Thanh Phong Các. Lần này Tiên Giới tiến vào chiếm giữ Trong Mộng Giang Hồ, không chọn trúng bọn họ, cậu ta lại rất muốn chơi game này, còn mặt dày lập acc nữ lén lút đến nương nhờ tôi, tôi không để ý đến, cậu ta lập tức vũ nhục hãm hại, người vô tội chính là tôi, cậu hiểu không? Thằng đó mới là cặn bã."

Văn Bân kinh ngạc há hốc mỏ, Túy Thanh Phong cư nhiên có tư cách mắng người khác là kẻ cặn bã? Chính hắn chẳng phải đã rất cặn bã sao?

Thật lâu sau, Văn Bân mới khụ một tiếng, bắt hắn nói trọng điểm, hỏi lại: "Tiên Giới công hội là cái gì?"

"Tiên Giới, một trong mười công hội võng du lớn trong cả nước, hội viên hơn vạn, chuyện này còn không biết, trách sao nhìn cậu vừa dốt vừa cù bắp."

"Ủa? Tiên Giới hả? Chẳng lẽ tui nhớ lầm? Rõ ràng là Quỷ Giới, nơi đó chẳng phải đều là yêu ma quỷ quái sao? Y chang anh vậy, cùng chữ Tiên nhưng chả chạm được đến mép nữa."

Túy Thanh Phong trầm mặc chốc lát, gửi sang một hàng chữ, đằng trước bỏ thêm cái khuôn mặt cười thật to : "Cậu có biết tại sao tôi giết cậu nhiều lần không?"

"Biết, bởi do anh quá biến thái."

"Tục ngữ nói rất hay, đánh là thân, mắng là thương, giết —— là yêu."

"Thao."

"Được rồi, đừng mắng tôi nữa, tôi biết em yêu tôi biết bao ~ Văn Bân yêu dấu, đừng mặc khố tung tăng chạy loạn, thân thể em không thể để người ta thấy được, tôi sẽ ghen ^_^" Tạm dừng, thấy Văn Bân chưa đáp, lại trêu đùa: "Vừa rồi sao không canxi oxit, trực tiếp vầy?"

"Dưới hoàn cảnh phẫn nộ quá mức, tui sẽ hay quên canxi oxit là cái gì."

"Thế cơ? Cậu trong cảnh phẫn nộ quá mức mà sao trông bình tĩnh vậy? Tôi còn tưởng cậu sẽ chửi ầm lên chứ."

"Tui đi ăn cơm, tạm biệt."

Văn Bân bình tĩnh rời khỏi game, bình tĩnh để stand by máy tính, sau đó ngẩng đầu ngó trần nhà, hít vào một hơi thật sâu, thật dài, thở ra.

Chu Châu vừa lúc bưng tô mì bước vào, gặp cái điệu bộ đó của Văn Bân, khẽ cười nói: "Cậu đang luyện ếch công hả?"

Văn Bân lừ anh một cái, đoạt lấy mì ăn, vừa thong thả hỏi: "Anh biết Tiên Giới công hội không?"

"Không biết."

"Anh hai lúa quá, Tiên Giới một trong mười công hội lớn cả nước mà cũng không biết."

Chu Châu nhẹ nhàng cười: "Tôi chưa bao giờ chơi game online."

Văn Bân xìu bả vai, than thở nói: "Anh cứ phối hợp chút đi, để tui có thể khinh anh một lần chứ? Tui gần đây sự tự tin bị đả kích vô số lần, bị người ta hồn nhiên xem như cải trắng mà chém. Chơi game online bao năm mà ngay cả Tiên Giới còn không biết, tui rất chán nản anh biết không?"

"Vậy đừng chơi." Chu Châu nhún vai ra dáng chả sao.

Văn Bân lại nở nụ cười, lời thề son sắt: "Này không được, tôi muốn càng cản càng hăng, đã chết đứng lên vẫn là một hảo hán."

Chu Châu gật gật đầu, mỉm cười nói: "Cho nên nói, cậu j-i-a-n."

"Cái từ gì vậy, tôi không nhớ rõ."

"Đó kêu ghép vần."

"Chu ca, anh sao mắng người ta cứ hay lòng vòng, không nói thẳng tui ti tiện đi."

"Tôi chưa nói, chính cậu nói." Chu Châu mỉm cười, cầm lấy bát trong tay Văn Bân, vỗ vỗ vai cậu, ý vị thâm trường nói: "Cậu tiếp tục luyện công, tôi đi ngủ đây."

Văn Bân hít vào một hơi thật dài, không thở ra, bị sặc.

Ho khan hồi lâu, Văn Bân mới chấn chỉnh tâm tình cho tốt, một lần nữa trở lại trước máy tính mở game.

Túy Thanh Phong gửi qua một tin nhắn, "Tôi mời cậu vào công hội bọn tôi, thế nào?

Dân Tiên Giới trong chơi game rất nhiều, cậu cảm thấy cô đơn, thì cứ đến bên tôi."

Cậu cảm thấy cô đơn, thì cứ đến bên tôi?

Văn Bân cân nhắc mấy lời này thật lâu, dùng răng cắn chặt từng chữ một, rồi mới gửi hồi âm: " Lúc tui cô đơn đến bên anh, chỉ có một tình huống, đó chính là —— chết già rồi hoá thành cô hồn."

“Ha ha, muốn theo tôi làm bạn tới già, thành quỷ cũng luyến tiếc rời xa tôi, mảnh tình sâu đậm của em làm tôi rất cảm động.”

“Anh rốt cuộc không hiểu ý tôi hả?! Ý tôi là, tôi muốn hóa thành lệ quỷ xé xác anh.”

“Không có việc gì, chuyện thành quỷ chờ chết già rồi nói sau, trước lúc chết già cứ ở bên cạnh tôi nhé, thế nào?”

“Mắc gì kéo tui vào Tiên Giới?”

“Đâu còn cách nào, hội trưởng an bài nhiệm vụ mỗi lần vào phải mời gọi 50 người, tôi mời 49 người chưa xong được, kéo cậu góp đủ số.”

“……”

“Chấm nhiều vậy làm gì, bốn chấm chưa đủ, còn phải sáu chấm? Tuy rằng tôi háo sắc, nhưng tôi thích cậu rụt rè hơn.”

“Tui gia nhập công hội anh, có thủ tục gì?”

“Vào thiệt? Cậu không sợ trong đó là ổ sói sao?”

“Ha ha, tui ngay cả anh-tên cặn bã nhất thế giới đã gặp, còn há sợ thứ gì?”

“Được rồi, tôi đã sớm nói với bộ nhân sự, cậu có thể trực tiếp tới báo danh.”

“Không cần, nếu phiền toái như vậy, tui không vào nữa.”

Bên kia trầm mặc một lát, gửi sang câu: “Cậu chọc tôi?”

“Tui nào có chọc anh? Tui chỉ đang chọc khỉ mà thôi.”

Lúc sau, Túy Thanh Phong không còn hồi âm nữa.

Văn Bân nhìn cửa sổ đối thoại của hai người, ngây người thật lâu, không biết sao cảm thấy tâm trạng không ổn lắm.

Lên mạng gõ mười công hội võng du lớn, tìm ra một đống tư liệu.

Năm nay người chơi cả nước bình chọn ra mười công hội trung tâm, Long Tộc và Tiên Giới đều có tên.

Văn Bân thấy bất ngờ, xem ngày thành lập Long Tộc, có ít nhất ba năm, cái Long Tộc trong game, chẳng lẽ lại là chi nhánh Long Tộc công hội? Long Hành Thiên Hạ là loại người gì thế?

Tò mò, nhấp vào diễn đàn chính thức của Long Tộc, kết quả bên đó quản lý rất nghiêm khắc, ngoại trừ để người mới vào đăng kí thì còn lại không cho truy cập vào, phải có người đứng sau phê duyệt cấp tư cách hội viên.

Kỳ quái chính là, Tiên Giới cũng giống hệt vậy.

Còn đang nghi hoặc, thì thấy được một tin đồn trên mạng.

Nhiều tầng quản lý của Long Tộc với Tiên Giới thật ra quen biết nhau, thời đại học mê game, sau đó kiếm việc, có tiền, tự mình bỏ vốn sáng lập công hội, nhân tiện trao đổi với người chung sở thích, nhưng mà mới thuở đầu lập hồi, sinh ra ý kiến trái chiều, vì vậy lập thành hai hội.

Long Tộc không khí ấm áp, lấy tôn chỉ là chơi game trong hoà bình, thư giãn.

Còn Tiên Giới thì là tác phong bá đạo, người nếu phạm ta, một chữ —— giết.

Tiên Giới lão Đại thường xuyên thần long kiến thủ bất kiến vĩ, công hội phân ra nhiều bộ, bộ nhân sự, bộ tuyên truyền đều có người đẹp trông nom, người phụ trách bộ trò chơi chính là song Phong nổi tiếng, một người Túy Thanh Phong, một người Hạ Phong.

Tin đồn bảo rằng, hai người là bạn thời đại học, bạn tốt tri kỉ, thường xuyên ở trên IS đơn độc khóa phòng, lén lén lút lút không biết tám những chuyện gì, về chuyện này, rất nhiều người chơi của Tiên Giới có ý kiến,

trách cứ nhiều lần "Lão Đại tự tiện rời cương vị trông coi", kết quả Túy Thanh Phong đá qua câu "Bọn anh ở phòng của hắn, mắt có nhìn chằm chằm mấy chú đâu, mấy chú còn muốn thế nào nữa?"

Xem nhiều tin đồn như vậy, Văn Bân tâm trạng giờ mới tốt lên, nở một nụ cười gian.

Thật hay, hai thằng điên đó, rõ ràng có chuyện mờ ám, nếu không, cái tên Hạ Phong vốn bận rộn nhiều việc mắc gì chạy vào game này tìm tên Túy Phong kia, còn tên Túy Phong nói chuyện như phun phân mắc gì lại lén lút chui vào trên phòng IS của Hạ Phong, còn thần thần bí bí khóa lại?

Hay lắm, bắt được nhược điểm lớn của hắn, như vậy có thể cho hắn một kích trí mạng.

Nhưng Văn Bân không ngờ, cây gậy vung sai hướng, sẽ làm tổn thương ngược chính mình.

8. Chương 8: Hai Kẻ Điên

"Ba, bữa nay đồ ăn mua từ nhà hàng nhiều lắm ấy, tủ lạnh nhét không nổi nữa, con giúp ba ăn nha." Long Diễn cười hì hì nhìn Long Hành Thiên mới từ phòng tắm ra, bày vẻ mặt lấy lòng.

Người kia thì lại nhẹ búng vào trán nhóc con: "Đêm hôm ăn ăn, cái bao tử xíu xiu của mày có thể tiêu hóa được à?"

"Không phải chỉ ngủ đá chăn thôi sao, phạt tận ba ngày ăn rau xanh." Long Diễn có chút tủi thân bĩu môi, "Mồ côi mẹ cùng thiếu hơi ấm gia đình đứa nhỏ thiệt đáng thương, bị cha ngược đãi, cũng không có ai để nương tựa."

Long Hành Thiên nháy mắt giận tái mặt, hồi lâu, mới sờ nhè nhẹ đầu Long Diễn.

"Nghỉ sớm đi, từ mai không cần ăn rau nữa."

"Cám ơn ba."

Nhìn bóng dáng Long Diễn biến mất trong tầm mắt, Long Hành Thiên mới bất đắc dĩ thở dài, trẻ nhỏ rất đơn thuần, quả thực có rất nhiều chuyện không cách nào nói rõ với nó.

Lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Chu Châu, "Đang làm gì đó?"

Bên kia hồi âm lại: "Chơi game."

"Một mình cậu chơi? Muốn tôi giúp cậu không?"

"Không cần, anh rất bận sẽ phiền toái." Bên kia hồi âm đặc biệt mau, hình như sợ mình thật sự vào chơi cùng cậu ấy. Long Hành Thiên cong khóe miệng cười khẽ.

Lúc này, Chu Châu đang điều khiển acc nữ tên Tiểu Mễ Chúc di chuyển lung tung trong game.

Mặc dù là lần đầu tiên chơi game online, nhưng Chu Châu không ngốc, nhanh chóng quen thuộc thao tác game và đối thoại chỉ dẫn tân thủ, sau đó mở bản đồ để làm quen địa hình tân thủ thôn trước.

Thành Hà Dương cành liễu rũ xuống, nhạc nền nhẹ nhàng, điều tiếc nuối duy nhất là nơi này cơ bản chẳng có ai.

Có lẽ do mở đã lâu, chắc phần lớn người chơi đều đã cấp bậc cao rồi.

Chu Châu một mình xoay vòng vòng ở thành Hà Dương, tại nơi nhận các hướng dẫn cho tân thủ "Tìm người" "Hỏi đường" "Mang lời nhắn" từ từ làm xong mấy nhiệm vụ nhàm chán, mau chóng lên cấp tám, sao đó còn phải làm nhiệm vụ anh hùng rườm rà, giết 40 con khỉ, giết 80 con oán linh, giết 100 con yêu hoa……

Làm xong nhiệm vụ tẻ nhạt này, rất nhanh đã thấy mệt mỏi rã rời, cho Tiểu Mễ Chúc trở lại trong thành, ngồi xuống cạnh cây liễu nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chu Châu ra ngoài rót ly nước, lúc trở về, thì thấy hai người đàn ông đứng bên cạnh, hình như đang cãi nhau, kênh phụ cận đầy ắp tin.

Có thể là do mình tránh ở dưới tàng cây nên bọn họ không phát hiện.

Nhìn kỹ, trong đó một người tên Long Hành Thiên Hạ, người còn lại tên Tiểu Bồ Câu.

"Tui mặc kệ đấy, dù sao người đã giết, giết người trả tiền, anh đâu phải không biết quy củ của công hội bọn tui?" Là cái người tên Tiểu Bồ Câu đang nói chuyện, dùng kiểu chữ màu hồng phấn dọa người.

"Xin lỗi, bạn có thể nghe tôi nói hết không?" Long Hành Thiên Hạ trái lại rất lịch sự, "Ý của tôi là, chỉ cần tìm về trang bị, ám toán tôi là ai, tôi cũng không hơi sức đâu đuổi theo truy cứu."

"Ồ, không có tâm tình truy cứu, cho nên bảo công hội bọn tui thấy cậu ta một lần giết một lần, giết cậu ta chỉ còn một cái khố?"

"Đó là hiểu lầm, có người khác vào acc tôi."

"Tui mặc kệ, dù sao tui hôm nay chỉ muốn lấy tiền, anh không cho, thì giết tui đi, bằng không tui chẳng có cách nào vác mặt quay về."

"Kêu lão Đại bang bạn tới đi, tôi nói chuyện với cậu ta."

"Lão Đại của bọn tui bận đùa giỡn người ta rồi, không tới được."

Kết quả, Long Hành Thiên Hạ rơi vào đường cùng, trực tiếp lấy kèn đồng con.

"Túy Thanh Phong, làm phiền đến Hà Dương tuyến 1 một chuyến, tôi có lời muốn nói với cậu."

Tiểu Bồ Câu châm chọc câu: "Hê, kêu cá nhân mà dùng kèn đồng khiến ai ai cũng biết, kênh trò chuyện của anh dùng để làm gì?"

"Ha ha, cái tên đó chặn tên tôi, tôi gửi tán gẫu mật cậu ta không nhìn thấy, cũng đâu còn cách nào."

Long Hành Thiên Hạ vừa dứt lời, thì nghe thấy một hồi phần phật vang lên, điểm truyền tống hiện ra một nhóm người.

Chu Châu chuyển chuột điều chỉnh góc nhìn, thì thấy đám người đó một cây trang phục hoa lệ, tay cầm vũ khí hào quang lấp lánh, còn cưỡi đủ loại ngựa đẹp đẽ phong độ, vừa nhìn đã chắc chắn là cấp bậc cao.

Chỉ là, trên đỉnh đầu những người đó đều hiện "Long Tộc" và "Sát Lục công hội", trưởng lão hộ pháp bang chúng, đến đây một đống lớn.

Túy Thanh Phong đi đến trước Long Hành Thiên Hạ rồi dừng bước lại, sau đó nghi hoặc hỏi: "Sao nhiều người vậy? Tiểu Bồ Câu, đừng nói cậu dùng sai bang phái triệu tập lệnh đấy nhé?"

Tiểu Bồ Câu hì hì cười ngây ngô.

Long Hành Thiên Hạ cũng chẳng biết tại sao: "Long Tộc đến nhiều người như vậy làm gì?"

"Không phải giúp chiến sao, lão Đại?"

"Tôi có nói bang chiến?"

"Lúc Túy Thanh Phong bang chiến với Vũ Lạc công hội là kèn đồng thế này: "Tinh Thần yêu dấu, làm phiền tới X tuyến XX một chuyến, anh có lời muốn nói với cưng.", một đám người đi tới bắt đầu đại pháo ầm ầm, đây chẳng phải là ngôn ngữ tứ chi đặc biệt của Túy Thanh Phong à?"

"Đúng vậy đúng vậy, lão Đại anh đột nhiên đăng kèn đồng hô hào như vậy, bọn em tưởng Túy Thanh Phong sẽ gây bất lợi cho anh, cho nên chạy tới bảo vệ anh >_

9. Chương 9: Long Hành Thiên Hạ Và Ngư Du Tứ Hải

Sau khi Chu Châu trở lại, quả nhiên, trên màn hình máy tính gửi sang một tin nhắn.

"Còn sống chứ?"

Thời gian gửi đi cư nhiên là tiếng trước, chính mình không hồi âm, nhóc vẫn một mực chờ?

Không ngờ bé Tiểu Diễn rất lễ phép, có thể do được ba nhóc quản giáo nghiêm khắc, lúc đối phương chưa hồi âm thì không gửi qua một đống tin nhắn, khiến người khác phản cảm, thay vào đó im lặng chờ đợi.

"Trở lại rồi ^^"

"Cần tôi luyện cấp với cậu không?"

Thấy hơi kì kì vì sao nhóc không gọi chú, nói chuyện cũng có vẻ trưởng thành?

"Được, đúng lúc chú ở một mình thấy chán, ba của con đâu, đã ngủ chưa?"

"Ba của tôi?" Bên kia gửi tới câu tự hỏi, sau đó đến thêm một câu: "Ngủ sớm."

"Con có thể chơi trễ thế à? Ba con mặc kệ con sao, bữa nay chú đến nhà con, thấy con hình như rất sợ ba."

"Ha ha."

"Cười cái gì?"

"Chú cảm thấy ổng rất dữ sao?"

"Đối với con rất dữ."

"Đối với chú thì sao?"

"Hả... Chú với ba con làm việc chung mà, ảnh tốt với chú lắm, ha ha."

Chu Châu vuốt mũi hơi xấu hổ, vừa định tìm đề tài với thằng nhỏ thì bên kia gửi đến một câu:

"Biết tôi là ai không?"

"Không phải Tiểu Diễn hả?"

"Đồ ngốc, tôi là Long Hành Thiên."

Bị câu đồ ngốc kia kích một thân da gà, Chu Châu mau chóng thích ứng, cười đánh xuống một hàng chữ: "Tôi nói mà, mới rồi đàm phán khí thế nhường ấy, đứa trẻ tám tuổi sao có thể làm được."

"Ừ, không ngờ chuyện vừa rồi bị cậu thấy hết, chỉ là chút ân oán cá nhân thôi, Hào Hoa Phong Nhã đáng thương thành vật hi sinh."

"Sao vậy?"

"Cậu muốn biết à?"

"Ừm."

Bên kia trầm mặc giây lát, lại gửi đến mấy chữ, "Tôi nghĩ cậu không thấy hứng thú mới đúng."

Quả thật chẳng thấy hứng thú, nhưng có dính líu tới thằng nhóc chết tiệt Văn Bân kia, Chu Châu đành cố gắng khơi gợi hứng thú nhắc tới...

"Đâu có, tôi cũng muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Ừ, tôi nói đơn giản nhé, Túy Thanh Phong và Hạ Phong, bọn họ đều là người phụ trách bộ game của Tiên Giới công hội, cả hai là bạn thân nhiều năm, đều có chung ý tưởng đen tối. Hào Hoa Phong Nhã bị đùa giỡn là do bọn họ đang chán thôi. Tuy cậu ta mắng chửi vũ nhục Tiên Giới, phạm vào kiêng kị của hai người đó, nhưng bọn họ đuổi giết Hào Hoa Phong Nhã, phỏng chừng cảm thấy chơi vui. Tôi nghĩ có thể bắt đầu từ ngày mai hai người họ sẽ thi đấu ai giết Hào Hoa Phong Nhã nhiều lần hơn, hai vị này, chơi game lúc nào cũng đi trên con đường máu tanh."

“Giết người vui lắm sao?”

“Game mà, cấp bậc cao thì chán, đuổi giết lẫn nhau chơi, cậu xem nhiều sẽ quen, đặc biệt Túy Thanh Phong với Hạ Phong, hai người bọn họ giết người cứ như thái rau, đương nhiên, bọn họ không giết người vô tội, chỉ giết kẻ đắc tội họ.”

“Vậy à……” thương cảm thay cho Văn Bân, nhóc con đó, cũng nên để người ta trừng trị.

“Đi thôi, tôi mang cậu đi thăng cấp.”

“Hôm nay bận cả ngày, ngày mai còn phải đi làm, không thấy mệt sao?”

“Không đâu.”

“Không sao, tôi tự mình chơi, anh nghỉ ngơi sớm đi .”

Bên kia chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp gửi sang lời mời tổ đội, còn kèm theo lời mời gắn bó lẫn nhau.

Chu Châu đành nhấp đồng ý, ai dè ngay sau đó, bỗng thấy nhân vật be bé bay lên rồi bị hắn ôm vào lòng, hai người cưỡi chung một con ngựa trắng, Chu Châu cảm thấy màn hình trước mắt lắc lư lắc lư, vèo cái đã được hắn dẫn tới trước mặt sứ giả nhiệm vụ.

“Tiếp nhận chức vụ.”

Chu Châu cảm thấy hơi là lạ, tuy đây chỉ là game, nhưng bị ôm thế này…… Không khỏi nhớ tới ánh mắt dịu dàng khi hắn hôn mình, lông tơ sau lưng nhảy dựng.

Vội vàng hủy bỏ trạng thái gắn bó, từ trong lòng hắn nhảy xuống, sau đó tiếp nhiệm vụ, bắt đầu đi tới mục tiêu.

“Lên ngựa đi, đi nhanh hơn.”

“Không cần.”

Tiểu Mễ Chúc cố lết tới ngoại thành, so với ngựa trắng chậm hơn rất nhiều, Long Hành Thiên Hạ đành phải đi một bước dừng một bước.

Chu Châu cảm thấy cảnh tượng này kì dị quá, dù sao đây cũng chỉ là game, cưỡi chung ngựa có sao đâu, hắn ra vẻ thản nhiên còn mình có vẻ hẹp hòi.

Vì thế chấp nhận lời mời cưỡi chung, lên ngựa.

Hai người cùng nhau tới thôn Thảo Miếu ngoài thành, Tiểu Mễ Chúc cầm lấy trường kiếm tân thủ bắt đầu chém từng phát một, Long Hành Thiên Hạ thì trực tiếp dùng kĩ năng quần công, chỉ thấy bên trái trên màn hình số lượng oán linh đã giết mau chóng đạt yêu cầu.

“Cậu nhận những nhiệm vụ nào?”

“Chỉ có oán linh.”

“Sao không nhận nhiều hơn?”

“Không phải mỗi lần chỉ nhận một sao……” Chu Châu có điểm lúng túng, do cùng một NPC (*) tuyên bố nhiệm vụ, nên cứ tưởng mỗi lần chỉ có thể nhận một.

(*) Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER. NPC là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi. Ở các game online, NPC giúp cho nhân vật của mình làm các nhiệm vụ. Nói chung mỗi NPC trong game đảm nhận các chức vụ khác nhau

“Đồ ngốc.”

“Ha ha, lần đầu tiên chơi.”

“Cậu trở về nhận thêm nhiệm vụ đi, trực tiếp nhấn hồi thành, rồi chạy tới chỗ này, tôi chờ cậu.”

Nhấn chức năng hồi thành, ở trong thành tìm được NPC nhận thêm nhiệm vụ, mem theo đường cũ trở lại, từ xa đã thấy một trận hào quang lóe sáng, Chu Châu dừng bước, nhìn kỹ, là Long Hành Thiên Hạ đang đánh nhau với người ta, dựa theo lời nói của Văn Bân, thuật ngữ game chuyên nghiệp gọi cái này là PK.

Người đó là ai? Tại sao đánh nhau với Long Hành Thiên?

Chu Châu không rõ lắm, cũng chẳng hứng thú biết mấy mối quan hệ lộn xộn trong game, đành phải đứng đợi ở một bên.

"Long Hành Thiên Hạ, anh quá đáng lắm! Từ khi hai ta kết hôn em luôn chung tình với anh, còn anh thì trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, chả xem chính thê em ra gì?"

"Tiểu Ngư em dừng tay cái đã." Long Hành Thiên Hạ nói xong, liền phóng kỹ năng định thân đem người nọ đứng yên, sau đó mới bắt đầu chậm rãi giải thích: "Lúc trước em kết hôn với anh, do nhà game mở sự kiện, vợ chồng tham gia có thể được thưởng kinh nghiệm lớn, còn nói sự kiện xong sẽ chia tay, em không xem anh là chồng, còn bảo anh chớ có ý nghĩ không nên với em, em quên rồi?"

"Thời đại phát triển nhanh như gió, còn tình cảm con người phát triển như vận tốc ánh sáng, lời nói lúc trước có thể thật sao……"

"Còn bây giờ?"

"Bây giờ toàn server đều nói hai ta là thần tiên quyến lữ, có biết bao vợ chồng hâm mộ chúng ta, anh bỏ được danh hiệu đẹp như vậy hả, bỏ được người vợ đồng cam cộng khổ đồng sinh cộng tử với anh hả?"

"Bỏ được."

"Hai ta kết hôn đến giờ đã mấy tháng, ngày ngày bên nhau, anh không hề có chút tình cảm với em sao?"

"Mấy tháng? Chúng ta login gặp nhau hình như chưa được ba lần thì phải."

"Đó do em ở nước ngoài hơi chênh lệch với anh >

10. Chương 10: Chuyện Xấu Rối Tinh Rối Mù

"Hạ Phong, Đừng nói mày muốn chết chứ?" Tiểu Túy Túy gửi đến cái biểu tượng mỉm cười.

"Được rồi Túy Thanh Phong, cái thằng ngu lập acc nhỏ chẳng đặt được cái tên hay hơn, Tiểu Túy Túy, Tiểu Thanh Thanh, Tiểu Phong Phong, cậu không thấy mắc ói nhưng tôi muốn ói rồi này."

"Ói? Cậu có?"

"Cậu có thể đổi lời thoại chút xíu không?"

"Ờ, cậu lại tráng sĩ?"

"Tôi cóc thèm nói chuyện cậu, miệng sẽ bẩn mất."

"Khụ, Hạ Phong, kỳ thật, tôi tới chờ cậu, là do acc chính của bị chặn rồi."

"Tại sao?"

"Ban nãy giết người nhiều lần quá, trị số nghiệt trái quá cao, bị tống vào nhà lao."

"Giết ai? Cái thằng lạnh lùng 'mặt không đổi sắc dù sụp đỉnh Thiên Sơn' kia đi đâu mất rồi?"

"Hào Hoa Phong Nhã."

"Lại nó? Nó nói gì mà chọc giận cậu."

"Cậu ta nói, cậu ta muốn lập acc nữ gả cho cậu, vì cậu ta thấy cậu vừa mắt."

“Vậy cậu giết nó làm gì?”

“Tôi không phục, dù cho gả, cũng nên gả cho tôi, tôi yêu cậu ta nhường ấy.”

“Vì thế cậu giết cậu ta nhiều lần, để diễn tả trong lòng cậu ‘yêu thương’ cậu.”

“Gần giống vậy.”

“Vì thế cậu bị tống vào nhà lao.”

“Đúng vậy.”

“Hơ hơ, cậu lập acc nữ tìm tôi có mục đích gì? Để cho tôi với cậu đồng cam cộng khổ, cùng hưởng thụ tư vị tuyệt vời vào nhà lao hửm?”

“Tìm cậu hỗ trợ đánh mấy con boss lấy linh châu, cho acc chính của tôi được nhờ, giảm bớt điểm trị số nghiệt trái, sớm ra nhà lao. Giam giữ lâu khó coi lắm.”

“Ờ hớ, hồi xửa hồi xưa, lúc tôi với người vợ thứ ba ly hôn, cô nàng kiếm cả đám chị em rượt giết tôi tận chân trời góc biển, khi đó tôi nhờ cậu giúp đỡ, tôi nói, hai chúng mình đều là anh em tốt nhiều năm, anh em gặp nạn, cậu há có thể ngồi xem mặc kệ? Cậu có nhớ cậu lúc ấy nói thế nào không?”

“À, giữa anh em quan trọng nhất là tín nhiệm, cho nên, lúc người anh em tín nhiệm nhất gặp khó khăn, điều tôi nên làm chính là —— tin tưởng cậu, tự cậu xử lý đi.”

“Đúng thế, sau khi cậu nói xong thì ngồi ở đó thờ ơ thiệt, ngắm tôi bị đám đàn bà đó loạn kiếm chém chết. Hớ hớ, tôi hôm nay trả lại lời này cho cậu, tôi tin tưởng cậu, tự cậu xử lý đi.”

“Hạ Phong, đừng keo kiệt thế chứ? Cậu có biết, kỳ thật trong lòng tôi vẫn để ý cậu, chẳng phải sau đó tôi nhặt xác giúp cậu sao?”

“Thanh Phong huynh, cậu đâu phải ngày đầu quen biết tôi, lòng dạ hẹp hòi cỡ nào, cậu không phải ‘ tự tay ’ thể nghiệm qua chứ.”

“Khụ, cái này gọi là gì.”

“Tiểu Ngư từng nói, đôi ta sở dĩ xưng là bạn bè, bởi do mỗi lần gặp mặt nhau, phải có một đứa chết.” Tạm ngưng giây lát, mỉm cười nói “Lần này, ai chết nhỉ?”

Hạ Phong vừa dứt lời, ném qua một cái băng phong cực độ, làm acc nhỏ cấp bậc không cao của Túy Thanh Phong nằm rạp xuống đất.

Sau đó Hạ Phong nhảy lên bụng Tiểu Túy Túy giẫm giẫm, mỉm cười: “Anh em tốt ít nhất không thể có sắc quên bạn nha, huống chi tên Hào Hoa Phong Nhã một chút sắc cũng hổng có, miệng còn chửi tục nói bậy thấy gớm.”

“A, đó chính là kiểu tôi thích, đùa giỡn cậu ta khiến tôi rất có cảm giác thành tựu.”

“Cũng là kiểu bị tôi ghét nhất.”

“Thạch tín của cậu là mật đường của tôi, việc này cậu đừng quản, tôi sẽ kéo cậu ta vào công hội, nhiều đường anh em, đúng không.”

“Cái đường của cậu ta tôi chẳng dám đi, vừa bẩn vừa thối.”

“Chơi game mà, tất cả mọi người là bạn bè, cậu tội tình chi làm khó người ta.”

“Cái lời này từ trong miệng Túy Thanh Phong cậu nói ra, cứ như trái đất đang nói với sao hoả: em yêu ơi em đụng anh đi, đụng đụng anh đi, anh rất cứng chắc —— Không tự trọng, biết chứ?”

“Lười nói nhảm với cậu, tôi lập acc nhỏ đi chơi với Hào Hoa Phong Nhã đây, bái bai .”

Trong vòng một ngày thấy đống hình ảnh kinh hãi, từ bang chủ đàm phán mua bán giết người, đến vợ chồng đàm phán công sự ly hôn, đến anh em đàm phán biện pháp vượt ngục ……

Game thật đúng là quá náo nhiệt.

Chu Châu trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt từ đầu chí cuối đều mang theo ý cười.

Tuy cái ID Ngư Du Tứ Hải đó nhìn vào, cảm thấy có phần chói mắt, nhưng không hề ảnh hưởng tâm trạng xem chuyện vui của Chu Châu .

Long Hành Thiên Hạ chẳng hề để ý chuyện bắt gặp "vợ trước" ngoại tình, ngược lại dắt theo Tiểu Mễ Chúc ngồi kế bên để dễ dàng xem náo nhiệt.

"Ca, Túy Thanh Phong trâu quá à, acc nhỏ còn cấp cao hơn em, hại em hông biết gì đi quyến rũ anh ta làm chồng, ai dè quyến rũ nhầm kẻ thù"

"Cậu ta trâu há? Anh cảm thấy mấy bữa nay hai bên trái cứ nhưng nhức, hình như có sừng trâu nhú ra, ngẩng mắt nhìn, phía đông có tử khí bốc lên, anh mày là trâu bị dồn ép."

"Ha ha, anh trâu, sừng lòi ra rồi kìa……"

"Đúng rồi, em vứt bỏ Long Hành Thiên Hạ, cậu ta có biết chuyện em lừa cậu ta xoá nick, ở bên ngoài tìm tấm chồng lại còn dính acc nhỏ của Túy Thanh Phong không?"

"Chắc chắn không biết, anh ta ngốc như vậy, em nói xóa acc mà ảnh tin quá đi, dù sao có chút tình nào đâu, chia tay xong, quá tự tại."

"Tự mà lo cho thân mình, tên đó bề ngoài tuy rộng rãi, song đừng trách anh không nhắc nhở em, thủ đoạn đùa giỡn của cậu ta rất tàn nhẫn, bán em đi, em còn phải ngoan ngoãn bỏ tiền cho cậu ta, cao hơn kiếm tiền một bậc."

"Vâng, em từng nghe nói, chuyện anh ta đuổi giết một bang đến mức giải tán."

"Chúng ta qua nơi khác đi dạo đi." Long Hành Thiên Hạ đột nhiên nói trên kênh đội ngũ.

Chu Châu nhịn không được nở nụ cười, người này, chẳng lẽ sợ Ngư Du Tứ Hải phao ra tin đồn của hắn, cho nên muốn đi gấp sao? Nãy xem náo nhiệt còn nhàn nhã quá mà.

"Được rồi." Tiểu Mễ Chúc vừa đứng lên, liền trông thấy ở kênh phụ cận Ngư Du Tứ Hải nói tiếp.

"Hồi đó ảnh đuổi giết toàn bang là vì một người con gái thì phải? Cô đấy tên gì ấy nhỉ?" Ngư Du Tứ Hải dừng một chút, chợt nói: "Tên Mộng Y Nhiên! Nghe nói là một mỹ nữ, trên diễn đàn đăng cả đống hình cổ, dáng ngon."

"Được rồi, em đừng đồn bậy."

"He he, em thích nhất là ngủ, thứ hai là hóng."

"Em còn chán hơn heo."

Hai bóng người dần đi xa, Long Hành Thiên Hạ với Tiểu Mễ Chúc còn bất động tại chỗ.

"Ha ha, cô nàng Tiểu Ngư nói lung tung, tôi với Mộng Y Nhiên là bạn bè, cậu đừng để ý."

"Vì sao tôi phải để ý?" Chu Châu cảm thấy hơi khó hiểu, "Nếu anh thích cổ, không bằng lấy cổ đi, đừng vì giúp tôi thăng cấp mà làm chậm trễ chính sự của mình."

Bên kia trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói: "Cậu không hề để ý?"

"Đương nhiên."

"Được rồi, tôi biết rồi."

"Nếu anh cảm thấy áp lực không bằng đừng kết hôn nữa, chuyện anh trong game tôi sẽ không quản, anh cũng không cần giải thích với tôi, mấy quan hệ anh anh em em phức tạp đó, tôi không hiểu lắm." Chu Châu tận lực nói năng uyển chuyển, thông cảm.

Nhưng dường như Long Hành Thiên không vừa ý, chắc Mộng Y Nhiên là một kí ức buồn của anh ta, Chu Châu đành phải mở lời cẩn thận hơn: "Ý của tôi là, tôi chơi game không nghiêm túc đâu, chỉ giải trí lúc rảnh, tôi không muốn làm phiền anh, anh muốn làm gì thì làm, anh vốn bận lắm rồi, không nên bận tâm tới tôi."

“Không có gì, ngày mai đúng giờ kết hôn, nhớ login.”

Yêu, giận thiệt?

Anh chàng này hơi khó hiểu, quan tâm anh không được à? Chẳng lẽ phải nhảy ra hỏi một đống câu dở hơi “Cái cô Mộng Y Nhiên kia có quan hệ gì với anh! Anh thành thật công đạo cho tôi! Phải chăng hồi đó anh từng thích cổ…”, Chu Châu cảm thấy rất không bình thường, hơn nữa, mình đâu phải vợ hắn, cho dù hắn ở ngoài tam thê tứ thiếp cũng chẳng liên quan tới mình.

Cam chịu nhún nhún vai, gửi đi một tin “Biết rồi, tôi sẽ đúng giờ login, chín giờ đúng không?”

“Tám giờ!”

Một dấu chấm than làm Chu Châu kinh ngạc, có phần xấu hổ sờ sờ mũi, “Uh, tám giờ, tôi sẽ tới, anh nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải đi làm đấy.”

Chu Châu gửi tin nhắn xong thì rời mạng, an tâm đi ngủ, bên kia Long Hành Thiên lại có phần bất đắc dĩ thở dài, Chu Châu còn ngốc hơn mình tưởng tượng, xem ra, sự tình không thể nóng vội.

Long Hành Thiên xoa xoa thái dương hơi nhưng nhức, từ ngăn kéo lấy ra một số đĩa CD, bỏ vào máy tính rồi ngồi dậy coi.

Đĩa CD mở ra, tựa như mở ra một đoạn trí nhớ phủ đầy bụi .

Hình ảnh quay chầm chậm hiện rõ ra trước mắt.

Hình ảnh cậu thiếu niên ngây ngô, ngồi ở ghế đàm phán trong góc im lặng cúi đầu, tóc mái rũ xuống, che đi đôi mắt dịu dàng khi cười rộ.

Đó là Chu Châu hãy còn ngây ngô của nhiều năm trước, cũng là ấn tượng đầu tiên của Long Hành Thiên với cậu.

Chu Châu là học sinh ở bộ tuyên truyền, đi theo giáo sư tham gia buổi đàm phán hạng mục đầu tư của tập đoàn Long thị ở trường, cậu ấy luôn lặng lẽ ngồi ở góc phòng làm một người nghe, thỉnh thoảng bị mấy giáo sư bắn liên thanh chọc cho cười khe khẽ.

Long Hành Thiên bị cha lôi đi chung, nói là đi nhìn học hỏi kinh nghiệm, vừa lúc ngồi ở đối diện Chu Châu.

Vốn định ra hạng mục hợp tác, giáo sư bên kia đàm phán hùng biện siêu giỏi cứ như bom oanh tạc, nhanh chóng hoàn tất kế hoạch cuối cùng, ký kết xong hợp đồng.

Ở ngoài cửa hành lang, có cơ hội được ở riêng với nhau, Long Hành Thiên ho nhẹ một tiếng, hỏi cậu nam sinh đó: “Bạn học, cậu tên gì?”

“Chu Châu.” Cậu ngẩng đầu lên, khi cười lên đôi mắt hơi hơi cong, cảm giác rất thoải mái, nhưng đó chỉ là trả lời theo phép lịch sự, cũng chẳng hỏi lại anh tên gì.

“Tôi tên Long Hành Thiên.” Long Hành Thiên mặt dày chủ động tự giới thiệu, lại khụ một tiếng, cảm giác mình giống như đang quấy rối người ta, suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra một đề tài thiếu muối: “Thầy của mấy cậu hùng biện giỏi thật, cậu… học khoa luật à”

“Ừm.”

“Tôi khoa thương, ha ha, ở sát vách đại học A, năm nay năm ba.”

“Ừm.”

Sau đó, tới chỗ rẽ nơi cửa rồi đi qua một đoạn hành lang tối om, trước mặt là ánh nắng rực rỡ.

Chu Châu gật đầu lịch sự với Long Hành Thiên ý bảo, “Tôi đi trước, tạm biệt.” Xoay người, đi hướng khác.

Sửng sốt thật lâu, Long Hành Thiên mới vỗ đầu rầu rĩ, mấy lời đối thoại thiếu muối chưa đầy một phút đã xong, khoảnh khắc đó, bản thân lại vô cùng hy vọng cái hành lang tối tăm chết tiệt ấy có thể dài cả cây số, để hai người tiếp tục cuộc trò chuyện thiếu muối cho thoả.

Về sau, ở trường thỉnh thoảng nhìn thấy cậu, để ý cậu, trông theo cậu nam sinh ngây ngô ấy dần dần trở nên có chút danh tiếng, thấy cậu nhiều lần trên phiên toà mô phỏng ở khoa, biện luận tràn đầy tự tin —— nhưng, cậu ấy mãi không nhận ra mình, mình từ trường học bên cạnh chạy sang như tên ngốc, lúc đến gần thì nở nụ tươi rói, nhưng cậu chỉ đáp câu "Xin chào" theo phép lịch sự.

Mỗi lần đều mỉm cười lịch sự nói câu "Xin chào", và "Bạn học", thân thiết mà xa lạ.

Giống như nụ cười lúc phỏng vấn dù trải qua nhiều năm, vẫn không thay đổi — nội tâm lạnh lùng và cao ngạo, cùng với sự dịu dàng bề ngoài khiến người khác động lòng.

Bản thân còn nói gì mà "Tôi không có hứng thú với mẫu đàn ông dịu dàng", "Tôi sẽ không dụ dỗ người không phải trong giới", đúng là cái miệng giấu đầu hở đuôi, kỳ thật, chỉ không muốn doạ cậu ta chạy mất, rồi từ từ thu phục.

Long Hành Thiên bất đắc dĩ cười, tắt màn hình, lấy đĩa CD ra bỏ vào hộp, bảo quản cẩn thận.

Không khỏi ai thán: "Mình đúng hẻo, thích một người nhiều năm, người đó lại chẳng hề hay biết haizz……"

Đang nói, chợt có tiếng gõ cửa, Tiểu Long Diễn ló đầu vào từ khe cửa, mở trừng hai mắt, hỏi: "Ba, ba vừa bi thương xuân thu ạ?"

Long Hành Thiên vội vàng ngồi thẳng từ trên ghế, tay chống cằm, bày ra hình tượng người cha nghiêm khắc, trầm giọng nói: " Thành ngữ đó gọi là ' thương xuân bi thu', không phải ' bi thương xuân thu ', trở về viết chính tả một trăm lần cho ba."

Long Diễn ủy khuất cúi đầu xuống: "con vốn muốn nói cho ba biết một bí mật, bây giờ lại hổng muốn nói…"

Long Hành Thiên nghiêm túc nói: "Viết chính tả năm mươi lần là được, nói đi."

Long Diễn vui vẻ ra mặt, cất cao giọng: "Kỳ thật, cái chú Túy Thanh Phong đó có ba acc!"

Long Hành Thiên thản nhiên: "Ba biết."

"Hề hề, chú ấy xoá acc tiểu Túy Túy cấp thấp nhất rồi đi lập cái mới."

"Tiếp?"

"Cái đó là acc nữ……"

Long Diễn không nói, cười tủm tỉm nhìn ông bố chăm chăm.

Long Hành Thiên khẽ nhíu mày: "Nói chuyện với mày cứ như gà mắc đẻ, nghẹn một câu, nghẹn một câu, có thể nói một lần cho xong được không? Thói quen thừa nước đục thả câu này ai dạy mày."

Long Diễn ủy khuất nghĩ: còn không phải ba dạy, ba nói, phải quấn thành một cái vòng lớn, quấn người ta đến hôn mê, rồi sau đó mới hành động, tính chuẩn xác khá cao đó sao?

Long Diễn gãi mớ tóc, cười hì hì bảo: "Con nói trong vòng một câu, Túy Thanh Phong xoá đi Tiểu Túy Túy cấp thấp nhất với ba cái acc nhỏ trung cấp khác rồi tạo một cái acc mới là nữ tên Phong Phiêu Phiêu cổ nói cổ muốn gả cho Hào Hoa Phong Nhã."

Nói xong rồi ngẩng đầu nhìn Long Hành Thiên, phát hiện người nọ cười đến thâm sâu khó lường, sờ sờ cằm.

Long Diễn nghi hoặc nói: "Ba, tin tức kinh sợ như thế mà ba không phản ứng chút nào……"

"Ngày mai ba phản ứng sau." Long Hành Thiên tạm dừng, nghiêm túc nói: "Còn không mau đi ngủ?"

Long Diễn chỉ cảm thấy nụ cười của ba rất khó hiểu, thiệt hổng muốn hiểu tâm tư phức tạp của mấy người lớn, vẫn là chính mình tốt, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng giết quái thăng cấp.

Ngày kế, do Long Hành Thiên cho Chu Châu nghỉ ngơi, nên Chu Châu an tâm ở nhà làm tổng vệ sinh, trên đầu đội chiếc mũ, bên eo quấn tạp dề, tay trái cái chổi tay phải đồ lau, nghiễm nhiên dáng vẻ bà chủ gia đình, Văn Bân đã quen hình tượng đó của anh, chỉ hời hợt nói: "Chu ca, anh, quét nhà đó à." Rồi cứ vậy quay đầu vào nhà vệ sinh.

Lúc Chu Châu quản gia quét tước sạch sẽ xong thì đã là thời gian cơm trưa, vừa muốn thay quần áo lên phố mua chút đồ ăn, lại nghe tiếng gõ cửa.

Xoa xoa tay mở cửa, Chu Châu sửng sờ tại chỗ, Long Hành Thiên trông cách ăn mặc của anh thì nở nụ cười hàm ý.

Chu Châu ho nhẹ một tiếng, "Anh tìm tôi?"

Long Hành Thiên mỉm cười gật đầu, trực tiếp tỏ mục đích đến: "Sáng nay Tiêu Phàm điện thoại cho tôi, những tư liệu đó tôi đưa cho cậu chỉnh sửa hoàn thiện lại lần cuối, ngày mốt sẽ mở phiên toà, hẳn sẽ không lãng phí nhiều thời gian của cậu." Mắt lại nhìn chiếc mũ trên đỉnh đầu Chu Châu, cong cong khoé miệng.

Chu Châu cảm thấy bị hắn ngó toàn thân cứ nhồn nhột, khụ một tiếng: " Làm phiền anh tự mình đi một chuyến, anh điện thoại cho tôi là được rồi."

Kết quả Long Hành Thiên lại nói: "Cậu đừng khách sáo vậy chứ? Tôi lái xe, đi một chuyến mất mấy phút à."

"Ồ, vậy vào ngồi nghỉ một lát?" Chu Châu vốn là mời khách sáo, ai dè Long Hành Thiên mặt dày gật đầu thiệt, vòng qua Chu Châu vào phòng.

Hắn còn đứng đánh giá: "Chỗ ở của cậu, sạch sẽ ngăn nắp thật……"

"Ai dạ?"

Long Hành Thiên còn chưa nói xong, đã bị người cắt ngang, nhìn sang thì thấy một người quần áo không chỉnh đầu tóc rối bù miệng còn ngậm cái bàn chãi đánh răng xuất hiện ở trước mặt, lại còn đi chân đất, hình tượng này cực kì không hoà hợp với không gian ngăn nắp của căn phòng……

Văn Bân mắt nhạy, nhận ra Long Hành Thiên: "Ai, anh không phải cái người phỏng vấn ngày đó……"

Chu Châu cắt ngang cậu, mỉm cười giới thiệu: "Vị này chính là Long tiên sinh, còn đây Văn Bân, em họ…. tôi."

Văn Bân liếc nhìn Chu Châu một cái, lại liếc nhìn Long Hành Thiên một cái, "Tui đây không quấy rầy, các vị trò chuyện." Sau đó trở lại nhà vệ sinh, đóng kín cửa.

Long Hành Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: "Cậu ta tên Văn Bân sao? Vậy chơi Trong Mộng Giang Hồ hả."

Thấy Chu Châu gật đầu, Long Hành Thiên nở nụ cười sâu xa.

Nếu cái thằng điên nào đó biết mình phải "Gả" cho "Ông chồng" kiểu này, thì là phản ứng gì nhỉ?

Có lẽ sẽ trực tiếp giết chết để chấm dứt hậu hoạn đi.

Trên đường lái xe trở về, Long Hành Thiên mở di động, nhấn gọi dãy số quen thuộc.

"Lại lạc đường, Long tổng?"

Cái giọng lạnh lùng ngạo mạn của đầu bên kia, nghe cứ như muốn ăn đấm, "Tôi nghĩ, cậu lần sau ra cửa, trần xe trang bị vệ tinh cái đi, tôi đâu phải lúc nào cũng quỡn làm mô hình địa cầu cho cậu, hoặc xin cậu miễn lái xe miễn lạc đường, mất mặt thiệt."

Long Hành Thiên mỉm cười: "Cậu nói nhảm nhiều đấy, tôi cũng chưa nói tôi lạc đường."

"Ố? Ngoại trừ lạc đường ra, cậu còn lúc nào mới gọi cho tôi, thời điểm tiết thanh minh à?"

Bị mấy lời ác độc của cậu ta làm sửng sốt, Long Hành Thiên cười cười, nhẹ giọng nói: "Tôi đột nhiên cảm thấy, game Trong Mộng Giang Hồ đó rất thú vị, gọi điện thoại cám ơn cậu lúc trước giới thiệu tôi vô chơi."

"Tạ ơn thế nào? Lấy thân báo đáp thì miễn, thể xác cậu, tôi chẳng thèm."

Long Hành Thiên khe khẽ thở dài: "Nói chuyện với cậu mà cứ muốn đấm, a…… Phong."

Cố ý thêm cái xưng hô buồn nôn, bị đối phương lạnh lùng hừ một tiếng cúp máy, nghe tiếng tút tút, Long Hành Thiên lại cười hàm ý sâu xa.

Cái gã đàn ông táo bạo, ngạo mạn, lạnh lùng, trong hiện thực chú ý thưởng thức lễ nghi, trong game lại biến thái đẫm mùi máu tanh cực độ……

Cậu ta ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, căn bản không biết phía trước là vách núi sao?

11. Chương 11: Nhiệm Vụ Tình Nhân

Trong game, Hoà Hoa Phong Nhã vai u bắp thịt đang trước mặt nguyệt lão ở thành Hà Dương.

Hồi đó Văn Bân chơi game, để bản thân trông có vẻ men lỳ, cậu toàn chọn cái chức nghiệp kháng đại đao đô con khoẻ mạnh, nhưng để người ta cảm thấy mình rất phong cách, nên cố ý lấy cái tên "Hào Hoa Phong Nhã" như chàng công tử văn nhã.

Kết quả bây giờ lại thành hình tượng mắc cười chả ra giống gì, y chang tự mỉa mai.

Tên là Hào Hoa Phong Nhã, miệng lại nói tục, gồng cả thân thể vác cây đao, quá chi là hợp cái từ "hữu danh vô thực".

Phong Phiêu Phiêu đối diện thì lại khác biệt cậu hoàn toàn, điển hình cho từ "Người cũng như tên".

Trông cô một thân y phục đoá sen bay bay, mái tóc đen dài bay bay, trên đầu cài chiếc trâm ánh bạc lấp lánh, cưỡi con ngựa trắng nhỏ thuộc phạm vi giới hạn của tân thủ, cô nở nụ cười rất hiền.

"Anh có duyên với em quá, làm nhiệm vụ đều gặp, không bằng kết hôn nhé."

Cái con điên đó quấn mình cả ngày, Văn Bân dù lòng có chút cảm giác vui phơi phới khi được "Người đẹp" theo đuổi, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ mình rất kiêu ngạo rất thiếu kiên nhẫn, thản nhiên bảo: "Giờ đang trong thời gian cố định hệ thống phát nhiệm vụ tình nhân, toàn bộ người chơi đều nhận được lời mời, hai ta vừa khéo gặp nhau, tuyệt không kỳ quái."

Người đẹp đối diện chỉ tiếp tục cúi đầu e thẹn: "Vậy nhiệm vụ tình nhân gặp gỡ, coi như là ý trời nha."

"Xin lỗi, cô lấy đồng tâm khóa, tôi lấy uyên ương xứng, ý trời đã nói, hai ta không phải một đôi."

Hào Hoa Phong Nhã âm thầm đắc ý bởi lời nói khéo léo của mình, nhưng đối phương vẫn mặt dày nói tiếp: "Không sao."

"Duyên phận, có thể làm nên."

"Cảm tình, có thể bồi dưỡng."

Cuối cùng chốt thêm câu: "Chúng mình kết hôn đi, anh suy nghĩ thử xem?"

Duyên phận có thể làm nên, cảm tình có thể bồi dưỡng là thế quái nào? Người này đang thể hiện rõ bức lương vi xướng (*) mà.

(*)bức lương vi xướng : bức người lương thiện làm kỹ nữ, ép buộc con gái nhà lành làm nghề mua vui ^^

Hào Hoa Phong Nhã thiệt không kiên nhẫn nữa: "Anh mày cóc cưới thứ gà chip, dẫn theo phiền phức lắm, đau khổ lắm đó, cưng biết chửa? Anh mày nói nè, cưng rốt cuộc hợp ý anh điểm nào nhất?"

Kỳ thật cậu rất mong chờ cô nàng nói mấy câu ca ngợi như anh rất khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, không ngờ đối phương lại nói thẳng: "Em thấy anh cấp bậc rất cao, dẫn em đi thăng cấp nghen, em mặc dù là gà chip nhưng một ngày nào đó có thể trở thành cao thủ."

Văn Bân hít sâu một hơi: "Cấp bậc cao hơn, bé ra ngoài thành tìm Hắc Sơn Lão Yêu ấy, thằng chả cấp cao hơn anh."

Hắc Sơn Lão Yêu theo lời Văn Bân nói, là một con boss đúng giờ quy định sẽ xuất hiện ở tân thủ thôn, thấy cô nàng là tân thủ nên mới cố ý nói như vậy để ăn hiếp.

Ai dè đối phương vẫn bình tĩnh như cũ, thản nhiên nói: "Em hông phải mới cấp một sao, tìm Hắc Sơn Lão Yêu khác chi tự sát. Anh cưới em, sau đó lại mang theo em thăng cấp, về sau em nhất định một lòng một dạ với anh nà, con dâu nuôi từ bé cảm tình mới trân quý nhất, anh không biết sao?"

Thấy Văn Bân không phản ứng, tiếp tục nói: "Hay anh căn bản không có tiền kết hôn?"

Văn Bân phẫn nộ, mày nói đúng rồi đó! Bố mày đếch có tiền kết hôn.

Lần trước cướp kiện trang bị cực phẩm của Long Hành Thiên Hạ xong, chuyển cho Trùng kêu nó bán đi, kết quả thằng ngu đó cư nhiên bán bộ y phục giá trị 1000 hoàng kim xuống còn 100 hoàng kim, Văn Bân sau khi biết thiếu chút nữa hộc máu chết bỏ mình, càng đáng sợ hơn chính là cái người mua lúc gia công y phục, do xui xẻo mà bạo.

Đương nhiên, từ khi tên Túy Thanh Phong biến thái bỗng dưng không đuổi giết mình nữa, về sau Văn Bân có thể ra vào bản đồ game an toàn, nhưng người của Long Tộc, tránh được thì vẫn nên tránh……

Bởi do Long Hành Thiên Hạ mấy ngày còn đang lùng tìm bộ trang bị đó khắp nơi, chấp niệm của anh ta với bộ đồ đó kinh thiệt, vạn nhất người ta muốn mình bồi thường tiền, dù bán cái thân bèo bọt này cũng chả đủ 1000 kim đền anh ta……

Phong Phiêu Phiêu muốn gả cho mình, ai biết là acc nhỏ của tên nào đó, hoặc là đứa con gái nào đó vào game chơi cho đỡ chán?

Mới cấp một mà mặc y phục hoa sen xinh đẹp như vậy? Quá rảnh tiền, quá kích thích.

Tuy Văn Bân luôn hâm mộ đôi thần tiên lữ vang danh khắp thiên hạ – Long Hành Thiên Hạ và Ngư Du Tứ Hải, và rất muốn ở trong game tìm cô vợ đẹp, nhưng mà cái cô Phong Phiêu Phiêu đâu phải kiểu mình thích, kiểu mình thích là chim nhỏ dựa dẫm, cho dù cọp mẹ vẫn tốt hơn thần kinh lung linh.

Càng quá đáng là cô ta rất giàu, nếu mình cưới cổ thiệt, há chẳng phải như mấy thằng mặt non choẹt được phú bà bao dưỡng? Tự tôn đàn ông con trai nào có thể dễ dàng bị kẻ biến thái này chà đạp!

Văn Bân đang nghĩ ngợi, điểm truyền tống bên cạnh bỗng lên tiếng, quay đầu nhìn, được, không phải oan gia không gặp mặt, cái người truyền tống đến nguyệt lão cư nhiên là Long Hành Thiên Hạ.

Nhưng trong lòng anh ta ôm một người, tên trên đỉnh đầu lấp lánh, đấy không phải là Tiểu Mễ Chúc sao?

Văn Bân há hốc mồm đơ ra một lúc, Long Hành Thiên Hạ ôm Tiểu Mễ Chúc? Cảnh tượng gì đây.

Còn đang nghi hoặc thì thấy Long lão đại không coi ai ra gì nói với Tiểu Mễ Chúc: "Chính là tìm nguyệt lão tiếp nhận chức vụ, cậu nhận, chúng ta cùng nhau làm." Dừng một chút, dịu dàng hỏi: "Nhận đi, vật phẩm nhiệm vụ cầm gì?"

"Tôi cầm uyên ương xướng." Tiểu Mễ Chúc ngoan ngoãn trả lời.

Long Hành Thiên Hạ gửi sang biểu tượng mỉm cười: "Không sao, tôi lấy là đồng tâm khóa, chúng ta ném lại lần nữa thử xem, xem có thể nhận giống nhau không."

Phong Phiêu Phiêu đột nhiên chen vào: "Em cũng lấy đồng tâm khóa nè, nhiệm vụ phải chờ hơn nửa tiếng nữa mới đổi mới, không bằng chúng mình làm trước đi."

Ở trong mắt Văn Bân, cách làm của cô gái này khiến người ta khó chịu vô cùng.

Mới rồi còn nói không phải anh không lấy, còn nói, cho dù không lấy giống nhau, duyên phận có thể bồi dưỡng.

Hiện tại, Long Hành Thiên vừa xuất hiện, liền sáng hai con mắt nhào qua, rõ ràng là muốn leo cao mà. Thấy Long Hành Thiên một thân trang bị tốt, cấp cao khác biệt, đỉnh đầu còn đeo thêm danh hiệu bang chủ, chậc chậc, cái bà này, đâu cần tầm thường rõ vậy chứ.

Càng nghĩ càng bực, vốn phiền chán cô ta, nay tự tôn của tôi bị tổn thương, tôi có thể không khinh bỉ cổ sao?

Văn Bân đứng lên, đi đến trước mặt Tiểu Mễ Chúc: "Tôi lấy uyên ương xứng, hai chúng ta đi làm nhiệm vụ."

Tiểu Mệ Chúc hình như đang ngẩn người, một lúc lâu không nói lời nào, Long Hành Thiên Hạ bên kia lại mỉm cười, "Được rồi, nhóm cậu cẩn thận hén."

Sau đó đi đến bên cạnh Phong Phiêu Phiêu, dẫn cô nàng tới địa điểm nhiệm vụ.

Nhiệm vụ tình nhân là, vào lúc mười một giờ trưa và bảy giờ tối mỗi ngày sẽ đổi mới một lần, hệ thống sẽ gửi lời mời cho người chơi toàn server, để đến chỗ Nguyệt Lão thành Hà Dương tiếp nhận.

Hai người phải bắt được cùng một loại vật phẩm mới có thể hoàn thành nhiệm vụ với nhau, phần thưởng ngoài kinh nghiệm ra còn có trang sức không bán, rất chi mê người.

Có điều vợ chồng kết hôn rồi có thể làm nhiệm vụ phu thê, đàn ông độc thân cấp cao thì khinh thường mớ kinh nghiệm tí tẹo và thứ đồ trang sức này, vì thế hôm nay nơi nhận nhiệm vụ tình nhân của sever 11, vừa khéo chỉ có bốn người Long Hành Thiên Hạ, Tiểu Mễ Chúc, Phong Phiêu Phiêu và Hòa Hoa Phong Nhã —— mắt to trừng mắt nhỏ.

Sau khi Long Hành Thiên Hạ mang theo Phong Phiêu Phiêu rời khỏi, Văn Bân mới hỏi Tiểu Mễ Chúc: "Anh quen với Long Hành Thiên Hạ?"

"Ừh."

"Quan hệ gì?"

"Đêm nay tính kết hôn, anh ta mang tôi làm một vòng nhiệm vụ tình nhân trước, gia tăng điểm bạn tốt."

"Kết hôn? ? ? ? !"

Một tràng dấu hỏi thêm cái dấu chấm than, biểu đạt sự nghi ngờ và nỗi khiếp sợ của Văn Bân.

Thần tiên quyến lữ trong truyền thuyết, Long Hành Thiên Hạ tốt có tiếng với vợ, ấy thế mà ngang nhiên ngoại tình…?

"Đúng vậy." Chu Châu trả lời, khiến cảm giác tốt đẹp của Vân Bân về Long lão đại tan vỡ.

"Anh ta với Ngư Du Tứ Hải thì sao?" Vô lực hỏi.

"Ly hôn."

"Ly hôn rồi kết hôn ngay với anh hả, anh ta có biết anh là đàn ông không?"

"Biết."

"Biết còn kết hôn? !"

Trái với sự kinh hãi của Văn Bân, Chu Châu tỏ ra bình tĩnh khác thường: "Chỉ là game mà, kết hôn đều vì phần thưởng nhiệm vụ phu thê, có gì không đúng? Cậu ngạc nhiên làm chi."

Văn Bân sửng sốt thật lâu, rồi bất đắc dĩ nói: "Chu ca, chắc anh lần đầu chơi game rồi, dù không biết trong game nhân yêu bị khinh bỉ, nhưng năng lực thừa nhận của anh mạnh quá, được một thằng đàn ông rước về nhà, còn bình tĩnh nói ' có gì không đúng ', phắc."

"Đâu phải kết hôn thật đâu, trong game thật thật giả giả ai biết được, đúng rồi, nhân yêu là gì?"

Văn Bân xem thường, "Nhân yêu là con trai chơi acc nữ, kiểu như anh đó!"

"Này có gì khinh bỉ chứ? Bây giờ game online nếu là nhân vật sắm vai, nói cách khác ai cũng có thể tùy ý lựa chọn nhân vật và chức nghiệp mình thích, tôi thấy y phục này đẹp nên chọn, điều này cũng bị khinh bỉ sao?"

Văn Bân cảm thấy đàm luận về đề tài game online mang tính giải trí với Chu đại luật sư nghiêm túc đứng đắn, chỉ tổ khiến người ta thêm buồn bực nghẹn khuất, đành phải gửi câu: "Chuyện kết hôn của anh, tôi không xen vào."

Tiểu Mễ Chúc mỉm cười, đi đến trước mặt Hào Hoa Phong Nhã, "Đi thôi, làm nhiệm vụ nào."

Hai người dựa theo hàng chỉ thị chi tiết của các nhiệm vụ, tự động tìm đường, mang theo lời nhắn của NPC.

Suốt dọc đường đi Hào Hoa Phong Nhã vẫn rầu rĩ không vui, trong lòng nghĩ, nếu người ta đã thông suốt như vậy, gả cho giai còn nói game thôi không sao cả, mình lấy con vợ điên đó chắc chả sao đâu nhỉ?

Chơi game lâu nay vẫn muốn tìm được một người ở bên, trong cái công hội tỉ lệ nữ giới cao vút kia, nhưng chẳng có ai thích mình cả, Phong Phiêu Phiêu này không biết từ đâu lòi ra, trông qua là một cô gái rất "Đơn thuần", nói chuyện thì lễ phép có học, nhưng tính cách có hơi vặn vẹo.

Nhưng mà, nếu cô nương nhà người ta đã chủ động mở miệng muốn lập gia đình, mình không đáp ứng thì chẳng phải không phóng khoáng sao……

Sau khi ngẫm nghĩ, Hào Hoa Phong Nhã quyết định lấy Phong Phiêu Phiêu, dù sao kết hôn trong game còn dễ hơn dùng cơm, cùng lắm không hợp thì chia thôi.

Văn Bân chưa kết hôn đã nghĩ ly hôn như thế nào rồi, và đương nhiên không biết, Phong Phiêu Phiêu bên đó, đã dùng thân phận vợ của Văn Bân, đàm phán với Long Hành Thiên Hạ.

"Cậu tính kết hôn với cậu ta thiệt à? Cậu ta có gì tốt, tôi thật không thể hiểu nổi."

Long Hành Thiên Hạ tận lực nói khéo, trong lòng vẫn đang nghĩ tới bộ dáng lôi thôi lếch thếch của Văn Bân trong nhà Chu Châu trưa nãy, thật sự làm cho người ta không khỏi nhíu mày. Cậu ta còn ở trong game chửi bậy, chửi đến mức GM (game master) chịu không nổi, việc trực tiếp cấm cậu ta lên tiếng đã diễn ra nhiều lần lắm rồi.

Mà thằng nhóc trẻ trâu ấy, hình như đâu hợp khẩu vị của người nào đó, sao cậu ta chấp niệm tên đó sâu như vậy?

Đuổi giết mấy ngày, tra tấn mấy ngày, còn ngại không đủ, lập acc nhỏ gả cho cậu, tính tra tấn nữa hả?

Long Hành Thiên Hạ còn đang ngờ vực, thì thấy Phong Phiêu Phiêu nói: "Chơi game vui đùa tí, cậu có thể tái giá lần nữa, tôi lập acc nữ gả cho người ta một lần thì thế nào."

Long Hành Thiên Hạ nghiêm túc nói: "Tôi khác, tôi nghiêm túc."

Phong Phiêu Phiêu lạnh nhạt bảo "Nói thật cho cậu biết, tôi muốn kết hôn với Hào Hoa Phong Nhã, do tôi thấy chơi cậu ta được lắm, đặc biệt muốn dạy dỗ cậu ta một trận, không hơn." Tạm dừng rồi nói thêm: "Cậu ta thiếu bộ y phục đó của cậu tôi sẽ bồi thường, sau này cậu ta là người của tôi, Long Tộc mấy cậu dám động đến cậu ta thử xem."

Long Hành Thiên Hạ mỉm cười: "Người của cậu? Sao tôi cảm thấy lời này từ trong miệng một acc nữ nói ra, có hiệu quả mỉa mai thế này……"

"Ha ha, tôi còn cảm thấy cậu với Tiểu Mễ Chúc kết hôn, mới có hiệu quả mỉa mai quá chừng."

"Có ý gì?"

"Chu luật sư ấy à, tới phỏng vấn cố vấn pháp lý, bị cậu cứng rắn biến thành trợ lý đặc biệt, Tư Mã Chiêu chi tâm (*) người qua đường đều biết."

(*)Tư Mã Chiêu chi tâm :Ý câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tam Quốc Chí – Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công kỷ".

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ với nhan

đề "Tiềm Long" để giãi bày tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết.Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói "Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phế truất. Hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn." Các đại thần nghe xong đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy hứng tiến sang phủ đệ của Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

Long Hành Thiên Hạ cười sâu xa: "Tôi thích cậu ấy quang minh chính đại, đâu giống như cậu, che che dấu dấu còn chuẩn bị cái acc nữ gả ngược sang."

"Mục đích giống nhau, thủ đoạn khác nhau ấy mà, hơn nữa, Hào Hoa Phong Nhã có phải kiểu tôi thích hay không, còn không biết, tôi chỉ chọc cậu ta, thuận tiện để kiếp game của tôi tăng thêm chút lạc thú."

"Lấy giết người làm lạc thú, tôi không thể hiểu nổi."

"Chúng ta không cùng chí hướng, nếu không lúc trước cậu đâu cần tách công hội ra ngoài lập môn phái khác đúng không." Vừa nói xong, lại gửi sang một tin nhắn, bổ sung thêm: "Ngay cả như vậy, cậu vẫn là người anh em tốt của tôi, lúc cậu lạc đường còn có thể tìm tôi làm mô hình địa cầu cho cậu, tuy tôi có thể chỉ sai đường."

Nhiệm vụ tới giai đoạn cuối cùng, hai người tưới xong đóa "Hoa Tình nhân", lấy được đạo cụ "Tình lộ" của nhiệm vụ , sau đó trực tiếp trở về thành, không nói chuyện thêm.

Lúc đến trước mặt nguyệt lão thì phát hiện Tiểu Mễ Chúc với Hòa Hoa Phong Nhã đã ngồi ở đó chờ.

Hào Hoa Phong Nhã nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu, hình như hơi ngượng ngùng, đứng lên không được tự nhiên, bước tới đối diện người ta , nói chuyện cũng nhã nhặn hơn rất nhiều: "Anh nghĩ, hôm nay trời rất đẹp, không bằng chúng mình cũng kết hôn đi."

Phong Phiêu Phiêu mỉm cười làm dáng thẹn thùng: "Được, em trông mong những lời này của anh đã lâu, a Văn ~"

Bị hai người họ kích một thân nổi đầy da gà, Long Hành Thiên vội vàng nói với Chu Châu: "Không bằng tôi trực tiếp mua hoa hồng thêm điểm bạn tốt, sắp tới tám giờ rồi, làm nhiệm vụ không cần vội."

Chu Châu không hiểu quy củ trong game, đương nhiên đều nghe hắn hết, không chút do dự đáp ứng. "Được."

"Chúng ta đây đi thôi."

Long Hành Thiên Hạ mời Tiểu Mễ Chúc lên ngựa, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Để lại Phong Phiêu Phiêu còn đang trêu đùa Văn Bân, Văn Bân hơi luống cuống, mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, Văn Bân mới đưa ra mấu chốt của vấn đề: "Anh phải đi tìm người ta gom ít tiền để mua nhẫn kết hôn."

Phong Phiêu Phiêu lại nói: "Không sao, trên người của em có chút đỉnh, đủ mua cái rẻ nhất."

Văn Bân hơi ngượng ngùng, muốn kết hôn mà không có tiền, thiệt là mất mặt quá đi ……

"Như vậy sao được, em không thấy tủi thân hả?"

"Cớ sao tủi thân chứ, nhẫn có là bao, có tâm ý là tốt rồi."

Vấn đề là tâm ý tôi còn chưa có!

Lấy cô cũng chẳng qua không còn lựa chọn khác, bị cô quấn lấy buộc lòng phải vậy này….

Văn Bân khụ một tiếng: "Cái kia, em định thời gian đi, muốn mời bạn bè đến không?"

“Không cần, kết hôn là chuyện hai ta, bọn họ tới làm cái gì.” Phong Phiêu Phiêu giọng điệu đương nhiên, “Nếu bàn thời gian thì tám giờ tối nay nghen.”

“Được.”

Văn Bân căn bản không hề nghi ngờ ý đồ của cô nàng .

Còn Túy Thanh Phong bên kia thì đang cười sâu xa, đêm nay tám giờ, vừa lúc là thời gian kết hôn của Long Hành Thiên Hạ và Tiểu Mễ Chúc, chọn thời gian kết hôn đó, kì thực để tránh đầu sóng ngọn gió.

Bởi vì mình cả lắm cừu nhân, biết acc nhỏ này cũng chẳng ít, chỉ sợ hôn lễ biến thành lò sát sinh mất.

Mà Long Hành Thiên Hạ, thì nổi danh nhân duyên tốt, có cậu ta chắn ở phía trước, người xem náo nhiệt đều dòm về phía cậu ta, bản thân an toàn hơn.

Sau đó, có thể một mình, chơi đùa vui vẻ tên nhóc ngốc Hào Hoa Phong Nhã đó rồi.

12. Chương 12: Hôn Lễ Đáng Sợ

Tám giờ tối, trước mặt nguyệt lão thành Hà Dương tụ tập một nhóm người chơi, trên đỉnh đầu phần lớn mang tên bang “Long tộc” .

Bang chủ đại nhân kết hôn, anh chị em trong bang đương nhiên phải nể mặt tham gia hôn lễ, ngoài vô giúp vui ra, lấy đạo cụ kẹo mừng hệ thống phát cho cũng rất quan trọng.

Kỳ thật quan trọng hơn là, mọi người đều thấy lạ vì sao đôi “Thần tiên quyến lữ” trong truyền thuyết đột ngột ly hôn, ly hôn xong lại kết hôn ngay với người khác, Long lão đại “Gấp rút” như vậy hình như có ý đồ gì đen tối…

Càng khoa trương hơn nữa, đối tượng kết hôn tên Tiểu Mễ Chúc, một bé gà vừa đạt cấp mười lăm, còn giống như một đứa trẻ chẳng hiểu gì về game.

Long Hành Thiên Hạ lại chăm sóc “Đứa trẻ” đó cực kì dịu dàng.

Lúc Tiểu Mễ Chúc không thấy đường thì được anh ta ôm, lúc Tiểu Mễ Chúc làm nhiệm vụ lại được anh ta ôm, bất cứ khi nào cũng được ôm, dáng vẻ ngọt ngào khiến người khác ao ước cực kì.

Song Chu Châu ngồi trước máy tính lại bày vẻ mặt hắc tuyến, anh em trong bang cứ nhè “Bang chủ phu nhân” mà gọi, gọi đến mức khiến người ta ngứa cả da đầu.

Tuy thoả thuận kết hôn với Long Hành Thiên vì phần thưởng nhiệm vụ, nhưng trình tự bên ngoài vẫn phải làm từng bước từng bước một.

Thì rằng người ta đứng đầu một bang, mình không nên làm anh ta mất mặt trước mặt mọi người, cho nên, đành phải mặt nhăn mày nhíu, mặc cho anh ta muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, làm như một cặp vợ chồng ngọt ngào —— dù sao chỉ là game.

Nghĩ vậy, nhưng trong lòng vẫn thấy quai quái.

Hai người ôm hôn trong game, ngoài đời là hai người đàn ông, đã thế quen biết nhau……

Càng nghĩ càng quái dị, chuyện đến nước này chẳng còn đường trốn, đành phải bất đắc dĩ, không trâu bắt chó đi cày.

Trình tự kết hôn trong game vô cùng phức tạp, cặp đôi sắp cưới đăng kí kết hôn ở chỗ nguyệt lão, game mô phỏng theo phong cách xưa, tân lang cưỡi bạch mã, tân nương ngồi kiệu hoa, đội ngũ đón dâu xoay thành vòng lớn ở thành, kèn đồng thổi vang, pháo hoa thắp sáng, Chu Châu nhìn hoa cả mắt.

Cuối cùng, đoàn người bước vào hỉ đường, hệ thống vang tiếng: “Giờ lành đã đến, bái thiên địa”, hai nhân vật tân lang tân nương be bé toàn thân màu đỏ thắm, đang quỳ gối ở trung tâm hỉ đường bắt đầu dập đầu.

Bang chúng đứng thành hai hàng bên cạnh xem náo nhiệt, hai người mỗi lần cúi đầu, thì liền hô to mấy câu "Được!" "Ha ha" "Chúc mừng nha!" "Mày xem mông hai người họ cùng nhau vểnh lên rồi kìa" "Đáng yêu quá" thật khiến người ta dở khóc dở cười, Chu Châu dứt khoát không nhìn khung cảnh kỳ dị này nữa, trực tiếp đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy đồ uống.

Lúc đi ngang qua phòng Văn Bân, thấy bên trong lộ ra ánh sáng mỏng manh, Chu Châu cau mày mở cửa, giúp cậu mở đèn, tận tình khuyên bảo:

"Nói với cậu bao nhiêu lần đừng có tiết kiệm tiền điện, lên mạng tối thui, mắt dễ cận…"

Nhấc mắt nhìn, thì thấy Văn Bân đang ngây ngô cười với màn hình vi tính đối diện.

Chu Châu đến gần, chợt phát hiện khung cảnh đó rất quen thuộc, cũng là lễ đường màu đỏ thẫm, bên trong cũng là hai người đang dập đầu.

Điểm khác biệt duy nhất, là bên cạnh không có người xem và tân nương tên Phong Phiêu Phiêu, bái đường xong liền gọi ngọt "Ông xã."

Ngay sau đó Văn Bân cười ngu.

Chu Châu co rút khóe miệng, trở lại phòng, thấy hai con người be bé ấy đó đã bái đường xong, bang chúng chung quanh bắt đầu bắn pháo hoa chí chóe, màn hình lòe loẹt bởi pháo hoa rực rỡ, Chu Châu nhìn vào chỉ thấy choáng.

Nhớ tới hình ảnh Phong Phiêu Phiêu gọi ông xã, Chu Châu ho nhẹ một tiếng, cũng gửi sang một câu "Không cần gọi chồng nhé."

Vốn là gửi tin tư tán gẫu, kết quả căng thẳng, gửi nhầm sang cửa sổ công chúng.

Mọi người chung quanh bắt đầu ồn ào

"Bang chủ phu nhân không thích xưng hô chồng à? Vậy gọi gì đây?"

"Kêu anh iu hen?"

"Long thân, Long đại ca, Thiên ca ~ cũng không tệ đâu!"

"Nếu là game cổ trang, không bằng kêu phu quân đi!"

"Tướng công được hơn……"

Đối người xem nhảy lên nhảy xuống như đám khỉ, Chu Châu quả bó tay, Long Hành Thiên Hạ trái lại bộ dáng uy phong lẫm liệt, thản nhiên nói: "Các ngươi đừng ép nữa, muốn gọi cái gì tùy thích đi."

Tiểu Mễ Chúc gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lấy cái xưng hô phu quân tướng công chồng yêu dấu này đều gớm vượt mức cho phép, vì thế gửi một câu: "Long đại ca."

Long Hành Thiên Hạ cười tươi như hoa, bang chúng bên cạnh cũng rất hí hửng, Nhưng không biết sao trán Chu Châu lại đổ mồ hôi lạnh.

Còn chưa tỉnh táo lại sau cơn choáng, bỗng thấy lóe sáng, một người mặc hắc y đi vào hỉ đường.

Người nọ hình như tên Tiểu Phong, vừa vô, không nói không rằng bắt đầu chém người.

Gã chém ngay trước mặt Nguyệt Lão, bang chúng Long tộc đến xem náo nhiệt, ngã rạp như bị chặt cây, trên màn hình máy tính liên tiếp từng mảnh huyết quang, cùng những tiếng kêu thảm thiết "Á" "Ặc".

Chu Châu tuy không rành quy củ của game, nhưng giờ cũng hiểu, có người đến quậy.

Long Hành Thiên Hạ hình như rất tức giận, đứng tại trung tâm ngăn chặn gã.

Âm thanh kỹ năng leng keng cùng ánh sáng lòe mắt, hai người đánh nhau cả buổi ở thảm đỏ trung tâm hỉ đường, Chu Châu phát hiện phía dưới avarta đội ngũ Long Hành Thiên Hạ, đường huyết hình như sắp cạn, anh vội vàng chạy tới dùng kỹ năng thêm huyết mới học, giúp hắn tăng thêm chút ít.

Lúc này hai người đang đánh nhau đến rìa sinh tử, một giọt máu của Chu Châu giúp cho Long Hành Thiên Hạ bảo vệ tánh mạng, cũng khiến cho Tiểu Phong nằm vật ra đất.

Long Hành Thiên Hạ đứng trước thi thể Tiểu Phong bắt đầu chất vấn: "Cậu bị gì hả? Dám đến hôn lễ của tôi quậy!"

Tiểu Phong bên kia nằm trên mặt đất, ngó nửa ngày, "Tại sao là cậu? Tôi lập acc nhỏ vội tới anh em nhà tôi tặng quà máu, không cẩn thận đi nhầm cửa, ngại quá."

"Cậu vừa vào chẳng nói chẳng rằng đã chém, một câu ngại quá là xong?"

"Tôi chém mấy người, cậu chém lại đó thôi." Tiểu Phong bắt đầu chơi xấu, cười hì hì nói: "Hơn nữa, phu nhân nhà cậu ngay trước thời khắc sinh tử đã cho cậu tí máu, trong lòng cậu chắc chắn đang rất hạnh phúc, chả nhẽ vì chút chuyện be bé làm lỡ niềm vui."

Long Hành Thiên Hạ hừ một tiếng, "Hôm nay tôi đám cưới, không so đo cậu, sau này gặp ở dã ngoại, cậu cẩn thận tôi đó."

Tiểu Phong ngoan ngoãn gật đầu: "Yên tâm, nếu tôi kết hôn, cậu cũng tới giết một lần là được, tôi đi trước, cuối cùng vẫn phải nói ngại quá lần nữa, vị thầy thuốc tốt bụng hồi sinh cho tôi nhé."

Có cô gái bên cạnh chạy tới ném cho cậu ta thuật hồi sinh, chêm thêm câu: "Sao anh đê tiện vậy?"

"Cám ơn khen ngợi."

Tiểu Phong vẫn tao nhã và lịch sự, đứng dậy cúi mình chào mọi người, sau đó xoay người, thong thả rời đi.

Ban đầu, muốn đi giết Phong Phiêu Phiêu và Hào Hoa Phong Nhã, dùng máu tươi để tế hôn lễ, kết quả, tiến hành hai cái đám cưới song song, Hạ Phong lập acc nhỏ đi quậy, ai dè nhầm cửa.

Mà lúc này, Phong Phiêu Phiêu và Hào Hoa Phong Nhã đã sớm thành thân xong, cả hai đang ngồi ngọt ngào trước Nguyệt Lão.

Nói ngọt ngào là thế, kỳ thật Phong Phiêu Phiêu tựa vào lòng Văn Bân, một chốc ông xã, một chốc ôm hôn...

Hào Hoa Phong Nhã thì đơ mặt ngồi.

Này này chị hai, chị quá buông thả rồi đó. Có bà vợ nào mạnh mẽ như chị không?

Còn đang nghi hoặc, bỗng một người hắc y bước vào hỉ đường.

Phong Phiêu Phiêu vừa thấy cậu ta thì đứng dậy, "Cậu đến làm gì?"

ID người nọ tên Tiểu Phong, cười tủm tỉm vuốt đại đao, "Tiễn hai người đến Diêm Vương bái đường, hôn lễ không gặp Diêm Vương, không phải hôn lễ đầy đủ, hạnh phúc đích thật là dám đối mặt với máu chảy, vất vả lắm mới kết hôn, tôi không thể để hai người lưu lại niềm tiếc nuối to lớn ấy."

Phong Phiêu Phiêu mỉm cười, "Dù cho cậu đang ghen tị hay tức giận, thì đã trễ rồi, anh ấy là người của tôi."

Hào Hoa Phong Nhã bị cái câu "người của tôi" của cô nàng kích nổi da gà da vịt, run lên lẩy bẩy, ho khan một tiếng, nói: "Vợ à, anh ta là ai thế?"

"Anh không cần quan tâm anh ta là ai, chỉ cần anh biết rằng, lòng em mãi mãi thuốc về anh là tốt rồi ^^"

A phi! Hào Hoa Phong Nhã phụt trà lên vi tính, không biết xấu hổ là gì á hả? Cái người trước mắt là cực hạn không biết xấu hổ!

Anh chàng Tiểu Phong kia dường như cũng bị sốc, ngã cái rầm.

"Anh hai, em chịu rồi, anh cũng có thể đem vô sĩ làm vũ khí giết người?!"

Bò dậy từ mặt đất, cậu ta đứng ở trước mặt Phong Phiêu Phiêu ngắm nhìn cô cẩn thật, sau đó ai thán một tiếng: "Cớ sao có người biến thái đến mức này."

Sau khi nói xong, liền xoay người, kiên quyết rời đi.

Để lại Hào Hoa Phong Nhã đang run rẩy khóe miệng, Phong Phiêu Phiêu thì vẻ mặt thùy mị, đi đến bên người Hào Hoa Phong Nhã, tựa vào lòng cậu.

"Ông xã, bị giật mình rồi."

Hào Hoa Phong Nhã thích ứng nửa ngày, chỉ có thể phát ra một âm tiết đơn——

"Ớ……"

Nhưng buổi lễ đáng sợ còn chưa chấm dứt, khi Văn Bân còn ngây người, đột nhiên thấy Phong Phiêu Phiêu gửi một câu kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

"Ông xã, anh ôm em đi?"

Lần này Hào Hoa Phong Nhã không những phun trà, còn muốn phun thẳng huyết.

Bởi cả năm nay ru rú trong nhà, ngoại trừ chơi game còn đọc một ít tiểu thuyết, cái từ "Ôm em" xuất hiện trong tiểu thuyết với tần suất cao đến mức khiến người ta căm phẫn, mà thông thường, mỗi lần đối phương xấu hổ e thẹn nói câu "Ôm em", tên còn lại sẽ hóa thân thành lang sói, "Nếu như ác lang bình thường sẽ nhào qua đè, sau đó củi khô lửa bốc".

Nhưng bây giờ, Văn Bân cảm thấy mình chẳng phải củi khô mà là củi phế, Phong Phiêu Phiêu không phải lửa bốc, đó là núi lửa.

Tuy rằng biết ý "ôm em" trong game là ôm cổ, Văn Bân bất giác liên tưởng đến tình tiết trong tiểu thuyết, nổi hết da gà.

"Vợ à, anh cảm thấy chúng mình nên gây dựng tình cảm trước đã, tiến triển quá nhanh dễ mắc sai lầm."

Bên kia gửi câu: "Được, gửi ảnh xem bề ngoài trước, rồi chậm rãi hỏi thăm nội tâm?"

Văn Bân ho khan một tiếng với máy tính, rất muốn đập lại một câu "Bố không nghiêm túc với mày, xem ảnh cái rắm ".

Ngẫm nghĩ, vẫn bảo trì vẻ đĩnh đạc trước mặt "Bà xã", vì thế làm bộ nghiêm túc nói: "Tốt, em lên Q, anh gửi cho em ~".

Đối với Văn Bân gửi ảnh chẳng phải chuyện gì lớn, trên mạng thường gửi ảnh "Xem mặt", hơn nữa cái khuôn mặt này cũng không mất thể diện lắm.

Hai người thêm acc Q nhau xong, trước tiên Văn Bân mở tư liệu của cô nàng trong Q ra xem cẩn thận, phát hiện nick name của người nọ để "Phong", ảnh avatar là một chữ "Điên" bự.

Kí tên riêng: "Trong tình trạng cực kì nhàm chán, tôi muốn những làm việc biến thái, ví dụ giết người"

Văn Bân trong lòng khen tặng "Ngài thật sự tự mình biết mình", xuống xem tiếp, phát hiện tốt nghiệp đại học cư nhiên là cùng trường mình? Sao chưa từng nghe nói tới trường mình đào tạo ra cực phẩm bậc này? Văn Bân chậc chậc hai tiếng, thấy mấy tư liệu khác không điền, trong mô tả cá nhân chỉ chừa cái hòm thư địa chỉ và acc Q công việc, đóng cửa sổ tư liệu lại.

Sau đó mở cửa sổ đối thoại tán dóc với "Phong", gọi "Bà xã", đối phương mau chóng "vâng".

Văn Bân tìm ảnh trong máy tính, vì để công bằng, bỏ thêm câu "Không bằng em cũng gửi cho anh, anh muốn xem vợ anh trông thế nào ~"

"Được."

Bên kia thẳng thắn đồng ý, Hào Hoa Phong Nhã cảm thấy vui vẻ, kiếm được tấm ảnh lúc vào đại học.

Tấm ảnh đó là tấm Văn Bân ưng ý nhất, một cậu thiếu niên trông rất đơn thuần, mái tóc, đôi mắt xinh đẹp và làn da do ánh sáng mà trông có vẻ mịn màng. Chẳng hề giống với Văn Bân của hiện tại hay nói bậy, đầu tóc rối bù trên mặt thỉnh thoảng nổi mụn. Thiệt khiến lòng người ngứa ngáy.

Thở dài hoài niệm thanh xuân trôi qua, thuận tay gửi ảnh, đồng thời nhận được hình bên kia gửi sang.

Bức ảnh có mấy MB, truyền bằng tốc độ như sên bò mất gần năm phút đồng hồ, Văn Bân mang theo tâm tình chờ mong vội vàng mở ra, trong nháy mắt giật mình mém rớt cằm.

"Đệt! Sao trong bức ảnh cô gửi tôi là một thằng nhóc? !"

Nói đúng ra là một bé sơ sinh.

Bé con bụ bẫm, thân thể trắng mịn, đôi mắt đen lay láy, cánh tay nho nhỏ mập mạp vươn ra như muốn được ôm, cùng với chiếc miệng hé mở như muốn khóc…

Văn Bân lại đệt tiếng nữa, muốn X hình bé con, con trỏ chuột vừa chuyển qua nút đóng, thì thấy cửa sổ trò chuyện gửi tin nhắn, vội vàng mở ra, nhìn thấy một hàng chữ to.

"Em cảm thấy anh muốn hiểu em, nên từ độ tuổi trẻ thơ, sẽ hiểu thấu đáo hơn."

Phong Phiêu Phiêu nói dối không đỏ mặt, vẫn bình thản trầm ổn, gửi xong câu này, còn thêm một câu đánh giá hình tượng Văn Bân:

"Ảnh của anh em thấy rồi, đẹp trai lắm, nhã nhặn lắm, có chút không xướng với cái miệng anh lắm ~"

Văn Bân tức giận đến hai mắt tóe lửa bởi bức ảnh trẻ sơ sinh, đối phương còn chêm thêm câu châm chọc, càng đổ dầu vào lửa, vì thế, hung hăng nhấp chuột X tấm ảnh, tức giận đọng lại bao lâu nay rốt cuộc bạo phát.

"Mày hoa lài cắm phân trâu nên thấy oan ức lắm? Vậy ly hôn nhá, tao cảm thấy chúng ta kết hôn quả phí phạm tài nguyên hệ thống trò chơi!"

Dấu chấm than đại biểu Văn Bân giờ đang rất muốn gào thét.

Đáng tiếc bên kia vẫn không sợ sóng lớn, thản nhiên nói: "Không cần, em rất thích anh, bề ngoài trông rất đẹp, cư nhiên ẩn chứa sức bật mạnh mẽ nhường ấy, rất tốt, rất có tính cách."

"Cô đang khen hay chửi?"

Nghe sao cũng chẳng giống đang khen, giống như đang nói bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa? Chẳng qua cô nàng nói rất uyển chuyển.

"Đương nhiên khen anh, bề ngoài anh nhìn được lắm."

Chỉ bề ngoài, nhưng là bề ngoài nhiều năm trước ……

"Những cái khác?"

"Em sẽ chậm rãi tìm hiểu, sau này sẽ cho anh một cái đánh giá khách quan mà tổng hợp."

Tại sao người này ăn nói cứ như mấy ông thầy giảng bài? Văn Bân cảm thấy nghi hoặc, càng muốn nhìn thấy dáng vẻ đối phương.

"Ừa, anh đã có hiểu biết nhất định về hình tượng trẻ con của em, em có thể thêm tấm nữa không?"

"Được."

Bên kia lại gửi ảnh chụp, Văn Bân nghĩ thầm, cô ta chắc không gửi ảnh nhà trẻ nhỉ?

Sau khi mở ra, Văn Bân câm nín, tuy tốt hơn so với tưởng tượng của mình nhưng chẳng tốt hơn là bao.

Cô gửi ảnh tiểu học, còn đeo khăn quàng đỏ, nhưng trông rất kiêu ngạo, mặt chếch

Nhưng mà nhìn sao cũng thấy hơi giống con trai?

"Anh không có hứng thú về giai đoạn học sinh của em, có thể gửi tấm gần đây không? Tiện thể để anh phân biệt nam hay nữ."

"Ha ha, tiến triển hơi nhanh đó, em còn chưa chuẩn bị tâm lý."

Hào Hoa Phong Nhã giận, "Tôi đã gửi ảnh cho cô."

"Thế giới này vốn không công bằng."

Văn Bân lườm nguýt màn hình vi tính, "Nói thật cho cô biết đi, tôi đưa cho cô là ảnh của bốn năm trước, bây giờ, bề ngoài của tôi đã thay đổi lớn."

"Em biết, bộ dáng của đồi bại vượt bậc bằng tốc độ phát triển kinh tế sau khi cải cách."

"Cái đệt."

"Được rồi, không chọc anh nữa, thời gian nhiệm vụ phu thê sắp đến, mang emlàm nhiệm vụ."

"Cô đang ra lệnh cho tôi?"

"Đâu dám, xin anh dẫn em làm nhiệm vụ."

"Còn yếu kém lắm, đi thôi, tôi ôm cô."

"Vâng."

Ôm tên kia vào lòng, đối phương ngoan ngoãn không nói câu nào, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Văn Bân đột nhiên cảm thấy vô cùng quái dị.

Rốt cuộc tìm được cô vợ ước ao trong game, nhưng hẻo sao, lần này cư nhiên tìm lão hổ dũng mãnh, còn —— chẳng được phân biệt nam nữ.

13. Chương 13: Uyên Ương Hí Thủy Cũng Chết Đuối, Bỉ Dực Song Phi Cũng Rớt Chết

Nhiệm vụ phu thê của Trong Mộng Giang Hồ, nổi tiếng khó chịu và biến thái trong giới game online, thời gian nhiệm vụ dài tận nửa tiếng, đôi vợ chồng phải cung cấp đầy đủ điều kiện để tăng tiến tình cảm.

Đương nhiên, đối với những cặp đôi có tình cảm thực sự, đó là môi trường hạnh phúc.

Còn những người kết hôn không qua tình cảm, đấy là tấm bạt lò xo —— chơi rất thú vị.

Do nhiệm vụ có nhiều vòng, ngoài những vòng đầu tiên, những cái còn lại đều phân ngẫu nhiên, may mắn tí, tất nhiên, mang theo yêu cầu tưới hoa Ái Tình, nếu xui xẻo tí, cũng có thể rút ngẫu nhánh nhiệm vụ cho hai người đi đánh đại boss để được "Tâm Khiêu Hình" của "Đồng Sinh Cộng Tử"

Vòng thứ nhất, có tên Tâm Đầu Ý Hợp

Hai cặp đôi mới cưới vừa khéo chạm mặt nhau.

Hào Hoa Phong Nhã đứng ở một bên, xem Long Hành Thiên đang nhỏ nhẹ chỉ Tiểu Mễ Chúc hoàn thành nhiệm vụ thế nào.

"Tâm Đầu Ý Hợp sẽ xuất hiện nhiều câu hỏi, hai người chọn giống nhau mới có thể đạt điểm, mỗi câu cậu cứ chọn cái dài nhất."

Đúng là người từng kết hôn, kinh nghiệm phong phú thật.

Hào Hoa Phong Nhã làm theo gửi cho Phong Phiêu Phiêu một câu: "Vợ ơi, khi ra câu hỏi, mỗi một câu anh chọn —— ngắn nhất."

"Ừh." Tiểu Mễ Chúc ngoan ngoãn đáp lời.

"Thế còn gì thú vị, nghiêm túc trả lời đi, dù sao anh cũng chán."

Phong Phiêu Phiêu trả lời.

Văn Bân giận, người này thực sự quá khó thu phục, trả lời câu hỏi cũng không nên đánh bậy đánh bạ chứ.

"Thế đáp sai thì sao."

“Câu hỏi vòng này đều siêu ngớ ngẩn, chỉ đồ ngốc mới đáp sai.”

Nói năng như muốn ăn đấm.

Văn Bân xem thường: “Cô từng trả lời rồi à? Làm sao cô biết.”

Bên kia dường như ý thức được mình lỡ miệng, trầm mặc ba giây, sau đó trả lời: “Em đoán, hệ thống chắc chắn ngu hơn người.”

Văn Bân bắt được nhược điểm của người kia, cười tủm tỉm: “Khai thật đi, cô có phải acc nhỏ không?”

Nghi ngờ hợp lý, có ai mới vào game đã thạo vậy không?

“Không phải.”

“A, lúc kết hôn mua nhẫn đốt pháo rồi tìm Nguyệt Lão, ngựa quen đường cũ như tìm WC nhà mình, nói cô là lính mới thì vũ nhục cái từ lính mới này rồi.” Văn Bân châm chọc.

“Em chơi game online nhiều năm, những bí mật thông thường trong giới, đương nhiên quen thuộc.”

“Á à, cô dám thề cô không có acc chính, không phải lập acc nhỏ chơi?”

“Tôi thề anh sẽ tin?”

“Ừ.”

“Được, tôi đây thề.”

Văn Bân không khỏi há hốc miệng kinh ngạc, cũng có người như vậy ?

“Được rồi, bắt đầu trả lời câu hỏi.”

Phong Phiêu Phiêu dường như không muốn thảo luận tiếp vấn đề này, đón nhiệm vụ, hai người bắt đầu trả lời.

Câu một: Con hổ không có mắt trái thì ăn cỏ ở bên nào?

A bên phải, B ở giữa, C không ăn

Văn Bân nghĩ nghĩ, chọn bên phải, hệ thống nêu lên: đáp án bất đồng.

Phong Phiêu Phiêu thản nhiên gửi tin: “Con hổ làm sao ăn cỏ, anh nghĩ đó là con thỏ đần độn sao?”

“Đệt.” Văn Bân không nhịn được chửi, “Cô mắng thì đừng có vòng vo, tôi chính là mệnh thỏ.”

“Hình tượng thỏ trắng nhỏ không hợp với anh lắm, em nghĩ anh phải mệnh khỉ, cả ngày loi nhoi.”

“Con mắt nào của cô thấy tôi loi nhoi? Tôi biết rồi, mắt cô dùng làm mông chứ gì.”

“Gõ nhầm, phải là bóng đèn”, mấy chữ còn chưa gửi, liền nhìn thấy cửa sổ bắn ra một cái tin nhắn.

“Trên thế giới không một loại động vật nào lấy mắt làm mông, nhưng thật ra miệng có thể dùng làm mông, ví dụ như anh đó.”

Văn Bân vội xóa mấy chữ “Gõ lộn, bóng đèn”, đen mặt gửi sang câu: “Đừng nói cô mắng tôi thành lạc thú chứ?”

“Làm vợ của anh, em cảm thấy em có nghĩa vụ nâng cao rèn luyện cho anh.” Bên kia tạm dừng, tiếp tục gửi một thông báo chính thức: “Một người có giáo dục, một chốc mông, một chốc canxi oxit, anh không thấy quá thô tục?”

“Không thấy.”

“Quả nhiên mặt anh dày.”

“Đó là, cô không biết tường Vạn Lý Trường Thành làm theo khuôn mẫu da mặt tôi à, đàn ông mặt dày, mới bền chắc! Chẳng như cô, yếu đuối đứng chả vững.”

Lúc hai người còn đang tranh luận, Long Hành Thiên Hạ và Tiểu Mễ Chúc bên cạnh đã trả lời xong các câu hỏi rồi, Long Hành Thiên Hạ lịch sự gửi tin: "Hai vị vui vẻ."

Hào Hoa Phong Nhã lườm Phong Phiêu Phiêu.

Long Hành Thiên Hạ tiếp tục mỉm cười: "Chúng tôi làm bước tiếp theo trước, các cậu cứ từ từ cãi lộn."

Hào Hoa Phong Nhã nay mới phát hiện, do kích động mà mình gửi toàn bộ nội dung trò chuyện lên kênh công chúng phụ cận, còn Phong Phiêu Phiêu nói ở kênh mật.

Kết quả giống như Hào Hoa Phong Nhã đang một mình lên cơn, còn Phong Phiêu Phiêu từ đầu đến cuối đều mang dáng vẻ xấu hổ và sợ sệt, bộ dạng ngoan ngoãn sắp thành hòn vọng phu.

Bên cạnh có người cùng lúc tham gia nhiệm vụ phu thê đang nghị luận.

"Nào có đàn ông con trai biến thái, mắng chửi vợ mình như vậy."

"Chửi vợ, thật không biết xấu hổ."

"Ai gả cho thằng đó đúng hỏng tám đời."

"Phong Phiêu Phiêu đáng thương quá……"

Văn Bân càng xem càng tức, vừa định xù lông, kết quả Phong Phiêu Phiêu lại gửi biểu tưởng mỉm cười, nói: "Đánh là thương mắng là yêu, ông chồng nhà mình đang dùng phương pháp này để diễn tả tình cảm sâu đậm với mình, mọi người đừng quá kinh ngạc." Cuối cùng bỏ thêm biểu tượng thẹn thùng.

Chung quanh trầm mặc, Hào Hoa Phong Nhã co rút khóe miệng, đổi kênh ngoài về tư tán gẫu.

"Thôi thôi tôi không muốn cãi nhau với cô, làm xong nhiệm vụ rồi lấy kinh nghiệm được chưa, dù sao kết hôn cũng vì cái này."

"Vâng." Ngoan quá.

"Để tránh anh tái phạm những lỗi cỏn con, câu trả lời tiếp theo sẽ chọn cái ngắn nhất." Phong Phiêu Phiêu nói.

Câu hai hiện ra ở cửa sổ, "Có cảm giác gì với người bên cạnh bạn?

A không cảm giác, B thích người ấy, C yêu người ấy"

Văn Bân cắn răng, rất rất không cam lòng chọn yêu người ấy, hệ thống nêu lên trả lời chính xác, tăng 100 điểm kinh nghiệm .

Vào lúc này Phong Phiêu Phiêu gửi sang biểu tượng mỉm cười: "Lần này trả lời rất giỏi, em rất hài lòng."

Câu ba, nếu vợ/chồng bạn bị giết, bạn sẽ: A giết lại, B giết hay, quá tốt C, chẳng quan tâm

Văn Bân cắn răng, tuy trong lòng muốn giết hay, quá tốt, nhưng vẫn đành nhấp chuột chọn giết lại.

Sau đó gửi tin nhắn: "Không bằng mấy câu hỏi sau chọn đáp án dài nhất đi."

Câu bốn, giờ phút này bạn muốn nói với đối phương câu gì nhất: A, không có gì đâu B, Anh/em rất thích em/anh C, Anh/em yêu em/anh yêu trọn đời trọn kiếp.

Tuy rằng oán thầm hệ thống quá gớm, Văn Bân không thể không bất đắc dĩ chọn đáp án dài nhất.

Phong Phiêu Phiêu bên kia hình như hạnh phúc lắm, đúng lúc gởi biểu tượng mỉm cười.

"Vòng tiếp theo đi."

Hai người rốt cuộc trả lời xong các câu hỏi Tâm Đầu Ý Hợp của vòng một, tới cửa thứ hai, rút ngẫu nhiên tìm người.

Trong miếu Sơn Thần ở ngoài thành tìm thầy bói, nói một đống về duyên số, Văn Bân đứng ở bên cạnh thấy hơi khó chịu, vừa định nói gì đó, thì thấy trong miếu đột nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc .

Túy Thanh Phong?

Cứ tưởng loại người khốn nạn như hắn sớm bị sét đánh chết ngắt rồi chứ.

Nhưng mà vài ngày không gặp, thấy hơi nhơ nhớ những ngày bị hắn đuổi giết khắp nơi, dù hơi khổ, trốn trốn né né, vui hơn nhiều so với bây giờ.

Túy Thanh Phong đi đến trước mặt hai người, hơi cúi chào, sau đó tuôn ra một câu.

"Hào Hoa Phong Nhã, lâu rồi không gặp, nhớ tôi không?"

Hào Hoa Phong Nhã lập tức nhảy dựng: "Tôi nói đại ca này! Mày sao chưa chết hử? Mày có biết mày còn sống chỉ lãng phí tài nguyên game, hiện giờ sever đất chật người đông, mày không thể phát chút từ bi xóa acc rồi phắn à?"

Túy Thanh Phong vẫn trấn định như trước, "Chuyện lần trước cậu mắng công hội chúng tôi bị lão đại biết, tôi không thể không giết cậu để thể hiện lòng trung thành với Tiên Giới, tôi rất bất đắc dĩ."

Kỳ quái, sao ngữ khí của hắn có điểm giống đồng chí Hạ Phong vừa nói "Tôi rất bất đắc dĩ tôi rất vô tội" vừa cầm kiếm đâm thẳng ngực bạn?

Thực sự có vụ hai tên điên lây bệnh của nhau sao?

Văn Bân còn đang nghi hoặc, Phong Phiêu Phiêu đột nhiên chấn phía trước: "Cậu làm gì?"

"Cậu phải nói: "muốn giết chồng tôi, phải bước qua xác tôi trước!" để chứng minh tình yêu của cậu với cậu ta nha ~"

"Câu nói đó xưa rồi diễm, tôi đổi một câu." Phong Phiêu Phiêu tạm dùng, lùi ra sau một bước, đi đến bên cạnh Hào Hoa Phong Nhã tựa vào lòng cậu, "Anh ấy đã là người của tôi, anh dám động một sợi tóc ảnh, tôi chết cho anh xem ~"

"Ok, cậu chết cho tôi xem thử, tôi chưa từng thấy gái đẹp tự vẫn đó."

Trong game rất săn sóc thiết kế công năng tự sát, so với bị loạn tiễn vây công bắn chết, không bằng lựa chọn tự sát để chạy thoát thân.

Nhưng Phong Phiêu Phiêu tự sát không phải để chạy thoát thân, mà vì cái gọi là chết vì tình.

Phong Phiêu Phiêu đi đến trước mặt Hào Hoa Phong Nhã, khởi động công năng tự sát, chỉ thấy người trên màn hình thực hiện động tác vô cùng duyên dáng, thanh kiếm để ngang trên cổ, sau đó vẽ nên một đường máu chói mắt, cực kỳ bi tráng "A" một tiếng, sau đó, thân thể yếu đuối ngã vào lòng Hào Hoa Phong Nhã.

Hào Hoa Phong Nhã tiếp tục co rúm khóe miệng, đột nhiên nhớ tên khốn Túy Thanh Phong từng nói một câu.

"Tôi thích nhìn thấy cậu còn mặc mỗi cái khố, chết ở trong lòng tôi."

Bất giác, biểu cảm trên mặt hơi vặn vẹo.

Túy Thanh Phong bỗng nhiên đi tới, ném cho Hào Hoa Phong Nhã một câu: "Ngay cả vợ cũng không bảo vệ được, cậu có tiền đồ lắm, hôm nay tạm thời buông tha cậu, lần sau tiếp tục."

Túy Thanh Phong biến mất trong nháy mắt, nhìn Phong Phiêu Phiêu nằm ở trong lòng, Hào Hoa Phong Nhã đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

Mà lúc này, cách đó không xa Long Hành Thiên hạ và Tiểu Mễ Chúc hình như cũng rút ngẫu nhiên vòng nhiệm vụ này, đi về phía bên này.

Hào Hoa Phong Nhã gọi: "Tiểu Mễ Chúc, hồi sinh giúp một người chết này."

Tiểu Mễ Chúc đi tới, đứng trước mặt Hào Hoa Phong Nhã, nhìn chăm chú thi thể Phong Phiêu Phiêu trong lòng cậu thật lâu, rồi nói vô tội: "Tôi cấp bậc thấp, hình như chưa có thuật hồi sinh."

Vì thế, Hào Hoa Phong Nhã đành phải run rẩy khóe miệng đưa về, bởi vì ôm thi thể Phong Phiêu Phiêu, hệ thống không cho dùng công năng tự động hồi thành , Văn Bân chỉ có thể cất từng bước chân thong thả trở về, ôm thi thể nhân vật quá nặng, đứng lên bước đi loạng choạng, trông vô cùng thảm thương.

Không ngờ chưa đi được hai bước, đột nhiên ánh sáng hoàng kim càn quét qua, Văn Bân muốn tránh cũng chẳng được, nháy mắt bị giết chết!

Đồng thời, hệ thống cũng công bố một tin tức:

Long Hành Thiên Hạ cùng Tiểu Mễ Chúc, ở giữa nhiệm vụ phu thê gặp phải Hắc Sơn Lão Yêu, phu thê song song xuống hoàng tuyền.

Văn Bân vốn muốn chửi ầm lên, nhìn thấy tin tức này không khỏi cười rộ.

Quả nhiên ứng với câu nói kia, uyên ương hí thủy cũng chết đuối, bỉ dực song phi cũng rớt chết, trong game tỉ lệ vợ chồng cùng chung hoạn nạn rất lớn.

Thế nhưng Long Hành Thiên hạ cùng Tiểu Mễ Chúc cùng xuống hoàng tuyền bồi dưỡng tình cảm, đáng thương mình xui xẻo theo, làm vật hi sinh bị miểu sát.

"Đúng rồi, cô mấy giờ ngủ?"

Văn Bân buồn chán nhắn một tin.

Thật lâu sau mới có hồi âm: "Tôi ngủ khá muộn, cỡ hai ba giờ."

Văn Bân cảm thấy hình như cổ không muốn nói chuyện với mình, bộ dáng xa cách, vì thế nói mát: "Cô bận rộn quá nhỉ, tôi đi tắm đây."

Đối phương đột nhiên nói: "Xin lỗi, đêm nay em có chút việc không thể cùng anh, mình anh thăng cấp nhé, không cần lo cho em."

Đột nhiên trở nên săn sóc như vậy, Văn Bân thấy không quen lắm.

"Ừm." một tiếng người đã đi.

Mà lúc này Túy Thanh Phong đang bận nói chuyện riêng với Hạ Phong.

Trên Q đã có rất nhiều người thúc giục

"Túy lão đại mau mau nào, máy tính em trâu già kéo xe, còn của anh là ốc sên kéo xe đó!"

"Người anh em, chú tay chân lanh lẹ chút được không? Chú tạo acc con lập gia đình, đừng gả nốt linh hồn bé nhỏ chứ, cả buổi còn chưa về, anh khinh bỉ chú."

"Lão đại ơi, IS của anh chết rồi à, Hạ Phong chờ anh mất hết kiên nhẫn, ảnh bắt đầu gào thét rồi kìa, từng trận ma âm, hát tiếp chắc bọn em hộc máu bỏ mình!"

Túy Thanh Phong thản nhiên đáp: "Yên tâm, trước khi hội nghị bắt đầu anh sẽ chạy tới."

Cửa sổ trò chuyện với Hạ Phong bỗng hiện lên một tin nhắn.

"Chẳng phải hai chúng ta vẫn xài chung tài khoản game sao? Trước kia cũng từng vào acc cậu, đừng nói cậu giận rồi nhá."

Hạ Phong vừa ca hát trong phòng ngữ âm IS, vừa có thể nhàn nhã đánh chữ.

Túy Thanh Phong mất kiên nhẫn trả lời: "Đừng nói nhảm, chuyện của tôi với Văn Bân cậu đừng xen vào, dù chúng ta là bạn thân nhất, hai bên vẫn cần chừa chút không gian riêng tư, chuyện riêng của cậu tôi chưa hề quản."

"Được, cậu đã nghiêm túc thiệt, tôi cũng nói thiệt với cậu, bên công hội đã quyết định cho tôi dẫn Thanh Phong Các tiến vào game mới, tôi sắp rời đi rồi, cậu không cần lo lắng tôi phá chuyện của cậu."

"Nói sao nhỉ, tôi cảm thấy có chút vị giấm cơ đấy?"

"Nhạy cảm quá rồi."

"Vậy cậu đi game mới tăng cấp trước, khi rãnh tôi sẽ sang đấy chơi."

"Ừa." Hạ Phong im lặng một lát, lại hỏi: "Ban đầu cậu cố ý tiếp cận Hào Hoa Phong Nhã, chỉ vì xác định cậu ta có phải là Văn Bân không?"

"Đúng."

"Sau này định thế nào?"

"Chẳng định thế nào, chơi với cậu ta tí."

Giọng điệu nhàn nhã chẳng sao .

"Ha ha, người đắc tội cậu kết cục đúng thảm, tôi rơi lệ cảm thương thay Văn Bân."

"Được rồi, lên IS họp đi."

Hai người chấm dứt cuộc trò chuyện, Túy Thanh Phong cuối cùng lên phòng hội nghị kênh IS vào 7 giờ 58 phút.

Đồng thời, một giọng nam trầm thấp thông báo tin tức, vang lên khắp các phòng IS Tiên Giới công hội.

"Đại hội toàn thể thành viên Tiên Giới bắt đầu lúc 8 giờ, mời mọi thành viên đến kênh hội nghị ngay lập tức!"

Giờ phút này kênh hội nghị đã sớm tập trung hơn trăm người, sau khi Túy Thanh Phong phát thông báo, lại thêm nhiều người vô giúp vui, phòng vài trăm người, dòng danh sách bên trái cửa sổ xếp ngay ngắn, nhìn qua có chút đồ sộ.

"Xin chào mọi người, tôi là Túy Thanh Phong, hôm nay tôi chủ trì tổ chức đại hội toàn thể thành viên Tiên giới lần thứ mười."

"Đầu tiên xin tuyên bố một việc, hội trưởng do bận bịu công việc, có nhờ tôi với Hạ Phong, trợ giúp phó hội trưởng Hỏa Diễm tới quản lý công hội, sắp tới, cả công hội sẽ tiến hành điều chỉnh." Dừng một chút, nói tiếp: "Thời gian mất tích quá nửa năm, cùng với thân xác lưu lại Tiên giới, nhưng xuất hồn quá một tháng, sẽ dọn sạch một lần trên quy mô lớn."

Bởi vì quản lý viên thiết lập chủ tịch lên tiếng, nên hơn trăm người khác chỉ có thể lắng nghe, không thể nói chuyện, do đó "Cửa sổ trò chuyện bằng chữ" bên cạnh vô cùng nhộn nhịp.

"Hỏa Diễm phó hội trưởng đại nhân trong truyền thuyết, cái vị mỗi lần tức giận là như núi lửa á hả?"

"Không phải đâu, tao nghe nói giọng ảnh rất dịu dàng, nhưng mà cái kiểu dịu dàng ấy khiến người ta lạnh sống lưng…"

"Không phải lần trước được bình chọn là hoàng tử tình ca hả? Hát tình cảm lắm mà."

"Nói tình cảm không bằng là buồn nôn, hát gì mà "Có ai nói với em rằng anh yêu em", ôi mẹ ơi dà gà của con ……"

Tin đồn nho nhỏ được tiếp thêm nhiên liệu, những con chữ Túy lão đại mạnh quá, đẹp trai quá xuất hiện trên diện rộng.

Túy Thanh Phong tiếp tục nói: "Vừa qua nhận được lời khiếu nại của công hội khác, nói người của Tiên Giới giết người khắp, phá hỏng không khí hòa bình trong game……" Túy Thanh Phong dừng lại, hơi im lặng, lúc này mới thản nhiên nói: "Tôn chỉ công hội của chúng ta, luôn luôn là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta trả lại gấp bội! Cản ta người chết, giết ta người chết mười lần. Bản thân giết không nổi thì tìm anh em công hội trợ giúp, giết không nổi nữa thì cả bầy giết. Chơi game chính là thỏa chí vui chơi, người trong công hội bị uất ức, đương nhiên các anh em sẽ giúp đỡ. Tiên Giới nổi tiếng đoàn kết, nhưng ——" xoay chuyển đề tài, giọng nói lạnh lùng hơn: "Cũng không đại biểu chúng ta sẽ bao che khuyết điểm, phạm vào hội quy, nếu xác nhận sẽ xóa khỏi công hội, xin mọi người tự trọng."

Hai bên vẫn đang bà tám.

"Củ lạc giòn tan, giết người lung tung còn chẳng phải anh, đuổi giết Hào Hoa Phong Nhã đến mức cậu ta són ra quần!"

“Túy lão đại có trong xã hội đen không ợ ~ quá máu me quá biến thái!”

“Túy lão đại anh trâu bò quá, em bội phục anh, phong cách nói chuyện y chang trùm xã hội đen.”

“Ai nói, người ta là tài tử đó.”

“Phắc, có thằng tài tử nào bá đạo vậy hả, chẳng phải tài tử đều bọn mặt non choẹt sao?”

Túy Thanh Phong không đếm xỉa đến đám ông tám bà tám, vẫn thông báo bằng chất giọng hùng hồn: “Ngoài ra, sau một tuần bỏ phiếu, cuối cùng quyết định để Hạ Phong đi tiên phong tiến vào game mới trong giai đoạn closed beta —— Thiên Long Bát Bộ. Thành viên nào muốn chơi game đó, xin đăng ký ở bộ nhân sự trong diễn đàn, ngày mở server sẽ cấp acc beta, số người có hạn, tới trước có trước.”

Tạm dừng rồi nói tiếp: “Tiếp theo, xin mời Hạ Phong chủ trì Thiên Long Bát Bộ lên tuyên thệ, Hạ Phong, lên đài.”

Sau khi Túy Thanh Phong bước xuống, Hạ Phong ho khan một tiếng, mở micro, ôn hòa nói “Xin chào mọi người”, rồi bắt đầu bùng nổ.

“Chơi game là chơi thế nào? Vui vẻ! Vui vẻ dựa vào cái gì? Bạn bè! Bạn bè nghĩa là gì? Nghĩa khí! Một mình chơi game online thì chẳng thà chơi offline, tổ đội chơi game không bằng tìm cái công hội đáng tin! Tìm được Tiên Giới, chính là anh đã tìm được một hậu thuẫn mạnh mẽ, mặc cho bên ngoài bão táp mưa sa, nơi đây vĩnh viễn là mái nhà ấm cúng của anh! Tôi nghĩ hỏi mọi người, tại sao lúc trước chọn công hội này? Vì lấy tư cách close beta, vì tìm mỹ nữ, vì tiếng tăm hay vì náo nhiệt? Bất kể anh vì cái gì, tôi muốn nói, gia nhập công hội chúng ta, anh sẽ không hối hận! Anh sẽ kiêu ngạo bởi mình là người của Tiên Giới, hãy tin tưởng tôi!”

Sau một tràng quảng cáo lốp bốp như bắp rang, Hạ Phong mỉm cười hắng giọng: “Beta mở ba khu, Tiên Giới chúng ta sẽ chiếm một khu, bởi vì công hội Mộng Ảo Quốc Gia và Bất Tử Truyền Thuyết , đều chiếm giữ một khu, có thể dự đoán, nơi đó sẽ trở thành chiến trường đẫm máu! Độc bá một phương rất cô đơn, có người chơi với chúng ta, game sẽ càng náo nhiệt…”

Trong bản nhạc nền hùng dũng, giọng nói mạnh mẽ của Hạ Phong khiến thành viên Tiên Giới sục sôi ý chí, màn hình chat chữ bên cạnh xoát đến hoa mắt.

Đương nhiên cũng có người thấy vừa chán vừa ồn, thậm chí có người tắt thẳng giọng Hạ Phong, nghe mấy bài hát của mình.

Hội nghị kéo dài đến nửa tiếng cuối cùng bật bài hội ca Tiên Giới, bấy giờ tuyên bố chấm dứt.

Hàng ngũ giải tán như ong vỡ tổ, ai chơi của người ấy.

Túy Thanh Phong kéo Hạ Phong vào một phòng đặt tên “Nhà Xác Hạ Túy”, thản nhiên nói: “Cậu đọc bản thảo tôi viết sướng lắm ha.”

Hạ Phong cười khẽ, nói: “Lâu rồi không gặp, bỗng dưng nhớ cậu quá.”

Túy Thanh Phong không nói gì, Hạ Phong lại mỉm cười bổ sung: “Tôi muốn về nước, đến bên cạnh cậu.”

Túy Thanh Phong thoáng im lặng, sau đó mới thở hắt ra, lạnh lùng nói: “Cậu tìm lộn đối tượng động dục rồi hả?”

14. Chương 14: Trò Chơi Điên Cuồng

Túy Thanh Phong kéo Hạ Phong vào một phòng đặt tên “Nhà Xác Hạ Túy”, thản nhiên nói: “Cậu đọc bản thảo tôi viết sướng lắm ha.”

Hạ Phong cười khẽ, nói: “Lâu rồi không gặp, bỗng dưng nhớ cậu quá.”

Túy Thanh Phong không nói gì, Hạ Phong lại mỉm cười bổ sung: "Tôi muốn về nước, đến bên cạnh cậu."

Túy Thanh Phong thoáng im lặng, sau đó mới thở hắt ra, lạnh lùng nói: "Cậu tìm lộn đối tượng động dục rồi hả?"

Hạ Phong im lặng hồi lâu, mới nói nhỏ nhẹ: "Tôi rất phiền ba hội nghị toàn thể kiểu này, thấy bên cạnh cả đống người onl là đã tê hết da đầu, ban nãy đọc trực tiếp lời thoại cậu viết trước kia để phát tiết, cậu có biết, gần đây tôi lo nghĩ chuyện công việc, chẳng có thời gian chuẩn bị."

Giọng điệu nhẹ nhàng như dỗ con nít, Túy Thanh Phong chau mày, thản nhiên nói: "Không sao, cậu bận của cậu, chuyện của công hội tôi sẽ giúp đỡ, dạo gần đây tôi đang rảnh rỗi ở không."

Bên kia lại im lặng thật lâu, "Tuần sau tôi về nước, muốn dọn tới ở nhà cậu hai hôm."

"Tôi không thích ở chung, tôi giúp cậu tìm chỗ ở."

"Cự tuyệt thẳng quá đi……" Hạ Phong dường như thở dài thương cảm, "Cậu không nghĩ tới khả năng tôi sẽ thích cậu sao? Chúng ta quen biết bao lâu nay."

Túy Thanh Phong thản nhiên nói: "Cho dù trên trái đất chỉ còn mình tôi, cậu cũng sẽ không nảy sinh tình cảm ngoài bạn bè với tôi."

"Cậu chắc chắn?"

"Đúng."

"Tôi vẫn luôn muốn nói cho cậu biết, kỳ thật —— tôi rất thích cậu, đồ ngốc."

Hạ Phong nói xong nhảy thẳng qua phòng bên cạnh, đeo tai nghe nhàn nhã nghe ca nhạc.

Túy Thanh Phong vốn ở trong phòng cừng đờ, ho khan một tiếng, quay đầu, bấy giờ mới phát hiện trong phòng của hai người có thêm một người dự thính, sau tên người nọ có dấu đỏ tươi —— viên quản lý kênh, phó hội trưởng của Tiên Giới công hội, Hỏa Diễm.

Vì quyền hạn của cậu ta cao hơn hai người, nên tuy "Nhà Xác" của cả hai có đặt mật khẩu, cậu ta cũng có thể tự do ra vào.

Không biết vào từ lúc nào, cũng không biết cậu ta nghe được bao nhiêu?

Túy Thanh Phong thản nhiên: "Chào Hỏa Diễm, tìm tôi có việc?"

Người đàn ông nói bằng chất giọng dịu dàng đến mức sởn gai ốc: "Thực tủi thân cậu ta, vì giận tôi mà có thể nói nên những lời ấy, haiz, Từ Phong, cậu nói xem tại sao anh ta rắc rối vậy."

Túy Thanh Phong khụ một tiếng: "Ở trên mạng đừng nên tên tôi, mạng và ngoài đời khác biệt, tôi không quen."

"Được rồi, tôi tới là muốn nói với cậu một tiếng, phương án quản lý đã đặt ra rồi, hôm nào có thời gian, ba người chúng ta cùng nhau thảo luận, ngoài ra ——"

Dừng một chút, thay đổi giọng nói lạnh lùng : "Ngày trước trong game Hạ Phong là chồng của tôi, chuyện này cậu nên biết."

Phải rồi, chẳng phải tới ra oai phủ đầu sao?

Túy Thanh Phong trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói: "Sau khi việc cậu là nhân yêu bị lộ cậu ta đã không thừa nhận cậu, cậu nói với tôi điều này có ích chi."

"Hết cách rồi, anh ta vừa thấy tôi, không phải giết thì trốn." Hỏa Diễm giọng điệu bất đắc dĩ, "Quan hệ chung công hội mà làm ầm ĩ, quả thật hổ thẹn, tôi muốn tiêu tan hiềm khích khi trước với anh ta, trở về làm bạn bè, cậu giúp tôi khuyên anh ta."

Túy Thanh Phong thấy cậu ta nhảy vào phòng Hạ Phong muốn nói gì đó, Hạ Phong lại lập tức nhảy ra như bị điện giật.

Hỏa Diễm cảm thấy không có ý nghĩa, nay mới ra ngoài.

Trong phòng còn lại hai người.

"Việc bị biến thái quấy rầy rõ thảm." Hạ Phong đột nhiên nói.

Túy Thanh Phong trả lời: "Cậu có phúc thật, vị tiền nhiệm kia rất "si tình" với cậu đấy thôi."

"Cậu ta chơi cùng lúc mấy game, có ít nhất mười ông chồng bà vợ, có lúc giả đáng yêu, có lúc giả thâm trầm, có lúc lại giả đê tiện gây chuyện khắp nơi, một chốc nam một chốc nữ, ngoại trừ ID Hỏa Diễm của Tiên Giới, acc nhỏ cậu ta có vô số. Câu nói nổi tiếng nhất của cậu ta là: Giết chóc trong game là trò đùa, tình cảm trong game là đồ bỏ. Tôi ghét kiểu người phóng đãng này."

Túy Thanh Phong nở nụ cười: "Không tồi, cậu ta phóng, cũng phóng đến rất thoáng a."

"Nghĩ lại thứ người này gọi tôi là chồng hơn nửa năm, tôi đã thấy bụng cồn cào muốn ói."

"Tôi cảm thấy cậu ta rất lợi hại."

"Hả?"

"Cư nhiên có thể gọi người như cậu tiếng chồng hơn nửa năm —— mà chịu đựng không ói."

Hạ Phong trái lại không giận, mà mỉm cười: "Cậu chung sống lâu với Hào Hoa Phong Nhã, có phải đã hình thành "thói quen tốt" trong lời nói?"

"Thế à? Không phát hiện."

"Quên đi, làm bạn tốt tôi khuyên cậu một câu, quả bom như Hào Hoa Phong Nhã nên ít chạm vào."

"Không quan hệ, tôi thích thám hiểm."

"Vậy cậu đi chạm đi, bị nổ tôi sẽ giúp cậu nhặt xác, còn nữa, ban nãy tôi có nói gì với cậu nhỉ?"

"Hử? Cậu nói gì? Mạng hơi lag, tôi không nghe thấy."

"Thế tốt rồi. Bai."

Tin tức Hạ Phong dẫn Thanh Phong Các sang chơi Thiên long, mau chóng lan truyền ra toàn server, có người vui có người sầu, vui mừng nhất, đương nhiên là Hào Hoa Phong Nhã.

Bởi vì thằng cha Hạ Phong thường vây chặn đường mình ở dã ngoại, dùng động tác tao nhã, một kiếm xuyên tim, còn có thể cực kì lịch sự, mang theo giọng điệu bất đắc dĩ: "Tôi nghe nói dạo này Diêm Vương rất nhớ cậu, để tôi dẫn cậu đi gặp ông ấy."

Hay là nói "Tôi hết cách rồi, con người tôi rất giữ chữ tín, nếu từng nói phải đuổi giết cậu, nhìn thấy cậu tôi đành phải thực hiện lời hứa."

Càng đáng giận hơn là: "Ủa? Một kiếm đã chết?"

Văn Bân đối máy tính quơ quơ quyền, đi rồi, đi quá tốt!

Văn Bân nghĩ thầm, nếu Tiên Giới là một đại công hội, nhất định hành động thống nhất, Hạ Phong đi rồi, nghĩa là tên khốn Túy Thanh Phong cũng không ở lại làm hại sinh linh.

Trong lòng mặc niệm, toàn bộ thành viên Tiên Giới cút hết đi! Bọn bây cút, thế giới game yên bình biết bao!

Ban tối nằm mộng, tiền đồ rực rỡ, tiếc thay —— hôm sau vừa onl đã nhận được tin nhắn của Túy Thanh Phong: "Cưng ơi, chúng ta nói chuyện."

Lúc này Văn Bân không cảm thấy nguy hiểm, cứ tưởng anh ta tạm biệt mình, thầm nghĩ, cùng lắm thì bị giết cú chót, về sau được bình yên.

Mang theo vẻ mặt bi tráng đến địa điểm ước hẹn, trông thấy Túy Thanh Phong ăn mặc như người giả chó đang đứng đấy, y bào dài được gió thổi phấp phới, kiếm ở đằng sau hình như vừa thêm một viên bảo thạch, tỏa ra ánh sáng xanhh nhàn nhạt lạ kỳ.

Văn Bân đi đến phía sau hắn, thiếu kiên nhẫn nói: "Tìm ông mày có chuyện gì?"

Túy Thanh Phong quay đầu lại, giọng nói nhàn nhã : "Nhớ cậu, tìm cậu tâm sự."

"Bố đâu rãnh như mày, vợ bố đang gọi bố, không chơi với mày."

Túy Thanh Phong im lặng.

Văn Bân xoay người muốn đi, đột nhiên thấy phía sau một đạo hào quang, Túy Thanh Phong cư nhiên cưỡng chế mở PK, phóng ra kỹ năng định thân!

Văn Bân đứng xem thường, bất đắc dĩ nói: "Nói đi, chuyện gì."

"Lần trước bộ trang bị lần trước nói cho cậu cậu còn nhớ không, cậu không đến lấy, tôi vẫn giữ lại cho cậu, đến độ sắp mốc meo."

Nghe sao anh ta rất oan ức?

Văn Bân ngẩn người, gãi đầu, nhớ lại chính xác một ít đoạn ngắn, ví dụ như "Tặng người y phục chính để tự tay cởi" "Một mình đến phòng tôi lấy đi", da đầu không khỏi run lên, gõ nhanh một hàng chữ: "Mày đưa thứ gì tao chẳng dám đòi hỏi, phía ngoài lúc nhúc vi khuẩn."

Túy Thanh Phong có vẻ đã sớm quen cách nói như đâm lốp xe, thản nhiên nói: "Tôi phải đi rồi, lưu lại cũng vô dụng, nếu cậu không cần tôi sẽ quăng cho hệ thống."

Văn Bân thực không tiền đồ động tâm.

Bộ trang bị đó chắc tốt lắm, nếu mình thành phẩm có thể nâng hơn một ngàn kim tệ, nếu vứt cho hệ thống chỉ có thể bán vài kim tệ, phí phạm quá đi.

Tài nguyên có hạn sao có thể tiêu pha như thế……

"Trang bị gì á?"

Mặt dày hỏi.

Đừng nhầm đừng nhầm, dù sao hắn cũng sắp phắn, xem như phí tổn tinh thần trong thời gian qua.

Túy Thanh Phong đưa ra lời mời giao dịch, Văn Bân đồng ý, vừa thấy bộ trang bị hắn bỏ vào đã choáng váng.

Đó chẳng phải bộ sáo trang trân quý nhất toàn server sao? Giống như bộ "Long tường Cửu Thiên" của Long Hành Thiên Hạ, giá trị chính là vượt qua 1000 kim tệ.

Văn Bân nhấn xác định, sau đó mới kiêu ngạo hỏi: "Anh đưa tôi, đến lúc đó đừng nói tôi trộm đồ anh."

"Sẽ không, lệnh truy sát cậu đã hủy bỏ, cậu không cần lo lắng, sau này chơi mạnh khỏe nhé."

"Không cần nhọc mày lo nghĩ, tụi bây đi rồi, hiển nhiên bố sẽ chơi vui vẻ." Đánh xuống mấy chữ này, lại cảm thấy mới vừa cầm trang bị của người ta thái độ nên mềm mỏng hơn, vì thế xóa đi, đổi thành "Cám ơn, tôi sẽ."

Bên kia vẫn ôn hòa như trước: "Nói thật, tôi thấy lưu luyến cậu."

"Chỗ nào." Văn Bân khách khí.

"Toàn thân đều lưu luyến, đặc biệt cái miệng."

Văn Bân phẫn nộ: "Không sao, thiên hạ bữa tiệc nào không tàn, tụ tốt tàn tốt, bái bai." Muốn xoay người chuồn đi, thì thấy hắn gửi một tin.

"Thế nhưng, dù tôi đi rồi, linh hồn vẫn luôn bên cậu."

Toàn thân nổi da gà, cùng lúc đó nhận được tin nhắn riêng của Phong Phiêu Phiêu.

"Ông xã, em đến đây, nhớ em không?"

Văn Bân đột nhiên cảm giác sởn tóc gáy, tại sao lại có cảm giác hai mặt gặp địch, thân hãm ổ sói?

Văn Bân mau chóng tới địa điểm ước hẹn, chỉ thấy Phong Phiêu Phiêu đang ngồi thiền, vừa thấy Văn Bân liền đứng lên, mỉm cười nghênh đón: "Anh đến rồi?"

"Ừm."

"Mang em làm nhiệm vụ được không."

"Được."

Kỳ quái, sao người này bữa nay ngoan ngoãn vậy?

Văn Bân trong lòng nghi hoặc, không khỏi nhìn cô nhiều hơn, hình như đâu có gì khác, nhận mời tổ đội mới thấy —— nhanh như vậy đã cấp ba mươi ?!

Lúc kết hôn mới cấp mười mấy, trong một đêm cày hơn mười cấp, tốc độ thăng cấp này quá khủng rồi.

"Bà xã thăng cấp mau thiệt." Nói lạnh lùng.

"Ừm, bạn em giúp em thăng."

"Thế à? Anh cũng rất muốn làm quen bạn bà xã."

"Được rồi, em giới thiệu các anh làm quen, anh ta tên Lão Nguyệt."

"Lão Nguyệt? Hình như chưa nghe nói qua."

"Tiên Giới công hội, anh này được lắm."

Hào Hoa Phong Nhã giật bắn mình, tại sao lại là Tiên Giới ?

Tiên Giới có thể ra những loại cực phẩm Túy Thanh Phong cùng Hạ Phong, Văn Bân thật sự chẳng dám khen tặng cái công hội đó, huống hồ mình từng trợn mắt mắng lớn "Tiên Giới là Quỷ Giới, Tiên Giới đều biến thái"……

Co rút khóe miệng, trả lời: "Vậy khỏi quen biết."

Vừa dứt lời, đã thấy đại hán khiêng đại đao đến bên cạnh.

Văn Bân cảm thấy thân thiết bởi cậu ta là đồng môn của mình, nhưng sau khi nhìn thấy cái tên "Lão Nguyệt" , cảm giác thân thiết biến mắt tăm.

Có vẻ Phong Phiêu Phiêu và người nọ quan hệ rất tốt, đi đến bên cạnh cậu ta nói: "Giới thiệu nha, ông xã mình."

"Phụt."

Lão Nguyệt trả lời ngắn gọn mà mạnh mẽ, khiến Văn Bân cảm thấy ngứa răng, trong lòng cân nhắc: Phụt gì mà phụt? Tao là ông xã nhỏ mày phụt cái rắm.

"Khụ, Hào Hoa Phong Nhã xin chào, mình là Lão Nguyệt, tới giúp nhóm cậu thăng cấp."

Lại lén gửi tin mật cho Phong Phiêu Phiêu: "Em nói Túy lão đại, sao anh lại gả cho thằng này? Tuy em không hay onl, cũng nghe mấy chị em em bảo miệng cha này bậy lắm."

Phong Phiêu Phiêu thản nhiên nói: "Anh nhàm chán tìm kích thích."

"Ố ồ ~~ kích thích quá mạnh rồi đó."

"Ha ha, game thôi."

"Đúng rồi, lão đại đang chơi acc nhỏ sao?"

"Không, anh có hai máy tính, cùng mở."

"Acc chính anh đâu?"

"Giờ không lên, anh đang ở IS bàn chuyện công thành chiến với Long Hành Thiên Hạ, em giúp dẫn acc nhỏ của anh đi thăng cấp trước, giờ hoàng kim biết chưa?"

“Dạ.”

“Cám ơn tiểu Nguyệt.”

“Đừng khách sao, acc của em hồi trước cũng là anh kéo.”

Văn Bân mở bảng thông tin Lão Nguyệt, phát hiện cấp đối phương rất cao, thêm một thân trang bị hoa lệ, là biết chức nghiệp kết hợp thuộc tính tốt nhất!

Có điều chỗ kí tên viết: “Kỳ thật mình là một cô gái, khóc.”

Văn Bân không khỏi nở nụ cười, này hình tượng cơ bắp cuồn cuộn vách đại đao lại là một cô gái, quả thật khóc đủ.

Cộng thêm cái tên Lão Nguyệt thì càng……

“Hào Hoa Phong Nhã thêm mình vào đội ngũ đi, mình kéo mấy cậu đi luyện cấp.”

Văn Bân phục hồi tinh thần, tiếp nhận lời mời thêm vào đội ngũ của cậu ta . (chắc lúc này nhân vật trong game là nam nên tác giả để ngôi thứ ba giới tính nam)

“Chuyển cho mình làm đội trưởng.”

Văn Bân làm theo.

“Chọn đi theo đội ngũ nha.”

Văn Bân tiếp tục nghe theo.

“Tôi nói cậu sao cứ quay vòng vòng như con quay vậy, chẳng phải mồm miệng lanh lẹ lắm à, sao động tác chậm chậm vậy, dần độn?”

Phong Phiêu Phiêu lạnh lùng nói: “Em đang mắng ai?”

“í í ~ em đâu mắng ai, em chỉ cảm thấy trời hôm nay đẹp thế, đi thôi.”

Lão Nguyệt nháy mắt lên ngựa, dẫn đội ngũ luyện cấp nhanh chóng trong giờ hoàng kim.

Trong game có một địa phương tên là “Hạ Vương Cung”, tổng cộng mười tầng, mỗi một tầng phân bố quái vật cấp khác nhau, đổi mới phi thường cao, thực thích hợp tổ đội luyện cấp.

Hơn nữa nơi này cũng không đòi hỏi nghiêm ngặt với cấp yếu, những người cấp thấp chỉ cần có thể giữ được mạng, đi theo người cấp cao cọ kinh nghiệm, làm sâu gạo, rất thích.

Lão Nguyệt sắp cấp chín mươi, trực tiếp dẫn Phong Phiêu Phiêu và Văn Bân tới tầng ngầm thứ tám rồi.

Vừa khéo là, Long Hành Thiên Hạ và Tiểu Mễ Chúc cư nhiên đã ở đấy, Long Hành Thiên Hạ đang dùng kỹ năng quần sát đánh quái, bảo vệ Tiểu Mễ Chúc.

Trong nháy mắt, đội ngũ thêm được hai người.

Lão Nguyệt nói một câu trong kênh đội ngũ: “Hai vị đợi lâu.”

Văn Bân thế mới biết, những điều này là đã sớm lập kế hoạch trước, không khỏi kỳ quái, tại sao Phong Phiêu Phiêu quen biết nhiều người như vậy?

Hào Hoa Phong Nhã gửi cho một tin nhắn riêng Tiểu Mễ Chúc: “Hôm nay anh không phải đi làm sao? Sao còn rảnh chơi game.”

“Ờ, hôm nay ông chủ lên toà, tôi một mình không có việc gì. Tiểu Diễn vào acc ba nhóc, được dịp tôi chơi với nhóc.”

Văn Bân tiêu hóa những lời này cả buổi, rốt cuộc quơ được chữ mấu chốt: “Tiểu Diễn?”

“À, thằng bé rất đáng yêu, là con ông chủ bọn tôi.”

Văn Bân tiếp tục khiếp sợ: “Anh cũng đâu phải làm bảo mẫu, còn muốn giúp anh ta trông con?!”

“Nói chuyện với cậu bao giờ cũng khó nghe thế này, tôi cảm thấy đứa bé đó rất đáng yêu, chơi chung với nó một lát có sao đâu.”

“Đừng nói cho tôi anh đang ở nhà bọn họ……”

“Đúng vậy, Tiểu Diễn ở bên cạnh tôi.”

Văn Bân không biết mình nên hộc máu hay nên cười, đối màn hình ngây ngẩn nửa ngày, lúc này mới trở về câu: “Chu ca, sao tôi cứ cảm thấy anh không phải đi làm, mà đi làm mẹ kế cho người ta?”

“Ăn nói lung tung.”

“Đúng rồi, ông chủ các anh, lần trước lúc tôi gặp anh ta, cứ cảm thấy ánh mắt của anh ta kỳ quái, khi nhìn anh thì rất dịu dàng đó.”

“Ha ha.”

“Ha ha là có ý gì, phắc, anh đề phòng hơn được chứ!”

“Tôi biết rồi.”

“Biết gì?”

“Được rồi, cậu mau tới đây, đứng cản trở người ta đánh quái.”

Hào Hoa Phong Nhã đứng bên cạnh Tiểu Mễ Chúc, đột nhiên cảm thấy thái độ nhập nhằng của anh khiến mình chẳng thể hiểu nổi, đành phải gãi đầu không thèm nghĩ nữa.

“Ông xã, anh cẩn thận, đừng chạy loạn.” Phong Phiêu Phiêu nói.

“Được.”

“Chúng mình trò chuyện là được rồi, đánh quái cứ giao cho Long Hành Thiên Hạ và Lão Nguyệt đi.”

“Trò chuyện cái gì?”

“Ví dụ như cuộc sống đại học a, anh tốt nghiệp ở đâu?”

“Rất không may, tôi tốt nghiệp ở đại học A.”

“Thật không? Chúng ta thật có duyên, em cũng tốt nghiệp đại học A.”

“Anh biết, từng xem tư liệu em.”

Hai người buôn dưa chẳng ngó ngàng ai, trực tiếp xem Tiểu Mễ Chúc thành không khí.

Đương nhiên, lúc này Chu Châu đang cùng Tiểu Long Diễn nghiên cứu vấn đề đánh quái, Long Diễn hình như rất vui khi chú Chu đến chơi với mình, ngồi ở trên ghế quơ hai tay, “chú Chu, chú xem kiếm ba con đẹp không này? Lúc trước làm thanh kiếm này tốt không ít công phu đâu đó!”

“Ừ, nhìn rất đẹp.” Chu Châu không rõ kiến thức trang bị trong game, chỉ cảm thấy thanh kiếm kia tỏa ánh hòa quang nhìn đẹp hơn bình thường.

“Đúng rồi, ba con cho chú làm cái pháp trượng, chờ chú đạt cấp thì tặng chú, ha ha.”

“Hả?” Chu Châu dừng một lát, “Vậy ba con còn nói gì?”

“Ba con còn nói, muốn quấn chú đến chóng mặt rồi mới xuống tay.”

Chu Châu sờ mũi, mỉm cười: “Hình như, có chút đạo lý.”

“Ê! Tên ngốc Hào Hoa Phong Nhã bị quái vây công, mau cứu người!”

Trẻ nhỏ hăng hái, chơi game đều rống to hoa chân múa tay vui sướng, Chu Châu vuốt nhẹ tóc tiểu Long Diễn, đứng dậy, đi ra thư phòng, gọi một cú điện toại.

Bên kia truyền đến giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng rất dịu dàng: “Chu Châu, sao vậy?”

“Tôi đang ở nhà anh chơi game với tiểu Diễn này.”

"A……" Đối phương dường như hơi kinh ngạc, hỏi: "Nó bướng lắm, không có phiền cậu chứ?"

"Không đâu, nhưng thật ra tôi chưa qua anh đồng ý đã đến nhà anh, anh phải để ý mới đúng."

"Cậu quá khách sáo rồi."

"Khi nào anh về?"

"Năm giờ tối."

"Tôi làm cơm cho anh trước, anh đừng quá vất vả." Chu Châu nhẹ cười cười, "Bái bai."

Long Hành Thiên bên kia lại sửng sốt thật lâu, rồi mới thở hắt ra.

Là phúc không thì họa, là họa tránh không khỏi, không biết Chu Châu đột nhiên thay đổi thái độ với mình, trong hồ lô bán dược gì đây?

15. Chương 15: Cháo Chu Châu Nấu

Trong căn phòng "Nói Vớ Nói Vẩn" của IS "khu game Trong Mộng Giang Hồ" Tiên Giới công hội, người ID Túy Thanh Phong đang nói chuyện.

Không giống ngày đó ra vẻ thâm trầm trước toàn thể hội nghị, không biết do tâm tình không tồi hay không, hôm nay, giọng Túy Thanh Phong dịu dàng hiếm có, thậm chí thỉnh thoảng sẽ mang theo ý cười —— tuy hắn cười, nhưng lông tơ sau lưng mọi người khiêu vũ tập thể.

"Nhà game Trong Mộng Giang Hồ đã cho chúng tôi biết, sau khi 10 acc thăng cấp đến 4:0 bản cũ, sẽ mở ra công thành chiến mọi người chờ mong đã lâu, bởi vì Tiên Giới chúng ta và Long Tộc quan hệ tốt đẹp, cho nên nhà game cho chúng ta dẫn đầu làm mẫu, tiến hành chiến dịch thân thiện một lần, tôi vừa nói chuyện với Long Hành Thiên Hạ, ngày đó 10 acc sẽ nhận được chiến thư của bọn họ, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng." Mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Thành chiến không phải lần đầu, lần này vẫn là tôi chỉ huy chính, Túi Tiền sẽ trợ chiến, Lão Nguyệt phụ trách tiền phương, Tảng Sáng phụ trách hậu phương, thao tác thế nào chắc mọi người đều đã quen thuộc?"

"Ai, quen muốn chết rồi."

"Đang lúc chán, có thành chiến chơi thật đã, hồi trước chơi Thiên Hạ giết nghiện luôn."

"Em đang muốn nghỉ game này, cấp cao hết chuyện làm, Túy huynh, em muốn xin chơi Thiên Long, có ai lưu luyến em không?"

……

Đủ loại thanh âm vang trong phòng IS, đột nhiên chen vào một giọng nữ thanh thúy, nam liền lịch sự im lặng.

Người nói chuyện chính là Lão Nguyệt: "Túy lão đại, nghĩa của công thành chiến thân thiện chính là giết bọn họ trong thành, đánh ngất toàn bộ, sau đó mỉm cười, cầm cán cờ, nói: ngại quá, lá cờ này tôi cầm, đúng không."

Tảng Sáng một cô gái khác hỏi: "Vậy đâu thân thiện?"

Lão Nguyệt cười thành tiếng, trả lời: "Không thân thiện mới giết bọn họ trong thành, giết sạch sành sanh, sau đó dẫm nát lên thi thể bọn họ, nói: thiên hạ này đều của ta, bọn bây cút hết. Giống như Hạ Phong ấy."

Tất cả mọi người im lặng, Tảng Sáng nói tiếp: "Lão Nguyệt nếu bà rảnh sang giúp mình hoàn thành nhiệm vụ được không? Ông chồng tui không biết chết đi đâu rồi."

"Tui không rảnh, đang luyện cấp cho lão đại."

“Lão đại cấp cao còn cần bà giúp?”

“Ờ, kỳ thật tôi đang giúp chồng lão đại luyện cấp, thuận tiện kéo acc nhỏ lão đại.”

Sau một hồi im lặng, đột nhiên phát ra một tràng cười khủng bố: “Ha ha ha ha, Túy lão đại từ khi nào tìm chồng?”

Cười sằng sặc xong, nhiều người tâm đầu ý hợp cùng nhảy ra ngoài, Túy Thanh Phong thì nhảy vào “Phòng Tiếp Khách Quý ” nói chuyện với Long Hành Thiên Hạ.

Trong nháy mắt, phòng Nói Vớ Nói Vẩn chỉ còn hai cô nữ sinh Lão Nguyệt và Tảng Sáng.

Lão Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Chị hai à, lúc chị cười âm lượng nhỏ tí được không, giọng chị cứ như giống thiếu nữ u hồn. May mà chồng chị không ở đây, hình tượng thục nữ a!”

“Í, tạm dừng kích động cái nha. Mà nói này, sao ảnh tìm được chồng?”

“Chả biết, ảnh nói muốn tìm kích thích. Nhưng mà tui vừa nghe ảnh bàn vụ công thành chiến trên IS bằng giọng nói đứng đắn, vừa nhìn ảnh dùng acc nhỏ làm nũng với chồng ảnh trong game, tui sắp tâm thần phân liệt rồi nè.”

“Làm nũng? Ói mất, Túy lão đại quá âm hiểm, giả nhân yêu còn giả giống hệt.”

“Thì đó, công hội chúng ta nổi tiếng nhất một đại nhân yêu —— Hỏa Diễm đại ca làm tấm gương, hiện tại đàn ông của công hội chúng ta, học nhân yêu, học một người giống một người.”

“Tui vào công hội muộn, chưa tiếp xúc qua Hỏa Diễm lão đại, nhưng nghe nói vụ ảnh với Hạ Phong rất dữ?”

“Đúng vậy, hồi đó ảnh lấy tên Hỏa Thần, là bà vợ số một của Hạ Phong, lúc hai người chơi chung Tam quốc với nhau, hình như Hạ Phong rất thích ảnh, cả ngày thăng cấp làm nhiệm vụ chung, sau đó không biết là ai, ở trên diễn đàn tuôn tin, nói ảnh ảnh gửi cho Hạ Phong là giả, giọng nói chuyện trên IS cũng dùng máy biến giọng.”

“Máy biến giọng?”

“Ừa, máy biến giọng có thể điều chỉnh âm sắc bản thân, muốn biến giọng nữ rất dễ.”

“Ế, thế quá trớn quá……”

“Đúng vậy, cho nên lúc vạch trần, Hạ Phong nổi giận, ngay trước mặt mọi người mắng ảnh không tự trọng, có thể Hạ Phong quá tức giận, nói năng quá tuyệt tình. Còn Hỏa Thần luôn im lặng, chẳng nói một câu, đau lòng rút khỏi công hội, sau này hội trưởng đích thân mời ảnh về, đổi ID thành Hỏa Diễm, Hạ Phong không để ý đến ảnh, rồi về sau, quan hệ của Hạ Phong và Túy Thanh Phong phát triển, chuyện này những ai nguyên lão công hội đều biết.” Lão Nguyệt nói hết một hơi, dừng lại thở gấp, thở dài một tiếng: “Ai, nghiệt duyên a.”

Tảng Sáng im lặng thật lâu, rồi nhỏ giọng nói: “Tại sao bỗng dưng tui cảm thấy, Hỏa Thần lẳng lặng rời đi thiệt đau lòng…”

“Thôi thôi, bà từng thấy ảnh trong game lừa người giết người sẽ chẳng thấy đau lòng, hồi trước do ảnh mà công hội gà bay chó sủa, cũng bởi ảnh kết thù lắm, một đám người tìm tới cửa quấy rối, diễn đàn mới bắt đầu tiến hành quy định đăng kí chứng thực.”

Hai cô gái tám chuyện hăng say, trong căn phòng khác có người đang chán đến buồn ngủ.

Túy Thanh Phong cùng Long Hành Thiên Hạ đóng chiếm phòng tiếp đãi khách quí để nói việc nhà.

“Sao hôm nay chưa tới năm giờ cậu đã về, lửa dí mông hả?”

“Có người chờ tôi ở nhà, đương nhiên tôi phải mau mau trở về.” Trong giọng nói Long Hành Thiên mang theo ý cười nhẹ, dáng vẻ đắc ý.

“Ai nha, đừng nói Chu luật sư đi.”

“Không liên quan tới cậu.”

Túy Thanh Phong khinh miệt hừ một tiếng, "Vậy cậu đi nhanh nhanh, tôi chọc Hào Hoa Phong Nhã tiếp đây."

"Sao tôi cảm thấy, cậu chọc cậu ta đến nghiện rồi, như đang —— chơi dế?"

Túy Thanh Phong câm nín thật lâu, rồi mới thản nhiên nói: "Không liên quan tới cậu."

Long Hành Thiên nở nụ cười, anh chàng tính tình bá đạo xấu xa này, chỉ khiến người ta muốn đạp một phát. Tại sao mình có thể thành tri kỉ thâm giao với cậu ta, thiệt chẳng nghĩ ra.

Lắc đầu, kêu thư kí cắt bớt vài hội nghị vụn vặt, Long Hành Thiên nhậm chức tới nay, hiếm có dịp tan tầm sớm, lái xe chạy bon bon về nhà.

Nơi đó có người chờ đợi mình, còn nấu cơm sẵn.

Nghĩ đến đây, đã cảm thấy hạnh phúc dâng tràn trong lòng, tuy biết rõ, Chu Châu chỉ "Nhàm chán" mới chơi với tiểu Diễn chơi, "Thuận tiện" làm bữa cơm cho mình mà thôi, nhưng bản thân không thể kiềm chế sự hưng phấn.

Bởi vì về sớm, bỏ qua lúc cao điểm, con đường hằng ngày như táo bón nay thông suốt hiếm thấy, xe Long Hành Thiên vút một đường về nhà, lúc tới cửa, chỉnh sửa tóc tai, để mình trông có vẻ bình tình đẹp trai, mỉm cười gõ nhẹ cửa.

Người ra mở cửa là Long Diễn, ló cái đầu từ trong khe cửa, "Ba, về sớm thế ạ?"

Long Hành Thiên thu lại ý cười, ho khan một tiếng, ra vẻ nghiêm túc: "Ừa, làm xong việc thì về."

Sờ đầu Long Diễn, đẩy cửa vào.

Lúc này Chu Châu đang ngồi ở thư phòng giúp Long Diễn coi chừng dùm "Long Hành Thiên Hạ" trong game, thấy Long Hành Thiên đã về, nở nụ cười: "Anh đã trở về."

Long Hành Thiên hô hấp cứng lại —— khó được dịp trông thấy nụ cười bình thản đó a, cái người hay xuất hiện trong giấc mơ mình, ở ngay trước mắt, đáng tiếc, xem được, sờ không tới.

Ai, nếu không phải mình chậm rì rì chẳng dám thổ lộ với con người ta đến nay chỉ dừng ở quan hệ bạn bè, thì đã sớm bay qua ôm hôn rồi.

Long Hành Thiên trong lòng bất đắc dĩ, ngoài mặt vẫn cười ôn hòa, "Cậu cả ngày chơi game với tiểu Diễn, chắc mệt mỏi rồi." Vừa nói, vừa đi đến bên cạnh cậu, cảm giác hơi thở nhẹ nhàng trên người cậu, không khỏi xích lại gần, bàn tay khoát lên lưng ghế tựa, quay đầu nhìn về phía màn hình vi tính, dư quang lướt lên người Chu Châu.

Mái tóc đen tuyền, sườn mặt trắng nõn, lúc này đang đắm chìm trong ánh hoàng hôn kim sắc, rõ mê người——

Long Hành Thiên ho khan một tiếng thu lại tâm tư, dịu dàng nói: "Nếu mệt cậu nghỉ ngơi trước?"

Chu Châu vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, cười với Long Hành Thiên, nói với Tiểu Long Diễn đang đứng ngoan ngoan ở đằng sau ba nhóc: "Tiểu Diễn con lại chơi đi, chú phải làm bữa tối."

Chu Châu đứng dậy nhường chỗ cho Long Diễn, sau đó đi ra ngoài, Long Hành Thiên cũng theo ra, hỏi: "Cậu biết nấu cơm?"

"Đương nhiên, từ lúc tôi lên đại học, đã tự mình nấu cơm, trường học bọn tôi không ngon lắm, thỉnh thoảng sẽ dính phải vài sinh vật – kinh khủng khiếp." Nói đến hai chữ sinh vật, Chu Châu bật cười.

Long Hành Thiên lẳng lặng nhìn cậu chăm chú, nhớ thời đại học yêu thầm cậu, cứ chạy đến trường cậu ăn cơm, kết quả ăn phải con sâu trong rau, cũng không kìm nổi cảm khái: "Chúng ta giống nhau thật đó, hồi ấy tôi sống ở ngoài, tự nấu nướng, căn tin trường thiệt chẳng được nhiều bữa ngon." Miệng nói chuyện, mắt lại nhìn chằm chằm nụ cười Chu Châu.

Chu Châu ngẩng đầu nhìn Long Hành Thiên, một lúc lâu sau, mới gục đầu xuống, phải cười, "Thiệt không?"

Long Hành Thiên khó hiểu, "hả?"

“Không có gì, tôi ra ngoài mua đồ, trở về làm bữa cơm cho mấy anh.”

“Đi chung.”

Hai người cùng nhau tới siêu thị trong tiểu khu, Long Hành Thiên giúp đẩy xe, Chu Châu lựa đồ, một trước một sau đi trong siêu thị.

Tuy vẻ mặt Chu Châu như không có việc gì, nhét vào xe đẩy đủ loại rau dưa tươi rói, thỉnh thoảng quay đầu lại, cùng Long Hành Thiên nhìn nhau cười.

Long Hành Thiên lại cảm thấy, hình ảnh này vô cùng ấm áp.

Kỳ thật thầm mến cũng rất thú vị, ở nơi đối phương không thấy âm thầm vui mừng, giống như tên ngốc —— Long Hành Thiên bất đắc dĩ nói với chính mình.

Hai người thu hoạch khá phong phú, xách vài túi ni lông mau mau về nhà, sóng vai suốt dọc đường, bước trên con đường đá xanh, đắm mình trong ánh mặt trời vàng rực.

Long Hành Thiên đang hưởng thụ bầu không khí tràn đầy hương vị hạnh phúc hiếm có này, đột nhiên bị một câu chọi vào đầu.

“Phải quấn đến chóng mặt rồi mới xuống tay, là có ý gì.” Chu Châu hỏi.

Long Hành Thiên thầm mắng cái miệng bô bô của thằng quỷ, ngoài mặt vẫn thản nhiên, quay đầu cười nói: “Chính là thời điểm PK trong game, cậu phải chú ý chỗ đứng của cậu, dùng những kĩ năng thích hợp như ẩn thân, chạy tới chạy lui quấn đối thủ đến chóng mặt, cậu mới có thể nắm giữ quyền chủ động, giết chết hắn.”

Chu Châu nghiêng đầu nhìn Long Hành Thiên một lúc lâu, rồi nhẹ nở nụ cười, “Tuy tôi không rành game lắm, nhưng anh nói rất có lý.”

Long Hành Thiên thở phào, chợt nghe cậu thêm câu: “Kỳ thật giống ngoài đời.”

Chu Châu bước lên trước một bước, kéo chút khoảng cách.

Long Hành Thiên thấy thiếu tự nhiên, có lẽ mình lỗi giác rồi chăng, một khắc đó, bỗng dưng cảm thấy Chu Châu không hề đơn giản, thậm chí, hôm nay cậu tự ý tới nhà chơi game chung với thằng bé, có phải nói khách sáo không?

Ngẩng đầu, thấy Chu Châu vẫn cười bình thản, rất khó nhìn ra tâm tình của cậu.

Hai người một trước một sau trở về nhà, Chu Châu vào nhà bếp nấu cơm, Long Hành Thiên vốn định qua phụ, lại được cậu cho một câu: “Tôi không quen có người ở bên cạnh, sẽ thấy gò bó.”

Tuy căn bếp ấy rất lớn, năm người chẳng thấy chật, nhưng Long Hành Thiên cũng không mặt dày ở lại, chỉ đành qua thư phòng tìm Long Diễn.

Long Diễn đang điều khiển acc Long Hành Thiên Hạ đánh quái dưới đất hoàng cung, trên màn hình là những lời nói sến súa phát kinh của Phong Phiêu Phiêu, “Ông xã, hồi nãy anh chết đẹp quá.” “Ông xã, anh có thể đến bên cạnh em, không có quái dám thương tổn anh đâu.”

Có lẽ Hào Hoa Phong Nhã có thể chất thu hút quái, đi đến đâu quái theo tới đó, cậu cấp bậc lại thấp, trong đội ngũ đặc biệt thêm dược sư tăng máu riêng cho cậu, Hào Hoa Phong Nhã đáng thương chạy vòng vòng, còn phải thường xuyên nhận cổ vũ của Phong Phiêu Phiêu, rốt cuộc bùng nổ: “Quái không đuổi cô vì cô vừa già vừa xấu! Cô không thể câm mồm cho tôi được à!”

Dường như tiểu Diễn nhận thấy có người ở sau lưng mình, hưng phấn nói: “Chú Chu, chú có biết Phong Phiêu Phiêu là acc nhỏ của Túy Thanh Phong không?”

Quay đầu lại, thấy Long Hành Thiên cười cười nhìn mình.

Long Diễn rụt cổ theo phản xạ, “Hóa ra là ba ạ.”

Long Hành Thiên nói: “Con thất vọng lắm?”

“Nào có, con siêu hy vọng ba đến sau lưng con nhẹ nhàng như quỷ.”

Cách nói này là sao trời?

Long Hành Thiên bất đắc dĩ, tuổi thằng bé tuy nhỏ, nhưng rất xứng với từ thằng quỷ con, hễ họp phụ huynh là có cả đống ông bố bà mẹ khiếu nại tiểu Diễn, khi đó Long Hành Thiên chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Tuy vậy, anh thật sự thích đứabé này.

“Tiểu Diễn này, ba có lời muốn nói với con.”

Long Diễn nghiêm túc nói: “Ba nói đi ạ, con rửa lỗ tai lắng nghe.”

“Rửa tai lắng nghe” Long Hành Thiên chau mày, sờ đầu tiểu Diễn: “Tiểu Diễn này, về sau có lời gì ấy, không nên nói hết cho chú Chu.”

(tiểu Diễn nói “Tẩy nhĩ đóa thính” nhưng câu đúng là “tẩy nhĩ cung thính”)

“Thế sao được, lúc chú ấy hỏi con con phải trả lời a, ba nói làm người phải trung thực.”

“Tiền đề của trung thực là nghe lời.” Long Hành Thiên nghiêm túc nói tiếp: “Nghe lời ba, đừng nghe chú ấy.”

Long Diễn mếu máo nói: “Ba chưa bao giờ chơi game với con……chú Chu tốt hơn, khi cười hiền từ, chẳng giống ba, hở tí bắt con —— chùi, nhà, xí.”

“Con nói cái gì?”

“Hổng có gì, con thích ba con nhứt.”

“Lúc này mới ngoan.” Long Hành Thiên mỉm cười sờ sờ đầu Long Diễn, “Con đi bật máy tính khác, chơi acc của con, ba có việc bàn với Túy Thanh Phong.”

Long Diễn ngoan ngoãn sang một bên, Long Hành Thiên gửi tin nhắn riêng cho Phong Phiêu Phiêu còn đang chọc ghẹo Văn Bân để thảo luận vấn đề công thành chiến .

“Ờ, thời gian là đúng tám giờ tối, Tiên Giới bên này đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ chiến thư mấy cậu.” Phong Phiêu Phiêu nói.

“Được, bọn Bồ Câu bên tôi đã chuẩn bị kĩ, đến lúc đó nhất định rất tuyệt.” Long Hành Thiên Hạ không cẩn thận ấn nhầm phím, gửi tin đến kênh đội ngũ.

Phong Phiêu Phiêu lạnh lùng nói ở kênh mật: “Cậu ta nấu cho cậu món gì? Cậu ngọt ngào đến lú đầu rồi à, đừng có gửi bậy gửi bạ!”

Hào Hoa Phong Nhã mắt tinh, thấy tin nhắn của Long Hành Thiên Hạ thì hỏi ngay: “Long lão đại, chuẩn bị cái gì?”

Long Hành Thiên Hạ bất đắc dĩ, đành phải nói rõ: “Qua vài ngày nữa sẽ mở công thành chiến.”

Hào Hoa Phong Nhã hai mắt tỏa sáng: “Công thành chiến? Em chơi nhiều game mà chưa từng gặp công thành, chơi vui lắm……”

“Ừ, cậu muốn tham gia sao?”

“Hề hề, em đã rút khỏi công hội ban đầu rồi.” Dường như Hào Hoa Phong Nhã có chút ngượng ngùng, Long Hành Thiên Hạ mỉm cười: “Vậy vào công hội bọn anh nhé, hoan nghênh vợ chồng cậu.”

Hào Hoa Phong Nhã cảm thấy mình từng giết ảnh còn cướp trang bị ảnh, ảnh cư nhiên rộng lượng đáp ứng mình vào công hội, Long lão đại quả nhiên danh bất hư truyền, lão đại dễ gần không làm cao, chẳng như tên khốn Túy Thanh Phong.

“Được, em cám ơn!”

Phong Phiêu Phiêu gửi câu: “Vào công hội cậu, cậu muốn tôi tự mình đánh mình? !”

“Ha ha, tay trái bôm bốp với tay phải, vì công hội hay vì ‘Chồng’ cậu , tự cậu lựa chọn đi.”

“Tôi sẽ sắp xếp, cậu muốn chơi tôi không dễ thế đâu.”

Long Hành Thiên Hạ mỉm cười, nghe Chu Châu ở bên ngoài nhẹ giọng gọi: “Cả hai ăn cơm thôi.”

Gửi sang một câu: “Tôi đi ăn cơm, giải tán chứ?”

Phong Phiêu Phiêu nói: “Tán thôi, Phong Nhã yêu dấu, em dẫn anh đi chỗ khác tốt hơn.”

Long Hành Thiên đóng máy tính, dắt Long Diễn tới nhà ăn, trên bàn bày đủ món ngon, hương thơm ngào ngạt.

Tuy vừa rồi đi siêu thị chỉ mua những rau củ đơn giản, Long Hành Thiên lại cảm thấy, với tay nghề Chu Châu làm ra, cải trắng thơm lạ, khoai tây đẹp lạ, đậu hủ à, mềm lạ.

Thêm nữa, giữa bàn còn đặt một bát cháo, bên trong cho thêm trứng muối, thịt nạt, còn có rau thơm xanh mượt—— tốt hơn trăm lần Long Hành Thiên chỉ nấu mỗi gạo và nước.

Chu Châu mỉm cười: “Khong phải tiểu Diễn thích ăn cháo sao, tôi thuận tay nấu thêm.”

Long Diễn vẻ mặt sùng bái, chảy nước miếng với bát cháo.

Chu Châu quay đầu nói với Long Hành Thiên: “Tôi về trước đây, em họ còn chờ tôi về ăn chung.”

Long Hành Thiên mỉm cười: “Giờ em họ cậu…… hẳn không rảnh ăn cơm.”

“Hả?”

“Đêm nay ở lại đi.” Long Hành Thiên nói

16. Chương 16: Đứa Nhỏ Bị Mua Chuộc

Chu Châu suy nghĩ một lúc, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của hai cha con họ Long, mỉm cười gật đầu, ngồi xuống.

Tiểu Diễn ngồi đối diện, Long Hành Thiên để Chu Châu ngồi bên cạnh mình, giống như người một nhà dùng chung bữa tối, bầu không khí ấm áp mà hài hòa.

Long Diễn thích bát cháo trứng muối thịt nạc đến chẳng nỡ rời, nâng trong lòng bàn tay nhìn chăm chăm thật lâu, rồi cầm muỗng chậm rãi nhấm nháp từng miếng một, làm Long Hành Thiên thấy hơi xấu hổ, làm như mình bỏ đói nó cả năm ấy, thằng quỷ này làm mất hết mặt mũi.

“Chú Chu, cháo chú nấu ngon quá.” Long Diễn khen ngợi.

Long Hành Thiên thử mấy miếng đậu hủ, cũng mỉm cười nói: “Ăn ngon lắm.” Trong lòng thầm nghĩ chừng nào có thể ăn đậu hủ của Chu Châu thì càng hoàn mỹ.

Chu Châu cười nói: “Làm nhiều năm, có kinh nghiệm.”

“Hôm nay thật sự là vất vả cho cậu, chơi với thằng bé cả ngày, còn phải nấu cơm cho tôi.” Long Hành Thiên nói.

Nói xong mới cảm thấy lời này mập mờ quá, giống như đang nói với vợ, không khỏi xấu hổ sờ mũi, trái lại Chu Châu vẫn như thường, vẻ mặt bình thản thưởng thức món ngon.

Một bữa cơm hết nửa tiếng, Long Diễn cảm thấy mỹ mãn chạy đi làm bài tập, Long Hành Thiên thì chủ động đứng lên, muốn thu dọn bát đũa.

“Tôi giúp.” Chu Châu nói.

“Như vậy sao được.” Long Hành Thiên từ chối ngay.

Hai người đồng thời vươn tay, khẽ chạm nhau —— như có một luồng điện mạnh lẻn qua ngón tay, Long Hành Thiên cừng đờ ngón tay, Chu Châu lẳng lặng rụt tay về.

"Tôi qua tiểu Diễn trước." Chu Châu cười rời khỏi.

Long Hành Thiên thấy lạ tại sao cậu không nói trở về, mà thay vào đó ở lại với tiểu Diễn? Cũng không phải muốn cậu đi, hắn rất hy vọng cậu có thể lưu lại, chỉ là trong lòng thấy hơi ngờ ngợ.

Thế cũng tốt, cậu chủ động ở lại, mình khỏi mặt dày khuyên cậu.

Long Hành Thiên thức thời không có hỏi nhiều, tự vào nhà bếp rửa chén, trên đầu ngón tay còn lưu xúc cảm cùng nhiệt độ của cậu.

Mới rồi thật sự rất muốn nắm tay cậu không buông, nếu là người yêu, chắc chắn sẽ không hề do dự, đáng tiếc, hiện giờ chỉ có thể vì một lần ma xát rất nhỏ mà lòng rộn ràng.

Rộn ràng một chốc lại cúi đầu thở dài bất đắc dĩ, tiếp tục rửa chén.

Đến tuổi này rồi, sao vẫn như những cô cậu mới yêu lần đầu?

Long Hành Thiên bó tay với trái tim đập loạn của mình, nhưng phải nói rằng, cảm giác tim đập dồn dập tuy khiến người ta phát điên, song cũng rất ngọt ngào.

Long Hành Thiên vừa rửa chén xong, thấy Chu Châu bước ra từ phòng ngủ tiểu Diễn.

"Tiểu Diễn ngoan lắm, đang làm bài tập."

"Ừ."

"Tôi có lời muốn nói với anh."

Long Hành Thiên vẫn mang nụ cười trên mặt, gật đầu, "Sang phòng bên đi."

Dẫn Chu Châu sang phòng bên, Long Hành Thiên rất thông minh, bởi vì ở thư phòng chỗ để ngồi chỉ có ghế sô pha, mà cái ghế sô pha này khá nhỏ, chỉ được dưới hai người.

Khi ngồi xuống sẽ cách rất rất gần.

Cửa khép lại, bởi màn đêm mà rèm kéo lên, trong không gian kín nhỏ hẹp chỉ còn hai người, im lặng tới mức có thể nghe thấy cả nhịp thở.

Do đang ở nhà, Long Hành Thiên đã sớm bỏ áo khoác, sơ mi thì cởi đến chiếc cúc thứ ba, lộ ra một mảnh ngực màu mật lớn.

Mới rồi ăn cơm, tại có Tiểu Diễn, Chu Châu không có cảm giác mãnh liệt thế này, còn giờ chỉ hai người, lại gần nhau như vậy, hơi thở nồng đậm và cảm giác áp bách phả vào mặt.

Long Hành Thiên đương nhiên rất rõ hiệu quả này, thấy Chu Châu khẩn trương mà lòng thầm đắc ý.

Chu Châu im lặng một lúc, sắp xếp lại suy nghĩ, mới nhỏ giọng hỏi: "Tôi luôn muốn hỏi anh một việc, anh có từng nghĩ tới kết hôn không, kiếm một người mẹ cho tiểu Diễn?"

Long Hành Thiên lưng đổ mồ hôi hột, nghĩ thầm, tôi muốn kiếm lắm ấy, đương nhiên chẳng phải người mẹ, mà là người ba, ví dụ như cậu, thì thích hợp cực kì.

Long Hành Thiên mỉm cười: "Tạm thời chưa có ý nghĩ này." Tạm dừng, bổ sung thêm: "Tôi nhớ tôi đã từng nói với cậu, tôi là gay."

Chu Châu im lặng một lúc, rồi nói: "Ý của tôi là, anh cũng có thể cân nhắc tìm một người yêu ổn định, tuy hai người đàn ông thành một gia đình thì khá kì lạ, nhưng sẽ tốt cho tiểu Diễn rất nhiều, anh quá bận bịu, không lo cho bé được."

Long Hành Thiên hiểu ra, bữa nay Chu Châu lưu lại vừa nấu cơm vừa dùng bữa, ăn xong còn không đi, quả nhiên là có mục đích.

Đây là dò xét trắng trợn nha.

“Đề nghị này thật không tồi, cậu có hứng thú chăm lo đứa bé với tôi?” Long Hành Thiên mang theo giọng điệu vui đùa, nhưng ánh mắt nhìn Chu Châu nghiêm túc.

Chu Châu cười cười: “Tuy tôi không phản đối đồng tính luyến ái, nhưng nếu đặt trên người mình, cần phải đắn đo cẩn thận.”

“Đúng thật, thẳng nam biến cong cũng chẳng dễ.”

Long Hành Thiên ra vẻ cười thoải mái, trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng không khỏi phát lạnh.

Chu Châu dừng một lúc, bỗng nghiêm túc hẳn: “Anh xem tôi là tri kỷ, nhưng tôi cứ cảm thấy anh có thái độ mờ ám với tôi, có thể do bình thường tôi không nhiều bạn, không quen thân mật như vậy.”

Long Hành Thiên có chút kinh ngạc, âm thầm nghĩ, mình biểu hiện rõ thế sao? Đã bớt nhiều lắm rồi ấy.

Chu Châu tiếp tục nói: “Bởi vì mang theo suy nghĩ ấy, tôi làm việc bên cạnh anh rất áp lực.”

Long Hành Thiên im lặng một lúc, trầm giọng nói: “Bữa nay cậu ở lại, chỉ vì nói với tôi điều này?”

Chu Châu đôi mắt lóe lên, vẫn ngoan cố nói: “Ngày mai tôi sẽ trình đơn từ chức, rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua, dưới bầu không khí thế này, tôi không có cách nào làm việc cùng anh.”

Long Hành Thiên lại im lặng thật lâu, rồi mỉm cười: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không bức cậu làm chuyện gì.”

Lời nói hắn khéo léo, không tính làm rõ cũng không tính cự tuyệt, Chu Châu cười nói: “Tôi thích xác định rõ giới hạn quan hệ.”

Thậm chí nói đến bước từ chức, làm Long Hành Thiên chẳng thấy thoải mái trong lòng.

Trước mắt không thể dùng cách cứng chọi với cứng, không ngờ rằng Chu Châu ngoài mặt ôn hòa, tính tình lại quá ngoan cố.

“Vậy làm bạn nhé.”

Long Hành Thiên nói bằng giọng điệu bình thản.

Nếu tỏ tình bị từ chối, tiến triển sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Nên tiếp tục mập mờ thêm một thời gian ngắn, sau đó để cho cậu cảm nhận sâu sắc tình cảm mình với cậu, biết đâu chừng sẽ cảm động được chàng thẳng nam bình tĩnh thông minh này.

Dây dưa đến tận bây giờ không dám thổ lộ sổ sàng, cẩn thận duy trì mối quan hệ của hai người, nhưng vì quá để ý, nên mới phải suy xét cẩn thận mỗi một bước đi, lo lắng dọa đến cậu, lo lắng làm cậu chán ghét phản cảm, lo lắng giữa hai người sẽ xuất hiện tình thế bế tắc, suy cho cùng bị đồng tính tỏ tình cũng chẳng phải chuyện chấp nhận dễ dàng.

Yêu thầm tuy đẹp, nhưng rất khổ, bồi hồi ngay rìa tỏ tình và không tỏ tình, mang theo chờ mong lại sợ ngày hy vọng tan vỡ, đó mới điều giày vò nhất.

Long Hành Thiên nói nhỏ: “Thời gian không còn sớm, đêm nay lưu lại đây đi, phòng khách ở đây rất sạch.”

Chu Châu gật đầu: “Được, phiền anh rồi.”

Long Hành Thiên cười cười: “Cậu lúc nào cũng khách sáo thế, cố ý kéo quan hệ đơn thuần với tôi ra xa sao?”

“Không có.”

“Được rồi.” Long Hành Thiên bất đắc dĩ: “Tôi đi tìm bộ đồ ngủ cho cậu, cậu chuẩn bị tắm rửa cái đã.”

Nhìn bóng dáng Long Hành Thiên dần biến mất, Chu Châu mới nhẹ thở ra, lấy di động gửi cho Văn Bân một tin nhắn.

“Đêm nay không cần chờ tôi, tôi có việc ở lại bên ngoài.”

Bên kia mau chóng hồi âm: “Á đù, anh ở đâu? Đừng nói đi hú hí nhé!”

Chu Châu nhíu mày: “Cần phải tìm người rửa giúp cái mồm thối của cậu quá.”

Sau một lát, Long Hành Thiên cầm một bộ đồ bằng vải bông quay trở lại, có chút xấu hổ nói: "Xin lỗi, bình thường nhà không có ai sang, không chuẩn bị áo ngủ mới, cậu chờ một lát, tôi ra ngoài mua một bộ……"

Vừa định xoay người rời cửa, lại bị Chu Châu giữ chặt tay áo. Long Hành Thiên quay đầu lại, chỉ thấy Chu Châu cười cười, nhẹ giọng nói: "Không sao, nếu anh không ngại, tìm một bộ của anh cho tôi mặc là được."

Long Hành Thiên ước gì đem quần áo mình cho cậu mặc, để hơi thở mình bao phủ cậu, vun đắp hương vị cậu, dùng áo ngủ quấn lấy cậu, như mình đang ôm cậu —— nghĩ vẩn vơ vô sĩ, vội vàng cười nói: "Cậu không ngại là tốt rồi. Tôi tìm bộ sạch sẽ cho cậu."

Kỳ thật tìm từ sớm rồi, sợ đưa trực tiếp cậu sẽ không vui, nãy đặt ở đầu giường, nay rốt cuộc có công dụng, mỉm cười lấy ra, đưa cho Chu Châu.

Chu Châu tiếp nhận rồi đi vào nhà tắm, Long Hành Thiên đứng tại chỗ nhìn theo bòng lưng cậu, mãi cho đến khi từ đằng sau vang lên giọng nói.

"Ba ơi, ba đứng sừng sững làm hòn vọng phu ạ?"

Long Hành Thiên quay đầu lại, thấy Long Diễn người ở phòng ngủ còn đầu thì ló ra nhìn mình, không khỏi cười bất đắc dĩ.

Gần đây thằng bé đang học thành ngữ, luôn khoe khoang mình học được từ mới, khiến người ta dở khóc dở cười.

"Làm bài xong chưa?"

"Dạ, còn mấy bài nữa."

Nghe tiếng nước phòng tắm, Long Hành Thiên nghĩ thầm, cũng lâu rồi mình không trao đổi với thằng bé, vì thế nở nụ cười "hiền từ" hiếm có với nó.

"Nào ba dạy con học."

Long Diễn ngoan ngoãn ngồi trên ghế, mở sách bài tập ra đưa cho ba xem, Long Hành Thiên lấy qua, liền thấy một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

"Cuộc thi điền kinh năm mươi mét cuối cùng bắt đầu, các bạn học sinh như con con chó hoang đứt cương chạy vọt ra ngoài."

Long Hành Thiên nhíu mày, "Cái gì đây?"

Long Diễn nghiêm túc nói: "Đặt câu."

Long Hành Thiên gạch từ "Chó" đi, thong thả viết chữ "ngựa" ở bên cạnh.

Thản nhiên nói: "Bình thường từ đứt cương hay đi với ngựa hoang, giống như tư thế con chạy, nhưng mà, con không nên cường điệu hóa các bạn học sinh như vậy."

Xóa đi bốn chữ "Các bạn học sinh", sau đó đổi thành "Em". Xóa bớt một chữ "Con" dư thừa, sửa "Con" thành "Một".

"Đọc thử xem, có phải lưu loát hơn nhiều không?" Mỉm cười nói.

Long Diễn nhìn chăm chú quyển vở, nghiêm túc đọc thầm: "Cuộc thi điền kinh năm mươi mét cuối cùng bắt đầu, em như một con ngựa hoang đứt cương chạy vọt ra ngoài."

Vốn giữa cha con thường xuất hiện những "tương tác" thú vị, Chu Châu vừa tắm xong bước ra thì nghe thấy được.

Chu Châu đi tới, nghiêm túc nói: "Không nên trêu trẻ nhỏ, anh nói vậy nhóc sẽ tưởng thật."

Long Diễn ngơ ngác nhìn ba.

Long Hành Thiên mỉm cười, nói: "Kỳ thật tôi ít có khả năng giáo dục con cái, trẻ nhỏ IQ quá thấp, tôi cảm thấy trao đổi với bọn chúng hơi……" Nhíu mày, có thể ngầm hiểu.

Long Diễn quay đầu hỏi Chu Châu: “Chú Chu, IQ quá thấp là gì ạ.”

Chu Châu sờ đầu Tiểu Diễn dịu dàng: “Ba con nói con vóc dáng thấp, sẽ nhanh chóng cao lớn.”

Long Hành Thiên sờ mũi.

Chu Châu lại nói: “Anh đi tắm đi, để tôi dạy bé.”

Chờ Long Hành Thiên đi rồi, Chu Châu mới nói với Tiểu Diễn: “Nếu ba con nói, con không cần nghe toàn bộ, nghe thầy giáo chính xác hơn.”

Tiểu Diễn gật đầu, hướng vở cho Chu Châu, “Chú dạy con, thầy bọn con nói con vô dụng, đặt câu toàn ra ý xấu.”

“Tốt.” Chu Châu sờ sờ đầu Tiểu Diễn, giúp nhóc sửa lại mấy chỗ sai, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Diễn, con thích chú không?”

“Thích!” Liều mạng gật đầu, “Càng thích cháo chú làm.”

Chu Châu nở nụ cười, “Ba con thì sao?”

“Chú tốt hơn ba nhiều.”

“Sau này chú rảnh sẽ nấu cháo cho con, được không?”

“Hay quá! Cháo trứng muối thịt nạc ngon hơn nhiều món cháo chưa chín của ba con, cảm ơn chú!”

“Ngoan.” Chu Châu sờ sờ đầu Tiểu Diễn, cười hàm ý sâu xa.

Long Hành Thiên còn trong nhà tắm, vừa tắm vừa ngâm nga, hoàn toàn không hay biết, con của mình, đã dễ dàng bị thu mua bởi một chén cháo.

Chu Châu cùng Long Diễn hòa thuận trong phòng ngủ, ánh đèn bàn nhu hòa thêm vài phần ấm áp, Chu Châu sửa lấy những bài toán nhóc tính sai, sau lấy sách bài tập ra, đều là những câu viết rải rác.

“Ba ngồi trên ghế sa lon, mông bự giống như bí đỏ trong vườn rau.”

“Khi ba đọc sách sẽ đeo cặp kính đổi màu, giống như một con gấu trúc lớn.”

Chu Châu vừa đọc vừa cười, cảm thấy tiểu Long Diễn thật sự là có tài, viết câu nào câu nấy buồn cười, còn toàn lấy ba nhóc làm ví dụ.

Không nhịn được hỏi: “Sao con toàn lấy ba con đặt câu?”

Long Diễn giọng điệu đương nhiên “Bởi vì con chỉ có mình ba, không có mẹ.”

Chu Châu lòng mềm nhũn, không khỏi sờ đầuTiểu Diễn dịu dàng, nhẹ giọng nói: “sách bài tập của con tốt nhất đừng cho ba con xem, ba sẽ đánh con đó.”

Long Diễn rụt cổ, gật đầu nghiêm túc.

Long Hành Thiên tắm rửa xong quay lại, nhìn hình ảnh hạnh phúc ấm áp bên ấy, Chu Châu vẻ mặt dịu dàng, tiểu Long Diễn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cậu, mang theo biểu tình sùng bái, vô cùng chăm chú nghe cậu giảng.

Trong lòng không khỏi thấy ấm áp, đồng thời lại dâng lên một chút bất đắc dĩ.

Bình thường mình bận làm ăn, rất ít dành thời gian chăm thằng bé, tuy tiểu Diễn ngoài miệng không nói, nhưng nhiều lần về nhà, anh thấy nhóc ló đầu nhìn mình tột nghiệp, cũng không khỏi thấy buồn.

Nhìn ra Chu Châu rất thích thằng bé, đáng tiếc, bây giờ chưa cưa được cậu.

Có lẽ phải cố gắng hơn nữa, thổ lộ tình cảm bản thân về cậu nhiều hơn nữa mới được.

17. Chương 17: Đàn Ông Không Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn

Tắm rửa xong lúc sau, Long Hành Thiên theo thói quen mở TV xem tin tức.

Tuy rằng thường giáo dục Tiểu Diễn rằng "Phải quan tâm thời sự", bất quá đối với trẻ con mà nói, phim hoạt hình máy móc miêu hiển nhiên so với tin tức tiếp sóng còn có lực hấp dẫn hơn, vì thế buổi tối mỗi ngày, trong phòng khách to lớn trống rỗng đều chỉ còn lại có Long Hành Thiên một mình dựa vào sô pha xem TV, Long Diễn thì tại phòng ngủ ôm máy tính chơi game, thường thường phát ra "Ngao, lại bị công kích!" "A, sao lại chết!" Linh tinh tiếng kêu giết heo thảm thiết, cũng coi như cấp cho ông cha quá trình xem tin tức tiếp sóng tăng thêm một chút lạc thú.

Hôm nay lại rất bất đồng, có Chu Châu, Long Diễn trong phòng ngủ tỏ ra im lặng đặc biệt. Long Hành Thiên đem TV thanh âm chỉnh đến rất nhỏ, mới có thể thỉnh thoảng nghe được thanh âm mềm nhẹ của Chu Châu.

"Dùng bí đỏ để hình dung mông tuy rằng ý rất mới mẻ, bất quá, cháu không biết là, bánh mì càng giống sao?"

Tiểu Long Diễn hi hi ha ha cười, "Chú nói rất đúng."

Long Hành Thiên không biết bọn họ đang nói chuyện gì, bất quá ngọn đèn mờ nhạt nọ theo khe cửa lộ ra, làm cho lòng người cũng ấm lên.

Bọn họ khó có thể hòa hợp ở chung, Long Hành Thiên không muốn đi quấy rầy, khẻ nhếch khóe miệng, tiếp tục chăm chú xem màn hình TV .

Trong TV tin tức tiếp sóng như trước là "Quốc nội thực bình an nước ngoài thực hỗn loạn" hình thức cố định, xem lâu có chút chán ngấy, nhẫn nại xem qua dự báo thời tiết bảy giờ rưỡi, Long Hành Thiên lúc này mới đem màn hình chuyển đến kênh pháp chế kinh tế thành phố.

Tin đang truyền hình vừa lúc là phiên tòa tổng kết mới chấm dứt, án kiện tranh chấp Long thị tập đoàn tài vụ do Tiêu Phàm luật sư tiếng tăm trong giới tiếp nhận, trong tại nghiệp vốn cũng rất chấn động, hơn nữa Long Hành Thiên vừa mới tiền nhiệm Long thị tổng tài, doanh nghiệp nội đánh giá không đồng nhất, trận phiên tòa này càng trở thành đề tài bị chịu chú ý hàng đầu gần đây.

Tiêu đại luật sư ở trên toà án phong độ nhẹ nhành, biện luận có lý làm cho người khác tâm phục khẩu phục, Long Hành Thiên cũng đích thân tới hiện trường, một thân tây trang khí độ phi phàm.

Nhìn trong màn hình toà án quen thuộc , Long Hành Thiên không khỏi hồi tưởng lại, chính mình về nước không lâu sau, nhàm chán ở dưới dự thính màn kiện cáo.

Đó là vụ kiện Chu Châu tham gia thua trận duy nhất cho tới nay, cũng là Long Hành Thiên lần đầu tiên ở trên phiên tòa chính thức nhìn thấy cậu.

Liếc mắt, đó là kinh diễm.

Người đàn ông kia, tuy rằng so với ngây ngô thiếu niên lúc trước, càng tỏ ra thành thục ổn trọng hơn, nhưng ánh mắt lúc ấy khiến cho tâm động bởi khí chất đặc biệt, vẫn không thay đổi.

So với trước kia trường bọn họ bàng thính mô phòng tóa án mà nói, công tác tốt nghiệp lúc sau ở toà án chính thức cùng luật sư đối phương tranh luận, Chu Châu có vẻ càng thêm trấn định tự nhiên, tài hoa tung hoành.

Cuối cùng khoảnh khắc phán định kia, Long Hành Thiên nhìn cậu rất nhanh đem quyền nhét vào trong túi quần, tựa hồ không phục lắm, lại như trước trấn định tự nhiên, mặt mang theo vẻ tươi cười đi ra.

Long Hành Thiên tâm không khỏi khẽ động —— nhớ… muốn cậu ôm một cái, cho cậu chút cổ vũ cùng an ủi, hoặc là cái gì cũng không nói, chỉ là giống như bạn tốt ly biệt nhiều năm, cái ôm đơn thuần.

Đây là người mình từng thích, tuy rằng bởi vì xa cách khá lâu, cảm giác ái mộ lúc trước dần dần bị thời gian phai nhạt bớt, nhưng gặp nhau lần nữa, dường như nảy sinh điều gì đó được đặt tại đáy lòng lại đột nhiên muốn sống lại, tựa như lão tửu ở hầm rượu phủ đầy bụi năm xưa đột nhiên bị khai mở nắp ra.

Cảm giác sâu đậm hơn, dễ dàng lan tỏa dưới đáy lòng.

Khi biết cậu từ chức, thậm chí nghĩ muốn giúp cậu tìm công việc tốt hơn, không ngờ chính cậu tự mình đến cửa.

Vì thế làm bộ như không biết, cho cậu làm trợ lý đặc biệt của mình, không ngờ cậu cư nhiên đáp ứng.

Kinh hỉ một chuyện tiếp một chuyện, khiến cho Long Hành Thiên càng thêm kiên định quyết tâm theo đuổi cậu, từng bởi vì trải qua tuổi trẻ mà không thể đảm trách được gì, hiện tại đã có cũng đủ năng lực theo đuổi lại —— nếu còn kịp.

Thời điểm điều tra cậu mấy năm nay vẫn chưa có bạn gái, cái loại tâm tình nhảy nhót này so với trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn còn cường liệt hơn.

Tốt quá, nếu cho tới bây giờ chưa tìm bạn gái, tình cảm trải qua thiếu thốn của cậu, hẳn là rất đơn thuần, dùng chút lòng là có thể chiến thắng.

Lúc trước nghĩ như vậy, nhưng hiện tại xem ra, người kia cũng không đơn giản giống mình nghĩ vậy.

Không biết cậu trong hồ lô rốt cuộc bán độc dược hay là bán bánh ngọt, bất luận như thế nào, Long Hành Thiên đều muốn chính miệng nếm thử.

Nhìn đồng hồ, đã là chín giờ tối, Long Hành Thiên mỉm cười, đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến trước phòng ngủ Long Diễn, đẩy cửa ra.

Chu Châu không thấy đâu.

Long Hành Thiên đi vào giúp nhóc kéo chỉnh lại chăn, tắt đèn đầu giường, lúc này mới rời khỏi, đi tìm Chu Châu.

Thư phòng đèn sáng, cửa sổ mở ra, Chu Châu một mình đang ghé vào máy tính trên bàn ngủ.

Long Hành Thiên đến gần, nhìn cậu ngủ thật an ổn, lông mày giãn ra, lông mi đậm dày hạ một vòng nhàn nhạt như bóng râm.

Trong lòng run lên, liều mạng ngăn lại xúc động muốn hôn cậu, làm bộ như không thèm để ý nhẹ nhẹ vỗ vai cậu.

Chu Châu bị bừng tỉnh, mắt có chút hoang mang nhìn Long Hành Thiên, sau đó ngồi dậy, nở nụ cười: "Tôi sao lại đang ngủ."

Long Hành Thiên mất tự nhiên dời tầm mắt, thản nhiên nói: "Nếu buồn ngủ thì lên giường đi."

Liếc nhìn, chỉ thấy trong màn hình tiểu kiếm khách tên "Thời điểm đêm tối" đang tự động đánh quái, đó là hào của Long Diễn .

"Tôi thay Tiểu Diễn lên tới cấp ba mươi mới đi ngủ." Chu Châu nói.

Long Hành Thiên nhíu mày: "nó muốn thăng cấp hôm nào tôi giúp nó, cậu không thích chơi game, không cần miễn cưỡng."

Chu Châu gật đầu: "Nhưng thật ra, tôi nhìn nhiệm vụ nhàm chán này liền mệt rã rời."

Long Hành Thiên nghĩ thầm, cậu đã chán ghét chơi võng du như vậy, sao lại đáp ứng Tiểu Diễn chơi game, thậm chí còn tại trong game không ngại phiền theo giúp mình làm nhiệm vụ?

Long Hành Thiên không có hỏi ra, Chu Châu lại nói: "Chính là tôi đáp ứng Tiểu Diễn rồi, nhóc hôm nay làm rất nhiều bài tập, này xem như thưởng cho nhóc."

"Không cần rất cưng chiều nó, thằng nhóc kia sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước." Long Hành Thiên nhíu mày.

"Đáp ứng nhóc đương nhiên phải làm tới."

"Nếu trẻ con cậu đừng cho thật, nó ngủ một giấc thức dậy liền đã quên."

Chu Châu nhíu mày, nghiêm túc nói: "Trẻ nhỏ càng không thể lừa gạt, anh lừa nhóc, nhóc sẽ sinh ra tâm lý phản nghịch, không hề nghe lời anh nói."

Long Hành Thiên cười sờ sờ mũi, không nói nữa, nghĩ thầm, vẫn là không nên cùng người làm luật sư cãi cọ, nhất là Chu Châu luật sư tưởng thật nghiêm túc như vậy.

"Hắt xì." Chu Châu đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó lấy khăn tay xoa cái mũi, chóp mũi hồng hồng trái lại có chút đáng yêu.

Long Hành Thiên thân thiết hỏi: "Cậu mở cửa sổ ngủ, bị cảm rồi?"

"Có lẽ." Chu Châu nói xong lại hắt hơi một cái, có chút ngượng ngùng cười cười.

"Tôi đi lấy cho cậu ít thuốc, cậu sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Long Hành Thiên xoay người đi tìm hòm thuốc, lục ra một đống thuốc cảm cúm, săn sóc rót một ly nước ấm, lúc đưa đến thư phòng mới phát hiện Chu Châu lại không thấy……

Long Hành Thiên thực bất đắc dĩ, Chu Châu này sao lại tới vô ảnh đi vô tung, hành động nhanh chóng như thế?

Xoay người đi tới phòng ngủ bên cạnh, chỉ thấy cậu đã nằm xuống, chăn đắp ngược lại phi thường kín, Long Hành Thiên không khỏi kỳ quái, bây giờ là mùa hè, cậu bị cảm cũng không đến mức như vậy chứ?

Đi đến bên cạnh cậu đem ly đặt ở tủ đầu giường, sau đó nhẹ giọng nói: "Dậy uống thuốc trước, hảo hảo ngủ một giấc."

Chu Châu liền ngồi dậy.

Long Hành Thiên há hốc mồm ——

Cậu ấy, cậu cậu cậu sao lại đem áo ngủ cởi ra?!

Chu Châu cười khẽ giải thích: "Tôi cảm thấy rất nóng, có thể có phần phát sốt."

Long Hành Thiên ánh mắt vòng qua xương quai xanh tinh xảo của cậu một lát, không tự nhiên dời tầm mắt, nhẹ nhàng khụ một tiếng, "Uống thuốc trước đi."

Sau đó, Chu Châu không có lòng cảnh giác liền từ trong chăn đem cánh tay quang lỏa vươn ra, tiếp nhận ly uống thuốc, bởi vì không cẩn thận mà dòng nước theo cằm chảy xuống, dọc theo đường cong chiếc cổ xinh đẹp trượt đến ngực, sau đó trượt tiến vào chăn biến mất không thấy……

Oanh một tiếng, Long Hành Thiên cảm thấy đầu óc chính mình giống như muốn nổ tung, ong ong vù vù.

Cau mày nhìn nam nhân như thống khổ trước mặt, thật sự đơn thuần nghĩ đến hai người là bạn bè nên cởi quần áo không sao cả, hay là —— có mục đích hấp dẫn?

Long Hành Thiên bất động thanh sắc dời tầm mắt.

Chu Châu uống nước uống đã lâu, rốt cuộc chậm rì đem thuốc uống xong, lúc này mới dùng chăn đem che khuất một mảnh cảnh xuân, đắp lại nằm xuống.

Trên mặt còn mang theo ý cười: "Cho anh thêm phiền toái."

Long Hành Thiên lắc đầu, "Không có việc gì, không cần khách khí, cậu nghỉ ngơi đi."

"Tôi không mệt, tâm sự đi."

Long Hành Thiên có chút bất đắc dĩ, cảm thấy cùng cậu chơi loại chiến thuật tâm lý này, mình mau khống chế không nổi.

Người thích nhất liền mang theo dáng tươi cười "Vô hại" như vậy, nằm ở trước mắt, tuy rằng chăn che một phần, nhưng lại lộ ra xương quai xanh gợi cảm đặc biệt làm cho người mơ màng, nhất là biết rõ cậu còn cởi quần áo bọc bên trong chăn, như cách sương ngắm núi tăng thêm vài phần cảm giác thần bí.

Cậu còn không cho mình đi, muốn "Tâm sự", trời biết, nghĩ nhiều bổ nhào tới hung hăng hôn cậu.

Đương nhiên, Long Hành Thiên đối với tự chủ bản thân vẫn có chút tin tưởng, lâu rồi cũng chưa lỗ mãng, giờ phút này khó được bầu không khí tối ấm áp, càng không thể làm phá hỏng.

Vì thế khẽ cười nói: "Được, nghĩ muốn tán gẫu chuyện gì?"

"Hôm nay nói đến chuyện thời đại học ăn phải sinh vật không rõ, đột nhiên có chút hoài niệm ngày đó."

Long Hành Thiên trong lòng kinh ngạc, cậu ta không phải ám chỉ cái gì chứ?

Quay đầu, xem biểu tình Chu Châu trái lại bình bình đạm đạm, giống như thực sự nhàm chán nói việc nhà.

"Con người của tôi nhãn lực không tốt, quen một người, ít nhất muốn gặp anh ta ba bốn lần mới nhận được, bởi vậy phát sinh quá nhiều chuyện." Tựa hồ nhớ lại sự tình thật lâu trước kia, Chu Châu không khỏi nở nụ cười.

"Nga? Nói nghe một chút." Long Hành Thiên phối hợp hỏi.

"Có một lần trên khóa ngữ văn, người nam sinh kia chạy tới ngồi bên cạnh tôi, tôi theo phép lịch sự nói câu, xin chào, kết quả người nọ hung hăng chụp bả vai tôi một lát, nói, "rắm khá lắm, bạn phòng mầy cũng không quen?!" Chu Châu dừng một chút, cười nói: "Bởi vì anh ta tức giận, ngày đó còn bất đắc dĩ mời anh ta ăn cơm trưa."

Long Hành Thiên nhớ tới cảnh tượng trước kia mỗi lần gặp mặt cậu đều lịch sự đến câu "Xin chào", không khỏi cười sờ sờ mũi.

Cậu lời này là ngấm ngầm hại người sao? Đánh thái cực quyền?

"Lúc anh đại học, có từng phát sinh chuyện gì chưa?" Chu Châu hỏi.

Cậu thử, chẳng lẽ tôi lại sẽ không sao?

Long Hành Thiên mỉm cười: "Có một sự kiện, chính là tôi từng thích qua một người, đáng tiếc cậu ấy không chút nào cảm kích."

Chu Châu kinh ngạc nói: "Anh sao không thổ lộ?"

"Được đồng tính thổ lộ, trừ bỏ cần dũng khí bên ngoài, còn đòi hỏi tài lực, tôi không cho khi đó mình có thể làm cho cậu ấy hạnh phúc." Dừng một lát, có phần bất đắc dĩ thở dài: "Khi đó kinh tế không độc lập, còn là một học sinh, cho dù nói rõ, cũng chỉ làm cho hai người tăng phiền não thôi, hơn nữa…… Ba tôi biết tính hướng của tôi, sau đó liền bắt buộc tôi xuất ngoại, cùng cậu ấy chặt đứt liên hệ."

Chu Châu trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi: "Anh cùng cậu ta…… Sau lại có liên hệ chứ?"

"Đã không còn, bất quá tôi thực tin tưởng duyên phận."

"Anh còn thích cậu ta chứ?"

Long Hành Thiên thản nhiên cười cười, "Đúng, còn thích."

Chu Châu không muốn nhắc lại, dường như lo lắng cái gì, thật lâu sau, mới mỉm cười: "Anh sớm nghỉ ngơi một chút đi, tôi có chút mệt."

Long Hành Thiên gật gật đầu, giúp cậu tắt đèn, "Ngủ ngon".

Nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa trước lại, nương ngọn đèn trong phòng khách nhìn đến dáng mặt nhu hòa của cậu, Long Hành Thiên trong lòng không khỏi cảm khái.

Cậu ta hình như là uyển chuyển cự tuyệt, hoặc là cố ý né tránh, hoặc là nói bóng nói gió thử?

Người làm luật sư có lối suy nghĩ nghiêm cẩn, thật đúng là làm cho người ta nắm lấy không được.

Trở lại phòng ngủ lúc sau vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ, Long Hành Thiên nửa đêm đứng dậy rót nước uống, lúc đi ngang qua phòng ngủ Chu Châu, dường như nghe đến một trận thanh âm mỏng manh .

Vội vàng đẩy cửa ra, tiếng rên rỉ khó chịu quả nhiên là từ Chu Châu, Long Hành Thiên bước nhanh qua đi mở đèn bàn, lúc này mới phát hiện Chu Châu hé miệng thở hổn hển, chăn cũng bị đá văng, lộ ra thân thể trần truồng.

"Nóng quá……"

Chỉ nghe rõ ràng hai chữ này, Long Hành Thiên lấy tay đặt lên trán cậu, bị độ nóng kia làm hoảng sợ.

"Cậu phát sốt." Long Hành Thiên nói xong, nhanh xoay người tìm kiếm trong hòm thuốc, tìm nửa ngày cũng không có thuốc hạ sốt, đành phải vào nhà vệ sinh cầm chậu nước lạnh, vắt chiếc khăn mặt đến, đặt tại trán của cậu đắp nước đá cho cậu .

Mặt của cậu dị thường hồng nhuận, cau mày, nước trên khăn theo gương mặt chảy xuống, tới thân thể trắng nõn bại lộ trước mắt, làm cho Long Hành Thiên một trận tim đập nhanh —— đáng tiếc hiện tại không phải thời điểm nghĩ muốn điều này, tuy rằng phi thường không muốn, vẫn là không thể không đem chăn đắp trở về cho cậu.

Chu Châu lần này là thật sự phát đốt rồi, mơ mơ màng màng không biết đang nói cái gì, Long Hành Thiên lại gần bên môi cậu, bị cậu thở ra nhiệt khí làm cho một trận tâm ngứa khó nhịn.

Lại như trước không có nghe rõ.

Long Hành Thiên vừa muốn đứng dậy, lại bị Chu Châu vươn cánh tay vòng qua vai.

Cậu như trước mơ hồ nói nóng quá, môi hồng nhuận hơi hơi hé mở, giống như đòi hôn —— làm cho tâm động khó nhịn.

Khăn trên trán lấy xuống, Long Hành Thiên mở ra dùng nước đá giặt sạch một lần, lại đắp trở về, cậu tựa hồ cảm thấy thực thoải mái, hé miệng nhấp môi, còn vươn đầu lưỡi đến liếm liếm.

Long Hành Thiên hô hấp cứng lại, ánh mắt theo dõi môi cậu, áp lực thật lâu sau, mới đem cánh tay cậu ôm lấy bả vai mình kéo xuống.

Đứng dậy cùng cậu kéo một khoảng cách, nhẹ giọng hỏi: "Chu Châu, sao rồi."

Chu Châu không trả lời, bất quá nhìn cậu thoáng giãn mày ra, tựa hồ thư thái rất nhiều, cũng không kêu nóng nữa.

Long Hành Thiên lúc này mới thở hắt thật dài ra.

Đáng giận chính là, cậu không nóng, chính mình hiện tại toàn thân đã là như lửa —— bị gây ra dục hỏa, chỉ có thể bi ai đi buồng vệ sinh hướng nước lạnh tắm.

Cũng không phải thánh nhân, lại càng không là Liễu Hạ Huệ, chẳng qua, chính mình còn chưa thấp kém đến mức lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hôn cậu, có thể chịu lâu như vậy, tới giờ khắc này đúng là không tồi.

Long Hành Thiên chỉ lo ảo não, hoàn toàn không phát hiện, lúc hắn cuống quít phóng vào nhà vệ sinh, sau đó người nằm ở trên giường mở to mắt, đem khăn nước đá trên trán cầm xuống, bất đắc dĩ thở dài.

"Người cố chấp thực phiền toái, này cũng không dùng được."

Nói xong lại dùng chăn bó sát thân thể, rụt vào, cau mày oán giận: "Ngủ trần thực lạnh."

18. Chương 18: Đơn Từ Chức

Lúc ở phòng tắm xối nước lạnh, làn da nóng bức tiếp xúc đến chất lỏng lạnh lẽo, toàn thân đánh cái rùng mình, Long Hành Thiên lúc này mới nghĩ đến khả năng khác.

Nếu nói cậu đến mức sốt cao, thì chính mình hiện tại toàn thân nóng lên —— cũng có thể xem như hỏa thiêu.

Vừa rồi nghĩ đến cậu bị bệnh nặng, lòng quá mức lo lắng mà rối loạn, hiện tại tỉnh táo nghĩ lại, chiếu theo mu bàn tay thử độ ấm xem, cậu bất quá là sốt nhẹ, hẳn là không nóng tới nỗi tinh thần hoảng hốt, ngược lại là "Tâm nếu như gương sáng" mới đúng chứ?

Huống hồ, thời điểm phát sốt sẽ rất nóng sao? Lời đồn không phải nói là bị phát lạnh mà, khi phát sốt ngược lại cảm thấy lạnh sao.

Có từ kêu là —— sốt tới ớn lạnh.

Nhớ tới cậu giương môi, thừa dịp phát sốt lấy cớ thở dốc, giả bộ dáng đòi hôn, còn quang minh chánh đại cởi hết quần áo, ngay cả chăn đều đá —— thể hiện rõ đang câu dẫn!

Bất quá mục đích câu dẫn rốt cuộc là nghĩ muốn chứng thật cái gì đây, hay là phóng sợi dài bắt cá lớn?

Long Hành Thiên có chút bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ: Chu đại luật sư cậu có thể đừng theo tôi chơi kiểu này hay không? Biết cậu học qua tâm lý học tội phạm, cũng không đến nỗi dùng ở trên người của tôi đi.

Dùng nữa —— tôi cũng phạm tội thật.

Một bên dùng nước lạnh xối về phía thân thể hừng hực, một bên không khỏi ai thán, cậu trong hồ lô kia bán có lẽ không phải độc dược, mà là thuốc phiện làm cho người ta nghiện.

Trước hết để cho ngươi ở lúc không biết tình ái nếm một chút, chờ ngươi hiểu được lúc sau —— buổi sáng nghiện, hối hận thì đã muộn.

Mặc dù mình thuần nhất cậu ta tốt, nghiện cũng cam tâm tình nguyện.

Long Hành Thiên mỉm cười, dùng khăn tắm lau khô thân thể, chỉ mặc một bộ áo ngủ, dây lưng cũng không buộc tốt, ngực phanh vào phòng ngủ Chu Châu, đi phản dụ cậu một chút. (=)))

Kết quả Chu Châu lại nhắm chặt hai mắt, nghiễm nhiên bộ dáng ngủ thực sâu .

Long Hành Thiên làm bộ thử trán của cậu nóng hay không nóng, ngón tay ở trên mặt cọ xát đã lâu.

Làm bộ đắp cho cậu cái chăn, ngón tay trên bả vai dừng lại đã lâu.

Làm bộ uy nước uống cho cậu, thuận tiện xoa xoa bờ môi của cậu……

Chu Châu vẫn nhắm mắt lại giả như không biết.

Long Hành Thiên tỉnh bơ chiếm đủ tiện nghi, ném một câu: "nghỉ ngơi tốt nha."

Lúc này mới cảm thấy mỹ mãn trở về phòng ngủ.

Hấp dẫn cùng phản hấp dẫn đấu tranh, thắng bại chẳng phân biệt được, cài này phải vui mừng.

Sáng sớm hôm sau, hai người đều dậy thật sớm, lúc ở nhà vệ sinh gặp nhau, đồng thời mỉm cười.

Chu Châu nhìn qua tinh thần không tồi, cảm mạo phỏng chừng đã muốn lành.

Long Hành Thiên thì thần thái sáng láng, hướng gương sửa sang lại tóc, mặc tây trang hăng hái.

Tiểu Long Diễn cũng rời giường, đứng ở bên ngoài xem hai người lớn nhìn nhau mỉm cười, có chút khó hiểu nhu nhu mắt nhập nhèm buồn ngủ, sau đó từ giữa khe hở hai người chen vào toilet, "Làm ơn làm ơn, con muốn đi WC."

Hai người lớn hiểu lòng không báo từ toilet đi ra, cùng nhau hướng nhà bếp đến.

Đi tới cửa nhà bếp, Long Hành Thiên ý vị thâm trường cười cười, quay đầu nhìn Chu Châu nói: "Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Chu Châu mỉm cười: "Rất tốt."

"Hạ sốt chưa?"

"Ừm."

"Cậu dễ cảm mạo như vậy, nhìn cậu thân thể không phải tốt lắm, về sau chú ý nhiều mới được."

Chu Châu thản nhiên nói: "Tôi mở cửa sổ ngủ cũng rất dễ cảm mạo, tối hôm qua……" Dừng một chút, ngẩng đầu, cười hí mắt: "Cám ơn anh, lo lắng chiếu cố."

"Ừ, đừng khách khí."

Dứt lời liền cùng nhau tiến vào phòng bếp, bận rộn cùng nhau làm bữa sáng.

Long Hành Thiên đương nhiên mừng rỡ "Chiếu cố" cậu một lần, dù sao có thể ăn đậu hủ thì cũng ăn một chút, còn miếng lớn hơn nữa, cái gọi là nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, lưu trữ về sau chậm rãi nhấm nháp.

Hai người cùng nhau dùng xong bữa sáng, Long Hành Thiên lái xe đi làm, ba người ngồi một xe, vị trí an bài lại thành một vấn đề.

Tiểu Long Diễn trước giờ đều là ngồi ở phó lái bên cạnh ba ba, hôm nay Long Hành Thiên rõ ràng mở cửa muốn cho Chu Châu ngồi bên cạnh, Tiểu Long Diễn bĩu môi, tự mình ngồi phía sau đi, Chu Châu cười cười, cũng bồi thằng nhóc đi ngồi phía dưới, lưu lại Long Hành Thiên một mình ngồi một hàng.

Long Hành Thiên mặt nhăn nhíu, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái —— hai người bọn họ cảm tình trái lại rất tốt, thấy thế nào bản thân ngược lại giống cha sau?

Bởi vì rời cửa khá sớm, dọc đường đi tận lực thả chậm tốc độ xe, Long Hành Thiên theo kính chiếu hậu bên trong xe thấy Chu Châu và Tiểu Long Diễn ghé vào nhau trò chuyện gì.

Ngẫu nhiên xuất hiện "Bí đỏ" "Gấu mèo" linh tinh từ ngữ làm cho người ta không hiểu ra sao, Long Hành Thiên không khỏi nở nụ cười.

Cái loại cảm giác này giống như người một nhà thân mật khắng khít, làm cho người ta cảm thấy bên trong xe lúc này, đặc biệt ấm ——

"Ba, nóng chết, người mở hệ thống sưởi hơi a?"

Tiểu Long Diễn đột nhiên nói.

Long Hành Thiên ho nhẹ một tiếng, cảm thấy mình ở trước mặt Chu Châu đã mất điểm, vội vàng đem điều hòa nhiệt độ chỉnh thấp một ít.

Long Diễn tới trường học, lưng túi sách từ trên xe nhảy xuống, "Chú Chu tạm biệt!" Sau đó mới quay đầu nói: "Ba ba cũng tạm biệt."

Long Hành Thiên trong lòng không khỏi căm giận, thằng nhóc này lúc nào cùng Chu Châu thân cận như vậy, nói câu tạm biệt đều đem cậu ta lên phía trước, thật không uổng công chính mình nuôi sống nó nhiều năm như vậy a, cánh tay khửu tay nhanh như vậy liền bắt cóc……

"Long tổng." Chu Châu đột nhiên kêu một tiếng, Long Hành Thiên có chút không hờn giận mặt nhăn nhíu, "Tôi nói rồi rất nhiều lần, đừng gọi tôi Long tổng, tên khó khăn như vậy sao?"

Chu Châu cười cười, không đáp.

Long Hành Thiên bực mình khởi động xe, quẹo vào hướng công ty tới, kết quả đến phía trước ngã tư đường lại gặp giờ cao điểm đi làm buổi sáng, đèn đỏ thời gian dài khiến lòng người chuyện có chút phiền muộn.

Long Hành Thiên mở nhạc, thanh âm nữ ca sĩ khàn khàn xuôi chảy ra.

"when I was young I'd listen to the radio, waiting for my favorite songs……" (*)

(*) yesterday once more : một bài hát kinh điển của nhóm The Carpenters

Hôm qua tái hiện, bài hát tiếng Anh nhớ chuyện xưa, làm cho bầu không khí bên trong xe trở nên có chút nặng nề.

Đèn đỏ như cũ, trên đường đầy xe vội vã đi làm, một hàng đợi dài, tình cảnh có chút đồ sộ.

Long Hành Thiên có điểm nhàm chán đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, vừa định đổi ca khúc, lại nghe Chu Châu đột nhiên nói: "Tôi nghĩ muốn, vẫn là quyết định……"

Quay đầu nhìn cậu, thấy cậu môi hơi hơi khép mở, phun ra hai chữ: "Từ chức."

Long Hành Thiên suy nghĩ đưa ngón tay đổi bài hát dừng tại chỗ, ngược lại tạp một tiếng tắt đi âm nhạc, trong lòng tuy rằng bực mình, sắc mặt nhã nhặn thanh âm lại như trước bình thản.

"Tại sao?"

Bên trong xe an tĩnh lại, đối thoại của hai người càng hiển rõ ràng, từng lời giống đập vào trong lòng.

"Công ty án kiện đã xong rồi, tôi nghĩ tôi cũng kết thúc trách nhiệm, làm trợ lý đặc biệt của anh không thể bận giúp chuyện gì, anh phóng cho tôi mượn thời gian dài như vậy, lại trả cho tiền lương cao thế này, tôi cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh." Dừng một chút, nhẹ giọng bổ sung nói: "Dù sao tôi vừa tới công ty làm việc, chuyện gì cũng không làm, cả ngày chơi bời lêu lổng còn có thể lấy tiền lương cao, trong mắt mọi người xung quanh thật không tốt, tôi sợ bọn họ sẽ nghị luận, đối với danh dự anh sinh ra ảnh hưởng không tốt."

"Tôi sẽ an bài công việc cho cậu."

"Tôi biết, nhưng là anh cho tôi công việc này, thư ký của anh có thể hoàn thành, tôi đây chức vị căn bản là không cần thiết tồn tại —— huống hồ tôi theo pháp luật chuyên nghiệp cũng không hợp."

Sau khi nói xong, chăm chú nhìn đối phương, chờ đợi trả lời thuyết phục.

Long Hành Thiên trầm mặc một lát, tổng cảm thấy người đàn ông trước mặt này có đôi khi thật sự là cố chấp đến muốn chết.

Ngữ khí nghiêm trang giống như đang đàm phán, làm cho người ta không thể không tin phục.

Tuy rằng đem cậu ta giữ ở bên người tư tâm càng nhiều, bất quá nếu theo như lời của cậu, văn phòng tình cảm lưu luyến quả thật có rất nhiều chỗ không tiện, tỷ như thời điểm cậu xuất hiện ánh mắt mình liền nhịn không được vây đảo quanh cậu, ánh mắt những người khác lại vây đảo quanh mình—— xem diễn trò hài, phức tạp vô cùng.

Ngã tư đường chuyển qua đèn xanh, Long Hành Thiên khởi động xe, một bên khe khẽ thở dài.

"Vậy được rồi, liền theo ý của cậu, tôi nói rồi sẽ không miễn cưỡng cậu làm chuyện gì, cậu tùy thời có thể từ chức."

Chu Châu gật gật đầu, bổ sung nói: "Tôi chỉ làm việc ba ngày, tiền lương tháng đầu cũng không thể gửi cho tôi một phần mười, tôi cần đóng phí điện nước."

Long Hành Thiên giật mình, "Toàn bộ cho cậu cũng đâu quan hệ."

"Phương diện tài vụ vẫn là tính chuẩn xác tương tốt một chút, thân anh em tính sổ rõ ràng, tôi không muốn nợ nhân tình." Dừng một chút, lại bổ sung nói: "Tôi thích rõ ràng."

Long Hành Thiên bất đắc dĩ: "Được rồi."

"Cám ơn."

Chu Châu không muốn nói lại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Long Hành Thiên trầm mặc một lát, nhịn không được hỏi: "Cậu đối công việc về sau, có phải đã dự tính tốt hay không? Cần tôi hỗ trợ chứ?"

"Không cần, tôi nghĩ vẫn là quay về vốn ban đầu làm đi, làm luật sư tương đối thích hợp."

Long Hành Thiên kinh ngạc nói: "Cậu lúc trước phỏng vấn không phải nói, làm luật sư lâu sẽ phiền chán sao?"

Chu Châu cúi đầu, mỉm cười.

Long Hành Thiên trong lòng không khỏi chấn động, lúc trước cho cậu làm trợ lý đặc biệt, cậu thực sảng khoái nên đáp ứng, chẳng lẽ là có mục đích tiếp cận? Hẳn không đến mức giấu kín như vậy đi, thời điểm nói với cậu mình là gay cậu phản ứng cũng không quá lớn, không giống bộ dáng có tâm kế gì.

Từ sau kính nhìn qua, Chu Châu như trước tươi cười bình thản.

Thật sự đoán không ra tâm tư của cậu, Long Hành Thiên bất đắc dĩ cười, đem xe lái vào bãi đỗ ngầm của công ty .

Chu Châu hành động vùng dậy mạnh mẽ vang dội, vốn cũng không có hành lý gì thu thập, từ chỗ tài vụ cầm tiền lương lúc sau, liền trình đơn từ chức.

Trên đơn từ chức chữ viết chỉnh tề sâu sắc, không có hương mực sau khi mới vừa viết, phỏng chừng là đã sớm viết tốt rồi.

Long Hành Thiên cười nhận lấy, "Tuy rằng chỉ làm việc với nhau vài ngày, chúng ta ở chung hẳn là coi như vui vẻ đi?"

Chu Châu mỉm cười: "Thực vui vẻ."

"Trước khi đi muốn đến cáo biệt hay không —— ôm." May mắn đem chữ hôn nhẹ tức thời phanh lại sửa đi, bằng không thật đúng mất mặt.

Chu Châu gật gật đầu, sau đó tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy Long Hành Thiên.

Long Hành Thiên trong lòng kích động, ở mặt ngoài dấu diếm thanh sắc, cánh tay ôm cậu hung hăng buộc chặt một chút, nắm bả vai của đối phương, làm cho thân thể chặt chẽ gần sát, thậm chí có thể cảm giác được tim đập cùng hô hấp của đối phương, chóp mũi cũng tràn ngập hương vị nhẹ nhàng khoan khoái khiến cho tâm động trên người cậu ……

Tuy rằng không muốn, nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh buông cậu ra.

Sau đó lịch sự mỉm cười nói: "Chúc cậu hết thảy thuận lợi."

"Anh cũng vậy." Chu Châu gật gật đầu, tiêu sái xoay người rời đi.

Chờ cậu rời cửa lúc sau, Long Hành Thiên lúc này mới ngồi trở lại trên ghế xoay, quay điện thoại nội tuyến: "Tiểu Trương, giúp tôi lưu ý một chút hướng đi gần đây của Chu Châu ."

Thư ký trả lời: "Chu Luật sư? Cậu ta hôm trước hình như nói muốn đi đâu cái sở vụ luật sư phỏng vấn, tôi cũng không hỏi nhiều, nghĩ tới cậu ta đã sớm nói cho ngài."

Long Hành Thiên dừng một chút, mỉm cười nói: "Được, đã biết."

Quay đầu lại lấy điện thoại di động ra gọi đến điện thoại Tiêu Phàm, hỏi: "Tiêu luật sư gần đây khỏe?"

Bên kia như trước giọng điệu lạnh như băng: "Long tổng không cần phải khách khí, án kiện đã kết thúc, xin hỏi anh tìm tôi là việc riêng?"

Long Hành Thiên trong lòng không khỏi ai thán, người làm luật sư tuy rằng không phải cũng giống bọn họ đứng đắn như vậy, đáng tiếc, không khéo, mình gặp được toàn là cực phẩm đứng đắn.

"Việc riêng. Muốn hỏi một chút, Chu Châu đã tới Thời Đại bàn chuyện việc làm?"

"Cậu ta hôm trước quả thật có tới Thời Đại, nói chuyện gì tôi không rõ lắm. Còn có chuyện khác chứ?"

"Cám ơn, án kiện đã xong, còn thiếu cậu một bữa cơm đây, buổi tối có thể có thời gian?"

"Cơm coi như xong, không cần phải khách khí."

Long Hành Thiên cười cúp điện thoại, thời gian đi làm gọi điện thoại quấy rầy vị luật sư mặt lạnh kia bình thường hậu quả cũng sẽ không quá tốt.

Bất quá, Chu Châu cư nhiên đi Thời Đại làm việc, điều này làm cho Long Hành Thiên có chút kinh ngạc, vốn chỉ tính thử hỏi Tiêu Phàm một chút mà thôi, không nghĩ tới cậu ấy thật sự dứt bỏ thành kiến đi Thời Đại.

Tuy rằng nói cậu lấy tài văn chương cùng với danh khí ở giới luật sư, vốn đi sở vụ luật sư Thời Đại lớn nhất bản thị nhưng cũng không trỉ trích nặng, chính là……

Bộ dáng nhìn qua sao như là "Mưu đồ đã lâu", ngay cả đường lui đều chuẩn bị tốt?

Lúc chiều, Chu Châu rốt cuộc trở về nhà, mở cửa liền thấy Văn Bân nhào nặn mớ tóc lộn xộn, mặc áo ngủ loại vẻ mặt suy yếu đứng ở cửa.

Tựa như sương đánh qua người lại bị một cước giẫm lên cà chua, phi thường nghèo túng.

Chu Châu nhíu mày: "Tối hôm qua lại suốt đêm ?"

Văn Bân ngáp một cái, thở thật dài: "Anh phải biết rằng, bị người quấn suốt đêm là sự kiện thống khổ cỡ nào."

"Thống khổ? Tôi xem cậu chơi game chơi đến rất thoải mái đấy thôi."

"Đó là trước kia, từ gặp được người nào đó lúc sau, kiếp game của tôi đã muốn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất." Văn Bân lại ngáp một cái, quay đầu vào cửa, Chu Châu vào cửa thay đổi dép, tiếp tục hỏi: "Cậu lại cùng cái bà xã kia trong game cãi nhau ?"

"Cãi nhau lại không, chính là bị một số người lời kịch buồn nôn cấp cho sấm tới, nhớ rõ đi Chu ca, trước kia tôi đã nói với anh qua một câu: 'người muốn mặt, cây muốn vỏ, tạo cái cột điện còn muốn xi-măng'." Văn Bân dừng một chút, bất đắc dĩ nói: "Hôm nay tôi còn thực kiến thức, có người, mặt —— trời sinh lại vứt đi."

"Mất mặt? Cậu nói chính mình sao." Chu Châu thản nhiên nói.

"Anh quẹo vào mắng tôi để làm chi? Chính anh cũng không nhạc nhạc ha ha chơi game chứ?"

"Tôi nói, tôi chơi chỉ là vì thời điểm lần sau giáo huấn cậu, nhiều căn cứ lý luận một chút." Chu Châu mỉm cười, xoay người hướng thư phòng đến, vừa đi còn vừa thở dài: "Có số người tuổi lớn như vậy chỉ nhớ rõ ở trong game liếc mắt đưa tình, bạn gái cũng tìm không thấy, thật sự là lãng phí."

Văn Bân tức giận đến trừng mắt liếc anh một cái: "Chu ca anh lại chịu kích thích đi, thời điểm mỗi lần chịu kích thích đều lấy tôi khai đao! Lão tử không bạn gái thì làm sao, anh cũng không đấy?!"

Chu Châu không đáp, tự cố tự mở máy tính đi thăm dò tư liệu.

Văn Bân trong lòng nghi hoặc, anh ấy tối hôm qua đi đâu vậy? Sao thấy tinh thần tốt lên vậy.

Hơn nữa hôm nay về đến, cư nhiên mắng mình "Không có bạn gái?"

Không phải việc này phá lý do trước kia anh ấy thường dùng sao, mỗi lần anh đều là "Không nóng nảy " "Hoàng đế không vội cấp thái giám chết bất ngờ" linh tinh lí do từ chối thoái thác, tối hôm qua như thế nào lúc sau, ngược lại thành anh lấy cớ giáo huấn mình .

Văn Bân trăm tư không được kỳ giải, theo bên cạnh nhìn qua, Chu Châu bộ dáng mặt đầy cảnh xuân, còn kém ở trên trán viết ba chữ to"Hoa đào nở" .

Nhưng lại —— nở đến cực thịnh.

19. Chương 19: Ngoài Ý Muốn Trong Quán Bar

Văn Bân rụt đầu trên giường ngủ tiếp, Chu Châu thì tại trong thư phòng lật sách, một buổi chiều nhoáng cái mà qua.

Đang lúc hoàng hôn Chu Châu bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Văn Bân rốt cuộc cũng ngủ no rồi rời giường, hướng gương đánh răng rửa mặt, đem mớ tóc hỗn độn chải chỉnh tề.

Chu Châu dùng ánh mắt nghiên cứu văn vật liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, thản nhiên nói: "Lúc tóc chải chỉnh tề, nhìn qua còn giống nhân loại."

Văn Bân mắt trợn trắng: "Lúc không chỉnh tề sẽ không giống nhân loại?"

"Vượn và khỉ lớn." Chu Châu nói.

Văn Bân bất đắc dĩ: "Tôi nói anh hôm nay sao lại đặc biệt muốn thương tổn tôi? Tôi còn chưa hỏi anh, tối hôm qua đi đâu, a?"

Chu Châu hiu hiu một chút, đáp: "Nhà bạn."

"Không phải đi đeo đứa nhỏ cho lão bản mấy anh a." Văn Bân cũng độc địa trở về, cười hắc hắc: "Tôi lần trước nói cho anh, ánh mắt vị Long tiên sinh kia nhìn anh có phần không thích hợp, anh rốt cuộc có nghe vào hay không?"

Chu Châu nói: "Tôi biết, không cần cậu nhắc nhở."

"Biết mà anh còn theo hầu lui tới, anh không sợ nhóm lửa trên thân?"

"Có cái gì phải sợ, mạng của tôi là thuộc tính thủy, hỏa lớn đều cho nó dập tắt." Chu Châu thản nhiên nói.

"Không sợ cây đuốc anh đốt phí?"

Chu Châu dừng một chút, mỉm cười: "Nước sôi trào vẫn là nước, lửa dập tắt sẽ không phát hỏa nữa, cho nên —— vẫn là hỏa tương đối đáng thương, không phải sao?"

Văn Bân không nghĩ cùng vị làm luật sư chơi trò văn tự, vì thế đem lực chú ý tập trung bữa tối thịnh soạn ở trên bàn .

Xem ra tâm tình Chu Châu quả thật không tồi, chính mình cùng anh cùng nhau ở nhiều năm như vậy, mỗi lần tâm tình của anh tốt sẽ tốn tâm tư đi nấu cháo.

Hiện tại trên bàn bày món chào trứng muối thịt nạc, trứng muối trơn bóng, thịt ti tươi mới non mềm, rau thơm xanh mượt, khiến cho người ta nhìn muốn ăn thêm nhiều.

Văn Bân không khách khí bới thêm một chén nữa đến ăn, dùng tư thế đương nhiên là lang thôn hổ yết .

Chu Châu lại đang im lặng ăn cơm, sau một lát, mới nhẹ giọng hỏi: "Cậu cảm thấy thầm mến một người cũng không thổ lộ, còn lo lắng chính mình không có năng lực làm đối phương hạnh phúc, người đứng đắn như vậy, có phải rất ngu không?"

Văn Bân vội vàng ăn cơm, căn bản không cẩn thận nghe vấn đề của anh, "Ừ." Ứng phó nói.

Chu Châu thiêu thiêu mi: "Cậu là ngu ngốc sao."

Văn Bân đối từ "Ngu ngốc" này tựa hồ đặc biệt mẫn cảm, cái này không ừ, xoát ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Thầm mến không dám nói rõ, lại thích một người nhiều năm như vậy —— lại nói tiếp, cũng làm cho người ta rất đau lòng." Chu Châu trở về chủ đề, khe khẽ thở dài.

Văn Bân há to mồm: "Anh đau lòng ai?"

Chu Châu lại thiêu thiêu mi: "Dù sao không đau lòng cậu, người cậu mới sẽ không làm ra chuyện cao thượng như vậy, cậu thầm mến ngày hôm sau sẽ phóng đi nói rõ đi, thiếu kiên nhẫn."

Văn Bân túm túm vuốt vuốt cái trán cho thông, "Tôi cũng chưa từng nói rõ."

"Nhạc Điềm Điềm kia đâu?"

"Là nhỏ theo đuổi tôi, nhỏ nói nhỏ đặc biệt thích tôi loại hình nam sinh tục tằng đây, tôi liền kỳ quái, tôi khi đó bộ dạng kỳ thật rất tiểu bạch kiểm nha, không biết con mắt nào của nhỏ thấy tôi tục tằng." Nói xong, lại cúi đầu bắt đầu mãnh liệt húp canh.

Chu Châu cau mày liếc mắt đánh giá Văn Bân lang thôn hổ yết giống như nạn dân, trầm mặc không nói.

Trở về phòng ngủ lúc sau, Chu Châu lấy ra trong ngăn kéo cuốn nhật ký, nhìn thoáng qua ngày cuối cùng viết nhật kí, hình như qua thật lâu.

Những năm gần đây dưỡng thành thói quen ghi nhật kí, ở thời đại internet phát triển nhanh chóng, rất nhiều người lựa chọn đem nhật kí viết trên blog, mà Chu Châu tổng cảm thấy dùng đồ vật này nọ ghi lại cũng có cảm giác, rất nhiều chuyện trải qua thời gian lắng đọng lại, hiện tại hồi vị cũng có hứng thú.

Tuy rằng trong cuốn nhật kí tuyệt không phiến tình, lại càng không phải bi xuân thương thu, chỉ là vài nét bút ít ỏi ghi nhớ một số chuyện trọng yếu thôi.

Tỷ như, "Thua kiện."

Lại tỷ như hôm nay, "Tìm được công việc mới." Mặt sau lại thêm một câu, "Không biết anh ta có thể tiến độ nhanh hơn hay không, cảm thấy tối hôm qua tự mình cởi sạch trơn, có chút mất mặt a."

Viết xuống vài câu lúc sau, ngồi ở trước bàn nhìn giá sách sắp xếp ngăn nắp, tùy tay lấy ra một quyển đến xem, mới lật vài tờ, di động lại đột nhiên vang lên.

Mắt nhìn điện báo biểu thị, Chu Châu như đã sớm dự đoán được, cười cười, cho di động ở trên bàn chấn động xoay tròn vài vòng, lúc này mới tiếp.

"Uy."

"Cậu hiện tại có thì giờ rãnh không?"

Nghe thanh âm Long Hành Thiên trầm thấp, Chu Châu mỉm cười: "Ừm, có việc?"

"Lâu rồi chưa đi quán bar, nghĩ phiền cậu dẫn đường cho tôi, tôi mới vừa về nước, đối nơi này không quá quen thuộc."

Này lấy cớ trái lại rất tốt, Chu Châu dừng một chút, đáp: "Được….. gay bar chứ?"

Long Hành Thiên cười cười: "Tôi chỉ là muốn đi uống rượu, đến giảm bớt chút áp lực, quán bar bình thường là tốt rồi."

"Tốt."

Cúp điện thoại lúc sau, cầm áo khoác rời cửa, đi ngang qua cửa Văn Bân, Văn Bân lành lạnh nói: "Khuya khoắt, lại đi đeo trẻ con nhà người ta a."

Chu Châu không để ý tới cậu, tiếp tục ở cửa đổi giày.

Văn Bân còn chưa bỏ qua, từ phòng ngủ nhô đầu ra: "Cách ăn mặc đến yêu nghiệt như vậy, đi hẹn hò? Đi tán tỉnh? Hay là đi……"

Chu Châu cắt ngang cậu, thản nhiên nói: "Tôi muốn là bác sĩ, tuyệt đối đem miệng cậu may lại, sau dán lên trên thiết bản."

"Anh cho tôi thiết bản đốt……" lời nói của Văn Bân bị động tác Chu Châu đóng cửa cắt đứt ở trong phòng, tiếng vọng trống không, Văn Bân nhún nhún vai, khinh thường nói: "Thiết bản đốt thịt môi, từ kinh điển như vậy anh không nghe hết lại đi đóng cửa, thật không có giáo dưỡng."

Nói xong, quay đầu trở về phòng.

Khi Chu Châu tới địa điểm ước định, Long Hành Thiên đã sớm chờ ở nơi đó, dựa cửa xe, hai tay vẫn ôm trước ngực, bày ra động tác rất tuấn tú.

Nhìn thấy Chu Châu sau đó liền lộ ra tươi cười mê hoặc lòng người đến: "Nhanh như vậy đã tới rồi?"

Vừa nói, vừa đi tới phó lái bên kia, quan tâm mở cửa cho Chu Châu, xoay người lên xe lúc sau, còn sáp đến, ra vẻ cài dây an toàn cho Chu Châu.

Chu Châu cũng không phản kháng, im lặng vẫn không nhúc nhích, mặc cho thân thể Long Hành Thiên nhích lại gần, tuy rằng kiểu tư thế này giống như bị hắn đặt ở dưới thân khiến người ta có chút thở không thông, Chu Châu trên mặt như trước kiên trì mang theo tươi cười bình thản .

Chẳng qua, Long Hành Thiên thời gian cài dây an toàn, hơi chút lâu một chút.

Một đường lái xe thẳng đi, các ngọn đèn màu bên đường tỏa trên cửa kính xe, cũng chiếu lên mặt hai người khi minh khi ám.

Chu Châu chuyên tâm chỉ đường cho Long Hành Thiên, Long Hành Thiên trầm mặc thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: "Cậu muốn theo tôi cùng đi uống rượu không?"

"Thật có lỗi, tôi tửu lượng kém, uống một chút liền say."

Vậy vừa lúc, Long Hành Thiên trong lòng mừng thầm, "Không quan hệ, cậu có thể uống một ít rượu nồng độ thấp, không bằng theo tôi đi thả lỏng một chút đi."

"Tôi rất ít tới nơi kiểu quán bar này, cảm thấy nơi đó thực lộn xộn."

"Kia cũng phải nhìn qua loại quán bar nào, bạn của tôi nói có một quán bar kêu 'only one' rất không tồi, khung cảnh tao nhã, hương vị cao cấp, không khí cũng rất tốt." Dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Nếu cậu biết đến, mang tôi đi được không?"

Chu Châu mặt nhăn nhíu mày, gặp Long Hành Thiên mang theo ánh mắt chờ mong, không khỏi gật đầu đáp ứng.

Chính mình đương nhiên là biết đến.

Quán này kỳ thật rất nổi danh, khi lên đại học cũng nghe một ít bạn học nói qua, khi tốt nghiệp giải tán đã cùng bạn phòng tới nơi này hát K, chỗ này KTV thuê chung phòng còn cung cấp tiệc đứng miễn phí , cho nên rất được sinh viên hoan nghênh.

Chiếu theo tuyến đường trong trí nhớ hướng dẫn cho Long Hành Thiên, rất nhanh tới đích đến.

Ngoài quán bar ánh sáng rực rỡ chiếu đến làm hoa cả mắt, chữ Only one bự được các loại đèn màu sắc khác nhau quay chung quanh, ánh sáng nhấp nháy phi thường hoa lệ chói mắt, cảm giác như ảo mộng, quả nhiên là địa phương thích hợp hưởng lạc .

Bây giờ cùng Long Hành Thiên tới chỗ này, tâm tình lại hoàn toàn bất đồng.

Long Hành Thiên đương nhiên sẽ không nhàm chán đến kêu chính mình đến, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ gào hát.

Chỗ hắn muốn đi, nhất định là ngầm giấu ở quán bar —— bản thân chưa từng dám giao thiệp với nơi ấy.

Quả nhiên, Long Hành Thiên vào cửa sau đó liền đi tới bàn phục vụ, lấy ra thẻ vàng nói gì đó.

Chu Châu nghĩ thầm, hôm nay kẻ trộm thuyền này xem ra quyết định rồi, hắn ngay cả thẻ VIP vàng cũng xuất ra nữa, tỏ rõ sớm có dự mưu.

Án binh bất động, gặp chiêu hủy chiêu là tốt rồi.

Ổn định tâm trạng, lúc này mới cười nghênh tiếp.

Hai người đi tới đại sảnh quán bar, bất đồng với ngọn đèn đẹp mắt khi mới vào cửa vừa rồi, nơi này ngược lại khung cảnh tao nhã, trước quầy bar ghế dựa tạo hình xoắn ốc rất cá tính, bên cạnh rãi rác bàn nhìn như hỗn độn, nhưng ngăn cách lẫn nhau, đủ lưu lại cho người khác không gian riêng.

Trong không khí chảy xuôi tiếng nhạc làm người vui vẻ, trên quầy bar đủ loại rượu ngon khiến người cảnh đẹp ý vui.

Long Hành Thiên mang theo Chu Châu đi đến trước quầy bar ngồi xuống, bartender trẻ tuổi tuấn mỹ mang theo mỉm cười đi tới.

"Hai vị muốn chút gì?"

Chu Châu trầm mặc không nói, Long Hành Thiên ngựa quen đường cũ: "Mê tình."

"Hai ly sao?"

"Ừ."

Bartender hiểu rõ gật đầu, rất nhanh liền điều chế rượu, đưa tới.

Ly thủy tinh trong sáng lóng lánh chiết xạ ra quang mang nhu hòa, chất lỏng trong suốt màu lam đậm cùng màu đỏ thẩm hòa trộn, mang theo cổ hương vị yêu diễm, ở dưới ánh đèn mờ càng lộ mị hoặc.

Không biết làm sao điều được rượu, màu sắc trái lại xinh đẹp, cư nhiên kêu "Mê tình" tên mờ ám như vậy?

Chu Châu bất động thanh sắc cầm lấy ly rượu, cúi đầu tinh tế nhấm nháp, ngẫu nhiên ngẩng đầu, đã thấy Long Hành Thiên mỉm cười nhìn mình.

Hai người ngồi ở trước quầy bar câu có câu không tán gẫu, Long Hành Thiên hữu ý vô ý nói rất nhiều bản thân một mình một người khi ở nước ngoài tịch mịch, còn có khi đại học thầm mến người tâm tình đơn thuần kia.

Chính là nhàm chán thả lỏng và tiêu khiển, rượu cũng một ly tiếp một ly lót dạ, có lẽ nồng độ thấp thật, uống vài ly cũng chưa có cảm giác quá mãnh liệt .

Điện thoại Long Hành Thiên đột ngột vang, nói tiếng thật có lỗi, liền đi ra bên ngoài tới chỗ im lặng nghe.

Chu Châu đứng dậy, vào bên trong quán tìm chỗ trống ngồi xuống, khó hiểu, cảm giác chung quanh có vài ánh mắt hướng đảo quanh mình.

Lúc này mới cảm thấy không khí có phần không thích hợp.

Đi trước chính là một chàng trai trẻ tuổi, mặc quần bó sát người, tóc ngắn nhìn qua rất sạch gọn nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo kính mắt, trên mặt bộ dáng lạnh lùng thản nhiên.

Người nọ đi đến trước mặt Chu Châu, nhẹ giọng hỏi: "Có thể ngồi xuống chứ?"

Kiểu bắt chuyện mở đầu điển hình.

Chu Châu làm tư thế mời, mỉm cười.

Gã đàn ông ấy khí chất bất phàm, hẳn là thành phần trí thức hư không tịch mịch, ngẫu nhiên đến trong quán bar tìm chuyện vui —— đáng tiếc tìm tới mình thôi, vậy thật không may.

Chu Châu bất động thanh sắc tiếp tục uống rượu, cảm giác chàng trai ánh mắt tham cứu xoay vòng quanh mình vài lần. (tham cứu: tìm tới nghiên cứu)

"Một mình?" Đối phương hỏi.

Chu Châu không đáp.

"Lần đầu tiên tới nơi này đi." Nụ cười của y trái lại có chút cao ngạo, thản nhiên nói: "Có thể theo ta uống vài chén chứ?"

Chu Châu cười cười, nâng ly, lịch sự cùng y cụng.

Y ngồi lại đây, thân thể tiếp cận đến gần, chóp mũi tràn ngập hương vị dầu gội nhàn nhạt.

Chu Châu vừa định đứng dậy rời đi, nheo mắt thấy xa xa Long Hành Thiên nói chuyện điện thoại xong vào tới cửa, vì thế lại ngồi trở về, bất động thanh sắc mặc cho gã đàn ông kia dựa vào càng gần, tay khoát lên trên vai, đem môi tiến đến bên tai Chu Châu , bật hơi mờ ám: "Giả bộ rất đứng đắn, kỳ thật, cưng cũng là…… Đúng không."

Chu Châu không trả lời, gã đàn ông lại nở nụ cười: "Cưng bộ dạng đứng đắn này, cùng người nào đó trái lại giống, làm cho ta…… Rất muốn hôn cưng."

Nói xong người liền ôm lấy cổ, sáp qua muốn hôn môi.

Kết quả vừa dứt lời, đã bị Long Hành Thiên tới mặt bình tĩnh nắm giật ra.

"Tiên sinh, ngươi say rồi." Long Hành Thiên trên mặt tuy rằng ra vẻ trấn định, bất quá nhìn đến hắn âm thầm nắm chặt nắm tay muốn đánh người, Chu Châu trong lòng không khỏi buồn cười.

Gã đàn ông bị kéo lên phẩy tay Long Hành Thiên ra, để ý chỉnh trang quần áo mình, cười nói: "Mày cũng có hứng thú? Kia cạnh tranh công bằng."

Long Hành Thiên lại gần, hạ giọng: "Cậu ấy là của tôi, hiểu chứ?"

Tuy rằng hắn tận lực phóng thấp thanh âm, thính giác nhạy bén của Chu Châu lại như trước nghe được, không khỏi cúi đầu nhẹ nở nụ cười.

Gã đàn ông kia liếc nhìn Chu Châu một cái, đẩy kính mắt, thản nhiên nói: "Tụi bây nên đổi quán cà phê chơi hơn là quán bar, quán bar chả phù hợp đâu." Nói xong còn hướng Chu Châu ôn nhu cười: "Có cơ hội gặp lại, nhất định phải cho ta thân một chút nga."

Âm cuối giơ lên, phi thường mê người, thời điểm xoay người tiêu sái bỏ đi, quần bó sát người khiến cho cái mông có vẻ vểnh lên cực kỳ.

Long Hành Thiên ngồi xuống, thần sắc rất không hờn giận: "Cậu không sao chứ?"

Chu Châu lắc đầu, "Không có việc gì."

"Trong quán bar luôn luôn có mấy tên quấy rối, cậu đừng để ở trong lòng."

Chu Châu đương nhiên không để ở trong lòng, ngược lại nhìn qua, Long Hành Thiên tựa như rất không thoải mái, lúc nói chuyện đều cau mày.

Uống xong rượu trên bàn, Chu Châu nói muốn trở về, Long Hành Thiên liền đi theo cậu ra cửa.

Trên đường một cơn gió lạnh thổi qua, men say nguyên bản bị thổi cái sạch sẽ, hai người đều vô cùng thanh tỉnh, Long Hành Thiên tới bãi đổ gần đây lái xe, Chu Châu thì đứng tại chỗ chờ.

Gã đàn ông mới vừa rồi cư nhiên ra theo, mất đi loại hơi thở mị hoặc, ngược lại mang theo tươi cười có chút tịch mịch .

"Có thể cho tôi ôm cậu một cái chứ? Cậu cho tôi cảm giác, rất giống một người."

Chu Châu đứng bất động, người nọ liền tiến lên đây, chỉ nhẹ nhàng ôm Chu Châu, vùi đầu chôn ở hõm vai cậu hít hít, sau đó buông ra: "Cám ơn cậu."

Thanh âm của y rất là ôn nhu, tươi cười cũng thực đẹp mắt, đương nhiên, vẻ tươi cười xinh đẹp cũng khó che dấu lấy tịch mịch cùng cao ngạo trong ánh mắt .

Chu Châu cảm thấy lúc y ôm mình, tựa như chó Nhật được chủ nhân ôm lấy, khiến lòng người lông tơ thẳng dựng đứng, đành phải lịch sự cười cười.

"Tôi gọi là Nhạc Viêm." Y nói.

Chu Châu bất đắc dĩ nói: "Chúng ta hình như cũng không quen thuộc."

Người nọ khẽ cười : "Rất nhanh sẽ quen thuộc, tỷ như..... Tôi có thể cùng cậu vui đùa một chút trò chơi a."

Chu Châu sửng sốt, đối phương lại cười bỏ đi, Long Hành Thiên thì mặt nghiêm đen từ trong xe đi ra.

"Gã muốn làm gì?"

Chu Châu gục đầu xuống, bất đắc dĩ nói: "Y nói tôi rất giống người y thích."

"Cho nên muốn ôm cậu, muốn hôn cậu?" Long Hành Thiên trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: "Lên xe đi."

20. Chương 20: Trò Chơi Câu Cá

Hai người ngồi trong xe, cài dây an toàn rồi, Long Hành Thiên như trước không khởi động xe, mặt âm trầm.

"Gã nói cậu giống người gã thích, muốn ôm cậu, cậu tại sao không phản kháng?"

Chu Châu trầm mặc không nói.

"Không ghét đồng tính luyến ái?"

Chu Châu tiếp tục trầm mặc.

Long Hành Thiên thản nhiên nói: "Kia nếu như là tôi, cậu cũng sẽ không chán ghét sao?"

Quay đầu, giật nhẹ khóe miệng cười cười, nhìn Chu Châu, "Cậu cũng giống người tôi thích ni, tôi rất muốn hôn cậu." Nói xong, thân thể cũng sáp lại.

Như đang cười đùa, ánh mắt có chút sắc bén.

Chu Châu khẽ cười nói: "Anh không phải nói…… Đối tôi đây kiểu hình đàn ông, không có hứng thú sao?"

Long Hành Thiên ngơ ngẩn, nhớ tới mình quả thật vì làm cho cậu giảm cảnh giác mà từng nói như vậy, lúc này, lại như cái bạt tai.

"Trước kia không có, về sau có, hơn nữa —— sâu đậm." Nếu đã lộ chân tướng, không bằng hiện da mặt dày đi. Long Hành Thiên xoay người thuận thế tới gần, đặt ở trên người Chu Châu đè lại vai cậu, thấy cậu thản nhiên tươi cười, tâm động khó nhịn.

Sáp vào, nghiêm túc nói: "Chu Châu, nếu nói không ghét, có thể cân nhắc tôi chứ?"

Chu Châu rụt lui thân thể, hắn lại càng tiến thêm một bước tới gần, Chu Châu nghĩ muốn cúi đầu, lại bị hắn buộc nâng cằm lên.

"Nếu như theo lời cậu, tôi cũng muốn xác định quan hệ rõ ràng." Long Hành Thiên nói.

Tuy rằng cũng không nói ra mấy lời kịch gì mà thích em linh tinh, nhưng ý thổ lộ cũng rất rõ ràng.

Có lẽ quá mong chờ, Chu Châu so với Long Hành Thiên đoán trước bình tĩnh hơn rất nhiều.

Giằng co lúc lâu, Chu Châu mới nhẹ giọng nói: "Cho tôi suy nghĩ."

Long Hành Thiên lại như trước không có ý buông ra, vẫn duy trì khoảng cách không đáng kể nhìn chằm chằm Chu Châu, sau đó chậm rãi sáp gần.

Chu Châu tâm trạng thầm kêu không xong, muốn tránh, bên trong xe không gian lại quá mức nhỏ hẹp, mặt sau là ghế dựa phía trước là họ Long, không chỗ có thể trốn……

Quả nhiên dẫn lửa thiêu thân (tự chuốc lấy họa). Hơn nữa lửa này xem ra rừng rực, căn bản tưới không tắt.

Chu Châu nhắm mắt lại ——

Đôi môi chạm nhau, nháy mắt, như có một luồng điện lủi qua toàn thân!

Trên môi độ ấm nóng bỏng truyền thẳng tắp tới nội tâm sâu bên trong, khiến tim đập cũng kịch liệt theo.

Hai người tuy vừa chạm vào lập tức phân, lại như trước vẫn duy trì khoảng cách mặt đối mặt tối , thậm chí có thể cảm giác rõ hô hấp nóng rực của đối phương phả ra ở trên mặt.

Chu Châu khống chế tim đập có chút mất tốc độ, nhẹ giọng nói: "Tôi còn chưa cho anh đáp án, anh hành động cũng quá nhanh chóng đi."

Long Hành Thiên lại nói: "Cậu suy nghĩ vậy còn chưa đủ lâu sao?" Dừng một chút, ý vị thâm trường nở nụ cười: "Tôi đã muốn vào bẫy của cậu, cậu hãy thu đi."

Chu Châu cười cười: "Thu cái gì?"

"Cậu nếu muốn đánh cá, cá cũng vào rồi, dù sao cũng phải phụ trách thu lưới đi." Nói xong lại kề sát vào, làm bộ muốn hôn hôn.

Chu Châu lùi lại nghiêng người né tránh, thản nhiên nói: "Tôi đúng là đang thử anh, hiện giờ biết được anh đối với tôi có 'hứng thú' , về sau khi ở chung tôi sẽ lưu ý nhiều hơn, để tránh tạo thành làm phức tạp."

Cậu còn nhéo "Hứng thú" không tha, vẻ mặt nghiêm túc, xem ra lúc trước bản thân đúng là nói thẳng có chút khó chịu.

Long Hành Thiên cười cười, không tính giải thích.

Chu Châu tiếp tục nói: "Hơn nữa, anh thầm mến người kia nhiều năm, nếu có duyên với anh sẽ gặp lại…… Ah……"

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Long Hành Thiên nhanh chóng dùng hôn môi cắt ngang!

Làm bộ nghiêm trang, lại trộm ăn giấm Chu Châu thật sự là làm cho người ta tâm động, Long Hành Thiên nhẫn nại thật lâu, hiện tại rốt cuộc hiểu được cậu đối với mình cũng có điểm để ý, có lẽ chưa đến độ thích sâu sắc, ít nhất, rất có thiện cảm.

Đôi môi kia hé mở nói chuyện nhĩ lực Long Hành Thiên nghe vào càng như là lông vũ lướt nhẹ qua tim ấm áp mềm mại —— quang minh chính đại cong dương.

Lần này đương nhiên không thể giống vừa rồi lướt qua dừng lại, nếu không thực có lỗi cậu ngày đó ủy khuất bản thân đến hành vi câu dẫn cởi sạch .

Long Hành Thiên không chút do dự, bá đạo cạy mở khớp hàm cậu, bắt được đầu lưỡi muốn lùi bước, dây dưa mút vào.

"Ah…… ưm……"

Bị hôn sâu nhiễu loạn suy nghĩ, chỉ đủ phát tiếng rên rỉ như miêu mễ ra khiến người ta càng thêm tâm động.

Tuy rằng tâm kế rất nhiều, nhưng Chu Châu phương diện này kinh nghiệm thật sự là bần cùng vậy, quả nhiên là do nhiều năm như vậy chưa từng qua lại với bạn gái, có lẽ, còn cướp được nụ hôn đầu tiên của cậu.

Long Hành Thiên trong lòng càng thêm tốt, không khách khí hôn môi càng sâu, đầu lưỡi làm càn trong khoang miệng mềm mại của cậu duyện hôn, thấy Chu Châu lông mi hơi hơi rung động, trong lòng lại phình lên niềm hạnh phúc.

Nhẹ nhàng cầm tay cậu, tay kia thì ôm chặt cậu, không ngừng ôn nhu hôn môi, phá đi tất cả phòng bị của cậu.

Bên trong xe nhiệt độ tăng nhanh, tiếng thở dốc mờ ám trong không gian kín, càng hiển rõ ràng đến kích thích.

Nụ hôn kéo dài rốt cuộc chấm dứt, Chu Châu sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng thở gấp, tuy rằng ra vẻ bình tĩnh, phát ra thanh âm đã có một chút run rẩy: "Anh có thể để cho tôi nói hết lời chứ?"

Long Hành Thiên mỉm cười, dán môi cậu nhẹ giọng nói: "Đừng ghen, tôi nói thầm mến người kia, chính là cậu."

Chu Châu giật mình: "Tôi?"

Long Hành Thiên thở dài: "Còn không phải? Cậu lần nào đều câu 'xin chào', căn bản không chú ý tôi, làm cho tôi rất có cảm giác bị thất bại mà."

Chu Châu cúi đầu nở nụ cười: "Ngày đó Văn Bân nhắc nhở tôi lúc sau, tôi đột nhiên cảm nhận được ánh mắt của anh rất quen thuộc, nhớ lại một ít chuyện thời đại học, mới đầu chỉ là hoài nghi mà thôi, không nghĩ tới thật là anh……"

Quả nhiên là nhớ lại cái gì, cho nên mới cố ý thử đi?

Chính là, cậu ta mới thăm dò thôi sao? Giả tới bộ dáng đơn thuần vô tội như vậy? Nếu nói thăm dò hy sinh không khỏi quá lớn đi, ngay cả quần áo đều cởi, còn không tiếc giả bệnh.

Long Hành Thiên nghĩ thầm, này tỏ rõ mượn cớ thăm dò để câu dẫn mà, hôm nay ở trong quán bar bị người đùa giỡn, cũng là cậu cố tình không né tránh, muốn cho mình ghen bùng nổ đi.

Trước mặt người kia, giở thủ đoạn đến thật lợi hại, có thể mỉm cười đem người bước một dẫn vào giữa bẫy mà không tự biết chút nào.

Phỏng chừng cậu ấy trước kia lúc xử lý án kiện, cũng như vậy ở trên toà án đem luật sư đối phương quấn ngất đi.

Chính mình còn tự cho là đúng đối Tiểu Diễn nói "Đem người quấn đến hôn mê xuống tay mới tốt", kết quả, ngược lại bị cậu quấn hôn mê —— may mắn sớm ý thức được mối nguy, tìm hiểu nguồn gốc mượn cơ hội thổ lộ, ngược lại vất vả cho anh bạn vừa rồi kia, quang vinh thành vật hi sinh một chút.

Long Hành Thiên hơi hơi cong cong khóe miệng, tiến đến bên tai cậu nhẹ bật hơi, hạ giọng nói: "Cậu hiện tại đã rõ đi, tôi chính là thích cậu đã lâu rồi, muốn bồi thường tôi một chút hay không."

Nói xong lại bu tới muốn hôn hôn.

Chu Châu cười né tránh, kỳ thật là có chút sợ hãi loại hôn run rẩy khiến cho tim đập loạn nhịp này, đó là loại ngay cả cảm giác lòng bàn chân đều bị tê liệt, hơi thở nồng đậm của hắn giống muốn đem mình bao phủ……

Trên mặt tuy rằng ra vẻ trấn định, tim đập lại siêu tốc đã sớm tiết lộ bí mật chủ nhân .

Nhiều năm chưa từng có kinh nghiệm luyến ái ai, còn đi hôn với người đàn ông có con, tuy rằng có thể vui đùa tâm kế, mỗ ở sự tình trên vẫn là không sánh bằng. (mỗ: chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra)

Đánh Thái Cực quyền, Long Hành Thiên có lẽ không phải đối thủ mình, cũng đến đao thật súng thật, chính mình không kinh nghiệm lộ rõ khoanh tay chịu trói.

Chu Châu bất động thanh sắc khụ một tiếng, thản nhiên nói: "Lái xe đi, đậu nữa cũng bị phạt tiền."

Long Hành Thiên mỉm cười, rốt cuộc nhận được chuyển biến tốt, từ trên người Chu Châu dịch chuyển về chỗ ngồi mình, khởi động xe.

"Tôi đưa cậu trở về."

Trong thanh âm đột nhiên, trở nên đặc biệt ôn nhu.

Xe trên đại lộ chậm rãi đi trước, bên đường ngọn đèn rực rỡ xuống quang ảnh sáng rực, Chu Châu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi nở nụ cười.

Thử tới thử đi, quả nhiên đem mình mắc vào.

Hoàn hảo hiện tại quan hệ của hai người, rốt cuộc cũng không hề mờ ám bất minh, giới định càng thêm minh xác lên —— không là bạn bè cùng đồng sự nữa, mà là phát triển hướng tới người yêu .

Không làm việc với nhau, yêu đương sẽ càng thêm an tâm, không cần lo lắng những lời nói nhàn rỗi tinh tinh ấy.

Không cầm lấy tiền lương hắn cho, không có gút mắt về kinh tế, tình cảm cũng sẽ tương đối đơn thuần một ít.

Nhìn người đàn ông vẻ mặt thỏa mãn tươi cười bên cạnh kia, Chu Châu trong lòng không khỏi ai thán: nguyên lai hai người đều giả đứng đắn, kỳ thật, một người so với một người gian trá.

Trong ấn tượng ban đầu ông chủ nọ có lẽ phép có giáo dưỡng bề ngoài ôn hòa, cùng Long Hành Thiên hiện tại cười giống như mèo trộm thịt, dung hợp khéo léo cùng một nơi, cũng khiến Chu Châu nhiều năm qua khó cảm nhận được tim đập dồn dập tăng nhanh—— có lẽ có điểm khoa trương, hết thảy điều kiện khách quan đều chuẩn bị tốt, nụ hôn ngoài ý muốn đều đã xảy ra, hiện tại mới bắt đầu lo lắng vấn đề thích hay không thích .

Đây là điển hình "Hành động vượt mức quy định, tư duy lạc hậu."

Nhìn mặt mình trên cửa kính xe, Chu Châu trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, quả nhiên tự làm tự chịu.

Hiện tại, chơi tới chơi đi, lửa trái lại thiêu cháy, nhưng nếu mình tưới không tắt thì làm sao bây giờ, có lẽ đúng như theo lời Văn Bân, bị đun sôi lên rồi.

Xe rất nhanh tới chỗ tiểu khu của Chu Châu , Long Hành Thiên săn sóc đưa Chu Châu xuống xe, phi thường nhanh chóng lại trộm hôn một cái, đôi môi chạm nhau, phát ra "Thu" một tiếng, phi thường ám muội.

Long Hành Thiên ở bên tai Chu Châu nhẹ giọng nói: "Trở về sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai điện thoại cho anh."

Nói xong liền chui vào xe, nghênh ngang mà đi.

Chu Châu trong lòng có chút căm giận, xem ra hắn đã muốn nắm giữ cùng mình so chiêu thành thạo, Thái Cực đánh không lại, liền lấy đao thật súng thật ra.

Hành động rất quả quyết, hạ miệng hướng chuẩn xác, khiến người khâm phục không thôi.

Tuy rằng âm thầm mắng hắn vô sỉ, lại khó có thể che dấu khi bị hắn hôn trộm trong nháy mắt tim loạn nhịp.

Nhẹ hô khẩu khí, làm cho tim đập bình tĩnh lại một chút, lúc này mới bất đắc dĩ cười, xoay người lên lầu.

Văn Bân như trước quần áo không chỉnh, trực tiếp ngồi xổm trên ghế chơi game, Chu Châu tâm tình tốt, đột nhiên rất muốn "Quan tâm chú ý" người kia.

Vì thế vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở đối diện cậu ta, thuận tay đem màn hình máy tình cậu tắt đi.

Văn Bân rống to: "Anh làm cái chi?! Tôi đang quần sát, sẽ bị vây công đến chết a!"

Chu Châu không nhìn cậu gầm rú, nghiêm túc nói: "Cậu mấy ngày nay không tới trường học, Không vấn đề gì sao?"

"Ách……" Văn Bân có chút chột dạ nhìn anh một cái, "Năm bốn không có khóa thôi, đi cũng không có chuyện gì."

Chu Châu ngồi nghiêm chỉnh, tác phong anh hai giáo huấn em trai: "Nói cho cậu nhiều lần, loại võng du đông tây này một vừa hai phải là tốt rồi! Chơi nhiều nhàm chán tôi cũng tự thân lĩnh hội qua, cậu cả ngày cùng người Phong Phiêu Phiêu kia buồn nôn đến buồn nôn đi, có ý tứ sao? Còn hở một tí liền suốt đêm, nhìn cậu mắt thâm quầng liền cùng gấu trúc giống nhau, ngồi trước máy tính lâu, mông cũng giống trái bí đỏ bự."

Chu Châu đột nhiên toát ra từ ngữ cùng so sánh mới mẻ, khiến Văn Bân kinh ngạc hồi lâu, gặp đối phương vẻ mặt nghiêm túc, Văn Bân thật sự không dám cười, vì thế hơi nở nụ cười một chút, trừu rút khóe miệng, cúi đầu nói: "Không có ý nghĩa, cho nên tôi tính cùng Phong Phiêu Phiêu ly hôn."

"Cậu mau tốt nghiệp, cho dù bắt được bảo nghiên thâm niên, không cần viết luận văn sao?"

"Ừm, phải viết, cho nên mấy ngày nay tôi đem sự tình trong game đối phó lúc sau, liền an tâm viết luận văn đi."

"Giấy tốt nghiệp?"

"Còn chưa có……" Văn Bân dừng một chút, gặp Chu Châu phát hỏa, vội vàng lấy lòng nói: "Tôi ngày mốt đi chụp ảnh tốt nghiệp, hắc hắc, anh cũng đừng giáo huấn tôi nữa, tôi biết sai, biết sai, tôi biết Chu ca quan tâm tôi." Mang theo vẻ mặt tươi cười thiếu nợ.

Chu Châu nhướng nhướng mày, xoay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa lại đột nhiên quay đầu lại nói: "Nói cho cậu biết một chuyện tương đối kích thích, cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt trước, nghe xong lúc sau, không được mắng thô tục."

Văn Bân ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, nói."

"Tôi tìm được người yêu."

Văn Bân nhếch miệng cười: "Tốt lắm a."

"Người ấy có con nhỏ."

Văn Bân ngẩn người, tiếp tục nói: "Tốt lắm a, anh có thể trực tiếp làm cha, không cần ở trước cửa phòng sinh nghe vợ gào khóc thảm thiết, giảm được mấy bước đấy."

"Là một nam."

Chu Châu nói xong, mỉm cười nhìn Văn Bân, chỉ thấy miệng Văn Bân nháy mắt mở lớn, lớn có thể nhét vào một cái trứng chim, thật lâu sau mới ngậm lại, muốn mắng người, trừu rút khóe miệng, nhấp hé miệng, lại sửa lại kiểu nói hơi văn hóa một chút : "Canxi oxit ông nội gã."

Nhìn cậu ta sắc mặt biến ảo trong nháy mắt, Chu Châu tâm tình có chút khoái trá: "Không tồi, có tiến bộ." Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Trái lại Văn Bân gục trên ghế ngây người thật lâu sau, cuối cùng thở hắt thật dài ra, vỗ vỗ ngực.

Cùng anh ở với nhau nhiều năm như vậy, cư nhiên không biết anh có phương diện khuynh hướng kia, còn hỏi anh vì sao không tìm bạn gái, vì sao không nóng nảy, vì sao vẫn độc thân, thậm chí hoài nghi anh có phải hay không công năng có chút vấn đề —— chính mình thực mẹ nó ngốc a! Nguyên lai anh thích đàn ông.

Tuy rằng sấm giữa trời quang này làm cho Văn Bân có chút khiếp sợ, bất quá hồi tưởng lại, mẫu đàn ông có điều kiện như anh cư nhiên cũng không tìm bạn gái, quả thật có điểm quỷ dị, nguyên bản còn tưởng rằng anh là quan điểm rất cao, kén chọn.

Văn Bân lắc đầu thở dài, thực bất đắc dĩ nghĩ, nếu có một ngày mình gặp được thằng đồng tính luyến ái nói thích, kia tuyệt đối một quyền đi xuống, đánh gã thành đầu heo.

Bên này, Chu Châu tâm tình vui vẻ hướng tắm rửa, Văn Bân tại kia tức giận bất bình mắng Phong Phiêu Phiêu.

Bên kia, Long Hành Thiên sau khi trở về, đến trước phòng ngủ nhìn Tiểu Diễn, thấy nó làm xong bài tập, để nó sớm đi ngủ, lúc này mới đến phòng khách gọi một cú điện thoại.

Xuyên thấu qua điện thoại truyền tới thanh âm phi thường ôn nhu, lại mang theo chút lười biếng ngạo mạn.

"A, hành động đủ nhanh chóng a, nhanh như vậy liền thu phục sao?"

Long Hành Thiên mỉm cười: "Đa tạ phối hợp của cậu."

"Lần sau lại có 'ăn đậu hủ' tệ tốt như vậy, hoan nghênh tiếp tục tìm tôi a." Người nọ ngáp một cái, thản nhiên nói: "Tôi muốn ngủ, cúp điện thoại đi."

Long Hành Thiên đột nhiên nói: "Nhạc Viêm, mười tám hào Long tộc cùng Tiên giới người chơi tụ hội, tôi nghe nói hội trưởng công hội mấy cậu hội nghị rồi, cậu sao? Tính như thế nào?"

Bên kia hiu hiu một chút, thanh âm lạnh xuống: "Gã đi không?"

"Còn không có thu được hồi âm chính xác, bất quá cậu ta mấy ngày nữa về nước, nếu có thời gian, có lẽ bữa gặp nhau."

Bên kia lạnh lùng nói: "Tôi đây không đi."

Long Hành Thiên bất đắc dĩ cười: "Mấy cậu có cừu đại hận sâu như vậy sao?"

Đối phương hình như không muốn thảo luận đề tài này, thản nhiên nói: "Lần trước diễn đàn công hội tê liệt cũng là tôi tới giúp chiếu cố cậu, cậu không tính cho tôi chút thù lao a?"

Long Hành Thiên cười nói: "Cậu giúp tôi nhiều như vậy lần, muốn thú lao cái gì cứ việc nói, không nên khách khí, tôi không thích nợ nhân tình."

"Ờ, mời tôi ăn hải sản, phố Hạ Nhật gần đây mở thành hải sản rất không tồi, tôi đi ba lượt là đủ rồi. Tôi còn muốn thẻ vàng only one, ngoài ra, chuyện tôi ở F đại làm việc cũng mời cậu tiếp tục bảo vệ bí mật cho, này không sai biệt lắm, nghĩ tới nói sau."

"Được."

Hai người hiểu lòng không thông báo, ăn ý cúp điện thoại.

Long Hành Thiên lúc này mới thở hắt thật dài ra, nhớ tới cảnh Nhạc Viêm ôm lấy Chu Châu vừa rồi, trong lòng vẫn là nổi lên chút tiểu dấm chua.

Tuy rằng buông tha cho một chút đậu hủ, chiếm được khối đậu hủ nghiêm chỉnh, nhưng như trước đối rất "Nhập diễn" mà ôm lấy Chu Châu, còn phải tiến thêm thước ở bả vai cậu thành sinh vật cọ tới cọ lui, có chút khó chịu.

Nhíu mày, lầm bầm lầu bầu: "Chu Châu là của ta, toàn bộ đều là của ta."

(đêm đêm tự kỉ nhớ người yêu =)))))

21. Chương 21: Nhà Ba Miệng

Buổi tối, Chu Châu hiếm thấy muốn đổ bộ game.

Lần trước cắt đứt liên hệ khi mới vừa làm xong nhiệm vụ phu thê, hai người mặt đối mặt đứng trước nguyệt lão, lúc này Chu Châu mới vừa lên tuyến, phát hiện Long Hành Thiên hạ đang đứng ở trước mặt Tiểu Mễ Chúc, như cũ duy trì tư thế thân mật trước khi logout.

Nhớ tới khoảng cách mờ ám trong xe mới vừa rồi, Chu Châu không khỏi nở nụ cười.

Long Hành Thiên rất nhanh liền gửi tin nhắn lại: "Anh mới đổ bộ game, em cũng tới?"

"Ừm." Chu Châu quan tâm hỏi: "Anh còn chưa đi ngủ?"

Long Hành Thiên mỉm cười: "Ngủ không được."

Về phần nguyên nhân ngủ không được, kỳ thật hai người trong lòng đều biết rõ, nhớ tới nụ hôn nhiệt tình kia, Chu Châu đã cảm thấy tim đập đến lợi hại.

Đối Chu Châu mà nói, đây chính là lần đầu tiên yêu đương, trước kia cho dù ở trên toà án công khai, bị người nhiều như vậy nhìn chằm chằm ngó, cũng trấn định tự nhiên, chưa từng có loại cảm giác khẩn trương đến hít thở không thông khi đối mặt Long Hành Thiên mới vừa rồi.

Ánh mắt của hắn thực ôn nhu, nụ hôn của hắn rất nhiệt tình, mặc dù mình cực lực vẫn duy trì trấn định, kỳ thật, tim đập kịch liệt đến bây giờ đều chưa bình ổn được.

Đối phản ứng trúc trắc như vậy bản thân có chút bất đắc dĩ, Chu Châu đánh xuống một hàng chữ: "Tiểu Diễn đã ngủ chưa?"

"Ừm, ngủ rồi."

"Vậy anh cũng đi ngủ sớm một chút đi, em tính nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu chính thức tới Thời Đại đi làm."

"Lần trước bàn với em chuyện ở lại đây, suy nghĩ sao?" Long Hành Thiên đột nhiên nói.

"uhm, em cảm thấy không quá thích hợp."

"Chu Châu, anh thừa nhận trước kia nói vì thuận tiện công việc mới để cho em đến ở, là anh đang tìm cớ, em hẳn là hiểu được tâm tình anh thích em." Dừng một chút, lại nói: "Dọn lại đây được không? Anh sẽ cho em phòng riêng, anh muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em."

Chu Châu lại không ngốc, đương nhiên biết hắn không chỉ muốn nhìn thấy mình, còn muốn thường thường thân một chút ôm một chút đi? Nếu dọn tới nhà hắn, không phải càng thuận tiện hơn?

"Em vẫn thích cuộc sống của mình." Chu Châu cự tuyệt.

"Được rồi, anh cũng không muốn bức em, lại càng sẽ không cho em áp lực, anh lấy thân phận người yêu mời em đến nhà anh làm khách, có thể chứ?" (XD~)

Người này thật đúng là lại đánh viên đạn bọc đường (mật ngọt chết ruồi), Chu Châu nghĩ thầm.

"Thân phận người yêu, em đồng ý đi?" Long Hành Thiên tiếp tục hỏi đánh vỡ sa oa tới cùng. (sa oa: nồi đất)

Chu Châu không khỏi bất đắc dĩ, hôn đều hôn qua, chẳng lẽ còn có thể không đồng ý?

Bất quá, chính mình cũng muốn cùng đứa nhỏ bồi dưỡng cảm tình một chút, thuận tiện cùng người lớn kia cũng nhiều ít "Xâm nhập" hiểu biết.

Vì thế cười đáp ứng: "Được, cuối tuần đi."

Có lẽ tâm tình hai người đều hoài chờ mong, cuối tuần rất nhanh đã tới.

Tối thứ sáu, Chu Châu mới vừa tan tầm, liền nhận được điện thoại Long Hành Thiên : "Tan tầm rồi, anh tới đón em."

Điện thoại hắn liền sánh kịp với tiếng chuông tiết học đặc biệt chuẩn, Chu Châu không khỏi hoài nghi, có phải hay không hắn điều tra qua bảng giờ giấc của mình……

Mỉm cười: "Không cần, em có chút chuyện, xử lý xong lúc sau tự mình tới."

Long Hành Thiên dừng một chút, "Tốt lắm, anh đi chuẩn bị bữa tối trước."

"Em về đến nhà sau đó tự mình làm đi, anh không cần đi nhà hàng mua." (=)))

Long Hành Thiên sửng sốt, "Làm sao em biết?"

"Ờ, đồ ăn anh lần trước chiêu đãi em là đồ ăn của quán Minh Hải, em từng nếm qua, ấn tượng sâu sắc."

Long Hành Thiên chê cười sờ sờ mũi, mình quả thật có điểm mất mặt, chưa từng nấu ăn, lần trước làm bộ làm tịch mua về.

Chính là không nghĩ tới Chu Châu cư nhiên trấn định như vậy, giấu giấu diếm diếm sâu như vậy, biết rất rõ ràng, lại cái gì cũng không nói toạc.

"Tốt lắm, anh cùng Tiểu Diễn ở nhà chờ em."

"Ừm, đợi gặp."

Cúp điện thoại lúc sau, Chu Châu xoay người đi xuống lầu, nếu muốn đến nhà hắn làm khách, cũng không thể tay không mà tới.

Vì thế đến siêu thị gần đây, mua xe đồ chơi rất đẹp, chính là, trẻ nhỏ dễ dụ, người lớn không biết thích cái gì nhỉ?

Đi ngang qua tiệm chuyên kinh doanh bên cạnh …, chọn một cái cà- vạt màu đen, nghĩ thầm, phối bộ tây trang nọ của hắn hình như rất được, lúc này mới cười cười hài lòng, ngồi xe taxi hướng nhà bọn họ chạy đi.

Chu Châu nhấn chuông cửa, Tiểu Long Diễn liền nhanh chóng chạy đến mở cửa, thần sắc vẻ mặt khẩn cấp, chớp đôi mắt lớn, nhìn qua quả thực đáng yêu mà.

"Chú Chu, chờ chú đã lâu!" Long Diễn ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm món đồ chơi xe ô tô, bộ dáng mau chảy nước miếng, "Đây là cho cháu sao?"

Chu Châu không khỏi cười sờ sờ đầu nhóc phát, "Ừhm, tặng cho cháu, thích không?"

Long Diễn gật đầu như đập tỏi, "Thích!"

Long Hành Thiên tựa cửa mỉm cười: "Tiểu Diễn, ngươi thật đúng là cho ta mất mặt a."

Long Diễn giật nhẹ khóe miệng, từ trong tay Chu Châu đoạt mô hình xe bỏ chạy vào phòng của mình chơi nhi.

Chu Châu cùng Long Hành Thiên đối diện thật lâu sau, lúc này mới mỉm cười cúi đầu, từ trong bao lấy ra cái hộp nhỏ, đặt trong lòng bàn tay Long Hành Thiên, "Đây là đưa cho anh."

Long Hành Thiên mở hộp ra nhìn đến cà- vạt, tựa như có chút kinh hỉ, đột nhiên nhào tới ôm lấy, "Cám ơn em……"

Chu Châu muốn giãy giụa, lại bị hắn ôm càng chặt hơn, nghe hắn nhẹ giọng nói xong: "Anh thật cao hứng, không nghĩ tới em còn có thể tặng quà cho anh."

"Đây là lần đầu tiên anh nhận được quà…… không ngờ người yêu tặng."

Nam nhân đứng đắn này tại bên tai thấp giọng nỉ non, thanh âm bởi vì kích động mà có chút run nhẹ, Chu Châu trong lòng lập tức mềm xuống, ôm lấy hắn lại, nhẹ nở nụ cười.

Long Hành Thiên ôm buộc chặt, cánh tay bởi vì dùng sức quá mức, khiến thân thể hai người càng dán chặt với nhau, cảm thụ được tim đập của đối phương .

"Chú, cái công tắc kia……" Tiểu Long Diễn nhô đầu ra, thấy hai người lớn ôm nhau, không khỏi nghi hoặc trừng mắt nhìn.

Chu Châu nhanh chóng đẩy Long Hành Thiên ra, đem người nào đó mặt âm trầm bỏ rơi tại chỗ, vẻ mặt dường như không có việc gì tiêu sái đến trước mặt Tiểu Diễn, mỉm cười nói: "Làm sao vậy Tiểu Diễn?"

Long Hành Thiên ho nhẹ một tiếng, giả nghiêm túc đối Long Diễn nói: "Không cần gặp chuyện gì lại tìm người lớn hỗ trợ, ngươi muốn học phải độc lập, nghe thấy không?"

Long Diễn rụt rụt cổ, "Chính là lần trước phá hủy máy giặt, con một mình sửa, kết quả đem máy giặt thành tu phế đi, người không phải nói về sau có việc phải trưng cầu ý kiến của người sao……"

Chu Châu cười sờ sờ đầu Tiểu Diễn : "Tốt lắm, đừng cùng ba ba tranh luận, chú cùng cháu coi."

Thấy hai bọn họ gần gũi nhiệt nhiệt vào phòng ngủ, Long Hành Thiên không khỏi lại sinh ra loại ý tưởng "Hai người bọn họ giống cha con, mình mới là ba sau" này.

Chờ Chu Châu rốt cuộc giúp Tiểu Diễn chuẩn bị tốt xe đồ chơi, đã là sáu giờ tối, hai người cùng nhau tại phòng bếp nấu cơm, Chu Châu vẻ mặt đứng đắn chỉ huy Long Hành Thiên, giúp rửa rau xanh, giúp xắt thịt ti, Long Hành Thiên thì phi thường phối hợp giúp việc cho cậu.

Tình cờ lúc ánh mắt gặp nhau, Long Hành Thiên bình tĩnh thản nhiên, càm rỡn đánh giá Chu Châu đeo tạp dề, rồi sau đó lại mỉm cười, cũng không quay đầu trốn tránh tầm mắt.

Long Hành Thiên tiến lên, từ phía sau lưng ôm lấy cậu, đem cằm gác trên vai cậu, nhẹ giọng nói: "Thích anh sao?"

Chu Châu tiếp tục trở mình xào thịt ti trong chảo, bị hắn phả hô hấp ở bên tai biến thành ngứa, bất động thanh sắc nói: "Giúp em chuyển chai xì dầu."

Long Hành Thiên bất đắc dĩ buông ra, đem xì dầu đưa tới, sau đó xoay người đi gọi Tiểu Diễn chuẩn bị ăn cơm.

Trên bàn cơm, Tiểu Diễn một mình ngồi ở đối diện vùi đầu húp cháo, Long Hành Thiên và Chu Châu thì kề vai ngồi, Long Hành Thiên thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho Chu Châu, Chu Châu trên mặt thì vẫn mang theo nụ cười thản nhiên.

Một bữa cơm ấm áp vô cùng, Long Diễn ngẫu nhiên lại tuôn ra một ít từ ngữ làm cho người ta ôm bụng cười, mỗi khi lúc này, Long Chu hai người rất ăn ý nhìn nhau cười.

Sau khi ăn xong, Chu Châu cũng không tính đi, cùng Tiểu Diễn làm bài tập, Long Hành Thiên trong lòng không khỏi nghi hoặc, lần trước cậu cố ý lưu lại là vì thử, còn dùng phương thức đáng sợ như vậy đến câu dẫn mình, lần này chẳng lẽ lại có quỷ kế gì?

Ngồi ở trên ghế sô pha xem TV, thỉnh thoảng nhìn tới ánh đèn mời nhạt trong phòng ngủ, Chu Châu khi giảng giải đề bài cho Tiểu Diễn khuôn mặt ôn nhu tươi cười, Long Hành Thiên trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ ấm áp, hình thức ở chung hiện tại, rất giống một ấm áp gia đình.

Tuy rằng thái độ Chu Châu khiến người ta nắm không chắc, nhưng ít nhất, cậu đã muốn dần dần tiếp nhận tình cảm của mình rồi, đó cũng là hiện tượng tốt.

Mười giờ tối, Long Hành Thiên đến phòng Tiểu Diễn kêu thằng nhóc đi ngủ sớm một chút, Chu Châu giúp Tiểu Diễn đắp chăn, lúc này mới theo Long Hành Thiên từ phòng ngủ đi ra.

"Anh tắm rồi?" Ánh mắt thản nhiên ngắm khuôn ngực trần của Long Hành Thiên, sau đó bất động thanh sắc dời đi.

"Ừm, em đi tắm đi, áo ngủ anh đặt ở nhà tắm."

Chu Châu gật đầu, vòng qua Long Hành Thiên vào nhà tắm, Long Hành Thiên tổng cảm thấy, hôm nay Chu Châu có chút quái dị.

Nghi hoặc sau khi cậu tắm rửa xong đi ra, rốt cuộc chiếm được giải thích.

Nhìn cậu sắc mặt ửng đỏ, bộ dáng bức rức, tựa như đang thẹn thùng đi?

Phỏng chừng là muốn cảnh tượng như lần trước cởi sạch đến hấp dẫn , có chút ngượng ngùng.

Long Hành Thiên mỉm cười đến trước mặt cậu, lúc này hắn trái lại bổn phận rất nhiều, áo ngủ cởi cực nhanh, xương quai xanh đều nhìn không thấy, không khỏi có chút hoài niệm cậu cố ý đem quần áo cởi, khi nằm thẳng ở trên giường gọi nóng thái độ mị hoặc .

"Em không nóng?" Long Hành Thiên thấp giọng nói.

Chu Châu cười lắc lắc đầu, "Em đi ngủ."

Còn chưa đi hai bước, đã bị Long Hành Thiên kéo trở về, chuẩn xác hôn lên.

"Ah……"

Giãy giụa nho nhỏ đều bị Long Hành Thiên ngăn chặn, một đường ôm hôn, rất nhanh tới bên giường, tay thuận thế nhấn một cái, đem người áp đảo trên giường.

Long Hành Thiên khởi động cánh tay nhìn cậu, đôi môi cậu thực mê người màu sắc hồng nhuận, ánh mắt đen láy lại mang theo ý cười, "Động tác của anh nhanh quá đi." Chu Châu nói.

"Đây là theo đuổi hiệu suất cao của thời đại, huống chi là đối với em, chậm rãi đánh Thái Cực quyền anh cũng không phải đối thủ của em." Long Hành Thiên nở nụ cười, sáp tới, dán môi hỏi: "Anh cảm thấy hơi nóng, em sao?"

"Em cũng vậy."

Hai người hiểu lòng không hết, Long Hành Thiên thực tự giác đến gần, nhẹ nhàng hôn môi cậu.

Chu Châu có một lần kinh nghiệm, cư nhiên bắt đầu học bộ dáng đáp lại, chiếc lưỡi linh hoạt chủ động đưa tới, điều này khiến Long Hành Thiên kích động dị thường, nhiệt tình cuốn lấy đầu lưỡi cậu.

Nguyên bản đơn thuần hôn môi dần dần trở nên kịch liệt lên, Chu Châu trái không còn bộ dáng ngượng ngùng mới vừa rồi kia, tay cũng thực tự giác vòng ở thắt lưng Long Hành Thiên, nhẹ nhàng cọ xát.

Kịch liệt hôn môi phát ra tiếng nước chậc chậc, trong phòng ngủ yên tĩnh có vẻ cực kỳ ám muội.

Khi nụ hôn vừa chấm dứt, hai người đều có chút hô hấp không xong, quần áo không chỉnh, Long Hành Thiên đôi mắt trở nên thâm thúy, Chu Châu trong mắt ý cười cũng càng đậm chút.

Hai người đều có tâm riêng, không hẹn mà cùng đưa tay ôm lấy đối phương, nhợt nhạt hôn môi.

Giữa âu yếm thân mật, quần áo nữa mở, da thịt trần trụi dán tại cùng nhau, truyền lại nhiệt độ ấm áp, còn có tim đập loạn nhịp.

Long Hành Thiên đem hôn ấn tại xương quai xanh tinh xảo của Chu Châu, một đường xuống phía dưới, hôn ấn hạ xuống dấu vết chuyên thuộc về mình —— lần trước xem được sờ không được, kết quả chạy tới nhà tắm tắm, lần này, đã không cần phải… do dự nữa.

Hiếm có chính là, Chu Châu không có cự tuyệt, càng không có giãy giụa, ngược lại có vẻ thực thuận theo, điều này khiến Long Hành Thiên có chút kinh ngạc, nguyên bản nghĩ cậu sẽ không nhanh tiếp nhận như vậy.

Hai người đều là đàn ông trưởng thành, huyết khí phương cương, động tác rất mau liền khơi dậy một mảnh liệt hỏa hừng hực, kéo điện lưu lẻn trong cơ thể .

Bộ vị mẫn cảm cũng rất nhanh nổi lên phản ứng, bày ra trạng thái bán đứng thẳng .

Long Hành Thiên vốn không nghĩ tiến triển nhanh như vậy, kế hoạch hôn một chút là tốt rồi, nhưng hiện tại được cậu nhiệt tình đáp lại khiến dục hỏa đốt người, đến nước này, phải phanh lại thật sự khó khăn.

Dừng lại động tác, có chút không xác định hỏi: "Có thể chứ?"

Vì cái gì thuận theo như vậy, không giãy giụa không phản kháng, khiến người ta muốn làm gì thì làm, có vẻ —— có dáng âm mưu?

Chu Châu nhẹ gật đầu, cánh tay vòng qua thắt lưng Long Hành Thiên: "Không cần đến bước cuối cùng."

"Em sợ?" Long Hành Thiên cười cười, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay bắn bộ vị bán đứng thẳng kia, cảm giác rõ ràng thân thể của cậu cứng ngắc.

Chu Châu cười nói: "Nghe nói sẽ rất thống khổ, em chưa bao giờ làm…… Không xác định."

"Anh sẽ ôn nhu." Long Hành Thiên mỉm cười, thân cúi xuống, ngón tay ở bụng bằng phẳng của Chu Châu đảo quanh, dần dần trượt tới mảnh đất mẫn cảm .

"Không bằng để cho em tới đi." Chu Châu đột nhiên xoay người một cái, thừa dịp Long Hành Thiên không chú ý, đem hắn đặt ở phía dưới —— tuy rằng thể lực trên có chênh lệch, bất quá ai nói tác chiến nhất định phải cậy mạnh, thừa dịp thời điểm hắn không phòng bị nhất xuống tay, mới nói là kỹ xảo.

Long Hành Thiên kinh ngạc một lát, nhìn Chu Châu ở trên người mình gặm cắn, không khỏi ôn nhu nở nụ cười, nằm ở trên giường, cánh tay duỗi ra, đem Chu Châu kéo vào trong lòng, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: "Nếu em không, cả hai đều rất thống khổ."

"Không quan hệ, kinh nghiệm cần tích lũy."

"Anh giúp em tích lũy……"

Long Hành Thiên ngón tay thực linh hoạt thân quá khứ, trượt tới mông mượt mà của cậu. Chu Châu hơi thở rõ ràng rối loạn, ghé vào trên người Long Hành Thiên thở gấp dồn dập.

"Em thực mệt, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút đi." Chu Châu đột nhiên khởi động thân muốn trốn, lại bị Long Hành Thiên mặt dày kéo trở về.

"Mỗi lần điểm hỏa cũng bỏ chạy, em nghĩ rằng anh dễ khi dễ như vậy?" Long Hành Thiên ngữ khí nghiêm túc.

Chu Châu cười cười: "Em cảm thấy chúng ta bây giờ còn ở trong giai đoạn hiểu biết thích ứng lẫn nhau, mau như vậy liền tiến hành đến bước này, hình như…… Phi thường không ổn."

"Không mau, anh chờ em rất nhiều năm." Long Hành Thiên thản nhiên nói xong, gặp Chu Châu ánh mắt có chút lóe ra, lại cười khẽ bổ sung: "Kỳ thật, em nhớ rõ anh, đúng không?"

Chu Châu không trả lời, chính là cười muốn chạy trốn, đáng tiếc động tay cũng không phải đối thủ của hắn, ngược lại đang lẩn trốn ly khai cùng bị động tác nắm lại, làm cho hai người thân thể ma xát, độ ấm bên trong tăng cực nhanh, hai người đều ra một tầng mồ hôi.

"Em còn chưa chuẩn bị tốt." Chu Châu nghiêm túc nói: "Anh mạnh hơn tới, em đây cũng không có biện pháp."

Nói xong liền nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ghé vào trên người Long Hành Thiên, dáng "Ngươi tới cường ta không phản kháng, nhưng ta sẽ khinh bỉ ngươi", khóe miệng gợi lên tươi cười lại khiến người hận đến ngứa nghiến răng.

Long Hành Thiên phi thường muốn hung hăng trừng phạt cậu một chút, người này, tỏ rõ biết mình luyến tiếc làm khó cậu, mới nói lời đáng giận như vậy.

Long Hành Thiên bất đắc dĩ: "Chu Châu, chơi lửa cuối cũng sẽ tự thiêu, em biết không?" Cố tình không theo ý em.

"A……" Chu Châu còn chưa kịp kêu lên tiếng, đã bị nụ hôn nhiệt tình ngăn lại, "Ah…… Thả…… Mở……"

Chu Châu thanh âm trở nên vỡ vụn không chịu nổi, thân thể cũng bị đối phương gắt gao ôm vào trong lòng, hai chân bị xảo diệu tách ra.

Long Hành Thiên một tay ôm sát thắt lưng cậu, một tay theo tủ đầu giường lấy dầu bôi trơn, hướng chỗ tư mật của cậu tìm kiếm —— lần đầu tiên bị em giỡn, anh mới không tốt như vậy để tâm cho em trêu cợt lần thứ hai.

Em đã theo anh đùa tâm kế, anh Long Hành Thiên, cũng tuyệt đối không phải người thiện lương đâu.

22. Chương 22: Được Một Tấc Lại Muốn Tiến Một Thước

Kỳ thật, Long Hành Thiên cũng không tính nhanh như vậy liền tiến tới mức tiến triển, mời cậu đến nhà làm khách mục đích chủ yếu, một mặt muốn cùng cậu tiến thêm một bước xác định quan hệ người yêu, về phương diện khác cũng muốn cho cậu cùng Long Diễn ít nhiều cơ hội ở chung —— đương nhiên, hôn môi chỉ là mượn gió bẻ măng lợi ích.

Nhưng mà, hiện giờ, chính cậu nấu một chén cháo gạo thơm ngào ngạt bày ra trước mắt, tản ra mùi hương hấp dẫn……

Đói bụng lâu như vậy, có thể không húp sao?

Đáp án đương nhiên là không rồi.

Cho nên, Long Hành Thiên không hề do dự xuống tay.

Hai người đều là người trưởng thành rồi, làm loại sự tình này hình như thuận lý thành cương, nhưng Chu Châu không có kinh nghiệm thân thể cứng ngắc, quá trình làm công tác chuẩn bị hơi lâu một chút. (thuận lý thành cương: rõ ràng, hợp lẽ, lo-gic)

Long Hành Thiên không có… điểm nào không kiên nhẫn, ngược lại thực ôn nhu một bên hôn cậu, bên kia ngón tay cũng không nhàn rỗi, ở phía sau khuất của cậu vuốt ve, lần đầu tiên đương nhiên cho cậu lưu lại kỉ niệm tốt đẹp.

Chu Châu thân thể cứng ngắc lợi hại, tươi cười cũng có chút miễn cưỡng.

"Anh thật sự muốn?" Ngữ khí có phần khẩn trương.

Long Hành Thiên gật gật đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Chu Châu: "Anh thích em."

Chu Châu cũng nhìn chăm chú vào Long Hành Thiên, tựa như cảm nhận được trong mắt của hắn nồng đậm tình tự, như buông tha khe khẽ thở dài, có chút xấu hổ nói: "Kia nhẹ một chút, em nghe nói sẽ rất đau."

Long Hành Thiên nghi hoặc nói: "Nghe ai nói?"

"Ách…… Tư liệu trên mạng ."

"Em đối phương diện này có hứng thú sao? Còn đi thăm dò tư liệu." Long Hành Thiên nhếch lên khóe miệng cười cười, trong lòng không khỏi hoài nghi, Chu Châu không tìm bạn gái có lẽ là bởi vì cậu căn bản không phải thẳng nam quan điểm rất cao trong tưởng tượng, mà vẫn có khuynh hướng cong đây —— bất quá hiện tại cũng không phải thời điểm khảo cứu điều này. (=)))

Kéo cậu qua, nhẹ nhàng ở trên môi hôn xuống, "Yên tâm, anh sẽ cẩn thận."

Một bên ở trên người cậu hôn môi, dời đi lực chú ý của cậu, đầu ngón tay lại nhanh chóng chuẩn xác dựa vào dầu bơi trơn, sáp nhập bí huyệt phía sau.

Bởi vì địa phương chưa từng bị người chạm qua đột nhiên có vật khác thường xâm lấn, thân thể Chu Châu nháy mắt cứng ngắc, Long Hành Thiên cười trấn an cậu, một bên ôn nhu khẽ vuốt sau lưng của cậu, "Thả lỏng một chút, em như vậy khiến anh cảm thấy rất mang tội a."

Chu Châu cười cười: "Kia hay là thôi đi, em thực mệt……"

Một chút cũng nhìn không ra cậu mệt, trái lại do quá mức khẩn trương, lông mi đều nhẹ run rẩy.

Chu Châu ra vẻ trấn định như vậy, phản ứng trúc trắc, làm cho Long Hành Thiên trong lòng mềm nhũn, bất quá, không thể bởi vì mềm lòng mà cho cậu chạy, mở tiền lệ về sau lại càng không dễ làm.

"Sao có thể tùy tiện coi như xong?" Long Hành Thiên trở mình, đem Chu Châu đặt ở trên giường, cho cậu một nụ hôn ngọt ngào, chờ thân thể cậu hơi trầm tĩnh lại chút, lúc này mới bắt đầu lấy tay khuếch trương bôi trơn……

Tuy rằng ngón tay tham nhập thân thể cảm giác đảo quanh rất quái dị, nhưng hắn ôn nhu cùng quý trọng, động tác biểu hiện lại vô cùng nhẹ nhàng nhuần nhuyễn.

Có dầu bôi trơn trợ giúp, ngón tay ra vào đã rất thuận lợi, hậu huyệt cũng thích ứng dị vật xâm lấn, khép mở lại như đang mời gọi.

Long Hành Thiên lại như trước không thể động, chờ Chu Châu hoàn toàn trầm tĩnh lại, lúc này mới đem bộ vị sớm gắng gượng để tại nhập khẩu ngượng ngùng kia.

Chu Châu quay đầu đi chỗ khác, ngón tay không khỏi nắm chặt gra giường, chờ đợi khoảnh khắc đáng sợ trong truyền thuyết, lại đột nhiên bị Long Hành Thiên kéo tay, mười ngón đan nhau.

"Đừng khẩn trương, sẽ thoải mái."

Long Hành Thiên nói xong, thong thả mà kiên định tiến vào —— bị dũng đạo cực nóng mềm mại quấn lấy bao quanh, khoái cảm ngập đầu lủi thẳng lên, toàn thân không cầm được run rẩy. Tuy rằng rất muốn ở trong cơ thể cậu điên cuồng tiến lên một phen, lại nhìn đến cậu bởi đau đớn mà nhíu mày, cùng mấy ngón tay co rút lại trắng bệch, trái tim cũng bị liên lụy đau đớn nổi lên.

"Đau lắm hả?" Long Hành Thiên ngữ khí dị thường ôn nhu.

Chu Châu sắc mặt trắng bệch, hít một hơi thật sâu lúc sau, mới lạnh nhạt cười, "Hoàn hảo……"

Rõ ràng là đang mạnh mẽ chống đỡ.

Long Hành Thiên cúi thân xuống đến nhẹ hôn cậu, "Anh yêu em, Chu Châu."

Bởi ánh mắt và ngữ khí hắn quá mức nghiêm túc, Chu Châu không khỏi toàn thân run lên, cắn chặt răng, chống đỡ thân thể nghênh hợp động tác của hắn.

Long Hành Thiên yêu thân rất cố gắng, làm cho dục vọng toàn bộ chưa vào, bắt đầu nhập xuất va chạm kịch liệt !

Như đang biểu đạt bản thân đối cậu tình yêu mãnh liệt, đọng lại tình tự lúc lâu theo động tác cuồng nhiệt phát tiết ra……

Mới đầu như xé rách thống khổ, dần dần mất cảm giác, khoái cảm vi diệu theo từng lần nện lủi vào toàn thân, Chu Châu trên mặt dần dần vựng khai một tầng phấn bạch xinh đẹp, tuy rằng cắn răng, tiếng rên rĩ sung sướng rơi sót ra, tất cả ngón tay rất nhanh cũng buông ra, ngược lại ôm lấy lưng Long Hành Thiên.

"Ah…… A……"

Theo động tác sâu nhợt nhạt của cậu, không khỏi kêu lên tiếng, điên cuồng tiến lên kích thích một vòng lại một vòng khoái cảm ngập đầu, như thủy triều đem hai người bao phủ……

Thật lâu sau, rốt cuộc đồng thời tới cao trào, Long Hành Thiên ở bên tai hỏi: "Thoải mái chứ?"

Chu Châu không để ý tới hắn, ngửa đầu nhẹ nhàng thở hổn hển, ngón tay cũng từ trên lưng hắn thả xuống, trên mặt vốn đỏ lại chưa lui đi, bộ vị bị chôn trong thân thể cậu lại gắng gượng khiến phẫn hận không thôi.

“Được rồi chứ? Em muốn nghỉ ngơi……” Tìm lấy cớ muốn chạy trốn, lại bị hắn dùng tay bắt lấy phần eo kéo khoảng cách lại gần.

“Còn sớm mà, lại đến một lần đi.” Ý xấu ở trong cơ thể cậu giật giật, thành công khiến cho Chu Châu rên rỉ rất nhỏ : “A…… Anh thật sự là……”

“Lần đầu tiên đương nhiên cấp cho em lưu lại kỉ niệm đẹp, nếu không, như thế mới đối em thoát y hấp dẫn, hy sinh lớn như vậy.” Long Hành Thiên nhẹ cười, ôm chặt Chu Châu, động tác trong cơ thể cậu tiến lên nhanh hơn.

“Anh thật sự là được…… Tấc…… Tiến……”

Gian nan phát ra thanh âm vỡ vụn, chữ thước cuối cùng vẫn chưa nói thành lời, đã bị một trận thở dốc kịch liệt thay thế.

Phòng ngủ Long Hành Thiên bóng người chồng nhau, xuân sắc dạt dào.

Cách vách Tiểu Long diễn lại trong mộng đẹp chảy nước miếng: “Ba ba nói, chú Chu ngày mai sẽ mang con đi sân chơi, tàu lượn, chơi bạt nhún……”

Sáng sớm hôm sau, Long Diễn thức dậy lúc sau, đột nhiên cảm thấy rất bụng đói, liền tiện đường sờ soạng qua phòng ngủ cha, gõ gõ, ai? Cửa sao lại khóa.

Long Diễn thực hoang mang lại gõ cửa gõ cửa, chỉ thấy cha tùy ý quấn cái áo ngủ đi ra, “Mới sáng sớm gõ cái gì?” Làm bộ muốn nhéo lỗ tai Long Diễn.

Long Diễn lui lui cổ, “Ba, con đói bụng.” Thăm dò hướng phòng ngủ nhìn lại, mơ hồ thấy chú Chu cũng ngủ ở trên giường.

“Mới sáng sớm lại đói bụng, ngươi cầm tinh heo sao?” Long Hành Thiên búng cái trán Long Diễn.

Long Diễn nghiêm túc nói: “Trải qua một đêm nghiêm chỉnh tiêu hóa, mới sáng sớm đương nhiên sẽ đói.”

“Đói bụng tự mình tìm ăn, trong tủ lạnh có sữa bánh ngọt, ngươi chỉ dài miệng mà tay không dài sao? Xú tiểu tử.” Lại búng lỗ tai một cái.

Long Diễn ngoan ngoãn gật đầu, “Nga.” Sau đó lại thăm dò hướng phòng ngủ nhìn thoáng qua, “Chú Chu bị bệnh, ba ba đem chú ấy về phòng săn sóc?”

Long Hành Thiên nhẹ khụ một tiếng: “Ừ, chú ấy phát sốt.”

“Nghiêm trọng sao?”

“Thực nghiêm trọng, cho nên ngươi đừng tới quấy rầy chú, nghe rõ không? Ăn xong bữa sáng tự mình đi chơi trò chơi.”

Long Diễn gật gật đầu, xoay người chạy đi.

Long Hành Thiên thì trở lại phòng ngủ, tiếp tục thưởng thức vẻ mặt Chu Châu đang ngủ.

Tối hôm qua do quá mệt mỏi, Chu Châu ngủ thật sự say, gắt gao nhắm mắt lại, khẽ mím môi, vẻ mặt đơn thuần vô hại —— nhưng Long Hành Thiên lại biết, cậu mới không phải cừa con đơn giản, thủ đoạn cực cao minh, bằng không làm sao có thể ở giới luật sư bắt đầu ba năm thành thần thoại bất bại.

Cậu bất quá là giỏi về ngụy trang mà thôi, chẳng qua tối hôm qua chưa kịp ngụy trang thôi, trực tiếp mà phản ứng trúc trắc, thật sự làm cho lòng người ngứa khó nhịn, vì thế có chút không khống chế được phải hơn hai lần.

Long Hành Thiên không khỏi cười sờ sờ mũi, rốt cuộc thành công cùng cậu tiến hành tới bước cuối cùng rồi, tuy rằng tốc độ quá nhanh mà có chút bất ngờ, nhưng Long Hành Thiên như trước cảm thấy phi thường thỏa mãn, ít nhất, thân thể hai người đặc biết phù hợp, dưới khoái cảm mãnh liệt điên cuồng hơn nửa đêm, không để lại điều gì tiếc nuối.

Cậu ấy nhìn qua cũng rất hưởng thụ, tuy rằng vẫn mạnh miệng trốn tránh vấn đề, nhưng khoái trá rên rỉ kia cũng không lừa được người.

Chu Châu lông mi run rẩy, ánh mắt chậm rãi mở, nhìn Long Hành Thiên khuôn mặt thật to tươi cười lúc sau, nhẹ nhàng cười cười, hỏi: "Mấy giờ?"

"Tám giờ."

Chu Châu muốn ngồi dậy, nổi lên một trận bủn rủn nửa phần eo, lại bất đắc dĩ nằm trở về.

Long Hành Thiên ôn nhu nói: "Nếu mệt ngủ tiếp tí nữa, ngày mai cuối tuần không cần làm việc."

"Ừm." Chu Châu gật đầu, sau đó giật giật đầu, quấn quấn chăn, vẻ mặt biểu tình thỏa mãn tiếp tục ngủ.

Một lát, lại mở mắt ra: "Anh ngồi ở đây em ngủ không được, đi bồi Tiểu Diễn đi."

Long Hành Thiên mỉm cười, đưa tay sờ sờ tóc Chu Châu, nhẹ giọng nói: "Anh vẫn có một vấn đề muốn hỏi em."

"Ừ."

"Em nhớ rõ anh sao? Cái kia thời đại học trộm thầm mến kẻ ngốc em." Dừng một chút, lại bất đắc dĩ thở dài, nói: "Anh khi đó còn thường xuyên chạy tới trường học tụi em, nhìn em ở trên toà án mô phỏng biện luận, vẫn trộm chú ý em, chẳng qua mỗi lần gặp mặt em lại chỉ chào hỏi nói 'xin chào', khiến anh cảm thấy phi thường buồn bực."

Chu Châu nhẹ cười: "Anh cứ nói đi?"

"Còn kêu anh nói cái gì, anh là cho em giải thích." Long Hành Thiên bàn tay vòng qua thắt lưng Chu Châu, săn sóc mát xa cho cậu.

Chu Châu dừng một chút, hướng trên người Long Hành Thiên đến gần một ít, thản nhiên nói: "Em nói rồi, con người em không dễ nhớ rõ người, lúc trước ngay cả bạn phòng đều ở chung một vòng sau mới quen thuộc được."

Long Hành Thiên không khỏi một trận mất mác: "Xem ra em đối với anh không có ấn tượng……"

Còn chưa nói xong, đã bị Chu Châu cười cắt ngang: "Nhưng mà, có chút người cả ngày ở trước mặt em lúc ẩn lúc hiện, còn mỗi lần ăn cơm đều kế bên em, biệt biệt nữu nữu chạy sát theo em lướt qua, em muốn không nhận ra đều không được."

Long Hành Thiên trong lòng ngẩn ra: "Vậy em biết anh thầm mến em sao?"

"Không xác định, khi đó quá nhỏ, cảm giác mông mông lung lung, em không biết anh muốn làm gì, đành phải rất lễ phép đối anh, sau anh lại biến mất không hiểu, em chỉ cảm thấy rất kỳ quái."

Chỉ có nhân tài nhận thức sẽ nói "Xin chào", nếu người xa lạ, ai lại nhàn rỗi mỗi lần gặp mặt đều chào hỏi?

Long Hành Thiên không khỏi bật cười, âm thầm chửi mình ngu ngốc, rối rắm nhiều năm như vậy, quả nhiên khi đó quá ngu ngốc, đạo lý rõ ràng như vậy cũng chưa suy nghĩ cẩn thận.

Còn tưởng rằng Chu Châu mỗi lần đều nói "Xin chào" là bởi căn bản không nhớ rõ mình……

Chu Châu chính là cái loại người bình tĩnh đạm mạc này, chính mình không chủ động nói minh bạch với cậu, chẳng lẽ hy vọng cậu có thể trái lại đuổi theo hỏi: "Bạn đi theo mình làm gì" sao?

Bất quá bây giờ nghĩ lại, khi đó mông lung ngây ngô thầm mến, cho dù thổ lộ, cũng sẽ không có kết quả tốt.

Ít nhất, đoạn thời gian ông ba bức mình xuất ngoại kia, tưởng niệm và tra tấn tất cả đều tự mình độc lập thừa nhận, năm đó không có đem dụ dỗ Chu Châu —— đây là chuyện đáng được ăn mừng cỡ nào.

Hiện giờ đã trở lại, hai người tuổi tác như vậy, lịch duyệt như vậy, không có gánh nặng lớn như vậy, mới càng thích hợp cùng một chỗ đi.

Như vậy, hiểu lầm và bỏ lỡ năm đó, nghiêm khắc mà nói, cũng là điều kiện khách quan cho tình yêu thuận lợi hiện giờ.

Long Hành Thiên càng ôm chặt Chu Châu, nghiêm túc nói: "Vậy hiện tại, em yêu anh chứ?"

Chu Châu cười mà không đáp.

"Anh muốn nghe em nói." Long Hành Thiên chấp nhất hỏi.

"Ngôn ngữ có đôi khi quá mức trống rỗng, em có ý tứ gì anh còn chưa hiểu sao?" Chu Châu chỉ chỉ dấu vết xanh tím trước ngực, thản nhiên nói: "Em còn chưa ngủ đủ, tiếp tục."

Sau đó càng kéo chăn trở về, nhắm mắt lại.

Long Hành Thiên nở nụ cười, trong lòng hiểu cậu là không được tự nhiên không chịu nói ra lời, nhưng hành động thực tế đã chứng minh rồi, cậu đối với mình cũng không phải không có cảm giác.

Bằng không tối qua cũng sẽ không ỡm ờ cùng mình làm đến bước kia.

Gặp Chu Châu ngủ an ổn, Long Hành Thiên trong lòng ấm áp, không khỏi cũng nằm lại, đem cậu ôm, cùng nhau quay lại giấc ngủ.

Đương nhiên, Long Hành Thiên cũng không có ngủ, chỉ là lẳng lặng cảm thụ hô hấp và nhịp tim của cậu, hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong ngực này.

Thẳng đến khi mười giờ sáng, Chu Châu mới tỉnh lại, Long Hành Thiên đang ngồi ở đầu giường đọc sách, Chu Châu không khỏi nhíu mày: "Anh không nhìn tới xem Tiểu Diễn sao?"

Long Hành Thiên nói: "Anh đi xem rồi, nó đang chơi game."

Chu Châu gật đầu, nhu nhu thái dương có chút đau nhức, ngồi dậy, chăn đơn trượt xuống, lộ ra một mảnh lớn hôn ấn che kín trong ngực

Long Hành Thiên buông sách, liếc mắt nhìn Chu Châu cực kì khêu gợi một cái, cười hỏi: "Đói bụng chưa? Anh đi chuẩn bị đồ ăn cho em."

"Ừm." Chu Châu mỉm cười, Long Hành Thiên lại gần hôn cậu một cái, lúc này mới đứng dậy đi nhà bếp.

Một lát sau , Tiểu Long Diễn đẩy cửa ra, đem đầu dò xét tiến vào, nhìn thấy Chu Châu ngồi ở trên giường, nhếch miệng nở nụ cười: "Chú Chu tỉnh?"

Chu Châu cười gật đầu.

Long Diễn hai bước liền chạy tới, trong tay đặt hòm thuốc bên cạnh, lục ra một hộp thuốc hạ sốt, ngồi ở đầu giường nghiêm túc hỏi: "Phát sốt khá hơn chút nào chưa ạ?"

Chu Châu đoán rằng Long Hành Thiên lại lừa gạt trẻ nhỏ, bất quá chuyện này cũng không cách nào giải thích, đành phải tương kế tựu kế hàm hồ đáp: "Ừ, tốt hơn nhiều."

Long Diễn nháy mắt mấy cái: "Chú không phải phát sốt rất nghiêm trọng, ra bệnh sởi ?"

Chỉ chỉ chỗ xương quai xanh mảnh lớn hôn ấn.

Chu Châu tươi cười cương ở bên môi, nhanh chóng dùng chăn thân thể: "Cái kia…… Sẽ lây bệnh, cháu đi nhà bếp với ba ba cháu ăn trước, chú nghỉ ngơi một chút nữa."

"Dạ, chú nghỉ ngơi khỏe a, không theo bồi cháu đi sân chơi cũng không sao! Hạ sốt rồi bàn sau, cháu đem thuốc cho chú đến đây." Tiểu Long Diễn ý tưởng đơn thuần, thật đúng là cho rằng phát sốt ra một thân bệnh sởi.

Chu Châu có chút dở khóc dở cười, càng cảm thấy không chú ý mà trước mặt trẻ nhỏ bại lộ hôn ấn của mình —— phi thường dọa người.

Long Hành Thiên vốn định đem cơm đưa đến phòng ngủ, kết quả Chu Châu lại rời giường, rửa mặt chải đầu xong, ngồi ở phòng ăn cùng nói chuyện với Tiểu Diễn .

Lúc ba người cùng nhau ăn trưa, Chu Châu đột nhiên hỏi: "Tiểu Diễn muốn đi sân chơi sao?"

Long Hành Thiên nhíu mày: "Nó không muốn đi."

Long Diễn bĩu môi: "Muốn đi."

Hiện tại có cái lồng Chu Châu, thằng nhỏ này lá gan càng lúc càng lớn.

Chu Châu mỉm cười sờ sờ đầu Tiểu Diễn: "Chú cùng cháu đi, ngày mai đi, hôm nay…… Thân thể có chút không thoải mái."

Tiểu Long Diễn bật người hưng phấn kêu lên: "Thật tốt quá, cám ơn chú Chu!" Nói xong lại híp mắt nhìn nhìn Long Hành Thiên mặt bình tĩnh , ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế: "Ba ba, con có thể đi không?"

Long Hành Thiên bất đắc dĩ: "Đi đi đi, phục hai người các ngươi." Quay đầu lại lặng lẽ đối Chu Châu nói: "Thằng nhóc này tối được một tấc lại muốn tiến một thước, em đừng đối quá tốt."

Chu Châu mỉm cười: "Được một tấc lại muốn tiến một thước, đây không phải rất giống với anh sao?"

Long Hành Thiên buồn bã nói không ra lời.

23. Chương 23: Công Thành Chiến

trong mộng giang hồ trải qua lần thứ sáu thăng cấp sever, rốt cuộc tại cuối tuần này mở ra công thành chiến mọi người chờ mong đã lâu.

Long Hành Thiên hạ bởi tối qua nếm ngon ngọt, tâm tình phi thường vui vẻ. Thứ mọi người gọi là người gặp chuyện vui tinh thần sàng khoái, thời điểm ở trong IS chỉ huy công thành chiến, thanh âm mang theo ý cười khiến người công hội phía sau lưng tập thể nổi lên phiến lông tơ.

Mà bang chủ phu nhân thần bí Tiểu Mễ Chúc, từ đầu đến cuối đều không có ở trên IS xuất hiện.

Đương nhiên, Chu Châu lúc này đang bồi bên người Tiểu Long Diễn cùng nhóc chơi game với nhau, căn bản không có cơ hội trên IS ngữ tán gẫu, nhưng thật ra Long Hành Thiên đang ngồi ở bên cạnh, mang theo tai nghe với micro đặt ở bên môi, nghiêm trang chỉ huy chiến dịch.

Trong thư phòng dồn ba người, này vui vẻ ấm áp.

Long Diễn ở bên cạnh le lưỡi, nhẹ giọng nói: "Ba ba cháu đứng đắn lên thành bang chủ đích thực."

Chu Châu chỉ nhẹ mỉm cười, không làm đánh giá.

Hôm nay Long tộc tiến thêm một đôi tân phu thê trái lại có vẻ cực kì sinh động, chỉ là không ra tiếng, như cũ ở trong game đánh chữ trao đổi.

"Ông xã, một ngày không gặp như cách ba thu, ta thật nhớ ngươi nhớ đến ngủ không được." Phong Phiêu Phiêu nói.

Hào Hoa Phong Nhã đã quen người kia nhàm chán cùng vô sỉ, tùy ý trở về câu: "Ờ, ta cũng muốn ngươi chết bầm, nằm mơ đều mộng đầu ngươi biến thành bộ xương khô, trên người dài ra tám cái móng vuốt, liền y hệt nhện tinh trong game."

Hai người ở phụ cận kênh đùa giỡn với nhau, những người khác đều trên IS chuyên tâm nghe Long lão đại tuyên bố một ít hạng mục công việc chuẩn bị trước thành chiến .

Có người cảm thấy không được chen vào nói: "Tiểu Bân mày thực bạn bè không được, lấy vợ cũng không mời tao đây uống chút rượu."

Nói chuyện chính là Trùng, huynh đệ Văn Bân từng quen biệt, sau lại còn dùng 100 kim tệ bán đi y phục trân quý của Long Hành Thiên hạ giá 1000 kim tệ.

Văn Bân cười cười: "Anh bạn đã lâu không gặp a, nhưng muốn chết tao."

Bên kia Trùng phi thường hưng phấn đã chạy tới bên cạnh Hào Hoa Phong Nhã, "Mày thăng cấp thật nhanh a, trang bị cũng không tệ, như thế nào đột nhiên từ tiểu tử nghèo biến thành con nhà giàu vậy?"

Phong Phiêu Phiêu thản nhiên nói: "Trang bị là ta tặng."

Trùng rất không thức thời tiếp tục nói: "Văn Bân nguyên lai mầy bị người làm tiểu bạch kiểm dưỡng đi lên a, thật không sai, tao đây chưa từng có vốn, một người quê mùa."

Văn Bân thực tức giận, gửi cho Phong Phiêu Phiêu một tin tư trò chuyện, "Ngươi có thể câm miệng không?"

"Ta ngậm miệng mà, đánh chữ chỉ cần động thủ."

"Được, vậy há mồm trên IS tâm sự, đến cái phòng phía dưới kia."

Công hội mọi người đang khẩn trương chuẩn bị công thành chiến, Hào Hoa Phong Nhã với Phong Phiêu Phiêu lại một mình nhốt trong phòng nói chuyện phiếm.

Văn Bân tự mình biết mình, đã biết cấp thấp không có khả năng ra chiến trường, chỉ có thể ở hậu phương xem náo nhiệt, cho nên người phụ trách công hội thuyết chú ý một dãy hạng mục công việc không nghe cũng thế, trái lại có thể nhân cơ hội giải quyết rụng Phong Phiêu Phiêu, chiếu theo đáp ứng Chu Châu, đem ly hôn.

Văn Bân ở phòng bên cạnh tại cửa sổ chat văn bản đánh xuống một hàng chữ

"Bà xã nói chuyện nha, sao lại không lên tiếng?"

Bên kia trả lời: "Ngươi nói trước đi."

Văn Bân ho khan một tiếng, tuy rằng khi đánh chữ kêu bà xã đều không sao cả, kêu ra cũng thật, thật có điểm ngượng ngùng.

"Nói đã nói." Dừng một chút, "Tới phiên ngươi."

Bên kia trầm mặc một lát, trở lại tới một câu: "Thanh âm không tồi, bất quá với hình tượng của ngươi không quá xứng."

Văn Bân cười cười, "Ta nói tới phiên ngươi đi, hai ta ở trong game kết hôn đều lâu như vậy, chí ít trò chuyện, cho ta biết ngươi nam hay nữ đi."

Bên kia phát lại tới một câu: "Ta không mạch." (mạch: lúa mạch)

"Không mạch?" Văn Bân đem mở micro, cũng bắt đầu đánh chữ: "Không mạch hay là không có can đảm a, đừng nói cho ta ngươi là gay không dám nói lời nào?"

"Ha hả, ngươi cho là nghe được thanh âm là nữ nhân có thể chứng minh ta không phải gay sao? Đầu năm nay cái gì mà chả làm giả."

"Được, đừng theo ta đi vòng vèo, có bản lĩnh thì nói, ngươi không phải câm chứ?"

"Ta bị câm."

Nói xong, liền nhảy đến phòng tĩnh âm phía dưới một mình, trầm lặng đi.

Văn Bân cảm thấy tên kia tỏ rõ cố ý trêu cợt người, lúc trước khi gửi ảnh chụp chính là như thế, tự mình thành thành thật thật đem ảnh chụp gửi qua, nhỏ lại tới đây cái hình trẻ con; thời điểm hiện tại ngữ âm tán gẫu lại như thế, tự mình thành thành thật thật hiến thanh, nhỏ lại nói —— không mạch.

Thật muốn từ trước máy tính chui vào, lại chui vào bên kia nhỏ, bóp chết nhỏ.

Đem người thành như ngốc tử lừa xoay quanh, thực cho ta là quả hồng nhuyễn mặc cho ngươi nắm? ta mẹ nó bề ngoài tuy rằng quả hồng nhuyễn, bên trong chính là hàng thật giá thật thiết bính! (thiết bính: đĩa sắt)

Văn Bân đuổi theo nhỏ nhảy đến phòng tĩnh âm phía dưới, vừa định tiếp tục tử triền lạn đả (*) bắt nhỏ nói chuyện, lại ngoài ý nghe được một thanh âm nam tính ——

Thanh âm kia rất trầm thấp, nói năng có khí phách, lộ ra ngạo khí cùng khí phách khó có thể che dấu .

(*) tử triền lạn đả: bám dai như đỉa =))

Lúc này, người nọ đang nghiêm túc nói xong: "Phân đội thứ nhất bởi Túi tiền phụ trách, phân đội thứ ba giao cho Lão nguyệt, phía sau đội cứu viện thầy thuốc nhìn thấy người chết liền cứu liền, phân công nhiệm vụ gì thì làm cái đó, không cần cho ta dây dưa ảnh hưởng tới tốc độ toàn bộ đội ngũ! Còn có……" Đang nói đột nhiên ngừng lại.

Cảm giác đối phương hình như phát hiện mình, Văn Bân khí lớn cũng không dám ra ngoài.

Đây chính là như trước khi có bão, sự yên lặng đáng sợ ……

Người nọ trầm mặc sau một lát, tiếp tục nói: "Tốt lắm, Long tộc bên này hẳn chuẩn bị sắp xếp, tám giờ chính thức bắt đầu, có chuyện gì nghe hiệu lệnh chỉ huy, không cần tự tiện hành động." Thanh âm có chút lãnh khốc.

Sau một lát, cửa sổ văn bản bên phải xuất hiện một tin nhắn: "Đổi kênh IS, dãy số XXXX, ta chờ ngươi."

Nói xong liền tự cố tự chạy lấy người.

Văn Bân trong lòng có chút buồn bực, nguyên bản muốn mắng người bị hắn khủng bố khí thế toàn bộ đè trở về trong bụng, lúc này, cảm giác ruột đều có phần vặn vẹo……

Đưa cậu lưu lại dãy số, quả nhiên, xuất hiện chính là mấy dạng không muốn gặp lại nhất "Tiên giới công hội".

Văn Bân trong lòng ngũ vị pha, vào IS sau còn chưa kịp phản ứng, đã bị quản lý viên cưỡng chế kéo đến khu tiếp đãi người mới.

Thanh âm mỹ nữ ôn nhu vang lên: "Bạn khỏe, nơi này là Tiên giới công hội, xin hỏi ngài là tới nhập hội, hay là đến tìm người……"

Văn Bân còn bị vây linh hồn chưa trở về trạng thái cũ, không kịp nói chuyện, chợt nghe một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên: "Cậu ấy tới tìm ta, ta dẫn cậu xuống."

Mỹ nữ lễ phép mỉm cười: "Là bằng hữu Túy lão đại sao?"

"Ừm, trong game…… lão bà."

Thời điểm chờ Văn Bân kịp phản ứng, bản thân đã một mình đứng ở "Hạ Túy đình thi phòng", cửa phòng khóa, trong phòng không một bóng người, chỉ có bên phải trên màn ảnh để lại một hàng chữ to của Túy Thanh Phong : "Hiện tại công hội thành chiến, ta phải trình diện, chờ ta trở lại giải thích với ngươi sau, đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn rời đi, nếu ngươi muốn chết."

Kia ngữ khí ngạo mạn quả thật rất giống phong cách Túy Thanh Phong , Văn Bân vốn tức giận đến suy nghĩ ngất đi, cả buổi không có phản ứng, hiện tại thấy những lời này của hắn, lại một lời nóng máu hướng thẳng đỉnh đầu —— ngươi tính cái rắm!

Mặc dù mình vẫn hoài nghi Phong Phiêu Phiêu là tiểu hào, cự tuyệt không hoài nghi đến trên đầu Túy Thanh Phong, Văn Bân vẫn nghĩ đến Túy Thanh Phong cho dù hành vi biến thái, cũng không nhàm chán tới nông nỗi mở tiểu hào lập gia đình. Thật sự không nghĩ tới, hậu trường độc thủ cư nhiên là Túy Thanh Phong!

Tên kia khiến mình nghĩ muốn một ngụm một ngụm cắn thằng hỗn đản cặn bã! Cư nhiên kêu mình ông xã một tuần?

Bản thân còn thân thân nhiệt nhiệt đối hắn vừa kéo vừa ôm, bị buộc "Yêu ngươi chết mất" linh tinh lời buồn nôn cũng nói không dưới trăm lần……

Thật mất mặt đáng giận.

Tức giận bất bình nhảy đến mặt trên kênh công thành chiến, vốn định mở miệng mắng chửi người, lại nhìn đến bên trái một loạt chỉnh tề ID Tiên giới hành động, sau đó lập tức yên.

Đây quả thực là vào ổ sói, lại mở miệng mắng chửi người, thật sự không sáng suốt.

“Tiểu Phong Nhã đến đây? Muốn mắng chửi người trước chờ một lát, Túy Thanh Phong hiện tại bề bộn nhiều việc, hơn nữa kênh này là kiểu người chủ trì lên tiếng, ngươi mắng hắn cũng nghe không thấy.”

Đánh xuống chữ này chính là khiếm biển Hạ Phong.

Văn Bân trở mình xem thường: “Được, ta đi rồi, gọi hắn có rảnh lại chết tới cho ta giẫm hai chân lên.”

“Ai, hắn thật đúng là ngu xuẩn, muốn nghe thanh âm của ngươi, kết quả đem mình phá tan đường.”

“Hạ Phong ngươi đủ rồi.” Túy Thanh Phong đánh hạ một hàng chữ: “Quay về kênh chính mình đi.”

Nói xong liền đem Hạ Phong đá ra phòng, tiếp tục nói: “Ta hiện tại hơi bận, ngươi chờ trong chốc lát trước được không?”

Văn Bân trả lời: “Quên đi, ta cảm thấy đôi ta cũng không có gì hay để nói, cứ như vậy đi, dù sao trong game gay kẻ lừa đảo cũng không phải lần đầu tiên gặp, ta cũng đã quen rồi.”

Chính mình thật đúng là không hay ho, trong game lần đầu tiên kết hôn, liền lấy tới bà vợ dũng mãnh như vậy……

“Chờ.” Túy Thanh Phong nói, “Ngươi hẳn là biết trường hợp phân chứ?”

Cư nhiên dùng phép khích tướng? Văn Bân đành phải trở mình xem thường, ở lại kênh công hội bọn họ, nghe Túy Thanh Phong bình tĩnh chỉ huy thành chiến —— kỳ thật chính mình cũng muốn nghe một chút xem, hắn rốt cuộc có bản lĩnh gì .

Trong game, Long tộc bên kia cũng bắt đầu hành động rồi, hai bên đội ngũ tiên phong rất nhanh giao chiến, bắt đầu một hồi chiến dịch kịch liệt.

Trên hoa diện các loại kỹ năng quang hiệu như phóng pháo hoa tháng giêng, đẹp mắt phiêu lương.

Hai bên không ngừng có người ngã xuống, trong khoảnh khắc, thây ngã khắp nơi……

Tiên giới đội ngũ tiên phong quấn lấy chủ lực Long tộc, biến đổi một hướng khác, đội ngũ chủ lực thì đi đánh phía sau bọn họ, đội cứu viện một bên tới một bên cứu người.

Ở trong mắt Văn Bân, thành chiến này phi thường phức tạp mà kích thích, Túy Thanh Phong chỉ huy lại thủy chung trấn định tự nhiên, đội ngũ người nào đi đường nào, tất cả đều bố trí tốt trước đó. Còn có một người tên Túi tiền, thanh âm nghe có chút ngây ngô, như là đệ tử, năng lực chỉ huy cũng rất cường, tất cả mọi người ngoan ngoãn nghe lời bọn hắn, đội ngũ rất nhanh đẩy mạnh, không ai tự tiện rời khỏi đơn vị, nhìn qua phi thường có trật tự.

Có lẽ đây là ưu thế đại công hội, có ý thức tập thể mãnh liệt, có người kiêu ngạo giỏi về chỉ huy ——

Bất quá, như trước không thay đổi được trong mắt Văn Bân sự thật Túy Thanh Phong là một thằng cặn bã.

Kết quả thành chiến đánh ngang tay, Phần Hương cốc cùng Thanh Vân sơn đều tự bị Long tộc với Tiên giới chiếm lĩnh.

Kênh đổi trở lại hình thức tự do lên tiếng, người Tiên giới bắt đầu thở dài thở ngắn.

“Thực đã nghiền a! Hôm nào giết một hồi nữa.”

“Mệt chết đi được, ta dọc đường lại đây đều thu gần mười tám cái thi thể!”

“Ta cũng vậy, nhặt thật nhiều người vứt bỏ đầu a, chân a, tay a……”

Một đống lớn thanh âm loạn thất bát tao hỗn loạn làm cho người đầu choáng váng hoa mắt, đột nhiên, có một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Ai? Hào Hoa Phong Nhã, đây không phải là ông xã Túy lão đại sao?”

Kêu là Tẳng sáng đang nói chuyện, “Ha ha, ngươi tới nơi này tìm bà xã hở, Túy lão đại, ông xã ngươi tới tìm ngươi này.”

Mọi người một trận cười vang.

Cái loại bị mọi người giống xem xiếc thú vây quanh, cảm giác giễu cợt, làm cho Văn Bân trong lòng phi thường không thoải mái.

Còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Túy Thanh Phong kéo vào Hạ Túy đình thi phòng.

Văn Bân trầm mặc không nói, Túy Thanh Phong lại dường như không có việc gì, thản nhiên nói: "Ta hôm nay mở hai cái IS, một bên bắt tại Long tộc nơi đó cùng ngươi, một bên trên Tiên giới chủ hào, vốn muốn đi phòng tĩnh âm Long tộc chỉ huy là không sơ hở, không ngờ cái phòng kia của bọn họ có tiếng không có miếng, căn bản không có thiết kế hình thức tĩnh âm, cho nên thanh âm bị ngươi nghe được."

"Nếu không ngoài ý muốn này, ngươi còn tính giấu ta bao lâu?" Văn Bân dừng một chút, lại hừ một tiếng: "Mọi người công hội các ngươi biết chuyện ngươi mở tiểu hào gả cho ta, liền đem ta một người làm ngốc tử vui đùa giỡn, có ý tứ sao?" Thanh âm bởi vì kích động mà hơi run rẩy: "Đùa giỡn người cũng không phải như vậy ! Xem ta gọi ngươi bà xã ngươi không phải trong lòng đặc biệt muốn cười, cảm thấy ta đặc biệt dốt nát đặc biệt ngu ngốc a? Ngươi cho là đang đùa khỉ hả? Đáng tiếc, lão tử không phải bị ngươi đùa khỉ, ngươi nhớ kỹ cho ta, từ nay về sau……"

"Ngươi thực tức giận?" Thao thao bất tuyệt bị cắt ngang, Túy Thanh Phong trái lại phi thường bình tĩnh trấn định, thanh âm thản nhiên tựa như đang nói "Ngươi ăn cơm?"

Văn Bân một hơi thiếu chút nữa không lên, bị hắn ngăn ở ngực càng thêm bực mình, hít vào một hơi thật dài, quát: "Mẹ kiếp, ngươi bị trai lừa, khi kết hôn còn gọi ông xã, có thể không tức giận?"

"Đương nhiên không, nếu đối tượng là ngươi."

Thoáng cái lại bị đổ, Văn Bân lúc này chỉ cảm thấy đầu óc đều say xe, xoa bóp huyệt Thái Dương ổn ổn tâm thần, lúc này mới nói: "Kháo, ngươi là không phải đầu óc có bệnh. Thì ngươi loại nhân phẩm rác rưởi, không thể trêu vào ta liền trốn tránh, cúi chào ngài chậm rãi, lão tử không rảnh cùng ngươi chơi!"

Bên kia như trước bình bình đạm đạm, một bộ ngữ khí nhàn nhã: "Đối với chuyện lừa gạt ngươi, ta phi thường chân thành hướng ngươi giải thích, cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, chúng ta trong lúc cũng không có thâm cừu đại hận gì, ít nhất có thể làm bằng hữu đi." Dừng một chút, thản nhiên nói: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý thương tổn ngươi."

Thương tổn cái rắm!

Lời nói này, giống như hắn phụ mình một mảnh chân tình, thật sự đủ vô sỉ.

"Không bằng, tới giết ta vài lần hết giận?" Hắn tiếp tục nói.

Văn Bân trở mình cái xem thường: "Giết ngươi ta còn ngại tay bẩn." Kỳ thật là giết không nổi, không bằng liền biểu hiện rộng rãi một chút.

"Ta có thể đứng bất động cho ngươi giết vài lần, hết giận."

"Ngươi đã có thành ý như vậy, ta đây cũng không tốt cự tuyệt đúng không, Thiên âm ngoại ô gặp."

Trong game, Túy Thanh Phong quả nhiên mở quý danh chạy đến địa điểm Văn Bân chỉ định, Văn Bân đứng vững, bắt đầu công kích mãnh liệt, đáng tiếc người nọ cấp bậc so với chính mình cao hơn rất nhiều, giết nửa ngày mới rớt một phần ba huyết, so với một mình đấu boss còn muốn khủng bố.

Chờ thêm vài phút rốt cuộc đem hết khí lực bú sữa mẹ, phế đi thiệt nhiều dược, giết chết hắn, lúc sau Văn Bân không khỏi mệt đến thở hồng hộc.

Vì thế nói: "Quên đi, ta không phải người mang thù như vậy, dù sao gay trong game không hiếm thấy, ta coi như bị chó cắn đi, bị chó cắn ta cũng không thể cắn trở về phải không?"

Túy Thanh Phong cười: "Ta thực hy vọng ngươi cắn trở về."

Văn Bân khẩu khí lần thứ ba bị hắn lấp kín, hai mắt nổ đom đóm, cảm thấy chính mình cùng loại người cặn bả này so đo, quả thực là thằng ngu.

Ném câu: "Ta không muốn nói chuyện với ngươi đến hạ thấp nhân cách của ta!"

"Ngươi có nhân cách a……" Bên kia cười.

Văn Bân khẽ nghiến răng nghiến trở mình, vừa định như thế nào mắng trở về, người nọ lại đột nhiên nói: "Ngươi kêu Văn Bân đúng không?"

"Ách, đúng……"

"Tốt lắm."

Không rõ hắn nói tốt lắm là có ý gì.

Văn Bân nghi hoặc nói: "Làm sao ngươi biết tên của ta?"

Bên kia lại đến đây câu: "Thường xuyên chơi game đừng buộc thân xác mệt muốn chết rồi, sớm nghỉ ngơi một chút, biết chưa?"

Thanh âm đột nhiên ôn nhu xuống, sợ tới mức Văn Bân toàn thân khởi ngật đáp.

"Còn có, ta nghĩ, chúng ta rất có duyên, có lẽ sẽ ở trong hiện thực gặp được đấy." Hắn tiếp tục nói.

"Ha hả, vẫn là quên đi, lão huynh, ngươi chơi game của ngươi đi, ta hôm nay liền delete nick……"

"Vì cái gì delete nick?"

"Ta muốn chuẩn bị chuyện tốt nghiệp."

"Phải không?" Dừng một chút, cười nói: "delete chẳng phải lãng phí, lưu trữ ta giúp ngươi bán đi, tiền về ngươi."

Văn Bân trực giác lời này có trá, theo bản năng nói: "Không được, làm sao dám phiền toái ngươi."

"Không cần khách khí, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta."

Văn Bân bất đắc dĩ mất trọn trắng, hắn người này thật đúng là vô sỉ tới cực điểm, chính mình đem da mặt dày quăng ra Thái Bình Dương, hắn càng khoa trương, trực tiếp vứt ra địa cầu.

24. Chương 24: Kích Thích Như Chơi Tàu Lượn

Không nghĩ cùng Túy Thanh Phong nói chuyện nữa, chạy tới chỗ nguyệt lão cưỡng chế tính ly hôn lúc sau, Văn Bân có chút phiền muộn tắt đi máy tính.

Hôm nay thu được tin lớp trưởng, nói thứ hai đi trường học chụp ảnh tốt nghiệp, Văn Bân soi gương, tóc bởi lâu rồi chưa cắt sửa, cúi xuống che khuất tầm mắt, nhìn qua đặc biệt suy, đặc biệt chán chường.

Trong lòng nghĩ, hay hôm nào đi xén bớt cái, cũng không thể trên giấy tốt nghiệp lấy loại hình tượng này xuất hiện, về sau già, quay đầu lại nhìn xem lúc tuổi còn trẻ bộ dáng đã biết mệnh yếu phủ xuống rồi, sẽ cảm thấy thực buồn bực.

Chu Châu tối hôm qua không trở về, hôm nay cả ngày lại không trở về, Văn Bân bất đắc dĩ nghĩ, người sa vào bể tình sớm trông nom nhà khác còn người tha thiết mong chờ anh làm cơm chiều đã quên mất…… Thật sự bi ai.

Chạy tới phòng bếp nấu bát mì ăn liền, vừa lúc nhận được điện thoại Chu Châu

"Văn Bân cậu ăn cơm chưa?" Chu Châu hỏi.

Văn Bân hừm một tiếng: "Yên tâm, đói chưa chết tôi."

Chu Châu nở nụ cười: "Ngày mai đi khu trò chơi chơi đi."

Văn Bân rút trừu khóe miệng, đem chiếc đũa vói vào trong nồi khuấy khuấy, "Đi khu trò chơi chơi? Lão ca, anh thật đúng là 'tính trẻ con chưa tan' a, tôi mới không ngây thơ như vậy."

Chu Châu như trước một bộ khẩu khí ôn hòa: "Tôi cảm thấy cậu thường xuyên buồn chán ở nhà, trên người đều mốc meo, cũng nên lấy ra phơi tắm nắng. Ngày mai buổi sáng 9 giờ, trước cửa khu vui chơi gặp."

"Nga, anh đã có thành ý như vậy, tôi đây cũng không nên không biết xấu hổ cự tuyệt, đi thì đi."

Đột nhiên nhớ tới thời điểm năm nhất bồi Nhạc Điềm Điềm đi qua khu vui chơi một lần, cái nữ sinh dũng mãnh kia ngồi ở trên tàu lượn siêu tốc kêu đinh tai nhức óc, cứ như đang giết heo ấy.

Văn Bân không khỏi run rẩy lên phía sau lưng nổi da gà, quay đầu lại…… mì nhão nhoét.

Đêm đó, Chu Châu bản thân ngủ trong phòng khách riêng, ở trước mặt chớp chớp mắt Long Diễn, thật sự ngại cùng ba nhóc ngủ một phòng.

Bất quá chờ sau khi Long Diễn ngủ, Long Hành Thiên liền quang minh chánh đại cọ tới trên giường Chu Châu, động tác phi thường nhanh chóng.

Hai người đều mặc áo ngủ, ở trong ổ chăn cùng ôm nhau cọ vài cái, quần áo liền dễ dàng lột xuống.

Khi da thịt cùng kề sát xúc cảm ấm áp lại ngọt ngào, làm cho Chu Châu thoải mái nhắm mắt lại, Long Hành Thiên thì săn sóc ôm cậu, ngón tay đặt ở phần eo cậu.

"Còn toan sao?" Ôn nhu hỏi.

Chu Châu nhẹ gật đầu, ai kêu hắn tối hôm qua dùng tư thế đáng sợ như vậy, đem chân đều đặt tại trên vai, biến thành chính mình đau thắt lưng cả ngày.

Long Hành Thiên ngón tay kỹ xảo mát xa, thuận tiện ăn chút tiểu đậu hủ, nơi nơi sờ loạn một trận, Chu Châu bắt lấy cái tay hạnh kiểm xấu của hắn, mở mắt ra nghiêm túc nói: "Chuyện của chúng mình, trước gạt Tiểu Diễn đi, em sợ nhóc sẽ loạn tưởng." Là chuyện người yêu đồng tính, giải thích cho trẻ nhỏ cũng không nói rõ ràng minh bạch được, không bằng khiến nhóc tạm thời cho rằng hai người là bạn bè đi.

Long Hành Thiên mỉm cười: "Thời cơ thích hợp nói cho nó sau, nó còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu."

"Um, không biết nhóc có thể chấp nhận hay không." Chu Châu cười cười, giật giật thân thể, không khỏi dựa vào càng gần chút.

"Nó thực thích em, yên tâm đi."

Hai người trong này cân nhắc như thế nào cùng Long Diễn giải thích, Tiểu Long Diễn thì đã sớm ôm gối đầu vù vù ngủ sâu, tại trong mộng còn nói thầm: "Chú Chu thật sự là người tốt, so với ba ba tốt hơn nhiều."

Ngày hôm sau, Long Diễn rời giường đi gõ phòng ngủ cha, phát hiện bên trong không có một bóng người, đến phòng ngủ chú Chu, thấy hai người lại ngủ ở trên một cái giường.

"Chú Chu lại phát sốt ?" Long Diễn hỏi.

Chu Châu xấu hổ phải đem mình vùi vào trong chăn giả bộ ngủ, Long Hành Thiên thiêu thiêu mi, thản nhiên nói: "Trẻ con không nên tùy tiện vào phòng ngủ người lớn, nghe thấy không?"

"Vậy tại sao người lớn có thể tùy tiện vào phòng ngủ trẻ con……" Long Diễn tựa hồ rất không phục, dẩu môi, thấy mặt cha bình tĩnh lúc sau, mới ủy khuất hướng ngoài cửa thối lui: "Đã biết, dù sao con nhất định phải nghe lời người nói, ai kêu người là ba của con……"

Long Hành Thiên mỉm cười: "Lúc này mới ngoan, đi thay quần áo, ăn xong bữa sáng cùng đi khu trò chơi."

Long Diễn trên mặt ủy khuất đảo cái sạch trơn, lập tức thay khuôn mặt tươi cười sáng lạn: "Dạ, bây giờ đi!" Nói xong liền biến mất không thấy.

Chu Châu rồi mới từ trong chăn nhô đầu ra, nhẹ nhàng thở hắt ra: "Cứ giống như làm kẻ trộm."

Long Hành Thiên lại gần hôn hôn môi cậu, kề trán cậu cười nói: "Không có việc gì, nó không hiểu, chờ nó trưởng thành chúng mình sẽ đem nó đuổi ra."

Chu Châu bất đắc dĩ: "Anh sao lại đối đứa nhỏ như vậy?"

"Thằng xú tiểu tử kia linh tinh quái quỷ, anh ước gì nó mau trưởng thành rồi cút đi." Long Hành Thiên mặt nhăn nhíu mày, xốc chăn lên bắt đầu thay quần áo.

Chu Châu nhớ tới sáng ngày hôm qua cầm theo hòm thuốc tới hỏi mình là ra bệnh sởi phải không, Tiểu Long Diễn chớp chớp mắt, không khỏi khẽ cười lên.

Ba người ăn xong bữa sáng lúc sau, lái xe hướng khu trò chơi tiến đến, Long Hành Thiên như trước một mình ngồi hàng, Chu Châu và Long Diễn xếp ngồi ở sau.

Tiểu Long Diễn có vẻ đặc biệt hưng phấn, vẫn víu cửa sổ ra xem bên ngoài, thường thường đưa ra một ít vấn đề làm cho người ta không thể tưởng tượng, Long Hành Thiên cau mày, ngược lại Chu Châu vẫn kiên nhẫn cùng nhóc giải đáp, mỗi khi lúc này Long Hành Thiên đã nghĩ, Chu Châu đúng là người cha tốt a, đem cậu theo đuổi lại đây làm người yêu cho mình, thuận tiện cấp làm ba ba xú tiểu tử, thật sự là lời gấp bội.

Không khỏi giãn nở mày ra, nhẹ nở nụ cười.

Chu Châu nghi hoặc nói: "Chẳng biết anh tại sao cười cái gì?"

Long Hành Thiên cười mà không đáp, ngược lại Tiểu Long Diễn tiến đến bên tai Chu Châu nhẹ giọng nói: "Ba của cháu thường xuyên một người ngây ngô cười, quen là tốt rồi."

Đem Long Hành Thiên tức giận đến dở khóc dở cười.

Tới khu vui chơi rồi, Long Hành Thiên lái xe con tới bãi đỗ, Chu Châu mang theo Tiểu Diễn xuống xe.

Ở cửa xem chừng chung quanh, nhìn đã lâu cũng chưa thấy tên Văn Bân kia, Chu Châu trong lòng không khỏi nghi hoặc, con heo đó không lẽ còn đang ngủ hả? Cau mày lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, đã thấy cách đó không xa một người đeo kính râm lớn che hơn phân nửa khuôn mặt đón điện thoại, túm túm nói: "Uy, đến đây chưa a? Tôi chờ tới mau hộc máu, đám người các anh có quan niệm thời gian hay không a?"

Chu Châu đi lên trước, vỗ vỗ bả vai người nọ, Văn Bân mạnh quay đầu, tháo xuống kính râm, trừng lớn ánh mắt nhìn Chu Châu, mắt lại nhìn thằng nhóc nắm góc áo Chu Châu, run rẩy khóe miệng nói: "Con vị kia của anh?"

Chu Châu gật đầu, "Cậu làm đội chó con à? Mang này làm gì."

"Trời nóng như vậy, đội kính mát bảo hộ mặt của tôi, ngày mai còn đi chụp ảnh tốt nghiệp, anh cũng không muốn thấy bên trong ảnh tốt nghiệp xuất hiện một con quốc bảo chứ." Văn Bân túm túm vuốt vuốt tóc, một lần nữa đeo về.

Chu Châu lúc này mới phát hiện cậu cắt tóc, chỉnh khuôn mặt có vẻ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, nhìn qua còn là một người khuôn dạng tiểu mỹ nam tử.

Không khỏi thở dài: "Cậu sớm nên chỉnh sửa dáng vẻ của cậu tý, hiện tại thật rất giống nhân loại."

Văn Bân quen lời Chu Châu tổn hại người, không để ý tới anh, ngược lại chú ý tới thằng nhóc chớp mắt bên cạnh —— thân thủ vỗ vỗ đầu của nhóc, hỏi: "Tiểu tử, nhóc tên gì?"

"Long Diễn."

Văn Bân nở nụ cười: "Long nhãn? Đây không phải là ăn chứ, cũng kêu cái loại long nhãn này, lột da bên trong là thịt nộn nộn, phơi nắng phạm còn có thể pha trà. Nhóc nếm qua chưa?" Nhéo nhéo mặt Long Diễn. (long nhãn: quả nhãn)

Long Diễn tức giận, cầm lấy tay Chu Châu, nghiêng đầu đi không thèm để ý tới cậu.

Văn Bân tiếp tục nói: "Tiểu thí hài bĩu môi vẫn rất đáng yêu a, Tây du kí xem qua chưa? Cái Trư Bát Giới nọ có phải rất giống với nhóc hay không a?"

Chu Châu thản nhiên nói: "Văn Bân cậu không nên làm cho trẻ nhỏ tức giận? Thật sự là ấu trĩ."

"Đau lòng a? Cũng không phải con của anh, anh sau này làm ba làm đến thực dễ chịu, hừm." Văn Bân trong lòng có điểm khó chịu nhỏ, cùng Chu Châu ở với nhau nhiều năm như vậy, trước kia anh vẫn quan tâm mình chiếu cố mình, mỗi ngày nấu cơm cho mình, hiện tại giao toàn bộ tâm tư đặt ở thằng nhóc này còn có trên người thằng cha của nó, đem mình đây bạn thân ở chung hoàn toàn trở thành không khí……

Liên tục hai ngày ăn mì ăn liền tâm tình bi thương, thời điểm nhìn thấy Chu Châu che chở Long Diễn rốt cuộc bùng nổ, ý tưởng nhỏ khi dễ thằng nhóc kia càng thêm mãnh liệt lên.

"Đi a, ca ca mang nhóc đi chơi."

"Em không cùng người không tố chất nói chuyện." Long Diễn le lưỡi, tránh ở phía sau Chu Châu.

Văn Bân tức giận gần chết, muốn đi nhéo lỗ tai nho nhỏ của thằng nhóc đó, bị Chu Châu ngăn cản, thản nhiên kêu một tiếng: "Văn Bân."

Văn Bân nắm tay vào túi, uy hiếp Long Diễn nói: "Lát nữa tính sổ với nhóc."

Long Hành Thiên cười đi tới, hướng Văn Bân lịch sự gật đầu: "Văn Bân, xin chào."

Văn Bân gặp cha thằng nhóc đến đây, lúc này mới quy củ xuống, nhún nhún vai: "Xin chào."

Long Hành Thiên quay đầu đối Chu Châu nói: "Mấy em tại đây chờ một lát, anh đi mua vé."

Chu Châu mỉm cười: "Em đi cùng anh."

Long Hành Thiên đi bên trái Chu Châu, Chu Châu tay phải nắm Long Diễn, ba người cùng nhau xếp hàng trong đội ngũ mua vé.

Văn Bân một mình bực mình ở phía sau bọn họ hung hăng giậm đất —— bọn họ như một nhà ba người, đem ta gọi lại đây làm bóng đèn chiếu sáng?

Chán chết đi được, quay đầu nhìn đám người trên đường, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một chiếc xe đặc biệt mang phong cách thể thao màu xám bạc, chính hướng bên này lại đây.

Văn Bân trong lòng không khỏi thóa mạ, người này cư nhiên đem xe thể thao chạy trên đường khoe khoang —— thật là biến thái.

Người nọ đem xe đứng ở cách đó không xa bên đường, ngửa đầu uống nước giải khát, bởi vì là mui xe rộng rãi, hình dáng hắn nhìn xem rất rõ.

Hầu kết khêu gợi cao thấp di động, đôi môi như điêu khắc hơi hơi giơ lên, bộ dáng ngạo mạn lại tao nhã, hấp dẫn tảng lớn ánh mắt chung quanh.

Áo sơmi màu trắng cũng bởi tốc độ xe quá nhanh, thổi bung rộng mở, lộ ra một chút bụng màu mật, thậm chí có thể thấy trật tự cơ bụng rõ ràng.

Duy nhất tiếc nuối là hắn đeo kính râm thật to, không thấy rõ mặt —— Văn Bân nghĩ đến mình cùng hắn đeo kính râm, có chút buồn bực.

Sau một lát, Long Hành Thiên và Chu Châu bọn họ lấy được vé, mang theo đứa nhỏ hướng bên này đi tới.

Người nọ hướng Long Hành Thiên vẫy vẫy tay, Long Hành Thiên nhìn thấy lúc sau mỉm cười, tiến lên chào hỏi.

"Mang đứa nhỏ đi chơi?" Cái tên kia thanh âm mang theo lãnh khốc thản nhiên, Văn Bân đột nhiên cảm thấy thanh âm kia hình như hơi quen thuộc, bởi vì nghe không quá rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào nhớ tới từng nghe qua nơi nào, có chút hoang mang nhức đầu.

Người nọ dường như chú ý tới Văn Bân, cách kính râm thản nhiên liếc mắt nhìn cậu một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, tựa như có chút khinh thường cười cười, lại quay đầu lại tiếp tục cùng Long Hành Thiên nói chuyện phiếm.

Văn Bân cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, xoay xoay cổ, đem kính râm gỡ xuống, bỏ vào trong túi.

"Khó được cuối tuần, đi ra khuây khỏa. Cậu sao lại đến đây?" Long Hành Thiên nói.

"Nếu không phải người nào đó không nên ở trước cửa khu trò chơi gặp mặt, tôi mới không chạy xa như vậy tới đón cậu ta." Dừng một chút, khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Thật khó hầu hạ."

Long Hành Thiên mỉm cười: "Cậu ấy đã trở về?"

"Đúng, với cậu như nhau, ngày hôm qua mới vừa về nước, phân không rõ phương hướng, muốn đi nhận thức phận biệt đường, bảo tôi tới đón." Trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: "Mỗi lần đều kéo tôi ra làm quả cầu bản xứ, cho tôi thực nhàn?"

Vừa dứt lời, chợt nghe cách đó không xa có thanh âm vang lên: "Cậu còn không phải thực nhàn sao?"

Đi tới chính là một người đàn ông nhìn qua ôn hòa, cử chỉ trái lại rất có phong độ thân sĩ, mỉm cười, tiến lên ôm bế Long Hành Thiên: "Đã lâu không gặp."

Long Hành Thiên gật gật đầu, cũng hữu hảo vỗ vỗ bả vai người nọ, "Hoan nghênh trở về."

Người nọ xoay người lên xe, hướng Long Hành Thiên phất tay tái kiến, xe liền phát động, gào thét mà đi……

Long Hành Thiên lúc này mới quay đầu lại, đối Chu Châu cười nói: "Không nghĩ tới ở này sẽ gặp được bọn họ."

"Bạn bè của anh?"

"Uhm, đại học đồng học."

Long Hành Thiên không có giải thích nhiều, Chu Châu cũng không hỏi nhiều, hai người như thường lệ tâm hữu linh tê đồng thời nở nụ cười.

Văn Bân chỉ cảm thấy chẳng biết tại sao, nhức đầu, cũng không nghĩ nhiều, theo chân bọn họ cùng nhau vào khu trò chơi.

Khu trò chơi, đám đông chật chội.

Long Hành Thiên với Chu Châu ngồi ở xa xa, xem Văn Bân mang theo Long Diễn ngồi trên tàu lượn, rống đặc biệt lớn tiếng.

Long Hành Thiên đương nhiên không có khả năng điên cùng trẻ nhỏ, Chu Châu thân thể tuy rằng khôi phục, cũng không tốt để vận động kịch liệt quá mức, cho nên mới đem Văn Bân kêu lại đây —— xem ra thật sự là cử chỉ sáng suốt. Văn Bân ngoài miệng mắng Tiểu Long Diễn ngây thơ, kỳ thật tự mình cũng không tốt hơn, hai người mới vừa gặp mặt còn cừu thị với nhau, chơi hai đợt tàu lượn lúc sau đã sớm cười tan thù hằn, đánh thành một mảnh.

Long Hành Thiên nhìn Văn Bân bồi Long Diễn đuổi đụng đụng xe động tác đặc biệt khoa trương , đột nhiên nói: "Em họ em Văn Bân, nhưng thật ra rất sáng sủa sinh động."

Chu Châu bất đắc dĩ nhíu mày: "Không chỉ hay sống nhảy, quả thực cùng ăn thuốc kích thích giống như con khỉ, tới chơi game cũng hoa chân múa tay vui sướng, em hoài nghi cậu ta bị chứng luống cuống."

"Bản tính thuần lương, nhanh mồm nhanh miệng, có lẽ cũng có thể xem như ưu điểm đi." Long Hành Thiên mỉm cười, "Có người thích cậu ta loại tính cách này cũng nói không chừng."

"Trừ phi người nọ tự ngược."

Long Hành Thiên đồng ý gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Vừa rồi hai người kia em có biết là ai không?" Dừng một chút, ra vẻ thần bí: "Kỳ thật em cũng quen biết, trong game gặp qua."

"Nga?" Chu Châu nhẹ cười cười, "Chẳng lẽ là song điên trong truyền thuyết?"

"Em làm luật sư, ánh mắt thật đúng là mẫn tuệ sâu sắc."

Chu Châu mỉm cười: "Trực giác, người nọ ôm với anh là Hạ Phong về nước đi."

Long Hành Thiên nhẹ nhàng gật đầu: "Anh theo chân bọn họ là khi toàn bộ đại học CS vòng đấu quen biết, lúc ấy chỉ cảm thấy anh hùng hận không gặp sớm hơn, tụi anh lại vừa lúc là đồng học, rất nhanh thành bạn tốt, hùng tâm bừng bừng muốn chính mình sáng lập công hội, tốt nghiệp lúc sau có tiền, liền tụ cùng một

chỗ hoàn thành giấc mộng năm đó, sau lại bởi vì thời điểm quản lý công hội xuất hiện ý kiến khác nhau, phân ra thành Long tộc cùng Tiên giới……" Dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Em đối việc này hẳn là không có hứng thú gì."

"Sẽ không, chuyện của anh em đương nhiên suy nghĩ phân giải."

"Em những lời này khiến anh cảm thấy…… Thực uất ức." Long Hành Thiên mỉm cười, bàn tay ôm ôm qua thắt lưng Chu Châu, Chu Châu mỉm cười quay về cầm tay hắn, tiếp tục nói: "Không nghĩ tới Tiên giới cùng Long tộc luôn luôn giao hảo, cũng bởi vì cho mấy anh lão Đại này đó trong hiện thực là bạn tốt, như vậy…… Thần Hỏa là ai?"

"Ah, đó là một nhân vật thần bí, anh cùng y không tính rất quen." Long Hành Thiên cười che giấu qua, nói sang chuyện khác: "Qua một thời gian ngắn anh sẽ đem Long tộc giao cho người khác trông nom, chính mình bận quá, không thời gian quản lý công hội…… Huống hồ, anh muốn rút chút thời gian bồi cùng em."

"Không quan hệ, em có thể cùng anh chơi game." Chu Châu nghiêm túc nói.

"Không cần miễn cưỡng, em ngay cả đánh quái đều đã ngủ, còn bị cảm."

Chu Châu có chút ngượng ngùng cười cười: "Vị lái xe nọ vừa rồi cư nhiên là Túy Thanh Phong sao, nhìn qua rất……"

"Rất túm đi." Long Hành Thiên bất đắc dĩ nói: "Anh vừa rồi không dám nói, là sợ Văn Bân bị kích thích đến."

"Kia cũng phải" Chu Châu ngẩng đầu lên, nhìn Văn Bân ngồi trên ván trượt siêu tốc há to mồm tru lên, có chút bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thầm, người này, nếu biết người nọ chính là Túy Thanh Phong, nói không chừng nhất thời xúc động, nhào qua đem xe hắn đập bể.

Văn Bân đối Túy Thanh Phong chính là hận đến nghiến răng nghiến lợi mà……

25. Chương 25: Đàn Anh?

Tục ngữ nói, lúc người xúi quẩy uống nước đều bị nghẹn, lúc Văn Bân xúi quẩy không uống nước cũng bị nhức răng.

Cuối tuần ở khu vui chơi chơi đến cực khùng, ngủ quá muộn, thời điểm rời giường ngày thứ hai đã gần chín giờ.

Văn Bân nhanh chóng phóng vào buồng vệ sinh, rửa mặt sạch sẽ, quần áo mặc gọn gàng, cách ăn mặc theo kiểu chuẩn bị đi chụp ảnh tốt nghiệp, lúc ra cửa vội vàng uống ít nước, kết quả bị sặc.

Âm thầm nguyền rủa một tiếng, tiếp tục đi ra ngoài, phịch một tiếng, cái trán đụng vào trên tường, một trận choáng váng hoa cả mắt.

Văn Bân vận khí luôn luôn không tốt, thời điểm xui xẻo mỗi lần đi, liên tiếp phiền toái tựa như vô giúp vui mà ùa lên —— rời nhà đi một đoạn đường rồi, từ giữa đường từ nhà đến trường, trời đột nhiên bắt đầu mưa, không mang dù.

Chạy phía trước, đường xá xa xôi, chạy trở về, như cũ đường xá xa xôi.

Mưa to tầm tả, Văn Bân rơi vào đường cùng đứng trên bục bến xe công cộng tránh mưa, kết quả tốc độ xe đi ngang qua quá nhanh, bắn lên một tảng lớn bọt nước, đem áo sơmi mới trắng tinh biến thành nơi nơi lấm tấm, mặt cũng bị biến thành da chim sẻ —— tràn đầy tàn nhang.

Văn Bân phẫn nộ dị thường, cúi đầu nhìn đồng hồ, còn kém mười lăm phút đến thời gian chụp ảnh tốt nghiệp, làm sao bây giờ?

Bất đắc dĩ dùng tay áo lau mặt một phen, theo hướng trường học phóng đi.

Lần này ảnh tốt nghiệp là toàn bộ học viện năm bốn thống nhất chụp, lớp Văn Bân bọn họ vừa lúc sắp xếp hơn mười giờ.

Văn Bân một bên hướng trường học chạy, một bên hồi tưởng tin nhắn lớp trưởng: "Theo số hiệu mà xếp hàng đi vào chụp ảnh, cậu là thứ tư, quá hạn không chờ, làm ơn đừng muộn! Phải mặc áo có cổ, tốt nhất áo sơ mi trắng, ảnh chụp chính là phải dán trên giấy chứng nhận tốt nghiệp, anh zai cậu chỉnh đốn sạch gọn lại cho tôi!"

Sạch sẽ thật, đều thành chim sẻ. Văn Bân bất đắc dĩ nghĩ.

Có lẽ đến lúc đó có thể mượn quần áo thằng bạn nào đó rồi thay, ít nhất tới trường trước, không tới muộn rồi hãy nói.

Một đường dầm mưa vọt tới trường học, hướng địa điểm chỉ định chụp ảnh chạy như điên, bởi một bên chạy một bên xem đồng hồ, lúc quẹo vào bị một người thân thể rắn chắc đụng vào nhau……

Văn Bân nghĩ muốn chuồn mất, kết quả bị người nọ như túm gà con từ sau cổ áo đem Văn Bân xách trở về.

"Hiểu lễ phép không, đụng vào người khác mà không lời xin lỗi?" thanh âm lãnh tới cực điểm, cư nhiên mang theo ý cười, ngón tay khỏe mạnh cứ như sắp đem quần áo xé nát túm sau cổ Văn Bân.

Chiếu theo một đống giấy trắng trên mặt đất, hình như là tài liệu quan trọng gì đó, hiện tại đã bị mưa làm ướt.

Văn Bân cảm thấy thầm kêu không xong, vội vàng gục đầu xuống ngoan ngoãn cúi mình vái chào: "Thực xin lỗi, mình có việc gấp, có thể thuận tiện đi được không?"

Nói xong bỏ tay người nọ ra, làm bộ muốn chạy, mới vừa nhấc chân, lại bị túm trở về ——

"Nhặt lên."

Người nọ dùng một bộ khẩu khí mệnh lệnh nói.

Văn Bân có chút không kiên nhẫn, nhìn nhìn đồng hồ, thời gian còn kém vài phút nữa, buổi sáng thức dậy vẫn chuyển động không ngừng, vốn đọng lại một bụng tức giận, hiện tại vừa vặn thoáng cái núi lửa phun trào: "Nhỏ mọn như vậy để làm chi? Lão tử có việc gấp anh nghe không hiểu a! Chậm trễ chung thân đại sự lão tử mẹ tụi bây phụ trách được hả?"

Văn Bân nghiêng đầu hung hăng bỏ tay y ra, "Tôi nói anh em, tôi bị muộn rồi, tạm biệt."

Người nọ đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng câu lên: "Cậu là học sinh của học viện nào, đụng vào người còn kiêu ngạo như vậy, nhưng thật ra rất cá tính đấy."

Đầu ngón tay nhanh chóng với trực tiếp đến túi áo trước ngực Văn Bân, móc ra thẻ học sinh, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa gắp lên nhìn thoáng qua: "Văn Bân?"

Văn Bân chỉ cảm thấy y cười có chút quỷ dị, vội vàng từ trong tay y đem thẻ học sinh đoạt trở về, lúc này mới chú ý tới mặt của y —— điển hình mỹ nam tử, khuôn mặt nhìn qua trái lại có chút ôn nhu dễ thân, bất quá nụ cười kia, làm cho người ta lưng sợ hãi.

"Văn Bân bạn học, mục thầy giáo trống, muốn theo tôi tới chỗ giáo vụ một chuyến chứ?"

Văn Bân sợ tới mức run rẩy, ngẩng đầu lên: "Anh là thầy giáo?" Kháo, sao lại có thầy giáo còn trẻ như vậy, nhìn qua giống như bọn người nghiên cứu sinh kia, ăn mặc cũng thực mốt của giới trẻ, một chút cũng không có bộ dáng thầy giáo……

"Tôi họ hạ." Người nọ mỉm cười nói.

"Ách, thầy Hạ khỏe, em có mắt không nhìn được thái sơn, ngài đại nhân đại lượng, coi như em vừa rồi thả một trận xú khí quên đi! Em thật sự vội đi chụp ảnh tốt nghiệp, cho nên mới không cẩn thận đụng phải ngài, lại cãi ra ác ngôn, em đã khắc sâu được ý thức sai lầm!"

Thầy giáo họ Hạ mỉm cười, thản nhiên nói: "Văn Bân bạn học, lần sau đi đường mời em dùng tư thế nhân loại, không cần giống như ngựa hoang được cởi cương mà nhanh chân chạy như điên, hiểu chứ?"

Văn Bân ngoan ngoãn gật đầu: "Thầy giáo huấn rất đúng, em khắc sâu trong tâm."

"Tốt lắm, đi thôi."

"Cám ơn."

Nói xong, xoay người tiếp tục dùng tư thế phi nhân loại chạy vội đi.

Nhìn bóng dáng cậu điên cuồng chạy, Hạ Phong có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại

"Từ Phong, cậu ở đâu?"

"Mới vừa tắm rửa xong."

"Ah, tôi hôm nay tới trường học mấy cậu lấy tư liệu, không nghĩ tới trong sân trường gặp được một quỷ con liều lĩnh đáng yêu, hình như kêu Văn Bân đấy……"

Bên kia trầm mặc một lát, hạ giọng nói: "Đừng theo tôi nói ngoằn ngoèo, nói đi, cậu ta làm sao?"

"Đụng phải tôi một chút, đem tài liệu tôi vất vả đánh ra toàn bộ đi dầm nước."

"Vậy đi đánh lại một lần nữa." Thanh âm lạnh lùng.

Hạ Phong cười cười, khe khẽ thở dài: "Cậu ta hình tượng phi thường nghèo túng, toàn thân nước bẩn, vẻ mặt đen bẩn, nhìn qua thập phần khiến người đau lòng a……"

"Được rồi, tôi hiện tại qua, cậu mau trở lại chỉnh sửa đi."

Hạ Phong mỉm cười: "Chúc may mắn."

Lầu dạy học chật ních học sinh lớp tốt nghiệp, Văn Bân tìm được khu vực lớp mình, bị mấy học sinh cười nhạo một trận: "Có… lầm hay không, mầy mặc thành như vậy chụp ảnh tốt nghiệp?"

"Ai, Văn Bân đồng môn tụi tao vẫn đường suy sút, bất quá hôm nay cũng rất phế nha."

Văn Bân nhức đầu, bất đắc dĩ nói: "Lão tử hôm nay xúy quẩy, không có biện pháp!" Nói xong, lại đặt tay ở trên vai một nam sinh mập mạp phía trước, nhếch miệng cười nói: "Bạn thân mầy chụp xong lúc sau quần áo cho tao mượn mặc một chút, được chứ?"

"Mầy cũng không nhìn hình thể hai ta một cái, áo sơ mi của tao mầy cũng có thể làm áo bành tô mà mặc."

Văn Bân mắt nhìn thắt lưng thùng nước của nam sinh kia, quả thật có điểm xấu hổ, đáng tiếc theo số phân tổ xếp hàng, trong một đội này tất cả đều là nữ sinh, chỉ có một thằng sinh vật giống đực còn lại là một thằng cực mập……

"Không có việc gì, dù sao chỉ chụp bộ phận mặt tới bả vai."

"Kia cũng không được, tao bên trong không có mặc quần áo, cởi cho mầy, vòng tròn bơi lội trên bụng tao không phải bị chư vị mỹ nữ thưởng thức tới, kia đả kích lòng tự trọng của tao rất nhiều a."

Bé mập này kỳ thật rất cởi mở, đã muốn béo như vậy còn cả ngày ăn khoai chiên, khi đi học đều nhai nhai, thể tích cứ như gấu.

Cho nó ở trước mặt mọi người cởi quần áo, quả thật rất không có nhân đạo……

Văn Bân đang lúc buồn rầu, đột nhiên nghe được một thanh âm lạnh lùng: "Văn Bân bạn học, tới đây một chút."

Văn Bân trực giác thanh âm kia rất quen thuộc, như giục hồn u ám ảm đạm tối tăm, da đầu không khỏi một trận run lên, nghi hoặc quay đầu lại, sau xác nhận hành lang bên kia có người kêu mình, lúc này mới quay đầu đi đến chỗ quẹo ——

Nơi đó một người đàn ông dáng người cao ngất đứng, dựa vào tường, hai tay vây quanh trước ngực, đang đánh giá Văn Bân, ánh mắt lãnh đạm.

Văn Bân nghi hoặc chỉ chỉ mũi của mình: "Anh gọi tui?"

Người nọ gật đầu.

Văn Bân lúc này mới thấy rõ dung mạo hắn, đẹp trai mà mặt đường hoàng, ngũ quan xinh xắn, đôi môi mỏng như điêu khắc, lúc này đang hơi hơi nhếch lên, lộ ra lãnh ý làm cho người ta lạnh cả người, mày cũng khẽ cau, tựa như phi thường không hờn giận.

"Tôi đến thông tri cậu, buổi chiều đến chỗ đó gặp mặt đạo sư." Ngữ khí lãnh ngạnh.

"Đạo sư?" Văn Bân nghi hoặc nhức đầu.

Người nọ kéo nhếch lên khóe miệng: "Quen biết một chút, tôi tên Từ Phong, là đàn anh của cậu, cũng là trợ giảng, về sau học nghiệp của cậu liền từ tôi phụ trách."

"A?" Bị tin tức cả kinh này há to miệng, Văn Bân thức thời phanh lại đem chữ "Kháo" cấp nghẹn trở về, nghĩ thầm: có lầm hay không, nghe nói đạo sư là một ông già sáu mươi tuổi, giờ tại sao lại toát ra một người đàn anh trẻ tuổi? Nhìn qua bộ dáng ở chung không dễ, còn túm như hoàng đế ấy.

"Đạo sư bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian lắm dạy cậu này nọ, cho nên đàn em về sau có vấn đề gì , xin mời …… Cứ việc tìm tôi." Từ Phong hạ giọng nói xong, từng chữ tựa như cũng theo hàm răng bài trừ ra, tựa hồ phi thường không kiên nhẫn.

Bị một câu đàn em kia của hắn kêu đến choáng váng, Văn Bân lúc này mới xác định tên đối diện không phải đang lừa người, trong lòng mặc dù đang phỉ nhổ hắn bộ dáng thối thí, ở mặt ngoài vẫn là trang bé ngoan.

Nghiêm túc gật gật đầu, lộ ra tươi cười tươi cười: "Đàn anh khỏe, về sau xin nhờ đàn anh chiếu cố nhiều hơn." Nói xong, lễ phép cúi mình vái chào, nghĩ muốn cho đối phương lưu lại ấn tượng đầu tiên tương đối tốt đẹp —— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem rụng nhẹ cái áo sơmi và mặt tràn đầy ô nước.

"Tôi đương nhiên sẽ hảo hảo 'chiếu cố' cậu." Từ Phong mỉm cười, thản nhiên nói: "Đi theo tôi."

Văn Bân đi theo phía sau hắn, tổng cảm thấy đàn anh này hình như ở chung không dễ, toàn thân cao thấp tản ra một loại hơi thở đáng sợ lạnh như băng, như ẩn chứa lực lượng gì đó, tùy thời đều có thể bùng nổ một phát đem người tiêu diệt cái loại này còn siêu cấp lớn hơn cả boss.

Mà chính mình đi theo phía sau hắn, giống như là thái giám đi theo hoàng đế—— loại cảm giác này thực con mẹ nó khó chịu.

Theo hắn tha đi mấy vòng, tới lầu ba phòng nghỉ giáo viên, đẩy cửa vào, không một bóng người.

Văn Bân không hiểu lý do cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, người này chọn địa phương như vậy có phải muốn giáo huấn mình hay không ? Nghe nói một số đàn anh đàn chị lần chịu đạo sư khi dễ, chờ đạo sư thu sư đệ sư muội lúc sau, liền biến thành đem loại khi dễ này chuyển dời đến trên người người mới, theo chậm rãi phân tích tự mình đọng lại cảm xúc buồn bực, thế là loại này giai cấp hóa áp bách một thế hệ lại truyền thừa một thế hệ tiếp, phát dương quang đại hơn nữa …… (phát dương quang đại: làm rạng rỡ truyền thống)

Càng nghĩ càng cảm thấy da đầu run lên, ngẩng đầu, chỉ thấy hắn rót ly nước, ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã uống, bờ môi bởi vì trơn bóng mà càng trở nên thêm gợi cảm, hầu kết cao thấp chuyển động, thậm chí có phần nước đọng theo chiếc cằm hoàn mỹ của hắn chảy tới bờ ngực để mở, theo phập phồng của ngực, giọt nước hiện ra sáng bóng thản nhiên, tôn thêm nước da màu mật ong tản mát ra hormone cường đại —— chậc chậc, trong phim truyền hình nhiều nhân vật phản diện, cũng chỉ giống hắn túm như vậy, vẻ mặt nhàn nhã, bộ dạng ngạo thị thiên hạ, thật làm cho người khác khó chịu.

Văn Bân không khỏi lại giương mắt ngắm bờ ngực hắn.

"Xem đủ chưa?" Từ Phong ánh mắt lạnh lùng đảo qua mặt Văn Bân.

Văn Bân nghĩ thầm, nghìn xuyên vạn xuyên mông ngựa không xuyên, không bằng nịnh nọt hắn trước, miễn cho hắn tra tấn mình ——

"Đàn anh dáng người thật tốt, bình thường thường xuyên hay rèn luyện đi? Khiến người ta hâm mộ a……"

"Nga? Cậu muốn nhìn dáng người đẹp của tôi sao." Từ Phong cười đến tà ác.

Văn Bân trán chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, vội vàng nói sang chuyện khác: "Thời gian hình như tới rồi, nếu không thì em đi chụp ảnh trước đây."

"Cậu cứ để bộ dạng này mà đi chụp ảnh?" Từ Phong ánh mắt vòng quanh toàn thân Văn Bân xoay chuyển, thản nhiên nói: "Đi nhà vệ sinh rửa cái mặt đi, thời gian không quan hệ, có thể đến tốp tiếp theo."

"Lớp trưởng tụi em nói qua trễ không đợi."

"Đó là gã sợ cậu muộn, hù dọa cậu thôi." Từ Phong thiêu thiêu mi: "Đi rửa mặt, thuận tiện, gột rửa cái miệng."

"Ách?"

"Nghe nói cậu thực thích mắng chửi người, về sau ở trước mặt tôi, không cho phép nói thô tục, nghe thấy chưa?"

Văn Bân không khỏi một trận chột dạ, mắt nhìn hắn một cái, hắn lại đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt, tiến tới bên tai thấp giọng nói: "Kêu cậu đi rửa mặt không có nghe thấy hửm? Muốn tôi…… Giúp cậu sao?"

"Aha, không cần làm phiền ngài……" Văn Bân sợ tới mức run run một trận, xám xịt bỏ chạy vào nhà vệ sinh, vội vàng cúi đầu dùng nước lạnh rửa mặt, mái tóc cũng biết sửa lại chỉnh tề, xem người trong gương ra dáng loài người, vừa lòng, mới từ nhà vệ sinh đi ra, cười vò đầu: "Thật cảm tạ đàn anh, em đây đi chụp ảnh trước."

Từ Phong thản nhiên nói: "Đổi bộ quần áo lại đi, cậu như vậy giống cái gì."

Văn Bân có chút buồn bực nhìn áo sơ mi mình tràn đầy chỗ bẩn, vừa định nói em không mang quần áo để thay, đã thấy Từ Phong đứng lên, cầm áo sơ mi cởi xuống dưới.

Động tác thoát y phục của hắn rất nhanh, Văn Bân chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoa mắt, thời điểm chờ kịp phản ứng hắn đã mặt không chút thay đổi thân trên trần trụi, đứng ở đối diện mình, đem áo sơ mi mang theo nhiệt độ cơ thể đưa tới: "Chụp ảnh xong đưa tôi."

Văn Bân do dự một chút, thân thủ tiếp nhận lấy: "rất cảm ơn." Một bên âm thầm cảm kích hắn hào phóng rộng rãi, một bên vội vàng đem áo sơ mi vừa ướt đẫm lại vừa bẩn hề hề lột xuống, lại cảm thấy trên người mình đều là nước, sẽ đem y phục người ta làm dơ, vì thế nhếch miệng cười cười: "Em đi lau người trước." Nói xong liền vội vàng xoay người đi nhà vệ sinh, cầm khăn mặt con lau khô người.

Văn Bân do cầm được y phục mà vui sướng, một chút cũng không nhận thấy được đằng sau đường mắt sắc bén kia vẫn vòng quanh mình xoay chuyển……

Nhanh chóng thay y phục lúc sau, Văn Bân lại cúi mình vái chào, nói lời cảm ơn, một đường chạy đến phòng học đi chụp ảnh.

Cảm thấy mỹ mãn mang theo vẻ mặt sáng lạn tươi cười chụp xong ảnh tốt nghiệp rồi, trở lại phòng nghỉ giáo sư, vốn định đem y phục trả lại cho hắn, đã thấy Từ Phong lại mặc một bộ áo sơ mi khác, ngực rộng mở, bờ ngực lộ ra vẻ khêu gợi, đang dựa vào sô pha xem báo.

"Tốc độ cậu so với ốc sên nhanh một chút, đáng ngợi khen." Từ Phong đầu cũng không nâng, thản nhiên nói.

Văn Bân gãi gãi đầu, mắt nhìn áo sơmi màu cà phê của hắn , mắt lại nhìn áo sơ trắng mình đang mặc, không khỏi nghi hoặc, hắn chẳng lẽ rời nhà còn mang quần áo dự bị?

"Ách, quần áo em trả anh chứ." Văn Bân nói xong liền cởi.

Từ Phong buông báo, ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Mặc đi, chờ một chút đi gặp thầy giáo, chẳng lẽ cậu nghĩ muốn quay lại mặc cái da chim sẻ kia?"

Người này thật đúng là lời nói ác độc, nói chuyện mang theo lực công kích cùng lực sát thương cực mạnh, sóng âm sát thương hiệu quả cao tới phạm vi mười mét, cứ như trong game ấy……

"Lúc nói chuyện với người khác cấm không tập trung, đây là tôn trọng tối thiểu đối với người khác ."

Văn Bân mạnh ngẩng đầu, chỉ thấy Từ Phong mặt âm trầm gần trong gang tấc, thời điểm nói chuyện thậm chí ngay cả nhiệt độ hô hấp đều có thể cảm giác được —— bị hơi thở đáng sợ ấy làm hoảng sợ, Văn Bân không tự chủ được lui về sau từng bước.

Từ Phong mặt bình tĩnh tới gần, tay nâng cằm Văn Bân lên: "Nói chuyện với người khác, thỉnh nhìn ánh mắt đối phương, đây là tôn trọng."

Bị khoảng cách áp sát kia khiến cho có chút lúng túng, Văn Bân tâm lí không thông suốt luống cuống, cẩn thận nghĩ lại cảm thấy là chính mình không hợp đạo lí trước, vì thế ngoan ngoãn gật gật đầu: "Đàn anh giáo huấn rất đúng, em khắc sâu trong tâm."

"Khắc sâu trong tâm, đối với cậu mà nói, chính là ý tứ vào tai trái, ra tai phải đi." Từ Phong thanh âm lạnh xuống, trầm mặc một lát, thản nhiên nói: "Xem ra, cậu cần…… Đào tạo lại."

"Ách…… Em sẽ sửa lại……" Văn Bân không chỗ có thể trốn, tựa vào trên tường ngoan ngoãn cúi thấp đầu.

Từ Phong vươn tay, đặt ở trên vai Văn Bân, thật mạnh đè lại ——

"Không quan hệ, tôi sẽ hỗ trợ, tự tay cải tạo cậu, đàn…… em…… nhỏ……"

Thấy khóe miệng hắn lộ ra tươi cười mang theo lãnh ý, Văn Bân chỉ cảm thấy đầu bị dội một thùng nước lạnh, toàn thân lạnh cái thấu triệt.

Này sẽ không phải là gặp được trong truyền thuyết cái loại đàn anh biến thái sư có"Chứng cưỡng ép" cùng "Đam mê ngược đãi" chứ?

Nhịn không được ở trong lòng tru lên: lão tử thật sự là mệnh khổ a!

26. Chương 26: Phương Pháp Rửa Miệng

Từ Phong rốt cuộc buông Văn Bân ra, "Y phục bẩn của cậu tôi để trong túi xốp." Nói xong liền đưa cái túi qua, lạnh lùng nói: "Cầm."

Văn Bân đối vị đàn anh này thật sự là không thể đánh giá, có đôi khi thực túm, làm cho người ta rất muốn hung hăng giẫm lên cái mặt hắn……

Nhưng lại rất cẩn thận, y phục bẩn như vậy đều được hắn chỉnh tề gấp lại, tìm túi xốp rất tốt, mà không phải nhào thành một cục phóng vào túi rác—— điều này làm Văn Bân có một chút cảm động nho nhỏ.

"Đến lúc gặp đạo sư cần chú ý, ít nói, ngoan ngoãn nghe, người không trung phi nhân (*) ấy bận rộn chỉ cho cậu thời gian 15 phút chuẩn bị nói chuyện." Từ Phong nói xong, buộc Văn Bân ngẩng đầu nhìn chính mình, lúc này mới cười cười hài lòng: "Cậu gần đây phải làm luận văn tốt nghiệp đúng không, có vấn đề tìm tôi, tôi có thể giúp cậu."

Văn Bân từ trong tay hắn tiếp nhận cái túi: "Thật cảm tạ đàn anh."

"Ừm." Từ Phong thản nhiên lên tiếng, "Đi ăn cơm đi, tôi mời khách."

"Ách, này……"

"Không cần khách khí, muốn ăn cái gì?"

Văn Bân vừa bị hắn hỏi, quả thật có điểm đói bụng, "Kentucky đi?"

Từ Phong thiêu thiêu mi: "Cậu gầy thành như vậy, còn ăn thực phẩm rác rưởi này?"

Văn Bân có chút xấu hổ, mình quả thật là hơi gầy, cũng không phải ăn không tốt, mà là thời gian dài chơi game ngày đêm điên đảo, cho nên mới phải biến thành như vậy.

Nhớ tới chơi game, Văn Bân đột nhiên ngơ ngẩn……

Vừa rồi chính mình trực giác thanh âm này quen thuộc, không thể như vậy, thời điểm ở trên IS tán gẫu, tên Túy Thanh Phong kia cũng dùng loại ngữ khí ngạo mạn lạnh như băng này cùng mình nói chuyện.

Trách không được bản thân lại cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc.

Bất quá, qua internet, cùng trong hiện thực chính tai nghe được, vẫn là có chút chênh lệch.

Cho nên Văn Bân cũng không thể xác định Từ Phong trước mắt cùng tên Túy Thanh Phong ấy có quan hệ hay không……

Hướng tới nhà ăn trên đường, Văn Bân vẫn rất nghi hoặc, nhưng không dám hỏi.

Người đàn ông ở trước mắt bộ dạng lạnh lùng ngạo mạn, tính tình lại khó có thể nắm lấy, tuy rằng mới vừa nói muốn giúp đỡ, khiến mình trong lòng dâng lên một chút được quan tâm lo lắng, nhưng cậu không quen, lại không giống trên mạng vậy không kiêng nể gì, vì thế Văn Bân đành phải đem nghi vấn đầy mình cấp nghẹn trở về.

Lúc cùng nhau ăn cơm, Từ Phong gọi một bữa thịnh soạn, Văn Bân trái lại không khách khí không coi vào đâu đem đồ ăn ăn hơn nửa, chiếc đũa chính là không dám với tới trước mặt hắn.

Từ Phong cau mày đem đồ ăn đẩy lại, thản nhiên nói: "Cậu sợ tôi?"

Văn Bân cười mỉa nói: "Không……"

"Về sau còn có thêm nhiều cơ hội ở chung, vẫn là cư xử thẳng thắn thành khẩn thì tốt hơn." Từ Phong hơi hơi kiều kiều khóe miệng: "Có lời gì cứ việc nói, không cần âm thầm tính toán cò con, cậu mấy động tác và biểu tình ấy mà giấu diếm được tôi?"

Bị hắn vừa nói như thế, Văn Bân mới an tâm chút, sáp lại, thần bí hỏi: "Đàn anh, anh chơi võng du chứ?"

Từ Phong ánh mắt lạnh lùng vòng quanh mặt Văn Bân xoay chuyển, thản nhiên nói: "Người nhàm chán mới chơi võng du."

Văn Bân yên lòng, đem vấn đề kế tiếp thu trở về —— còn tưởng rằng hắn lời này phải chẳng có ý tứ, mảy may không phát hiện, hắn căn bản không trả lời chính diện, mà là tha một vòng, đem mình cấp quẹo vào ngôn ngữ cạm bẫy của hắn.

Sau bữa trưa, Từ Phong mang theo Văn Bân đi gặp đạo sư, dọc theo đường đi, Văn Bân trong lòng tràn ngập nghi vấn, tỷ như đàn anh đang học tiến sĩ sao, tốt nghiệp đại học ở đâu a, đạo sư ở chung được không, giấy chứng nhận học vị có lẽ không dễ dàng nắm được linh tinh……

Nhưng nhìn tới phía trước người nọ tự cố tự đi đường bóng dáng thẳng tắp lúc sau, vẫn không có cách nào hỏi ra miệng, vì thế chỉ có thể mạnh nuốt nước miếng đem lời nuốt trở lại, có lẽ do nghẹn về nhiều lắm rồi, Văn Bân chỉ cảm thấy một cỗ hờn dỗi trướng đến ngực khó chịu.

Nhắm mắt theo đuôi đi phía sau hắn, giả bộ một dáng ngoan ngoãn, nghĩ thầm, chính mình mới đến không nên đem đàn anh đắc tội đi, bằng không về sau ba năm nghiên cứu sinh ngày cũng đừng nghĩ muốn sống khá giả, trong lòng mặc niệm: nói ít, làm việc nhiều.

Tới văn phòng đạo sư rồi, Văn Bân ngồi trên ghế bên cạnh, nơi đó còn có một người nam sinh rất đứng đắn đang ngồi.

Nam sinh nhìn thấy Từ Phong sau đó kêu một tiếng: "Đàn anh." Sau lại quay đầu hướng Văn Bân cười cười: "Xin chào, mình gọi là Lưu Ba."

Văn Bân phỏng chừng cậu ta cũng là nghiên cứu sinh đạo sư mới chọn, trong lòng không khỏi mừng thầm —— mệnh khổ không chỉ có một mình ta, đã chết còn có đứa chịu tội thay.

Hơn nữa người này nhìn qua ở chung rất được, tính tình tốt, thái độ tốt.

Văn Bân cười đến xán lạn, vươn tay bắt lấy, "Xin chào, tui tên Văn Bân."

Đạo sư rất nhanh đi tới, nhìn qua thật rất tinh thần, một đầu tóc bạc đều không có, mặc tây trang tựa hồ mới từ cái gì hội nghị cao đến, bộ dạng vội vã như hỏa thiêu mông, vừa vào cửa liền vội vàng uống một hớp,

sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, tốc độ nói chuyện phi thường mau, tựa như người chủ trì tin tức giải trí, súng liên thanh bắn phá.

"Các em tới, tôi đây vài ngày thật sự là bận muốn chết, ngày mai còn phải đi X thị tham gia một cái nghiên cứu và hội thảo luận, cuối tuần còn phải đi Australia nói chuyện việc hạng mục hợp tác, tháng sau cũng vẫn không có khoảng trống……"

Bị hắn khủng bố an bài tiến trình nhiễu đến choáng váng đầu, Văn Bân trong lòng âm thầm sợ hãi than "Không trung phi nhân" kia hình dung chuẩn xác, ngẩng đầu, chỉ thấy Từ Phong mặt không chút thay đổi ngồi ở bên cạnh nghe lão sư nói.

"Các em trước an tâm làm xong luận văn tốt nghiệp." thầy giáo uống một hớp, quay đầu lộ ra tươi cười hiền lành dễ thân, nói: "Vị này chính là Từ Phong, đàn anh các em, về sau cậu ta sẽ mang mấy em hiểu biết tình huống trước." Nói xong cúi đầu mắt nhìn đồng hồ, mặt nhăn nhíu mày: "Tôi buổi chiều còn có một khóa tiết công khai, các em có vấn đề gì chứ?"

Hai người trăm miệng một lời trả lời: "Không có!"

Thầy giáo tán thưởng mỉm cười gật đầu, mang theo túi công văn đi đến phòng nghỉ cách vách lấy văn kiện, Văn Bân cùng Lưu Ba ở bên ngoài không dám thở mạnh, Từ Phong thì đứng dậy đi vào theo.

"Dư giáo sư, Văn Bân cư trú ở bên ngoài, liên lạc qua lại không thuận tiện, em nghĩ cho cậu ấy dọn lại đây cùng ở với em, có vấn đề gì thì thuận tiện thảo luận." Từ Phong vẻ mặt đứng đắn nói xong.

"Hửm? Em cũng không phải ở bên ngoài sao?"

Từ Phong thản nhiên nói: "Em cũng muốn dọn tới ký túc xá trường, chỗ em ở cách nơi này xa, đi thư viện tìm tư liệu rất là phiền toái." Dừng một chút, lại bổ sung nói: "Huống hồ, một người bằng hữu em về nước không có chỗ ở, chỗ của em đã cho cậu ta mượn, em hiện tại chính không nhà để về, mong thầy hỗ trợ."

Dư giáo sư nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu: "Vậy cũng tốt, Văn Bân đứa bé kia nhìn qua rất ngoan, em chiếu cố em ấy nhiều một chút."

Từ Phong gật đầu: "Thầy gần đây bận quá, chuyện dẫn dắt cậu ấy cứ giao cho em, yên tâm."

"Uhm, giao cho em tôi đương nhiên thực yên tâm."

Từ trong ngăn kéo xuất ra cặp văn kiện, lúc ra cửa, gặp Văn Bân với Lưu Ba ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, Dư giáo sư hiền lành mỉm cười nói: "Văn Bân a, em ở bên ngoài ở không quá thuận tiện, liền chuyển tới cùng trú với đàn anh em đi, em ấy ở căn hộ tiến sĩ điều kiện không tồi."

Văn Bân há to mồm ba, chữ "A" còn chưa ra miệng, chợt nghe hắn tiếp tục nói: "Lưu Ba em cũng chuyển đi, ba người các em cùng nhau, vừa lúc cho nhau làm quen một chút."

Lưu Ba mỉm cười gật đầu.

Văn Bân lúc này mới nhẹ thở thật dài ra, cho dù chết cũng kéo tên chịu tội thay, cảm giác ấy thật không sai, chung quy so với chính mình đan thương thất mã với đàn anh sâu không lường được này cùng chỗ thật là tốt. (đan thương thất mã: một người một ngựa)

Gặp đạo sư xong lúc sau, trên đường trở về Văn Bân cùng Lưu Ba bởi vì "Không cẩn thận" tán dóc tới game, lập tức anh hùng luyến tiếc anh hùng thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt.

Văn Bân lúc này mới phát hiện tên Lưu Ba kia cũng là mặt ngoài điềm đạm nho nhã thực tế thực dũng mãnh, tán gẫu tới game là miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt, cậu ta cư nhiên là á quân trên một cuộc đấu toàn thành ma thú tranh phách, nhưng bề ngoài nhìn qua, thấy thế nào cũng giống như bảo bảo ngoan ngoãn vùi đầu gặm sách.

Quả nhiên người không thể nhìn vẻ bề ngoài.

Lưu Ba là vùng khác tốt nghiệp trường học, đã sớm làm xong luận văn tốt nghiệp, sớm tới nơi này đưa tin, Văn Bân tán dóc với cậu ta thực ăn ý, dọc theo đường từ game cho tới trường học, từ trường học cho tới game, thao thao bất tuyệt, càng tán gẫu càng hưng phấn, đem đàn anh vẻ mặt âm trầm vứt qua một bên.

Tới chỗ quẹo rồi, Lưu Ba nói muốn đi thu dọn hành lý, bởi vì là vùng khác tới, không có chỗ ở, hành lý còn đặt tại kho chứa đồ.

Văn Bân phi thường trượng nghĩa nói: "Anh em cậu đêm nay cứ ở chỗ tui đi." Đã sớm quên phòng kia của Chu Châu, bản thân cũng là con ký sinh trùng.

Lưu Ba còn chưa đáp ứng, chợt nghe Từ Phong thản nhiên đến đây câu: "Các cậu đã quên lời thầy giáo nói vừa rồi hử."

Hai người quay đầu, phát hiện Từ Phong mặt lãnh nghiêm, Lưu Ba khẽ cười nói: "Đàn anh, tụi em khi nào thì dọn qua?"

Từ Phong nói: "Liền hôm nay, cậu đi lấy hành lý trước."

Lưu Ba gật đầu tránh ra, Văn Bân cười mỉa nói: "Em đây hôm nay cũng dọn qua sao?"

"Đúng." Ngắn gọn hữu lực trả lời.

"Ách." Văn Bân nhức đầu: "em đang sống với một người, muốn chuyển nhà nên nói cho anh ấy biết một tiếng trước, kia…… em đi về chuẩn bị trước."

"Ừ, đêm nay gặp."

Văn Bân khi về nhà, Chu Châu cũng tan việc, đang ở kia nấu cháo —— cháo điện thoại.

Cười đến vẻ mặt ôn nhu, phỏng chừng đang cùng ba ba thằng cu Tiểu Long nọ nói chuyện phiếm đây mà.

Văn Bân vào phòng thu thập hành lý, sau một lát, Chu Châu nói chuyện điện thoại xong đã đi tới, thản nhiên nói: "Cậu phá phòng hả?"

Văn Bân khoát tay áo: "Tôi cảm thấy cùng luật sư ở bốn năm với nhau, tôi mẹ nó rất có dũng khí." Dừng một chút, lại bổ sung nói: "Sau lại phải cùng đàn anh mặt bại liệt ở ba năm, tôi phỏng chừng là hy sinh hùng hồn."

Chu Châu đi tới, cười cười: "Phải chuyển tới trường học?"

"Ừm, đạo sư nói chuyển qua tiện."

"Thật tốt quá, cậu ký sinh trùng này rốt cuộc phải đổi cái ổ ký sinh khác."

"Hừ, ước gì tôi đi đúng không?"

"Đúng vậy."

Văn Bân thực tức giận, không khỏi quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Chu Châu đang cười tủm tỉm một cái.

Thu thập một buổi chiều, rốt cuộc đem hành lý đóng gói tốt, Chu Châu nói muốn đưa Văn Bân, bị Văn Bân cự tuyệt, dù sao thì một thùng quần áo rách nát, còn có máy tính cũ nát —— đây mới là bảo bối.

Vừa vào trường học, liền nhận được cuộc điện thoại, điện báo dãy số xa lạ, tiếp lấy, bên kia thanh âm trầm thấp, cư nhiên là Từ Phong……

Văn Bân run run ngón tay, "Đàn…… anh……"

"Ừhm, hành lý thu thập xong rồi chứ?"

"Ách, tốt lắm."

"Tôi tới đón cậu."

"Không……" Chữ còn chưa nói ra, đã bị bên kia cắt ngang: "Ở đâu?"

"Cái kia…… cửa tiệm cà phê."

"Được, tôi lập tức tới ngay."

Điện thoại nháy mắt bị cắt đứt.

Một khắc kia Văn Bân thực cảm thấy được, Từ Phong người này, đôi khi cũng không tệ lắm.

Tuy rằng lúc ra cửa cậy mạnh không đưa cho Chu Châu, nhưng hiện tại một tay lôi kéo cái thùng lớn, một tay còn cầm buộc chặt cùng một chỗ cái vali với màn hình *chém chém >"

27. Chương 27: Từ Phong Người Này

Đôi môi ôn nhuận, xúc cảm so với trong tưởng tượng càng thêm tốt đẹp hơn, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi âu yếm hình dáng đôi môi một lần nữa, thừa dịp Văn Bân đang dại ra hết sức, chui vào khoang miệng.

Như cường giả xâm chiếm địa hạt, như thợ săn gặm nhấm con mồi, nồng đậm hơn mà trực tiếp hôn, mang theo ý tứ hàm xúc trừng phạt rõ ràng, hung hăng, dùng sức, đảo qua niêm màng khoang miệng cậu, cuốn lấy đầu lưỡi ngây người bất động của cậu, một lần lại một lần mút vào……

Văn Bân ngốc lăng.

Có lẽ do kích thích quá lớn, ngốc hồ hồ trừng mắt.

Từ Phong nhẹ nhếch khóe miệng, hôn càng thêm xâm nhập vào, đầu lưỡi ở trong khoang miệng cậu tùy ý càn quét, xâm lược, giữ lấy……

Văn Bân đột nhiên đánh cái giật mình, chỉ cảm thấy đầu óc từng đợt say xe, trước mắt là gương mặt phóng đại của người đàn ông kia, tựa hồ mang theo biểu tình say mê.

Độ nóng hừng hực giống như muốn phỏng người thực đáng sợ, động tác đầu lưỡi hắn thô bạo thời điểm lướt qua niêm màng khoang miệng, kéo một trận ma xát kịch liệt, bỏng rát đau đớn, cùng với —— làm cho người ta da đầu run lên khoái cảm xa lạ.

Văn Bân lại đánh cái giật mình, toàn thân tức giận đến run rẩy lên!

Như muốn bị hắn nuốt vào, hôn nồng nhiệt làm người ta run rẩy, chỉ kịp liều mạng há to miệng hô hấp —— lại giống như nghênh hợp, cho đối phương cơ hội xâm nhập.

Cho tới bây giờ chưa từng bị tình cảm nhiệt liệt như vậy hôn môi qua, Văn Bân mau giận điên lên, muốn cắn chết hắn, kết quả bị Từ Phong dùng sức nắm cằm, giữ miệng……

Từ Phong tựa như nghiện, hôn càng thêm thâm nhập…… Thậm chí cho đầu lưỡi vươn vào chỗ sâu bên trong khoang miệng liếm lộng.

Xâm nhập hôn môi thời gian dài, làm Văn Bân giận đỏ mắt, một trận cảm giác ghê tởm theo dạ dày mà bốc lên, dùng hết khí lực đẩy hắn ra!

Theo phản xạ gập lại đầu gối, hung hăng húc vào bụng của hắn một cái, hình như húc tới bộ vị trọng điểm của hắn, thiếu chút nữa đem hắn đá thành thái giám…… Văn Bân xoay người muốn trốn, lại bị Từ Phong phản ứng nhanh chóng đè lại bả vai, lại dùng sức áp quay về trên tường!

Văn Bân không phục ngẩng đầu, thấy Từ Phong nhíu mày, mặt âm trầm.

Cảm giác phía sau lưng mình cùng vách tường chặt chẽ tiếp xúc xúc cảm lạnh như băng, còn có người đàn ông từ trước mặt cảm giác áp bách mãnh liệt, Văn Bân chẳng lẽ làm quá tay, cười lạnh một tiếng: "Tui còn tưởng rằng anh bất quá là tính nết có vấn đề người không dễ ở chung, không nghĩ tới, anh mẹ nó là đồng tính luyến!" Thanh âm bởi vì quá mức phẫn nộ mà run rẩy, nhớ tới sự thật bị hắn cường hôn, cơn tức lủi thẳng đỉnh đầu, mắng một câu còn không đủ để phát tiết phẫn nộ bản thân, bổ sung nói: "Anh biến thái!"

"Cậu nói cái gì?" thanh âm lãnh đến tận xương tủy.

Văn Bân tuy rằng trong lòng có chút sợ hắn, cảm giác người này hình như trong máu hơi có lũy thừa bạo lực, nhưng như trước cậy mạnh cãi ngang, nói: "Tui nói anh biến thái, nghe không hiểu…… Ah……"

Lại bị bá đạo cường hôn, Văn Bân đảo cặp mắt trắng dã, chỉ cảm thấy toàn thân một trận rét run.

Lời lẽ trong lúc đó, cái loại xúc cảm thân mật này làm cho người ta lưng sợ hãi, giống như muốn bị nuốt vào cảm giác quỷ dị, còn sự thật bị hắn cường hôn thực đáng sợ ——

Văn Bân trong dạ dày lại từng đợt bốc lên, lại đẩy ra hắn, nằm úp sấp đến trên bồn rửa tay nôn ra một trận.

Từ Phong không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào Văn Bân, thấy cậu cố ý làm ra động tác nôn mửa kịch liệt, khoa trương giống như muốn đem dạ dày nôn ra. Từ Phong ngón tay không khỏi run lên, buông lỏng cậu ra, thả xuống bên hông, gắt gao nổi lên nắm đấm. Nghĩ muốn mở miệng, lại cuối cùng không có kêu tên của cậu lên.

Văn Bân lần này bắt đầu rửa miệng mình, theo vòi nước đón nước, thanh âm một bên súc miệng một bên nôn mửa, ở trong buồng vệ sinh chật hẹp —— cực kì chói tai.

Thật lâu sau, Văn Bân dừng động tác, chống trên bồn rửa tay ho khan.

Từ Phong lúc này mới thản nhiên nói: "Rửa?"

Văn Bân mạnh ngẩng đầu lên, căm tức hắn.

Từ Phong nhún nhún vai: "cậu vừa rồi hình như lại mắng người, trước ghi nhớ vào sổ, về sau tốt nhất nhớ rõ, nếu không, tôi rất tình nguyện lại đến cải tạo cậu." Nói xong, liền xoay người rời đi.

Văn Bân thở hắt thật dài ra, một quyền đánh vào bồn rửa tay, tay kia thì đè lại ngực thiếu chút nữa bí đến hít thở không thông —— trái tim bên trong, bởi vì hôn môi kịch liệt, lại đập mất tốc độ.

Chết cũng sẽ không thừa nhận mới vừa rồi bị hắn hôn ra khoái cảm.

Chết cũng không muốn thừa nhận chính mình chưa từng trải qua hôn môi kịch liệt như vậy, thiếu chút nữa chân nhuyễn……

Trong lòng không khỏi mắng : mẹ kiếp, tên khốn kiếp kia quả thực là mặt người dạ thú trong truyền thuyết!

"Đàn anh, em đã tới." Ngoài cửa truyền đến thanh âm mang theo ý cười của Lưu Ba.

"Uhm, nơi này vốn là nhà hai người, có hai gian phòng ngủ, cậu đến phòng bên cạnh kia đem hành lý cất kỹ." Từ Phong bình thản nói.

Văn Bân mạnh mở cửa, đối Lưu Ba cười xán lạn: "Lưu Ba, đôi ta ngủ một gian đi, đàn anh bận rộn như vậy, làm việc và nghỉ ngơi thời gian khẳng định với chúng ta không giống nhau."

Từ Phong nhếch lên khóe miệng mỉm cười: "Cậu gấp cái gì, tôi lại chưa nói ngủ với cậu."

Văn Bân cắn răng không nói lời nào.

Lưu Ba hoang mang cười cười: "Được rồi, em tùy tiện ngủ nha."

Văn Bân nói: "Vậy hai ta ngủ đi."Dáng khiêu khích mắt nhìn Từ Phong, người sau lại vẻ mặt dường như không có việc gì, ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã mở coi báo.

Nhìn thấy Văn Bân tầm mắt hung ác lúc sau, người nọ còn không biết xấu hổ ngẩng đầu lên, mỉm cười, sau đó tiếp tục cúi đầu, vân đạm phong thanh xem tờ báo.

Văn Bân tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, hung hăng lườm hắn một cái, tiếp nhận hành lý Lưu Ba muốn đi phòng ngủ bên cạnh.

Hai người ở trong phòng ngủ bận rộn hơn nửa giờ, rốt cuộc đem giường thu xếp xong, đã gần đến thời gian cơm chiều, bụng đã đói đến phát hoảng, đột nhiên ngửi được một cỗ mùi thơm……

Lưu Ba khẽ cười nói: "Giống như có người nấu cơm a."

Văn Bân nhăn mặt nhăn mũi: "Thật là thơm."

Hai người rời cửa đến, thấy Từ Phong một mình ngồi trên ghế sa lon, trên bàn bày mấy đĩa thức ăn tinh xảo, dùng cà men nhựa duy nhất đựng vào.

"Tới dùng cơm, tôi gọi món ở ngoài." Từ Phong thản nhiên nói.

Lưu Ba vẻ mặt cảm kích lết qua, "Cám ơn đàn anh." Cầm lấy chiếc đũa bắt đầu dùng bửa.

Văn Bân thì cương tại chỗ bất động.

Từ Phong nhẹ thiêu mi: "Văn Bân, kêu cậu tới dùng cơm, chưa nghe thấy hửm?"

Văn Bân khẽ hừ nhẹ một tiếng, "Tui không thích ăn món bên ngoài, tui đi nấu mì."

"Tùy cậu."

Từ Phong tiếp tục vẻ mặt dường như không có việc gì cúi đầu ăn cơm, Lưu Ba thô thần kinh, căn bản không phát hiện hai người trong lúc đó có cái gì dị thường, Văn Bân bực mình hít hít cái mũi, quay đầu đi nấu mì.

Ngày đầu tiên của cuộc sống ở chung ngay tại loại màn không khí quỷ dị khốn đốn này hạ xuống.

Văn Bân lúc tối ngủ quyền đấm cước đá, Lưu Ba buổi sáng thức dậy mặt mũi bầm dập, ủy khuất chạy tới cùng Từ Phong nói: "Đàn anh, Văn Bân ngủ đặc biệt không nề nếp, lại đá lại đấm, nếu không về sau hai ta ngủ……"

Còn chưa nói hết, đã bị Văn Bân cùng tới lớn tiếng cắt ngang: "Cậu ngàn vạn lần đừng cùng hắn ngủ!"

Lưu Ba nghi hoặc quay đầu lại, gặp Văn Bân vẻ mặt hung ác: "Hắn là……"

"Là cái gì?" Từ Phong mỉm cười, tươi cười lộ ra lãnh ý, "Nói a."

Văn Bân căm giận âm thầm cầm quyền, quay đầu rời cửa.

Lưu Ba sau khi đi ra, Văn Bân vội vàng đem y kéo đến bên cạnh nói: "Cậu cùng hắn ngủ, hắn sẽ không chỉ đơn giản đánh cậu như vậy, hắn khả dĩ còn có thể……"

"Hử?"

Văn Bân sáp qua, nhẹ giọng: "Tui đã nói với cậu……"

"Văn Bân."

Đỉnh đầu đột nhiên vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng, Văn Bân theo phản xạ ngẩng đầu, chỉ thấy Từ Phong thản nhiên cười: "Tôi ngoài chán ghét có người ở trước mặt của tôi nói thô tục ra, còn chán ghét có người sau lưng tôi nói bậy, cậu hình như rất không hiểu lễ phép."

Lưu Ba vội vàng lắc đầu: "Đàn anh hiểu lầm, Văn Bân nói giường phòng ngủ quá dầy, rất nóng, nghĩ muốn trải chiếu ngả ra đất nghỉ."

Văn Bân há miệng thở dốc, không nói.

"Tốt lắm, nhớ rõ xế chiều đi học." Từ Phong đánh gãy Lưu Ba nói dối, thản nhiên nhìn Văn Bân liếc mắt một cái: "Quần áo không tính đưa tôi sao?"

Văn Bân cúi đầu cái, phát hiện mình cư nhiên mặc trở lại áo sơmi kia của hắn, cảm giác được cái loại nhiệt độ ấm áp này bao vây lấy thân thể, nhớ tới hắn bá đạo cường thế ôm và hôn môi, không khỏi nổi lên một thân đầy da gà.

Bật người chạy về nhà vệ sinh đem quần áo cởi xuống, như tị ôn dịch ném vào máy giặt đồ.

Từ Phong thản nhiên nói: "Tôi với Văn Bân trong lúc đó có chút hiểu lầm, hy vọng cậu không cần nhúng tay, biết?"

"Dạ, dạ, biết." Lưu Ba ngoan ngoãn gật đầu: "Em đi phòng học trước." Nói xong, thức thời nhanh chóng chuồn mất.

Chờ thân ảnh Lưu Ba biến mất trong tầm mắt, Từ Phong mới hơi bất đắc dĩ cười cười, khe khẽ thở dài.

Văn Bân nếu cậu ta có một nửa thiện người am hiểu ý thì tốt rồi. Đáng tiếc, tên kia bộ dáng nhảy dựng lên nhe răng nhếch miệng, như mèo xù lông —— không dễ chọc, lại nghĩ muốn trêu cậu chơi, kết quả bị cào vào tay ——

Thật sự là tự ngược.

" Quần áo anh tui bỏ vào trong máy giặt đồ rồi." Văn Bân đứng ở cửa nhà vệ sinh, dựa vào cánh cửa, lành lạnh nói: "Đem cậu ta ly khai, định để làm chi?"

Từ Phong cười đến tà ác, tới gần từng bước: "Cậu cứ nói đi?"

"Tui cho anh biết a, đừng tưởng rằng lão tử dễ khi dễ, tui đối với anh loại biến thái này chính là căm thù đến tận xương tuỷ, tui thề sống chết cũng sẽ không khuất phục!"

Từ Phong nhếch lên khóe miệng, lại tới gần nửa bước.

Văn Bân không khỏi nghĩ muốn lui ra sau, lại bởi vì tựa vào trên cửa không đường thối lui, đành phải hung hăng trừng mắt hắn: "Anh còn dám hôn tui, tui cáo anh quấy nhiễu tình dục, cho hỗn đản anh đi mà hôn song sắt trong ngục giam ấy!"

Từ Phong cước bộ ngừng lại, chân mày cau lại: "Cậu miệng cứ đầy thô tục như vậy sao?" Khinh thường cười lạnh một tiếng: "Tôi ăn uống thực chọn, hôn cậu…… Chính mình miệng cũng sẽ bẩn, hiểu chứ?"

Nói xong, đột nhiên buông Văn Bân ra, quay đầu nghênh ngang mà đi.

Văn Bân tức giận đến hai mắt đăm đăm, đỉnh đầu bốc hơi, đứng ở tại chỗ run run sau một lúc lâu, lúc này mới mắng một câu: dám nói tui miệng bẩn? Hỗn đản, điển hình được tiện nghi còn khoe mã.

Dư giáo sư khóa công khai ở A đại rất được hoan nghênh, trong phòng học thật to ngồi đầy người.

Văn Bân mới vừa tính từ cửa sau chuồn vào, thấy Từ Phong đã ở phía sau, vì thế vội vàng như chuột thấy mèo quay đầu, từ cửa trước đi vào tìm được chỗ trống, ngồi xuống. Không ngờ Từ Phong đột nhiên cùng lúc lại đây, ngồi kế bên Văn Bân, động tác ấy nhanh chóng tựa như trong TV hiệp khách vô ảnh.

Văn Bân trợn mắt há hốc mồm, Từ Phong vẻ mặt lạnh lùng.

Chuông vào học vang, vị lão giáo sư kia trái lại thực già giặn, bước đi đến trên giảng đài, cầm lấy microphone mà bắt đầu giảng bài.

"Các sinh viên buổi chiều mạnh khỏe, hôm nay chúng ta cùng đi nghiên cứu một chút……"

Người hơn sáu mươi, tinh thần phi thường tốt, lúc giảng bài cũng đọc rõ từng chữ rõ ràng trật tự phân minh, tựa như đang diễn thuyết đầy nhịp điệu —— đương nhiên Văn Bân nghe không hiểu, không hiểu ra sao. Nhưng vẫn cố gắng mở to hai mắt, làm ra "Ham học hỏi như khát khao" bộ dáng học trò ngoan.

Dù sao vị kia chính là ông chủ mình thôi.

Dư giáo thụ tựa hồ cảm giác được Văn Bân ánh mắt thẳng tắp, đối Văn Bân ngoan hiền hỏi: "Đã hiểu sao?"

Văn Bân da đầu một trận run lên, cứng ngắc gật đầu.

Dư giáo sư cười cười hài lòng: "Vậy em đến giải thích cho mọi người phép tính đề mục này một chút."

Văn Bân cứng còng thân thể đứng lên, một trận quáng mắt, số liệu phức tạp kia, công thức khủng bố!

Chính mình một chút cũng đều không hiểu, thực mẹ nó ỏng dọa người a, được, thì cứ dọa người đi, dù sao bốn năm đại học loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên phát sinh…… Về sau nghe giảng bài vẫn là không cần trừng lớn ánh mắt nhìn thầy giáo thì tốt hơn, thất thần cũng nên điệu thấp một chút, bằng không mục tiêu quá lớn dễ dàng bị thầy giáo nhéo đứng lên.

Văn Bân vừa định đứng lên, tay dưới bàn lại bị Từ Phong nhẹ nhàng nhấn một cái —— lực đạo ấy khẽ tựa như một mảnh lông vũ phất quá, độ nóng ấm xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn truyền lại qua đây.

Văn Bân sửng sốt, quay đầu, thấy vẫn như trước hắn là mặt nghiêng lạnh lùng.

Từ Phong đột nhiên đứng lên, dùng ngữ khí bình thản, trật tự rõ ràng giải đáp đề mục, trong phòng học học trò ngẫu nhiên phát ra tiếng bội phục tán thưởng, Dư giáo sư cũng tán thưởng gật đầu.

Cứ như vậy lăn lộn qua……

Từ Phong sau khi ngồi xuống, như trước vẻ mặt dường như không có việc gì, một bên nghe giảng bài một bên làm bút ký, như là cái gì đều không có phát sinh quá.

Văn Bân trong lòng lại ngũ vị hỗn tạp.

Mặc dù đang thời điểm đại học, bởi vì chính mình không hiểu giả hiểu thường xuyên bị thầy giáo kêu đứng lên trả lời vấn đề, kết quả đáp phi sở vấn (*) bị bạn học cười nhạo, loại chuyện này phát sinh số lần nhiều lắm, Văn Bân bị trở thành trò cười, đã sớm chết lặng.

(*)đáp phi sở vấn : hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ông nói gà bà nói vịt

Nhưng này một khắc, trong lòng có chút xúc động ——

Hắn đại cũng không cần phải thay mình xuất đầu, đại có thể hai tay khoanh trước ngực, túm túm nhếch khóe môi vui sướng khi người gặp họa, sau đó cùng mọi người đến cười nhạo mình một phen.

Ngồi ở đằng sau không có ai biết Dư giáo sư nói "Em" là vị nào, chỉ có Văn Bân trong lòng rành mạch.

Từ Phong dùng phương thức đặc biệt bảo hộ mình một chút tôn nghiêm kia.

Nhớ tới hắn săn sóc, không khỏi một trận cảm động.

Nhớ tới nụ hôn của hắn —— không khỏi nghiến răng nghiến lợi!

Hắn cũng dùng phương thức đặc biệt phá hủy tôn nghiêm làm nam nhân bản thân.

Hỗn đản.

Dư giáo sư trên khóa công khai một số trọng yếu, vội vàng họp, rồi đi trước. Kế tiếp vấn đề thảo luận là từ Từ Phong phụ trách.

Từ Phong trên bục giảng, mở PPT ra bắt đầu theo lệ tự giới thiệu, tuy rằng hắn chính là giản lược nói tên của mình, nhưng trên khóa kiện học vị dựng nên theo thường lệ cùng với nghành lại làm cho Văn Bân mở to hai mắt nhìn……

Kháo, tiến sĩ kép, hắn đầu óc có bệnh đi, đọc một cái chưa đủ, còn đọc hai?

Phía sau có người khe khẽ nói nhỏ, nhẹ giọng nghị luận :

"Anh ta thật sự là tốt nghiệp trường ta?"

"Đúng vậy, ảnh thực trâu, đọc sách nhiều năm như vậy cũng không ngại chán ngấy."

"Tao nghe nói ảnh là khinh thường đi làm việc, cảm thấy lưu lại trường học mới thú vị."

"Tao còn nghe nói ảnh ở lại đây là chờ người nào đó."

Văn Bân bị tin tức kính bạo này rung động tới sửng sốt, bị Từ Phong ánh mắt lãnh đạm đảo qua, lại rất nhanh thuận theo gục đầu xuống, lấy bút ra giả bộ ghi chép lại.

Khi tan học đã là năm giờ, Văn Bân ở trong này bốn năm đương nhiên biết sự tuyệt diệu của xếp hàng, vì thế kéo Lưu Ba liền theo hướng tắt phóng đi……

Hai người ngồi góc sáng sủa ăn cơm, sau một lát Từ Phong mang theo cơm hộp đi tới —— âm hồn không tiêu tan.

Văn Bân trong lòng ai thán, người này ánh mắt sao lại lợi hại như vậy, tài năng ở trong đám người chuẩn xác định vị tọa độ mình, còn nhanh chóng di động đến trước mặt đến đáng ghét.

Lưu Ba xê dịch, Từ Phong liền ngồi ở bên cạnh, quay mắt về phía vị trí Văn Bân.

"Đàn anh, anh vì cái gì phải đọc tiến sĩ kép, không đi làm việc?" Lưu Ba hỏi.

“Không muốn đi.” Từ Phong đơn giản đáp trả.

“Phải không?”

“Đúng, tôi cảm thấy được ở trường học rất tốt, tôi thực thích dẫn dắt mấy người đàn em.”

Ngẩng đầu thản nhiên liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, Văn Bân đầu nháy mắt rũ xuống, tốc độ kia cứ như cùng bị điện giật.

Từ Phong nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng nở nụ cười.

“Văn Bân.”

“Ở!”

“Cơm đều bị cậu bới đến rơi đầy bàn, gà con đều so với cậu lúc ăn cơm.”

Văn Bân hiểu được hắn đang châm chọc mình, vì thế bực mình gục đầu xuống, nghiến răng nghiến lợi cầm tờ khăn giấy đem hạt cơm toàn bộ gom một chỗ, bọc lại ném vào trong hộp cơm, sau đó thở phì phì đem hộp cơm ném vào máy tái chế bên cạnh.

“Tui ăn xong, đi về trước.” Văn Bân đứng dậy bước đi.

Từ Phong nhìn bóng lưng của cậu, lạnh lùng cười, ngược lại Lưu Ba sợ run sau một lúc lâu, thật cẩn thận hỏi: “Đàn anh, anh…… Thực chán ghét Văn Bân?”

“Không có, tôi rất thích cậu ta.” Nói xong, lại bổ sung một câu: “Phi thường thích.”

28. Chương 28: Ngoạn Gia Họp Mặt

Văn Bân ở trong phòng sách chơi game, login lúc sau nhận được nhắc nhở từ hệ thống: ngài và Phong Phiêu Phiêu độ hữu hảo rơi tụt xuống số 0.

Bởi vì cưỡng chế ly hôn, cùng độ hữu hảo của nhỏ từ hàng 9999 rơi tới 0, quả thực giống vật thể rơi tự do bình thường —— kích thích phi thường, cảm giác thực đã.

Rốt cuộc thoát được cái nạn gay quấn lấy, trong mặt bảng cừu nhân “Túy Thanh Phong” hình chân dung vẫn tối.

Văn Bân chạy đến nơi NPC chủ thành tính xóa nick, lại nghe cửa phía sau đột nhiên mở.

Mạnh quay đầu lại, nhìn thấy Từ Phong cầm một chồng sách.

Văn Bân trở mình xem thường: “Vào phòng ngủ không biết gõ cửa sao? Anh hiểu hay không lễ phép nha.”

Cảnh giới cao nhất của mắng chửi người, là mắng hắn còn khiến hắn không biết chuyện, cười gật đầu đồng ý với mình.

Cảnh giới sảng khoái nhất của mắng chửi người, đương nhiên là dùng lời chửi của hắn chửi hắn!

Văn Bân trong lòng không khỏi nở ra một ngụm ác khí, đã thấy Từ Phong không mảy may động, vẻ mặt lạnh lùng tiêu sái đối mặt.

Cảm giác được một trận dòng khí lạnh như băng, Văn Bân không khỏi khẩn trương nắm tay thành nắm đấm……

Văn Bân trong lòng kỳ thật rất sợ con người này, cái loại khi ôm chằm này như muốn hủy diệt hết thảy cường độ âm thanh, cái loại khi hôn môi này như muốn đem người hòa tan trong nhiệt độ, làm cho người ta không khỏi phát run. Thậm chí ngay cả khi hắn đến gần, Văn Bân đều cảm thấy được có một loại từ trường áp bách cường đại bao phủ lấy chính mình.

"Anh…… Làm cái gì?" Văn Bân phản xạ có điều kiện như nghĩ muốn lui về phía sau.

Từ Phong đem sách ném lên trên bàn bên cạnh, nhìn thoáng qua màn hình máy tính, thản nhiên nói: "Cậu thực nhàn nhỉ?"

"Ách……"

"Sách này đối với luận văn tốt nghiệp của cậu có lẽ dùng được, trong vòng hai ngày xem hết cho tôi."

Văn Bân liếc chồng sách cao kia một cái, không khỏi mở to hai mắt nhìn ——

"Hai ngày?"

"Như thế nào, quá ngắn?" Từ Phong hơi hơi nhếch lên khóe môi.

Văn Bân gật đầu: "Uhm, hai ngày xem nhiều như vậy, anh cho tôi là máy quét hình a."

"Vậy một ngày đi." Từ Phong nói xong, cúi thân mình xuống tới trực tiếp nhấn nút tắt máy tính, lạnh lùng nói: "Hiện tại, bắt đầu tính thời gian."

Văn Bân đột nhiên cảm thấy cảnh này hết sức quen thuộc, lại nhớ không nổi đã gặp ở chỗ nào, mắt liếc thấy Từ Phong ngồi trở lại trên ghế sa lon đọc sách, tóc đen rũ xuống che khuất trán hắn, kiểu tóc càng tôn thêm dáng người tuấn mỹ của hắn, còn rất có mị lực……

Người sau đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại cùng mình gặp nhau, Văn Bân trong lòng run lên, vội vàng né ra, gục đầu xuống ngoan ngoãn lật sách.

Lật lật, Văn Bân không khỏi một trận thán phục —— sách hắn cho mượn cũng không phải cố ý khó xử mình, mà là, thật sự rất hữu dụng.

Trong tập san luận văn bản giáo có một số bản trích luận văn của đàn anh đàn chị, lối suy nghĩ luận đề, thậm chí luận văn sáng tác kể lại trình tự, kỹ xảo, còn có Văn Bân nghiên cứu thành quả tập san chuyên ngành mới nhất ……

Văn Bân ngẩng đầu nhìn hắn, một chữ "cảm ơn" thủy chung vẫn nói không nên lời, đối phương tựa hồ cũng không cần, chỉ vẻ mặt lạnh nhạt tự cố tự coi tư liệu, lật xem sách nước ngoài dày như gạch.

Vốn hẳn cảm kích mới đúng, nhưng ấn tượng đối hắn lúc trước thật sự là quá kém, Văn Bân trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên.

Trời chập tối, hai người đều ở trong phòng đọc sách.

Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, tỏa rộng xuống hai người ánh sáng màu vàng, như ngạnh sinh sinh đem không khí phân chia thành hai phần, tách rời ra một khoảng cách.

Mặt trời chiều ngã về tây, khoảng cách kia cũng càng ngắn dần, thẳng đến cuối cùng, ánh sáng biến mất, trong phòng trở nên mờ tối.

Từ Phong lúc này mới ngẩng đầu nhu nhu huyệt Thái Dương, thản nhiên nói: "Cậu xem xong sau đó xác định vài cái đề mục trước, tôi sẽ giúp cậu tham khảo."

Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Văn Bân ngây người một lát, trong lòng không khỏi kỳ quái: cùng hắn im lặng đọc sách với nhau, cư nhiên cũng không có cảm giác không xong như đoán trước vậy, thời gian dài thậm chí quen sự tồn tại của người nọ.

Có lẽ chính mình cũng không có chán ghét hắn như vậy, chính là đối chuyện hắn cường hôn có chút phản cảm, canh cánh trong lòng.

Nhưng ở một vài phương diện, Từ Phong người này thật đúng là không tồi.

Tỷ như thực tri kỷ cho mình mượn sách cần đến, lại tỷ như hôm nay trên lớp học bất động thanh sắc hỗ trợ giải vây, hoặc là chủ động giúp mình mang hành lí, cho mượn quần áo linh tinh……

Loại ý tưởng này tại thời điểm nửa đêm thức dậy tìm đồ ăn, càng thêm mãnh liệt.

Văn Bân bởi vì cơm chiều điên điên không dùng bửa, để rồi tới nửa đêm bị đói tỉnh, từ trên giường đứng lên vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ngang qua phòng ngủ Từ Phong nhìn thấy bên trong lộ ra ánh đèn mỏng manh.

Văn Bân trong lòng không khỏi kỳ quái, nhìn nhìn đồng hồ trên tường, đã muốn hai giờ sáng sớm rồi, hắn còn không ngủ, đang làm gì chứ?

Tuy tò mò, nhưng cũng không có lá gan đẩy cửa hắn ra tìm tòi ra sao.

Bụng đói kêu tới thúc giục, Văn Bân chạy vào nhà bếp lục lọi tự mình mang mì ăn liền, xé bao rồi bắt đầu làm ăn.

Vốn nghĩ muốn nấu ăn, lại ngại phiền toái, dù sao chỉ là đỡ đói mà thôi, đem mì ăn liền làm bánh bích quy, nhai không cũng có phong vị khác.

Văn Bân đang nhai ngon lành, đột nhiên nghe được thanh âm lạnh lùng vang lên đỉnh đầu ——

"Tôi nghĩ chuột đến nháo ầm ĩ chứ, nguyên lai là cậu."

Cái miệng lưỡi độc mồm này sẽ không sẽ nói được câu lời hay sao? Mỗi câu đều mang theo hương vị châm chọc đùa cợt, thật làm người khó chịu. Văn Bân trở mình xem thường, nghĩ muốn tiếp tục ăn, lại bị hắn đưa tay đoạt qua.

Văn Bân ngẩng đầu trừng mắt hắn: "Anh làm chi?"

"Ăn mì gói đối thân thể không tốt." Từ Phong đáp đến đúng lý hợp tình, nói xong liền tiện tay đem nửa gói mì quăng vào thùng rác.

Văn Bân tức giận đến hai mắt đăm đăm, đã thấy hắn xoay người từ trong tủ lạnh lấy ra sợi mì mua, cho thêm chút nước rồi bắt đầu nấu.

"Rất đói bụng sao?" Từ Phong ngữ khí bình thản, cũng không quay đầu lại, rửa xắt rau, động tác liên tục liền mạch lưu loát, đao pháp phi thường thuần thục.

Văn Bân xem mắt choáng váng, sau một lúc lâu lúc sau mới lắp bắp nói: "Cái kia…… Không cần phiền toái như vậy, tui bình thường đói bụng đều nhai mì đối phó."

"Ăn mì gói đối thân thể không tốt." Từ Phong quay đầu lại, liếc mắt nhìn Văn Bân một cái: "Tôi không muốn nói lần thứ ba."

"Tui……"

Từ Phong thản nhiên nói: "Ra bên ngoài chờ, rất nhanh là được rồi, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay."

Văn Bân cúi đầu, đi vào trong phòng khách ngồi xuống ghế sa lon, nhìn tại nhà bếp thân ảnh bận rộn củaTừ Phong, đột nhiên có chút xúc động.

Kỳ thật rất rất nhiều phương diện, hắn đều miễn cưỡng tính người tốt.

Rất nhanh, Từ Phong liền đem mì bưng ra, hương thơm xông vào mũi! Văn Bân không khỏi muốn ăn càng nhiều, chỉ còn kém chảy xuống nước miếng.

Đã cầm lấy bát trong tay hắn, vừa định ăn, lại cảm thấy chính mình cùng hắn trong lúc đó phát sinh qua một ít sự tình không thoải mái, như bây giờ khát khao ăn mì hắn nấu, tựa hồ có điểm dọa người.

Cầm chiếc đũa không biết nên để chỗ nào, lại nghe hắn nói: "Ăn đi, đừng làm khó bụng mình." Trong giọng nói cư nhiên lộ ra ý cười thản nhiên .

Văn Bân xuôi theo hắn cấp lối thoát, gục đầu xuống ừ một tiếng, mà bắt đầu gắp mì.

Hắn nấu mì thật sự là ăn ngon, bên trong còn cho thêm rau xanh, trứng gà, cà chua, màu sắc rực rỡ, vừa thấy đã cảm thấy khẩu vị đặc biệt.

Lường gia vị cũng cho vào phi thường tốt, ngay cả sợi mì đều được nấu vừa đủ, nhai vô không mềm không cứng có co dãn……

Văn Bân từng ngụm từng ngụm ăn, ăn xong một bát lúc sau, còn muốn ăn, lại ngượng ngùng tìm hắn đòi hỏi. Lại nghe hắn nói: "No rồi sao?"

"Ách…… Hình như còn kém như vậy một chút."

Từ Phong nhếch lên khóe miệng mỉm cười, từ trong bát mình sang qua một nửa, "Ăn đi."

Văn Bân bị hắn tươi cười mang theo ôn nhu dao động mắt choáng váng, không được tự nhiên cúi đầu ăn, mới vừa ăn một ngụm mới đột nhiên phát hiện —— Kháo! Đây không phải là hắn nếm qua? Chính mình còn ăn ngon miệng, ăn thừa của hắn mang theo nước miếng hắn……

"Tôi chưa ăn qua, cậu không cần làm ra biểu tình vẻ mặt bi phẫn ấy." Từ Phong thản nhiên nói.

Văn Bân mặt đỏ lên, gục đầu xuống đem mì ăn sạch sẽ, sau đó đem bát để lại trên bàn, không được tự nhiên nói tiếng "Cảm ơn", liền xoay người, như trốn chạy trở về phòng ngủ.

Trở lại phòng ngủ lúc sau cư nhiên phát hiện Lưu Ba đi lên, vốn ôm máy tính ghi chép đang chơi game.

Văn Bân không khỏi một trận thán phục: "Tui kháo, anh em não cậu bị gắp rồi hở? Hơn nửa đêm thức dậy chơi game……" Mới vừa nói xong, lại nghĩ tới chính mình cũng làm qua loại sự tình này, có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi.

"Tui ngủ không được, thức dậy làm nhiệm vụ."

Văn Bân mắt xéo vừa thấy, mặt bên game kia vừa vặn là trong mộng giang hồ, võng du mà chính mình "Gặp gỡ bất ngờ" cái thằng cha xúi quẩy Túy Thanh Phong.

Mà đỉnh đầu Lưu Ba có cái tên cũng là…… Trùng?!

Văn Bân quát to một tiếng: "Cậu là Trùng? !"

Cửa mở, Từ Phong đứng ở cửa, lạnh lùng nói: "Hơn nửa đêm cậu gọi bậy cái gì?"

Văn Bân gãi gãi gáy, "Quá kích động……"

Từ Phong liếc mắt nhìn Lưu Ba một cái, Lưu Ba vội vàng trốn ra phía sau Văn Bân: "Đàn anh, em ngủ không được mới thức dậy mở máy tính, nghĩ muốn kiểm số tư liệu !" cửa sổ game sớm đã bị cậu ta hóa nhỏ nhất, chuyển ra tìm kiếm baibu.

Từ Phong ừ một tiếng, lại giương mắt nhìn nhìn Văn Bân, nhẹ giọng nói: "Sớm nghỉ ngơi một chút."

Văn Bân cuồng gật đầu, ngóng trông hắn nhanh lên cút đi, người sau cũng rất không thức thời đứng bất động: "Kêu mấy người nghỉ ngơi, không có nghe thấy sao?" Ngược lại lạnh lùng nhìn Lưu Ba: "Lưu Ba!"

"Dạ dạ dạ, lập tức nghỉ ngơi!" Lưu ba như có nguồn điện, bay nhanh lủi về trên giường đắp chăn lên, Văn Bân trừu rút khóe miệng, cũng không tình không nguyện bò vào ổ chăn.

Từ Phong lúc này mới cười cười hài lòng, còn săn sóc tắt đèn cho hai người.

Văn Bân và Lưu Ba nằm ở trên giường ngủ không được, thật lâu lúc sau, Văn Bân mới nói: "Hào Hoa Phong Nhã cậu quen biết chứ?"

Lưu ba ngáp một cái, "Quen biết a, trong game tên đó mắng chửi người rất lợi hại, không phải là cậu đi."

"Hắc hắc, là tui."

Lưu ba ngáp cũng không xong, vừa nghe những lời này trực tiếp từ trên giường lăn xuống, sửng sốt thật lâu lúc sau, mới nhẹ giọng "Kháo" một tiếng, sau đó dùng cả tay chân bò lên trên giường, trừng mắt Văn Bân nói: "Thật đúng là cậu nha, tại sao có thể như vậy không……" chữ may chưa nói ra, vội vàng phanh lại, ho khan một tiếng, cười nói, "Trùng hợp thế, ha ha."

Văn Bân cũng không có phát hiện đối phương tâm tình ảo não, kích động cầm tay cậu ta: "Bạn tốt, hai ta thật sự là rất có duyên! Tui lúc trước chọn vùng sever vào chơi, còn muốn có thể gặp được đồng học chứ, kết quả chơi hơn nửa năm một người đồng học cũng chưa tìm gặp, trái lại không ngờ lúc chơi, đột nhiên xuất hiện đồng học, đây quả thực tốt quá."

"Tay cậu buông ra trước, ai, làm người phải học bình tĩnh nha, bình tĩnh." Lưu Ba cười cười, rất nhanh dùng sức đem tay Văn Bân tách ra: "Về sau có rảnh cùng nhau chơi nha, Hào Hoa Phong Nhã."

Văn Bân gật gật đầu, đột nhiên ra vẻ thần bí hỏi: "Trường học mấy người còn không có trang điều hòa sao? Cậu trong trò game cả ngày theo tui la nóng! Bất quá nói thật, cậu cùng trong game một chút cũng không giống, thế nào mà nhìn qua sao văn tĩnh thế." (văn tĩnh: điềm đạm nho nhã)

"Thấy tui mọi người đều nói tui văn tĩnh, hiểu tui đều nói tui bưu hãn…… Tui cũng thực bất đắc dĩ." Lưu ba cười cười: "Cậu cùng trong game nhưng thật ra có điểm giống, bất quá mắng người ta không khó nghe như vậy, có đôi khi còn rất 'ngoan', đặc biệt ở trước mặt đàn anh."

Văn Bân buồn bực trở thân mình: "Không cần nhắc đàn anh."

Bởi vì ngoài ý muốn gặp được bạn hữu trong game, hai người hàn huyên thật lâu, càng tám càng hưng phấn, nhất là Văn Bân, cao hứng thiếu chút nữa muốn hoa chân múa tay vui sướng.

Ngoài cửa Từ Phong, có chút bất đắc dĩ vuốt trán, lúc này mới xoay người đi phòng sách.

Văn Bân, thời điểm cậu biết Lưu Ba là Trùng đều kích động như vậy, nếu biết tôi là ai…… Cậu có thể hay không mắc bệnh tim, trực tiếp bị sốc chứ?

Sáng sớm hôm sau, lúc rời giường Từ Phong đã chuẩn bị tốt bữa sáng, Lưu Ba cao hứng phi thường gặm bánh mì uống bịch sữa, lúc Từ Phong đi nhà bếp lấy trứng chiên thì sáp qua đối Văn Bân nói: "Cậu cảm giác hay không cảm giác, đàn anh giống bảo mẫu của hai ta vậy? Đặc biệt đối với cậu, cái gì cũng quan tâm."

Văn Bân trở mình xem thường: "Coi như xong, hắn còn bảo mẫu? Bảo kê cũng chưa hung như hắn vậy."

"Tui cảm thấy người hắn rất tốt, tối hôm qua ba giờ lúc đi tiểu đêm, thấy hắn còn chưa ngủ, ở phòng sách lật tập luận văn, giúp cậu tra tư liệu mà."

Văn Bân sửng sốt, vừa định nói làm sao có thể, thấy Từ Phong cầm trứng chiên lại đây, vội vàng ngậm miệng.

"Nhanh ăn đi, ăn xong rồi đi học."

Văn Bân mắt xéo nhìn nhìn hắn, thấy hắn tinh thần rất tốt, không giống như bộ dáng thức đêm.

"Tui no rồi, đi học trước." Bị hắn nhìn, Văn Bân cảm thấy rất không thoải mái, vội vàng đứng dậy túm túi sách bước đi.

Từ Phong mặt bình tĩnh, cũng đứng dậy đi.

Ngược lại Lưu Ba, tiếp tục ngồi tại chỗ, vẻ mặt vui vẻ thu qua đĩa của hai người bọn họ, nồng nhiệt đem ba miếng trứng chiên toàn bộ ăn luôn.

Khó được cả ngày đều không có nhìn thấy thân ảnh Từ Phong, nghe nói hắn đi F đại tìm bằng hữu gì đó của hắn thương lượng sự tình, Văn Bân và Lưu Ba sau khi tan học liền quang minh chính đại bắt đầu mở chơi game đến.

Nguyên bản nghĩ muốn delete nick, kết quả bởi vì gặp được bạn thân trong hiện thực đang chơi game, nhưng lại vừa mới nhận biết, Văn Bân hiện tại lại đột nhiên không muốn xóa.

Hai người cùng nhau ở trong game chơi làm nhiệm vụ, kề vai chiến đấu, này vui vô cùng.

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, Trùng người này vẫn là tiểu bà mối của mình và Túy Thanh Phong.

Nếu cậu ta không đem y phục 1000 kim tệ dùng 100 bán đi, chính mình cũng không đến nổi bởi vì còn không tiền mà trốn tránh Long tộc, bị Túy Thanh Phong tìm lấy cớ đuổi giết…… Sau lại thời điểm Phong Phiêu Phiêu gả cho mình, còn thay mình trả món nợ này, bởi vì có loại cảm giác thiếu Phong Phiêu Phiêu nhân tình, Văn Bân mới có thể nhẫn người kia lâu như vậy.

Thật sự là thế sự khó liệu, kết quả Trùng nọ trong game cư nhiên cùng mình một người thầy.

Văn Bân bởi sự kiện này mà hưng phấn, đã sớm đem chuyện bị Túy Thanh Phong lừa quẳng đi lên chín tầng mây.

Trang web chính thức của trong mộng giang hồ tổ chức cuộc họp mặt võng hữu định tại cuối tuần này, Lưu Ba nói cậu ta vốn nhân sinh không quen không dám đi, hiện tại đã có Văn Bân, không bằng hai ta kết bạn đi thôi.

Tiên giới cùng Long tộc tụ hội, Túy Thanh Phong với Hạ Phong khẳng định đều sẽ đi……

Văn Bân kỳ thật rất không muốn gặp đến Túy Thanh Phong cái tên kia, nhưng nhìn Lưu Ba vẻ mặt chờ mong, lại cảm thấy bản thân mình không phóng khoáng.

Không phải là game sao? !

Trong game tùy tiện có thể giết người, trong hiện thực gặp mặt chẳng lẽ cũng có thể lấy đao đi chém hay sao?

Hai người quyết định chủ ý, lúc cuối tuần, hẹn nhau đi vào gặp mặt tại khách sạn.

Điều kiện của khách sạn rất không tồi, lấy món cay Tứ Xuyên là món chính, tụ họp trước tiên tự giúp chính là nồi lẩu, làm AA tự mình bỏ tiền, nguyện ý đi, tùy ý giao lưu.

Bầu không khí như vậy khẳng định so với trong phòng làm việc ngồi xuống họp tốt hơn rất nhiều, hơn nữa, khách sạn này tự trợ nồi lẩu là nổi tiếng xa gần, Văn Bân đã sớm nghĩ muốn nếm thử.

Bởi vì ngồi xe hàng đầu…, lại quay đầu lại đi hai trạm lộ rồi, kết quả thời điểm đến sân tụ họp, gần như tất cả mọi người đều đã tới đông đủ.

Tại một phòng rất lớn bên trong, tất cả mọi người ngồi xong, nữ phục vụ cũng mang đến đây đáy nồi, mỗi người một cái sắp xếp chỉnh tề.

Văn Bân cùng Lưu Ba vào cửa lúc sau, thô lược vừa thấy, người nơi này tuy rằng đều thực tuổi trẻ, nhưng nhìn cách ăn mặc tựa hồ cũng đã làm việc, còn mặc T shirt quần jean trông rất "sinh viên" chính là Văn Bân và Lưu Ba hai vị.

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngồi ở góc sáng sủa, nữ phục vụ mỉm cười lấy cho hai vị nồi nhỏ.

"Văn Bân, cậu cũng tới ?" Nói chuyện chính là Long Hành Thiên.

Văn Bân ngẩng đầu, cười xán lạn : "Long tiên sinh khỏe."

Nhìn chung quanh bốn phía, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Chu Châu, nghĩ thầm, Chu ca hẳn là ở nhà dính lấy Tiểu Long đây mà, anh ấy hiện tại làm ba sau làm tới thoải mái.

"Xin chào, tui là lão nguyệt của Tiên giới ." Một tiểu mỹ nữ khí chất hướng Văn Bân cười vẫy tay, Văn Bân rút trừu khóe miệng —— đây cũng quá kích thích, cái hình tượng người đầy cơ bắp khiêng đại đao, cùng tiểu mỹ nữ trước mắt khéo léo lả lướt còn cột đuôi ngựa, cư nhiên là một ngươi? Thế giới game quả nhiên thực điên cuồng.

Ngay lúc Văn Bân đang khiếp sợ, đột nhiên cửa bị đẩy ra, hai người đàn ông tiến vào.

Diện mạo của hai người đều thập phần đẹp trai, một người cười đến ôn nhu vẻ mặt lại ngạo mạn, người kia mặt không chút thay đổi kiêu ngạo phi thường, vào cửa lúc sau hai người đều thản nhiên cười cười: "Thật có lỗi, kẹp xe đã tới trễ."

Lão nguyệt mở miệng trước: "Túy lão Đại, anh phóng cái xe thể thao kia nơi nơi bay, không kẹp mới là lạ!"

"Mỗi lần đều thong dong đến trễ, dáng vẻ kiêu ngạo của song Phong thật đúng là to lớn nha."

"Hai vị, tụi tôi chính là chờ đến món hoàng hoa (*) đều nguội lạnh cả, cái lẩu đều muốn cạn rồi."

Đám người kia có lẽ do lúc trước từng tụ họp, trong lúc này có chút quen thuộc lẫn nhau, tất cả mọi người nở nụ cười.

Chỉ có Văn Bân đang ở góc sáng sủa, tức giận đến toàn thân phát run!

"Anh……" Văn Bân hung hăng trừng mắt Từ Phong, anh nửa ngày, vẫn nói không nên lời câu sau.

Văn Bân đằng đứng lên, nghĩ muốn trực tiếp tiến lên đánh người, bởi vì động tác quá mạnh, phịch một tiếng đụng ngã lăn cái lẩu trước mặt ——

Nước sôi sùng sục trong nồi theo bàn đổ cực nhanh xuống, mắt thấy sẽ đổ đến trên đùi Văn Bân, Từ Phong nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng đem Văn Bân giật ra, tay mình lại bị nước sôi dội một mảnh, mu bàn tay nháy mắt trở nên đỏ bừng!

Đinh đinh đang đang một trận vang, cái lẩu lăn lộn trên mặt đất, lăn nửa ngày, lăn bên chân Hạ Phong .

Hạ Phong mặt lãnh nghiêm, âm thầm không lên tiếng, cúi người nhặt nồi lên, đưa cho nữ phục vụ nghe tiếng mà tới.

Từ Phong cũng mặt bình tĩnh, lôi kéo tay của Văn Bân bởi vì quá mức dùng sức mà có vẻ trắng bệch.

Long Hành Thiên thì vân đạm phong thanh cúi đầu uống trà xem kịch hay, những người khác —— há hốc mồm.

Văn Bân hung hăng trừng mắt hai người trước mặt, thật lâu lúc sau mới mắt đo đỏ muốn đi, bị Từ Phong giữ chặt.

"Chúng ta nói chuyện."

……·

(*) Hoa kim châm

Loại hoa này không chỉ ăn tươi mà còn có thể phơi khô và bảo quản được trong một thời gian dài. Nếu ăn tươi, hoa hơi giòn, xào với tôm sú, thịt bò… khá ngon. Để khô hoa dai hơn, thích hợp để hầm thuốc bắc chung với nấm, thịt gà … Theo dân gian hoa kim châm có vị ngọt, là một vị thuốc giúp lợi tiểu.

Hoa kim châm còn có tên là hoa hiên, màu vàng đậm đẹp nên còn gọi là màu hoa hiên. Cây kim châm vốn là cây mọc hoang, thích hợp với đất đai vùng cao, đã được nhiều nơi trong nước trồng làm cảnh và làm thuốc. Hoa kim châm dồi dào vitamin A, C, có tác dụng chữa đau răng, mất ngủ, đau nhức khớp xương.

29. Chương 29: Chân Nhân Hãy Pk

Góc ngoài cửa hành lang, vốn là nơi rất ít người chú ý, lúc này, lại đứng ba người, trong không khí mùi thuốc súng thập phần nồng đậm.

Hạ Phong mặt lãnh nghiêm đứng ở một bên, Từ Phong mặt không chút thay đổi đem Văn Bân đặt tại trên tường khống chế được, Văn Bân mới đầu điên cuồng giãy giụa, càng về sau mới im lặng, biểu tình vẻ mặt bi tráng thê thảm, hung hăng trừng mắt đối phương, vẫn không nhúc nhích.

Trầm mặc thật lâu lúc sau, Từ Phong mới mở miệng nói: "Văn Bân, chuyện trong game đều là giỡn chơi, cậu……"

Còn chưa nói xong đã bị Văn Bân hô tiếng cắt ngang: "Tui rốt cuộc hiểu được vì cái gì cảm thấy anh rất quen thuộc, nguyên lai anh chính là cái tên đại biến thái trong game!" Văn Bân khinh thường hừ một tiếng, trái tim lại giống bị quăng vào hầm băng, toàn thân cao thấp đều lạnh thấu triệt.

Cảm thấy thanh âm của hắn đích thực rất quen thuộc, là bởi từng ở trên IS nghe qua, cái người điều khiển xe thể thao với Hạ Phong, cũng là hắn.

Ngữ khí lãnh ngạo của hắn rất quen thuộc, bởi hắn chính là Túy Thanh Phong gã đàn ông tính cách ác liệt ấy.

Thậm chí một số trường hợp ở cùng hắn một chỗ cũng rất quen thuộc, tỷ như "Hai ngày quá ngắn, vậy một ngày đi".

Túy Thanh Phong ở trong game cũng từng trước mặt mọi người xử phạt bang chúng trong bang phạm quy.

"Chạy thương mười lần."

"Nhiều lắm?"

"Kia hai mươi lần đi."

Ngữ điệu quen thuộc, thanh âm quen thuộc, tác phong quen thuộc —— hắn còn chẳng phải là tên Túy Thanh Phongcặn bả kia sao?

Đáng tiếc chính mình bị câu "Người nhàm chán mới võng du" kia của hắn lừa bịp.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Túy Thanh Phong chả phải là "Nhàm chán" "Hư không" tới cực điểm, mới chơi võng du sao?

Hắn từng ở game thảo luận qua ngươi thực thiếu dạy dỗ ba cái lời linh tinh, trong hiện thực, lúc đó chẳng phải cũng dùng phương pháp đặc thù tới "Cải tạo" mình sao?

Không để ý tới sự phản kháng của người khác, không để ý tôn nghiêm của người khác, ở trong game huyết tinh giết chóc tác phong biến thái, ở trong hiện thực dã man bá đạo thái độ vô lý ……

Chính điều này làm cho mình chán ghét đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể một ngụm một ngụm đem hắn cắn thành mảnh nhỏ!

Giờ phút này chính lấy thân phận "Đàn anh" đứng ở trước mặt mình, nói cái gì chuyện trong game đều là giỡn chơi.

Tên hỗn đản tự cho là đúng, mẹ nó hắn giỡn chơi!

Văn Bân quay đầu, nhìn thấy Hạ Phong bên cạnh vẻ mặt sương lạnh, nguyên bản đã bị Từ Phong làm tức giận đến phát run, hiện tại tức giận đến trái tim đều muốn bùng nổ.

Thầy Hạ! Không cẩn thận va vào tên thầy giáo hỗn đản này!

Hắn với Từ Phong là một lứa, trách không được ngày đó Từ Phong lại xuất hiện vừa khéo như vậy, cho mình đổi lấy quần áo mới, lúc ấy còn kỳ quái hắn sao lại mang theo hai bộ quần áo trong, nguyên lai là sớm có dự mưu!

Chính mình lại còn tại đó ngu ngốc giống nhau, âm thầm bởi hắn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà cảm động, thậm chí cảm thấy hắn ở một vài phương diện xem như người tốt —— kỳ thật là đồ ngụy quân tử thôi.

Nguyên bản ấn tượng đối Từ Phong hơi chút chuyển biến tốt đẹp, hiện tại lập tức down đến mức thấp nhất, nhưng trong lòng lại có cảm giác mất mác không rõ lý do, vậy nguyên nhân là gì?

"Tốt lắm Văn Bân, đừng làm loạn, tôi đúng là cố ý tiếp cận cậu, nhưng tôi không có ác ý." Có lẽ bị tơ máu trong mắt Văn Bân làm hoảng sợ, lại có lẽ bị biểu tình bi phẫn trên mặt cậu biến thành đau lòng, Từ Phong ngữ khí mềm nhũn xuống, tay đè lại bả vai cậu cũng gắng điều chỉnh lực, tận lực không làm cậu cảm thấy đau —— lại bất chấp bản thân mình bị nước sôi làm phỏng đỏ bừng mu bàn tay.

"Chuyện không thoải mái trong game không cần để ở trong lòng, được không?"

Sắc mặt tuy rằng vẫn lãnh đạm trước sau như một, thanh âm lại lộ ra một tia ôn nhu khó có thể che dấu .

Văn Bân cắn răng không nói lời nào, Hạ Phong lại lạnh lùng nói: "Tôi cho tới bây giờ chưa thấy qua cậu dùng loại ngữ khí ăn nói khép nép này nói chuyện với ai, sao đến mức này chứ?"

Từ Phong thanh âm lạnh xuống, cũng không quay đầu lại nói: "Mời cậu câm miệng."

"Cậu cũng không phải thích cậu ta, cậu chính là tiến vào trong sừng trâu, cậu chấp niệm kiên trì nhiều năm như vậy, cậu cảm thấy giá trị sao? Tôi vẫn nghĩ đến cậu EQ IQ (*) cũng không thấp, xem ra tôi sai lầm rồi, cậu bất quá so với Văn Bân ngu ngốc này thì ngu ngốc cao cấp hơn một chút."

Văn Bân tức giận đến cắn răng, y một câu đem hai người cùng mắng! Liếc mắt Hạ Phong một cái, quay đầu lại, thấy mặt Từ Phong gần trong gang tấc …… Hai tên cũng không phải thứ tốt lành, ông trời lại khiến chính mình gặp phải.

"Hạ Phong, tôi nói bao nhiêu lần rồi, chuyện riêng của tôi, cậu không cần nhúng tay." thanh âm của Từ Phong tụt xuống đến băng điểm.

"Tôi không có tư cách quản cậu, đúng không." Hạ Phong nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười khiến người ta sởn gai ốc, chầm chậm hướng Văn Bân đi tới, "Loại Xú tiểu tử không giáo dưỡng này, nên hung hăng oánh cậu ta một trận cho cậu ta chút giáo huấn, cậu quanh co lòng vòng giúp cậu ta, cậu ta còn không cảm kích đâu." Nói xong, đưa tay sắp đánh Văn Bân, bị Từ Phong mặt lãnh nghiêm cản lại: "Hạ Phong, cậu một vừa hai phải, đừng chạm đến điểm mấu chốt của tôi."

Hạ Phong nguyên bản mỉm cười, chẳng biết tại sao đột nhiên thay đổi sắc mặt, thay một bộ ngữ khí đặc biệt bi thương thê thảm ——

"Tôi biết rồi, Văn Bân là điểm mấu chốt của cậu. Cảm tình của chúng ta nhiều năm như vậy …… Đối với cậu mà nói, ngay cả một sợi tóc cậu ta đều so không được."

"Cậu nói lời này có ý tứ gì?"

"Tôi thích cậu, cậu không biết sao."

Từ Phong trầm mặc.

Văn Bân trừng lớn ánh mắt, lăng lăng nhìn vẻ mặt bi thương của Hạ Phong, cùng sắc mặt cực kỳ âm trầm của Từ Phong……

Vốn là chính mình ủy khuất nhất, hẳn hung hăng đập hai người bọn họ mới đúng.

Như thế nào bị Hạ Phong vừa nói như vậy, Từ Phong so với mình càng ủy khuất?

Mà Hạ Phong y, lập tức biến thành người ủy khuất nhất?

Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?

Văn Bân nghi hoặc quay đầu, lúc này mới nhìn thấy hành lang cuối có một người, đương dừng bước mỉm cười xem kịch vui, lúc này mới rốt cuộc lên tiếng: "Thầy Hạ, không cẩn thận nhìn thấy cảnh thầy thổ lộ thâm tình , thật sự là may mắn nha."

Hạ Phong dường như đã sớm biết người nọ ở chỗ nào, cũng không quay đầu lại thản nhiên nói: "Thầy Nhạc, khéo nha, thầy tới nơi này tụ họp? Sẽ không cũng là công hội võng hữu đi."

"Hửm? Nơi này có tụ họp sao? Tôi chỉ là thuận tiện tới nơi này ăn lẩu." Lạnh lùng liếc mắt ngắm Từ Phong một cái, lại hướng Văn Bân ôn nhu cười: "Ba vị tiếp tục, tôi sẽ không quấy rầy."

Vị họ Nhạc kia tiêu sái lúc sau, Từ Phong mới đột nhiên hung hăng nắm chặt nắm tay hướng Hạ Phong quất tới, hạ giọng nói: "Cậu cái thằng cha này, đừng có mà mỗi lần cậu ta vừa xuất hiện mượn tôi làm tấm bia."

Hạ Phong khéo léo né tránh, mỉm cười: "Anh em trong lúc này trọng yếu nhất là tín nhiệm, tôi tin tưởng cậu thôi, cho nên lúc cậu gặp phải khó khăn, tôi rất hài lòng họa vô đơn chí, thêm dầu vào cháy …… Dù sao cậu cũng có thể xử lý tốt." (họa vô đơn chí: liên tiếp gặp nạn)

Từ Phong cười lạnh liếc mắt nhìn y một cái.

Hạ Phong sáp gần qua bên tai Từ Phong cười nói: "Tôi muốn nói những lời kính bạo đến kích thích Văn Bân bạn học một chút, bất quá xem ra…… Văn Bân bạn học hình như cũng không để ý có người thích cậu nhỉ, lúc tôi nói thích cậu, bộ dáng cậu ta cũng chẳng có chút ghen, xem ra đối với cậu một chút cảm giác đều không có nha."

Hạ Phong thanh âm rất nhẹ, Văn Bân nghe không rõ y đang nói cái gì, đã thấy mặt Từ Phong trong nháy mắt cứng ngắc.

Hạ Phong vỗ vỗ bả vai Từ Phong, lui ra phía sau từng bước, bất đắc dĩ cười: "Đường gian nan, tiền đồ cũng không nhất định quang minh, chính cậu phải bảo trọng." Nói xong, từ trong túi lấy ra một bịch khăn ướt, rút ra nhẹ đặt trên mu bàn tay Từ Phong, "Hôm nay thì bỏng tay, nói không chừng ngày mai bớt đi cánh tay và vân vân." Bỗng dưng quay đầu, cười lạnh nói: "Đúng không Văn Bân."

Văn Bân liếc nhìn y một cái, lành lạnh nói: "Cám ơn thầy Hạ ngài quan tâm."

"Ai? Tôi là quan tâm Từ Phong, cậu cảm ơn tôi làm cái gì, chẳng lẽ cậu đã muốn theo cậu ấy tự cho mình thân phận là người yêu?" Hạ Phong cười đến tà ác, sáp lại gần đối Văn Bân nói: "Cậu ấy……từng hôn cậu chứ? Có hay không hôn cậu đến tim loạn nhịp, hô hấp khó khăn?" Hơi hơi một chút, bất đắc dĩ nói: "Người ngu xuẩn."

Nói xong, xoay người nghênh ngang mà đi.

Để lại Văn Bân ở tại chỗ xấu hổ muốn gặp trở ngại, cái này, trong lòng quả thật có phần không thoải mái.

Rất muốn hung hăng oánh tên cầm thú họ Từ trước mặt một trận.

Chính là nhìn đến tay hắn bị phỏng mà sưng lên cao cao, Văn Bân lại cảm thấy mình đi đập hắn thì có chút vô nhân đạo, vì thế âm thầm nghiến răng nghiến lợi một phen, không được tự nhiên xê dịch thân thể, muốn từ dưới tay hắn né ra.

Từ Phong lúc này mới cúi đầu, dùng khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay, mấy cái bọc nước rất nhanh liền sưng nổi lên, nhìn qua cực kì khinh khủng.

Có thể sẽ lưu lại vết sẹo đi……

Văn Bân có chút chột dạ liếc nhìn tay hắn, dựa vào tường còn muốn chạy.

Từ Phong lại nói: "Hạ Phong mới vừa nói chuyện thích tôi……"

"uhm." Văn Bân sợ hắn lại sử dụng bạo lực, bất giác vội cứng đờ thân thể bất động.

"Cậu không để tâm sao?"

Văn Bân trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh, cười mỉa nói: "Ha hả…… Mấy anh có ý tứ với nhau thì cứ việc cùng một chỗ tốt lắm, tui cảm thấy hai anh đặc biệt xứng!" Biến thái so với nhau, sánh đôi cùng một chỗ tự sinh tự diệt thì mới tốt, ít đi ra nhân gian gây tai họa .

Từ Phong thần sắc ảm đạm, thản nhiên nói: "Cậu ấy hay cố ý nói giỡn, tụi tôi cùng nhau lớn lên, chỉ là tình anh em thôi."

"Phải không…… Ha ha, cảm tình của mấy anh không tồi, đừng anh em, không bằng cùng một chỗ đi, dù sao hai ngươi đều là đồng tính luyến ái đấy thôi."

Vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt người đàn ông đối diện trong nháy mắt âm trầm tới cực điểm, giữa mi cũng lộ ra một tia thần sắc đau đớn.

Văn Bân tựa như cảm thấy chính mình nói sai cái gì rồi, bất quá cũng không có biện pháp cùng người như hắn giải thích, trong lòng đối một số hành vi không tốt của hắn như trước canh cánh trong lòng.

Từ Phong đột nhiên nói: "Văn Bân, tôi chỉ…… từng hôn cậu."

Nói chưa dứt lời, mấy lời vừa nói này, Văn Bân lại nghĩ tới nụ hôn của tên biến thái hắn, không khỏi tức giận đến lần nổi trận lôi đình.

"Từng hôn tôi thì anh rất giỏi sao?"

Nhảy dựng lên, tựa như mèo xù lông, hung tợn trừng mắt hắn, thanh âm cơ hồ là rống lên: "Sói không thể sợ, đáng sợ chính là sói đội lốt cừu! Cầm thú không thể sợ, đáng sợ chính là cầm thú khoác da người! Tiểu nhân không thể sợ, ngụy quân tử mới để cho người thống hận! mẹ nó tụi bây một lần lại một lần gạt tôi, coi thường tôi là thằng cu ba tuổi, vẫn là coi thường tôi ngu ngốc trí tuệ chậm tiêu? Nếu không nhìn thấy

anh bị thương, tôi đã sớm một quyền đấm cho anh răng rơi đầy đất!" Một hơi nói xong, cảm thấy công phu mắng chửi người của mình tiến bộ không ít, nhìn, câu tu từ đều dùng tới, còn dùng chuẩn xác như thế. Văn Bân hít sâu một hơi, rất có tự tin tiếp tục mắng: "Anh hỗn đản này tạo chiêu bài phụ đạo môn học cho tôi mà lấy việc công làm việc tư! Còn lấy thân phận đàn anh, đối tôi làm loại này…… Việc xấu xa nhân thần cùng căm phẫn…… Mẹ tụi bây thực nên cấm quay về trong tử cung bụng mẹ lại lần nữa ấy!"

Mắng xong, an tĩnh lại, trừng lớn ánh mắt, có chút không yên chờ hắn phản ứng.

Từ Phong trên mặt thần sắc đau đớn biến mất hầu như không còn, ngược lại nhẹ nhàng mỉm cười.

Áp sát vào, ở bên tai nhẹ nhàng bật hơi nói: "Yên tâm, tôi đối với cậu làm chuyện nhân thần sẽ không cùng căm phẫn, nhân thần nên cùng hân hoan mới đúng."

"Anh……"

"Tôi là cầm thú đúng vậy, bất quá, chỉ đối với một mình cậu……" Nhanh chóng áp sát, hôn lên đôi môi Văn Bân.

Bất đồng với thô bạo và bá đạo lúc trước, lần này hôn môi phi thường ôn nhu, tựa như người yêu đang lúc thân mật tiếp xúc. Đầu lưỡi miêu tả hình dáng bên trong khoang miệng, như lông vũ khẽ lướt qua, Văn Bân nắm nhanh hai đấm, hung hăng một miệng cắn xuống……

"Ah……" Hắn chỉ kêu rên một tiếng, nhưng không có rời khỏi, ngược lại đưa tay nắm lấy cằm Văn Bân, buộc cậu há to miệng ra.

Tuy rằng trên tay đặc biệt dùng sức, cằm đều mau bị hắn bóp nát, nhưng nụ hôn vẫn như trước thập phần ôn nhu, trong cổ họng nồng đậm mùi máu tươi ngược lại vì cái hôn thuần túy này tăng thêm một chút sắc thái kích thích.

Văn Bân thân thể khẽ run rẩy, lại một loại khoái cảm mãnh liệt xa lạ như dòng điện không khống chế được lủi vào toàn thân —— mà sự thật bị đồng tính hôn môi đáng sợ như thế, lại khiến người ta khinh hoàng và sợ hãi.

Hai tay theo phản xạ để ở trước ngực, muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn dùng tay bị thương đè lại, tay kia thì theo bả vai chuyển qua phía sau lưng, sau đến bên hông.

Thân mật ôm, kéo lại gần, kề sát chặt……

Nụ hôn dài rốt cuộc chấm dứt, Từ Phong buông ra cằm Văn Bân, tại cậu lại trừng mắt cắn người phía trước, thực thức thời nhanh chóng rời khỏi.

Còn thuận tiện thân mật liếm liếm bờ môi ướt át của Văn Bân, thủ tiêu dấu vết.

Văn Bân dựa vào tường nhẹ thở phì phò, ánh mắt như dã thú bị thương hung ác trừng mắt đối phương.

Từ Phong thì mặt dày tươi cười, áp lên môi cậu, nhẹ giọng nói: "Hạ Phong theo tôi bạn bè nhiều năm như vậy, tụi tôi không có khả năng có cái gì, cậu cũng đừng ghen tị, ngoan nha." Nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy Văn Bân, đem cằm tại hõm vai của cậu cọ một cái, tựa như chủ nhân sủng ái con mèo nhỏ.

Văn Bân còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, cái loại hôn môi ôn nhu giống như đối đãi trân bảo này, hương vị của hắn còn tràn ngập tại trong khoang miệng, hỗn hợp nước bọt cùng máu tươi, đặc biệt —— mà mùi vị nồng đậm.

Văn Bân được hôn tim lỡ nhịp, đình chỉ hô hấp, chỉ lo trừng lớn hai mắt với người trước mặt……

Chưa đầy ba giây, khí lực rốt cuộc khôi phục, Văn Bân lại bùng nổ: "Tôi khá!o! Anh chẳng lẽ có tật xấu a? Cho tới bây giờ chưa thấy qua tên nào vô sỉ như anh, anh đồ rác rưởi, tên cặn bã……"

Lời thoại mắng chửi người đều có chút rối loạn, cùng tim đập loạn nhịp không sai biệt.

Đáng tiếc còn chưa mắng xong, ngẩng đầu, lại phát hiện Từ Phong đã sớm xoay người bỏ đi.

Bóng lưng thẳng tắp, trên hành lang trống vắng, nhưng lại có vẻ có chút cô đơn.

Văn Bân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hiện tại bắt đầu mãnh liệt hối hận, chính mình không nên bởi vì mu bàn tay của hắn sưng lên liền dâng lên tâm thông cảm, hẳn là không chút do dự một quyền đánh xuống! Đem tay hắn phế đi. Không nên ở thời điểm hắn hôn lần thứ hai có phần do dự, hẳn là hung hăng cắn xuống, tốt nhất đem đầu lưỡi hắn cắn đứt! Như vậy mới là phong cách của mình…… Còn có chút không đành lòng.

Đặc biệt lúc nhìn đến hắn nháy mắt vừa rồi lộ ra thần sắc thống khổ , Văn Bân lại có một loại ảo giác, giống như ngược lại là mình thương tổn hắn?!

Bởi vì có Từ Phong và Hạ Phong, lần này võng hữu tụ họp có vẻ cực kì náo nhiệt.

Không nói đến Long, Từ, Hạ ba người vốn chính là quen biết, Tiên giới với Long tộc bên trong đoàn kết, hai công hội lại là đồng minh hữu nghị, mọi người trên internet cũng có chút quen thuộc, cho dù là lần trước công thành chiến đứng ở trên lập trường đối thủ giết lẫn nhau không ít người, hội viên hai bên như trước là ở chung rất khá, IS cũng thường xuyên xuyến môn với nhau, này hoà thuận vui vẻ. (xuyến: kết ghép, xâu, chuỗi; môn: cánh cửa)

Tới tham gia võng hữu tụ họp đều là bình thường đĩnh sinh động nhân, chẳng sợ lần đầu tiên gặp mặt, cũng không cảm thấy xa lạ, một đám người tám với nhau, không khí rất tốt……

Thẳng đến Văn Bân lại vào cửa.

Không khí hiện trường lại một lần trong nháy mắt ngưng trệ, liền cùng mới vừa rồi đánh đổ cái lẩu giống nhau.

Từ Phong biểu tình cứng ngắc một lát, Hạ Phong thì cười xấu xa sáp gần cúi thấp đầu tới bên tai Văn Bân: "Văn Bân bạn học, da mặt của cậu độ dày có thể cùng Trường Thành so sánh rồi."

"Cám ơn thậy Hạ khích lệ, tui làm sao dám cùng ngài đánh đồng." Văn Bân nói xong, ngồi bên cạnh Lưu Ba, như trước cúi thấp đầu, dư quang lại ngắm thần sắc cứng ngắc của Từ Phong.

Lão Nguyệt ngồi ở bên cạnh Lưu Ba, thân mật cười nói: "Không tự giới thiệu sao? Tất cả mọi người nghĩ muốn nhận biết cậu nhỉ."

Văn Bân rầu rĩ nói: "Tui là Hào Hoa Phong Nhã."

Ngồi ở bên cạnh Lão Nguyệt Tảng Sáng nghe vậy, mạnh ngẩng đầu, trừng lớn ánh mắt: "Cậu chính là…… cái tên mà Lão Đại lập tiểu hào gả cho…… Miệng thực tiện……"

"Khụ." Bị Lão Nguyệt thông minh vội vàng cắt ngang: "Chị hai, con cua này ăn ngon thật, chị thử xem."

"Em gắp chính là vỏ sò mà?"

"Vỏ sò ăn rất ngon, vỏ sò của lẩu này là nổi tiếng trong thành phố."

Hai nữ sinh bắt đầu nghiên cứu hải sản, những người khác thì một bộ biểu tình hiểu rõ, tự cố tự ăn lẩu.

Từ Phong trầm mặc một lát, lúc này mới thản nhiên nói: "Tôi với Hào Hoa Phong Nhã trong lúc ấy, có chút hiểu lầm, vừa rồi làm cho mọi người bị sợ hãi."

Mọi người cười pha trò:

"Quen là tốt rồi, võng hữu gặp mặt thôi, tất cả mọi người đã chuẩn bị tâm lý tốt trông thấy cảnh tử rồi!"

"Không có việc gì đâu, này tính cái gì, tui lúc lần đầu tiên nhìn thấy Lão Nguyệt đem nước phun lên mặt nhỏ đây nà."

"Ai, không sợ không sợ, chẳng phải là đánh đổ một cái nồi sao, lúc lần đầu tiên tụ họp nhìn thấy Thần Hỏa, chị hai Tảng Sáng thế nhưng lật nhào nguyên cái bàn chỉnh tề……"

Mọi người rộng rãi cười cười, lại bắt đầu tiếp tục nói chuyện phiếm.

"Đúng rồi Long lão đại, bang chủ phu nhân nhà anh hôm nay sao lại không tới?"

"Em ấy hôm nay thân thể không quá thoải mái."

"Đúng nhỉ, hình như đã lâu không gặp Tiểu Mễ Chúc vào game, cũng không thấy bản tới IS nói chuyện, đang bận cái gì chứ? Có phải không chơi hay không nữa."

Long Hành Thiên tươi cười ôn nhu: "uhm, em ấy phát sốt ở nhà nghỉ ngơi……"

"Nhìn anh cười đến ngọt ngào như vậy, trong hiện thực chẳng lẽ cũng là vợ chồng sao?"

Long Hành Thiên mỉm cười gật đầu.

Mọi người một mảnh thổn thức, đã sớm đã quên chuyện Văn Bân vừa rồi thất lễ đánh nghiêng cái lẩu, tiếp tục cuộc tán dóc vui cười ấm áp này.

Văn Bân cảm thấy chính mình thực dọa người, vì thế, không tiền đồ buồn đầu ra sức dùng bửa ——

Mặt dày đi tới đây, là bởi vì mình lo lắng Lưu Ba không quen đời sẽ lạc đường, giúp cậu ta đến, đương nhiên phải giúp cậu ta trở về, cái này gọi là giảng nghĩa khí!

Văn Bân cũng hiểu được cái cớ này tựa hồ không thể đứng vững…… Chính là lừa mình dối người tự an ủi thôi.

Nguyên nhân chân chính quay lại là…… Đầu óc một mảnh hỗn loạn, không khỏi đi theo cái tên biến thái trở lại.

Văn Bân đành phải cam chịu buồn đầu cuồng ăn rau, bởi vì người nhiều lắm, thịt viên ăn ngon linh tinh gì đó thì cách mình quá xa, Văn Bân với bọn họ lại không quen, có chút ngượng ngùng đi giành ăn, đành phải tha thiết mong chờ trộm xem vài lần.

Từ Phong sang qua một đống thịt viên, chỉ thả hai cái vào trong nồi mình, thản nhiên đem hơn phân nửa đĩa còn lại đặt tại chỗ Văn Bân dễ dàng với tay……

Văn Bân nhìn cái gì, hắn lấy cái nấy, biểu tình vẻ mặt lạnh lùng trấn định, cái gì cũng không nói —— thản nhiên quan tâm cùng săn sóc.

Nhưng mà, Văn Bân tâm tình phức tạp, cũng không mặt mũi đi ăn.

Tụ họp xấu hổ rốt cuộc chấm dứt, mọi người đều tự trở về, Văn Bân với Lưu Ba cùng nhau tại trạm xe bus chờ xe, trong dự liệu, chiếc xe thể thao mui trần màu xám bạc từ bãi đỗ xe phóng ra, đến trước mặt hai người ngừng lại.

Từ Phong thản nhiên nói: "Trên đường cẩn thận, buổi tối ngủ nhớ phải khóa cửa, không cần chờ tôi."

Bởi hắn không quay đầu lại, cũng không biết đang nói chuyện với ai, Văn Bân cứ cúi đầu không lên tiếng, Lưu Ba lại cười cười, ngoan ngoãn gật đầu: "Đã biết, đàn anh."

Hạ Phong ngồi ở chỗ phó lái, cười hướng Văn Bân làm động tác hôn gió, xe hai người nhanh chóng biến mất giữa màn đêm.

……

(*) IQ thì ai cũng biết rồi nhỉ ^^

EQ

Bắt đầu từ năm 1990, nhà tâm lý học Peter Salovey ở ĐH Yale và John Mayer ở ĐH New Hampshire đã đưa ra thuật ngữ Trí thông minh cảm xúc (Emotional Intelligence), xác định bằng Chỉ số cảm xúc (Emotional Quotient – EQ). Thực tế cho thấy, cảm xúc chỉ đạo trí thông minh có lẽ còn hơn cả logic toán học. Bằng phân tích cấu tạo của bộ não và các xung thần kinh, người ta đã chứng minh được lý trí, mà đại diện là trí thông minh, không có ở dạng thuần túy mà được nuôi dưỡng bởi cảm xúc, và chính phần neocortex (phụ trách suy luận trên não) là nhạc trưởng, nó chỉ đạo, phối hợp, kiểm soát các cảm xúc đột ngột và gán cho chúng một ý nghĩa.

EQ thể hiện khả năng của một người hiểu rõ chính bản thân mình cũng như thấu hiểu người khác ít nhiều giống với khái niệm mà Gardner gọi là trí thông minh trong người và thông minh giữa người. Hơn thế, nó còn là khả năng chế ngự cảm xúc để thích ứng với hoàn cảnh và kiểm soát các cảm xúc. Người có EQ cao do

vậy dễ thích nghi, luôn tìm được sự hòa hợp trong một tập thể, dễ dàng nhận được sự hợp tác hơn những "thiên tài đơn độc" (mà trong thời đại hiện nay, tính tập thể trong làm việc việc hết sức quan trọng). Sau đó, nhà tâm lý học Daniel Goleman xác định cụ thể và có hệ thống hơn trong tác phẩm của ông mang tên Emotional Intelligence.

EQ một phần là bẩm sinh nhưng cũng do giáo dục, rèn luyện mà có được. Việc giáo dục tình cảm phải được thực hiện từ khi trẻ còn nhỏ, hệ thần kinh chưa trưởng thành, có nhiều cơ hội tiếp nhận những cảm xúc mới. EQ không đối lập với IQ, mà mục đích của giáo dục là phát triển song song hai chỉ số này. Có những người được thiên phú cả hai, nhưng không ít người lại thiếu cả hai.

Khác với IQ đã xây dựng được một hệ thống trắc nghiệm, đo bằng con số cụ thể, EQ chưa có được một công thức tính toán riêng, vì trí thông minh xúc cảm là một phẩm chất phức tạp, biểu hiện qua những cái khó thấy như sự tự ý thức, sự thấu cảm, tính kiên trì, lạc quan, tính quyết tâm và khả năng hoạt động xã hội.

Càng ngày, người ta càng cho rằng EQ quan trọng hơn IQ, như người ta thường nói "với IQ người ta tuyển lựa bạn, nhưng với EQ, người ta đề bạt bạn". Những người thành đạt không phải là người có IQ cao nhất mà có EQ cao nhất.

30. Chương 30: Ngoại Truyện

Lưu Ba đột nhiên nói: "Văn Bân, tui có một bạn học đại học ở gần đây, bảo tui qua chơi, nếu không, cậu về trước đi."

Văn Bân trực giác thằng nhóc này với Tiểu Nguyệt mỹ nữ trong đây có chút vấn đề, hôm nay gặp mặt sau chuyện trò sôi nổi suốt, cách đó không xa, con nhóc kia còn đang nhô đầu ra hướng bên này xem, thần sắc vẻ mặt không kiên nhẫn.

Văn Bân trong lòng lập tức hiểu được vì sao lại thế, cười vỗ vỗ vai Lưu Ba: "Đi thôi đi thôi, diễm phúc không cạn nha."

Chờ Lưu Ba thực đi rồi, Văn Bân đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khoảng không lạc lõng, buồn bực để tay trong túi quần, cúi thấp đầu chờ xe.

Trước mặt lại dừng lại một chiếc xe màu đen, quay cửa kính xe xuống là Long Hành Thiên đang mỉm cười.

"Lên xe đi, tôi đưa cậu về."

Văn Bân vội vàng khách khí lắc đầu: "Không cần, tui ngồi xe về."

"Cậu với Chu Châu cũng đã lâu không gặp, cậu ấy rất nhớ cậu, đến nhà tôi tâm sự đi."

Tuy rằng lúc dọn đi, biểu tình vẻ mặt Chu Châu "Ước gì cậu cút đi", bất quá cùng nhau sinh sống nhiều năm như vậy, cảm tình hai người đã sớm giống anh em ruột, vừa bị Long Hành Thiên nói như thế, Văn Bân thật là có điểm tưởng niệm cháo anh ấy nấu.

Vì thế cười hắc hắc, chui lên xe, "Tui cũng rất nhớ ảnh, ảnh gần đây khỏe chứ? Thay đổi việc làm sau có thích ứng không, tui nhớ rõ trước kia ảnh từng nói rất không muốn tới Thời Đại, luật sư nơi đó mặt lạnh không dễ ở chung lắm vân vân."

Văn Bân nói tiếp thì không dứt, Long Hành Thiên thì mỉm cười: "Cậu ấy rất tốt."

Xe phát động, Long Hành Thiên đột nhiên chuyển đề tài: "Kỳ thật là Từ Phong nhờ tôi đưa cậu, cậu ấy nói cậu hôm nay bị kích thích không nhẹ, lo lắng cậu trên đường trở về sẽ xảy ra chuyện, xe của cậu ấy thì cậu khẳng định sẽ không lên, cho nên mới kéo tôi đi ra làm tấm bia."

Văn Bân sửng sốt một lúc lâu sau, tức giận nắm quyền: "Anh làm chi không nói sớm!"

Long Hành Thiên vô tội nhún nhún vai: "Nếu nói sớm cậu sẽ không lên xe, hiện tại…… Nghĩ muốn xuống cũng không thể xuống, đúng không."

Kiến trúc ngoài của sổ xe lướt nhanh qua, Văn Bân tức giận đến cắn răng, Long Hành Thiên lại cười bổ sung nói: "Cậu ấy thật sự thực quan tâm cậu."

"Tui mới không cần tên hỗn đản nào quan tâm, anh đừng giúp cái loại người cặn bã nói tốt." Văn Bân không được tự nhiên nghiêng đầu đi, thần sắc cứng ngắc nhìn cảnh đêm xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Long Hành Thiên thì nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cười có chút bất đắc dĩ.

Nguyên bản nghĩ về đến nhà sau có thể cho Chu Châu hảo hảo khuyên bảo Văn Bân tên kỳ quặc này thử xem, không nghĩ tới, dừng lại xe ngẩng đầu vừa thấy, nhà cư nhiên không có ánh sáng.

Theo lý thường lệ mà nói, nếu Chu Châu ở nhà bồi Tiểu Diễn, phòng ngủ hoặc phòng sách nhất định là đèn sáng, nhưng mà giờ phút này một mảnh tối như mực, làm Long Hành Thiên đột nhiên có loại dự cảm không ổn.

Nhanh chóng xuống xe đến mở cửa, kêu vài tiếng Chu Châu, trong phòng trống rỗng, không có gì đáp lại.

Gặp Long Hành Thiên thần sắc nghiêm túc, Văn Bân cũng phát hiện có chút không đúng, không yên hỏi: "Có thể hay không đang ở nhà ảnh?"

"Có lẽ." Long Hành Thiên lấy điện thoại di động ra gọi đến điện thoại Chu Châu, thông, nhưng cũng đã thời gian dài trạng thái không người đón nghe, điện thoại nhà cũng không có ai trả lời.

Văn Bân cũng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại Chu Châu, vốn chỉ theo tâm lý may mắn muốn thử một lần, không nghĩ tới bên kia cư nhiên đón lên.

Long Hành Thiên sắc mặt nhìn thực không tốt, Văn Bân cứng lưỡi, nhức đầu, nhỏ giọng hỏi: "Chu ca, anh đang ở đâu hả?"

"Ở nhà, để làm chi?"

Long Hành Thiên nhíu mày, từ trên tay Văn Bân lấy điện thoại qua, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói: "Chu Châu, sao lại không tiếp điện thoại anh?"

Bên kia trầm mặc xuống.

Long Hành Thiên tiếp tục hỏi: "Tiểu Diễn em đưa đến chỗ em hả?"

"Đúng." Chu Châu ngữ khí có chút lãnh đạm.

Long Hành Thiên mặt nhăn mày nhíu: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nga, tôi mấy ngày nữa muốn đi vùng khác công tác, trước lúc đi nghĩ muốn chăm sóc Tiểu Diễn, nếu anh hiện giờ rãnh, lại đây đem đứa nhỏ đón về đi."

Long Hành Thiên mày càng nhăn chặt, Văn Bân thì đứng ở một bên hoang mang vò đầu, hai người bọn họ hình như có vấn đề gì đó, nhưng biết người ngoài cuộc cũng không giải hoà tốt được, nếu Chu Châu không có nguy cơ về tài sản cá nhân, kia vẫn là không cần làm bóng đèn.

Văn Bân lấy lại điện thoại, đến bên cạnh nhẹ giọng nói: "Chu ca, tôi về trường học trước, mấy anh sao lại thế này, tự mình giải quyết……"

"Văn Bân, đêm nay lại chỗ của tôi đi, tôi làm thức ăn ngon cho cậu, cậu ở trường học ăn không quen đi."

Văn Bân không khỏi ngẩn người, thành thật trả lời: "Tôi dùng cơm chiều rồi, thực ăn no."

"Kia vậy lại chỗ này của tôi ngủ một đêm."

Văn Bân rất là hoang mang, "Tôi sáng mai còn có lớp mà, hơn nữa hành lý đều mang đi, lại đấy ngủ chỗ nào nha?"

"Câm miệng, kêu cậu lại đây."

Văn Bân lúc này mới ủy khuất nói thanh: "Nga, đã biết."

Cầm điện thoại nhét lại trong túi, Văn Bân bất đắc dĩ cùng Long Hành Thiên lên xe, một đường chạy đua đến nhà Chu Châu, mở cửa, chỉ thấy Chu Châu vẻ mặt mỉm cười dắt Long Diễn ra.

"Anh dẫn nhóc về đi."

Long Hành Thiên kéo Tiểu Diễn qua, trầm giọng nói: "Em rốt cuộc làm sao vậy?"

"Tôi có chút mệt, hôm nào bàn lại đi." Chu Châu thản nhiên nói.

Thật lâu lúc sau, Long Hành Thiên mới khe khẽ thở dài: "Về sau có chuyện xin em nói thẳng, không tiếp điện thoại, anh còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện, thực lo lắng."

Chu Châu cười nói: "Lúc anh gọi điện thoại tôi vừa lúc ở phòng bếp, không có nghe đến."

"Phải không."

Nhóc Long Diễn còn không hiểu được người lớn lúc này toát ra mùi thuốc súng nồng đậm, chớp đôi mắt to kéo kéo góc áo Văn Bân : "Anh Văn Bân, sắc mặt anh sao giống đứa ngốc thế?"

Văn Bân lúc này mới phục hồi tinh thần lại, xoa bóp mặt của nhóc: "Nhóc quỷ, cái miệng này của nhóc thật làm cho người ta thích không nổi!" Mắng Long diễn, lại quên, chính mình cái miệng hư hỏng càng làm cho người thích không nổi.

Chờ Long Hành Thiên vẻ mặt bình tĩnh mang Tiểu Diễn đi, lúc sau Văn Bân mới đi theo Chu Châu vào nhà.

Đóng cửa lại, nghi hoặc nói: "Động? Hai người các anh không phải cảm tình rất tốt sao, anh còn đem nhóc Tiểu Long làm thành con mình, làm ba hai làm đến vui vẻ như vậy, sao lại đột nhiên thay đổi cái mặt Bao Công nha?"

Chu Châu không trả lời, ngồi ở trên ghế sa lon, khẽ nhíu mày.

Văn Bân ngồi đối diện anh, tựa vào trên ghế sa lon nhìn anh.

Dù sao sống với anh ấy mấy năm nay đã sớm biết thói quen của anh, nếu anh không muốn nói, mày có đặt dao trên cổ anh cũng sẽ không nói, cho nên Văn Bân cũng không tính hỏi, an vị ở bên cạnh vô tâm vô phế ngáp.

Cũng không phải không quan tâm anh, kỳ thật nội tâm Văn Bân vẫn chưa nhận thức được tình yêu của anh và Long Hành Thiên, dù sao hai người đều là đàn ông, ở giữa còn thêm thằng nhóc con, tình hình vừa thấy là sẽ không được thời gian dài, cho nên hiện tại ra vấn đề, Văn Bân ngược lại có điểm cao hứng, tốt nhất vấn đề nghiêm trọng đến nỗi hai người bọn họ chia tay, sau đó Chu Châu có thể biến trở về bình thường, tìm một người bạn gái.

Nghĩ như vậy, ngẩng đầu nhìn hướng đối diện Chu Châu, chỉ thấy anh tựa vào trên ghế sa lon nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi hơi hơi rung động, như tận lực làm chính mình bình tĩnh trở lại.

Thật lâu lúc sau, Chu Châu mới mở miệng nói: "Hôm nay tụ họp cậu đi chứ?"

"Uhm, đi."

"Biết tôi vì cái gì không đi không."

Văn Bân trong lòng hiểu được anh ấy là muốn kể, người này làm luật sư, nói chuyện chung quy thích vòng vo, có thể là thói quen nghề nghiệp đi……

Văn Bân không nói gì nhìn trời, theo lời của anh tiếp: "Không biết. Xảy ra chuyện gì?"

Chu Châu nhẹ nhàng cười cười: "Tôi vốn nghĩ anh ấy sẽ phát hiện ra tôi dị thường, đáng tiếc không có, anh ấy còn vẻ mặt vui vẻ đi tụ họp."

"Ách, anh làm sao vậy?"

Chu Châu trầm mặc một lát, tiếp tục nhẹ giọng nói: "Ngày hôm qua anh ấy không ở nhà, cha tìm đến tôi, còn mang theo vợ trước của anh ấy." Chu Châu gục đầu xuống, nắm chặt quyền: "Người đàn bà kia muốn đem Tiểu Diễn mang đi, tôi là học pháp luật, cực kì rõ ràng…… Tôi không có tư cách gì lưu lại Tiểu Diễn, tôi ở tại nhà anh ấy, cư nhiên là thân phận bạn bè, anh ấy nói như vậy với cha và vợ trước."

Văn Bân nhìn đến Chu Châu ngón tay rất nhanh trắng bệch, há miệng thở dốc, cũng nói không nên lời an ủi.

Trầm mặc thật lâu sau .

"Nói xong…… Dễ chịu hơn." Chu Châu mỉm cười, đứng dậy hướng nhà bếp đến, "Cậu muốn ăn khuya chứ?"

Thấy anh ra vẻ thoải mái, Văn Bân phẫn nộ vỗ bàn: "Tôi kháo, bọn họ cứ như vậy khi dễ anh? Chu ca, tôi muốn nói, mấy anh không bằng quên nhau đi, đồng tính luyến ái lại không thể lâu dài, anh điều kiện tốt như vậy, kiểu người phụ nữ nào mà sợ tìm không thấy? Cưới vợ sinh con có mái ấm gia đình không tốt hơn sao? Để làm chi muốn đi làm ba sau cho người ta, còn đi theo tên Long chịu loại ủy khuất này! Ba hắn nói anh cái gì, có hay không chửi câu dẫn con của ổng vân vân? Kháo, nếu tôi, một quyền đấm chết hắn, chết ông già hắn tính cái mốc…… ông nội hắn……"

Còn chưa mắng xong đã bị Chu Châu cắt ngang: "Cha anh ấy rất có tác phong, chỉ nói là cùng con dâu đi nhìn xem cháu nội, còn có……"

Chu Luật sư, cậu bất quá chỉ là người ngoài.

Những lời này, đã muốn không còn khí lực nói ra nữa.

"Tối hôm qua, tôi rất khó chịu, anh ấy còn……"

Văn Bân nhìn thấy hồng ngân chỗ cổ anh, tức giận đến nhảy dựng lên: "Kháo! Cái gì gọi là vật họp theo loài con mẹ nó tôi còn hiểu được, đám người kia không một thứ tốt, toàn bộ con mẹ nó hắn thằng cặn bã!" Nói xong nhào qua nhẹ nhàng ôm lấy Chu Châu đang run rẩy, hung hăng vỗ vỗ lưng của anh, đặt đầu anh trên bả vai, ngữ khí giống như an ủi trẻ nhỏ: "Chu ca anh đừng khổ sở, vì cái loại người này không đáng, đừng khổ sở nha, ngày mai tôi đi đấm hắn một trận, hắn tính cái rắm."

Bị ngữ khí kia của cậu chọc cho nở nụ cười, Chu Châu nhẹ đẩy Văn Bân ra: "Tôi sẽ không tìm bạn gái, lại càng không sẽ lấy vợ sinh con." Gặp Văn Bân kinh ngạc mở to hai mắt, Chu Châu dừng một chút, thản nhiên nói: "Kỳ thật tôi vốn chính là gay, mấy năm nay không tìm bạn gái là bởi vì tôi ở thời đại học liền nhận thức tính hướng bản thân, không nói với cậu, là sợ cậu ở với tôi sinh ra tâm lý bóng ma, lúc cậu thúc giục tôi tìm bạn gái, tôi nói không vội chính là có lệ với cậu thôi."

Văn Bân ngẩn người, sau đó vẻ hiểu biết gật gật đầu.

Kỳ thật biết anh với Long Hành Thiên cùng một chỗ, lúc sau Văn Bân cũng có chút hoài nghi vấn đề tính hướng của anh, nhưng lúc trước, thật vẫn không nghĩ tới phương diện này.

Lúc này chính miệng anh nói ra, Văn Bân tâm tình thập phần phức tạp.

"Không có việc gì đâu, anh cho dù là gay thì thế nào, anh như trước là anh em tốt của tôi." Văn Bân trượng nghĩa vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Vậy là tốt rồi." Chu Châu mỉm cười: "Mấy năm nay tôi vẫn dấu kín thật sâu, cũng không giống những người khác như trong vòng luẩn quẩn đi tìm bạn giường, loạn giao vân vân. Tư tưởng của tôi tương đối bảo thủ, lần đầu tiên cũng muốn cùng người mình thích, muốn tìm một người có thể cùng cả đời bầu bạn…… Tuy rằng biết loại cảm tình này bạch đầu giai lão là không thể, nhưng tôi vẫn kiên trì."

"Thẳng đến lại gặp anh ấy, tôi nghĩ …… anh ấy chính là người tôi muốn, nhưng hôm nay xem ra, tôi sai rồi."

"Có lẽ, ngay từ đầu đã sai rồi."

Chu Châu khe khẽ thở dài, đứng dậy, bất đắc dĩ nói: "cậu bề ngoài lại ngu ngốc, chỉ biết, mấy lời xâu xa này đối với cậu như giảng cho trẻ con, tuyệt đối là đàn gảy tai trâu."

Văn Bân ảo não nói: "Tôi không phải con nít! Tôi chẳng qua….. Bị lời của anh chấn kinh một chút thôi."

Chu Châu mỉm cười: "Không phải con nít sao? Cậu kế tiếp hôn môi vân vân còn chả rành, tôi cảm thấy được Nhạc Điềm Điềm bạn học có thể chịu cậu lâu như vậy, thật sự rất có dũng khí."

"Cái gì nha, người đàn bà ấy hiện tại đã sớm tìm người khác rồi."

"Sao? Cậu còn thích cô ấy sao?"

"Không biết, dù sao thấy nhỏ cùng người khác một chỗ, trong lòng tôi cứ luống cuống khó chịu."

"Có lẽ cậu căn bản chưa từng thích Nhạc Điềm Điềm đâu, cậu tên ngu ngốc này, chỉ là đẹp mặt mũi mà thôi."

Văn Bân chút không phát hiện, đề tài cứ như vậy dễ dàng bị anh dời đi.

Mà Chu Châu cũng không nhắc chuyện anh và Long Hành Thiên nữa, tắm rửa xong lúc sau liền im lặng ngủ xuống.

Hai người ngủ một giường, Văn Bân cũng không ngại, cho dù biết Chu Châu tính hướng bất đồng, nhưng dù sao anh em cùng nhau lớn lên, tâm không khúc mắc, tuyệt không cảm thấy anh ghê tởm biến thái vân vân…… Mới không giống tên sinh vật Từ, ghê tởm biến thái tới cực điểm.

Chính là nửa đêm khi tỉnh lại, Văn Bân đột nhiên cảm thấy chăn hình như đang run động, trở thân, thấy Chu Châu gắt gao bọc chăn, ôm chặt thân thể đang run rẩy.

Văn Bân không khỏi một trận đau lòng, cũng không biết như thế nào an ủi anh, đành phải lăng lăng nhìn bóng dáng anh run rẩy, thẳng đến sau đó, thật sự không thể nhịn được nữa, nhào qua ôm lấy anh.

"Ngày mai cùng anh đi đập hắn một trận, đừng khổ sở nha."

Đối phương hồi lâu đều không có phản ứng.

Văn Bân đem anh trở mình qua, lúc này mới phát hiện Chu Châu nhắm chặt hai mắt đang ngủ, chính là đang trong mộng, mới biểu hiện ra một chút yếu ớt hiếm có.

Sáng sớm hôm sau, Chu Châu đúng hạn tới sở vụ luật sư Thời Đại, tám giờ bắt đầu đi làm, gần nhất vừa mới xử lý xong một án kiện, một đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm nháo đòi ly hôn, vì gia sản và quyền nuôi nấng đứa nhỏ làm cho túi bụi…… Đột nhiên đối với tình yêu mình xuất hiện hoài nghi.

Thật sự có thể có một gia đình ổn định sao? Nhất là hoàn cảnh trong nước như thế, các đồng chí thì tại trong vòng tròn nhầm lẫn.

Bởi vì Long Hành Thiên từng kết hôn, còn mang theo đứa nhỏ đáng yêu, Chu Châu đối hắn rất là yêu thích cùng yêu mến, cũng tin tưởng thái độ làm người của hắn —— còn tưởng rằng có thể cùng hắn đi đến cùng.

Hồi tưởng lại hôm trước tôn nghiêm mất hết tại một khắc kia, Chu Châu như trước cảm thấy trái tim phát đau.

Đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình hai người, một người là Long Hành Thiên kính trọng nhất – cha, một người, là người vợ hắn từng có hôn ước hợp pháp.

Tuy rằng nghĩ tới tương lai có thể đối mặt này nọ, vừa ngoài ý lại quá sớm, Chu Châu không có gì chuẩn bị tâm lý, ở mặt ngoài ra vẻ trấn định, kỳ thật trong lòng địa thế đã sớm luống cuống, trong túi các ngón tay nhanh nắm chặt lại.

Càng đáng sợ chính là, Long Hành Thiên căn bản không có đối bọn họ đề cập qua sự tồn tại của mình.

Cho nên ông mới có thể hỏi, cậu là bạn của con ta, Chu Luật sư?

Nhìn Tiểu Diễn mở to hai mắt đơn thuần nhìn mình, Chu Châu chỉ có thể bình tĩnh gật đầu, "Đúng, tôi là bạn anh ấy, anh ấy có việc, kính nhờ tôi đến giúp chăm sóc Tiểu Diễn."

Sau đó, tự tay giao Tiểu Diễn cho ông nội và mẹ nhóc.

Chính mình và Long Hành Thiên mặc dù đang ở cùng nhau, cũng chỉ vẻn vẹn —— ngẫu nhiên lại đây ở một đêm, phát sinh loại quan hệ này, thỏa mãn lẫn nhau.

Hai người trong lúc đó chưa từng có hứa hẹn gì.

Cho nên chính mình cho tới nay cũng không có tư cách gì đi làm người cha yêu thương Tiểu Diễn, từ trong tay thân nhân chân chính của nhóc lưu lại.

Chỉ có thể vô lực nhìn vẻ mặt đứa nhỏ ấy chớp mắt nghi hoặc, kêu chú Chu, bị ông nội nhóc và mẹ dắt đi, từ trước mặt mình mang đi.

Chú Chu……

Ta bất quá chỉ là chú Chu của con mà thôi, tất cả bạn bè của ba ba con, con cũng có thể gọi bọn họ là chú, họ Trương họ Lý, không có gì khác nhau.

Chính là ta cùng anh ấy, hơn một tầng quan hệ khó có thể thuyết minh —— lén lút, như làm kẻ trộm, quan hệ tình nhân khiến ngực người ta phát đau.

31. Chương 31: Ngoại Truyện

Chu Châu ngồi ở văn phòng xử lý án kiện mới nhận, đó là án kiện hình sự hợp tác với người khác.

Từ sau khi vào Thời Đại, Chu Châu vẫn duy trì thái độ ôn hòa lễ phép, tuy lời đồn nói nhóm luật sư Thời Đại không dễ ở chung, nhưng nán lại tại đây một thời gian ngắn, Chu Châu chậm rãi phát hiện, người nơi này tuy rằng hơi cá tính, thật rất bộc trực thẳng thắn, chỉ cần cậu đừng chọc hắn, hắn tự nhiên sẽ không đến gây chuyện với cậu.

"Chu Luật sư, nếu tâm tình không tốt không cần miễn cưỡng."

Có thể do lúc sắp xếp lại tư liệu có hơi thất thần, Kì Quyên ngồi ở bên cạnh, mỹ nữ mặt lạnh nổi danh của giới luật sư, nhíu mày, mang theo biểu tình đạm mạc mở miệng.

Tiêu Phàm đối diện cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Chu Châu một cái, thản nhiên nói: "Anh sắc mặt rất kém, không thoải mái thì trở về nghỉ ngơi đi, án kiện tôi theo trước, tôi cũng không thích đồng nghiệp bộ dáng mặt ủ mày chau."

Chu Châu mỉm cười, "Thật có lỗi, tôi không sao."

Tiếp tục cúi đầu tra tư liệu, lại nghe văn phòng có người kêu: "Chu Luật sư, điện thoại của anh."

Gọi điện thoại tới là cha của Long Hành Thiên, thanh âm có chút già nua, hoàn toàn mang theo một loại uy nghiêm vốn có.

"Là Chu Luật sư sao, đêm nay có rảnh đến trò chuyện một chút chứ?"

Chu Châu cũng không muốn gặp mặt ông, theo lễ phép nói câu: "Thật xin lỗi, cháu gần đây có chút bận, thoát không được."

"Vậy tại điện thoại quấy rầy cậu vài phút, có thể chứ?"

Trưởng bối nói chuyện có lễ như thế, làm cho Chu Châu bất đắc dĩ cười: "Được rồi, mời nói."

"Năm đó, thủ tục kết hôn với ly hôn của con ta và con dâu đều là xử lý ở nước ngoài, hiện tại Lisa quay về muốn quyền nuôi nấng Long Diễn, ta không đồng ý, cô ta nói muốn theo chúng ta lên tòa án, mấy ngày nữa sẽ thượng toà." Bên kia dừng một chút, khẽ cười nói: "Bởi vì kính đã lâu Chu Luật sư ở toà án biểu hiện xuất sắc, ta rất muốn ủy thác cậu tới nhận án kiện này, phương diện đãi ngộ hoàn toàn không cần lo lắng."

Cố ý tạm dừng xuống, cho thời gian Chu Châu suy xét, sau đó mỉm cười tiếp tục nói: "Cậu gần nhất có thể bớt thời gian, giúp chúng ta đánh vụ kiện này chứ?"

Chu Châu trầm mặc thật lâu sau, "Tốt, cháu nhận án kiện này."

Ngoại trừ ngón tay cầm điện thoại nhẹ nhàng run rẩy bên ngoài, Chu Châu không có chỗ nào… có chút không thích hợp, thời điểm rời cửa, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Chính là đối Tiêu Phàm nói ra một vấn đề: "Tiêu luật sư, anh vì đạt được mục đích, từng sử dụng qua thủ đoạn phi pháp chưa?"

Tiêu Phàm trầm mặc một lát sau, mỉm cười: "Chiến thuật tâm lý không tính chứ?"

Chu Châu cười: "Có lẽ vậy, tôi cảm thấy chúng ta đem phương pháp đối phó người bị hiềm nghi phạm tội này dùng trong cuộc sống, kỳ thật rất đáng buồn."

"Hiệu quả cũng không sai, không phải sao."

Đối thoại của hai người tỏ ra có chút không hiểu, mỹ nữ Kì Quyên liền gục đầu xuống, dường như không có việc gì tiếp tục sắp xếp lại tư liệu.

Long Hành Thiên cho tới bây giờ không nghĩ đến, chính mình cư nhiên sẽ cùng Chu Châu tại trên bàn đàm phán gặp mặt.

Tuy rằng vẫn là một nhà ba người ngồi trên ghế sa lon tại phòng khách, như trước Tiểu Diễn một mình ngồi, Long Chu hai người cùng nhau ngồi kề vai —— Nhưng Chu đại luật sư cư nhiên mang theo bao công văn tới cửa nói đến thụ lý án!!

Long Hành Thiên mau bị tức bùng nổ, Chu Châu lại nghiêm trang dùng thân phận luật sư cùng chính mình trao đổi vấn đề quyền nuôi nấng đứa nhỏ, thật sự …… khiến người ta hận đến nghiến răng.

"Như vậy Long tổng, nếu ngài không có lời muốn nói, chúng ta liền chuẩn bị ba ngày sau lên toà án đi." Chu Châu một bên thu thập tư liệu, một bên thản nhiên nói: "Lisa tiểu thư đây lấy lý do anh bận làm việc hoàn toàn bỏ mặc đứa nhỏ, muốn đem đứa nhỏ đón về, bất quá Long Diễn hiện tại tuổi đã không nhỏ, cùng mẹ nó tách ra thời gian dài không có gì tình cảm, vẫn là càng thích lưu lại với anh cùng một chỗ. Xác suất chúng ta thắng kiện rất cao, chỉ cần đến lúc đó các anh có thể phối hợp……"

"Đủ rồi." Bị Long Hành Thiên mặt bình tĩnh cắt ngang.

Tiểu Diễn bị ba ba nhóc tức giận làm hoảng sợ, ủy khuất nhìn về phía Chu Châu: "Chú Chu, cái gì mẹ?"

"Ngoan, con thích cùng ba ba một chỗ đúng không?"

Tiểu Diễn gục đầu xuống: "Con càng thích cùng chú Chu một chỗ." Bĩu môi, ủy khuất nói: "Các người cãi nhau sao? Vì sao chú Chu không chịu theo giúp con nữa? Người dạy con lúc sau, thầy tụi con đều nói con đặt câu giỏi lắm, không mắng con nữa."

Cho dù đơn thuần như Long Diễn, cũng phát hiện không khí của người lớn trong lúc này có chút không đúng, ánh mắt hồng hồng mắt nhìn vẻ mặt âm trầm của Long Hành Thiên, còn có Chu Châu ra vẻ trấn định mà đầu ngón tay lại rung động.

Long Diễn nhanh trí khẽ động, ôm lấy Chu Châu bắt đầu dùng sức làm nũng: "Chú nói muốn mang con đi khu trò chơi chơi một lần nữa, quân tử nhứt ngôn bát mã nan truy, người không thể lừa gạt tâm hồn ngây thơ của con……"

"Tiểu Diễn!" Bị Long Hành Thiên quát lớn một tiếng cắt ngang.

Long Diễn vội vàng đem đầu vùi vào trong lòng Chu Châu: "Người xem đi, lúc người không ở đây ba ba đối con liền đặc biệt hung!"

Chu Châu mỉm cười, sờ sờ đầu Long Diễn: "Tiểu Diễn, về sau ba mẹ sẽ mang con đi khu trò chơi, chú Chu bất quá là người ngoài, lại không thể vẫn cùng con một chỗ, hiểu chưa?" Lại nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Diễn, nhẹ giọng nói: "Có rảnh sẽ cùng con chơi, ngoan ngoãn nghe lời ba ba."

Ngẩng đầu, đối Long Hành Thiên theo lễ phép cười cười: "Long tổng, tôi đi trước đây, ba ngày sau gặp trên toà án."

Mới vừa đứng dậy, bị Long Hành Thiên giữ chặt.

“Tiểu Diễn con trở về phòng đi, tụi ta có việc muốn nói.” Long Hành Thiên toàn thân bốc lên lãnh khí.

“Nga……” Long Diễn ngoan ngoãn buông cánh tay ôm lấy đùi Chu Châu làm nũng, xoay người trở về phòng, vào cửa sau lại lộ ra cái đầu, lớn tiếng nói: “Thầy giáo nói quân tử dùng tài hùng biện không động thủ, cha người không được sử dụng bạo lực khi dễ chu……” Còn chưa nói xong, chỉ thấy ba Long liền lôi kéo chú Chu vào phòng ngủ……

Long Diễn le lưỡi, đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ, không biết có phải do điều hòa nhiệt độ rất cao hay không, mà có chút oi bức.

Long Hành Thiên đem Chu Châu kéo đến trên giường ngồi xuống, cúi người xuống, đè lại bờ vai của cậu.

Nhìn thần sắc vẻ mặt bình tĩnh của cậu, Long Hành Thiên mày nhăn càng sâu.

“Chu Châu, em nói cái gì mẹ Tiểu Diễn, em là đang ghen phải không?”

Chu Châu cười khẽ lắc đầu, như là vui đùa bình thường nói: “Chúng ta vẫn là quay về làm bạn bè đi, quan hệ lúng ta lúng túng như vậy, làm cho tôi thực khó xử.”

“Bạn bè?” Long Hành Thiên mặt lạnh xuống: “Là ý tứ chia tay?”

“Chưa từng chính thức cùng một chỗ, lại nói chia tay gì chứ?”

“Vậy em cho rằng chúng ta trong khoảng thời gian này cùng một chỗ, tính cái gì?”

“Theo như nhu cầu đi.” Chu Châu nhếch lên khóe miệng cười cười: “Bằng không, anh cảm thấy là cái gì?”

Long Hành Thiên không nói.

Chu Châu tiếp tục dùng ngữ khí đạm mạc nói xong: “Anh ngẫu nhiên gọi điện thoại gọi tôi lại đây bồi Tiểu Diễn, sau đó đến phòng ngủ làm tình, hôm khác lại lặp lại, tính cái gì đâu?” Khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Anh nói Tiểu Diễn là đứa nhỏ anh thu dưỡng, hiện tại như thế nào hiện ra một người mẹ ruột đến đây, Long Hành Thiên, anh thật làm tôi thất vọng.”

Long Hành Thiên trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Ba anh đi tìm em sao.”

“Đúng vậy, ông mang theo con dâu tới đón cháu nội ông đi chơi vài ngày, đúng lúc thấy tôi ở nhà giúp anh chiếu cố đứa nhỏ.”

“Ông ấy hỏi em là ai chưa, em đáp như thế nào?”

Chu Châu lạnh lùng nở nụ cười: “Ông hỏi tôi là bạn của Long Hành Thiên sao, anh nói, tôi nên đáp như thế nào.”

“Là người yêu.” Long Hành Thiên đột nhiên vô cùng chăm chú nhìn ánh mắt Chu Châu: “Em là người yêu của anh, em không rõ?”

Chu Châu liếc mắt hắn một cái, thản nhiên nói: “Tôi không xác định.”

“Em……” Long Hành Thiên bị tức đến, làm khó cậu ta lại không có biện pháp, đành phải có chút bất đắc dĩ thở dài, buông Chu Châu ra, ngồi bên cạnh cậu: “Vậy em yêu anh chứ? Chu Châu, kỳ thật anh luôn luôn lo lắng vấn đề này.”

“Chúng ta trong màn luyến ái này, em vẫn thực bị động, anh thổ lộ, em tiếp nhận. Anh hôn em, em không phản kháng. Anh nghĩ với em có tiến thêm một bước quan hệ, em cũng thuận theo. Anh cuối cùng cảm thấy được, em chính là đang tìm một người thích hợp cùng nhau sống, nếu như là người khác, điều kiện theo anh không sai biệt lắm, cũng giống anh thích em…… em cũng sẽ nhận sao?”

“Em thiệt tình có yêu anh sao? Hay là …… Ở chấp nhận.”

Nâng mặt Chu Châu lên, thẳng tắp dõi theo ánh mắt cậu, nhẹ giọng hỏi: “Từng có cảm giác động tâm chứ? Từng có ‘Long Hành Thiên là duy nhất’, cái loại ý tưởng này chứ?”

Thật lâu lúc sau, Chu Châu đáp: “Không có.”

Long Hành Thiên buông cậu ra, nghiêng đầu đi, khe khẽ thở dài.

"Anh đã biết, quả nhiên suy đoán của anh là đúng."

Dừng một chút, hơi hơi kéo kéo khóe miệng, cười có chút chua xót, "Em có biết anh vì cái gì vẫn chưa đem quan hệ của chúng ta nói cho cha anh biết, còn có Tiểu Diễn chứ?"

Chu Châu lắc đầu.

"Bởi vì, anh không xác định chúng ta có thể hay không vẫn đi xuống. Anh lo lắng em chính là đang đợi một người thích hợp cùng nhau sống, người kia cũng không nhất định là em yêu, cũng không phải duy nhất, chính là, thích hợp, không ghét, có thể ở chung tốt, đúng không? Em mấy năm nay vẫn độc thân, đơn giản là em chưa gặp được người thích hợp. Cho nên lúc anh xuất hiện, em mới nhanh như vậy liền nhận …… Thậm chí không có cẩn thận lo lắng."

"Đã cùng tới tuổi này rồi lúc sau nam nữ đi thân cận, điều kiện thích hợp, ấn tượng không xấu, vậy kết hôn sống đi…… Cho dù không có tình yêu, cũng có thể bình thản sống hết một đời. Cha anh chính là từng như vậy, nhưng anh…… không giống."

"Bởi vì…… anh yêu em, với anh mà nói, em là duy nhất."

Có lẽ do thời gian dài, cái loại yêu say đắm quá mức khắc cốt minh tâm này, tình cảm như ngọn lửa bùng cháy nóng rực, được đáp lại cũng là nguội lạnh như nước .

Bởi vì thương cậu ấy, cho nên muốn ôm cậu, muốn giữ lấy cậu.

Muốn cậu cũng đồng dạng yêu mình, cho dù không sâu sắc như vậy, ít nhất, yêu.

"Anh hy vọng em theo anh cùng một chỗ, là bởi vì em yêu anh, mà không phải bởi vì thích hợp. Em hiểu chưa?"

Chu Châu tiếp tục trầm mặc, cúi đầu.

"Chúng ta cùng một chỗ mấy ngày nay, buổi tối mỗi ngày đều là anh gọi điện thoại cho em, muốn gặp mặt cũng là anh hẹn em, em chưa từng chủ động quan tâm anh. Có lẽ em không biết đi, mỗi buổi tối anh đều ở ngóng trông, có lẽ Chu Châu có thể nhớ tới gọi điện thoại cho anh nhỉ? Nhìn đến khi em tại QQ hoặc trong game, anh cũng chờ mong em có thể chủ động liên hệ anh…… Nhưng em chưa bao giờ. Cuối cùng vẫn là chính mình không tiền đồ gọi cho em, muốn nghe thấy thanh âm của em."

Đồng thời lại thực không yên, sợ cậu ấy sẽ phiền chán mình quấn quít lấy cậu như vậy.

Cho nên có chút buồn rầu tính khoảng thời gian điện thoại, lúc gọi qua cũng sẽ nghĩ, cậu ấy tới công ty luật mới rồi, có phải hay không công tác bề bộn nhiều việc, có thể hay không quấy rầy đến cậu.

Cũng tận lực thời gian không đi làm hẹn cậu gặp mặt, chỉ có thời điểm cuối tuần mới tìm lấy cớ gọi cậu lại đây, lúc sau đương nhiên trên giường, đơn giản là do quá mức tưởng niệm.

Rất muốn đem cậu cùng nhau sống chung, mỗi ngày đều nhìn thấy cậu tươi cười thản nhiên , nhưng mời vài lần đều bị cậu lấy "Thói quen một mình" cự tuyệt.

Nói không khó chịu là giả, cũng không muốn bắt buộc cậu ấy, cho cậu áp lực gì.

Hiện giờ mới ý thức tới, phương thức ở chung như vậy dần dần trở nên dị dạng.

Một người quá mức để ý, một người, lại rất không thèm để ý.

Tình yêu cân đo, nếu một bên quá nặng, mà một bên quá nhẹ, thực dễ dàng phân tán.

"Chu Châu, em bây giờ, bởi vì một câu của cha anh, liền hoài nghi nhân cách của anh sao……" Long Hành Thiên có chút bất đắc dĩ cười cười: "Em cho rằng anh sẽ vì theo đuổi em mà nói dối, thậm chí lấy Tiểu Diễn làm vũ khí? Tiểu Diễn với anh mà nói không khác gì con trai ruột, nhưng nó thật là anh thu dưỡng, anh cần thiết lừa em sao? Lisa là vợ trước của anh đúng vậy, việc này anh cũng từng nói cho em. Vì lừa gạt cha anh, anh đương nhiên phải có một màn hôn nhân giả, bằng không em cảm thấy ông sẽ tin từ trên trời giáng xuống cháu nội sao?"

Liên tiếp chất vấn xong lúc sau, Long Hành Thiên khe khẽ thở dài: "Chu Châu, anh đối với em cũng thực thất vọng mà."

Chu Châu trầm mặc một lát, lúc này mới giơ lên khóe miệng nhẹ cười cười: "Vậy làm sao bây giờ đây, tôi đối với anh thất vọng, anh đối với tôi cũng thất vọng rồi, chia tay sao?"

"Em……" Long Hành Thiên có chút nghiến răng nghiến lợi: "Em cư nhiên còn cười! Anh rất muốn đối với em sử dụng bạo lực."

Chu Châu lại đột nhiên nghiêm túc xuống: "Nếu Tiểu Diễn không phải con trai của cô ta, cô ta vì cái gì muốn cướp quyền nuôi nấng Tiểu Diễn?"

"Lisa luôn luôn tại nước ngoài, đã sớm lập gia đình, làm sao có thể trở về giành con, là ba anh đang thử em đi." Long Hành Thiên trở mình xem thường

"Ah, nguy rồi, em hình như trên thích hợp của cha anh." Chu Châu cười cười thản nhiên: "Bất quá, anh hình như trên thích hợp của em, như vậy coi như huề nhau đi." *hết phim =))*

"Có ý tứ gì?" Long Hành Thiên có chút khiếp sợ.

"Em đã cảm thấy anh vẫn có lời gì đó đặt ở trong lòng mà không nói ra miệng, bộ dáng dường như có cái gì khúc mắc không giải được, ngày đó lúc ôm của em cũng là biểu tình vẻ mặt bi phẫn, khiến cho em nghĩ đến anh hôm nào đó như muốn đi đánh giặc hy sinh ấy……" Dừng một chút, thản nhiên nói: "Không bức anh một chút, anh không phải còn muốn tiếp tục tự mình buồn bực khổ sở?"

"Hừ. Chẳng lẽ sự khổ sở của anh không nên sao? Người anh yêu cũng không phải bởi vì yêu anh mới cùng một chỗ, chính là cảm thấy được chúng ta cũng không tệ lắm."

Chu Châu trầm mặc một lát, mới cúi đầu nhẹ nhàng cười cười: "Ai nói em không thương anh."

Long Hành Thiên khiếp sợ hết sức, nhanh chóng ngẩng đầu, chuẩn xác hôn bờ môi của hắn, sau đó gối đầu lên trên bả vai hắn, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

"Ngu ngốc, nói em không thích anh, sẽ cho anh một lần lại một lần nghiên cứu cơ thể của em sao, anh cho là cái loại cảm giác bị người tiến vào này thực thoải mái?"

Long Hành Thiên cũng ôm lấy Chu Châu, đem cằm gác trên bả vai cậu: "Anh xem biểu tình trên mặt em, là rất hưởng thụ mà."

Chu Châu mặt lạnh xuống, hừ một tiếng, "Anh đã vẫn chê em không chủ động, nếu không em chủ động một lần cho anh xem?"

Long Hành Thiên cười khẽ: "Tốt, làm cho anh xem nhìn em có bao nhiêu yêu anh, anh còn chưa tin tưởng."

32. Chương 32: Ngoại Truyện

Chu Châu nên chủ động như thế nào, đó là một vấn đề thực nghiêm trọng.

Nhìn cậu sắc mặt ửng đỏ, trong đầu hồi tưởng lại cảnh cậu từng chủ động quyến rũ, Long Hành Thiên chỉ cảm thấy tim đập tăng tốc, không khỏi có chút chờ mong.

Kết quả, Chu Châu quả nhiên bắt đầu chủ động cởi quần áo, đầu ngón tay khẽ run rẩy, hơi hơi cúi thấp đầu, tựa như có chút ngượng ngùng.

Cởi một nửa lại dừng lại động tác, đột nhiên nghiêm túc nói: "Chuyện em hẹn cha anh đàm luận, hình như đến giờ rồi……"

Nói xong liền đứng dậy, lại bị Long Hành Thiên giữ chặt, áp quay về trên giường.

"Em cố ý." Long Hành Thiên thấp giọng nói.

“Hở?” Chu Châu cười cười vô tội: “Cái gì cố ý.”

“Anh liền kỳ quái, anh và Tiểu Diễn mạnh khoẻ ở nhà, em đột nhiên mang theo bao công văn tới cửa, nói phải giúp bọn anh lên tòa án…… Kỳ thật em theo ba anh hẹn gặp mặt được rồi, lại bỏ qua ông, trực tiếp chạy theo anh ‘đương sự’ này đàm phán, nói bóng nói gió bức anh nói rõ, sau đó lại đi quấn ba của anh đến choáng…… Đúng không.”

Trầm mặc thật lâu lúc sau, Chu Châu mới cười gật đầu: “cha con mấy anh cũng không dễ đối phó, em lo lắng nhiều một chút cũng đúng mà.”

Long Hành Thiên cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn hôn như trước bởi đắc ý mà nhếch khóe môi, có chút bất đắc dĩ nói: “Em a, vừa rồi thấy anh vẻ mặt thống khổ nói những lời này, lúc đó, trong lòng có phải hay không…… Mau vui vẻ muốn chết.”

“Một chút mà thôi……” Chu Châu cười ôm Long Hành Thiên: “Em đi trước, thả bồ câu ba anh không tốt lắm.”

Nghĩ đứng dậy, lại bị đè ép trở về.

Long Hành Thiên vẻ mặt tươi cười: “Không có việc gì, ba anh hiện tại vội vàng xem trận bóng đây mà.”

“hửm?”

Long Hành Thiên cũng không giải thích, cúi đầu hôn hôn cậu, khẽ cười nói: “Đi tắm, được không?”

Chu Châu cười gật đầu, đẩy Long Hành Thiên ra, tìm áo ngủ, “Em đi thêm nước trước.”

Để cố trục lợi vừa rồi chuyện muốn gặp cha hắn để một bên.

Chờ Chu Châu rời khỏi, Long Hành Thiên mới cầm lấy điện thoại ấn đến dãy số của cha.

“Ba, không cần chờ, Chu Châu sẽ không qua.”

“Hửm? cậu ta đã sớm hủy bỏ cuộc hẹn tụi ta.”

Long Hành Thiên nao nao, “Sao lại?”

“Cậu ta lúc chiều đã gọi điện thoại cho ta, nói vì xác định quan hệ cha con của con và Long Diễn, cần đi làm giám định ruột thịt. Ta nói cái này không quan trọng, Tiểu Diễn vốn chính là con của con, giấy chứng nhận giám định ruột thịt chỗ này của ta cũng có, có thể đưa cho cậu ta xem. Cậu ta nói không cần, việc quan tòa cậu ta cần trực tiếp cùng đương sự nói chuyện, tạm thời hủy bỏ cuộc hẹn tụi ta.”

Có lẽ cậu ấy từ trong đối thoại đã nhạy cảm nhận ra, kỳ thật cha cũng không biết Tiểu Diễn là thu dưỡng, cho nên mới trực tiếp tới cửa tìm mình nói bóng nói gió để xác định đi?

Chu Châu này, thật sự là đem mình làm người bị tình nghi đến thẩm tra.

Long Hành Thiên bất đắc dĩ cười: “Đã biết, cám ơn ba ba, hôm nào dẫn cậu ấy tới gặp mặt ngài……”

“Lão già ta đây bệnh tim còn chưa khoẻ, con đừng có mà kích thích ta nữa, ngươi theo ta đây một người ba! Năm đó bị con làm tức giận đến vào bệnh viện, cho ta bình an vượt qua tuổi già đi, đứa con a……”

“Ba, con chỉ muốn chính thức giới thiệu mấy người nhận thức mà thôi.”

“Ta huyết áp đã muốn đủ cao, chuyện người trẻ tuổi mấy con, tự mình đi xử lý đi, ai, thật sự là nghiệp chướng.”

“Như vậy, đối với Chu Châu…… Ngài ấn tượng như thế nào?”

“Con thích là được, quản ta ấn tượng làm cái gì, cũng đã quây quần.”

Ba, điện thoại bị cắt đứt.

Long Hành Thiên không khỏi nhẹ nở nụ cười.

Kỳ thật đã sớm kế hoạch cùng cha giải thích quan hệ với Chu Châu, bởi vì lo lắng cảm tình Chu Châu đối với mình, cho nên vẫn kéo dài.

Không nghĩ tới bị phụ thân hoài nghi, sau lưng mình trộm tìm tới cửa, còn cố ý tìm người phụ nữ tới giả mạo cái gì mà mẹ Tiểu Diễn, làm thương tổn Chu Châu.

Chuyện này chính bản thân mình thật là quá mức sơ ý, lo lắng không chu toàn.

Nghĩ đến Chu Châu khuôn mặt tươi cười mạnh mẽ chống đỡ, ở trước mặt cha biểu hiện ra bộ dáng trấn định tự nhiên, Long Hành Thiên không khỏi một trận đau lòng.

Chu Châu người này, cảm xúc quá hướng nội, cho dù khổ sở, bị thương, như trước mang theo tươi cười một mình rời đi —— làm cho người ta vừa đau lòng lại tức giận!

Ngày đó cậu mang theo Tiểu Diễn đến nhà cậu chơi, chỉ là bởi vì sợ Tiểu Diễn bị cướp đi, luyến tiếc đứa bé ấy……

Thời điểm Chính mình đi đón nó, theo cửa kính xe nhìn thấy cậu vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng hai người …… Lúc ấy nếu không phải có thằng nhóc Văn Bân ở đó, chính mình nên nhào qua hảo hảo ôm cậu một cái, hảo hảo nói rõ ràng với cậu.

Đáng tiếc, lúc ấy cũng không biết cha ở sau lưng vừa đến đây diễn trò như vậy, còn hướng Chu Châu phát hỏa, thật sự là…… Rất đáng đánh.

Lúc vào nhà tắm, phát hiện Chu Châu đã sớm đổ đầy nước, cởi quần áo ngâm mình bên trong bồn tắm lớn, dùng bọt trắng vùi lên mình, vẻ mặt hưởng thụ bọt tắm.

Long Hành Thiên ngồi ở bên cạnh, thay cậu đưa khăn mặt, mỉm cười nói: “Sao lại không khóa cửa?”

“Hở?” Chu Châu cười cười: “Anh không phải có chìa khóa sao……”

Long Hành Thiên cười cởi quần áo, tiến vào trong bồn tắm lớn cực kỳ, đến gần thân mật ôm lấy cậu.

“Chu Châu, em không phải là hoài nghi anh lừa em, cho nên mới đi thăm dò ba anh chứ?”

Chu Châu đem khăn mặt đưa cho Long Hành Thiên, thản nhiên nói: “Giúp em chà lưng được không, em với không tới.” Dứt lời, dựa vào Long Hành Thiên nhắm mắt lại.

Tỏ rõ là muốn nói sang chuyện khác.

Long Hành Thiên tiếp tục hỏi: “Ở thời điểm mẹ Tiểu Diễn xuất hiện, em quả thật từng hoài nghi anh lừa em, phải không?”

Chu Châu trầm mặc một lát, nhẹ nhàng gật đầu: “Em là từng hoài nghi anh, thậm chí nghĩ tới mình có phải không phải nhìn lầm anh rồi, đặc biệt đêm hôm đó anh sau khi trở về, chút bắt buộc em phát sinh quan hệ, làm cho em có loại ảo giác này.”

Nói xong, Long Hành Thiên liền gục đầu xuống, giống đứa nhỏ nhận sai nhẹ giọng nói: “Ngày đó là anh không tốt, anh rất nhớ em, mới có chút khẩn cấp, anh giải thích với em.”

“uhm, không có việc gì.” Chu Châu vừa lòng cười cười, kéo tay Long Hành Thiên qua: “Giúp em chà lưng nha.”

Long Hành Thiên ngón tay nhẹ nhàng tại bụng bằng phẳng Chu Châu vẽ tranh vòng tròn, khẽ cười nói: “Không bằng bắt đầu tắm trước đi.”

Chu Châu cũng không phản đối, nhắm mắt lại mặc hắn ôm lấy mình, mượn tắm rửa làm cớ, ngón tay nơi nơi vuốt ve, một chút cũng không quy củ.

Chờ chơi đủ rồi, lúc này mới bắt đầu hảo hảo gội đầu.

Ngón tay xuyên qua tóc, động tác vô cùng ôn nhu, trong nhà tắm nhỏ hẹp, ngón tay dính dầu gội chà xát gội đầu phát ra thanh âm quy luật mà mềm nhẹ, làm cho không khí cũng trở nên ấm áp ngọt ngào lên.

Chu Châu nhắm mắt lại, nghe thanh âm trầm thấp của hắn vang lên ở bên tai.

“Chu Châu, nếu về sau em đối với anh có hoài nghi gì, anh hy vọng em có thể nói ra, cho anh cơ hội giải thích, mà không phải một mình mình khổ sở, còn muốn mạnh mẽ chống đỡ, hao hết tâm tư đi điều tra……”

"Có lẽ bởi vì em là luật sư, thói quen giảng chứng cớ, tự mình điều tra ra gì đó mới có thể cam đoan tính chân thật đi." Chu Châu nói.

Long Hành Thiên thần sắc ảm đạm.

Trầm mặc một lát sau, Chu Châu đột nhiên nói: "Nhưng là, em có thể cho anh đặc quyền, lời của anh…… em sẽ tin." Chu Châu nở nụ cười, nhẹ nhàng sau này nhích lại gần, làm cho Long Hành Thiên cánh tay ôm lấy mình tư thế thoải mái một ít, "Tin tưởng xác thực của em gọi là chứng cứ, mà hoài nghi nhân phẩm của anh, bây giờ nghĩ lại…… Thật sự hổ thẹn, cũng nói lời xin lỗi với anh nha."

Long Hành Thiên cánh tay thu càng chặc hơn chút, đem cằm gác tại trên vai Chu Châu: "Cám ơn đặc quyền của em."

Bởi vì kích động, thanh âm có sự run rẩy rất nhỏ.

Có thể là do tính cách xác thực có chút lãnh đạm, Chu Châu khi theo ở chung tận lực mang theo tươi cười, nghĩ muốn cho đối phương ấn tượng chính là tốt đẹp.

Kỳ thật cũng không hiểu được chủ động quan tâm một người như thế nào, nhất là người yêu.

Mỗi ngày đều rất nhớ hắn, nhưng không hạ mặt vội điện thoại cho hắn —— hơn nữa, cũng quen hắn điện thoại cho mình, hoặc thư QQ, vì thế mỗi đêm đều trông máy tính, mở di động ra, chờ hắn liên hệ đến mình.

Nhưng không nghĩ đến, hắn bên kia, đã chờ mong chính mình chủ động gọi qua, cho dù vẻn vẹn một tiếng ngủ ngon……

Một đoạn cảm tình, cần hai người cùng tiến hành, mặc kệ yêu đậm hơn, nếu chỉ có một người vẫn nỗ lực, cái loại nhiệt tình này, chung quy lâu dài sẽ làm nguội lạnh, cái loại tình cảm mãnh liệt này, chung quy lâu dài sẽ hao mòn, người kia, yêu lâu, cũng chung quy sẽ cảm thấy mệt.

"Hành Thiên, ngày mai, em dọn ở lại đây."

Một câu còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, Long Hành Thiên hiểu được ý tứ của cậu, không khỏi kích động đem thân thể của cậu cuốn qua, thẳng tắp nhìn ánh mắt của cậu ——

"Xác định sao?"

"uhm."

"Em có biết, dọn lại đây, ý nghĩa như thế nào chứ?" Long Hành Thiên gằn từng tiếng nói xong, mang theo biểu tình vô cùng nghiêm túc.

"Chúng ta, cùng Tiểu Diễn, thành lập một mái nhà." Chu Châu cười khẽ đáp.

Ôm chặt lấy cậu, chặt đến giống như muốn hòa hợp thành một khối, nhiệt tình mà kiên định ôm, biểu đạt rõ ràng nhất cảm tình của Long Hành Thiên ở sâu trong nội tâm.

Trông mong lâu như vậy, cậu ấy rốt cuộc nói ra những lời này, rốt cuộc cũng hiểu được người yêu và người nhà khác nhau —— nhưng mà thứ hai, mới là mình rất muốn.

Hai người cùng nhau nuôi lớn đứa bé Tiểu Diễn ấy, cùng nhau tổ kiến một mái ấm gia đình, không cần cả ngày bởi vì không thấy được cậu mà buồn rầu nữa, không cần mỗi ngày đều mang theo tâm tình buồn rầu gọi điện thoại cho cậu nói ngủ ngon, muốn gặp mặt còn muốn băn khoăn thời gian đối phương công tác ……

Trước kia mặc dù đang ở cùng nhau, lại cách một khoảng cách, xa cách lẫn nhau.

Nhưng mà giờ phút này, cậu ấy rốt cuộc cũng hiểu được tình cảm của mình, làm ra quyết định chờ mong đã lâu.

Long Hành Thiên không khỏi hôn xuống, nhiệt tình cắn môi khẽ run của cậu, một lần lại một lần miêu tả hình dáng làm người ta tâm động kia.

Đầu lưỡi muốn biểu đạt tình yêu, linh hoạt tham nhập khoang miệng, ngón tay cũng nhẹ nhàng trượt, theo tư thế ôm bả vai cậu, đổi thân mật lại ám muội —— ôm sát thắt lưng cậu, làm cho thân thể hai người chặt chẽ gần sát, giữa ma xát, độ ấm bên trong nhanh chóng tăng lên.

Long Hành Thiên hôn phi thường ôn nhu, ôn nhu đến làm cho lòng người say.

Chu Châu nhẹ nhàng ôm hắn, bắt đầu đáp lại —— tuy rằng trúc trắc, cũng rất thản nhiên.

Như là tháo gỡ khúc mắc, cảm tình vùi lấp ở sâu trong nội tâm chảy xuôi ra, dùng ngôn ngữ tứ chi để diễn tả, cho nhau nụ hôn, cho nhau âu yếm, động tác nhiệt tình mà trực tiếp, mang theo tình yêu đậm hơn cùng chiếm dục.

Lúc này, sức mạnh ngôn ngữ ngược lại trở nên đơn bạc.

Vì thế hai người cũng không nói chuyện, như là xác nhận tình ý đối phương, lần nữa trao đổi hôn môi.

Độ ấm bên trong tiêu thăng, mồ hôi chảy ra bị nước trong bồn tắm trôi rửa, hạ thân hai người chặt chẽ kề cận cũng nhanh chóng nổi lên phản ứng, bày ra trạng thái nửa đứng thẳng.

Nhiệt tình đã đến nông nỗi không thể không giải quyết, Long Hành Thiên xoay người một cái, biến hóa tư thế cơ thể.

Bồn tắm cực lớn đủ để chứa thân thể hai người đàn ông trưởng thành, Long Hành Thiên nằm trong bồn tắm lớn, cho Chu Châu cưỡi trên người mình, đồng thời ôm hôn môi cậu, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm bộ vị tư mật kia.

"Đau không?"

Chu Châu lắc đầu: "Hoàn hảo."

"Anh sẽ rất cẩn thận."

Thấm ướt sữa tắm len vào bộ vị ngượng ngùng kia, Chu Châu chỉ nhíu nhíu mày, ghé vào trên người Long Hành Thiên, nhẹ thở hổn hển.

Có lẽ là mới vừa rồi đã đáp ứng hắn phải "Chủ động" biểu đạt tình cảm của mình, Chu Châu hôm nay ngược lại thực phóng túng, ở thời điểm Long Hành Thiên tiến vào, còn nhẹ nhàng vặn vẹo thắt lưng điều chỉnh tư thế, làm mình thích ứng rất tốt —— lại nghe hô hấp Long Hành Thiên chợt ồ ồ lên.

"Chu Châu, em đừng động……" Phát ra thanh âm áp lực, Long Hành Thiên lấy tay cố định dừng tại thắt lưng cậu.

Chu Châu cũng không nghe hắn cảnh cáo, cánh tay chống đỡ mép bồn tắm lớn, thân thể cố gắng hướng về phía trước di động, sau đó lại nhẹ nhàng trầm xuống, đưa hắn dục vọng nhiệt tình toàn bộ chưa vào, thanh âm có vẻ vỡ vụn không chịu nổi: "Em…… từng nói…… muốn chủ động……, anh đừng động, em đến…… Thử xem."

Long Hành Thiên bất đắc dĩ, tuy rằng nhìn cậu ngồi ở trên người mình bộ dáng thở dốc, trên thị giác cực đủ lực rung động, hơn nữa trên tâm lý cũng nhận được cảm xúc thỏa mãn thật lớn, nhưng cậu ấy lại lộn xộn không hề kết cấu —— thật sự là một loại tra tấn đáng sợ!

Chu Châu mang trên mặt một vòng đỏ ửng làm cho người ta tâm động, ngón tay chống bồn tắm bởi vì quá mức dùng sức mà khớp xương có vẻ rõ ràng, một bên hoạt động, một bên nhẹ thở hổn hển, ngẫu nhiên tràn ra vài tiếng rên rỉ.

Bị cậu xứng dáng vẻ ấy kích thích đến toàn thân nóng lên, bộ vị nào đó lại trướng lớn vài phần.

"um……"

Chu Châu nheo mày, người này cư nhiên còn chưa xong việc này, không biết tôi mệt chết đi sao? Có chút bất mãn liếc mắt nhìn Long Hành Thiên một cái, lại nhìn thấy hắn nhẹ nở nụ cười.

"Vẫn là anh đến đây."

Nói xong, mạnh xoay người một cái, đem Chu Châu đặt ở dưới thân.

Chân bị hắn đặt trên bồn tắm lớn, tay tự nhiên đưa qua, giữ lấy mông cậu, nhẹ nhàng rời khỏi, lại sâu đậm cắm vào.

“A……” Trong cơ thể địa phương mẫn cảm đã bị mãnh liệt kích thích, Chu Châu không khỏi kêu lên tiếng: “Anh chậm một chút……”

Bị cậu “Chủ động” biến thành mau hỏng mất, Long Hành Thiên khắc chế ý tưởng điên cuồng tiến lên, tiến hành theo chất lượng, làm cho đối phương cũng cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt.

Mỗi một lần tiến sâu ra ít, kéo theo ma xát nóng bỏng, giữa bá đạo, lại lộ ra ôn nhu.

Nước trong bồn tắm bởi vì động tác kịch liệt mà lay động lên, tiếng nước ào ào vỗ mặt đất, như đang giúp vui cho hai người, thanh âm có tiết tấu, tăng thêm vài phần mị hoặc.

Ngẫu nhiên truyền ra rên rỉ và thở dốc, một phòng nhiễm xuân sắc mập mờ.

“Ba, mở cửa mở cửa! con muốn đi WC!”

Hai người đang tựa vào cùng nhau điều chỉnh hô hấp hỗn loạn sau tình cảm mãnh liệt, lại đột nhiên nghe được ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Long Hành Thiên lạnh lùng nói: “Đi nhà vệ sinh khác.”

“Nơi đó đèn bị hư! Con nhịn không nổi, người mau mở cửa a!”

Long Hành Thiên vội vàng từ trong bồn tắm nhảy dựng lên, lung tung quấn khăn tắm, lúc này mới đi ra bên ngoài, mở cửa, “Hạn cho ba mươi giây, ngươi nhanh chóng giải quyết cho ta!”

May mắn nơi này nhà tắm cùng nhà vệ sinh có ngăn cách, trung gian có miếng chắn thủy tinh.

Chu Châu ẩn vào trong bồn tắm, dùng bọt nước che lên mình, nghe bên ngoài Tiểu Diễn WC xong lúc sau, cùng ba ba nhóc nói: “Chú Chu đâu dzạ?”

“Ở phòng ngủ.”

“Không tin, con đi phòng ngủ xem qua, chú không có.”

“Ách…… chú ấy đi về rồi.”

“Gạt người, túi của chú còn tại phòng khách mà.” Long Diễn một bộ ngữ khí bi phẫn: “có phải người lại khi dễ chú Chu không! Buổi sáng hôm đó lúc người đi tụ họp, con thấy chú Chu một mình nằm ở trên giường run rẩy, trên cổ còn có sẹo, là người đánh sao?”

“Ta……” Long Hành Thiên á khẩu không trả lời được.

Chu Châu bất đắc dĩ, “Tiểu Diễn, ta ở bên trong, con vào đi.”

Long Diễn nghe được thanh âm của Chu Châu, lập tức vào trong phòng, thấy Chu Châu thân thể ngâm mình trong bồn tắm, chỉ lộ ra cái đầu, mỉm cười.

Long Diễn quay đầu nhìn cha: “Chú Chu đang tắm nha, ba người gạt con làm chi?”

Nói xong liền hướng nhìn thăm dò bồn tắm, bị Long Hành Thiên vỗ đầu: “Nhìn chỗ nào hả, nhóc quỷ không lễ phép.”

Long Diễn sờ sờ đầu, “Chú Chu, các người cãi nhau sao?”

Bị Long Hành Thiên nhéo lỗ tai tha ra cửa, “Ngươi đi theo ta, ta có chuyện muốn nói.”

Ngoài cửa, Long Diễn ủy khuất nhìn Long Hành Thiên, sờ sờ lỗ tai bị hắn nhéo lấy.

Long Hành Thiên thản nhiên nói: “Đừng giả bộ, ta cũng chưa dùng sức, ngươi căn bản không đau.”

Long Diễn thay bộ mặt tươi cười: “Chú Chu đối với con rất tốt, con thích chú ấy, người cho chú ấy ở nhà của chúng ta vài ngày được không?”

Long Hành Thiên trầm mặc một lát, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Long Diễn.

“Chú ấy về sau vẫn sẽ nơi này, cao hứng chứ?”

“Thật sự?”

"Tiểu Diễn, ba ba có chuyện phải nói cho ngươi, ngươi trước kia không phải vẫn nghĩ muốn có một gia đình đầy đủ sao? Hiện tại, ba ba có thể cho ngươi một gia đình, mà bất quá, gia đình này có một chút bất đồng, dù cho không có ma ma, mà có hai người ba ba, nhưng là hai người ba ba đều đồng dạng yêu ngươi, đối tốt với ngươi."

"Người đối với con không tốt." Tiểu Diễn dừng một chút, thấy cha mặt nghiêm đen, vội vàng cười nói: "Hiểu rồi, chú Chu dọn ở lại dây thật sự là quá tốt, các người nói chuyện phiếm cũng tiện, tiết kiệm được thiệt nhiều tiền điện thoại."

Long Hành Thiên bất đắc dĩ cười: "Ngươi bây giờ còn nhỏ, rất nhiều chuyện nói cho ngươi ngươi cũng không hiểu, ngươi chỉ cần biết rằng, ta với ngươi, còn có chú Chu, là người một nhà, ngươi phải giống tôn kính ba ba mà tôn kính chú ấy, phải giống yêu ba ba mà yêu chú, có nghe hay không?"

"Con càng thích chú ấy, sao có thể……"

Long Hành Thiên trở mình xem thường: "Có thể, dù sao, ngươi không được đối chú ấy bất kính, phải ngoan ngoãn nghe lời chú."

"Kia vạn nhất người nói và chú nói không giống nhau, con nghe lời người hay là nghe chú?"

Long Hành Thiên bị đứa nhỏ này làm tức giận đến không nhẹ, trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói: "Vậy ai đều đừng nghe, chờ người lớn trao đổi tốt lúc sau, ngươi nghe sau."

Long Diễn gật đầu: "Dạ, đã biết."

"Từ giờ trở đi, ngươi phải gọi chú ấy là ba ba, biết không?"

"Vậy gọi người là gì?"

"Ngươi muốn gọi ta cái gì?" Vươn tay làm bộ muốn đánh người, Long Diễn theo phản xạ rụt đầu: "Ông ba."

Long Hành Thiên nhíu mày: "chữ ông xóa, cũng gọi ba ba."

Cha con hai người thương lượng cho tới lúc xong rồi, vừa quay đầu lại, lại phát hiện Chu Châu mặc áo ngủ đứng ở cửa, thần sắc trên mặt tràn đầy cảm động.

Long Diễn thực thức thời nhào qua ôm lấy Chu Châu : "Ba ba."

Chu Châu cũng ngồi xổm xuống, ôm chặt nhóc, nhẹ nhàng vuốt đầu của nhóc: "Tiểu Diễn, chúng ta là người một nhà, về sau sẽ không…… ra đi nữa."

Long Diễn liều mạng gật đầu, cánh tay nhỏ bé mềm mại vòng qua cổ Chu Châu.

Bị ông nội nhóc và mẹ giả mang đi một khắc kia, chính mình không có đứng ra lưu nhóc lại, ánh mắt đứa nhỏ ủy khuất lúc ấy, đến bây giờ nhớ tới, như trước làm cho ngực người ta phát đau.

Nhóc tín nhiệm mình như vậy, ỷ lại mình, nhưng mà chính mình lại không có biện pháp bảo hộ cho nhóc.

Đơn giản là tự cho là đúng nghĩ rằng mình tại nhà này cũng không có thân phận, càng không có tư cách —— nhưng không nghĩ đến, ở trong lòng Long Hành Thiên , ở trong lòng Tiểu Long Diễn, đã sớm đem mình trở thành một phần trong gia đình này.

Hiện tại thẳng thắn hết thảy, rốt cuộc có thể lòng không khúc mắc nói ra, tôi Chu Châu, là người yêu của cha Tiểu Diễn, cũng là người Tiểu Diễn thân nhất.

"Tiểu Diễn, ngươi muốn đem chú ấy đè chết sao?" thằng nhóc đó ôm Chu Châu, bị Long Hành Thiên tóm lôi ra, "Tốt lắm, thời gian không còn sớm, xéo đi ngủ đi."

"Ba, con đêm nay phải cùng ba ba Chu ngủ."

"Không được, tự mình ngủ."

Long Diễn dạng xin giúp đỡ nhìn phía Chu Châu, Chu Châu nhẹ cười cười: "Tự con ngủ đi, chúng ta còn nói chuyện, ngày mai cùng con ngủ ngon sau sao?"

Bị Long Hành Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm, Long Diễn chặn lại nói: "Không cần, tự mình ngủ đi, thầy giáo nói trẻ nhỏ phải sớm học được độc lập." Nói xong, le lưỡi, xoay người chạy trốn, đến phòng ngủ sau đó mới nhô đầu ra nói: "Hai vị ba ba ngủ ngon."

Chu Châu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Long Hành Thiên một cái, người sau lại mỉm cười: "Em đừng chiều phá hư nó, thằng nhỏ này thực nghịch ngợm."

"Uh, em có đúng mực."

"Như vậy, đi phòng ngủ tiếp tục tâm sự?"

Chu Châu mỉm cười: "Hảo."

Sau đó, tự nhiên, dắt tay Long Hành Thiên.

33. Chương 33: Thực Xin Lỗi, Văn Bân

Sáng sớm hôm sau, Long Diễn sớm chuẩn bị tốt hộp thuốc, căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng

mà nói, chú Chu ở nhà ngủ ngày hôm sau khẳng định sẽ nổi bệnh sởi.

Tuy rằng hiện tại tuổi nhỏ, không hiểu sự thâm thuý của nguyên lý lây cảm cúm, bất quá thấy chú Chu chẳng có không thoải mái, ngược lại mỉm cười, Long Diễn lúc này mới yên lòng lại.

Nhưng thật ra Chu Châu vẫn lo lắng: "Đứa nhỏ tại trong hoàn cảnh kiểu này lớn lên, có thể xảy ra vấn đề gì hay không……"

Long Hành Thiên nói: "Phải tin tưởng năng lực kháng đả kích của thằng nhóc quỷ ấy, không có việc gì."

Như vậy mới yên tâm xuống, người một nhà vui vẻ hoà thuận, cùng nhau ăn điểm tâm, sau đó Long Hành Thiên lái xe, tiện đường đưa hai vị đến trường đi làm, đương nhiên, như trước là Long Diễn phải quấn quít lấy Chu Châu xếp ngồi phía sau.

Long Hành Thiên cảm thấy địa vị bản thân tại cái nhà này đang chậm rãi phát triển theo hướng không tốt, Tiểu Diễn thích Chu Châu rõ ràng còn hơn mình —— bất quá, bọn họ ở chung vui vẻ, Long Hành Thiên trong lòng ngược lại thực hạnh phúc đi được.

Xe chạy đến phố mỹ thực phụ cận, Tiểu Diễn muốn đi mua chút đồ ăn, Chu Châu liền xuống xe bồi nhóc.

Long Hành Thiên coi xe, nhàm chán mở âm nhạc nghe, đột nhiên một trận tiếng động kịch liệt, có người hung hăng đập cửa kính xe, quay đầu, đã thấy Văn Bân vẻ mặt hung ác lom lom nhìn mình.

Long Hành Thiên đáy lòng cười thầm, nhìn cậu bộ dáng thổi râu trừng mắt, thiệt đúng là đáng yêu mà.

Quay cửa kính xe xuống, nắm tay Văn Bân nháy mắt liền vung qua, bị Long Hành Thiên cực chuẩn xác bắt lấy.

Văn Bân dường như cảm thấy thật mất mặt, vội vàng đem tay thu về, xoa lại xoa, sau đó xoay qua nắm chặt áo Long Hành Thiên: "Tui cho anh biết, họ Long, anh dám khi dễ Chu ca tui, tui đập nát xe của anh anh tin không?"

Long Hành Thiên mỉm cười: "Tôi tin." Dừng một chút, buồn cười nhìn cậu một cái, hỏi: "Cậu tại đây làm cái gì, sẽ không đặc biệt chờ đập tôi nha?"

"Nga, tui ở đối diện siêu thị mua bánh mì, thấy xe của anh, cứ tới đây ' ân cần thăm hỏi ' một tiếng." Nói xong, trợn mắt liếc Long Hành Thiên một cái, "Chu ca tui cũng không phải dễ chọc, anh dám khi dễ anh ấy, hỏi qua quả đấm của tui trước."

Long Hành Thiên nhìn thoáng qua cậu nắm lên quả đấm, ngón tay thon dài sạch sẽ, nhìn qua rất xinh đẹp, bất quá, chỉ là bộ dạng chả có sức lực……

Không khỏi vừa cười lên: "Đã biết, tôi sẽ không khi dễ cậu ấy, cậu yên tâm đi."

Vừa dứt lời, chỉ thấy đường cái đối diện Chu Châu dắt Tiểu Long, vẻ mặt tươi cười tiêu sái lại đây.

Văn Bân há hốc mồm, sửng sốt một lúc lâu sau mới căm phẫn nói: "Chu ca, anh sẽ không theo gã hòa hảo chứ? !"

Chu Châu cười khẽ gật đầu: "uhm, giải thích rõ ràng thì hòa hảo, đều là người trưởng thành rồi còn ầm ĩ cái gì chứ, cậu cho là tất cả mọi người nhàn như cậu sao."

Tâm tình rất tốt, pha trò với Văn Bân.

Văn Bân thật sự bị tức rồi, chính mình còn ngốc hồ hồ tại đây thay anh bênh vực kẻ yếu, anh ta đã sớm vô cùng cao hứng dắt nhóc Tiểu Long làm ba sau rồi!

Thổi khí nửa ngày, sau mới hung hăng trừng liếc mắt nhìn Chu Châu một cái, ném câu: "Không tiền đồ." Sau đó chuyển hướng Long Hành Thiên: "Thuận tiện hỏi một chút, biết họ Từ kia đi đâu chứ?"

Long Hành Thiên ý vị thâm trường cười, "Như thế nào, nhớ cậu ta?"

"Tui khảo, tui nhớ hắn? Tui càng nhớ mộ phần tổ tiên nhà hắn ." Văn Bân hung hăng trừng mắt liếc nhìn Long Hành Thiên một cái, tức giận đến thổi khí mãi: "Tên khốn kiếp kia mấy ngày không trở lại cũng không chào hỏi, mẹ kiếp, đống quần áo trong máy giặt đều thành sâu dài! Hắn chuồn, tui còn bị thầy làm vật hi sinh mắng một trận, nói cái gì ' không tốt đi theo đàn anh học tập, cả ngày lúc ẩn lúc hiện, không học vấn không nghề nghiệp '.Bóng dáng hắn cũng chả có, tui học cái rắm."

Mới vừa nói xong, thấy bên cạnh vây quanh thiệt nhiều người xem náo nhiệt, cười hì hì chỉ trỏ, tựa như xem xiếc thú.

Chu Châu vẻ mặt cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm miệng mình……

Bị mọi người nhìn chê cười, Văn Bân không khỏi có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, gục đầu xuống đến, nhẹ giọng nói: "Cái kia, anh có biết hắn đi đâu không? Giúp chuyển lời một tiếng, gọi hắn mau chạy về đây đi."

Long Hành Thiên mỉm cười: "Cậu ấy có thể ở chỗ Hạ Phong, nếu không cậu đi đại học F tìm xem?"

Văn Bân nhức đầu: "Tui mới không tìm hắn, tui đi đây, tạm biệt." Sau đó lại chuyển hướng Chu Châu, sáp qua nhẹ giọng nói: "Nhanh như vậy liền tha thứ hắn, phải cho hắn nếm chút mùi đau khổ ăn chứ, bằng không tôi sẽ khinh bỉ anh."

Bị Chu Châu nhéo nhéo lỗ tai: "Cậu có thể cút đi, đừng để tôi dọa người."

Văn Bân xoay người đi rồi, bộ dáng ủ rũ nhìn qua trái lại thực buồn cười.

Vốn không muốn đi đại học F tìm người, ai kêu trường học kia ngay tại trên đường đằng trước chứ, không đi cũng không được, đây chính là"Nhất định phải" phải "Đi ngang qua".

Văn Bân tay để trong túi, ngâm hát, cửa trường học lay động ban ngày, chung quy cảm thấy trường học này không khí quá u buồn, Hạ Phong loại người này cũng có thể làm thầy giáo trường học, phỏng chừng cũng chẳng đến được chỗ tốt.

Quanh quẩn cửa một hồi sau, lúc này mới lên đường hồi phủ.

Di động lại đột nhiên vang lên, vừa thấy trên điện báo biểu hiện "Từ cặn bã", Văn Bân căng thẳng, không cẩn thận quăng điện thoại vào trong hồ……

Bên cạnh một người nam sinh dựa vào cây xem kịch vui, thật lâu lúc sau mới hướng bên này đi tới, cười tủm tỉm nói: "Anh em, kiếm đi, thất thần làm chi."

Dứt lời, vén tay áo, ngồi xổm xuống mà bắt đầu mò kiếm.

Nước hồ này thật sự là nông đến khiến người phẫn nộ, chính mình vừa rồi bởi sợ nước mà không dám mò kiếm, đã tiểu nhân nhỏ bé mà còn đánh mất một lần nhân……

Nam sinh kia vớt xong lúc sau, mở ra di động sau vẫy nước, rồi đưa cho Văn Bân: "Còn có một chút, về dưới ánh nắng đem phơi, hẳn là còn có thể dùng đi."

Văn Bân gật gật đầu, nhét di động vào lại trong túi.

"Khụ, cám ơn."

"Khách khí." Nam sinh nói xong muốn đi, đi một bước đã bị Văn Bân vỗ vỗ bả vai ngăn trở.

"Vị bạn học này, xin hỏi bạn quen thầy Hạ chứ?"

"Chỗ nào nhiều thầy giáo, cậu nói chính là thầy Hạ nào a?"

"Kêu Hạ Phong, vị ấy mới vừa về nước."

"Nga…… Vị kia a……" Nam sinh hiểu rõ gật gật đầu, cố ý kéo dài âm cuối, tại Văn Bân biểu tình vẻ mặt chờ mong, cười nói: "Không biết."

Nói xong liền quay đầu đi mất.

Văn Bân một mình trên đường quay về trường, tâm tình rất là phiền muộn, di động yêu quí nhất bị ngâm nước, còn bị một thằng qua đường đùa giỡn, quả nhiên là khi xúi quẩy uống nước lạnh cũng bị tắc nha.

Chính mình sống nhiều năm như vậy, sao lại hở một tí đã bị người trêu cợt? Chẳng lẽ chính mình có một loại thể chất có thể kích người ta dục vọng khi dễ?

Chu Châu như thế, Long Hành Thiên như thế, Từ Phong với Hạ Phong lại như thế, như thế nào ngay cả tên qua đường Giáp cũng như vậy chứ, thật sự là khiến cho người ta tức giận cùng thêm bi ai, đem lão tử là mèo bệnh, đó là lão tử chưa phát uy!

Một đường buồn bực cúi thấp đầu, tới rồi ký túc xá, sau lại bị loại áp suất thấp quen thuộc làm sợ tới mức toàn thân căng thẳng……

"Anh, anh đã trở lại." Văn Bân dựa vào tường hướng phòng ngủ đi, trộm nhòm phòng khách, người đàn ông nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon uống trà, đúng là Từ Phong đã biến mất hai ngày qua.

Nhìn hắn vẻ mặt lạnh lùng, tinh thần trái lại rất tốt.

"Ừ." Lãnh đạm trả lời, sau đó tiếp tục uống trà.

Văn Bân nuốt nuốt nước miếng, không được tự nhiên xoay tay nói: "Cái kia, thầy nói a, đầu đề mấy ngày nay sẽ bắt đầu, kêu đàn anh ngày mai mang tui với Lưu Ba đi, thảo luận bàn bạc với ông ấy."

"Đã biết."

"Tui đây về phòng trước, ha hả."

Văn Bân lui cổ muốn chuồn, lại bị Từ Phong thanh âm lạnh lùng làm sợ tới mức dừng bước ——

"Quần áo của tôi, là cậu ném?"

Văn Bân dừng bước, cứng ngắc xoay đầu lại, lộ ra vẻ tươi cười xán lạn : "Tôi cảm thấy quần áo kia ở trong máy giặt ủ lâu như vậy, đều thối, thành môi trường thích hợp vi khuẩn."

"Cho nên cậu đã vứt đi đúng không."

Trầm mặc một lát, "Hình như vậy."

"Đi tìm về cho tôi."

"Sớm vào thùng rác, anh sao không tự mình đi tìm, loại chuyện này, anh hình như không có tư cách ra lệnh cho tui đi, đàn, anh."

"Cậu thực chán ghét tôi sao?" Từ Phong đứng lên, hướng Văn Bân đi tới.

Văn Bân lui về sau từng bước, quật cường nói: "Anh cảm thấy được hả, tui không nên chán ghét anh sao? Bị một tên đồng tính luyến ái cường hôn cũng chả phải một chuyện đáng giá cao hứng đi, đàn, anh."

"Chán ghét đến đem quần áo cắt thành mảnh nhỏ?" Chỉ chỉ đống vải vụn nhìn thấy ghê người bên cạnh bàn, ánh mắt lạnh đến băng điểm.

Văn Bân sửng sốt, trong lòng cảm thấy không hiểu sao, bị hắn ánh mắt lạnh lùng đâm vào rất không thoải mái, hất đầu hừ một tiếng: "Đúng đó! Lão tử tức giận muốn phát tiết, đập lại đập anh, bất quá, đành phải tìm chút đồ vật này nọ để cắt, anh tức giận hả, giỏi thì mạnh hôn tui nữa coi, dù sao anh cũng chưa bao giờ để ý cảm thụ người khác, ngang ngược, bá đạo, ích kỷ, vô sỉ, biến thái! Anh cho anh là hoàng đế sao? Tui đã nói với anh, chó nóng nảy đều có thể nhảy tường, bức nóng nảy —— tui cắt anh!"

Gặp Từ Phong trầm mặc không nói, Văn Bân nắm nắm ngón tay: "Tui vào phòng ngủ, đàn anh cúi chào."

Từ Phong nhìn đống mảnh quần áo, thần sắc ảm đạm, nắm chặt hai đấm hung hăng đấm vào vách tường!

Nguyên bản tay bị nước sôi làm phỏng sưng đỏ lên, bao một lớp băng gạc dày, lúc này, lại nháy mắt chảy ra máu……

"A, đàn anh tay anh?" Nói chuyện chính là Lưu Ba bởi vì nghe được động tĩnh mà từ phòng ngủ đi ra, gặp Từ Phong đau đến nhíu mày, vội vàng xoay người đi tìm cái hòm thuốc.

Tìm nửa ngày mới nhớ tới cái hòm thuốc ở trong phòng Văn Bân, mở cửa đi lấy: "Văn Bân, cái hòm thuốc đâu? Tay đàn anh chảy máu."

"Chảy chút máu cũng chả chết được, cậu cứ vội như vậy để làm chi?" Văn Bân lười biếng nói chuyện, thanh âm hết sức phóng đại, làm cho người ngoài cửa nghe được.

Lưu Ba cả giận: "Cậu cái thằng nhóc này, nói chuyện có thể dễ nghe chút được chứ?"

"Thật có lỗi, tui không làm ngụy quân tử."

Ý tứ trong lời nói mang theo hàm xúc châm chọc, làm cho Từ Phong mày nhíu chặt lại.

"Được rồi, trong phòng tôi có cái hòm thuốc, Lưu Ba cậu không cần tìm kiếm nữa." Từ Phong nói xong, xoay người vào phòng ngủ, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Văn Bân một cái.

Lưu Ba bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ vai Văn Bân: "Tui nói này, cậu mắc gì như thâm cừu đại hận với ảnh, lúc ảnh không ở đây cậu không phải cả ngày nhắc ảnh à nha? Còn mới sáng sớm chạy đi tìm người, cậu làm cái gì hả."

Dứt lời liền xoay người theo đi qua.

Trong phòng ngủ, Từ Phong ngồi ở trên giường, chậm rãi mở ra băng gạc dày trên tay phải, sau đó lau khô rửa máu trên mu bàn tay, thoa dược lên bề ngoài, rồi đem băng gạc mới quấn lại.

Vẫn trầm mặc không nói lời nào, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

Nhìn trong giỏ rác thấy vết máu ghê người, Lưu Ba bị hoảng sợ: "Đàn anh, tôi giúp anh?"

"Không cần."

Lưu Ba có chút xấu hổ cười cười: "Hắc hắc, Văn Bân kia thối miệng cứ thích đắc tội với người ta, thời điểm chơi game chúng ta đều hiểu lấy đúng không, kỳ thật cậu ta chính là mạnh miệng mềm lòng, không ác ý, anh đừng để trong lòng nha, tôi phỏng chừng cậu ta hôm nay đi ra ngoài lại chịu kích thích gì đó, nói chuyện mới như vậy."

Từ Phong làm bộ như không thèm để ý hỏi: "Nga? Cậu ta đi ra ngoài sao?"

"Tìm anh a, sợ anh lái xe đã xảy ra chuyện, cả hai ngày nay đều nhắc mãi, ảnh sẽ không đâm chết ha, ảnh hẳn không xui xẻo như vậy đâu…… Linh tinh, còn nói phải báo cảnh sát nữa chứ."

Từ Phong tay băng bó miệng vết thương dừng một chút, cột chắc dây băng, lúc này mới thản nhiên nói: "Tôi đã biết, cậu đi ra ngoài đi."

Lưu Ba gật đầu, đứng dậy đi được hai bước, lại đột nhiên nhớ tới một đại sự, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, anh phải cẩn thận chút, hai ngày nay ký túc xá bị chuột nháo, ngày hôm qua Văn Bân hơn nửa đêm đứng

lên oánh chuột, tụi tôi một tầng đều bị cậu làm cho một đêm không ngủ, cái tên kia, lúc đánh chuột cực hưng phấn, đêm nay nói không chừng còn muốn động kinh một lần."

Thấy Từ Phong thần sắc thay đổi, Lưu Ba vội vàng thức thời nói: "Tôi đi trước, mấy anh đừng cãi nhau, cùng dưới một mái nhà, ở chung hòa thuận mới tốt, mọi người có cái gì ăn tết đều vui vẻ nói chuyện."

Nói xong xoay người trốn, trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Từ Phong quấn kỹ tay, đến phòng khách nhìn thoáng qua quần áo bị nghiền nát —— dấu vết chuột cắn qua phi thường rõ ràng.

Có thể vừa rồi quá kích động, lúc này mới oan uổng Văn Bân, nghĩ cậu hận mình tới mức cắt nát quần áo, trong lòng dâng lên từng đợt hàn ý.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Văn Bân cái tên ngốc kia, làm sao có thể có tâm cơ nặng như vậy, sau lưng người khác làm chuyện xấu? Cậu ta phương thức thường lệ đều là giáp mặt huy nắm tay, đánh không lại liền trừng con ngươi, tức giận đến thổi thổi khí, cũng không phải ở sau lưng người khác đâm dao.

Có chút bất đắc dĩ thở dài, Từ Phong đẩy cửa ra, gặp Văn Bân đang cúi thấp đầu, ngồi xếp bằng ở trên giường ngắm nghía di động.

Di động toàn bộ được tháo xuống, nghiên cứu vui vẻ đến quên thời gian.

Nghe được tiếng bước chân, lúc sau, Văn Bân mới ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn Từ Phong một cái: "Lại muốn gì nữa?"

Rất không bình tĩnh, giọng điệu mang theo phòng bị.

Từ Phong bị cái loại giọng điệu này đâm vào, giữa mi nhảy dựng, thở sâu, đem mảnh nhỏ quần áo ném vào thùng rác, đi đến bên giường nhìn xuống Văn Bân: "Vì cái gì không giải thích?"

Văn Bân liếc mắt quần áo kia một cái, nhếch miệng cười: "Phát hiện là chuột cắn ?"

Thấy Từ Phong trầm mặc không nói, Văn Bân tiếp tục gục đầu xuống nghiên cứu di động, một bên nhàn nhã nói: "Có câu nói rất đúng a, người tin tưởng mi, không cần giải thích, người không tin mi, giải thích chính là che dấu, cần gì lãng phí công phu trên người mấy người này, đúng không." Nói xong, ngẩng đầu cười cười: "Hơn nữa, tui không so đo anh thấy tui như thế nào, dù sao ở trong mắt tui, người anh phi thường kém cỏi, tui cũng hy vọng ở trong mắt anh tui cũng kém cỏi giống vậy, tốt nhất kém cỏi đến anh không bao giờ… nghĩ muốn tiếp cận nữa, như vậy với tui mà nói cũng là một chuyện tốt."

Nói xong, tiếp tục cúi đầu ngắm nghía di động.

Từ Phong nắm quyền, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới điềm nhiên như không hỏi: "Hư di động?"

"Ờ, rơi trong ao, gặp anh cho tới nay, tui mỗi ngày đều phi thường xúi quẩy."

"Tôi giúp cậu nhìn xem." Không đợi Văn Bân đồng ý, di động đã bị Từ Phong cầm lấy.

Văn Bân há miệng thở dốc không nói chuyện, chỉ nhìn bóng dáng Từ Phong xoay người rời đi ……

Sau một lát, Từ Phong đột nhiên đứng ở cửa.

Văn Bân bên tai truyền đến một đạo trầm thấp, thanh âm tựa như kiềm nén điều gì, khiến cho trái tim người khác không khỏi run lên theo ——

"Thực xin lỗi, Văn Bân. Chuyện bắt buộc cậu…… Về sau, sẽ không còn."

Nói xong, hắn liền ra cửa, bờ lưng thẳng tắp, ngón tay tại bên người nắm chặt lại.

Văn Bân chỉ lăng lăng nhìn hắn, thật lâu lúc sau mới hoang mang gãi gãi đầu —— vì cái gì, một khắc ấy, nhìn hắn bộ dáng mất mác, cư nhiên lại cảm thấy đau lòng?

34. Chương 34: Từ Cặn Bã

Văn Bân cảm thấy chính mình vô cùng kỳ quái.

Theo lý thuyết, người nọ không để ý sự chán ghét và phản kháng của cậu, cường hôn lần nữa, đả kích tôn nghiêm thân là đàn ông của mình.

Phương thức xử lý của hắn vừa kiêu ngạo lại vừa bá đạo, khiến cho người ta hận nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đập hắn ngồi xổm xuống răng rơi đầy đất!

Nhưng không hiểu sao, có đôi khi lại sinh ra một loại ý nghĩ "Mình mới là đầu sỏ gây nên, hắn ngược lại thực đáng thương thực ủy khuất".

Cái loại cảm giác chịu tội kỳ quái này, làm cho đáy lòng phát lạnh.

Nhìn thấy hắn vì cứu mình mà bị phỏng tay, nên không đành lòng đi đập hắn.

Nhìn thấy hắn thần sắc đau đớn, bóng dáng cô đơn, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, cái loại khó chịu này thực kỳ quặc.

Thậm chí khi hắn hai ngày không trở về, lại lo lắng hắn có phải xấu xa nên bị thiên lôi đánh xuống, bị xe tông phải hay không?

Nhưng vừa nghĩ tới hắn thật sự xảy ra chuyện, nhưng không có chút cảm giác vui sướng, ngược lại có chút sợ hãi.

Thật sự là rất chẳng biết tại sao, cái tên kia, căn bản là không đáng đồng tình mà.

Đêm dài người vắng, Văn Bân ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, lại nghe đến một trận thanh âm tất tất tác tác……

Mới đầu có chút tựa như thăm dò thử, sau thanh âm đó dần dần biến lớn, làm cho người ta phiền muốn chết.

Kia quen thuộc, thanh âm con chuột gặm mì ăn liền, ngay tại phòng bếp bên cạnh.

Văn Bân không hề do dự, từ trên giường trở mình đứng lên, nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái đến phòng bếp, nhắm ngay mục tiêu, một cước giẫm xuống!

Chỉ nghe một trận thanh âm rắc rắc mì gói bị giẫm nát, ban đêm cực kỳ rõ ràng, đáng tiếc đạp vỡ một thùng mì, con chuột kia trái lại hết sức thông minh, nhanh chóng hướng phòng ngủ bỏ chạy.

Văn Bân mắng một tiếng, cầm lấy đồ lau nhà đuổi theo.

"Đánh chết mày, vật nhỏ, ồn ào cản trở giấc ngủ của bố mày! Đi ra……" Miệng nhắc tới, nâng đồ lau đuổi cả phòng, đuổi theo một đường, đuổi tới trước phòng ngủ Từ Phong.

Văn Bân cũng không suy nghĩ liền đẩy cửa vào ——

Chống lại ánh mắt lãnh đạm của Từ Phong.

Văn Bân một bên vác cây lau, tay kia thì xấu hổ duỗi tới sờ sờ gáy, nghĩ muốn quay đầu trốn, lại bị Từ Phong gọi lại.

"Hơn nửa đêm làm gì, còn mang theo đồ lau nhà, phát bệnh sao?"

Văn Bân thả cây lau xuống, cười nói: "Tui thấy một con chuột chạy tới phòng anh, liền đuổi theo."

Từ Phong thản nhiên nói: "Vậy cậu vào đánh đi." Sau đó đứng dậy, mở đường.

Văn Bân kiên trì vào phòng, chung quy cảm thấy tại dưới ánh mắt này của hắn, chính mình giống như con khỉ nhảy lên nhảy xuống vác cây lau đánh chuột —— thật sự là không thích hợp. Đây chẳng phải là trường hợp xem xiếc thú điển hình sao?

Vì thế cứng đờ thân thể, chê cười nói: "Không cần, hôm nào lấy thuốc diệt chuột diệt nó, tui về trước."

Xoay người muốn đi, lại bị Từ Phong đột nhiên kéo lại cánh tay.

Văn Bân sửng sốt.

Bởi vì là mùa hè, Văn Bân lúc tối quen ngủ mặc áo ba lỗ với quần đùi, cánh tay trần bị hắn lôi kéo, ngón tay hữu lực của hắn cùng làn da trần trụi tiếp xúc, cư nhiên —— nhiệt độ như lửa thiêu khiến tim đập loạn.

Văn Bân vội vàng phất cánh tay, gục đầu xuống nhìn chăm chú sàn nhà: "Chuyện gì, nói đi."

Thấy cậu biểu tình phiền chán rõ ràng như vậy, Từ Phong cười có chút chua xót, bất động thanh sắc đem tay thu về.

"Đã quên cậu chán ghét tiếp xúc với tôi, tôi sẽ lưu ý."

Văn Bân đầu cúi càng thấp hơn, "Chuyện gì thì nói mau, anh có phiền hay không."

Từ Phong dừng một chút, từ trên bàn cầm lấy di động, đưa cho Văn Bân: "Sửa cho cậu rồi."

Hình nền trên màn hình điện thoại hiển thị bình thường —— mèo trắng nhỏ xù dựng đứng lông tai.

Bàn phím cũng toả ra ánh sáng nhàn nhạt, ấn vài cái, có phản ứng, còn có thanh âm.

Xem ra đã sửa chữa, có thể dùng.

Văn Bân có chút không được tự nhiên tiếp nhận điện thoại di động, vừa liếc mắt chăm chú nhìn bàn tay phải được quấn băng gạc thật dày, trong lòng không khỏi kinh ngạc: hắn dùng một bàn tay sửa di động sao? Vậy nhất định sẽ thực vất vả nha……

Ngẩng đầu lên, thấy hắn vẻ mặt đạm mạc, Văn Bân trong lòng lại nổi một trận cảm giác mang tội quỷ dị .

Có điểm khó chịu, như là trên trái tim đâm một cây châm rất nhỏ, hơi hơi đau đớn một chút.

"Cám ơn anh." Văn Bân nhận lại di động, lộ ra nụ cười xán lạn.

Từ Phong lại vì nụ cười này mà thất thần một chốc, quay đầu có chút cứng ngắc, ra vẻ bình thản nói: "Đừng khách khí."

Văn Bân thần kinh thô cũng không nhận thấy được hắn khác thường, hỏi: "Đúng rồi, tay anh không có việc gì chứ, còn đau hay không?"

"Uhm, không có việc gì."

Không khí có chút xấu hổ, Văn Bân gãi gãi đầu, nâng di động trong lòng bàn tay, như vật báu lăn qua lộn lại ngắm vài lần, xác nhận có thể dùng, lúc này mới than thở : "Di động này là quà mẹ tui cho, khi tui năm nhất đã mang theo, trung thành và tận tâm theo tui bốn năm, với tui mà nói rất quan trọng…… Tui buổi chiều giằng co nửa ngày cũng không dùng được, cho nên, thật sự rất cảm ơn anh."

"Ừ, không cần phải khách khí." Từ Phong nở nụ cười, chẳng những không hề phiền cậu lặp lại lời cám ơn, ngược lại mang theo một chút ôn nhu cùng vẻ mặt bao dung.

Văn Bân không dám nhìn kiểu tươi cười này của hắn, vội vàng gục đầu xuống, đổi đề tài: "Nhưng là, tui một mã về một mã, con người tui đây chính là có ân báo ân có oán báo oán, chuyện quá khứ…… Anh đã nói về sau sẽ không còn như vậy, tui đại lão gia, cũng không tất yếu chuyện nhỏ như vậy mà tính toán chi li đúng không, cho nên liền ân oán tình cừu xóa bỏ, anh thấy được chứ?"

Kỳ thật nghiêm khắc mà tính, Từ Phong người này trừ bỏ hôn mình hai ba lần ra, tại trên sự tình khác coi như là không tồi, hành vi ác liệt cũng chỉ là vụ "Hôn" này mà thôi, còn chưa đủ tư cách của trình độ "Mặt người dạ thú" .

Nhưng thật ra cũng chiếu cố giúp mình không ít, tỷ như xuống hàng, làm luận văn, nửa đêm nấu cơm, sửa giúp di động tàn phế, vân vân……

Ân huệ nhỏ bé này và thâm cừu đại hận bị cường hôn khi so sánh, đương nhiên là bé nhỏ không đáng kể.

Chính là, mình còn học thêm ba năm, còn muốn cùng vị đàn anh này sớm chiều đối diện, cũng không thể cứ xấu hổ như vậy ở chung nha? Cho nên, Văn Bân mới nghĩ muốn bản thân hẳn là buông lòng, rộng rãi một chút, tha thứ sai lầm trước kia của hắn, coi như bị chó cắn một phát, quá khứ là quá khứ nên quên đi.

Sau đó vui vẻ ở chung,

Lần này mặt dày nói loại lời này, có chút không yên chờ hắn đáp lại.

Trầm mặc thật lâu lúc sau, Từ Phong lại nói: "Nói xoá là xoá, cậu cho là bản vẽ trẻ con sao, cầm cục gôm có thể chà xoá sạch sao."

Văn Bân sửng sốt.

Đây không phải là chính mình cho hắn bậc thang sao? Con người hắn như thế nào ngược lại thối thí, không thức thời vậy.

"Vậy anh nói làm thế nào chứ, bằng không liền đổi ký túc xá, bằng không, tui cũng không cách nào ở chung với anh nữa." Văn Bân buồn bực nói.

Từ Phong thản nhiên nói: "Được rồi, cậu nói như thế nào thì như thế đấy."

"Ách?" sao trở mặt nhanh như vậy chứ.

"Đói bụng hử? Muốn ăn cái gì?" Từ Phong tự nhiên dẫn dắt đề tài ra xa.

Vừa nghe ăn, bụng Văn Bân thực hợp với tình hình kêu kêu, miệng cũng phun ra hai chữ: "Mì sợi."

Lần trước nếm qua, hắn nấu mì thật sự là cực phẩm nhân gian ……

"Được, tôi nấu cho cậu."

Văn Bân đứng ở cửa phòng bếp, nhìn thân ảnh bận rộn của Từ Phong, tay phải của hắn còn bọc băng gạc, động tác dùng tay trái nấu mì có vẻ có chút ngốc.

Nhưng trên mặt như trước là thần sắc bình thản, lúc xắt rau bởi vì tay phải không thể động, không có biện pháp giữ đồ ăn, dùng tay trái xắt rau có chút khó khăn ……

Văn Bân tiến lên, chăm chú nhìn dao trong tay của hắn: "Nếu không được, tui đến đây."

Từ Phong gật gật đầu, xoay người đi lấy trứng gà trong tủ lạnh .

Khi quay lại, gặp Văn Bân vẻ mặt hưng phấn xắt, Từ Phong không khỏi bật cười —— người này, nói xắt rau, căn bản là loạn cắt toàn bộ. Cà chua có thể bị cậu ta cắt thành hình lập phương quái dị như vầy, rau xanh có thể bị cậu chẻ như bó củi, thật làm khó cho cậu.

Văn Bân cười cười, có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu: "Xắt không tốt lắm đâu, tui chính là lần đầu tiên xuống bếp, anh đừng ghét bỏ."

Từ Phong thản nhiên hỏi: "Ở nhà không làm cơm sao?" Ánh mắt lại theo dõi khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc của cậu.

"Uhm, đại học từ trước đến nay ở với Chu ca, ảnh làm đồ ăn ngon lắm, lúc trước ở nhà, đều là mẹ tui làm……" Nói tới đây, Văn Bân cũng hiểu được mình rất không đúng, lại ngượng ngùng sờ sờ đầu.

Từ Phong thản nhiên nói: "Cũng không tệ lắm, lần đầu tiên có thể cắt thành như vậy, đã muốn đủ làm cho người ta kinh hoàng rồi."

Văn Bân không hiểu hắn nói kinh hoàng là nghĩa tốt hay nghĩa xấu, quay đầu lại, mắt nhìn quả cà chua hình thù kì quái mình xắt, đã hai mươi mốt tuổi đời, ngay cả đồ ăn cũng xắt không tốt, đặc biệt ở trước mặt người này, Văn Bân cảm thấy rất là dọa người, không khỏi đỏ bừng mặt.

"Vậy tui đi phòng khách, cũng là anh nấu đi, tui sợ tui mà nấu ăn vào tiêu chảy."

Nói xong, như trốn, chạy ra phòng bếp.

Kỳ thật, suy nghĩ của Văn Bân rất đơn giản mà trực tiếp, nếu muốn cùng hắn mở lời, nói chuyện cũ bỏ qua, vậy đương nhiên nói được thì làm được, sẽ không ở trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu.

Cho nên hiện tại, cũng có thể cùng hắn đơn giản trò chuyện vài câu, tuy rằng tâm không thể không khúc mắc, ít nhất sẽ không mang theo loại cảm xúc thù địch, nói lời đâm chọc.

Ở trong khái niệm của Văn Bân, chưa bao giờ mang thù, đặc biệt tại tình huống đối phương đã muốn giải thích nhận sai, chính mình đương nhiên sẽ rộng rãi tha thứ.

Chính là tha thứ lúc sau trong lòng như trước có chút không được tự nhiên, đó là nguồn gốc do đâu chứ?

Thậm chí sợ hãi cùng hắn ở chung một mình, cho dù ở hai người đã muốn mở ra khúc mắc, bỏ lại quá khứ tiền đề không thoải mái, cùng một chỗ với hắn, như trước sẽ có loại cảm giác quỷ dị, cái loại thấp thỏm, bất an, cảm giác mang tội , thậm chí một chút ấm áp. Cảm giác quỷ dị hỗn loạn cùng một chỗ, ở trong cơ thể như dòng điện rối loạn, thường xuyên làm cho da đầu Văn Bân run lên.

Người nọ ánh mắt thâm trầm, khiến người ta không tự chủ được muốn né ra.

Chạy trốn ra phòng khách, lúc này mới ngồi xuống, thở hắt thật sâu, lấy tay vỗ vỗ ngực.

Bình tĩnh bình tĩnh, nhất định là do hắn đã từng hôn mình, mình sợ hắn, ở cùng hắn mới cảm thấy khẩn trương.

Từ Phong rất nhanh đã đem mì bưng đi ra, mì thơm ngào ngạt, làm Văn Bân cao hứng gắp lên liền ăn.

Từ Phong cũng ngồi ở đối diện Văn Bân ăn mì, dùng tay trái cầm đũa gắp mì, luôn không cẩn thận làm cho mì trợt xuống.

Văn Bân nhìn sau một lúc lâu, cảm thấy được cau mày gắp mì như vậy, trượt rớt Từ Phong lại lần nữa gắp lên, có một chút buồn cười và đáng yêu.

Văn Bân cúi đầu cười rộ lên.

"Cười cái gì?" Từ Phong mặt lãnh nghiêm.

Văn Bân vội vàng lắc đầu: "Không có việc gì không có việc gì, tui nói anh nếu dùng đũa không quen, có thể dùng thìa ăn a."

Từ Phong đứng dậy cầm thìa lại đây, hai người mặt đối mặt cùng nhau ăn mì, Từ Phong đương nhiên là tiêu chuẩn ăn tao nhã, Văn Bân thì là —— như khuôn mẫu heo ăn, còn không thì phát ra tiếng vừa lòng tán thưởng.

Nhìn biểu tình vẻ mặt cậu thỏa mãn hưởng thụ, ăn mì tựa như ăn toàn bộ bữa tiệc Mãn Hán, một bên chậc chậc tán thưởng, miệng hút sợi mì trơn, rất là đáng yêu.

Từ Phong cười cười, đột nhiên hỏi: "Văn Bân, cậu thực chán ghét tôi sao?"

"Khụ khụ khụ……" Bị vấn đề này làm hoảng sợ, Văn Bân uống nước mì bị sắc, ánh mắt đỏ lên ho khan thật lâu lúc sau, mới lau miệng, "Phải….. hơi chán ghét."

Lời nói Văn Bân thực trực tiếp, khi nhìn thấy Từ Phong thần sắc ảm đạm, lại cẩn thận bổ sung nói: "Tui sẽ không nói lời nói dối đâu, ăn ngay nói thật, tui có chút chán ghét anh." Sau đó ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng xoay xoay nhau, cười nói: "Một chút."

Từ Phong không nói chuyện, Văn Bân cũng tự nhiên sẽ không nhiều lời, hai người yên lặng ăn hết mì, bởi vì do Từ Phong trên tay có thương tích, Văn Bân thực chủ động chạy đi rửa chén.

Rửa xong lúc sau đi ra, thấy Từ Phong còn đợi ở tại chỗ không đi, Văn Bân có chút xấu hổ nói: "Chuyện quá khứ tui sẽ quên đi, về sau…… Ta cùng dưới một mái hiên, ở chung tốt nha, đàn anh."

Đàn anh lần này ngược lại rất dễ kêu, không như trước đây cố tình một chữ lại một chữ từ trong hàm răng bài trừ ra, mang ý vị mỉa mai.

Từ Phong gật gật đầu: "Luận văn của cậu muốn nắm chắc, ngày mai bắt đầu tìm một chút tư liệu, xác định phương hướng và luận đề."

“Dạ……”

“Nếu muốn đăng, tốt nhất có thể trên trung tâm tập san, đây đối với cậu về sau cũng có lợi.”

“dạ……”

“Vậy ngày mai tan học sau đó theo tôi đi thư viện, tôi giúp cậu chọn vài cuốn sách.”

“Được……”

Nhắc tới việc này, Văn Bân đương nhiên chỉ có phần ngoan ngoãn nghe lời, chưa nói tới hắn học vị song tiến sĩ như hai tòa núi lớn đặt ở đỉnh đầu, Văn Bân chính mình, đối chuyện này hoàn toàn là không khái niệm.

Vốn trường học đối luận văn tốt nghiệp yêu cầu không có nghiêm khắc như vậy, Văn Bân càng không hy vọng xa vời lấy trình độ bản thân còn có thể phát trong trung tâm tập san nào đó…… Bất quá nghe hắn vừa nói vậy, trái lại có chút hưng phấn và cảm động.

Dứt bỏ quá khứ không nói chuyện ân oán, lúc đàn anh giúp mình vẫn là thực tận tâm tận lực.

Từ Phong dường như đối với Văn Bân thuận theo cùng nghe lời thì phi thường vừa lòng, nhẹ nhàng cười cười, nói: “Tốt rồi, ngủ tiếp trong chốc lát, mới vừa cơm nước xong liền ngủ đối thân thể không tốt.”

“Dạ, đã biết.”

Hai người nhìn thoáng qua, Văn Bân đột nhiên nói: “Cái đó, tay anh……”

“Hửm?”

“Ha ha, tui cảm thấy cái băng gạc kia của anh quấn thực khó nhìn, nếu không tui quấn lại cho anh một lần nữa thử xem.” Bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, Văn Bân có chút không được tự nhiên sờ sờ cái ót, tiếp tục giải thích: “Nếu quấn không tốt miệng vết thương phục hồi lại tương đối chậm, tui nha, lúc bé đặc biệt nghịch ngợm, thường xuyên bóc ngói leo cây, cũng chẳng biết bị thương bao nhiêu lần, nấu cơm gì gì đó tuy rằng không được, băng vết thương, kỹ thuật của tui chính là so được với bác sĩ ngoại khoa!”

“Cậu cho là thương ở bên ngoài thân thể thì thuộc loại ngoại khoa sao?” Nhìn cậu vẻ mặt tự hào, Từ Phong không khỏi lại muốn đả kích cậu, chọc cậu một phen, “Bác sĩ ngoại khoa chính là dùng dao phẫu thuật, chứ không phải cả ngày xức cồn i-ốt quấn băng gạc cho cậu.”

Văn Bân buồn bực: “Không cần quên đi!”

“Tôi đâu nói không cần.” Từ Phong nhếch khóe môi, nhẹ cười cười: “Đến phòng ngủ giúp tôi băng một lát đi, ngày mai tôi còn phải lên bục giảng.”

Văn Bân đi theo Từ Phong vào phòng ngủ, cho Từ Phong ngồi ở trên giường xong, lục hộp thuốc, động tác trái lại có chút thuần thục.

Mở băng ra, sau lại bị miệng vết thương ấy làm hù doạ —— trên mu bàn tay nổi lên bọc mủ, thậm chí có một ít phần bị thối rữa, lộ ra cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Có chút bộ phận, da thịt đều dính liền với băng gạc, nếu tháo xuống khẳng định sẽ kéo thối rữa……

Bị miệng vết thương đáng sợ kia đâm vào ngực một trận thắt lại, Văn Bân cắn chặt răng, mắng: “Tên bác sĩ hỗn đản nào băng cho anh? Rất không có trách nhiệm!”

Từ Phong trong lòng ấm áp, nhẹ giọng nói: “Hạ Phong quấn, tôi gỡ ra, lại tự mình quấn lần nữa.”

“Anh ngu ngốc hả! làm gì mà không tìm chuyên gia tui nè, anh xem, hiện tại miệng vết thương thiếu chút nữa thối rữa mất, hoàn hảo phát hiện sớm, bằng không tay anh khẳng định sẽ phế bỏ, cho dù không phế bỏ cũng để lại khó coi nha.” Văn Bân một bên nghiến răng nghiến lợi mắng, một bên nhẹ nhàng mở băng gạc ra, do có nhiều chỗ dính liền một chỗ với da, Văn Bân động tác cẩn thận và mềm nhẹ hiếm có, dường như sợ chạm vào làm hỏng.

Văn Bân sợi tóc rủ xuống, che trán, không thấy rõ vẻ mặt.

Chỉ có thể nghe cậu không ngại phiền lặp lại nguyền rủa Hạ Phong đã không quấn vết thương .

Nâng tay thật cẩn thận, động tác giống như đang đối đãi bảo vật quý báu, thỉnh thoảng chú ý……

Làm cho Từ Phong trong lòng lập tức liền ấm lên.

Hôm nay khi cậu ta dùng cái loại ngữ khí này nói chuyện, Từ Phong trong lòng kỳ thật rất là khó chịu, đặc biệt nói "tui cũng hy vọng ở trong mắt anh tui cũng kém cỏi giống vậy" khoảnh khắc đó, Từ Phong chỉ cảm thấy trái tim bị người hung hăng đâm một đao, đâm còn chưa đủ, khi rút ra, ở bên trong để lại vết khắc sâu.

Trong vết tích ấy tràn đầy gió lạnh, thổi bay phần phật, làm cho thần kinh toàn thân đều bị liên lụy, đau đớn dâng lên.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy cậu không lễ phép, không hiểu chuyện, thô tục không chịu nổi —— Nhưng trong lòng tôi, cậu thật sự, một chút cũng không kém cỏi.

Một chút, cũng không kém cỏi.

Những lời này nói không nên lời, chỉ có thể để ở trong lòng. Khi yên lặng xoay người rời đi, tâm tình nặng trĩu, bước đi gian nan.

Giúp cậu lấy di dộng sửa chữa, do ngón tay không tiện, phi thường khó khăn dùng răng nanh và tay trái mở nắp che, dùng khăn tay lau khô nước thấm bên trong, cầm cả một buổi chiều, rốt cuộc sửa xong, mệt đến đầu đầy mồ hôi, vẫn nghĩ đến cậu ấy tươi cười xán lạn, trong lòng một trận vui mừng.

Đang lúc lơ đãng mở di động, muốn xác định có thể sử dụng hay không, ở thông thoại ghi lại một cột, nhìn thấy một cuộc gọi tới.

Từ cặn bã.

Một khắc chấn động đó, tựa như ngày hè trong xanh, đột nhiên nện xuống vào đầu một thùng mưa đá.

Thống khổ cực độ, làm cho mặt cũng không nhịn được vặn vẹo.

Bị người yêu mến, chán ghét khắc sâu như vậy ……

Nguyên lai ở trong lòng của cậu, mình chỉ coi là cặn bã.

Loại cảm giác vô lực này, làm cho người ta hô hấp đều nặng nề.

Đau lòng, hối hận, hổ thẹn, bất đắc dĩ…… Đủ loại cảm xúc đan vào cùng một chỗ, cuối cùng, khâu ra một nụ cười chua xót .

Rốt cuộc là sai lầm chỗ nào rồi, làm cho hiểu lầm giữa hai người trở nên sâu như vậy?

Đối ba chữ ấy nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Cuối cùng, vẫn là rất bình tĩnh cầm di động trả lại,

Lạnh lùng nói: "Văn Bân, một ngày nào đó, ba chữ đó, tôi sẽ cho cậu tự tay sửa."

35. Chương 35: Không Ngại

Ngày kế, trên khóa học công khai.

Từ Phong ở trên bục giảng bài, dùng tay trái cầm điều khiển từ xa của máy tính, điềm tĩnh tự nhiên, mạch lạc rõ ràng, thậm chí lúc tầm mắt lướt tới trên người Văn Bân, cũng là vẻ mặt như không có việc gì.

Văn Bân ở dưới bục trộm nhìn hắn, bàn tay được quấn băng gạc chắc chắn, bị chủ nhân sỉ diện thản nhiên giấu ở sau lưng.

Đương nhiên, ở trong mắt bọn sinh viên, động tác hắn chắp tay sau lưng cực kỳ đẹp trai, chính là Văn Bân trong lòng càng đắc ý nhiều hơn, cái tay quấn hoàn mỹ như vầy, chính là kiệt tác mình mất nửa tiếng tối qua, không lấy ra cho mọi người triển lãm một chút, thật sự là đáng tiếc.

Sau tan học đi theo Từ Phong tới chỗ thầy giáo, kế tiếp thảo luận vụ phân công nhiệm vụ, ngoài ý liệu, Văn Bân nhìn thấy một người phụ nữ.

Người nọ mang giày cao gót khủng bố, gót giầy nhỏ làm cho người ta không khỏi lo lắng liệu có thể chống đỡ nổi sức nặng cơ thể hay không, tóc dài được buộc ở sau ót, một bộ dạng nữ cường nhân giàu kinh nghiệm, mặc váy liền áo thời thường, ngồi trên ghế nhàn nhã đọc báo.

Thấy ba người đến đây, lúc này mới đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Văn Bân và Lưu Ba, lúc nhìn về phía Từ Phong cong cong khóe miệng: "Ay, nguyên lai cậu chưa bay hơi nhỉ, Từ Phong."

Từ Phong thản nhiên nói: "Đàn em nên trở về bồi bổ khóa vật lý đi, cơ thể cũng chẳng phải dễ dàng bay hơi như vậy đâu."

Văn Bân nguyên bản nghĩ đến người phụ nữ này đối Từ Phong có ý tứ, còn tính ở bên cạnh xem trò hay, kết quả, thời điểm hai người bọn họ đối thoại, trong không khí mùi thuốc súng dường như rất nồng……

"Đừng gọi tôi đàn em, đã nói bao nhiêu lần rồi." Người nọ nhíu mày, quay đầu hướng hai người nói: "Mấy cậu khoẻ, tôi gọi là Hứa Diêu."

"Ách……" Văn Bân đang không biết xưng hô như thế nào, Từ Phong ở bên cạnh quan tâm giới thiệu nhắc: "Gọi đàn chị."

Văn Bân ngoan ngoãn gật đầu: "đàn chị khoẻ."

Hứa Diêu liếc mắt ngắm Văn Bân một cái, lại liếc mắt ngắm Lưu Ba một cái, ánh mắt dừng lại trên mặt Lưu Ba, thản nhiên nói: "Cậu chính là tên Văn Bân không hiểu chuyện, thích mắng chửi người sao."

Văn Bân xấu hổ sờ đầu, Lưu Ba cười cười, cung kính nói: "Đàn chị, em là Lưu Ba, cậu ấy mới là Văn Bân."

Hứa Diêu lại quay đầu lại mắt nhìn kỹ Văn Bân, sau đó co rút khóe miệng, lạnh lùng kết luận: "Tính cách và hình tượng không hợp nghiêm trọng, cần nấu tạo lại." Nói xong, vỗ nhè nhẹ vai Từ Phong: "Nhiệm vụ gian khổ thì giao cho cậu vậy." Sau đó thản nhiên nhìn lướt qua Lưu Ba: "Lưu Ba bạn học, đi theo tôi, về sau việc học của cậu sẽ do tôi phụ trách."

Nói xong liền giẫm giày cao gót, lộp cộp lộp cộp vào phòng trong.

Lưu Ba biểu tình trên mặt có chút bi tráng, theo sau cô ta vào cửa.

Từ Phong lúc này mới giải thích: "Hứa Diêu là đàn em thấp hơn tôi một cấp, bởi vì cùng tuổi với tôi, cho nên vẫn không chịu kêu đàn anh. Lần này nhân thủ không đủ, thầy mới điều cổ qua đây."

Văn Bân "Nga" một tiếng. Trong lòng không khỏi buồn bực, hắn cần chi giải thích này đó với mình, giống như đang lo lắng mình sẽ để ý ấy, thực chẳng hiểu ra sao.

"Về sau cậu vẫn là theo tôi." Từ Phong nói bổ sung.

"Nga." Văn Bân gật đầu đáp ứng.

Tuy rằng hai người, ai cũng chẳng muốn theo, đều là mấy người có tính cách vặn vẹo, nhưng so bà chị lãnh ngạo giày cao gót nhỏ muốn gãy mà nói, vẫn là Từ Phong hơn chút, hòa ái dễ gần tí tí.

Từ Phong dừng một chút, lạnh lùng nói: "Vào thôi."

Bốn người thêm ông thầy, cùng nhau khai tiệc trà xã giao, bàn kế hoạch và tiến trình về sau, lúc phân công, đương nhiên là Từ Phong dẫn dắt Văn Bân, Hứa Diêu dẫn dắt Lưu Ba, hai bên đảm nhận phần khác nhau, cuối cùng sẽ cùng chỉnh sửa lại.

Dư giáo sư như trước là mạnh mẽ vang dội, trong vòng mười phút đã xong hội nghị, liền mang theo kẹp văn kiện hấp tấp bỏ đi.

Còn lại bốn vị, Văn Bân hiển nhiên là ngồi ở góc sáng sủa cúi thấp đầu, bởi vì lời thầy nói cậu đều nghe không hiểu.

Lưu Ba cũng không nói chuyện, sợ mình đắc tội bà chị này.

Hứa Diêu mắt sắc phát hiện tay của Từ Phong, sau đó lãnh đạm nói câu: "Cậu đối quyền anh có hứng thú hử? sao lại quấn cái bao tay vậy."

Từ Phong thản nhiên nói: "Tay bị thương, đây là băng gạc cậu chưa từng thấy qua?"

Hứa Diêu lại gần nhìn kỹ, lúc này mới nhẹ cười cười: "Thì ra là thế, đáng tiếc kỹ thuật băng bó thật sự rất thối nát, thấy sao cũng giống như cái bao tay quyền anh thôi."

Nói xong, cũng không ngoảnh đầu nhìn mắt của Văn Bân trong chớp mắt trừng lớn, đứng dậy liền đi ra ngoài, lúc đến trước mặt Lưu Ba hơi hơi dừng lại: "Đàn em, ba hồn bảy vía còn chưa tìm về sao?"

"Ách…… Đã trở lại." Lưu Ba sợ tới mức giật mình, xấu hổ cười cười, đứng dậy, cung kính theo phía sau cô rời cửa.

Văn Bân có chút khiếp sợ nhìn hai bóng dáng biến mất tại cửa, sau đó lại giương mắt nhìn Từ Phong khẽ cười cười với mình……

Đối lập rõ ràng, Từ Phong người này, hình như trở nên đáng yêu hơn một tí.

Cùng tới thư viện, Từ Phong ở trong đống tài liệt lịch sử đáng sợ tìm sách, Văn Bân thì theo phía sau hắn.

Mỗi lần Từ Phong rút ra một quyển sách, Văn Bân liền như phản xạ có điều kiện vươn hai tay, tiếp thật cẩn thận như nhận bảo bối. Từ Phong mới đầu sẽ để sách ở trong tay Văn Bân, sau lại, cảm thấy Văn Bân ngoan như vậy thật sự là đáng yêu à nha, vì thế cố ý đem sách rút ra, chờ thời điểm Văn Bân đưa tay ra đón, lại đặt trở về.

"Lấy nhầm rồi, này không cần."

Văn Bân tự nhiên không biết ảo diệu bên trong, nghiêm túc gật gật đầu, thu tay về, tiếp tục đi theo Từ Phong.

Đương nhiên, thủ đoạn trêu cợt Văn Bân cần cao minh một tí, nếu liên tục đùa giỡn cậu như vậy, cậu có dốt nát cũng sẽ nhìn ra sơ hở, vì thế Từ Phong ở chỗ quẹo hơi hơi cong cong khóe miệng, lấy quyển quan trọng cho cậu.

Sau một lúc lâu, lại chọc cậu, nhìn cậu thần sắc vẻ mặt sùng bái, trong lòng khoái trá rất nhiều, lại có chút ảm đạm.

Văn Bân gia hoả lòng dạ ngay thẳng này, ý kiến không chuyển hướng, chính mình hiện tại rõ ràng là đang trêu cợt cậu, cậu lại tưởng đang hỗ trợ, thần sắc vẻ mặt còn thật sự cảm kích.

Thời điểm chính mình thật tâm, ôn nhu…… Hôn môi cậu, lại lập tức liền xù lông, miệng đầy thô tục, nghĩ đó là vũ nhục cậu……

Ngu ngốc, nếu thật sự chính là vũ nhục, sẽ dùng phương thức kỳ quái "Hôn cậu miệng sẽ bẩn" như vậy sao.

Từ Phong cảm thấy âm thầm bất đắc dĩ, không khỏi quay đầu lại liếc nhìn Văn Bân nhiều lần, thấy cậu đang ngẩng đầu, mang theo biểu tình sùng bái nhìn mình, ánh mắt mở thật to, tóc cũng xuôi xuống bên tai, trong lòng không khỏi hơi hơi khẽ động…… Tuy rằng rất muốn hôn cậu, nhưng là thật vất vả mới cải thiện quan hệ tốt chút, cũng không thể bởi vì nhất thời xúc động liền làm trầm trọng đi.

Vì thế ra vẻ ý vị thâm trường sờ sờ mũi, nhẹ giọng nói: "Tư liệu gần được rồi, chúng ta về thôi."

Lưu Ba bị Hứa Diêu kéo đi làm bài tập, hôm nay cơm trưa, chỉ có Từ Phong và Văn Bân hai người.

Văn Bân lúc đi ngang qua Kentucky, dừng ở cửa trong chốc lát, đôi mắt trông mong nhìn bản hiệu Kentucky, do Từ Phong từng nói đó là thực phẩm rác rưởi, Văn Bân tuy rằng muốn ăn, cũng không quá nguyện vọng nhắc trước mặt hắn.

Vì thế cười nói: "Nếu không đàn anh về trước đi, tui xế chiều đi tìm bạn thân tán gẫu chút chuyện."

Từ Phong đã sớm nhìn ra sự khát vọng của cậu với chân gà, thản nhiên hỏi: "Cậu đói bụng?"

Văn Bân nhịn xuống xúc động nuốt nước miếng, gãi gãi đầu: "Còn…… Tốt…… ư, một chút cũng chẳng…… Đói."

Từ Phong tự cố tự đi phía trước, thản nhiên nói: "Tôi rất đói bụng, nếu không cậu theo giúp tôi ăn một chút gì đó."

Nói xong liền cất bước vào tiệm Kentucky phía trước, Văn Bân đương nhiên là cầu còn không được đi theo hắn, cũng chưa hề ngẫm nghĩ. Hắn tại sao đột nhiên liền đói bụng, còn đi vào chỗ luôn luôn nhìn không thuận mắt.

Văn Bân trước kia thường xuyên tới nơi này ăn đùi gà, làm thẻ sinh viên Kentucky, có ưu đãi, chọn ăn quá nhiều, hamburger khoai tây chiên cánh gà thịt cuốn lại thêm một Coke, Từ Phong thì cau mày đứng ở bên cạnh, chờ Văn Bân nhận được đồ ăn lúc sau, mới nói: "Đi thôi, tìm chỗ ngồi."

Văn Bân khiếp sợ: "Anh không chọn sao?"

Từ Phong cũng khiếp sợ, quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm đĩa đồ ăn chật đầy.

Văn Bân cười giải thích: "Đây là một mình tui."

Cậu là heo sao? Những lời này vẫn bị Từ Phong đè ép xuống, bởi vì thấy cậu do cầm được đồ ăn mà tươi cười cực kì xán lạn, nụ cười rực rỡ khiến lòng người rung động.

Từ Phong dời ánh mắt, lại trở về quầy tiền, chọn phần thức ăn đơn giản.

Giữa trưa, trong tiệm người rất nhiều, tìm cả buổi mới thấy chỗ ngồi ba người bị một người phụ nữ chiếm lĩnh, túi lớn túi nhỏ để một chồng lớn.

Từ Phong đi tới, thản nhiên nói: "Tiểu thư có thể nhượng một vị trí được chứ?"

Người phụ nữ nhíu nhíu lông mi nhỏ mảnh: "Ngại quá, túi của tui rất nhiều, mấy người tìm chỗ khác đê."

Từ Phong dừng một lát, lạnh lùng nói: "Cô này túi không cần ăn cơm đâu."

Nói xong liền xách cái túi kia lên, với một cái túi đặt trên ghế dài, lưu tâm Văn Bân qua đấy ngồi, chính mình thì đứng ở một bên.

Văn Bân ngồi xuống, thấy Từ Phong đứng ở bên cạnh, trong lòng không hiểu sao lại chẳng thoải mái, lườm liếc mắt nhìn người phụ nữ đối diện một cái: "Bà chị, túi này của chị cũng không cần ăn cơm nhỉ?"

Nói xong, liền xách hai cái túi trên ghế dài bên cạnh, cười tủm tỉm nhét vào lòng người phụ nữ đó.

Sau đó quay đầu lại hướng Từ Phong ngoắc: "Qua đây ngồi." Là tư thế vẫy gọi cún con, trên mặt còn cười tủm tỉm.

Từ Phong vẻ mặt bình tĩnh đi qua, ngồi ở đối diện Văn Bân.

Người phụ nữ trở mình xem thường: "Tụi bây có bệnh hả." Nói xong liền cầm túi, như trốn chạy mà bỏ đi.

Văn Bân yên tâm bắt đầu ăn nhiều, mỡ gà rán quệt đầy miệng, bất chấp chút hình tượng, ăn đặc biệt ngon lành.

Chưa lập tức giải quyết hết đùi gà thơm cay, lại giải quyết một miếng hamburger cá và một túi khoai chiên, bắt đầu tiến công thịt cuốn.

Từ Phong ở đối diện lại không nhúc nhích, chỉ chuyên chú nhìn Văn Bân ăn khủng bố, ngẫu nhiên lộ ra nụ cười không dễ phát hiện.

Văn Bân ăn xong rồi, cảm thấy mỹ mãn lấy khăn tay lau sạch miệng, mỡ tuy lau sạch sẽ, chính là môi như trước lộ vẻ đặc biệt hồng nhuận, làm cho người ta muốn hung hăng……

"Anh sao lại không ăn vậy?" Văn Bân đột nhiên hỏi.

"Nga, không hứng thú."

"Anh là nói tôi ngồi đối diện cậu, thực ngán?" Văn Bân dường như muốn phát biểu, Từ Phong lại thản nhiên nói: "Không phải."

Cậu ngồi ở đối diện, mới làm cho người ta rất có khẩu vị, bất quá, đó là về phương diện khẩu vị khác mà thôi.

Văn Bân đương nhiên không biết tâm tư khác của Từ Phong, cười gật gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, gói mang về."

Trên đường trở về, Văn Bân nhàm chán tìm đề tài, vừa nhắc tới đã thấy người phụ nữ kia.

"Trên cái túi bả xách phía trước có in dấu của hiệu sunshine, tui nói sao lại thấy quen như vậy chớ."

Hai người sóng vai trở về, ánh mặt trời ấm áp, không khí hòa hợp.

Từ Phong liền tự nhiên mà nói tiếp: "Phải không? Cậu thường xuyên tới chỗ tiệm đó?"

"Ờ, lúc trước khi cùng Nhạc Điềm Điềm một chỗ, nhỏ siêu cấp thích đồ trang sức tiệm ấy, tui thường xuyên bồi nhỏ đi mua, vòng tai dây chuyền mua một đống lớn."

Từ Phong trầm mặc không nói.

Văn Bân nói về chuyện cũ, dường như có chút hưng phấn, không nhận ra thần sắc hắn mất tự nhiên, tiếp tục nói tiếp: "Khi đó mỗi lần cùng nhỏ đi dạo phố tui đều rất không bình tĩnh, nhỏ là kiểu người cuồng mua sắm, nhìn thấy cái gì đều muốn mua, tui giúp nhỏ xách túi, đường đi nhiều như vậy tui là mệt chết đi được, nhỏ mang giày cao gót cư nhiên không mệt mỏi, tui thật sự bội phục nhỏ mà."

"Ừ, phụ nữ quả thật rất có năng lực đi dạo." Từ Phong tổng kết một câu, bỏ qua không muốn thảo luận đề tài này.

Văn Bân không tự giác, tiếp tục nói: "Tui sau đó cùng nhỏ chia tay, là bởi vì nhỏ nói nhỏ phải xuất ngoại, hiện tại mới biết được nhỏ căn bản không phải xuất ngoại, chính là tìm lấy cái cớ đá tui đi. Cũng là, tui lúc trước khi cùng nhỏ một chỗ đối nhỏ một chút cũng không tốt, không bồi nhỏ ra ngoài chơi đùa, quà tặng gì gì đó cũng chưa từng tặng qua, ai, thất bại."

Lần đầu tiên tâm không khúc mắc nói chuyện với nhau, lần đầu tiên, Văn Bân cùng mình nói nhiều lời như vậy.

Đề tài trung tâm, lại quay chung quanh bạn gái cũ của cậu.

Trầm mặc thật lâu lúc sau, Từ Phong mới hỏi: "Cậu bây giờ còn thích cô ta?"

"Cùng một chỗ ba năm, nói không cảm tình thì không có khả năng, nhưng tui cuối cùng cảm thấy, ở với nhỏ hình như thiếu chút gì đó……" Văn Bân gãi gãi đầu, cười cười: "Hẳn tính thích đi, chỉ là chưa đạt tới trình độ yêu, ai, nói mấy này văn nghệ làm chi, bảo anh nha, anh điều kiện tốt như vậy, sao lại không tìm bạn gái?"

Hỏi xong, Văn Bân trong đầu nháy mắt tái hiện hình ảnh lúc trước bị hắn ấn đến trên tường hôn môi, cùng với cảnh chính mình phẫn nộ mắng hắn đồng tính luyến ái biến thái ……

Xong rồi, hỏi sai vấn đề, cái miệng chết tiệt này, thật muốn hung hăng tát một phát.

Từ Phong nhưng không hề phát hoả như dự tính, ngược lại phi thường bình tĩnh, thản nhiên nói: "Tôi muốn tìm người mình thích, không vội."

"Ách…… Với, ha hả, nếu anh thích đàn ông kỳ thật cũng không có gì, hiện tại mọi người quan niệm đều mở hơn rồi, gay điều kiện tốt cũng nhiều, mà tui cảm thấy Hạ Phong rất không tồi……"

Nói đến đây đột nhiên ngừng lại, Văn Bân trực giác chính mình lại nói sai cái gì rồi, nhưng nguyên nhân đầu tiên nhắc Hạ Phong, suy cho cùng là đơn thuần nghĩ y điều kiện không tồi, hay…… hay là đang để ý y từng ở hành lang đó thảo luận y thích Từ Phong, để ý loại quan hệ của bọn họ mờ ám không rõ ràng?

Văn Bân lập tức không được tự nhiên sờ sờ đầu, cười cười: "Aha, hôm nay nắng thực gắt a, phơi nắng chết mất, ta mau về đi."

Vừa nói một bên bước nhanh đi phía trước, còn than thở che dấu: "Trên người tui ra một tầng mồ hôi rồi, khát, trở về lại phải tắm lần nữa, cái thời tiết hỏng gì đây, muốn đem người ta phơi nắng thành thịt khô sao."

Mắt liếc nhìn qua, căn cứ phương vị bóng mà phán đoán, Từ Phong vẫn đứng ở tại chỗ, thật lâu sau mới thấy bóng chuyển động, Từ Phong đang hướng mình đi tới.

Phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp: "Tôi và Hạ Phong không có khả năng, tôi có người mình thích, cậu ấy cũng vậy. Cậu không cần để ý quan hệ của tụi tôi."

"A, tui không ngại, tui chỉ cảm thấy các anh quan hệ rất tốt, nếu có thể phát triển một chút……" Càng nói càng sai, dứt khoát ngậm lại miệng.

Văn Bân quay đầu lại, chỉ thấy Từ Phong trên mặt lại hiện ra một chút thần sắc đau đớn, tuy rằng rất nhanh liền biến thành vẻ mặt lạnh lùng, nhưng một khắc mày nhíu lại rõ ràng ấy, làm cho Văn Bân trong lòng dâng lên một trận cảm giác mang tội kỳ quái.

Văn Bân nghĩ thầm, có lẽ Từ Phong thân là đồng tính luyến ái, sẽ có một chút tự ti đi, chính mình lại trước mặt hắn nhắc cái từ này, có thể có chút tổn thương không chừng.

Đang nghĩ ngợi có nên uyển chuyển nói rõ với hắn hay không, chỉ cần hắn không đối mình làm cái loại chuyện kia, mình cũng không kỳ thị đồng tính luyến ái.

Điện thoại Từ Phong lại đột nhiên vang lên.

Văn Bân ngậm miệng, Từ Phong mặt không chút thay đổi tiếp điện thoại, khẩu khí lãnh đạm : "Tìm tôi?"

Bên kia không biết nói gì đó, Từ Phong quay đầu liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, lúc này mới nói: "Tôi muốn trở về giúp Văn Bân viết luận văn, không rảnh."

Văn Bân đoán hắn hình như có chuyện quan trọng gì đó, vì thế lắc lắc tay: "Không quan hệ, anh có việc phải đi đi, tự tui xem một chút tư liệu trước."

Từ Phong lúc này mới nói: "Được rồi, tôi qua đấy."

Gặp Văn Bân thần sắc tò mò, Từ Phong giải thích: "Hạ Phong điện thoại, hẹn tôi đi uống rượu."

"Nga, như vậy a……" Văn Bân gật gật đầu: "Vậy đi thôi, hôm nay cơm chiều không đợi anh, tui và Lưu Ba đi ra ngoài ăn……"

"Cậu biết tụi tôi đi chỗ nào chứ?" Bị thanh âm lãnh đạm của Từ Phong cắt ngang.

"Dạ?"

"Crazy bar, từng nghe qua chưa?"

Văn Bân chỉ cảm thấy da đầu một trận run lên, bọn họ cư nhiên muốn đi nơi gay nổi danh nhất bản địa sao……

Bản thân tuy rằng không quan tâm tin tức ở phương diện này, nhưng thời đại học khi rảnh rỗi nghe tụi bạn phòng nói qua. Crazy là nơi tới nhiều nhất của gay, ông chủ quán bar đó họ Diệp, nghe nói là một người đàn ông rất đẹp, nghe đồn ở đấy đồng tính luyến ái tìm đối tượng tình một đêm rất nhiều, là nơi người có tiền ăn chơi đàng điếm, người bình thường căn bản vào không được.

Càng đáng sợ chính là nơi đó còn ngầm tiến hành mua bán thân xác, cũng chính là…… Nơi đó có nam kĩ trong truyền thuyết bồi người lên giường kiếm tiền …… Nghe nói bộ dạng một người so với một yêu nghiệt, vóc dáng một người còn tốt hơn……

Văn Bân không được tự nhiên xoay xoay ngón tay: "Tui, có nghe nói qua…… Anh đi nơi đó để làm chi?"

"Tìm bạn giường." Từ Phong thanh âm có chút lãnh, bình thản nói: "Lúc có nhu cầu, chỉ có thể như vậy, hiện tại lại không có người yêu." nói xong dường như ra vẻ thoải mái, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Văn Bân, nhìn cậu phản ứng.

Văn Bân cười nói: "Kia cũng thật là, ha ha, chúc may mắn, đêm nay được vui sướng nha."

Nói xong liền xoay người chạy.

Nhìn bóng dáng của Văn Bân, buổi chiều dương quang sáng rực dần dần lui thành một màu đen nhỏ bé, sau đó biến mất ở trong tầm mắt, Từ Phong cuối cùng chưa hề mở miệng gọi cậu.

Kỳ thật, Crazy, là nơi chúng ta lần đầu tiên gặp nhau mà.

36. Chương 36: Chuyện Cũ Tựa Gió

Qua thật lâu sau, Từ Phong bị thanh âm điện thoại bên kia lôi suy nghĩ về.

Bắt điện thoại một lần nữa, bên tai truyền đến giọng cười lạnh của Hạ Phong : "Cậu đang làm cái gì? Tôi đã gọi cậu hơn nửa ngày còn chưa phản ứng, não chết hay di động chết vậy?"

Từ Phong thản nhiên nói: "Tôi làm sao biết, di động với điện thoại bàn chính là thế đấy, có sự khác nhau, đột nhiên lại không tín hiệu."

Hạ Phong hừ một tiếng, "Văn kiện lấy chưa? Lần trước bị tên ngốc Văn Bân đụng phải, mấy tư liệu quan trọng dầm mưa, tôi trở về bị chủ nhiệm thoá mạ một chầu đấy, cậu giúp tôi cũng là phải đạo còn gì."

"Lấy rồi, cái này đưa đi cho cậu." Từ Phong nói xong, lại khe khẽ thở dài: "Buổi tối cậu dành chút thời giờ, theo tôi đi ra ngoài một chút."

"Làm sao vậy?"

"Tới rồi nói sau."

Khi Từ Phong lái xe tới F đại, Hạ Phong đang mang theo kẹp văn kiện từ trên lớp học xuống. Bởi vì quần áo thực chính thức, ngược lại rất có kiểu khí chất ôn nhu nhã nhặn của phần tử tri thức, đặc biệt khi hướng người khẽ mỉm cười, thật sự rất giống người thầy thân thiết ôn hòa. Bất quá vừa hết giờ học, cái bộ mặt tươi cười kia vừa nhàn nhã vừa ngạo mạn , thay đổi hoàn toàn.

Từ Phong lạnh lùng cười: "A, cậu nhìn qua còn ra dạng người nhỉ."

Hạ Phong không để ý lời trêu chọc của hắn, tự động lên xe, một bên thắt dây an toàn, một bên thản nhiên nói: "Cũng vậy, mặc quần áo đều giống như con người, cởi hết còn không phải động vật giống đực."

Từ Phong ngón tay đặt trên tay lái, nắm lại, đột nhiên phát động xe.

Hạ Phong còn chưa kịp phản ứng, thân thể do quán tính đụng phải lưng ghế dựa, văn kiện trong tay đều rơi xuống, lại như trước mặt không đổi sắc thẳng người vào chỗ ngồi, nắm lấy dây an toàn một lần nữa, thắt ổn rồi, mới nhàn nhã hỏi: "Từ Phong, cậu lấy tôi tiêu hỏa có phải có phần không thích đáng không? Tôi cũng chả phải là Văn Bân, có thể mặc cho cậu khi dễ."

Từ Phong nhếch khóe miệng: "Hai ta ai với ai, bạn bè gặp mặt phải chết một mạng, tâm tình tôi không tốt, cậu đảm đương làm vật hi sinh, nên không đúng sao?"

Hạ Phong cười cười không nói nữa, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thật lâu lúc sau, mới thở dài, ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Người nào đó a, thưởng thức thật sự là rất độc đáo, tất cả mọi người thích ăn ruột quả hạch đào, tên đó lại muốn gặm vỏ quả hạch đào."

Từ Phong co rút khóe miệng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạ Phong một cái.

Trong quán bar Crazy, ăn chơi trác táng, xa hoa truỵ lạc.

Nhạc nhẹ trôi chậm tạo nên một bầu không khí ấm áp mập mờ, quầy bar cao cấp màu rượu rực rỡ ở dưới ánh đèn phản xạ tia sáng mê người. Bartender tuấn mĩ, sự khêu gợi của chàng trai trẻ tuổi, sự quyến rủ của đàn ông chuyên nghiệp, còn có sự tao nhã của công tử quý tộc……

Bởi rằng là gay bar, nơi này thuần sắc tất cả đều là nam nhân, quán bar gay lớn nhất bản địa, tiếng tăm vang dội trong vùng.

Loại hình nào cũng có đủ, trai đẹp nhìn không hết.

Hạ Phong ngồi một vị trí trong góc nhìn bao quát xung quanh, thưởng thức trai đẹp di chuyển, ngẫu nhiên cùng một ít người quen nâng ly ân cần thăm hỏi, nhàn nhã tự tại giống như đang uống trà trong thư phòng nhà mình.

Từ Phong thì cau mày, rượu mạnh một ly lại một ly lót bụng, sắc mặt chẳng mảy may biến đổi, uống nhiều như vậy còn chưa có dấu hiệu say.

"Nếu uống đủ rồi, có thể nói chuyện ? Kêu tôi đi ra không phải là vì thưởng thức tư thế uống rượu gợi cảm của cậu đó chứ." Hạ Phong lạnh nhạt nói.

Từ Phong đặt ly rượu xuống, "Cậu còn nhớ chuyện chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta chứ?"

Hạ Phong hồi tưởng lại cảnh tượng năm đó, không khỏi nhếch khóe miệng nở nụ cười.

"Đương nhiên nhớ rõ, tên ngu ngốc đó, đoạt đi nụ hôn đầu tiên của nam thuần khiết cậu đây."

Hạ Phong vẻ mặt xem kịch vui, thấy sắc mặt Từ Phong càng thêm âm trầm.

Đó là một buổi tối ba năm trước đây.

Khi đó Crazy chỉ là nơi gay bar bình thương, chưa có danh khí lớn như vậy bây giờ, ông chủ cũng không phải Diệp Nhị Thiểu khẩu vị ác liệt.

Chỉ là chốn nhỏ bé cung cấp trò chơi tiêu khiển của nhóm đồng chí.

Từ Phong và Hạ Phong biện hộ luận văn thạc sĩ đều thông qua, để ăn mừng, mới đến nơi này uống rượu.

Ngoài ý liệu, gặp phải đứa ngốc Văn Bân.

Khi mới gặp, cậu mặc quần jean màu lam, áo sơmi đơn giản ở ánh sáng quán bar lộ ra lam nhạt say lòng người, vóc dáng không cao, dáng người gầy, kiểu tóc cũng thực bình thường, ngoan ngoãn rũ xuống bên tai.

Ấn tượng đầu tiên, cậu nhóc đơn thuần sạch sẽ.

Chính như Túy Thanh Phong khi ở trên mạng gửi ảnh chụp nhìn thấy bộ dạng kia, Văn Bân của lúc ấy, nhìn qua so với hiện tại càng thêm thanh tú đơn giản, tóc mai nhỏ vụn, làn da trắng nõn, chợt nhìn qua, tựa mèo con dịu ngoan.

Cậu ta hình như lần đầu tiên đến địa phương dạng này, ngồi ở trước quầy bar có chút co quắp, ngón tay thon dài nắm ly rượu, rượu nho đỏ thẩm tôn lên làn da trắng nõn của cậu, càng thêm mị hoặc.

"Uy, thằng nhóc kia nhìn sao cũng giống như cừu con nha." Hạ Phong cười đến mức tà ác, dán bên tai Từ Phong nói.

Từ Phong ánh mắt thâm trầm nhìn về phía bên kia ——

"kháo, mày dám đùa giỡn bố, mẹ kiếp không muốn sống rồi!"

Cừu con trong miệng Hạ Phong, đang giẫm đạp một cha già trung niên trên mặt đất, "Mày tên đồng tính luyến ái này, thật là ghê tởm, dám chạm tao, tao đạp chết mày tin không hả? !"

Một trận quyền đấm cước đá, sự tình nháo lớn, kinh động ông chủ quán bar, ra mặt điều tiết lúc sau mới dàn xếp ổn thoả.

Văn Bân liền cúi thấp đầu ngồi ở vị trí cách vách, theo góc độ của Từ Phong, vừa lúc có thể thấy ngón tay cậu gắt gao nắm ly rượu.

Từ Phong nhíu mày, không nói chuyện, Hạ Phong thì vẻ mặt không thể tưởng nổi……

“Không phải cừu con, mà là một con mèo, cái loại vừa chạm một chút đã xù lông lên.” Hạ Phong còn đang chậc chậc đánh giá : “Bất quá đứa nhỏ này trái lại rất thú vị, nhìn qua đặc biệt ngoan, không nghĩ tới có lực sát thương cường đại thế này, một cước đi xuống có thể đá lăn một đại nam nhân, thực sự có tiềm lực.”

“Được rồi, ngữ văn của cậu thối nát như vậy, cũng đừng dùng bừa tính từ.”

Từ Phong lạnh lùng nói xong, giương mắt liếc mắt nhìn Văn Bân nhiều lần, rồi quay đầu tiếp tục cùng Hạ Phong uống rượu.

Nguyên bản, đây là chuyện rất bình thường, ở trong quán rượu trường hợp đùa giỡn thấy cũng nhưng không thể trách, đáng tiếc Văn Bân bên kia cũng không có yên ổn.

Có lẽ là nam sinh như cậu đến loại địa phương này, thân mình thì có đủ mị lực, hình tượng đơn giản thanh thuần ấy, cũng thực dễ dàng khiến cho một ít gã đàn ông chú ý.

Từ Hạ hai người thỉnh thoảng giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Văn Bân một ly lại một ly rượu mạnh lót bụng, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn rất nhanh đã nhiễm lên một lớp màu đỏ say lòng người.

Tại dạng gay bar này, có một bé đẹp trai nhìn qua sạch sẽ, nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nam nhân độc thân chung quanh rục rịch, con mắt tỏa sáng, có một số bắt đầu hành động đi tới gần Văn Bân.

“Cưng, một mình sao?” Có người lên trước bắt chuyện.

Văn Bân trở mình xem thường: “Mày mắt mù hả? Tao không phải một mình, chẳng lẽ bên cạnh có quỷ sao? !”

Người nọ bị đâm chọt, cũng không tức giận, ngược lại vươn tay chụp bả vai Văn Bân, không ngờ Văn Bân bị người đụng vào, lại theo phản xạ một quyền bay qua, trực tiếp chào hỏi bụng người nọ……

“Muốn làm cái gì, nơi này sao toàn đồng tính luyến ái ghê tởm chứ……” Bởi vì uống rượu, Văn Bân cước bộ có chút không xong, miệng còn không ngừng mắng : “Nhạc Điềm Điềm con nhóc chết tiệt mi, hẹn mình tới chỗ này cả buổi còn chưa thấy người, muốn chia tay cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng, còn phóng bồ câu mình, chơi thật vui sao……”

Vừa nói, vừa lung lay lảo đảo đi ra ngoài.

Bên cạnh có mấy gã đàn ông cười đến ý vị thâm trường, vị trí nơi Từ Phong và Hạ Phong có thể ngẫu nhiên nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Con mèo hoang này, đi nhầm chỗ còn kiêu ngạo như vậy, muốn đi giáo huấn nó một chút không ?”

“Nó hình như nói tụi mình là đồng tính luyến ái ghê tởm, nghe tựa hồ rất chói tai, đúng không.”

“Không bằng cho nó nếm thử,chút thủ đoạn ghê tởm của tụi mình?”

Những người đó vừa nhìn nhất định là cậu ấm trong nhà có tiền, cả ngày ở trong quán rượu lêu lổng, Văn Bân rơi vào tay bọn họ, cho dù không chết, ít nhất cũng tróc một tầng da, nói không chính xác còn có thể bị đám người kia dùng thủ đoạn đặc biệt để đối phó.

Từ Phong đứng lên nghĩ muốn trông xem, lại bị Hạ Phong đè lại.

“Loại nói chuyện không giữ mồm, thằng nhóc thiếu đánh, cũng nên chịu chút ít giáo huấn, cậu trông nom nó làm cái gì.”

Từ Phong mặt nhíu mày, vốn định ngồi xuống, nhưng nhìn thấy đám cười xấu xa đó áp sáp lên, trong lòng không hiểu sao lại không thoải mái.

Quay đầu, nhìn thấy trên áo sơmi Văn Bân nổi bật huy hiệu trường A đại, ở dưới ánh đèn sáng lấp lánh……

“Nếu là đồng học, cũng không thể thấy chết mà không cứu sao.” Từ Phong đứng lên, Hạ Phong chau mi, cũng đi theo, hai người nhanh chóng đi đến bên người Văn Bân, một người kéo tay trái một người kéo tay phải.

"Thân yêu, nguyên lai cưng ở trong này, tụi ta luôn tìm cưng nha." Hạ Phong nói trước, một bộ khẩu khí mờ ám.

Từ Phong thì dùng ánh mắt lạnh lùng đem đám người kia chặn ở bên ngoài.

"Vị này là người yêu của tôi, mới đến, nói chuyện có chỗ xúc phạm xin tha thứ dùm cho." Ngoài miệng thì nói như vầy, thần sắc lại lãnh ngạo như thường, vừa nói xong, cũng không quản sắc mặt khiếp sợ của tụi người ấy, cùng Hạ Phong như áp tải phạm nhân áp cậu ta đi ra ngoài.

Nhìn thấy Văn Bân bị hai người mang đi, mọi người chỉ cảm thấy không thú vị, cũng không truy cứu tiếp.

Từ Hạ hai người áp Văn Bân ra đến bên ngoài, Hạ Phong cười xấu xa: "Nhóc đàn em, non như vậy cư nhiên dám đến gay bar, nhóc không muốn sống chăng."

"Mẹ bây mới không muốn sống." Văn Bân theo phản xạ phản bác, cúi thấp đầu, nhìn cậu bộ dạng mơ mơ màng màng, nghiễm nhiên là say rồi.

Hạ Phong hừ một tiếng, nhéo nhéo sau cổ Văn Bân, lạnh lùng nói: "Nhìn cậu là đồng học phân thượng mới chõ mõm vào, nhóc con cậu vận khí không tồi, bằng không, nói không chừng sẽ bị đám người kia chơi cho tàn phế."

Từ Phong trái lại không mở lời, chỉ vỗ về Văn Bân, thần sắc trên mặt có chút không kiên nhẫn.

Lúc này đêm dài, người đi đường rất thưa thớt, hai người kéo Văn Bân trên đường, đồng thời nhíu mày.

"Cậu ta say rượu, cậu đưa cậu ta trở về." Từ Phong nói xong, như ném rác đẩy Văn Bân vào lòng Hạ Phong.

Lại bị Hạ Phong như đẩy rác đẩy trở về: "Nói giỡn chắc, chính cậu rước phiền toái, tự mình giải quyết triệt để, đừng đá cho tôi."

Văn Bân bị hai người ghét bỏ, không mảy may hiểu tình hình, thoải mái ghé vào trong lòng Từ Phong nấc cục, miệng còn không ngừng mắng.

Từ Phong mặt nhăn mày nhíu: "Không được, đêm nay tiệc sinh nhật ba tôi, ở phía đối diện tiệm rượu, năm phút nữa sẽ bắt đầu rồi, cậu biết hậu quả tôi không đi mà."

"Được rồi, tôi gọi xe taxi đưa cậu ta trở về." Hạ Phong trở mình xem thường, tới giao lộ gọi xe.

Văn Bân say rượu lại như bạch tuộc chơi xấu trên người Từ Phong, dụng cả tay chân quấn quít lấy hắn không tha.

"Ah, muốn uống nước……" Miệng còn không ngừng ồn ào.

Từ Phong lạnh lùng nhìn cậu một cái, xách phía sau cổ áo cậu lên: "Đứng vững cho tôi!"

Văn Bân dường như thanh tỉnh trong chốc lát, đột nhiên nhếch miệng cười cười, sau đó gắt gao ôm cổ Từ Phong, ngay lúc Từ Phong còn chưa kịp phản ứng, nhún gót đem môi sáp lên.

Môi mềm mang theo mùi rượu nho đặc biệt, dán tại trên môi Từ Phong, không hề có kĩ năng hôn gì đáng nói, chỉ dính sát vào nhau, lại khiến cho thân thể Từ Phong nháy mắt cứng còng.

"Chỉ biết cưng luyến tiếc anh mà." Đầu sỏ gây nên còn tại trạng thái mơ hồ, một bên than thở, một bên đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng Từ Phong, còn tại trong khoang miệng liếm qua lại một lần, "Ah……"

Còn oán giận : "Hôm nay mang giày cao mấy cm, ông đây muốn hôn cưng còn phải nhón gót." Dừng một lát, gặp đối phương vẫn cứng ngắc không phản ứng, lại hắc hắc cười cười, ôm lấy, sáp qua lại hôn hắn một cái, đôi môi đụng nhau, còn phát ra thanh âm "Bập" vang dội, sau đó dùng đầu lưỡi liếm môi Từ Phong một lượt, bỏ thêm câu: "Cũng không phải ông không muốn hôn cưng, cưng nha bình thường trét son môi anh không dám hôn, hôm nay cũng không tệ lắm, miệng thực sạch sẽ. Đến, dù sao là lần đầu tiên, lại hôn luyện tập một chút……" Nói xong lại sáp lên.

Sau lưng Từ Phong vẫn cứng còng, mặc cho tên kia liếm môi mình, lúc ấy rốt cuộc là do đã quên phản kháng, Hay là…… xúc cảm đôi môi của tên ngố đó đặc biệt thoải mái, không muốn đẩy ra?

"Mày…… Thằng nghịch tử này! Mày…… Tức chết tao mất !" Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, bởi vì phẫn nộ mà phát ra run rẩy.

Từ Phong chấn động toàn thân, vội vàng chầm chậm đi tới, cũng không quản Văn Bân bị mình đẩy quỳ rạp trên mặt đất.

"Ba, ngài sao lại ở đây."

"Mày đồ con hư! Tiệc sinh nhật ba mày không đến, nguyên lai đang theo người ta lêu lổng! Còn…… Còn cùng đàn ông trên đường phố…… Hôn……" Thật sự là nói không thành lời, trở mình xem thường, quay đầu lại hướng người bên cạnh nói: "Con cái gì đây, bà dạy con cái gì!"

Từ Phong cứng ngắc quay đầu, thấy người phụ nữ cách đó không xa chầm chậm đi tới: "…… Mẹ cũng đã tới……"

"Từ Phong! Con thật là khiến người ta thất vọng rồi!"

Phụ mẫu bị khiếp sợ màn pháo gầm dài đến mười phút sau, Từ Phong rốt cuộc bất đắc dĩ nói: "Các người nói đúng, con là đồng tính luyến ái, không có lỗi, bất quá cậu ấy cũng không phải của con……"

Cha lúc nghe thấy câu đầu tiên đã muốn tức đến hôn mê bất tỉnh, mẹ cũng tức giận đến toàn thân run rẩy.

Từ Phong câm miệng, không giải thích nữa.

Nghe thấy động tĩnh chạy tới, Hạ Phong bất đắc dĩ nhún vai.

Nguyên bản vì Văn Bân kêu xe taxi, chở Từ gia ba miệng, đổi tuyến đường vào bệnh viện.

Văn Bân quỳ rạp trên mặt đất ngáy ngủ thì bị Hạ Phong như tóm gà con tóm lên, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: "Bé con đáng thương, nhóc đắc tội tên Từ Phong kia đặc biệt triệt để nha…… Nụ hôn đầu tiên đó cậu ta còn giữ cho người yêu, bị nhóc ngu ngốc đoạt đi rồi, chậc chậc, nhìn cậu ta tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, thật sự là rất thú vị."

Đêm khuya ngày hè trên phố, Hạ Phong đỡ Văn Bân trở về đi, lúc đi qua một quán ăn Grazy, hơi hơi nghỉ chân, ý vị thâm trường cười.

"Nhóc muốn đi chính là nơi này hử, ngay cả C với G cũng ngu ngốc nhìn lầm được, về sau mặc kệ Từ Phong đối phó nhóc như thế nào, đều là nhóc tự làm tự chịu, cũng chẳng trách người khác được đâu."

Ai cũng không nghĩ tới, màn ngoài ý muốn đó, khiến cho Từ Phong và cha mẹ rùng mình suốt một năm, cũng vì vậy mà bị bức cải biến toàn bộ kế hoạch nhân sinh bản thân.

Vốn, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, Từ Phong tính cùng Hạ Phong xuất ngoại đào tạo sâu, sau đó ở nước ngoài tìm việc làm ổn định, sẽ tìm người đồng tính luyến ái kết hôn, bởi nước ngoài cho phép hôn nhân hợp pháp đồng tính luyến ái, chờ ván đã đóng thuyền là lúc, sẽ mang theo người yêu có hôn thú, trở về cùng cha mẹ giải thích rõ ràng, xin mong cảm thông.

Kết quả, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Văn Bân, làm cho cha mẹ Từ Phong sớm biết được tính hướng đứa con, quấy rầy toàn bộ kế hoạch.

Từ đời bố chính là giáo sư đại học A đại, thông qua quan hệ trong trường học, lén giam giấy chứng nhận học vị của Từ Phong, buộc hắn ở quốc nội học tiến sĩ

Cha mẹ hai người bám riết không tha ý đồ đem đứa con biến trở về.

Giam lỏng a, tìm bác sĩ tâm lý giảng giải, tìm bạn bè khuyên bảo —— thủ đoạn có thể sử dụng đều dùng tới.

Cuối cùng, nghĩ đến biện pháp, làm cho đứa con đi yêu một người con gái! Vì thế, trong vòng một năm liên tục không ngừng giới thiệu người con gái xuất sắc cho hắn —— thân cận.

Cha mẹ cấp bách vừa đấm vừa xoa thúc ép, Từ Phong trong vòng một năm cùng phụ nữ loại hình khác nhau gặp mặt đạt hơn một trăm lần, cũng chính là ba ngày tất có một cuộc hẹn, theo phụ nữ ăn tráng miệng, làm cho Từ Phong phi thường oán giận.

Mỗi khi dưới sự thúc ép của cha mẹ, cùng người phụ nữ xa lạ ở trên bàn cơm bàn cưới xin, hơn nữa khi ở trước mặt trưởng bối không thể không bảo trì phong độ mỉm cười, Từ Phong liền hận đến nghiến răng, ở dưới bàn âm thầm nắm chặt nắm tay, muốn đem tên ngu ngốc nhào qua hôn mình băm thành mảnh nhỏ!

Một năm gây sức ép, Từ Phong thuận lợi thăng cấp học tiến sĩ, lại như trước không tìm bạn gái.

Cha mẹ rốt cuộc nhận thua, từ mới đầu mãnh liệt phản đối, biến thành đành chịu mặc kệ.

Lúc này Hạ Phong đã qua nước ngoài, EMAIL cho Từ Phong, báo cáo rất nhiều tin tức của Văn Bân, bao gồm cậu ta là sinh viên năm nhất của học viện kinh tế bản giáo, tên là Văn Bân, ở ngoài trường cùng nhà với một người anh trai họ Chu, thỉnh thoảng quay về trường học trọ, ký túc xá số XXX, bây giờ còn đang kết giao bạn gái Nhạc Điềm Điềm vân vân, ngày sinh tháng đẻ đều tra rạch ròi, cuối cùng bỏ thêm câu: "Giáo huấn cậu ta tốt lành nha, tôi chờ tin tức tốt của cậu". Thấy thế nào đều có chút vui sướng khi người khác gặp họa, hiềm nghi xem kịch vui .

Lại ở trong sân trường gặp được Văn Bân, là một buổi chiều ngày hè.

Nam sinh ấy nhìn qua rất là thoải mái sạch sẽ mới từ sân bóng rổ trở về, mồ hôi tẩm ướt tóc, vừa đi, còn vừa vỗ bóng rổ.

Tuy rằng đọng lại một bụng tức giận, Từ Phong như trước vẫn duy trì phong độ tốt đẹp, thản nhiên nói: "Đàn em, bóng rổ cho tôi mượn chơi một chút chứ?"

Văn Bân ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười: "Ngại quá, bóng rổ của ông thực trân quý, cũng không cho người khác mượn, tự mình lấy thẻ sinh viên mượn đê."

Nói xong, liền vỗ bóng rổ kiêu ngạo lướt qua sát bên cạnh Từ Phong.

Từ Phong nhẹ nhàng cong lên khóe miệng, nói câu: "Được lắm, Văn Bân."

Bốn chữ, nghiến răng nghiến lợi.

37. Chương 37: Giới Hạn Yêu Và Hận

Đó là màn gặp lại ngoài ý muốn, ngoài ý muốn kết thù kết oán.

Từ Phong chỉ biết mình vô cùng chán ghét người kia, chán ghét đến mức muốn đem cậu ta băm thành mảnh nhỏ.

Đó là loại hận ý nghiến răng nghiến lợi, bởi vì sự xuất hiện của cậu ta, nhiễu loạn toàn bộ kế hoạch nhân sinh của bản thân, bị cha mẹ thúc ép học chuyên ngành mình chán ghét, thời gian hắc ám suốt một năm quả thực sống một ngày bằng cả một năm.

Đặc biệt thời điểm nhìn tên Hạ Phong kia ở nước ngoài tiêu diêu tự tại, chính mình lại bị đẩy lên trên bàn cơm cùng ba loại phụ nữ thân cận, Từ Phong chỉ cảm thấy một cơn thịnh nộ lủi thẳng đỉnh đầu, hiện tại gặp lại cái bộ mặt ngu ngốc nhìn như đơn thuần kia .

Một bên ôn nhu hướng người phụ nữ đối diện mỉm cười, theo mấy cô đi dạo phố mua trang sức ăn bánh ngọt, một bên ở trong lòng âm thầm nguyền rủa tên ngu ngốc Văn Bân kia.

Bây giờ nghĩ lại, năm đó chính mình tìm mọi cách trêu đùa Văn Bân, quả thực có vẻ cực kỳ đáng thương lẫn ngây thơ.

Ví dụ như dùng hết thủ đoạn làm cho quan hệ cậu ta và Nhạc Điềm Điềm mấy lần bị vây vào tình trạng nguy cơ, hoặc là chế tạo đủ loại chướng ngại vật làm cho tên kia xui xẻo tột độ.

Văn Bân thời gian nửa năm học sau năm nhất tương đối không thuận, chính là do có người từ giữa làm khó dễ, thật đáng buồn chính là, Văn Bân "Đơn giản" cho tới bây giờ không nghĩ tới là có người tận tâm trả thù cậu, còn tưởng rằng bản thân chính là"Cực kỳ xúi quẩy" mà thôi, hơn nữa còn thề son sắt nói "Người khác

xúi quẩy uống nước lạnh đều bị nghẹn, Văn Bân tui khi xúi quẩy, không uống nước cũng bị nhức răng", làm cho Từ Phong âm thầm trêu cợt cậu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đùa bỡn cậu vài lần lúc sau, Từ Phong cảm thấy cùng cái loại người chỉ số IQ EQ đều cực thấp hơn so với mình, thật sự là rất bi ai.

Vì thế, tính buông tha cậu, thu tay lại.

Nhưng mà nghiệt duyên cũng không có bởi vậy mà chấm dứt.

Tại năm ấy giữ cuộc thi tranh bá toàn bộ CS thị, có một gã tên là Hào Hoa Phong Nhã, ngăn trở Từ Phong đi thông đại lộ chói sáng – bục lĩnh thưởng —— Hào Hoa Phong Nhã vận ăn cứt chó, ở thời điểm cuối cùng không hiểu do thắng lợi trong tầm tay quá mức đắc ý mà Từ Phong sơ suất phòng thủ bị rớt KO.

Từ Phong trước còm biu tơ tức giận đến mức bốc hơi nước, tên đó còn ngây ngô cười với thằng khác: "Ai? Thằng đó chết rồi, ông đây đệ nhất à?"

Vì thế, Từ Phong chỉ có thể phi thường cam chịu nhìn tên ngu ngốc thành đệ nhất nhóm A bản giáo, lúc đại diện trường đi dự thi bị người ta cho ngược đãi vô số lần, trở về ủ rũ —— trình độ chơi game của cậu thật sự không cao.

Vài ngày sau, cuộc gặp riêng những người lọt vào vòng chung kết, Từ Phong nhận thức Long Hành Thiên, còn có võng danh Liệt hỏa liệu nguyên – Nhạc Viêm, cùng với hội trưởng Tiên giới kế tiếp – Tửu tiên.

Bốn người anh hùng gặp nhau hận vãn, tính sau khi tốt nghiệp thành lập công hội —— mà Văn Bân vận cứt chó lọt vào, nhưng không có xuất hiện tại tụ họp lần này. (hận vãn: hận gặp nhau quá muộn)

Bởi vậy, Văn Bân vẫn không nhận biết Từ Phong, nhưng mà Từ Phong vẫn nhớ Văn Bân.

Nhớ lâu lắm, càng về sau, loại hận ý này dần dần thay đổi chất.

Tựa hồ có một loại tình tố khác che dấu dưới cừu hận .

Trước mắt không ngừng xuất hiện khuôn mặt người đó, trong mộng không ngừng nhớ tới cậu ta chủ động dán lên đôi môi mềm mại, còn có đầu lưỡi ở trong khoang miệng mình lung tung liếm lộng .

Nhớ tới lúc cậu ta như bạch tuộc ghé vào trong ngực mình, bày ra khuôn mặt không hề phòng bị.

Còn có mùi hương dầu gội nhàn nhạt trên tóc cậu.

Mang theo tiếng nói riêng biệt mơ hồ lẫn khàn khàn sau khi say rượu.

Cùng với thân thể mảnh khảng, ôm lấy lại rất có chất cảm.

Từ Phong cảm thấy chính mình hình như không được bình thường, mỗi khi ở trong sân trường gặp được Văn Bân, đều đã không khỏi mãnh liệt theo dõi cậu, thẳng đến vẻ mặt cậu như không có việc gì nắm Nhạc Điềm Điềm đi qua trước mặt mình, mới âm thầm nắm nắm tay đuổi kịp, trong lòng rất khó chịu ——

Bởi vì cậu ta không nhớ rõ mình, chính mình còn cả ngày nhớ thương cậu, thật không công bằng.

Từ Phong đứng ở cuối ngã tư đường, thấy hai người bọn họ cùng nhau vào tiệm sunshine chuyên kinh doanh vật phẩm trang sức phái nữ, lúc này mới cứng ngắc xoay người tránh ra.

Không tự chủ được theo sau Văn Bân và Nhạc Điềm Điềm, chính mình quả thực biến thái, giống tên điên cuồng theo dõi.

Nhưng mỗi lần đều quản không được, lại lần nữa qua nhìn hai người bọn họ ngọt ngào, lại lần nữa kích thích thần kinh bản thân, khiến bản thân tức đến bốc hơi nước…… Có lẽ Hạ Phong nói đúng, chính mình cư nhiên thích tên Văn Bân kia, hoàn toàn là tự ngược mà!

Chính là mỗi lần nhìn thấy cậu với Nhạc Điềm Điềm cãi nhau, sau đó vẻ mặt mất mác ngồi trong quán uống bia gần trường, gục đầu xuống bộ dáng thực đáng thương, Từ Phong cảm thấy trái tim có một trận hơi nhoi nhói.

Chờ khi cậu xỉn rồi, Từ Phong sẽ dìu cậu quay về ký túc xá.

Ở trên đường cũng từng bị Văn Bân quyền đấm cước đá qua, Từ Phong vẫn nhẫn nại không nói gì, chính là yên lặng cõng cậu đến ký túc xá.

Có một lần tây trang bị cậu ói ra đầy người, có một lần lỗ tai bị cậu trở thành đồ ăn cắn một ngụm lưu lại vết sẹo thật to, còn có một lần, bị cậu xem như bạn gái hết bế lại ôm, hôn lại hôn ——

Từ Phong thủy chung trầm mặc không nói, trong lòng âm thầm nguyền rủa tên hỗn đản nào lần sau say không bằng chết, nhưng khi lưng rời cậu, lại luyến tiếc buông.

Con đường từ quán bar đến ký túc xá, ngọn đèn hai bên đường cực kì mờ tối, bởi vì xây sửa đã lâu, thậm chí có chút hỏng rớt. Dọc theo con đường, ngọn đèn khi tỏ khi mờ, bóng cây loang lổ, bên đường cỏ dại dưới ánh đèn giương nanh múa vuốt, âm trầm khủng bố.

Tuy con đường chắc chắn thông tới thư viện, đêm dài vừa đến, vết chân ít hơn.

Đường ấy, hai năm qua, Từ Phong cõng Văn Bân đi thiệt nhiều lần rồi, thế cho nên đến bây giờ đều có thể nhớ rõ tinh tường, khi tận lực thả chậm tốc độ, cần hơn một ngàn bước, gần nửa tiếng đồng hồ.

Khi đó nếu sinh viên thường xuyên tới thư viện, có lẽ còn nhớ rõ, ngẫu nhiên tại trên con đường ấy có thể thấy một người nam sinh cõng một con quỷ say, mặc kệ con ma men kia nháo như thế nào, người nọ vẻ mặt luôn lạnh lùng, không chút nào để ý.

Tại góc ánh đèn sáng tỏ chút, nhìn kỹ đến, như trước có thể tìm kiếm trên mặt hắn, thần sắc mang theo một chút ôn nhu và bao dung .

Văn Bân say xỉn trở lại ký túc xá đầu đụng cái gối, sẽ đem tất cả mọi việc đều quên hết —— hoặc là, do uống rượu, ý thức mơ hồ, căn bản là không biết chuyện, đừng nói có người cõng cậu đi đường, ngay cả có người đánh cậu một trận, cậu cũng bảo trì trạng thái mơ hồ.

Bạn phòng Văn Bân cũng rất kỳ quái, thường xuyên hay nói giỡn: "Cái thằng này còn rất biết đường nhỉ, mặc kệ uống say thế nào, chung quy có thể đụng đến cửa ký túc xá, thời điểm uống rượu cũng sẽ trở về ký túc xá trọ, bình thường mặt dầy lại anh họ mầy mà."

Văn Bân chỉ nhức đầu, cười nói: "Ông đây chơi game nhiều thế này, mê cung đều đi qua trăm tám mươi cái, cho dù say rượu cũng có bản năng biết đường, này tính cái gì."

Văn Bân vẫn cho là mình thật sự say rượu có thể đụng đến cửa ký túc xá, có bản năng "Người già thuộc đường" .

Cự tuyệt không biết, thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới, có người từng yên lặng cõng mình quay về ký túc xá, kiên trì không ngừng, suốt hai năm.

Vì thế, ngay tại cậu không biết tôi, tôi yên lặng tuân theo lời nguyền hình thức quỷ dị của cậu, thời gian hai năm trôi qua mau.

Văn Bân tới năm bốn, không khóa học, không hề đến trường, cả ngày ủ nơi Chu Châu chơi game.

Từ Phong thì thuận lợi tốt nghiệp tiến sĩ, cự tuyệt cam kết lương cao của đại xí nghiệp vùng khác, ngược lại lưu lại trường học song tiến sĩ —— bị rất nhiều người nói đầu óc hắn phát bệnh, kỳ thật, là đang chờ một người.

Thẳng đến Nhạc Điềm Điềm chủ động đưa lời chia tay, thẳng đến Túy Thanh Phong trong game lại gặp được Hào Hoa Phong Nhã, thẳng đến Từ Phong ở trường học bảo nghiên danh sách, nhìn thấy tên Văn Bân xếp hạng cuối cùng……

Hết thảy rốt cuộc một lần nữa bắt đầu.

"Kết quả cậu tính tình bộp chộp, đem bắt đầu lại lần này cũng muốn làm hỏng tiếp." Hạ Phong tiếp tục vui sướng khi người gặp họa, vẻ mặt ý cười.

Đúng là muốn làm hỏng rồi, trong game đùa giỡn tạm thời tính thăm dò, trong hiện thực gặp được, sau chính mình lấy cớ "Rửa miệng" cường hôn cậu, quả thực do nhẫn nại lâu lắm rồi, nhìn thấy cậu, không khỏi bạo phát một tý.

Bởi vì rất muốn khi cậu thanh tỉnh, hung hăng hôn cậu một hồi.

Kết quả……

Cậu quả nhiên như trước chán ghét đồng tính luyến ái, lập tức liền xù lông, biến thái đáng chết, đồng tính luyến ái linh tinh từ ngữ mắng chửi người, cùng năm đó một chút cũng không đổi.

Từ Phong bất đắc dĩ cười cười, giơ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, "Tuy rằng lúc mới bắt đầu thực không xong, bất quá hiện tại, chỗ tụi tôi coi như không tồi."

Cố tình bỏ qua Văn Bân căn bản không ngại chính mình bịa "Tìm giường bạn", thậm chí còn chuyện cổ vũ mình và Hạ Phong với nhau.

Cái loại đau lòng này, không cần phải bày ra trước mặt thằng bạn tốt, để cho tên Hạ Phong ác liệt này xem kịch vui sung sướng khi người gặp họa .

Hạ Phong mỉm cười, "Cậu thực thích cậu ta?"

Từ Phong không nói chuyện, chỉ lẳng lặng uống rượu, Hạ Phong cũng không nói, chờ câu trả lời của hắn.

Thật lâu lúc sau, rượu trên bàn được uống cạn, Từ Phong lúc này mới thản nhiên nói: "Quan trọng sao?"

"Đợi nhiều năm như vậy, đã sớm…… Không bỏ xuống được."

Có lẽ lúc trước chính là chán ghét cái miệng không cản của cậu, oán hận cậu nhiễu loạn toàn bộ nhân sinh kế hoạch bản thân…… Nghĩ mọi cách chú ý nhất cử nhất động của cậu.

Nhưng sau đó, loại để ý này dần dần cải biến.

Theo hận, đến yêu hận đan xen, đến bây giờ dục vọng chiếm giữ đậm hơn, cùng yêu thích mãnh liệt như muốn đem mình thiêu đốt —— phương hướng chuyển biến khiến người ta kinh ngạc, lại tự nhiên như thế đấy.

Dù sao đã sớm không bỏ xuống được.

Dù sao là cậu cải biến nhân sinh của tôi, vậy do cậu tới bồi thường, này thực công bằng, không phải sao?

Từ Phong hơi hơi nhếch lên khóe miệng, đặt ly rượu trống nghiêng xuống, một giọt chất lỏng màu đỏ thẩm theo vách ly trong suốt nhẹ nhàng chảy xuống, khi đến mép ly, cổ tay Từ Phong đột nhiên vừa chuyển, giọt chất lỏng kia lại lưu trở về giữa ly.

Nguyên bản có hết thảy lòng tin trong tâm, đem đối phương đùa bỡn rồi tiêu sái vỗ tay —— chính là, sau khi gặp được Văn Bân, lại rối loạn hết.

Hạ Phong trầm mặc một lát, lúc này mới mỉm cười: "Xem ra cậu là nghiêm túc."

Từ Phong tao nhã dựa về trên ghế sa lon, giương mắt nhìn Hạ Phong, "Như thế nào, có ý kiến?"

Hạ Phong cười khẽ lắc đầu: "Cậu thích gặm vỏ quả hạch đào là chuyện của cậu, tôi không có ý kiến gì, đây thân là thằng bạn tốt, tôi có thể cho cậu một ít sáng kiến."

"Ví dụ như?"

"Cứng đối cứng kết quả là răng nanh cậu rơi rụng, sao không chơi chút thủ đoạn, làm cho chính cậu ta vỡ ra."

"Như thế, mới đầu muốn dùng thủ đoạn cường ngạnh thu phục cậu ta, đáng tiếc, Văn Bân mèo hoang này cũng không dễ dàng phục tùng, cậu ta còn nói cậu ta phải thề sống chết theo tôi chống cự đấy." Nhớ tới vẻ mặt phẫn nộ của tên ấy, ánh mắt cũng tức đến đỏ lên, ánh mắt Từ Phong không khỏi nhu hòa xuống.

Hạ Phong cười nói: "Văn Bân cái loại người này dễ đối phó lắm, cậu đối cậu ta phá hư một chút, cậu ta đương nhiên sẽ hoàn trả gấp mười, bất quá, cậu nếu đối cậu ta tốt một chút thôi, cậu ta khẳng định sẽ vô cùng cảm kích, đối với cậu tốt mười điểm."

"Đúng vậy, tính cách cậu ta đúng là như vậy." Từ Phong thản nhiên nói: "Đối tính tình cậu ta, tôi đã sớm rõ như lòng bàn tay, cho nên tôi hiện tại cũng lấy lùi mà tiến."

“Hử?”

“Tôi với cậu ta xin lỗi.”

Hạ Phong uống tí rượu mạnh trong miệng, thiếu chút nữa bị sặc rồi……

Thật lâu lúc sau, mới co rút khóe miệng: “Cậu cư nhiên chịu xin lỗi, Từ Phong, tôi có chút khó có thể tưởng tượng nổi.” Dừng một chút, lại bất đắc dĩ cười: “Mới trước đây làm chuyện xấu bị ba cậu quơ được, đặt ở trên ghế oánh đít, bảo cậu nhận lỗi cậu cũng không……”

“Không nhớ rõ.” Từ Phong nghiêm trang cắt ngang y, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, “Tôi nghe.”

Hạ Phong cho hắn một cái ánh mắt lạnh lùng: “Quán bar ầm ĩ thế này cũng nghe được tiếng điện thoại, kỳ thật cậu đặt độ rung, tay vẫn nắm nơi túi quần chứ gì?”

Từ Phong cười mà không đáp, cho Hạ Phong dấu im lặng, sau đó đón điện thoại.

Hạ Phong mặt dày sáp qua nghe.

“Văn Bân a……” Từ Phong nhẹ nhếch cong khóe miệng, tận lực phóng lạnh thanh âm: “Cậu gọi điện thoại tới làm cái gì? Ai, tôi hiện tại đang chơi ở Crazy đây, đêm nay thu hoạch không tồi, gặp được vài người vừa lòng.”

Thanh âm Văn Bân bên kia dường như có chút mất tự nhiên, lớn tiếng kêu lên: “A? Vài người a? !…… Anh…… Mấy anh sẽ không muốn chơi NP chứ? !”

Từ Phong vẻ mặt hắc tuyến, Hạ Phong ở bên cạnh run rẩy khóe miệng……

Thật lâu lúc sau, Từ Phong mới nghiêm trang nói: “Kia thật sẽ không, tôi không có thứ ham mê biến thái này.” Dứt lời lại đổi ngữ khí ôn nhu chút , hỏi: “Tôi đêm nay không về, cậu ăn cơm xong chưa?”

“Ăn rồi, Kentucky hùi trưa đóng gói về tui toàn bộ giải quyết hết, thịt gà cuốn mới ra đó ăn siêu ngon. Tui còn nhai một gói mì.”

Cư nhiên vô tâm vô phế ăn ngon lành! Quả thật là một chút cũng không để ý sao?

Từ Phong sắc mặt chìm ngỉm: “Vậy cậu gọi điện thoại tìm tôi làm cái gì?”

“Vừa rồi chị Hứa Diêu điện báo nói, bảo ngày mai kêu anh qua thư viện một chuyến……”

“Đã biết.” Từ Phong mặt lãnh nghiêm cắt ngang.

“Ừ, hắc hắc, tui treo đây, mấy anh chơi vui vẻ.”

“Ờ.”

“Đúng…… Đúng rồi.” Văn Bân ấp a ấp úng nói: “Lúc làm chú ý an toàn nha, cái loại địa phương này, nhiễm bệnh sẽ không tốt.”

Tuy rằng cậu đang quan tâm, bất quá sự quan tâm này sai hướng rồi, khiến cho Từ Phong phi thường tức giận.

Hạ Phong ở bên cạnh đã sớm cười run rẩy, Từ Phong mặt nghiêm đen ném câu: “Đã biết.” Sau đó nắm điện thoại.

Hạ Phong vui sướng khi người gặp họa nói: “Còn tưởng rằng cậu ta ghen gọi điện thoại phá hư cậu, kết quả…… Sớm biết rằng cái tên ngu xuẩn đó không có khả năng ghen cho cậu mà.”

Từ Phong khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Đúng rồi, cậu từng thổ lộ với cậu ta chưa?”

Từ Phong lạnh lùng nói: “Lúc cậu ta mắng đồng tính luyến ái ghê tởm còn chạy tới thổ lộ, cậu nghĩ tôi thằng ngốc sao?”

“Kia cũng là, cậu tên sĩ diện này.”

“Hậu quả thổ lộ có hai loại…… Một là bị cậu ta đấm một đấm, sau đó mắng: ‘ đồng tính luyến ái cút ngay, thực ghê tởm! ’ hai là cậu ta trở mình xem thường, mắng ‘ anh thích lão tử, liên quan gì tui! ’.” Học ngữ khí Văn Bân dứt lời, Từ Phong nhún nhún vai: “Tôi cũng không muốn nhàm chán đi tự ngược.”

Hạ Phong cũng nở nụ cười, “Xem ra sự hiểu biết của cậu đối cậu ta quả thật vô cùng ‘ sâu sắc ’ nha.”

“Tôi muốn làm cho cậu ta chậm rãi thích tôi, tuy rằng cậu ta bây giờ còn có điểm chán ghét tôi, bảo tôi cặn bã, bất quá tôi tin tưởng, cậu ta đối tôi không có khả năng hoàn toàn không cảm giác.”

“Hử? Sự tự tin của cậu từ đâu mà đến.”

Từ Phong thực túm nhếch lên khóe miệng, kéo nụ cười mỉm.

Bởi vì……

Có loại cảm giác mơ hồ, cậu đối với mình cũng không phải hoàn toàn chán ghét, vẫn là có một chút hảo cảm.

Lần đó ở trong hành lang, thời điểm mình ôn nhu hôn cậu, cậu nhắm mắt lại, toàn thân đều nhẹ run rẩy, nhưng không có cự tuyệt rõ ràng.

Giống như là sợ hãi hoặc là khẩn trương, hai đấm nắm thật chặc tại bên người, kỳ thật cậu đối nụ hôn ấy, là có cảm giác nhỉ.

Mới đầu cường ngạnh hôn cậu, bị cậu cắn đứt đầu lưỡi, nhưng đổi thành phương thức ôn nhu này, cậu liền giống mèo nhỏ thuận theo hơi hơi phát run, làm động lòng người.

Văn Bân lại trầm mê với nụ hôn mình mà không tự biết chút nào, hôn xong rồi, thời điểm kịp phản ứng, mới nhảy dựng lên hung tợn mắng chửi người —— che dấu lấy sự sợ hãi và khẩn trương của cậu.

Cái này kêu là thẹn quá thành giận a.

Nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi có chút đắc ý.

“Sự tự tin của tôi chính là……”

“Hả?”

“Không có gì.”

Thuận tiện trêu cợt Hạ Phong kỳ thật cũng là sự kiện vô cùng khoái trá, bị y xem kịch vui nhiều năm như vậy, chờ y về sau gặp được người mình thích, chính mình cũng có thể cân nhắc —— châm ngòi thổi gió qua một tý. (châm ngòi thổi gió = châm dầu vào lửa)

38. Chương 38: Một Đêm Khó Ngủ

Đêm đó, Từ Phong thẳng đến rạng sáng đều không có trở về.

Văn Bân một bên nhai mì gói, một bên hoài niệm hương vị mì Từ Phong nấu, trong lòng không hiểu sao lại khó chịu —— giống bị mèo cáo ấy, vừa ngứa, vừa đau.

Nhất định là do nhớ mì hắn nấu, mới không phải lo lắng tên hỗn đản nào xảy ra chuyện gì.

Hắn chính là đi chơi vui vẻ, có lẽ giờ phút này trong lòng đang ôm một đống đàn ông bộ dạng đẹp đẻ, khanh khanh ta ta, dục tiên dục tử……

Tự mình mắc chi mà tâm trạng không yên không ngủ được chứ?

“Phi! Hoàng đế không vội, thái giám chết bất ngờ.”

Văn Bân mắng bản thân một tiếng, ném mì còn dư, chạy đến thư phòng như trút giận ấn công tắc máy tính, đặt mông ngồi lên ghế, túm con chuột tùy tiện mở ra tiểu thuyết xem online, muốn thả lỏng chút tâm tình không hiểu sao lại khẩn trương.

Trên trang đầu của một tập tiểu thuyết điểm đánh rất cao, tên là (phong lưu tình sử của hắn hắn hắn), Văn Bân nhàm chán điểm vào xem, bị chương thứ nhất làm sợ tới mức toàn thân run lên ——

Mở đầu cực kỳ nóng bỏng, trực tiếp viết màn tình cảm mãnh liệt trên giường của mấy nam nhân, đó cư nhiên là một tập đam mĩ văn NP, lại là H cao, đạo cụ roi kẹp gì gì đều dùng tới, còn phối thêm tấm ảnh khiến người ta phun máu mũi.

Văn Bân trong đầu không khỏi nhớ tới câu kia của Từ Phong: "Đêm nay thu hoạch cũng không tệ lắm, gặp được vài người vừa lòng."

Ngón tay run lên, trái tim run lên, toàn thân nổi một tầng da gà.

Khó chịu, hư không.

Cảm giác xa lạ phình lên trong ngực, làm Văn Bân khó thở, đầu óc từng đợt quay cuồng.

Không hiểu sao lại nghĩ tới hắn đối với mình thật là tốt, còn có hắn túm túm nói "Không có biện pháp, phải giải quyết vấn đề sinh lý, chỉ có thể vào trong đó ".

Văn Bân toàn thân run lên, mắng: "Mày ngu ngốc sao, người ta hiện tại đang phong lưu khoái hoạt mà, tâm mày thao cái rắm."

Trở mình xem thường, tại phía dưới chương thứ nhất tác giả, viết câu"Cưng bệnh hả? Viết thứ văn biến thái này!" Thuận tay tới -2, kết quả tác giả nhanh chóng trả lời, đến câu "Đại ca anh không phải vũ trụ rỗng đi tìm kích thích chớ? Không muốn coi thì X đê!"

Văn Bân bị người chọc tới chỗ đau, tức giận trợn mắt nhìn, đem văn ấy X.

Di động nằm bên cạnh toả ánh lam nhàn nhạt, mặt trên có dãy số của người nọ, vừa mới để, chỉ cần ấn phím gọi một cái, là có thể liên lạc với hắn……

Nhưng mà, hắn hiện tại hẳn đang trầm mê với đồng hương ôn nhu.

Không biết có chơi đùa với Hạ Phong hay không , có hay không……

Nhớ tới loại hình tượng diễn viên này đổi thành Từ Phong, Văn Bân trong lòng liền một trận khó chịu kỳ quái, nghiến răng nghiến lợi một phen, bỏ di động vào trong túi, cúi thấp đầu sửng sốt hồi lâu, lúc này mới buồn bực chạy về phòng ngủ.

Lưu Ba đêm nay tới nhà bạn học, nói không có về, Văn Bân một mình ở trên giường đôi, lăn qua lộn lại, ngủ không được.

Miên man suy nghĩ về chuyện Từ Phong, nhớ tới tình cảnh quá khứ hắn đối xử mình, liền hận không thể bắt hắn cắt thành mảnh nhỏ. Nhớ tới hắn từng ôn nhu, hôn môi tựa như đối đãi báu vật, lại cảm thấy trong lòng từng đợt phát đau……

Rốt cuộc sao lại thế này chứ? Chẳng lẽ ông đây lại đối tên cặn bã kia có cảm tình sao?

Cứ như vậy miên man suy nghĩ, ôm lấy gối đầu, ở trên giường lăn qua lăn lại.

Một chốc cái đầu chôn trong gối mắng to một câu"Từ Phong anh tên khốn nạn này!"

Một chốc lại đối di động ngẩn ngơ đờ người, nhìn số điện thoại "Từ cặn bã" nọ, ba hồn cũng không biết bay chỗ nào.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa một trận động tĩnh, là thanh âm chìa khóa mở cửa .

Văn Bân giật cả mình, nháy mắt từ trên giường bắn lên, xông lên, ở trước cửa khẩn cấp phanh lại……

Gãi gãi đầu, làm bộ như không có việc gì, xoay người đến trên ghế sa lon ngồi xuống, cầm cái tách giả bộ đang uống trà, tim đập lại mau đến dọa người.

Hắn đã trở lại sao? Là tìm bạn giường không hợp tâm ý, hay là chơi đủ rồi mới trở về……

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, trước mắt đột nhiên sáng ngời, đèn phòng khách được mở, đi vào, quả nhiên là Từ Phong.

Từ Phong nhìn thấy Văn Bân sau đó dường như ngẩn người, Văn Bân vội gục đầu xuống, thấy hắn chầm chậm đi tới, trong lòng lại một trận khẩn trương.

Tay cầm tách đều có chút run run, trên mặt lại giả không chút nào để ý, cười hỏi: "Anh đã trở lại, ha ha, đêm nay chơi vui vẻ chứ?"

Từ Phong dừng lại trước mặt Văn Bân, che khuất mảng lớn ánh đèn, làm cho Văn Bân bị thân ảnh của hắn bao phủ lấy.

Dùng ngữ khí lãnh đạm nói: "Hoàn hảo."

Văn Bân cắn chặt răng: "Chị Hứa Diêu nói……"

"Tôi mệt rồi, không muốn nói mấy này." Bị thanh âm lãnh đạm của Từ Phong cắt ngang.

Văn Bân cúi thấp đầu không nói lời nào, trầm lặng khiến người ta hít thở không thông, khiến tâm cũng rối rắm theo……

Người trước mặt đây, trên mình có mùi rượu nồng đậm, còn có mùi nước hoa không thuộc của hắn —— là người đàn ông kia lưu lại sao.

Hắn thật sự cùng người khác lên giường sao?

Trong lòng có chút cảm giác chua xót kỳ quái, cũng không biết là do cái gì, Văn Bân đành phải cúi đầu thấp hơn, không muốn cho hắn phát hiện sự khác lạ của mình.

"Văn Bân……" Bị Từ Phong nhẹ giọng gọi, Văn Bân lập tức lông tơ dựng đứng: "Có!" Đáp lại lanh lảnh.

Từ Phong nhếch khóe miệng ——

"Cậu cầm ngược tách ."

Nói xong, xoay người nghênh ngang đi.

Còn lại Văn Bân hóa đá ở trên ghế sa lon, lăng lăng nhìn cái tách trong tay —— miệng hướng phía dưới, trống không.

Lúc Từ Phong ở trong nhà tắm tắm rửa, Văn Bân trong đầu như trước một mảnh hỗn loạn.

Vừa nghĩ tới hình ảnh hắn cùng người khác tình chàng ý thiếp, Văn Bân liền cảm thấy nổi giận trong bụng, còn có chút man mác, loại cơn tức này không biết do đâu mà tới.

Bản thân không kỳ thị đồng tính luyến ái, đúng vậy, nhưng đối tên Từ Phong làm theo ý mình không quan tâm ý kiến của người khác, không nhiều cảm tình mới đúng.

Tuy rằng cẩn thận ngẫm lại, hắn có đôi khi còn rất tốt, nhưng mà cách làm của hắn bá đạo ngang ngược, quả thật khiến cho người ta phản cảm.

Lúc trước bị hắn cường hôn cực kỳ muốn đập hắn một trận, hiện tại —— biết hắn cư nhiên lúc tịch mịch sẽ tìm bừa người đâu đâu lên giường, trong lòng liền từng đợt ngứa ngáy, càng muốn đập hắn một trận.

Chính mình với hắn không tới nửa điểm quan hệ, mắc gì để ý hắn thân thiết với ai, lên giường với ai a?

Văn Bân một bên thóa mạ chính mình quái lạ, một bên lại cảm thấy được lửa giận kia càng đốt càng mạnh, nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, quả thực lửa giận ngút trời! Nhớ tới hắn vừa mới làm xong cái chuyện kia về, trên người còn giữ mùi hương của kẻ khác, cảm giác như một thùng nước giội vào đầu, một mảnh lạnh lẽo.

Bồi hồi tại biên giới băng và hoả, mâu thuẫn, trái tim từng đợt co rút nhanh, ngón tay sít chặt……

Thẳng đến Từ Phong mặc áo ngủ phanh ngực từ phòng tắm bước ra.

Trên ngực có lấm tấm màu đỏ chói mắt, vừa nhìn chính là dấu hôn ám muội.

Không biết là ai, thật đúng là quá nhiệt tình mà.

Văn Bân rũ mi mắt, hừ một tiếng, không liếc mắt nhìn hắn nữa, quay đầu trực tiếp chạy về phía phòng ngủ.

Sau một lát, phòng trong ngập hương thơm hấp dẫn, Từ Phong bưng một bát cháo gõ cửa Văn Bân.

"Đói chứ? Tôi nấu dư, cậu có muốn ăn một bát không." Ngữ khí bình thản như trước, nghe không ra chút cảm xúc.

Văn Bân mặt lãnh nghiêm từ trên giường bước xuống, tiếp nhận bát của hắn, ngồi ở bên cạnh ăn.

Đói bụng một buổi tối.

Thực nhai chẳng biết vị chân gà thơm cay đóng gói mang về, nhai xong rồi tìm cớ gọi điện thoại cho hắn, lại nghe thấy hắn nói gặp được vài người vừa lòng……

Một khắc đó không hiểu sao một cơn tức giận lủi thẳng đỉnh đầu, cho nên mới nói xàm một hồi, gác điện thoại, ngay cả hamburger thích ăn nhất cũng ăn không vô.

Lúc này ăn cháo hắn nấu, tuy rằng loãng ngon miệng như mì, Văn Bân trong lòng lại từng đợt chua xót.

Đem cháo uống sạch, mắt liếc nhìn dấu hôn hiện rõ ràng trước ngực hắn, trong lòng lại buồn bực, âm thầm mắng hành vi hắn không biết kiềm chế .

"Mấy anh trực tiếp ở trong quán rượu làm, sẽ không bị người ta thấy?" Văn Bân lạnh nhạt nói: "Đầu năm nay, mọi người quan niệm thật đúng là thoáng mà."

Từ Phong từ tay cậu tiếp nhận bát, thản nhiên nói: "Tuy rằng nơi đó cũng có cung cấp phòng VIP cho khách giải trí, bất quá, tôi rất không thích không khí nơi đó, bên ngoài vẫn tự do hơn, bình thường đều mang người tới khách sạn gần đấy."

"Nga…… Gần đấy khách sạn hình như rất cao cấp , cả đêm phải bao nhiêu tiền a?" Văn Bân tiếp tục câu hỏi lạnh nhạt, tình hình đó trái lại thực giống với đang chất vấn ông chồng quá trớn?

Từ Phong trầm mặc một lát, mỉm cười, tiến đến bên tai Văn Bân, thấp giọng nói: "Cậu hỏi mấy này làm gì? Nếu tò mò, lần sau tôi mang cậu đi chơi…… muốn, không, muốn?"

Không biết có phải tận lực hay không, lời nói thả chậm, bởi kề sát quá thân cận, hô hấp nóng rực phả ở bên tai, khiến Văn Bân giật cả mình ——

"A, ha ha ha, không cần không cần, tui chỉ hỏi một tý, hỏi nhảm, hỏi nhảm mà thôi."

Từ Phong dời khoảng cách, "Tôi đi ngủ trước đây."

Văn Bân gật đầu: "Tốt."

Chờ lúc Từ Phong đi tới cửa, Văn Bân lại đột nhiên hỏi: "Anh là trời sinh đồng tính luyến ái, chỉ đối đàn ông có cảm giác sao, hay là……"

Còn chưa nói xong, đã bị Từ Phong đột nhiên cắt ngang: "Văn Bân, cậu hỏi như vậy, rất không lễ phép."

"Tui……"

"Tôi là không phải chỉ đối đàn ông có cảm giác, cậu có thể tự mình đến nghiệm chứng thử." Từ Phong lạnh lùng nói.

Thấy sắc mặt khó coi của hắn, Văn Bân lúc này mới gục đầu xuống, than thở : "Tui cũng nghĩ cho anh a, tìm người vợ rồi có mái nhà thật tốt, sinh con trai gọi anh là cha cảm giác rất thành tựu đúng không, chung quy tốt hơn so với anh ở bên ngoài mù quáng với mấy người không đứng đắn, tui cảm thấy, nếu anh không phải hoàn toàn vô cảm đối phụ nữ, vẫn còn biến đổi lại nhỉ, không cần cả ngày lại đi tìm nam kĩ gì đó để giải quyết nhu cầu sinh lý, những người đó nói không chừng lại có bệnh mất, vạn nhất lây bệnh, anh về sau cũng……"

Từ Phong lạnh lùng nói: "Nói xong ?"

“Ách……”

“Tôi không muốn nghe mấy này, cha mẹ bên kia đã muốn giáo dục tôi cả một năm, không cần cậu lại tới một lần nữa.”

“Tui không phải muốn giáo dục anh, tui……”

Tiếng đóng cửa rầm, đem lời nói Văn Bân quay lại bên trong cánh cửa.

Văn Bân ngẩn người, yên lặng bò lại trên giường đắp chăn lên .

Ở trong ổ chăn ngu người nửa ngày, vẫn cảm thấy trong lòng rầu rĩ khó chịu, vì thế xốc chăn lên quát: “Kháo, chả biết mắc gì nói ba lời này, dù sao…… Ông đây chính là khó chịu anh ra bên ngoài lêu lổng, còn cùng người lào tao với nhau, tức chết tôi ! ! Kháo!” Tức giận tích lũy cả đêm rốt cuộc bùng nổ, rống ra mới cảm thấy thư thái chút, chính là tiếng rống quá lớn, làm cho người ngoài cửa nghe được.

“Văn Bân, cậu kêu bậy cái gì?” Cửa được đẩy ra, Từ Phong mặt bình tĩnh xuất hiện trong tầm mắt.

Văn Bân lùi đầu về, hừ một tiếng: “Không có gì, đàn anh cùng người khác làm loại chuyện này cũng mệt mỏi rồi, ngủ sớm chút thôi, đừng để ý tới tui, tui luyện cổ họng mà.”

Nói xong, trở mình, quấn chặt chăn nhắm mắt lại, ở trong ổ chăn nắm chặt nắm tay.

Từ Phong phía sau, lại bình tĩnh nhìn bóng dáng cứng ngắc của Văn Bân, hơi nhếch khóe miệng lên.

Sau đó, đóng cửa lại, ngăn cách tiếng thở dài khe khẽ của bản thân ——”Đồ ngốc.”

Ngày kế, mới sáng sớm Văn Bân đã nâng cây lau nhảy trong phòng khách, Từ Phong lúc rời giường thấy cậu đặc biệt chịu khó tại đó, ngớ người một hồi.

“Cậu trái lại thực chịu khó.” Từ Phong nói.

Văn Bân cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đó là, ngài đều mệt mỏi như vậy, việc nhà chỉ có thể tui làm đúng không, bữa sáng cũng chuẩn bị xong rồi, bày trên bàn ấy, ngài đi ăn đi.”

Từ Phong trầm mặc không nói.

Văn Bân ngẩng đầu, nhếch miệng cười: “Đàn anh thể lực thật không tồi nha, tối hôm qua chơi về trễ như vậy, hôm nay sớm thế này đã thức dậy, tui còn tưởng anh phải nghỉ ngơi một hồi mới lấy lại sức.”

Ý vị châm chọc trong lời nói quá rõ ràng, còn mang theo chút chua xót —— làm cho Từ Phong tâm tình tốt hẳn.

“Cậu không cần lo lắng, tôi thể lực từ trước đến nay không tồi.” Từ Phong dựa vào cạnh cửa xem kịch vui, gặp Văn Bân đem sàn nhà càng lau càng bẩn, không khỏi khẽ nhếch khóe miệng, “Nếu không lần sau mang cậu tới kiến thức một chút?”

Văn Bân hừ một tiếng, “Không cần, tui cũng không dám tới mấy chỗ đó, tự anh đi chơi đê, anh không ở, không ai trông nom tui, tui vừa lúc chơi game, đặc biệt tự tại.”

Từ Phong gật đầu: “Được rồi, đêm nay Crazy còn có màn biểu diễn thoát y đặc biệt, tôi đang định đi xem, tự cậu ở nhà chuẩn bị luận văn đi.”

Nói xong, liền xoay người vào toilet.

Văn Bân cắn chặt răng, một cước đá bay cây lau, hốt túi sách rồi xoay người xuống lầu.

Buổi sáng trên khoá công khai, Từ Phong trái lại cảnh xuân đầy mặt đứng trên bục giảng giảng bài, Văn Bân thì ngồi ở dưới bục, làm ra vẻ cầm tập vẽ bậy một trận.

Lưu Ba ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cậu tối hôm qua không ngủ a, mắt thâm quá.”

“Nga, tối hôm qua chơi game chơi phấn khởi, không ngủ.”

“Đàn anh mặc kệ cậu chơi game?” Lưu Ba khiếp sợ nói.

“Hắn mới không rảnh đi trông nom tui, bận rồi.”

“Bận cái gì?”

Văn Bân ngòi bút run lên, xoạt một cái vạch ngang từ giấy, sau đó nhún nhún vai, nói không có gì đáng kể: “Bận giải quyết vần đề sinh lý.”

Lưu ba trầm mặc thật lâu sau, mới thần bí hề hề hỏi: “Vấn đề sinh lý ? Ảnh…… Táo bón hả?” *=)))*

Răng rắc một tiếng, Văn Bân trực tiếp đem bút bẻ gẫy.

Trên bục giảng Từ Phong nghe thấy động tĩnh, ánh mắt lạnh lùng quét về phía bên này, Văn Bân với Lưu Ba vội vàng cùng xoát xoát cúi đầu.

Chờ sóng mắt Từ Phong bắn quét qua, Lưu Ba mới tiếp tục nhẹ giọng hỏi.

“Không phải táo bón a, chẳng lẽ đái tháo nhạt (*)?”

Văn Bân trở mình xem thường, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ tụi bây giả đơn thuần thì cũng có mức độ thôi, nhu cầu sinh lý của đàn ông, cậu không biết có ý tứ gì?”

Lưu Ba cười cười: “Tui đương nhiên biết a, cho nên tui lại càng kỳ quái…… Ảnh đi giải quyết vấn đề, cậu không phải cao hứng mới đúng sao, một mình chơi game thực tự tại a.”

Văn Bân cắn răng nói: “Đúng vậy, cho nên tui mới cao hứng chơi game cả đêm, phấn khởi đến mức ngủ không được đi chứ.”

Lưu Ba liết mắt nhìn Văn Bân một cái, đột nhiên sáp qua, nhẹ giọng nói: “Tui thấy vẻ mặt cậu khó chịu sao ấy, biểu tình bi phẫn đó, cứ như bị người ta cướp vợ vậy.”

Nói xong, nhún nhún vai, ngẩng đầu nằm úp sấp trên bàn, cầm bút rồi bắt đầu ghi chép, cũng không quản Văn Bân ở bên cạnh trợn tròn con ngươi.

Sau tan học Từ Phong cho Văn Bân và Lưu Ba tới phòng nghỉ giáo sư giúp lấy đồ trước, bản thân thì chạy tới phòng thư viện lầu mười một thảo luận trước.

Hứa Xa sớm chờ ở đó, gặp Từ Phong đến đây, nháy mắt mặt lạnh xuống: “Hai đứa kia đâu?”

“Bọn họ theo vào sau.”

“Vậy cậu đến trước tiên, có chuyện hỏi tôi?”

Từ Phong nghiêm túc nói: “Cậu có biết số điện thoại di động của Văn Bân ?”

Hứa Xa hừ một tiếng, “Không biết, tôi không có hứng thú liên hệ với thằng nhóc bộp chộp đó.”

Từ Phong khẽ mỉm cười.

Thế này, nếu Hứa Diêu có chuyện tìm hắn, khẳng định sẽ gọi điện thoại tới mình trước, mà không phải gọi điện thoại cho Văn Bân để cậu chuyển lời dùm.

Điện thoại tối hôm qua của Văn Bân …… Quả thực không hiểu sao, lại làm cho người ta tâm tình tốt!

Đồ ngốc ấy, kỳ thật, là trong lòng không thoải mái, gọi điện thoại sang thăm dò nhỉ?

……

(*) đái tháo nhạt:

Một trong những biểu hiện của bệnh đái tháo nhạt là tiểu nhiều ra nước nhạt màu, áp lực thẩm thấu giảm. Nguyên nhân thường gặp nhất là chấn thương nền sọ hoặc sọ não gần vùng tuyến yên.

Các triệu chứng của bệnh đái tháo nhạt:

– Đái nhiều: là triệu chứng quan trọng nhất. Số lượng nước tiểu tối thiểu là 3 lít/24 giờ, có khi lên tới 10-15 lít/24 giờ. Nước tiểu trong, nhạt màu như nước lã, tỷ trọng thấp, dưới 1.005 (bình thường 1.010-1.020). Áp lực thẩm thấu của nước tiểu giảm, dưới 300 mosm/kg (bình thường 600-900).

– Uống nhiều: đái nhiều gây mất nước, tăng áp lực thẩm thấu máu, kích thích trung tâm khát ở vùng dưới đồi tạo nên cảm giác khát. Bệnh nhân phải uống nhiều, liên tục cả ngày lẫn đêm mà vẫn không thấy hết khát.

Tuy nhiên, khi khám lâm sàng, bệnh nhân đái tháo nhạt không biểu hiện thêm triệu chứng đặc biệt, kể cả hiện tượng ứ nước hoặc mất nước, trừ trường hợp không uống được do hôn mê hoặc tổn thương trung tâm khát ở vùng dưới đồi.

Một số nguyên nhân gây bệnh:

– Nhiễm trùng, lao màng não.

– Chấn thương nền sọ, kèm theo liệt các dây thần kinh III, V, VII.

– Phẫu thuật sọ não gần vùng tuyến yên.

– U vùng dưới đồi – yên, di căn ung thư.

– Di truyền.

39. Chương 39: Đứa Ngốc Không Hiểu Yêu

Phía sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Văn Bân với Lưu Ba đi tới, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hứa Diêu lấy ra biểu tiến độ chỉnh sửa tốt và tường tình phân công để in, mỗi người một phần, làm xác nhận cuối cùng, Từ Phong nhìn lướt nhanh qua, đề xuất vài ý kiến chỉnh sửa.

Hứa Diêu và Từ Phong nghiêm túc thảo luận vấn đề, Lưu Ba ngoan ngoãn cúi thấp đầu như đang nghiêm túc nghe.

Văn Bân thì ngồi đấy miên man suy nghĩ.

Trong lòng vẫn không thoải mái.

Ngày hôm qua từ khi nói với hắn "Hạ Phong cũng rất thích hợp, không bằng suy nghĩ cùng y phát triển", chính mình không hiểu sao lại trở nên vô cùng kỳ quái.

Vốn tưởng rằng chỉ oán hận con người bá đạo ngang ngược trước mặt này, mà nếu quả thực chỉ là oán hận…… Vì sao lại dễ dàng tha thứ hắn như vậy, chỉ vì hắn nói tiếng thực xin lỗi?

Văn Bân càng nghĩ càng cảm thấy bản thân không tiền đồ, gặp Từ Phong kia vẻ mặt như không có việc gì, lại tức giận đến ngứa răng.

Dựa vào cái gì, hắn mắc cái gì đi hôn lão tử, hôm khác bỏ chạy theo người khác thân mật? Đem tôi làm thùng rác ven đường chắc? Đổ đầy thì thay cái khác, mẹ kiếp, đây rất không đem lão tử để vào mắt ! Tôi Văn Bân cũng chả phải là quả hồng mặc người niết, cho dù bề ngoài dễ khi dễ, nội lực chính là đĩa sắt hàng thật giá thật!

Trong lòng mắng xong, giương mắt ngó, Từ Phong như trước vẻ mặt vân đạm phong thanh, Văn Bân không khỏi có chút ủ rũ.

Thật sự là phát bệnh, hòa hảo không phải mình chủ động nói sao, còn rộng rãi nói không thèm để ý, như thế nào hiện tại vừa nhắc lại chuyện cũ, so đo từng tí vậy.

Làm cái gì làm, đầu óc toàn bộ lộn xộn.

"Văn Bân."

Hứa Diêu đột nhiên lạnh lùng kêu một tiếng.

Văn Bân nháy mắt thẳng người: "Dạ, đàn chị có gì phân phó!"

“Lời mới vừa nói, cậu nghe rồi chứ?”

“Nghe…… Nghe rồi, ha ha, em khắc sâu trong tâm.”

“Vậy thuật lại một lần.”

“Á?……”

Hứa Diêu giận tái mặt: “Vấn đề thảo luận phải nghiêm túc, đây là lễ phép cơ bản nhất, hiểu chưa? Đàn anh đàn chị ở đây nghiên cứu vấn đề, ba hồn bảy vía của cậu đều chạy đi đâu a? Hai mắt đăm đăm cứ như động kinh phát tác, dù thế nào, rất không kiên nhẫn được sao?”

Văn Bân trán mồ hôi lạnh chảy ròng, vội vàng cúi đầu ra vẻ đáng thương: “Ngượng ngùng rồi, đàn chị, em mới vừa thất thần.”

Dư quang nhìn đến Từ Phong bên cạnh, hắn như trước nhàn nhã lật tư liệu trong tay.

Văn Bân trong lòng một trận buồn bực, còn tưởng rằng hắn sẽ nói hỗ trợ chứ, hắn biết rất rõ mình tối hôm qua ba giờ mới lên giường ngủ, hôm nay năm giờ đã thức dậy……

Chính là bởi vì hắn, mình mới tâm thần không yên.

Văn Bân oán hận mắng hắn một câu, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Hứa Diêu thấy cậu một bộ biểu tình phẫn nộ, ánh mắt lạnh lùng: “Không phục?”

“A? Không phải……”

“Văn Bân, cậu tối hôm qua có phải ôm gấu trúc ngủ hay không, hôm nay sao lại ra bộ dạng như nó. Cậu đây từ loại khỉ lông vàng động vật bảo hộ cấp một, trực tiếp bay vọt đến cấp quốc bảo đúng không?”

Chị hai đây khí tràng thực khủng bố, có lẽ chính là bị giáo sư áp bách lâu ngày làm cho tâm lý vặn vẹo trong truyền thuyết?

Văn Bân cảm thấy chính mình vẫn không cần đắc tội chị ta thì tốt hơn, vội vàng gục đầu xuống, ngoan ngoãn giải thích: “Đàn chị thực xin lỗi, em là ngủ không ngon, tinh thần không tốt.”

“Đàn chị giáo huấn cậu, cậu không tiếp thu sai, còn vẻ mặt đằng đằng sát khí, như thế nào, rất không phục?” Hứa Diêu đứng lên.

Văn Bân còn tưởng rằng cô muốn đánh người, cổ co rụt lại: “Đàn chị ngài hiểu lầm, em không phải không phục, mặt của em vốn như vậy, trời sinh mang theo sát khí, hắc hắc.”

Sát khí đó cũng không phải nhằm vào chị nha, rõ ràng là hướng về phía sinh vật họ Từ “vẻ mặt nhàn nhã chuyện không liên quan mình ” bên cạnh , đáng tiếc sát khí quá cường đại, làm ngài ngộ thương rồi.

Thật lâu sau, Hứa Diêu mới bất đắc dĩ thở dài: “Ngớ ngẩn thật.”

Văn Bân cợt nhả nói: “Hắc hắc, đàn chị ngài cũng đừng tức giận, đại nhân không so đo tiểu nhân mà.”

Hứa Diêu khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Cậu nghĩ rằng tôi thích quản cậu! Nhìn cậu bộ dáng kém, tựa như bị người ta giết cha đoạt vợ vậy. Tôi cho cậu biết, may mắn hôm nay chỉ là mấy người chúng ta họp, nếu có giáo sư ở đây, cậu như vậy đã sớm bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu rồi, về sau chuyên tâm chút cho tôi!” Nói xong, dùng bút máy gõ bàn: “Nghe thấy chưa? Phản ứng coi!”

“Dạ…… Đã biết, về sau nhất định chuyên tâm!” Văn Bân lập tức phản ứng, gật đầu như đập tỏi.

Hứa Diêu mắt trợn trắng, “Cứ như vậy đi, tất cả làm, hôm nào liên hệ sau.”

Nói xong, lại quay đầu hướng Từ Phong nói: “Còn cậu! Cậu là đàn anh tôi không cần nói cậu, ba hồn bảy vía của cậu cũng mau mau tìm về đi.”

Từ Phong mỉm cười: “Đàn em giáo huấn thực đúng, biết sai rồi.”

“Hừ, đi thôi.” Hứa Diêu tức giận đến hít vào một hơi thật dài: “Lưu Ba! Cậu lại phát ngốc cái gì! Còn không mau lên?”

Lưu Ba vội vàng từ trên ghế ngồi bắn lên, thân thể như súng bắn đạn nháy mắt thẳng: "Đàn chị, ha ha, em mời chị ăn cơm trưa ạ, đi thôi đi thôi." Nói xong liền ngoan ngoãn đi theo sau Hứa Diêu, tựa như tiểu thái giám đi theo Từ Hi thái hậu, cúi thấp đầu ra cửa.

Còn lại hai người, xấu hổ trầm mặc.

Từ Phong tự cố tự lật tư liệu trong tay, thật lâu sau, mới thản nhiên nói: "Cậu tối hôm qua không ngủ?"

"Uhm."

"Vậy cậu đi về trước đi, ngủ ngon một giấc."

"Vậy…… Anh sao?"

"Tôi với Hạ Phong hẹn rồi, ra ngoài dạo một lát."

"Đàn anh thật đúng là có tinh lực, ha ha……" Văn Bân cười gượng hai tiếng, tiếp nhận kẹp văn kiện Từ Phong đưa qua, "Sẽ không lại muốn đi crazy chứ?"

"Ngày mai chúng ta chính thức bắt đầu đẩy nhanh tốc độ làm đầu đề, đến lúc đó có thể phải thức đêm." Từ Phong dừng một lát, liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, thản nhiên nói: "Đêm nay là một đêm cuối cùng, tôi lại đi thả lỏng một chút."

Văn Bân trừng lớn ánh mắt: "Thả…… Thả lỏng? !"

"Ờ, cậu đi chứ?"

"Tui……"

"Tôi đây đi trước."

Từ Phong nói xong, liền xoay người đi xuống lầu.

Chờ sau khi Từ Phong thật sự biến mất từ trước mắt, Văn Bân mới ủ rũ ngồi lại trên ghế, ngồi một hồi lại đứng lên, chạy đến trước cửa sổ sát sàn thật to, trông bóng dáng Từ Phong xuất hiện ở dưới lầu, đi đến bãi đỗ xe bên cạnh, sau đó chiếc xe thể thao quen thuộc kia được mở ra.

Hỗn đản, ngày hôm qua mới vừa chơi một đêm, hôm nay lại đi, cũng không sợ chết ở trên giường? ! Thật sự là biến thái, sinh viên trong trường lái cái xe loại này, cư nhiên không ai quản!

Âm thầm nguyền rủa hắn, kẹp văn kiện cũng bị nắm đến vặn vẹo thay đổi hình, vừa nhìn chiếc xe ấy dần dần biến mất ở trong tầm mắt, Văn Bân trong lòng vẫn là một trận khoảng không lạc lõng, như là bị cứng rắn đào khoét một phần.

Một mình cúi đầu trở lại ký túc xá, nấu mì ăn liền trong nồi, nhớ tới người nọ từng nửa đêm thức dậy nấu cơm cho mình, vẻ mặt lạnh lùng nói"Ăn mì ăn liền đối thân thể" không tốt, Văn Bân trong lòng lại một trận buồn bực.

Lang thôn hổ yết nuốt bát mì ăn liền đó, một mình nhàm chán ở trong phòng ngẩn người, thật lâu sau mới như trút giận mở máy tính, đổ bộ game.

Nguyên bản cảm thấy thăng cấp rất có ý tứ, hiện tại, bản thân đánh hoa cỏ này, đúng như theo lời của Chu Châu —— phi thường ngây thơ, hơn nữa không thú vị.

Trong diện hảo hữu mọi người không chơi, một mình mình lẻ loi ở đầm lầy tử vong bồi cá sấu, ngồi sau một lúc lâu, xem cá sấu đây bộ dạng ghê tởm như vậy, Văn Bân càng cảm thấy phiền lòng.

Đóng game lại mở trang web nơi nơi đi bừa, đi đến diễn đàn Tiên giới, tay run lên, điểm nút đăng kí.

Dùng nick Hào Hoa Phong Nhã đăng kí hội viên Tiên giới công hội , ở các khối gian tự do xuyên qua, ở Thanh Phong Các thấy có người đồn đoán chuyện, nói Hạ Phong lại ở trong game tìm người vợ, cả ngày tra tấn người ta, bà vợ y Khiếu Liệt hỏa liệu nguyên. (liệu nguyên: lửa cháy lan đồng cỏ)

Văn Bân cảm thấy trong lòng mình hoả, cũng muốn lửa cháy mạnh lan đồng cỏ.

Lấy nước đá đổ vài ngụm, co rút khóe miệng, tắt đi trang web, đối tên Hạ Phong kia theo khinh bỉ thái độ cấp thấp nhất, trực tiếp kéo lên đến chán ghét cấp cao nhất

Dù không biết sao lại thế này, đối Hạ Phong người nọ một chút hảo cảm đều chẳng có, chẳng sợ y là thầy giáo, Văn Bân như trước cảm thấy cái loại người này làm thầy —— quả thực là vũ nhục từ thầy này! Còn cùng Từ Phong liên hợp lừa gạt mình, thật sự là nên xuống địa ngục một trăm lần.

Từ Phong sao lại cùng y quan hệ tốt như vậy, cái loại người cặn bã này…… Có lẽ hai người bọn họ cũng không phải thứ tốt, cho nên mới vật họp theo loài.

Càng nghĩ càng giận, từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên, đóng máy tính, cầm di động và ví rồi phóng ra bên ngoài ——

Tuy là chạng vạng, ngày hè thời tiết như trước thập phần nóng bức, Văn Bân chạy hơn nửa giờ, trên người ra một tầng mồ hôi.

Đi đến nửa đường mới đột nhiên kinh giác, đây là đường đi crazy.

Văn Bân gãi gãi đầu, dừng bước lại, vì sao muốn đi chứ, chẳng lẽ muốn hiện trường quan sát hắn cùng người khác thân thiết?

Cắn chặt răng, dù sao cũng đi một nửa rồi, quay đầu lại cũng rất không tiền đồ, vậy tiếp tục đi tiếp thôi.

Rất nhanh đi tới mục đích, xa xa thấy một bảng hiệu lớn viết crazy, kỳ quái chính là, kia cũng không phải một quán bar, bên trong ngược lại ngồi rất nhiều người, nhàn nhã ăn đồ ngọt.

Văn Bân hơi nghi hoặc, đi vào, trên menu bên trong viết chính là đại lí đồ ngọt Grazy, cửa nguyên bản chữ G biến thành C, chỉ vì bảng hiệu ấy năm tháng đã lâu, nguyên cớ một nét dựng thẳng bóc ra.

Nguyên lai là đi nhầm chỗ à……

Văn Bân vừa định quay đầu rời cửa, lại bị một thanh âm quen thuộc gọi lại.

"Văn Bân?"

Xoay đầu, thấy Nhạc Điềm Điềm ngồi ở góc phòng ngoắc mình, bên cạnh còn bạn trai mới của nhỏ đang ngồi.

Văn Bân kiên trì đi tới, rộng rãi cười cười: "Nguyên lai là mấy người a, ra đây ăn đồ ngọt?"

Nhạc Điềm Điềm gật gật đầu, sau đó tiến đến bên tai nam sinh kia nhẹ giọng nói mấy câu, nam sinh kia mỉm cười, đứng dậy đi ra.

Văn Bân chỉ cảm thấy da đầu một trận run lên, con nhỏ đó, đem bạn trai hiện tại né đi, quang minh chính đại trước mặt bạn trai tán dóc, cũng quá lì mà, không sợ người ta ghen?

Nhạc Điềm Điềm lại vẻ mặt không sao cả: "Chọn đồ, tui mời khách."

"Ờ, tây mễ lộ (*)." Thấy nam sinh kia đi xa, Văn Bân cũng không khách khí, chọn đồ uống bình thường thích nhất, sau đó cười hì hì hướng Nhạc Điềm Điềm hỏi: "Làm sao vậy, con nhóc bà không phải rốt cuộc phát hiện tui mới là bạn trai hoàn mỹ, muốn đem người nọ đá, hai ta nối lại tình xưa à?"

Nhạc Điềm Điềm mỉm cười: "Đúng vậy đúng vậy, ông hoàn mỹ, ông rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức tui muốn nắm nát cái mặt thối của ông."

Văn Bân sờ sờ cằm: "Phải không, tui đã nói, tui kỳ thật rất tốt." Mặt dày trêu chọc, gặp Nhạc Điềm Điềm rất nghiêm túc, Văn Bân mới thay đổi ngữ khí, đứng đắn nói: "Bất quá thì, tui cũng lòng dạ trống trải vậy, đàn ông thực rộng rãi , bà đã tìm được người thích hợp hơn, tui đây nhất định là phải chúc phúc bà." Gặp Nhạc Điềm Điềm không phản ứng, Văn Bân cười khan nói: "Bà có chuyện mau mau nói a, không sợ cậu ta ghen?"

Nhạc Điềm Điềm không nói lời nào, cúi đầu im lặng uống chè đậu xanh.

Văn Bân nhức đầu: "Kỳ thật tui cũng nên tìm bà tâm sự, hai ta với nhau ba năm, chờ bây giờ chia tay, tui mới đột nhiên cảm thấy được, trước kia đối với bà vẫn chưa tốt, ha ha, thật khó cho bà, nhịn tui lâu như

vậy, cho nên hiện tại tui vẫn thực hy vọng bà có thể hạnh phúc, tương lai khi kết hôn sinh con, đừng quên thông báo tui một tiếng."

Nhạc Điềm Điềm ngẩng đầu lên, chuyển đề tài: "Ông làm bạn trai tui ba năm, chưa bao giờ biết tui có người anh trai, đúng không?"

Văn Bân sửng sốt, "A?"

"A cái rắm! Ảnh là anh của tui. Tui với ông chia tay cũng do tui phải xuất ngoại, ngày mai cất cánh." Nhạc Điềm Điềm trở mình xem thường.

Văn Bân nhức đầu: "Ách, Vậy lần trước ở trên đường trường đụng phải, bà cố ý nói như vậy……"

"Đây không phải là…… Từ Phong ở bên cạnh ông sao." Nhạc Điềm Điềm nụ cười có chút chua xót.

Nghe thấy tên Từ Phong, Văn Bân chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ nháy mắt đứng dậy, trong lòng lại như kim đâm khó chịu.

Có chút không yên hỏi: "Liên quan gì anh ta?"

"Tui đã muốn quyết định phải rời khỏi, cũng không cần phải nói những điều ông khó chịu, vui vẻ ở chung với đàn anh ông đi." Nhạc Điềm Điềm đứng lên, đi ra ngoài.

Văn Bân khụ một tiếng, đuổi theo: "Con bé này, nói một nửa không phúc hậu nhất, bà đây không phải cố ý cào ngứa sao?"

Sắc trời đã tối, đèn đường đều sáng, thành thị cảnh đêm xinh đẹp như trước, từng dắt tay đi qua quãng đoạn này, hiện tại tâm tình cũng khác .

Nhạc Điềm Điềm vẫn trầm mặc không nói, Văn Bân trực giác có một số việc cùng Từ Phong có liên quan, Nhạc Điềm Điềm biết, nhưng nhỏ không nói, chính mình cũng không có biện pháp, đành phải dùng sức vò đầu.

Thật lâu sau, Nhạc Điềm Điềm mới đột nhiên nói: "Tui từng tại quán đồ ngọt này, đợi ông một buổi tối. Ông lợn chết này."

"A? Làm sao có thể, bà nói giỡn hả? !"

Nhạc Điềm Điềm bất đắc dĩ cười: "Ông a, luôn vô tâm vô phế."

"Ha ha, đó cũng chung quy so với lòng lang dạ sói tốt hơn thôi." Văn Bân có chút xấu hổ nói.

Nhạc Điềm Điềm dừng một lát, tiếp tục nói: "Trước kia, ở khu vui chơi, tui rống lớn tiếng một tí, ông liền điên cuồng mắt trợn trắng mắng tui chưa thấy qua việc đời; ở cửa hàng đi dạo lâu một tí, ông đã nói phụ nữ thực phiền toái, mua quần áo lại không mặc lãng phí tiền……"

"Chẳng lẽ thời điểm bà ở trên tàu lượn kêu to như giết heo, tui phải nói ' em rống kêu to thật đáng yêu ' sao? Thứ giả dối buồn nôn này, tui mới không thể làm được." Văn Bân nhún nhún vai.

Nhạc Điềm Điềm dừng bước lại, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: "Văn Bân, ông kỳ thật là một người rất ngu, ông căn bản không hiểu cái gì là yêu, không hiểu đi quan tâm người khác."

Văn Bân bị nhỏ nhìn có chút chột dạ: "Đừng đi theo tui nói Quỳnh Dao, ai nói tui không hiểu ?"

"Ông từng có cảm giác tâm động sao, thời điểm không thấy một người sẽ nhớ người ấy, nhìn thấy lúc sau sẽ cảm thấy tim đập mãnh liệt, cùng người ấy lưu lại một chỗ, sẽ cảm thấy rất vui vẻ, không tự chủ được muốn quan tâm người ấy." (người ấy ở đây chỉ phái nam =))~)

Văn Bân sửng sốt, chính mình hiện tại có phải đang nhớ tới hỗn đãn nào đó theo người khác lêu lổng không? Có phải nhìn thấy hắn sau đó tim sẽ đập mãnh liệt không?

"Kháo, đó kêu kích thích! Thời điểm sợ hãi hoặc chán ghét một người, tim cũng sẽ đập mãnh liệt! Bình thường, tui ngồi tàu lượn siêu tốc tim cũng đập nhanh, chẳng lẽ tui thích ăn nằm với tàu lượn hay sao." Cố ý rống lớn tiếng, như đang che dấu nội tâm bối rối, "Bà đừng theo tui kiểu buồn nôn này, bà cũng không phải không biết, lão tử ghét nhất bị miệng đầy tình yêu a, có phiền hay không."

Nhạc Điềm Điềm lẳng lặng nhìn cậu, nhìn đến Văn Bân rốt cuộc an tĩnh lại, lúc này mới chăm chú hỏi: "Vậy ông từng thích tui chưa?"

Văn Bân thấy môi nhỏ càng ngày càng gần, giống như muốn hôn lên đây, da đầu một trận run lên, cứng ngắc nghiêng đầu đi.

Nhạc Điềm Điềm cười cười, kéo ra khoảng cách.

Văn Bân cười khan nói: "Bà…… Màu son môi rất đẹp, ha ha."

"Ông nhìn nhầm, tui không son."

"A……" Văn Bân có chút xấu hổ gãi đầu: "Hai ta nếu đã muốn chia tay, còn rối rắm như vậy kỳ thật rất kỳ quái, hay rõ ràng chút đi, về sau vẫn là bạn bè." Vê vê ngón tay, chỉ cảm thấy trán xuất một tầng mồ hôi lạnh, vươn tay ra, nghĩ muốn bạn tốt đến cái nghi thức tạm biệt.

Nhạc Điềm Điềm hai tay vẫn ôm trước ngực, lạnh lùng nói: "Hôn tạm biệt cũng không thể sao? Tui ngày mai sẽ lên máy bay, về sau nói không chừng không thể gặp lại."

Văn Bân cười chê nói: "Tui chưa đánh răng."

Nhạc Điềm Điềm bị tức rồi, trầm mặc thật lâu sau, rốt cuộc bùng nổ: "Cư nhiên với ông nói chuyện yêu đương ba năm, tui là người phụ nữ thất bại nhất trên thế giới a! Ông tên hỗn đản thằng nhóc thúi này, khi quen với ông ông cả ngày ôm máy tính chơi game, mỗi lần hẹn ông đi ra ông đều vẻ mặt siêu cấp không kiên nhẫn! Quả thực lãng phí năm tháng của tui! Người đi thích ông, đều là người không có việc gì thiếu đánh, tìm tự ngược!"

Phát tiết xong rồi, thần sắc ảm đạm, khe khẽ thở dài: "Tui rời đi, hy vọng ông có thể hạnh phúc, tui cũng đi tìm người tốt hơn!"

Văn Bân mắt trắng: "Tạm biệt."

Văn Bân lăng lăng đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Nhạc Điềm Điềm, chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

Mái tóc nhỏ cột trên đầu, đã dài tới phần eo —— mình đã bao lâu không quan tâm đến nhỏ, ngay cả tóc nhỏ dài ra sao đều chưa chú ý tới.

Trong lòng cũng không biết làm sao vậy, ê ẩm chát chát, có lẽ, con nhóc đó tuy rằng tác phong hơi cọp mẹ, cẩn thận nghĩ đến, kỳ thật rất đáng yêu.

Chính mình không có hảo hảo quý trọng nhỏ, là sơ suất, hay —— thật sự, không thích nhỏ?

Chính là vừa rồi khi nhắc tới Từ Phong loại tâm tình không được tự nhiên này, sao lại thế này?

Xoay người muốn chạy, lại phát hiện địa phương mình đứng, chính là cửa quán bar crazy nguyên bản muốn đi.

Trên bảng hiệu thật to, kiểu chữ kiêu ngạo, đèn nê ông chớp tắt chói mắt, vừa thấy liền phi thường thích hợp hưởng lạc.

Văn Bân cắn chặt răng, kiên trì đi vào.

Trong quán bar ngọn đèn lóe chói mắt, màu sắc rực rỡ, làm cho người ta hoa cả mắt.

Người nhiều lắm căn bản phân không rõ phương hướng, càng không thể tìm tới bóng dáng Từ Phong.

Văn Bân rón ra rón rén đi vào, tìm được chỗ ngồi trong góc phòng, trái phải ngóng một lượt, không khỏi bị cảnh nơi này làm sốc ——

Cách vách hai người đàn ông ôm hôn môi nhau, trong đó một người còn nắm tay càn quấy đặt ở trên mông người kia cọ xát; bên kia, một người đàn ông yêu trong yêu quái ngồi ở trên đùi một người khác, ngón tay ở trên người gã sờ tới sờ lui, hai người miệng hàm chứa rượu, anh uy em em uy anh cũng không chán.

Văn Bân lui ở trong góc, chỉ cảm thấy toàn thân như bị ném vào hầm băng lạnh xuyên thấu.

"Tao kháo, nơi này là chốn yêu quái tụ tập sao? Mấy người này sao lại đều biến thái như vậy a! Tên hỗn đản ấy cư nhiên tới chỗ thế này thả lỏng, hắn đầu óc có bệnh sao."

Văn Bân vốn thanh âm rất nhỏ, chỉ lén trộm nguyền rủa mà thôi, trong quán rượu lúc này lại bật nhạc, ắt hẳn sẽ không bị nghe được mới đúng.

Đáng tiếc, Văn Bân xui xẻo cũng không có chú ý tới, sau lưng sô pha chỗ mình ngồi cư nhiên có người.

"Thằng nhóc kia, nếu vào được nơi yêu quái tụ tập, còn muốn sống sót đi ra ngoài sao?"

Thanh âm khiến người ta sởn tóc gáy đột nhiên vang lên sau tai, làm cho Văn Bân sợ tới mức nháy mắt cứng đờ.

Trừng lớn mắt, chỉ thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đẹp trai, khóe miệng nhếch lên, cười phi thường tà ác.

" Đưa cậu ta vào phòng tôi."

"Vâng, ông chủ."

Chóp mũi ngửi được một cỗ mùi kỳ quái, Văn Bân cảm thấy toàn thân vô lực, chỉ có thể trừng lớn mắt, mặc cho mình bị người ta như túm gà con bắt lại, đi sâu vào trong quán bar…..

……

(*) Tây mễ lộ:

(Tây mễ: gạo Tây (??) – lộ: nước (có qua chưng cất))

trong tiếng anh là tapioca *còn tiếng Việt yêm hok biết, ăn chứ có bao giờ để ý XD~*

40. Chương 40: Kích Thích Trong Quán Rượu

Chờ thời điểm Văn Bân tỉnh táo lại, chính mình đã bị ném lên giường kingsize tuyết trắng, ngửa lên như con ếch chờ phẫu thuật.

Giương mắt nhìn, trên tường treo đầy roi da, cây gậy, còn có đủ loại đạo cụ kim loại tỏa sáng kim, khiến cho người ta lông tơ sống lưng dựng thẳng.

Nhớ mang máng có người gọi gã là ông chủ, bản thân sẽ không xui xẻo đi chọc rắn độc chứ? Bọn rắn độc này sẽ không trùng hợp có ham mê biến thái đi?

Văn Bân cảm thấy ai thán, ánh mắt lướt qua một vòng, đem tình hình trong phòng đại khái hiểu biết một phen, trong lòng bắt đầu cân nhắc chạy trốn như thế nào.

Tứ chi đều bị cột tại trên giường.

Cái giường lớn dọa người, cái đệm dưới thân cũng phi thường mềm, hơi động một tí, thân thể sẽ lún vào trong giường, tiếng vang kẽo kẹt kẽo kẹt cực giống nhạc đệm khi vận động nào đó.

Văn Bân trong lòng thấy lạnh cả người, tránh tránh, tứ chi lại bị kéo càng chặc hơn, thân thể bị kéo dắt, bày ra hình chữ đại.

Ngoài phòng một trận động tĩnh rất nhỏ, có người vào.

Văn Bân nhắm mắt lại giả chết.

Người nọ đi đến bên giường, thưởng thức tư thế ngủ của Văn Bân hồi lâu, lúc này mới chậc chậc tán thưởng nói: "Dáng người không tồi nhỉ, làn da non non, lông mi thật dài —— còn đang nhẹ phát run, chậc chậc, giả bộ cũng không có trình độ."

Văn Bân mở to mắt, gặp tên đàn ông kia vẻ mặt tà ác tươi cười, trong tay còn cầm ống tiêm, bên trong có hơn phân nửa chất lỏng trong suốt ……

"Anh…… Anh muốn làm chi?"

Người nọ cầm kim tiêm gần hơn, còn cố ý ở chóp mũi Văn Bân lúc ẩn lúc hiện.

Văn Bân trừng lớn mắt: "Anh…… cho tôi cái gì vậy?…… Thuốc độc hay ma tuý?"

Người nọ nhẹ mỉm cười, vươn ngón trỏ, ám muội chà mũi Văn Bân: "Ngốc, không phải thuốc độc, cũng không phải ma tuý, chính là…… thứ sẽ làm cưng thực thoải mái nga."

Văn Bân ngẩn người, phản ứng đến gã nói cái gì, sau nháy mắt bắn người lên, lại bởi vì tứ chi bị chế trụ, chỉ có thể cong lưng như cá sắp ngáp, sau đó lại co trở lại.

Văn Bân tức giận đến chửi ầm lên: "Mày có bệnh a! Buông, mẹ kiếp, mày dám động tao thử coi, tao đào phần mộ mười tám đời tổ tiên mày!"

"Tốt, cưng đi đào thử xem, ta rất thích khảo cổ, không biết trong phần mộ tổ tiên nhà ta có thứ gì chơi vui không."

Người nọ nói xong, vươn tay ra, đặt ở trước ngực Văn Bân, bắt đầu nhẹ nhàng cởi nút áo Văn Bân.

Một cúc một cúc, cởi thật chậm, tựa hồ đang hưởng thụ quá trình Văn Bân phẫn nộ .

Văn Bân đem mười tám đời tổ tông đều ân cần thăm hỏi một lần lúc sau…… Áo cũng bị giải khai hoàn toàn, lộ ra làn da trắng nõn, ở dưới ngọn đèn thoáng mờ tối càng lộ ra mê người.

Văn Bân nhắm mắt lại, cắn chặt răng……

Trong lòng âm thầm cân nhắc, phòng này không biết ở đâu, ắt hẳn không ai ngang qua, dù cho quát hư yết hầu cũng sẽ không có người đến cứu.

Nếu để gã làm ẩu, chính mình càng không thể sống khá giả.

Nếu không, cứng rắn không được thì tới mềm yếu, thử làm cho đối phương mất đi cảnh giác, sau đó còn nghĩ biện pháp chạy trốn?

"Ha hả, đại ca, có chuyện hảo hảo nói thôi." Văn Bân bài trừ vẻ tươi cười xán lạn giả bộ đáng yêu, đáng tiếc cười hơi vặn vẹo.

"Ừ, mau mau nói, ta bề bộn nhiều việc." Người nọ vẻ mặt xem kịch vui.

Văn Bân ho khan một tiếng: "Kỳ thật, em đây thật sự rất xui xẻo, hai ngày trước nha, theo người ta chơi NP, kết quả liền nhiễm bệnh sida, bạn trai em cũng bởi này mà đá em đi, em một mình lưu lạc đến thành phố này, lại nhiễm cúm gia cầm với bệnh giang mai. Em cảm thấy con người anh rất tốt, không muốn liên lụy anh, anh muốn chơi, cũng nên tìm người không bệnh, sạch sẽ chút nè, bằng không em chết cũng sẽ không an lòng, em sẽ áy náy……"

Tuy rằng thần sắc vẻ mặt thống khổ, nhưng nước mắt thật sự không bài trừ được, Văn Bân đành phải rũ xuống mi mắt làm bộ khổ sở, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Người nọ trầm mặc thật lâu sau, đột nhiên khẽ bật cười, sau đó chớp mắt mấy cái, nói: "Không quan hệ, ta rất thích ý —— trở thành người đàn ông cuối cùng trước khi chết của cưng, trước khi cưng rời nhân thế, ta sẽ cho cưng hưởng thụ một đêm khoái trá nhất trong đời , được hơm?"

Nói xong, càng đưa ống tiêm gần chút.

Được cái thí! Văn Bân trong lòng nguyền rủa, gặp ống tiêm kia ở trước mắt mình, sợ tới mức rụt lui cổ.

"Đừng đừng…… Đại, đại ca, ngài bộ dạng đẹp như vầy, dáng người cũng chuẩn thế này, cứ như thiên tiên, ở với tên côn đồ như em đây, sẽ vũ nhục anh."

"Không quan hệ, ta cứ thích cưng vũ nhục ta."

Văn Bân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tên hỗn đản này sao lại như mèo đùa chuột, còn vẻ mặt nhàn nhã nữa chứ.

Xem ra là tên già lọc lõi, chính mình muốn nói gã thả người, tuyệt đối là —— không thể nào!

Mắt thấy kim kia sẽ đâm lên cánh tay, Văn Bân cắn răng một cái, nhắm mắt.

"Lão tử thích kịch liệt chút, anh mở còng tay tí, mình đổi trình độ khó cao hơn chút, tư thế kích thích, được chứ? !"

Người nọ bất động, trầm mặc thật lâu lúc sau, mới vươn ngón tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Văn Bân: "Có thể nào."

Nói xong, ngón tay chuyển qua bên hông, muốn cởi dây lưng của Văn Bân.

Tiếng vang thanh thúy khiến cho Văn Bân toàn thân run lên, theo "Xoát" một tiếng, dây lưng bị rút ra, khóa kéo trên quần cũng bị gã kéo ra, thanh âm chói tai khiến Văn Bân tức giận đến mạch máu toàn thân đều muốn bạo liệt……

Người nọ cúi thân xuống, ở bên tai Văn Bân nhẹ nhàng thổi khí: "Dáng người thật không tồi, chính là quần chip này, hoa văn hình con mèo nhỏ phía trên hơi chướng mắt nhỉ, không bằng chúng ta đổi bộ khác mặc?"

Vừa nói, ngón tay đặt ở mép quần lót……

Di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông quen thuộc , là tên hỗn đản Từ Phong.

Hiện tại nghe tới, đặc biệt chói tai.

Văn Bân lấy lại bình tĩnh, lại phát hiện, di động trước mềm, gã đàn ông nắm trong lòng bàn tay thưởng thức, căn bản không có điện báo.

Chính là ảo giác?

Cũng đúng, Từ Phong không có khả năng gọi điện thoại cho mình, tên khốn kiếp kia giờ phút này đang ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt!

Có lẽ ngay tại trong quán crazy này, hoặc dẫn người vừa lòng tới khách sạn gần đây, sau đó cũng giống như tên biến thái trước mặt, mang theo vẻ tươi cười biến thái, lột đồ người nọ ra!

Nhưng mà giờ phút này, đột nhiên nghĩ đến hắn, vậy nguyên nhân gì?

Bị người xem như đồ vật đánh giá, cảm giác phẫn nộ và sỉ nhục kiểu này, trướng trong ngực phát đau.

Thời điểm bị người vũ nhục …… lại nhớ tới người nọ cũng từng vũ nhục mình như vậy —— Từ Phong.

Khi dễ người sẽ rất có cảm giác thành tựu sao? Trách không được gã đàn ông đè trên người lúc này, cũng là vẻ mặt tươi cười, dường như cảm thấy chơi rất vui.

Giống như đúc lúc trước Từ Phong rửa miệng cho mình, tươi cười đùa bỡn …..

Văn Bân trái tim bị tóm chặt, một trận đau đớn.

Ngọn đèn đỉnh đầu làm cho người ta choáng váng, toả xuống gã đàn ông xa lạ này thành mảng lớn bóng mờ, còn có cái loại hơi thở tà ác trên người này, càng khiến người ta sợ hãi……

Văn Bân nghiêng đầu đi, bắt đầu kịch liệt giãy giụa!

Chỗ bị khoá lại cũng bị ghìm ra vài đường hồng ngân rõ ràng ——

Như dã thú thụ thương, kịch liệt giãy giụa. Hai mắt cũng bởi vì kích động mà nhuộm thành màu đỏ.

"Mẹ tụi mày biến thái! Đồ cặn bã! Tao nguyền rủa mày ngày mai rời cửa bị xe đụng chết! Mày tên cầm thú rùa vương bát đản này! Ba mẹ mày nhất định sẽ cảm thấy thẹn đứa con như mày! Không biết mày họ gì, mày đem tổ tông mười tám đời nhà mày không còn mặt mũi !"

"Ta họ Diệp, tất cả mọi người gọi ta Nhị Thiểu, cưng cũng có thể gọi như vậy nga." Người nọ thật sự là da mặt dày như tường thành, bị mắng một trận như vầy, cư nhiên vẻ mặt còn nhàn nhã.

Bị gã ngữ khí nhàn nhã cắt ngang, Văn Bân tức giận đến run cả người, "Họ Diệp Nhị Thiểu! Mày mặt người dạ thú! Xã hội bại hoại, địa cầu rác rưởi! Mày còn sống lãng phí dưỡng khí, chết lãng phí đất đai! Mày cũng không xứng gọi người, mày ngay cả heo cũng không bằng! Mày chính là động vật đơn bào chưa tiến hoá, Mày trong đầu nhồi đầy phân!……"

Diệp Kính Huy nhún nhún vai: "Uy, ta cũng chưa làm cái gì, cưng lại đem ta mắng thành như vậy, ta thực vô tội nha."

"Vô tội cái rắm! Mày đầu óc có bệnh……"

"Nếu đều bị cưng mắng, ta đây hay là thu hồi tí phí tổn thì tốt hơn." Diệp Kính Huy khóe miệng nhẹ nhếch lên, đem chất lỏng trong ống tiêm tiêm vào cơ thể Văn Bân.

Châm chọc khơi mào làn da, thứ cảm giác mát lạnh sởn tóc gáy này, còn nỗi sợ hãi nhìn chất lỏng trong suốt chậm rãi bị đẩy vào thân thể ——

Văn Bân an tĩnh lại, cũng không mắng, chính là quay đầu đi chỗ khác, bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.

Nắm nắm tay, nghĩ muốn lui thân thể, lại bởi vì bị kiềm chế tứ chi, chỉ có thể xấu hổ hiện ra bày ra hình chữ đại, cắn chặt môi.

Diệp Kính Huy mỉm cười, ra ngoài phòng, lúc này mới cầm nhấn tiếp chiếc di động của Văn Bân trong tay, thản nhiên nói: "Nghe đủ sao?"

thanh âm trả lời bên kia rớt đến băng điểm, lạnh lẽo dọa người: "anh dám chạm cậu ta thử xem!"

"Nga ~~" Diệp Kính Huy khẽ cười lên: "Từ Phong a, khẩu vị của cậu thật sự khiến tôi khiếp sợ, tên nhóc kia mắng người ta…… Chậc chậc, tổ tiên Diệp gia tôi đều đã bị cậu ta cáu tới. Cậu ta còn hướng mặt tôi mắng chửi chỗ này của tôi là trại tập trung yêu quái, tôi đây yêu quái cầm đầu, nếu không cho cậu ta chút giáo huấn, cũng quá cô phụ danh hiệu cậu ta cho tôi đúng không." Cười tủm tỉm, di động đổi đến tay kia: "Lại đây đi, đằng sau phòng VIP số 12, cho cậu cơ hội quan sát hiện trường a."

Văn Bân còn tại trong phòng mắng không ngừng, mắng xong tổ tông mười tám đời, bắt đầu công kích bộ phận toàn thân Diệp Kính Huy .

Con mắt giống bóng đèn, miệng giống quỷ hút máu, cái mũi giống cao ốc sụp đổ, lỗ tai giống Trư Bát Giới……

Diệp Kính Huy buồn cười nhìn Văn Bân cúi thấp đầu"Lầm bầm lầu bầu" thấp giọng mắng , thấy bộ dạng cậu nhẹ nhàng run rẩy, lại ra vẻ hung hãn mắng không ngừng, đột nhiên cảm thấy —— cũng rất đáng yêu nha, khiến người ta nghĩ muốn hung hăng chà đạp một tí.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, vào cửa chính là Hạ Phong và Từ Phong, người trước vẻ mặt ý cười, người sau thì nhìn thấy Văn Bân trên giường, sau đó sắc mặt nháy mắt âm trầm tới cực điểm.

Văn Bân cũng không mắng, toàn thân cứng đờ, lăng lăng nhìn Từ Phong.

"Diệp tiên sinh khoẻ." Hạ Phong rất có lễ phép chào hỏi.

"Ờ, người này là bạn mấy cậu à, đêm nay cho tôi mượn dùng, như thế nào?"

"Không được, tôi muốn mang cậu ta đi." Từ Phong lạnh lùng nói: "Hiện tại, lập tức, thả cậu ta."

Diệp Kính Huy chau mi: "Nhưng mà này, cậu ta làm cho tôi phi thường mất hứng, tôi muốn giáo huấn cậu ta một lát, cậu muốn dẫn cậu ta đi, cậu là gì của cậu ta chứ?"

"Người yêu."

Văn Bân thời điểm nghe thấy thanh âm người kia đã sớm cứng lại thân thể rồi, lúc này, toàn thân lại kịch liệt run lên một chút.

Sau đó hung hăng trừng mắt liếc nhìn Từ Phong một cái, quay đầu đi chỗ khác, cắn răng.

"Nga ~" Diệp Kính Huy nở nụ cười: "Nhưng mà, tôi không nghĩ thả."

Từ Phong nhìn về phía Diệp Kính Huy, ánh mắt lạnh như băng như kiếm: "Diệp tiên sinh, đừng ép tôi động thủ với anh."

Mặt bình tĩnh, vòng qua Diệp Kính Huy, đi đến bên giường, giải khai còng tay, cởi tây trang phủ trên mình Văn Bân, thuận tay giúp Văn Bân kéo khóa quần.

Muốn ôm lấy Văn Bân, thân thể Văn Bân lại hoàn toàn cứng ngắc.

"Văn Bân." Từ Phong ghé vào tai cậu nhẹ nhàng kêu tên cậu, ngữ khí ôn nhu, "Theo tôi trở về, không có việc gì."

Văn Bân nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể, Từ Phong liền dùng áo khoác bao lấy cậu, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Diệp Kính Huy nhếch lên khóe miệng cười xấu xa, hai tay giao nhau, rồi mới hướng Văn Bân nói: "Uy, nhóc kia, cậu ta nói là bạn trai cưng, là thật sao? Người đàn ông bởi cưng bị bệnh xi-đa liền vứt bỏ, không cần cũng được, hay theo với ta thử xem."

Văn Bân cúi thấp đầu không nói lời nào.

Từ Phong nhẹ nhàng tiếp cận, hôn lên môi trắng bệch của Văn Bân, sau đó quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Vừa lòng ?"

"Không hài lòng, chứng minh quan hệ là phải lẫn nhau thôi, bằng không tôi làm sao biết cậu không phải là bắt buộc cậu ta, tôi cần cam đoan sự an toàn của khách hàng." Dõng dạc nói xong lời vô sỉ, trên mặt như trước mang theo tươi cười tà ác: "Nhóc kia cũng chứng minh một chút xem?"

Diệp Kính Huy vừa dứt lời, Văn Bân nhanh chóng lại gần hôn lên môi Từ Phong, sau đó quay đầu hung tợn nói: "Diệp cặn bã, muốn lão tử cởi quần áo diễn đông cung cho mày không ? ! Mày đủ rồi!"

Diệp Kính Huy sờ sờ cằm, cười đến ý vị thâm trường, trái lại Từ Phong bởi vì Văn Bân chủ động hôn môi, toàn thân đều cứng lại rồi.

Thật lâu sau, Văn Bân mới đẩy Từ Phong cứng đờ, mặt có chút hồng: "Uy, tui chân yếu, anh cõng tui đi."

Từ Phong nghiêm túc gật đầu, động tác khi cõng Văn Bân lên đặc biệt ôn nhu, khoảnh khắc nắm cánh tay cậu tận lực tránh vị trí bị còng tay ghìm hồng, sợ cậu sẽ đau.

Ném cho Diệp Kính Huy một ánh mắt cảnh cáo, lúc này mới bước nhanh đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa"Phanh", đinh tai nhức óc, hiện rõ người nào đó đang tức giận mãnh liệt.

Hạ Phong ở tại chỗ bất đắc dĩ thở dài: "Diệp tiên sinh, anh hình như chơi với lửu rồi."

Diệp Kính Huy cười cười: "Không có biện pháp, tôi gần đây tâm tình kém nha, liền đặc biệt muốn cho người khác tâm tình càng kém hơn tôi, nhóc kia đụng vào họng, chỉ có thể tính cậu ta xui xẻo."

"Nga? Anh chưa chạm cậu chứ? Vừa rồi Từ Phong nghe điện thoại, chính là tức giận đến xanh mặt mà."

"Ờ, lúc cậu ta được chủ động hôn, cũng cao hứng đến toàn thân phát run mà, huề nhau." Khẽ thở dài, lại nói: "Kỳ thật thằng nhóc loại đó không hợp khẩu vị với tôi, miệng đầy thô tục còn mắng tôi là yêu quái, khiến tôi thật sự là rất ngứa tay, dọa cậu ta thôi. Nhưng thật ra Hạ tiên sinh cậu, đối tôi cũng có lực hấp dẫn đấy ~"

"Ha hả, Diệp tiên sinh anh cũng là mị lực bắn ra bốn phía mà."

"Ờ, hôm nào mời cậu tới chỗ tôi vui đùa một chút. Bất quá quán bar tôi, gần đây không bình yên lắm, có vị thanh niên họ Nhạc, cả ngày tới nơi này câu dẫn người, lòng bẩn bị kích thích nhiều lần, bị kích thích, đột nhiên sửa lại khẩu vị có chút mới mẻ, cũng nói không chừng đâu."

"Nhạc Viêm?"

"Nga? Hạ tiên sinh nhận thức cậu ta a." Diệp Kính Huy vẻ mặt ý vị thâm trường tươi cười: "Vậy vừa lúc, lát nữa giúp tôi khuyên cậu ta, ở chỗ này đắc tội nhiều khách nhân của tôi như vậy , việc buôn bán của tôi không tốt, thuận tiện mời cậu ta đi cái, không cần đến kích thích tôi nữa."

Hạ Phong cười càng xán lạn, chính là mang theo chút hơi thở âm trầm.

"Yên tâm, tôi sẽ hảo hảo —— khuyên nhủ cậu ta."

41. Chương 41: Giải Quyết Dược Vật Khơi Gợi Phản Ứng

Từ Phong mở cửa xe, ôm Văn Bân đến chỗ ngồi, cúi người giúp cậu thắt dây an toàn, nhẹ giọng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Văn Bân không trả lời.

"Cậu sao lại tới nơi này?"

Văn Bân như trước trầm mặc không nói lời nào.

Từ Phong liền không hỏi nữa, nắm chặt tay lái, khởi động xe.

Dọc theo đường đi, Văn Bân nãy giờ không nói gì, lui vào trong áo khoác, nhắm mắt lại giả chết.

Từ Phong thì gắt gao nắm tay lái, mặt không chút thay đổi.

Trong lòng lại dư vị nụ hôn của cậu, tuy rằng chính cậu vì mau chóng thoát khỏi từ nơi ấy mới miễn cưỡng làm ra động tác…… Còn làm cho chính mình nội tâm phi thường chấn động.

Đôi môi hơi lạnh dán lên khoé môi mình, vừa chạm vào tức tách, nhưng xúc cảm mềm mại này lại dừng ở bên môi hồi lâu.

Còn có trái tim đình chỉ đập, hô hấp tạm dừng, toàn thân đều cảm giác cứng đờ …… Mối tình đầu ngây ngô tốt đẹp.

Cùng với khi chính mình đè cậu bá đạo hôn môi cảm giác hoàn toàn bất đồng, cậu chỉ một lần chủ động nho nhỏ, liền kích động bản thân thành như vậy, thật sự là hết thuốc chữa mà.

Trách không được Diệp Kính Huy cười thành như vậy.

Nhưng mà……

Tuy biết không thể, vẫn lại hy vọng xa vời tên ngốc Văn Bân này có thể lại chủ động một chút, đến một lần chân chính hôn môi……

Từ Phong ở bên kia tâm viên ý mã, Văn Bân lại tức giận đến nắm chặt nắm tay. (tâm viên ý mã: "cái tâm lăng xăng", chợt vui chợt buồn chợt phấn khởi chợt chán đời)

Tới trường học dừng xe lại, Từ Phong muốn cõng Văn Bân lên lầu, lại bị Văn Bân mặt lãnh nghiêm đẩy ra.

Văn Bân chỉ quấn áo khoác lớn, khập khiễng vào thang máy, Từ Phong theo qua, nghĩ muốn giúp cậu kéo quần áo một chút, tay vừa đụng tới, cậu lại như điện giật lui từng bước.

"Bỏ tay ra."

"Văn Bân……"

"Tôi không muốn nói với anh." Vừa rồi do mắng quá nhiều, yết hầu rất đau, thanh âm Văn Bân khàn khàn dọa người, hướng Từ Phong trở mình xem thường.

Thang máy ngừng, Văn Bân liền không quay đầu lại đi tới ký túc xá.

Từ Phong bước nhanh qua Văn Bân, lấy ra chìa khóa mở cửa, Văn Bân vào cửa, sau thẳng đến phòng ngủ, tiến vào trong chăn quấn chặt mình.

"Hú vía, làm tui sợ muốn chết, Văn Bân cậu mắc gì!" Trong ổ chăn truyền đến thanh âm Lưu Ba .

Từ Phong quay sang đối Lưu Ba nói: “Không có việc gì, cậu ngủ tiếp đi.”

Sau đó tóm lấy Văn Bân, quơ qua phòng ngủ mình.

Do động tác vừa rồi, áo khoác đã sớm lột xuống, Văn Bân lúc này trên thân trần trụi, trên cổ tay còn có dấu vết hồng nhạt, cùng điểm đỏ trước ngực tôn lên nhau, lại có loại tư thái mị hoặc khác.

Hơn nữa gương mặt cậu nhuốm hồng, còn có bởi mồ hôi mà tóc dán tại trán……

Không đợi Từ Phong thưởng thức đủ, Văn Bân một giường, quần cũng không cởi, trực tiếp tiến vào trong ổ chăn, đem mình bao thành bánh chưng.

“Cút ngay, tôi không muốn thấy anh.”

Văn Bân nhắm mắt lại.

Từ Phong trầm mặc thật lâu sau, mới qua nhẹ nhàng sờ sờ tóc Văn Bân: “Cổ tay bị thương còn đau không?”

“Hừ, không cần anh giả từ bi mèo khóc chuột!” Văn Bân quay đầu, không biết có phải do phẫn nộ hay không, sắc mặt dị thường hồng nhuận, hai mắt đo đỏ, tựa như tiểu mèo hoang bị thương.

“Từ Phong, trêu cợt tôi có phải chơi vui lắm không a? Nếu anh đủ rồi hãy thu tay đi, tôi không thể trêu vào các anh, tôi trốn còn chưa được sao?”

Từ Phong nao nao, dường như cậu nghĩ với mình nghĩ, hoàn toàn đi ngược lại ?

Ngón tay cương ở tại chỗ, nói: “Cậu nói bậy bạ gì đó?”

“Khi anh cường hôn tôi, nhìn tôi dáng vẻ phẫn nộ rất có hứng thú đúng không? Anh tới nơi đó tìm người lung tung lên giường, thấy tôi tò mò cùng qua, bị người bắt lại vũ nhục…… Cũng rất hứng thú, chơi được lắm, liền cùng như xem xiếc thú, đúng không?”

Từ Phong trầm mặc không nói.

Văn Bân khàn giọng quát: “Anh có thể thu tay lại ! Tôi tuy đối với đám thông minh anh, cũng không phải mặc cho các anh gây sức ép đùa bỡn!”

“Tôi là người! Tôi cũng có tôn nghiêm, cho dù tôi trong mắt các anh điểm tôn nghiêm chó má này không đáng một đồng! Ở trong mắt các anh đùa bỡn khi dễ tôi cho các anh nhiều cảm giác thành tựu! Nhưng tôi là người, không phải món đồ chơi! Mẹ nó khi chơi tôi có nghĩ tới cảm nhận của tôi hay không! Tôi cũng sẽ khó chịu a……”

Thanh âm lại có chút nghẹn lời, nắm nắm tay, tiếp tục đỏ mắt, làm bộ hung ác gào thét.

“Tôi biết, các anh căn bản không đem tôi để vào mắt, thậm chí không xem tôi là người, cứ như thợ săn chơi đùa con chó con mèo…… Tôi thực tức giận, chính là, tôi tức giận các anh không phải càng vui vẻ sao, có phải cảm thấy bộ dạng tôi tức đỏ mắt rất thú vị hay không.”

“Bị các anh trở thành đồ chơi đùa giỡn, như quả hồng mặc cho niết khi dễ, cường hôn lại lột quần áo……”

“Lão tử sẽ khó chịu !”

Văn Bân ngẩng đầu lên, thân thể dưới tấm chăn nhẹ run rẩy, thanh âm cũng run rẩy, trên mặt tràn đầy thần sắc phẫn nộ bi thương.

Cậu bị tổn thương thật sâu rồi.

Từ Phong biết, ngọn nguồn thương tổn cậu, cũng không phải Diệp Kính Huy hôm nay nhất thời nổi hứng vui đùa, mà là chính hắn đầu sỏ gây nên.

Bởi vì quá mức tưởng niệm nụ hôn năm đó, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cậu không thèm để ý cảm nhận của cậu, cường hôn cậu……

Nhưng cậu không phải đồng tính luyến ái, thậm chí căn bản không nhớ rõ mình, bị một tên đồng tính xa lạ giữ chặt cường hôn, quả thật là một chuyện tổn thương tự tôn.

Hiện tại mới ý thức tới, chính mình lúc trước xúc phạm cậu có bao nhiêu nặng nề —— thương tổn cũng vì lấy danh nghĩa yêu

Tuy rằng Văn Bân người này luôn nói đâu có, thực rộng rãi, giải thích sau này sẽ không để ý, cũng sẽ không tính toán chi li.

Chính là…… đáy lòng cậu kỳ thật rất khó chịu sao?

Ở sâu trong nội tâm vẫn đối "Vũ nhục" lần đó phi thường để ý sao?

Cho nên, hôm nay lại phát sinh sự tình kiểu này, cậu tự nhiên sẽ liên tưởng đến tên Từ Phong đây.

Cũng sẽ thực tự nhiên liên tưởng đến, hôn môi khi đấy cũng giống hôm nay, không để ý cảm nhận của cậu —— đùa bỡn.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Không nói đến Diệp Kính Huy hôm nay chỉ đùa cậu, căn bản không có ác ý —— muốn đổi thành người khác, chính mình khẳng định sẽ đem tên đó chặt tám khối!

Chính mình lúc ấy đối cậu hôn môi, càng không có khả năng là trêu cợt.

Mà bởi nụ hôn trong trí nhớ quá mức tốt đẹp, chính mình đối Văn Bân quá mức tưởng niệm, quá mức thích, nhất thời cầm giữ không được mới……

Từ Phong rốt cuộc nếm được tư vị tự làm tự chịu rồi, bất đắc dĩ cười khổ.

Văn Bân hiện tại vẻ mặt phẫn nộ cùng thụ thương, không biết có thể tin tưởng lời giải thích của mình hay không? Giải thích nhiều nữa cũng không đủ, hoặc là nói, ngược lại dư thừa.

Kỳ thật, chỉ đơn giản thích mà thôi ——

"Văn Bân, tôi cũng không phải trêu cợt cậu, mà là…… Thích…… Cậu hiểu?" Gặp Văn Bân lăng lăng không phản ứng, Từ Phong ngồi xổm bên giường, tiến gần, nghiêm túc nhìn về phía cậu, "Chuyện trước kia, thật sự rất xin lỗi, cũng không có ý đùa bỡn cậu."

Ánh mắt vô cùng thâm trầm, ngữ khí cũng vô cùng nghiêm túc.

Bị vẻ mặt của hắn làm hoảng sợ, Văn Bân khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, thật lâu sau, mới há to mồm ——

"A…… Kia, Nếu anh thành khẩn giải thích như vậy, tui liền tha thứ anh nhỉ, tui cũng không phải người tính toán chi li." Dừng một chút, mới ngượng ngùng sờ sờ đầu, nhẹ giọng nói: "Tui nghĩ đến tên họ Diệp kia…… Là bạn của anh…… Các anh liên hợp lại, trêu cợt chơi đùa tui……"

"Không phải."

"Nga, vậy tốt rồi……" Văn Bân trong lòng lúc này mới thư thái rất nhiều.

Từ Phong mấy ngày hôm trước đã nói tạ tội, Văn Bân hôm nay bị sinh vật họ Diệp kia làm tức điên lên, mới có thể nghĩ đến Từ Phong và gã, lấy đùa bỡn mình làm vui……

Kỳ thật, Từ Phong đối mình trái lại chưa bao giờ lại quá phận như vậy.

Hiện tại chuyện xưa nhắc lại, chính mình thật sự có vẻ hơi keo kiệt.

Văn Bân có chút ngượng ngùng, gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Vậy anh đi ngủ đi."

Đã sớm quên bản thân quang minh chính đại nằm ở trên giường người ta, còn cho phép chủ giường đi ngủ.

"…… ừ, hảo hảo nghỉ ngơi." Từ Phong thay Văn Bân kéo kéo chăn, cầm lên một cái gối đi ra ngoài, tính đêm nay ngủ trên sô pha dài——

Đột nhiên, cánh tay bị người bắt lấy.

Từ Phong quay đầu lại, gặp Văn Bân mặt trướng đỏ bừng.

"Làm sao vậy?"

Văn Bân cúi thấp đầu, ngón tay nhẹ run rẩy : "Tui, đột nhiên nhớ lại, vương bát đản họ Diệp đó, gã hạ dược tui……"

Từ Phong phía sau lưng cứng đờ, "Dược gì?"

"Tui làm sao biết!" Văn Bân hồng mắt rống lên một tiếng, lại xấu hổ gục đầu xuống, "Hình như là…… Xuân dược…… Đi."

Xấu hổ trầm mặc giằng co thật lâu sau, Từ Phong lúc này mới thở dài, đi qua ngồi ở bên giường.

Gặp Văn Bân ngoan ngoãn cúi thấp đầu, ngón tay nắm chặt ra giường, giống như rất mắc cỡ.

Văn Bân như vậy …… Thật sự là…… Làm động lòng người.

Từ Phong âm thầm cắn răng…… Xem ra đêm nay, chính mình cần phải có đủ nghị lực, mới có thể giữ vững không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Bằng không sáng mai thức dậy, Văn Bân phỏng chừng sẽ lấy dao phay chặt đầu mình.

Vị Diệp Nhị Thiểu kia, anh ta tuy rằng thích gây sức ép người khác, trước kia thật ra có điểm đúng mực, nhưng này lần thật sự là chơi đùa quá mức, cư nhiên hạ thuốc Văn Bân? !

Trong lòng đối Diệp Kính Huy tức giận, nhìn thấy Văn Bân đây bộ dáng khẩn trương thẹn thùng, sau biến mất hầu như không còn, ngược lại nhu tình tràn đầy ——

Từ Phong ngữ khí cũng ôn nhu xuống, nhẹ giọng nói: "Không sợ, tôi giúp cậu."

Văn Bân cứng đờ thân thể: "Phải giúp thế nào?"

Nhớ tới hình ảnh quỷ dị trong NP văn từng chứng kiến, phía sau lưng không khỏi dựng thẳng lên một mảnh lông tơ…… Không phải là muốn cởi hết sau đó ôm nhau lăn qua lăn lại, làm cái chuyện kiểu này đi? Hai người đàn ông, như vậy không phải thực ghê tởm sao?

Gặp Từ Phong thân thể nhích lại gần, Văn Bân vội vàng kích động nói: "Hẳn có biện pháp khác chứ, ví dụ…… Nước lạnh gì gì đó."

Từ Phong cười cười, tay đặt ở trước ngực, giải khai cúc áo sơmi ——

Đương nhiên có thể nước lạnh, bất quá này tiện nghi không chiếm quá uổng rồi.

"Dược anh ta là sản phẩm công nghệ cao mới nhất nhập khẩu Hoa Kì, nước lạnh không có ích gì."

Văn Bân khiếp sợ há to mồm: "Kia…… Kia phải, không phải là thật sự phải…… Làm chứ?"

Từ Phong ngón tay linh hoạt cởi cúc áo, lộ ra mảng lớn ngực màu mật ong, bờ ngực to lớn nhìn như rất có cảm giác an toàn, vân da rõ ràng, dưới ánh đèn chiếu xuống, mồ hôi tinh mịn nhưng lại hiện lên sáng bóng nhàn nhạt.

Hắn cúi đầu cởi cúc, nhìn qua cực kỳ gợi cảm, mà ngay cả Văn Bân thân là cùng giới cũng bị loại mị lực này của hắn làm rung động đến.

Hoặc còn có xúc cảm khác hỗn loạn tại trong "Rung động" đấy, Văn Bân tạm thời quy kết đó là —— ghen tị!

Nuốt nuốt nước miếng, thấy hắn đem quần áo đều cởi, chỉ mặc quần lót màu đen gợi cảm rồi tiến vào trong chăn.

Bàn tay sang qua muốn ôm Văn Bân, Văn Bân sợ tới mức quát to một tiếng: "Không cần giúp đến trình độ kiểu này, Anh…… Anh bưng cho tui một chậu nước lạnh đến xối xối…… Thử xem xem……"

Từ Phong nhẹ giọng nói: "Không quan hệ, như vậy nhanh hơn chút, cậu nhắm mắt lại."

Từ Phong ngữ khí đặc biệt ôn nhu, Văn Bân ánh mắt ngược lại mở lớn hơn nữa, toàn thân cứng ngắc nhìn tay hắn chuyển qua mép quần, kéo khóa kéo, thời điểm nhìn thấy hoa văn hình đầu mèo trên quần lót, ánh mắt lộ ra chút ý cười……

Cái loại quần lót phim hoạt hình này là bởi lần trước cửa hàng giảm giá, vì thế liền một lần năm cái, so với hắn cái loại thành thục khêu gợi này đây, chính riêng cậu, thật sự là có vẻ hơi…… Mất mặt.

Văn Bân đỏ mặt.

Bất đồng với gã đàn ông vừa rồi làm mình chán ghét đến sởn gai ốc, phẫn nộ cùng thống hận……

Lúc này, người trước mắt đổi thành Từ Phong, trái lại đã không còn cảm giác chán ghét, chỉ khẩn trương hô hấp đều mau chóng đình chỉ.

Biết hắn muốn làm cái gì, Văn Bân vội vàng nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên, ngón tay thon dài của Từ Phong khều quần lót ra, nhẹ nhàng thăm dò tiến vào.

Cầm lấy khí quan ngượng ngùng, như thăm dò, ma xát qua lại.

"Đừng lo lắng, phóng xuất ra thì tốt rồi, anh ta hạ dược cậu ắt hẳn không nhiều lắm."

Nhẹ giọng an ủi sự khẩn trương của Văn Bân, ngón tay Từ Phong , động tác như trước ôn nhu.

Kỳ quái chính là, Diệp Kính Huy rốt cuộc cho Văn Bân dược gì? Nếu thật là thuốc giục tình, không có đạo lý Văn Bân một chút phản ứng cũng không có chứ?

Từ Phong tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng hiện tại, đương nhiên là không cần phải… Đi nghiên cứu vấn đề Diệp Kính Huy có cố ý hù dọa Văn Bân hay không.

Trước mắt đậu hủ non non, nhìn qua thơm nhẫn ngon miệng, ai còn trông nom người làm đậu hủ có thật sự thêm thuốc gia vị hay không .

Ăn trước nói sau.

Gặp Văn Bân nhẹ nhàng run rẩy, lại dị thường thuận theo, Từ Phong trong lòng không khỏi một trận ấm áp, một bàn tay không nhịn luồn đến sau lưng, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, ôm vào trong lòng.

Văn Bân không xù lông, không phản kháng, không chửi bậy, thật sự là quá hiếm có —— quá hiếm có nha!

Nhắm mắt lại ngoan ngoãn tựa vào trong ngực mình, như một con mèo dịu ngoan…… khiến người ta không nhịn, nghĩ muốn hảo hảo vuốt lông.

Từ Phong không hề do dự, đem phân thân ngượng ngùng của Văn Bân nắm vào trong lòng bàn tay, ngón tay thon dài bắt đầu kỹ xảo lên xuống vỗ về chơi đùa, cảm thụ được hô hấp Văn Bân dần dần dồn dập, cùng run rẩy càng lúc càng rõ ràng .

"Tui……" Văn Bân nói thầm một tiếng, sau đó lại xấu hổ câm miệng.

Khí quan đã muốn sưng lên, độ ấm nóng rực cùng ngón tay lành lạnh của hắn hình thành sự đối lập rõ nét, loại kích thích cùng khoái cảm mãnh liệt này, làm cho Văn Bân mặt đỏ bừng, có chút xấu hổ đè tay Từ Phong lại.

Thanh âm cũng có chút phát run: "Tui vẫn là…… Tự mình tới đi."

Bị Từ Phong cường thế cự tuyệt: "Tôi giúp cậu."

Ngón tay đột nhiên dùng chút lực, thành công khiến người cho trong lòng kêu một tiếng sợ hãi: "A……"

Chợt phát ra rên rỉ —— ngắn ngủi, lại cũng đủ mê người!

Bị loại thoáng khàn khàn, lại mang theo thanh âm mị hoặc này dọa đến, Văn Bân khiếp sợ trừng lớn mắt, che miệng lại.

Mình tại sao bị hắn chạm vào lại có phản ứng lớn như vậy, còn kêu vui sướng như thế?

Mẹ kiếp, có phải thần kinh trong đầu đột nhiên véo chín mươi độ hay không , hay óc bị đốt thành keo rồi?

Thấy vẻ mặt ôn nhu của Từ Phong gần trong gang tấc —— trái tim Văn Bân lại một trận kịch liệt nhảy lên, ngón tay cũng gắt gao nắm lấy ra giường.

"Tui…… Tự mình có thể, tui cũng sẽ……"

"Không quan hệ, dược hiệu rất nhanh liền qua." Nói xong lời để Văn Bân an tâm, Từ Phong tâm tình phi thường sung sướng, trên mặt còn giả bộ nghiêm túc, tựa như thật sự chỉ đơn thuần giúp cậu giải quyết vấn đề dược vật phát ra.

Động tác dưới tay chính là nhanh hơn chút.

Cũng cố ý dụng ra một ít kỹ xảo, làm cho Văn Bân trúc trắc run rẩy càng thêm kịch liệt.

Văn Bân nhắm mắt lại, liều mạng hít sâu, đến điều chỉnh tim đập dị thường kịch liệt của bản thân.

Chính mình vẫn là xử nam gà tơ không sai, nhưng nam sinh tới tuổi này rồi, bắn súng gì gì đó đã sớm học xong, lấy tay giải quyết càng cơm bữa.

Nhưng hiện tại, đổi thành tay hắn, vì sao lại khẩn trương và kích động thế này? !

Thời điểm bị Từ Phong cầm bộ vị mấu chốt, cao thấp chơi đùa……

Khoái cảm mãnh liệt gấp trăm lần, bộ vị theo cùng ngón tay hắn tiếp xúc, như dòng điện lưu lủi toàn thân, dẫn phát hiệu ứng dây chuyền, làm cho toàn thân mỗi một lỗ chân lông đều khoái trá thét chói tai !

Trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc cho mình bị chốn bể dục xa lạ bao phủ……

Vô lực, khẩn trương, hưng phấn, thậm chí…… Một chút ấm áp.

Dâng đầy trong ngực.

"Ah…… ư……" rên rỉ vỡ vụn tràn ra bên môi, tuy rằng Văn Bân liều mạng cắn chặt răng, nhưng người trước mặt thật sự là kỹ xảo cao siêu, ngón tay lăn qua lộn lại vuốt ve địa phương mẫn cảm kia, làm cho Văn Bân trúc trắc trầm mê tại giữa khoái cảm xa lạ ấy, không khỏi tự mình……

Thẳng đến Văn Bân toàn thân một trận run rẩy, rốt cuộc phóng xuất ra đến, lúc sau Từ Phong mới bất động thanh sắc đem tay thu về, rút ra khăn tay đầu giường, nghiêm trang lau chất lỏng màu trắng ngà trong lòng bàn tay.

Sớm phát giác không thích hợp.

Nếu thật sự bị Diệp Kính Huy hạ thuốc giục tình, phản ứng của Văn Bân không có khả năng trúc trắc như vậy, cũng không thể trêu chọc hồi lâu mới cứng rắn đứng lên.

Kia tuyệt đối không liên quan dược vật, mà là…… Chính mình kiên cường chơi đùa làm người này "Cao trào".

Từ Phong tâm tình càng thêm khoái trá, thu hoạch tốt, thản nhiên nói: "Có thể, dược hiệu ắt hẳn đã qua, cậu ngủ đi."

Văn Bân trở mình thân, cứng nhắc sau lưng, sau hồi lâu mới thốt ra một câu: "Cái đó…… Cám ơn."

Từ Phong trầm mặc một lát, trong lòng tuy rằng khoái trá muốn cười, trên mặt lại như trước bảo trì biểu tình nghiêm túc, thản nhiên nói: "Đừng khách sáo."

Văn Bân cười khan một tiếng: "Nếu dược hiệu qua, ha hả, vậy anh…… Cũng đi ngủ đi."

Nói xong, sẽ đem đầu lui vào trong chăn, giả chết.

Từ Phong thấy đầu cậu dí toàn bộ ở trong chăn, giúp cậu kéo xuống chút chăn: "Đừng ngủ như vậy, hít thở không thuận……"

Thanh âm đột nhiên dừng lại, bởi sau khi kéo chăn, nhìn thấy Văn Bân đỏ cả mặt.

Đỏ bừng dường như muốn xuất huyết, cả gương mặt đều thành trái táo lớn, ánh mắt nhắm chặt như chết, lông mi cũng run rẩy không ngừng.

Ngay cả cổ cũng đỏ.

A, nguyên lai là một con cua chưng chín, trách không được không thể giương nanh múa vuốt dọa người như thông thường.

Từ Phong hiểu được người này là xấu hổ buồn bực còn chưa thành trạng thái tức giận, tâm tình tốt nhếch nhếch khóe miệng, ôn nhu nói: "Vậy cậu hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Nói xong rồi cầm cái gối, đi ra ngoài ngủ sô pha.

Chờ Từ Phong đi rồi, Văn Bân mới mở mắt, một quyền đập giường ——

"Thao! vương bát đản Họ Diệp, mày hạ dược tao, khiến tao dọa người như vậy, bố đây hôm nào nhất định giết cả nhà mày! Tụi mày!" Rống xong rồi, phát hiện yết hầu mình đau đến lợi hại, lúc này mới ngậm miệng, bực mình tiến vào trong chăn.

"Thực…… Dọa người a…… Cư nhiên…… Ở trong tay anh ta liền……"

Một bên mắng, một bên tức giận hung hăng véo đùi mình một phên, "Ngao……"

Đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Lại thò tay xoa xoa đùi bị véo đau, một bên còn thấp giọng than thở : "Hừm, này có cái gì, đàn ông thôi, bị chạm một chút có phản ứng mới nói rõ công năng bình thường! Không phản ứng không phải thái giám thì là bệnh liệt dương! Hơn nữa, lão tử bị vương bát đản tiêm vào một ống xuân dược! Chút phản ứng ấy…… Miễn bàn có bao nhiêu bình thường."

"Thực bình thường, thật sự."

Một bên tự mình an ủi mình, tim đập kịch liệt lại như trước không có cách nào bình phục……

Văn Bân ở trong phòng ngủ lăn qua lộn lại ngủ không được, Từ Phong thì cứng nhắc sau lưng vào nhà tắm xối nước lạnh.

Đêm hôm đó, hai người đồng thời mất ngủ.

42. Chương 42: Mất Mặt

Sáng sớm hôm sau, lúc Lưu Ba thức dậy đi nhà vệ sinh, phát hiện Từ Phong ngồi trong phòng khách xem báo, Văn Bân thì ngồi trước bàn ăn xem tạp chí.

Lưu Ba sờ sờ ót, cười nói: "Mấy người đều dậy sớm như thế à, ha ha."

Cúi đầu xem đồng hồ, ai? Mới năm giờ.

Lưu Ba lại bò về ngủ một giấc, chờ đồng hồ báo thức bảy giờ vang lên, lúc lại thức dậy, phát hiện Từ Phong ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, Văn Bân như trước hóa đá ở trước bàn ăn xem tạp chí, tư thế cũng chưa đổi chút nào.

Lưu Ba qua vỗ vỗ vai Văn Bân: "Uy, não cậu chập rồi hả, mới sáng sớm coi tạp chí cái gì."

Văn Bân phục hồi tinh thần lại, dụi dụi mắt, đặt tạp chí lên bàn: "Ha ha, coi chơi thôi."

Thấy cậu mắt gấu mèo thật to, Lưu Ba bất đắc dĩ nói: "Cậu sẽ không lại mất ngủ đi."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Từ Phong bưng bữa sáng từ phòng bếp đi ra.

Văn Bân nháy mắt ngồi thẳng người, cười khan nói: "Ai nói tui mất ngủ, tui tối hôm qua ngủ không ngon giấc lắm, ha ha ha, cũng không biết tối hôm qua bị ác mộng gì, mới sáng sớm tìm khắp không bắc, cái gì cũng quên mất, rồi mới nhớ tui là Văn Bân, cậu kêu Lưu Ba."

Vốn muốn nói cười, đáng tiếc giả bộ rất cùi, nụ cười trên mặt thập phần vặn vẹo —— cứ như sắp khóc.

Lưu Ba bất đắc dĩ thở dài: "Thật khó cho cậu, đừng giả bộ, cậu không có thiên phú diễn trò đâu."

Văn Bân ngừng tươi cười, giận tái mặt, lấy trứng chiên Từ Phong chuyền tới bắt đầu buồn đầu ăn, lang thôn hổ yết hai cái ăn sạch trơn, lúc này mới đứng lên.

"Tui đi trước!" Nhanh chân chạy về phòng ngủ, lấy cặp sách rồi chạy ra bên ngoài, mới vừa chạy vội tới cửa……

"Văn Bân."

Từ Phong thanh âm lạnh lùng ở sau lưng vang lên, Văn Bân cứng ngắc tại chỗ.

Thật lâu sau mới cứng rắn cổ xoay đầu lại, cười xán lạn: "Xin hỏi đàn anh có gì phân phó?"

"Cậu muốn mang dép lê đi ra ngoài?"

Văn Bân cười gượng hai tiếng, đem cặp sách để một bên bắt đầu đổi giày, đổi xong sau đó mới nhếch miệng cười: "Đàn anh tạm biệt, tui đi trước."

Mới vừa ra nửa chân, chợt nghe Từ Phong đột nhiên nói: "Cậu đã quên? Hôm nay không khóa."

Văn Bân chân lùi về, quay đầu lại lại cười gượng hai tiếng: "Không có việc gì, tui vừa lúc đi thư viện tra tư liệu!"

"Ừ. Vậy thuận tiện giúp tôi trả vài cuốn sách."

"Nga, được……"

Khiêng giúp Từ Phong mấy quyển sách tác phẩm vĩ đại tiếng Anh lên thư viên, Văn Bân không khỏi mệt đến thở hồng hộc.

Ở lầu mười một trong phòng tự do thảo luận, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, giẫm lên giày cao gót đang hướng bên này đi tới, Văn Bân lui cổ nghĩ muốn chuồn, lại bị gọi lại……

"Nha, Văn Bân cậu cư nhiên tới chỗ này, thật sự là trái đất muốn đảo ngược sao."

Văn Bân hắc hắc cười: "Đàn chị nói thực phải, chúng ta cùng nhau làm đầu đề, em cũng phải cố chút nhân lực không phải sao, cho nên hôm nay liền đi thư viện tra tư liệu."

"Ừ, không tồi không tồi." Hứa Diêu tán thưởng cười cười, đột nhiên chuyển đề tài: "Cậu tối qua lại ôm gấu mèo ngủ?"

Na ôm gấu mèo à, tối qua chính là ôm một người sống……

Văn Bân sờ sờ cằm, cười khan nói: "Ha ha…… Đó là mấy ngày hôm trước mắt đen còn chưa bớt, tối qua em ngủ rất ngon."

"Kia…… Thanh âm sao lại khàn như vậy?" Hứa Diêu tò mò hỏi.

"Khụ, đi ca hát, rống đến đau cổ họng."

Hứa Diêu gật gật đầu hiểu rõ, cười nói: "Lần sau, khi kêu, nhỏ giọng dùm một chút."

Vừa dứt lời, đã thấy Văn Bân đột nhiên đỏ mặt.

Hứa Diêu nghi hoặc nói: "Tôi là nói cậu lúc ca hát, kêu nhỏ giọng tí. Như thế nào, mặt đỏ thế này?"

Văn Bân gục đầu xuống: "Dạ, tẩu hỏa nhập ma, máu nghịch lưu."

Hứa Diêu ngẩn người, lúc này mới bất đắc dĩ liếc mắt Văn Bân một cái: "Máu của cậu thật đúng là ngạc nhiên, với chủ nhân cậu đây giống nhau hiếm lạ." Nói xong, liền giẫm lên giày cao gót nghênh ngang mà đi.

Văn Bân sờ sờ mắt có chút nóng lên, khụ một tiếng, thanh âm như trước khàn khàn dị thường……

Tối hôm qua là vì mắng chửi người mắng quá lớn tiếng mới đau yết hầu.

Sau lại thời điểm được Từ Phong "Hỗ trợ" giải quyết vấn đề dược vật, căn bản là không có kêu!

Chỉ nhẹ giọng"Ừ" hai cái mà thôi.

An ủi chính mình như vậy, Văn Bân mặt lại càng nóng, càng nghĩ càng cảm thấy dọa người, đành phải cúi thấp đầu đi đến bên cửa sổ, quay đầu ra bên ngoài xem.

Vốn định thả lỏng chút thần kinh bởi vì một đêm không ngủ mà khẩn trương —— lại nhìn thấy dưới lầu một mạt thân ảnh quen thuộc.

Tên họ Diệp kia, gã đến trường học để làm chi?

Tuy rằng người nọ hôm nay mặc quần dài với áo sơmi, nhìn qua nghiêm chỉnh rất nhiều, bất quá gã kéo xuống kính râm ngẩng đầu đánh giá toà thư viện trong nháy mắt, Văn Bân liền nhận ra cái mặt thối thằng chả!

Văn Bân âm thầm nắm chặt nắm tay, đứng bên cây cột nhìn dưới lầu, thấy gã và người đàn ông cùng nhau xuống xe, sau đó sóng vai vào thư viện.

Thân hình hai người trái lại rất giống, ăn mặc đều thực túm, đeo kính râm còn tưởng rằng mình là ngôi sao?

Hừ, đồ cặn bã mà thôi.

Nhớ tới hình ảnh tối hôm qua bị gã trêu cợt, Văn Bân đã cảm thấy một bụng tức giận.

Mắt liếc vừa thấy, thấy chiếc xe gã màu đỏ đậu ở nơi khuất tối, góc không dễ chú ý tới……

Hay lắm! Bố mày không đem cái xe "Cố ý lái khoe khoang" của mày đập nát, bố chính là cháu nội con rùa!

Cúi thắt lưng đi xuống lầu, rón ra rón rén đi đến góc đỗ xe……

"Cưng muốn đập xe hay trộm xe á? Nếu đập xe, thủy tinh rất dầy, muốn ta giúp cưng mượn cái búa không? Trộm xe sẽ không đáng, cưng nếu thích, ta cho cưng mượn chạy hai ngày, chuyện gì cũng từ từ." Phía sau vang lên một đạo thanh âm nghiền ngẫm.

Văn Bân quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đang khoanh hai tay trước ngực, đứng cách mình một bước dài, nhếch lên khóe miệng cười đến mức phi thường khiếm biển —— đúng là tên hỗn đản Diệp Kính Huy.

Văn Bân trở mình xem thường, một quyền qua trực tiếp tiếp đón bụng gã: "Đi mẹ mày, khốn nạn!"

Nắm tay lại bị một người khác bắt được, thanh âm lãnh đạm nói: "Như vậy đánh nhau, cũng không đẹp mắt lắm."

Văn Bân thu hồi nắm tay, hung hăng trừng mắt liếc nhìn người nọ một cái, lại quay đầu hướng Diệp Kính Huy nói: "Đừng tưởng rằng bố mặc cho mày đùa, mày tính cái gì hả, cho mình là bố thiên hoàng sao. Họ Diệp hỗn đản!"

"Cậu mắng anh ta xin mắng riêng, đừng đem toàn bộ họ Diệp dính líu. Tôi cũng họ Diệp." Người nói chuyện mặc bộ đồ màu đen, toàn thân bao phủ một tầng hơi thở âm trầm, nói xong, vừa cười lạnh quay đầu đối Diệp Kính Huy nói: "Anh chẳng lẽ đột nhiên khẩu vị gia tăng, đối thằng nhóc kiểu này cảm thấy hứng thú, sao lại chọc tới cậu ta?"

Diệp Kính Huy nhướng nhướng mày: "Khẩu vị của tôi rất kén, nhóc này chính là rất thiếu đánh, anh mày thấy cậu ta thật sự ngứa tay, mới đùa cậu ta." Diệp Kính Huy nói xong, vừa cười mị mị đối Văn Bân nói: "Tối hôm qua, sau khi bạn trai cưng mang cưng trở về, quá sung sướng chớ?"

Nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, Văn Bân tức đỏ mắt: "Mày đầu óc có bệnh! Tao thật sự là không rõ, mày nhân cách hỗn đản như vậy làm sao còn có thể sống được."

Diệp Kính Huy mỉm cười: "Ta nhân cách làm sao, gặp cưng đầu óc thiếu đường, ta tối hôm qua chính là cho cưng 300 ml oh."

"Há? Mày tiêm cho tao…… khiến người phi thường vui sướng gì đó…… Không phải xuân dược?"

"Bé ngốc, ta tiêm cho cưng là đường glu-cô, cưng đường huyết quá thấp, chuẩn bị đường glu-cô cho cưng đương nhiên sẽ làm cưng cảm thấy vui sướng thôi, ta nói rất đúng nhỉ, bác sĩ?" Diệp Kính Huy quay đầu lại, cười hướng một người khác hỏi, người nọ lại mặt lãnh nghiêm không trả lời lại.

Văn Bân thì khiếp sợ há to mồm: "A? Đường —— glu —— cô?"

Diệp Kính Huy nhún nhún vai: "Cưng bị người chiếm tiện nghi cũng không liên quan chuyện của ta nha, đường glu-cô thực đắt tiền, ống tiêm cũng cần tiêu tiền mà."

"Cái gì? !"

"Đạo lý đơn giản như vậy cũng nghe không hiểu, quả nhiên đầu óc thiếu đường." Mỉm cười, ra vẻ tiếc nuối sờ sờ đầu Văn Bân, lại vỗ vỗ: "Bé ngốc."

Nói xong, liền cười lên xe.

Tên còn lại đi đến trước mặt Văn Bân, nhếch lên khóe miệng, vỗ nhè nhẹ chụp bả vai Văn Bân.

"Cậu đừng tức giận, Diệp Kính Huy người này chính là có chút ham mê biến thái, cậu coi như bị chó cắn một phát đi, khi bị chó cắn tốt nhất không đếm xỉa, đừng nghĩ cắn lại, bằng không sẽ dính đầy lông trên miệng, hoặc mắc bệnh chó dại, ngược lại không có lời. Mặt khác, phải chú ý dinh dưỡng và giấc ngủ, nhìn cậu dáng vẻ vài ngày không nghỉ ngơi, như vậy là không được, sức khỏe rất trọng yếu, đừng chà đạp thân thể." Mặt không chút thay đổi nói xong, đi đến bên kia xe, cúi đầu thắt dây an toàn.

Bên trong xe Diệp Kính Huy ấy mà một chút cũng không tức giận, ngược lại cười đến phi thường sáng lạn: "Kính Văn giống đang mắng anh mày chó điên hả? Nói anh trai chú như vậy, thật sự là không lễ phép. Mới vừa về nước đã kiêu ngạo thế này, chú có suy nghĩ hồ đồ không?"

"Anh hãy bớt nói nhảm đi, không lái xe thì cút xuống cho em, em cũng không rảnh như anh vậy, bệnh viện bên đó bận họp."

"Được được, người thất tình chính là đại bài, làm bác sĩ còn đại bài hơn nữa." Diệp Kính Huy cười khởi động xe, mở nhạc, lại quay cửa kính xe xuống nhô đầu ra, làm động tác tay hôn gió làm Văn Bân khiếp sợ: "Nhóc kia, đừng nóng giận a, ta sẽ không đối cưng như vậy. Nếu cưng khó chịu, tùy thời hoan nghênh cưng tới khi dễ ta, tìm ta báo thù, ta nơi đó roi kẹp đạo cụ đầy đủ hết, ta cam đoan tuyệt không phản kháng, mặc cho cưng khi dễ lại —— điều kiện tiên quyết là, Từ Phong nhà cưng không ăn giấm." Nói xong, hướng phía sau Văn Bân cười cười, lại bổ sung nói: "Còn có, em ta là bác sĩ, cậu ta nói cưng thiếu đường khẳng định đúng thế, Từ Phong cũng nên quan tâm vấn đề đồ ăn của cưng một chút nhỉ, bé ngốc."

Nói xong, lại hướng phía sau Văn Bân nhíu mày, ý vị thâm trường cười, đường hoàng lái chiếc xe màu đỏ, nghênh ngang mà đi.

Văn Bân bực mình quay đầu lại, con ngươi trong nháy mắt trừng lớn ——

"Anh qua đây…… Để làm chi."

Từ Phong thản nhiên nói: "Tôi tới tìm cậu, buổi sáng sách đưa cho ngươi có một cuốn lấy nhầm rồi."

"À……" Văn Bân ủ rũ: "Vừa rồi lời gã nói anh nghe được nhiều ít?"

"Chỉ nghe đến đường glu-cô, mặt khác hoàn toàn chưa nghe đến."

"Á……"

Từ Phong dường như không có việc gì hỏi: "Đường glu-cô, sao lại thế này?"

Văn Bân sờ sờ đầu: "Ha ha, gã đầu óc có bệnh, nói lung tung."

"Phải không?"

Văn Bân chột dạ gục đầu xuống: "Ừ, thật không có ý tứ đặc biệt."

"Vậy là tốt rồi." Từ Phong dừng một lát, lại nói: "Nếu cậu muốn báo thù, tôi thật có biện pháp, có thể chỉnh được Diệp Nhị Thiểu kia một chút, tôi biết tử địch của anh ta, có thể đem manh mối của anh ta cung cấp cho bên kia."

Từ Phong nói xong thực bình thản, Văn Bân vội vàng lắc đầu cự tuyệt: "Không cần không cần, em trai gã nói rất đúng, bị chó cắn nếu cắn lại, ngược lại dính đầy lông trên mồm, báo thù coi như xong đi, quá khứ chính là quá khứ."

Kỳ thật là có điểm sợ, người của Diệp gia đều thực quỷ dị, nếu Từ Phong gặp phải bọn họ, nói không chừng xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng nhìn qua Từ Phong theo chân bọn họ bộ dạng như quen biết. Đặc biệt Diệp Kính Huy, còn hướng Từ Phong cười đến thực thân mật.

Dù sao tên họ Diệp kia hình như thật sự không có gì ác ý, chỉ là chính mình ngày đó ở trong quán bar của gã đi mắng"Tất cả đều là yêu quái biến thái" khiến cho chủ nhân gã đây tức giận, cẩn thận ngẫm lại, gã cũng không quá phận, thậm chí chạm cũng chưa chạm tới mình, chỉ cầm cái ống tiêm hù dọa mà thôi ——

Một ống tiêm đường glu-cô!

Nghĩ vậy lại cảm thấy tức giận, cơn tức lủi thẳng đỉnh đầu, lên đỉnh đầu bắn ra một chuỗi pháo hoa dài, sau đó dùng khói đặc bao phủ cả người.

—— suy thần phủ xuống. (suy: suy yếu, thần: tinh thần)

Kháo, cư nhiên đùa giỡn mình, hại mình nghĩ đến đó là xuân dược, còn lôi kéo Từ Phong hỗ trợ giải quyết……

Giương mắt vừa nhìn, gặp Từ Phong như trước vẻ mặt dường như không có việc gì, Văn Bân cơn tức còn sót lại trong bụng nháy mắt hoàn toàn bùng cháy, hung tợn trừng mắt hắn, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Anh biết chứ?"

Từ Phong nghiêm trang: "Biết cái gì?"

"Đừng nói cho tui tối hôm qua anh không phát hiện! Anh kinh nghiệm phong phú như vậy, sẽ nhìn ra tui không bị hạ thuốc? ! Kháo, anh còn đối tui……" Câu nói kế tiếp thật sự nói không nên lời, cáu giận nhìn Từ Phong.

Bộ dạng thẹn quá thành giận ấy, mắt đỏ lên ấy, bởi phẫn nộ mà gương mặt phiếm hồng ——

Từ Phong thưởng thức đủ rồi, mới thản nhiên nói: "Tôi cũng có lúc phán đoán sai lầm, hơn nữa, là cậu giữ chặt tôi, để tôi giúp cậu đi."

Văn Bân bị hắn đốp lại cậu, sửng sốt hơn nửa ngày, lúc này mới cả giận nói: "Vậy anh sẽ không không làm hả? !"

"Diệp Nhị Thiểu lưu lại Hoa Kì rất nhiều năm, lúc về nước mang theo thiệt nhiều 'sản phẩm công nghệ cao', tôi sợ cậu thân thể nảy sinh vấn đề, mới muốn dùng phương thức mau lẹ nhất." Từ Phong nhún nhún vai, sau đó túm túm nói: "Hơn nữa cậu tối hôm qua cũng rất thoải mái, không phải sao."

Văn Bân lại bị hắn đốp lại câu, xấu hổ gục đầu xuống, nhìn chằm chằm mủi chân nhìn hồi lâu……

Đột nhiên, dường như tóm được tin tức gì, ngẩng đầu lên trừng mắt hắn: "Anh với Diệp Kính Huy rất quen thuộc sao? ! Như thế nào ngay cả gã lưu lại ở nước ngoài bao lâu, dược sử dụng là công nghệ cao gì đó anh cũng biết?"

Từ Phong nghiêng đầu đi, thảnh thơi nhìn phong cảnh xa xa, thật lâu sau mới ho nhẹ một tiếng: "Ai, cậu cũng biết, tôi lại không có người yêu, thời điểm tịch mịch thường xuyên đi Crazy, tự nhiên có nghe nói qua thủ đoạn chỉnh người của Diệp Kính Huy. Anh ta đã từngcho người yêu em trai anh ta cỡi hết hạ quá xuân dược, có bài học trước, cho nên, tôi tối hôm qua thấy cậu vẻ mặt bộ dạng khẩn trương đó, cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp giúp cậu……" Dừng một chút, lại nhíu nhíu mi: "Cậu thân thể không có việc gì là tốt rồi, đều là đàn ông, cũng chẳng có tổn thất gì, nhỏ mọn như vậy làm gì."

Nói xong, dường như rất coi nhẹ vấn đề thảo luận này, quay đầu muốn đi.

Văn Bân sợ hắn lại chạy tới quán bar tìm người lên giường, trái tim nhảy lên, theo phản xạ giữ chặt cánh tay hắn."Anh…… Đi đâu?"

Từ Phong quay đầu lại, nhẹ nhếch lên khóe miệng, nói: "Cậu trông nom tôi?"

Văn Bân mau tức chết rồi!

Nghe khẩu khí hắn, giống như hắn mới là người ủy khuất nhất? !

Hắn ngược lại giống như cho mình đại ân huệ gì đấy? !

Kính nhờ, anh là gay, ông đây cũng không phải, nếu không phải anh cố ý sờ tới sờ lui, mình tại sao có thể mất mặt ở trong tay đàn ông liền……

Thấy hắn vẻ mặt khiếm biển tươi cười đó, Văn Bân lại nghĩ tới cảnh mình tối hôm qua khi ở trong tay hắn phát tiết kêu to…… Còn có cảnh ngoan ngoãn tựa vào trong lòng ngực của hắn mặc hắn sờ tới sờ lui…… Còn có cảnh khẩn trương đến run rẩy, khoái trá đến thét chói tai…… Cùng với cảnh cuối cùng không được tự nhiên nói "Cám ơn"……

Thực mẹ nó dọa người a!

Đã đánh mất mặt một lần còn chưa đủ, ban ngày ban mặt cư nhiên còn "não ngắn" ép hỏi hắn có phải biết chuyện không bị hạ thuốc không, còn tại đấy nói cái gì "Anh sẽ không không làm hả?", cứ như cẩu huyết (*) trong phim truyền hình bị chiếm tiện nghi tìm tới cửa đối phương phụ trách nhiệm, cách nói bi thảm diễn viên cũng thế ——

Chính mình thật sự là đủ ngốc, hắn biết thì biết đi, dù sao ăn lại không thể nhổ ra, mắc gì còn dày mặt hỏi hắn?

Hỏi đến hắn tâm tình tốt, trục lợi bản thân bị buồn bực hỏng mất.

Mất mặt đợt hai!

Văn Bân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, bực mình nói: "Tui mặc kệ anh, anh thích cút đi đâu thì đi đi. Tui về trước." Nói xong quay đầu muốn đi, ngược lại bị Từ Phong kéo cánh tay.

"Cậu hai ngày đều không ngủ, trở về nghỉ ngơi tốt, còn có, về sau không được ăn mì ăn liền."

Thanh âm thực bình thản, lại tràn đầy quan tâm và ôn nhu.

Văn Bân cứng cổ gật gật đầu, "Đã biết, anh đi chơi của anh."

Nói xong liền xoay người đi.

Tâm tình lại thập phần phức tạp.

Anh đi tìm heo lên giường cũng không liên quan đến chuyện ông đây! ! !

Tuy rằng mắng như vầy, nhưng trong lòng lại một trận khó chịu không rõ nguyên do.

Chờ thân ảnh Từ Phong sau khi biến mất, Văn Bân mới chạy đến bên cạnh, một cước đá bay cái lon!

Kháo……

Đi một đường, mắng một đường, mặt lại trướng đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay xấu hổ.

Từ Phong tên hỗn đản đấy, trong chốc lát bày mặt trắng trong chốc lát lại biến thành mặt đen, làm cho tâm tình bản thân đi theo hắn khi tốt khi hỏng, thật sự là thiếu đánh!

Diệp Kính Huy tên hỗn đản đấy, cư nhiên lấy đường glu-cô lừa mình, hại mình nghĩ đến đó là xuân dược, dọa cái chết khiếp, hại mình mất mặt xấu hổ, lại thiếu đánh!

Trái lại em trai gã làm bác sĩ, hơi đáng yêu một chút.

Trên thực tế tối hôm qua căn bản là không có xuân dược, nhưng chính mình còn tại dưới sự đụng chạm của Từ Phong, nổi lên phản ứng kịch liệt như thế, ghé vào trong lòng ngực hắn vừa thở dốc vừa rên rỉ……

Nếu đổi thành người đàn ông khác khẳng định không thể nào, sớm một cước đem thằng đó đá phế đi.

Nhưng đối phương là Từ Phong…… Vì sao mình lại khẩn trương kích động như thế, thời điểm cao trào thậm chí có loại cảm giác thỏa mãn lẫn ngọt ngào quanh quẩn trong lòng?

Quả nhiên, chính mình cũng thành biến thái sao?

Quả nhiên bị Từ Phong biến thái đó lây bệnh thành biến thái sao?

……..

(*) Cẩu huyết –

“Cẩu huyết” nguồn gốc từ :shit.

Người trong nước sử dụng biến hoá dần thành “Đủ shit!” cuối cùng, do hài âm diễn biến thành “Cẩu huyết!”. Ở trong diễn đàn nghĩa bóng cẩu huyết : nói bậy khoa trương khó tin. Chính là tình tiết trong phim truyền hình không ngừng bị phục chế bắt chước, hình dung này thường xuyên xuất hiện tình tiết phim na ná nhau, bắt chước vụng về, hoặc biểu diễn quá khoa trương quá giả tạo. Tới hiện nay, thì bình thường gọi biểu diễn phiếm tình “Quá độ, cố ý” cùng tình tiết phim là cẩu huyết. Ví dụ như nói – nghe được tin dữ, chén tách trong tay nhất định sẽ rơi vỡ trên mặt đất. Gặp phải thay đổi bất ngờ, thương tâm khổ sở khi vọt ra bên ngoài, thời tiết nhất định là sét đánh xuống mưa to. Trước khi chết nhất định lời nói không hết. Không gõ cửa xông vào bình thường sẽ gặp phải hai chuyện, thắt cổ với thân mật. Nữ diễn viên hoặc nam diễn viên thông thường trong một bộ phim ít nhất tắm rửa một lần. Nữ phẫn nam trang bị biết tỏng thường có bốn loại hình thức: mũ bị kéo rớt, rơi vào trong nước, đụng vào bộ ngực, thay quần áo bị nhìn thấy. Người tốt trốn vào trong phủ, mặc cho người xấu tra xét như thế nào cũng không xét thấy. Kẻ bại hoại dùng dao súng thông thường đối diễn viên khi không phải nói nhảm thì là ngây người, cầm đầu bại hoại lần đầu đều không ngủm… Chung quy ngáp ngáp giãy dụa tí, chém nhát nữa mới ngủm. Anh hùng sắp ngáp, nữ diễn viên rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt, anh hùng tại chỗ sống lại từ từ.

43. Chương 43: Ôn Nhu Bẫy Rập

Văn Bân thực buồn bực.

Qua bao nhiêu năm cho tới nay chưa bao giờ thấy buồn bực thế này.

Cư nhiên lại “Khẩn trương” lẫn “Quan tâm” cái tên từng căm thù đến tận xương tuỷ, mà tên đó còn là cùng giới……

Quả thực rất làm cho người ta buồn bực.

Này không, mới vừa cùng hắn tách ra, mà bắt đầu nghĩ ngợi lung tung rồi.

Hắn có phải lại chạy tới Crazy cùng Diệp Nhị Thiểu chơi trò người lớn với nhau, roi kẹp trên tường đều dùng tới không?

Hắn có phải cởi hết sau đó ôn nhu ôm một người khác, giống tối hôm qua vậy, lấy tay giúp người khác thoải mái?

Có chút bực mình lấy điện thoại di động ra, lục bản ghi thông thoại, vốn định tìm dãy số hắn gọi qua, lại nhìn thấy bản ghi cuộc trò chuyện tối qua, sau lưng cứng đờ ——

Không phải ảo giác?

Tối qua lúc tám giờ hơn, hắn đã điện thoại tới một lần, hơn nữa bên mình còn tiếp, thời gian trò chuyện dài đến nửa tiếng.

Lúc ấy bởi vì quá mức phẫn nộ mà không có để ý, di động bị Diệp Kính Huy cầm ở trong tay ngắm nghía —— gã nhấn phím đón nghe?

Nói cách khác, chính mình loạn mắng không lựa lời một trận…… Còn có lời quỷ dị gì mà bị bệnh xi-đa bị bạn trai vứt bỏ, đều bị Từ Phong nghe được?

Hắn khẳng định cười chết mất.

Văn Bân cắn chặt răng, nhớ khi hắn chạy tới cứu mình vẻ mặt sa sầm, liền cảm thấy da mặt mình có chút nóng lên.

Lại mất mặt đợt ba.

Vừa định gọi điện cho hắn, hắn lại đúng lúc gọi sang, nhắm theo kịp giờ chuông khoá học.

Văn Bân ho khan một tiếng, đón nhận điện thoại, túm túm nói: "Tìm tui?" Ngữ khí như đại ca đang mệnh lệnh đàn em.

Thanh âm Từ Phong như trước thực bình tĩnh: "Tới ký túc xá sao?"

"Anh quản tui đến hay không đến." Văn Bân câu đầu đốp lại.

Bên kia cũng không tức giận, thản nhiên nói: "Yên tâm, tôi bây giờ ở thư viện, cùng Hứa Diêu chỉnh sửa lại tư liệu, về sau sẽ không đi tìm bạn giường nữa."

Văn Bân sửng sốt.

"Kỳ thật mấy ngày nay đi quán bar, chính là cùng Hạ Phong uống chút rượu mà thôi, cũng không có làm những thứ khác."

Văn Bân còn chưa kịp phản ứng, bên kia lại tiếp tục nói: "Cho nên cậu không cần ghen nữa."

Sau đó điện thoại đã bị cúp.

Văn Bân nhìn trên điện thoại biểu thị chấm dứt cuộc gọi, tức giận đến nghiến răng.

Âm thầm nguyền rủa tên hỗn đản tự cho rằng tốt đẹp, ai ăn giấm chua của hắn? Ăn giấm chua cái rắm, ông đây là lo lắng anh nhiễm bệnh xi-đa!

Chính là…… Tâm tình lại không nhịn được dễ chịu hơn.

Đáy lòng như được người nhẹ nhàng vuốt ve một tí, nguyên bản toàn bộ gập ghềnh được sờ nén —— thông thuận, thoải mái, còn ấm áp dào dạt.

Không đi là tốt rồi.

Loại địa phương đó rất không sạch sẽ, tui cũng là vì anh suy nghĩ lành mạnh thôi.

Như vậy an ủi chính mình, Văn Bân tâm tình tốt chạy tới quán ăn lân cận mua một đống đồ ăn, nhân tiện mua vài lon bia, vô cùng cao hứng trở về ký túc xá.

Hôm nay bởi vì không khóa, Lưu Ba đang ở trong thư phòng nhàn nhã chơi game.

Văn Bân tò mò sáp qua nhìn, thấy trong ảnh, non xanh nước biếc một đàn phượng hoàng bay lượn, ngược lại khá tráng lệ.

"Yêu, game này không tồi nha, trò gì vậy?"

Lưu Ba cũng không quay đầu lại đáp: "Thiên long bát bộ, phái Nga Mi họp lại chụp ảnh đấy."

Văn Bân đột nhiên nhớ tới chuyện Tiên giới phải dưới sự hướng dẫn của tên khốn "Hạ Phong", tiến vào chiếm giữ một khu sever Thiên long bát bộ phiên bản beta……

"Cậu ở sever mấy?"

"Điện tín một khu."

Văn Bân cảm thấy vui vẻ, cười nói: " Khu này có thằng nào tên Hạ Phong không?"

"Có, đó, bên trái tui nè."

Văn Bân lé mắt trông sang, chỉ thấy bên trái "Trùng" quả nhiên có một tên kêu "Tiên giới Hạ Phong", cưỡi phượng hoàng cầm kiếm thần nhìn qua đặc biệt cuồng.

Còn ở đó nói: "Các huynh đệ tỷ muội đứng vững đứng vững, chụp ảnh, tốc độ."

Văn Bân co rút khóe miệng: "thằng chả có còn biến thái, nơi nơi giết người không?"

Lưu Ba quay đầu lại nghiêm túc lừ nhìn Văn Bân, thật lâu sau, mới chậm rì rì trả lời: "Không phải, hắn chỉ giết vợ hắn."

"Xem ra trình độ biến thái còn trên cả đẳng cấp há!" Văn Bân cười hắc hắc, quay đầu ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn khoai tây chiên, vừa uống bia, nhàn nhã nhếch chân lên bắt chéo, mắt ngắm màn hình máy tính cả buổi ——

"Cậu nói Túy Thanh Phong với Hạ Phong là quan hệ như thế nào." Làm bộ như không sao cả hỏi, lại nhét mất miếng khoai tây chiên vô miêng dùng sức nhai.

Lưu Ba trầm mặc một hồi, ngón tay ở trên bàn phím gõ như bay, thản nhiên trả lời: "Cậu trực tiếp hỏi đàn anh không phải được rồi sao, ảnh không phải là Túy Thanh Phong hả? Cậu với ảnh chả phải rất thân sao."

Văn Bân bật người lắc đầu: "Không thân không thân, tui với anh ta thực xa lạ."

Lưu ba quay đầu lại, lại nghiêm túc lừ nhìn Văn Bân: "Xa lạ, xa lạ mà tối hôm qua hai người còn ngủ cùng nhau."

"Khụ khụ……" Văn Bân bị khoai tây chiên nghẹn ở yết hầu, ho khan vài tiếng, trước mắt một trận mờ nhạt, lúc này mới vội vàng làm sáng tỏ nói: "Nào có…… Ngủ cùng nhau……"

"Tui nói Văn Bân này, đàn anh đối với cậu thật sự rất tốt, tui tối hôm qua nửa đêm thức dậy còn thấy ảnh đắp cho cậu cái chăn đấy, tui chăn toàn bộ đá xuống đất mà chả ai quản, cậu tự cho là đủ chứ."

Vẻ mặt nghiêm túc dứt lời, lại quay đầu tiếp tục chơi game, thật lâu sau, mới đột nhiên nói: "Đúng rồi anh bạn, nói cho cậu chuyện này, tui với Tiểu Nguyệt quen nhau."

"Nga." Văn Bân còn khiếp sợ chuyện Từ Phong nửa đêm thức giấc đắp chăn cho mình, chưa theo kịp phản ứng lời của Lưu Ba.

"Chính là mỹ nữ của Tiên giới, lần trước tụ họp có gặp nhau ấy, cẩn thận ngẫm lại cậu cũng coi như nửa bà mối của tui, nếu không tui mời cậu uống bia đi."

Nói xong, rồi từ trong túi nhựa Văn Bân xách về không khách khí cầm lấy một lon bia, khui ra rồi uống, một bên còn đánh giá : "Ngày nắng nóng uống bia ướp lạnh thực thích nha, đến, cậu cũng uống, tui mời cậu nhá."

Văn Bân chẳng mảy may phát hiện, bia của chính mình đã bị người mượn gió bẻ măng cầm đi như vậy, còn ở đó lo lắng chuyện Từ Phong……

Thật lâu sau, mới nhẹ giọng hỏi: "Cậu cảm thấy chính bản thân mình có thể thích một người đàn ông chăng?"

Lưu Ba dừng lại động tác uống bia, trầm mặc sau một hồi, mới thản nhiên nói: "Không."

Đương lúc Văn Bân ủ rũ, Lưu Ba lại đột nhiên bổ sung nói: "Đúng rồi, chuyên gia nói, trên thế giới thuần tuý yêu khác phái rất ít, đồng tính luyến ái thuần tuý cũng rất ít, đại bộ phận vẫn là song tính luyến, bất quá dưới áp lực của dư luận xã hội, từ nhỏ đã chậm rãi làm cho bản thân biến thành người yêu khác phái, cự tuyệt chấp nhận với loại tình cảm yêu thích cùng giới." Lưu Ba nói việc này, có vẻ đạo lý rõ ràng: "Hắc hắc, một câu tổng kết, con người đa phần là có thể thẳng có thể cong, phải xem cậu bẻ (*) như thế nào." (ở đây là từ "bài" trong từ "bài loan" tức bẻ cong ^^)

"Phải…. Phải không." Văn Bân tim đập có chút nhanh, ngẩng đầu hướng Lưu Ba nói: "Chẳng lẽ tui là song tính luyến?"

Lưu Ba cả kinh, vội vàng từ trên ghế nhảy dựng lên: "Bạn thân hỡi, có chuyện hảo hảo nói, tui chính là thuần tuý yêu khác phái cực nhỏ nhá, cậu chớ nghĩ bẻ tui, sẽ đứt ấy!"

Bị Văn Bân hung hăng mắt liếc: "Đi mẹ chú, hình dáng chú mềm yếu thế, tặng cho tui, tui còn chả thèm bẻ!"

Lưu Ba lại ngồi trở về, cười tủm tỉm nói: "Vậy cậu nghĩ muốn bẻ ai? Như kiểu đàn anh hử?"

Lần này đổi lại Văn Bân nhảy dựng lên: "Ai…… Ai nói tui muốn bẻ anh ta? !"

Là hắn vui sướng để cho tui bẻ.

Văn Bân trừng mắt Lưu Ba: "Cậu…… Cậu đừng có mà bắn óc tưởng tượng của mình lung tung, kháo, anh ta…… Người nọ túm cứ như hoàng đế, còn cả ngày ở bên ngoài câu ba đáp tứ, tui…… Mới không quởn tìm tự ngược."

Gặp Lưu Ba như trước cười đến ý vị thâm trường, Văn Bân xấu hổ sờ sờ cái ót: "Tui đi nấu mì."

Mới vừa quay đầu lại, đã thấy Từ Phong dựa cạnh cửa, đang diện vô biểu tình nhìn hai vị.

Văn Bân đầu nháy mắt rũ xuống, "Anh đã trở lại, đi sao lại chẳng phát tiếng động."

Lại bị nghe được? Hôm nay thật sự là xấu tới bến mà, lại mất mặt lần thứ tư.

Từ Phong ừ một tiếng, "Cậu muốn nấu mì gì?"

"Mì gói."

"Không phải từng nói với cậu, không được ăn mì gói sao?" Thanh âm lạnh xuống.

Văn Bân sờ sờ cái gáy, cười nói: "Tui ăn cái gì…… Hình như không cần đàn anh trông nom đi."

"Cậu nghĩ tôi muốn quản?" Từ Phong lạnh lùng liếc nhìn Văn Bân, "Cậu nấu mì ăn liền thì chiếm mất nồi, tôi muốn ăn mì, chẳng lẽ nhai sống?"

Nói xong liền mặt lãnh nghiêm, xoay người đi vào nhà bếp, Văn Bân cúi đầu đi theo phía sau hắn.

Ở nhà bếp nhìn hắn thuần thục bận bịu rửa xắt thức ăn.

Văn Bân cười mỉa nói: "Nồi chỉ có một, Vậy…… Tui nhai mì gói được rồi."

"Không được."

"Ách?"

"Tôi nói không được." Từ Phong quay đầu lại, "Nghe không?"

Văn Bân co rút khóe miệng, thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, bộ dạng như muốn phát hoả, đành phải kiên trì gật gật đầu: "dạ……"

"Mặt khác, cậu trước kia có phải đã đáp ứng tôi không được mắng thô tục không." Từ Phong đứng thẳng lên, hai tay vẫn ôm trước ngực.

"Hình như có……" Văn Bân chột dạ cúi đầu.

"Cậu ngày hôm qua còn mắng thật sự cao hứng nhỉ, Diệp gia mười tám đời bị cậu lần lượt ân cần thăm hỏi một lần, Diệp Kính Huy bộ phận toàn thân cũng bị ngôn ngữ của cậu vũ nhục." Từ Phong tuy rằng thản nhiên dứt lời, ánh mắt đã có chút rét run.

Văn Bân lưng nổi lên một tầng lông tơ, nghiêng đầu đi hừ một tiếng: "Đó là hắn tự tìm, tui chưa đá phế đi hắn, tính tui độ lượng."

Từ Phong ánh mắt lợi hại thẳng tắp nhìn chằm chằm Văn Bân, nhìn đến Văn Bân chột dạ cúi đầu, mới nhẹ giọng nói: "Nếu về sau gặp phải nguy hiểm, không được hành động theo cảm tình như vậy nữa, nghe không?"

Văn Bân cảm thấy cả kinh, ngẩng đầu lên.

Từ Phong thần sắc đặc biệt nghiêm túc, ánh mắt cũng nhu hòa hơn: "Mặc kệ dưới tình huống, trước cam đoan an toàn của bản thân, không cần mau lẹ xài võ mồm, hiểu không?"

"Tui…… Chính là rất tức giận, mắng để trút giận thôi." Văn Bân xấu hổ sờ sờ cái gáy.

"Lúc ấy là hết giận, vạn nhất cậu thật sự xảy ra chuyện gì, biết tôi có bao nhiêu lo lắng hả?"

Văn Bân bị lời nói ám muội của hắn làm hoảng sợ, thấy hắn hướng mình đi tới, con tim đập bình bịch, hô hấp đều hơi chút khó khăn.

"Anh…… Lo lắng?"

"Vô nghĩa." Từ Phong giận tái mặt, tại nơi cách Văn Bân nửa bước thì dừng lại, đột nhiên vươn hai tay, đem Văn Bân khiếp sợ ôm vào trong lòng.

Văn Bân nghĩ muốn giãy giụa, lại bị Từ Phong đè lại cánh tay, đem thân thể cậu toàn bộ vòng ôm lấy, khống chế được.

Văn Bân cương thân thể, nghe hắn ở bên tai nhẹ giọng nói: "May mắn tối hôm qua Diệp Kính Huy chỉ đùa một chút, nếu như là người khác bắt cậu, cậu tính tình bộp chộp, chọc giận đối phương, hậu quả là cái gì, cậu có thể tưởng tượng tới?"

"Tui……" Văn Bân toàn thân cứng ngắc, tim đập dồn dập, phát âm khó khăn.

"Tôi thực lo lắng cậu tên ngốc này…… Quên đi, không có việc gì là tốt rồi." Từ Phong nói xong, thắt chặt vòng tay, giữ đầu Văn Bân tại trước ngực mình, lấy ngón tay nhẹ nhàng ma xát sợi tóc cậu.

Cảm giác cái ôm hữu lực của hắn, còn có bên tai phả ra hô hấp ấm áp, Văn Bân chỉ cảm thấy máu toàn thân mình đều nhanh nghịch lưu !

Tập thể lông tơ sau lưng không ngừng vùng lên khiêu vũ ủng hộ, mà ngay cả lục phủ ngũ tạng từ trước đến nay trầm mặc đều bắt đầu thét to !

"Tui…… Biết……" Từng chữ phát âm đều phi thường gian nan, tận lực điều chỉnh hô hấp, sợ đối phương nhận thấy được chính mình khác thường.

"Biết là tốt rồi, về sau không được đi mấy nơi kiểu đó." Từ Phong nói xong, còn cố ý xoa loạn tóc Văn Bân: "Cậu an phận chút cho tôi."

Văn Bân cảm thấy hơi khó thở, khẽ đẩy hắn, hắn hình như ôm rất thoải mái, còn chưa buông tay.

Văn Bân cư nhiên cũng hiểu được, ôm nhau thực thoải mái…… Thật là thoải mái……

Bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, trong lòng một trận khẩn trương.

Sợ tư thế vùi đầu chôn trước ngực hắn quá mức ám muội, Văn Bân vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Trên bàn trong nồi, nước đã sớm đun sôi, đang sưu sưu bốc hơi ra ngoài.

Văn Bân tìm lấy cớ nói: "A! Nước sôi hết rồi!" Nói xong, nhân cơ hội dùng một chút lực, đẩy Từ Phong ra.

Từ Phong bình tĩnh xoay người, đem nồi hơi nước dùng nước lạnh tráng sạch sẽ, sau đó lại tiếp một nồi nước, một lần nữa để lên bếp điện nấu.

"Không sao, đun hết thì đun lại." Nói xong, lại xoay người nghiêm trang xắt rau.

"Ách……"

Vì sao hắn có thể không thèm quan tâm?

Rõ ràng mới vừa rồi còn nói lời ám muội như vậy, còn…… ôm một chút.

Như thế nào ôm xong sau đó lại vẻ mặt dường như chưa có chuyện gì?

Hắn ngược lại bình tĩnh, chính mình lại…… Tim đập thực lợi hại, da mặt cũng có chút nóng lên.

Cái ôm này thật sự rất thoải mái…… Thực…… Ấm áp.

Nhưng mà, tại sao mình lại thích cùng một người đàn ông ôm nhau a! Còn nghe hắn nói ba loại từ ngữ "Tôi sẽ lo lắng" "Về sau không được" ám muội khiến người ta nổi cả da gà này!

"Anh…… Tối hôm qua gọi điện thoại cho tui, là bởi vì lo lắng sao?"

Kháo, cái miệng bậy, lại đi hỏi vấn đề dọa người này! Tự biết cái miệng đã sớm làm phản sự điều tiết khống chế của hệ thống não bộ trung khu thần kinh, thường thường liền thoát ra một hai lời nói khiến người ta xấu hổ lẫn giận dữ đến nghĩ muốn chui xuống lỗ mà!

Từ Phong chau mi nói: "Đương nhiên, bằng không cậu nghĩ tôi nhàn rỗi buồn chán lãng phí tiền điện thoại?" Một bộ ngữ khí cao ngạo.

Văn Bân hắc hắc cười cười: "Tui là nghĩ anh bận theo cái người kia, sớm không quản tới tui."

"Tôi gửi cho cậu tin nhắn cậu nhận chưa? Chẳng phải nói, ở quán bar không có tìm người làm tình sao."

Bị từ ngữ nói toạc ra của hắn khiến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Văn Bân rốt cuộc nhanh chân chạy……

"Tui đi xem tv, không quấy rầy anh nấu cơm……"

Từ Phong thì tại phía sau Văn Bân nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng.

Phỏng chừng không lầm, cậu ta rốt cuộc…… Động tâm.

Cùng Văn Bân ngốc chơi chiến thuật tâm lý, thật sự rất có cảm giác thành tựu.

Nhìn cậu ta bộ dạng bối rối không được tự nhiên, chỉ cảm thấy đáy lòng như có gió xuân ấm áp khẽ lướt qua.

Đương nhiên, trước khi bắt lấy con tim cậu ta, thuận tay bắt lấy dạ dày cậu ta trước đã, cũng là sự lựa chọn đúng đắn, không bằng trước theo cách nói của Diệp bác sĩ, nghiên cứu một chút thực đơn, cho Văn Bân ròm bồi bổ dinh dưỡng.

Đêm đó, Từ Phong làm mì đặc biệt thơm ngon.

Văn Bân một hơi ăn hai chén lớn, còn chưa đủ, muốn chạy vào nhà bếp múc thêm mì.

Lưu Ba có ý kiến: "Quây, đàn anh làm mì có phân nhá, mỗi người hai chén, cậu đủ rồi nha?"

Văn Bân cho Lưu Ba một cái nhìn xem thường: "Hừ, cũng chẳng phải làm cho cậu." Còn thêm vẻ mặt đắc ý dào dạt.

Lưu Ba cũng trở mình xem thường: "Đó là làm riêng cho cậu hả?"

Từ Phong xuất hiện, bưng một chén mì.

Hai người tức khắc câm miệng, Văn Bân ngoan ngoãn ngồi trở về, Từ Phong lại mỉm cười đem mì sớt qua bên Lưu Ba: "Đàn em ăn chưa no đi?"

Lưu Ba bày vẻ mặt cảm kích: "Đàn anh, anh thật đúng là áo cơm phụ mẫu của chúng em! Thật cám ơn." Nói xong, liền từ trong tay Từ Phong tiếp nhận mì, vùi đầu lang thôn hổ yết.

Văn Bân ngồi ở đối diện âm thầm buồn bực.

Từ Phong làm trò đối tốt Lưu Ba trước mặt mình, trong lòng thật sự có điểm khó chịu nho nhỏ.

Nhất là…… Thêm vẻ mặt tươi cười cho Lưu Ba đĩa rau.

Văn Bân đứng dậy muốn đi chơi game, lại bị Từ Phong lạnh lùng gọi lại: "Đi đâu?"

"Chơi game."

" Luận văn của cậu viết xong ?"

"Chưa."

"Vậy không được phép chơi."

Văn Bân khó chịu bé biến thành khó chịu bự, hừ một tiếng: "Biết rồi."

Sau khi ăn xong, Từ Phong và Lưu Ba ủ ở trong thư phòng chơi game. Văn Bân một mình vẻ mặt đau khổ tại nhà bếp rửa chén.

Nghe nói thiên long phiên bản beta đã sắp xong, đêm nay, điện tín một khu mấy đại công hội có một lần đại hình bang chiến, ngẫm lại đã cảm thấy phấn khích.

Văn Bân rất muốn đi nhìn một cái, lại bị Từ Phong lệnh cưỡng chế vào nhà bếp rửa chén.

Thực mẹ nó khó chịu a!

Hai tên hỗn đản kia thân thân mật mật ghé vào nhau nghiên cứu game, dựa vào cái gì bắt một mình mình vào nhà bếp rửa chén, buổi tối lại chưa ăn no, tâm tình lại không tốt, trong bùng cảm giác như mèo cào, thật sự là đáng ghét.

Bên kia Từ Phong và Lưu Ba lấy danh là chơi game, thực tế lại đang nói chuyện mấy vấn đề khác.

"Cậu với Tiểu Nguyệt quen nhau?"

"Đúng vậy……"

"ừ, không tệ, Tiểu Nguyệt là tôi nhận làm muội muội, một cô gái tốt, cậu cũng không nên khi dễ em ấy."

Lưu Ba cái trán lưu lại một giọt mồ hôi lạnh, hẳn là kêu nhỏ đừng khi dễ em mới đúng a……

Chảy một phen mồ hôi, cười nói: "Ha ha, trùng hợp như thế à, anh ở trong công hội nhận muội muội sao."

"ừ, nhận lâu rồi. Đúng rồi, cuối tuần ngày mốt, em ấy sẽ tới chỗ chúng ta."

"A? Tại sao?"

"Ngoài miệng nói muốn cho tôi sinh nhật, thực tế……" Từ Phong ánh mắt lãnh đạm quét nhìn Lưu Ba, "Là tới gặp cậu đi."

Lưu Ba lập tức cười nói: "Đàn anh nói cái gì đâu, bạn ấy nhất định là đến cho anh sinh nhật. Anh chiếu cố tụi em như vậy, sinh nhật của anh em với Văn Bân cũng nên hảo hảo chúc mừng cho anh một chút! Tiểu Nguyệt muốn tới, vừa lúc."

Bị Từ Phong nói bóng nói gió tha một vòng lớn như vậy, Lưu Ba đương nhiên không cô phụ kỳ vọng của hắn, gián tiếp đem tin tức này truyền lời cho Văn Bân.

Đêm đó, Lưu Ba ngay tại trên giường nói một tràng ý tưởng chúc mừng sinh nhật đàn anh, cuối cùng là bày một cái party đây, hay là vào trong quán cơm ăn một chầu, hoặc là mua nguyên liệu ở kí túc xá làm cái lẩu ấm cúng ……

Văn Bân nghe một đống đó đến phiền, xoay người sang chỗ khác, làm bộ không thèm để ý hỏi: "Sinh nhật anh ta lúc nào hả, cậu nhanh như vậy chuẩn bị, thật có lòng."

Lưu Ba nghe ra sự khó chịu trong lời của cậu ta, cười hắc hắc: "Ngày mốt, ảnh nói cho tui biết."

Văn Bân dừng một chút, "Hừ, lại không mời tui, tui ứ thèm đi."

Trong lòng lại âm thầm cân nhắc, lần này lại phải tiết kiệm tiền mua quà, cũng không biết hắn thích cái gì……

44. Chương 44: Nụ Hôn Sinh Nhật

Văn Bân nửa đêm bò lên giường tìm đồ ăn, động tác tất tất tác tác tựa như bác tí hoạt động ban đêm, dẫn tới bộ mặt lãnh nghiêm của Từ Phong.

"Tôi cứ nghĩ chuột nháo cơ chứ, cậu xem xem bây giờ là mấy giờ?"

Từ Phong vừa hai ngày không ngủ, vừa bị quấy giấc ngủ, mặt âm trầm, toàn thân cao thấp phát ra hàn khí.

Văn Bân ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, sờ sờ đầu, cười chê nói: "Này không phải ba giờ sao."

"Cậu đang tìm cái gì?" Từ Phong đến gần từng bước, mắt nhìn Văn Bân.

"Mì ăn liền đâu?"

"Vứt." Đúng lý hợp tình.

Văn Bân cười: “Vậy anh nấu cho tui mì đi?”

“Không rảnh.”

Ngữ khí cứng rắn lạnh lùng khiến Văn Bân trong lòng rất ư khó chịu, hừ một tiếng: “Vậy quên đi, tui tự mình đi ăn chút gì đó.”

“Văn Bân.”

Từ Phong lại dùng loại khẩu khí lạnh như băng này gọi tên, Văn Bân đứng nghiêm theo phản xạ, phía sau lưng dựng thẳng lên một mảnh lông tơ, không khỏi trở mình xem thường: “Nói thì anh cứ nói, nơi này chỉ hai chúng ta, không cần nghiêm túc gọi tên tui như vậy đâu? Anh làm giáo sư điểm danh sao.”

Từ Phong bình thản hỏi: “Tôi muốn biết, cậu rốt cuộc là sinh vật nào?”

Văn Bân ngẩn người, lúc này mới trợn mắt: “Quẹo mắng tui không phải người đâu?”

“Nửa đêm ba bốn giờ cậu lại đặc biệt tinh thần, đứng dậy tìm ăn, thói quen làm việc và nghỉ ngơi này —— sao cũng chẳng giống nhân loại đi.” Từ Phong lạnh lùng nói: “Trái lại rất giống con chuột.”

Đó là……

Đó là bởi vì ngủ không được, miên man suy nghĩ. Ngọn nguồn…… Còn chẳng phải do anh.

Văn Bân quay đầu không để ý tới hắn.

Từ Phong tiếp tục giáo huấn: “Về sau một ngày ba bữa đúng giờ ăn, nửa đêm ăn bậy đối thân thể không tốt. Lời nói của tôi cậu hình như luôn vào tai này ra tai kia?” Vừa nói, vừa tới gần từng bước.

“Tui đói.” Văn Bân nhếch miệng cười xán lạn, gặp Từ Phong mặt nghiêm lại gần, Văn Bân lại bài trừ thêm câu: “Thực đói mà, không lừa anh, ruột tui đều thắt lại, cái bụng đều lỏng, máu toàn thân đều không lưu động.”

“Vậy chịu đựng đi.” Từ Phong nói: “Tôi không thể dung túng cậu dưỡng thành thói quen hư được.”

Văn Bân ngẩn người.

Từ Phong hôm nay không biết là lạ ở chỗ nào ? Hở một tí là muốn quản mình, cái này không được ăn cái kia không được làm, phải là như vậy phải là như nọ……

Cũng chẳng phải cặp, quản cái gì quản.

Ngoài miệng tuy rằng mắng như thế, nhưng Văn Bân trong lòng vẫn là một hồi ngọt ngào kỳ quái.

Được người trông nom, cái loại cảm giác này kỳ thật cũng không tệ, hắc hắc.

Trước kia lúc được Chu ca trông nom, chính mình sẽ có chút không kiên nhẫn, thậm chí còn chống đối lại, nhưng hiện tại được Từ Phong trông nom…… Vì cái gì cũng không dám chống lại?

Thấy hắn bộ dáng nghiêm trang nói với mình”Không được phép”, cư nhiên còn có chút tim đập loạn xạ, cảm thấy người đàn ông này thật sự là đẹp trai đáng chết, thân là cùng giới quả thực ghen tị hắn……

Tâm hồn như thế nào lại dạo chơi rồi.

Văn Bân thu lại tâm trạng, trừng lườm hắn: “Anh quản tui để làm chi.” Dứt lời bước đến ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống.

Từ Phong trầm mặc sau một lúc lâu, cũng theo qua, ngồi ở đối diện Văn Bân, mặt lãnh nghiêm áp gần.

Văn Bân rụt lui cổ về sau, thấy khuôn mặt hắn tại trước mặt mình không ngừng phóng đại, mắt thấy hình dáng xinh đẹp của đôi môi sẽ hôn tới……

Văn Bân nắm chặt nắm tay, bày vẻ mặt hung ác: “Anh đã đáp ứng không cưỡng ép! Anh dám đổi ý tôi giết…… Giết anh.”

Thanh âm tiếp sau cũng lạc mất, ánh mắt hơi lóe sáng, rõ ràng là sức lực không đủ,

Từ Phong nhếch nhếch khóe miệng, đem môi chuyển qua bên tai cậu: "Tôi thích quản cậu." Nói xong, lại nhẹ giọng bổ sung: "Cậu xem, mấy năm nay không ai quản cậu, cậu liền trở nên không giống nhân dạng. Cũng nên có người quản lý trông nom, tôi chỉ cố mà làm tốt, gánh vác trọng trách này."

—— Anh đang vì dân trừ hại hả?

Bên tai bị hô hấp ấm áp làm sợ tới mức giật mình, Văn Bân lông tơ dựng thẳng lên, rụt lui cổ: "Anh dựa vào cái gì quản tui? ! Mẹ tui còn chưa quản."

Từ Phong dừng một chút, dời môi, quy củ ngồi ở bên cạnh Văn Bân, bình thản nói: "Chỉ bằng tôi là đàn anh của cậu, sao, không phục?"

Văn Bân cũng không biết sao, nghe thấy hắn nói như vậy ngược lại cảm thấy trong lòng thật buồn bực.

Vốn chỉ là đàn anh trông nom đàn em mà thôi, chính mình còn nghĩ, phương diện này nếu nhiều chút gì đó thì tốt rồi……

Không được tự nhiên vê nắm tay một hồi, lúc này mới ngượng ngùng nói: "Cuối tuần là sinh nhật đàn anh a?"

"Ờ."

"Cái kia…… đàn anh lão nhân gia ngài tuổi thọ?"

Từ Phong trầm trầm mặt: "Hỏi cái này để làm gì."

Văn Bân cười nói: "Anh không phải song tiến sĩ sao, tui tò mò, anh rốt cuộc đọc sách bao nhiêu năm, đọc lâu như vậy không phiền sao."

Từ Phong thản nhiên nói: "Thạc sĩ ba năm, hai cái tiến sĩ kia cùng học, học ba năm, hiện tại hai mươi bảy, sắp tốt nghiệp, vừa lòng ?"

"Nga." Văn Bân cúi đầu suy tư một lát: "Nói như vậy anh lớn hơn tui sáu tuổi, lúc tui còn chưa sanh ra anh đã ở nhà trẻ rồi, sự khác biệt còn không phải ít……"

"Cậu đang nghĩ bậy cái gì?" Bị Từ Phong mặt lãnh nghiêm cắt ngang.

Văn Bân ngẩng đầu cười: "A, không có gì, tui chính là…… Đột nhiên muốn rõ anh một chút, ha ha, cùng một mái nhà, ngay cả anh mấy tuổi cũng không biết, hình như có chút không tốt lắm."

Từ Phong nhìn chằm chằm Văn Bân, nghiêm túc nói: "Với, vậy rõ hơn chút đi. Tôi là con một, ba mẹ đều là giáo sư bản giáo, hơn nữa biết tôi thích đàn ông, gây sức ép hết cả năm mới buông tha ý tưởng bẻ tôi trở về, hiện tại mặc kệ tôi không quản, mẹ của tôi thực hy vọng tôi tìm người đàn ông ổn định, chuyện sinh con cũng không cần lo lắng, cho nên cậu không cần có áp lực quá lớn." Dừng một tí, hướng Văn Bân cười nói: "Vừa lòng chưa? Còn muốn hiểu biết thêm nhiều không?"

Văn Bân choáng váng.

Sinh con? Đang nói gì vậy?

"Tôi đi ngủ đây. Cậu cũng đi ngủ sớm thôi."

Từ Phong nói xong, ra vẻ đứng đắn lại gần, lịch sự hôn lên trán Văn Bân ——

"Ngủ ngon."

Sau đó vẻ mặt nghiêm túc rời đi.

Thật lâu sau, Văn Bân vuốt nơi bị hắn hôn qua, nóng như lửa thiêu.

Vừa rồi tim đập thiếu chút nữa ngừng, hiện tại mới bắt đầu nhảy kịch liệt.

Nhảy cái rắm, người ta đi rồi mà còn nhảy! Âm thầm phỉ nhổ chính mình một phen, đè trước ngực, mắng nói: "Văn Bân tên ngu ngốc này, sớm biết rằng là lễ nghi…… Hẳn hôn lại mới không ăn thiệt. Lầm bầm."

Đêm đó, Văn Bân rốt cuộc không mất ngủ nữa.

Sáng sớm hôm sau khi…tỉnh lại, trời đã sáng rồi, cửa mở ra đường khẽ hở, mùi trứng chiên lượn tới.

Văn Bân hít hít cái mũi, đứng lên rửa mặt, đối gương sửa sang lại một chút dung nhan ——

Kỳ thật diện mạo của Văn Bân với từ "Thô lỗ" một chút cũng không hợp, nhìn qua ngược lại thực thanh tú, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu ngậm cái mồm lại.

Văn Bân há mồm với Văn Bân câm miệng, hoàn toàn là hai loài cực đoan, khác biệt tựa như mèo xù lông tới cào đẹp mặt bạn, với mèo im lặng dịu ngoan ghé vào lòng bạn.

Văn Bân sờ sờ cằm, có đôi khi cũng biết không thể tưởng nổi, mẹ vì sao lại sinh mình ra thành vậy, hẳn phải sinh một bộ mặt tục tằng, thêm đâm đầy râu, trên người lại đến chút dữ tợn, cùng thằng cha lỗ mãng vách đại đao trong game cực giống —— vừa lúc cùng cái từ "Ông đây" này thực xứng đôi.

Bây giờ cái bộ mặt này, một tiếng "Ông đây" thật sự là không có lực uy hiếp.

Đặc biệt ở trước mặt Từ Phong, thói quen nói liên tục từ "Ông đây" này đều nói chả được, bị ánh mắt lạnh lùng của hắn trừng, chỉ có thể"Tui biết rồi" "uh" "Được" —— ngoan ngoãn gật đầu.

Có điểm sợ hắn.

Không chỉ là bởi chuyện hắn từng vì nói bậy mà cưỡng hôn trừng phạt mình.

Còn có một thứ tâm tình khác, hình như là…… nghĩ muốn ở trước mặt hắn biểu hiện tốt một chút để hắn chán ghét ít đi một tí – tâm tình khẩn trương

Văn Bân lau khô mặt, sờ sờ cái ót xua đi suy nghĩ kỳ quái của ban sớm, xoay người tới trước bàn ăn.

Lưu Ba xem bộ dáng là cùng bạn gái đương nhiệm Tiểu Nguyệt gửi tin nhắn tình yêu ngọt ngào, cười toe cười tóet.

Về phần Từ Phong…… Không biết hắn đang gửi tin nhắn cho ai, theo trên sườn mặt hắn, nhìn ra một chút tình tự không kiên nhẫn.

Văn Bân lừ nhìn Lưu Ba, ngồi ở bên cạnh cậu ta, thấy trong di động cậu ta nhảy ra câu "Anh cũng nhớ em nha, tối hôm qua còn mơ thấy em !", kích ra một thân da gà, khinh thường hừ một tiếng: "Mới sáng sớm cậu không mắc ói?"

Lưu Ba lườm Văn Bân: "Tình yêu chính là phải ngọt ngào, cọp mẹ —— cũng cần dỗ a. Ông bạn, cậu chưa nói qua yêu đương hả?"

Văn Bân lườm cậu ta một phát: "Ai nói, tui với Điềm Điềm quen nhau ba năm." Nhớ tới Nhạc Điềm Điềm ngày đó, trong lòng không khỏi một trận chua xót ——"Ai, đáng tiếc, tui chính là sẽ không dỗ nữ sinh, quen với nhỏ hoàn toàn là đem nhỏ làm bạn hữu, lúc nhỏ đi nghiêm túc phê bình tui căn bản không hiểu tình yêu, nghĩ đến cũng có chút đạo lý……" Nói đến đây, thần sắc không khỏi có chút ảm đạm.

Lưu Ba cười cười: "Nói như vậy, cậu thất tình ?"

Gặp Từ Phong nhíu mày, Văn Bân không khỏi có chút khẩn trương, vội vàng khụ một tiếng nói: "Xem như đi."

"Như thế nào tui cảm thấy biểu hiện mấy ngày nay của cậu, không giống thất tình ngược lại giống mối tình đầu a." Lưu Ba ngẩng đầu cười, sau đó hướng vẻ mặt bình thản Từ Phong nói: "Đúng không đàn anh, anh xem cậu ta, bộ dáng thẹn thùng, rõ ràng là mối tình đầu của cậu chàng thôi. Văn Bân này, nói tui nghe, coi trọng cô nương nhà ai?"

Văn Bân hung ác trừng mắt lườm lưu ba: "Câm miệng! Cậu không nói lời nào không ai bảo cậu là câm."

Lưu Ba nhún nhún vai: "Tui vốn không muốn nói chuyện, đây chả phải cậu trêu chọc tui trước sao?" Nói xong, lườm Văn Bân một cái, cúi đầu tiếp tục gửi tin ngắn.

Văn Bân bực mình ngồi ở bên cạnh Lưu Ba, đột nhiên nghe Từ Phong đối diện mở miệng nói chuyện: "Văn Bân."

Bị hắn thanh âm trầm thấp làm hoảng sợ, Văn Bân vội vàng gục đầu xuống đáp ứng: "ừ…… Chuyện gì?"

“Tôi buổi sáng còn có lớp, đi trước, trong tủ lạnh có đồ ăn, nếu cậu đói hâm trong lò vi ba một chút.”

“Nga, được.”

“Cơm chiều chờ tôi trở lại làm, đừng tự mình ăn tạp bậy bạ.”

Cái gì gọi là ăn tạp bậy bạ? Khẩu khí này thật đúng là giống giáo huấn heo.

Văn Bân gật đầu: “dzạ.”

“Tôi đi đây.” Từ Phong nói xong, một tay chống bàn, tao nhã lại gần, ở trên trán Văn Bân ấn xuống nụ hôn ——chụt một cái.

“Buổi tối gặp.” Tiêu sái xoay người rời đi.

Văn Bân ngay tại chỗ hóa đá, toàn thân cứng ngắc.

Lưu Ba quay đầu bình tĩnh lừ nhìn Văn Bân, quay đầu lại tiếp tục gửi tin cho Tiểu Nguyệt.

Thật lâu sau, Văn Bân mới vẻ mặt xấu hổ nói: “Ha ha, đàn anh quan niệm thật đúng là thoáng, hôn một cái rồi cùng nắm tay, đừng, đừng để ý đến anh ta.”

Lưu Ba ý vị thâm trường cười: “Ờ, cậu đi mà để ý anh ta, tui để ý bạn gái tui là đủ rồi.”

Sau đó cũng xoay người bỏ đi.

Văn Bân mặt đỏ lên.

“Kháo, mới sáng sớm, tên khốn kia, không chê ghê tởm!”

Ngoài miệng mắng, không tới chốc lát, ngay cả cổ đều đỏ.

Muốn hôn…… Ít nhất cũng đừng làm trò trước mặt người khác a.

Bị ý tưởng này làm sợ tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, dừng bữa sáng, Văn Bân lại thực không biết vị.

Thời điểm Từ Phong trở về mua một đống lớn rau củ tươi ngon, buổi tối tự mình xuống bếp, làm một bàn bữa tối phong phú nói để cho Văn Bân bổ sung dinh dưỡng.

Văn Bân ngồi ở đối diện ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Sau khi ăn xong Từ Phong theo thường lệ cùng Lưu Ba tiến vào thư phòng chơi game, Văn Bân ở nhà bếp rửa chén, một bên rửa một bên suy tư, ngày mai cuối tuần, chính là sinh nhật anh ta, buổi sáng đi ra ngoài mua quà hẳn là tới kịp.

Buổi tối ở trên Q gặp “Tiểu Mễ Chúc” đã lâu không gặp, Văn Bân gửi tin qua hỏi: “Chu ca đó sao?”

“Đây.”

“Long đại ca có khỏe không?”

“Rất tốt.”

“Tiểu Long Tể có khỏe không?”

Chu Châu bên kia trầm mặc một hồi, lúc này mới đánh qua cái biểu tình cậu thực phiền, thêm một câu: “Nói thẳng đi, muốn tôi giúp cái gì?”

Văn Bân sờ sờ đầu, hắc hắc cười ra tiếng: “Ách…… Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, sinh nhật một người bạn của tui, tui muốn tặng quà, anh cũng biết tui đây thần kinh mỏng mà, hùi trước tặng đồ cho Điềm Điềm đều bị nhỏ ghét bỏ, càng không biết sinh nhật nam sinh tặng cái gì mới tốt, anh cho tui chút ý kiến ik.” Nói xong lại lập tức bổ sung một câu: “Bạn bè thuần khiết, anh đừng tưởng bậy.”

“Nga.” Chu Châu dừng một lát, đánh qua câu: “Tôi không tưởng bậy.”

Cũng làm cho Văn Bân có chút ngượng ngùng, chà chà tay, tiếp tục đánh chữ: “Ví dụ….. nếu sinh nhật Long lão đại, anh sẽ tặng gì?”

“Tôi với anh ta không phải bạn thuần khiết, tính chất bất đồng, không thể so nhau.”

Văn Bân cười chê nói: “Không có việc gì, cho cái ví dụ, nói thử đi.”

“Tôi lần trước tặng cà- vạt anh ấy rất thích.” Chu Châu gửi đến khuôn mặt tươi cười: “Bất quá mà, nếu cậu muốn tặng Từ Phong, cà- vạt không thích hợp, cậu ta hiện tại cũng không mặc quần áo chính thức, không bằng tặng đồ rẻ thôi, kỳ thật quà tặng, quan trọng nhất là tâm ý.”

Văn Bân lại ngượng ngùng, sờ sờ đầu, “Tui chưa nói là Từ Phong, khụ khụ, anh đừng nghĩ bậy.”

“Ừ, tôi thật không có nghĩ bậy. Nếu Từ Phong, cậu không bằng tặng cho cậu ta chiếc khăn quàng cổ đi.”

“A? Hiện tại mới mùa hè……”

“Đúng vậy, thời khắc đổi mùa khăn quàng cổ mới có ích, tiếp qua nửa năm mùa đông rồi, thời điểm luôn luôn phải dùng đến.”

“Anh xác định không phải đang giỡn chơi tôi?”

“Luật sư nói chuyện phải chịu trách nhiệm pháp luật nhá, tôi làm sao có thể giỡn chơi cậu đây? Đúng không? Tôi thương cậu như vậy, tựa như em trai ruột thịt……”

“Ngưng ngưng, lông tơ tui đều vểnh lên rồi, cám ơn anh nha.” Nói xong, lại cảm thấy bản thân hỏi xong vấn đề thì rời đi có chút vong ân phụ nghĩa, vì thế tiếp tục nói: “Long lão đại còn đang chơi game chứ?”

“Ờ, đang chơi huyễn tưởng, thiết lập cái gia tộc rách nát.”

Văn Bân ngẩn người: “Cá…… Tính……”

“Cậu nhàm chán có thể tới tìm tụi tôi.”

“Ách, tui không tám nữa, mấy anh chơi vui vẻ, bai bai, tui muốn ngủ.”

Đương nhiên không thể ấn theo cách nói Chu Châu đi mua khăn quàng cổ, Văn Bân biết anh ta tuyệt đối là đang trêu cợt mình, còn nói cái gì “Luật sư nói chuyện phải chịu trách nhiệm pháp luật “, phi, lúc anh rưới nước ô mai lên đầu tui sao không để ý trách nhiệm pháp luật.

Nhưng anh ta thật ra có câu nói rất đúng, quà tặng này, không nhìn giá cả thế nào, quan trọng nhất là tâm ý.

Cho nên……

Vậy mua gì rẻ rẻ, dù sao trong tay lại không nhiều tiền lắm.

Đến tinh phẩm nhỏ lân cận chọn cả buổi, nhìn trúng một cái vòng cổ, hỏi chủ quán, nói là bằng bạc, giá cũng không dọa người, ít nhất ở trong phạm vi thừa nhận của Văn Bân.

Vòng cổ đó kiểu dáng thực bình thường, vòng trang sức tương đối thô, thích hợp nam sinh đeo, đơn giản hào phóng, hình như khá hợp khẩu vị của Từ Phong.

Hai miếng bạc ghép lại, mặt trên cũng không có từ ngữ buồn nôn kỳ quái.

Văn Bân không chút do dự mua, nhờ chủ quán gói kỹ.

Mang theo tâm tình không yên tới quán ăn giao hẹn, Từ Phong với Hứa Diêu đã sớm tới rồi, Tiểu Nguyệt và Lưu Ba cũng ngồi ở đó, Văn Bân tới rồi, Từ Phong ngẩng đầu lên, mỉm cười ——

“Còn tưởng rằng cậu lại muốn muộn chứ.”

Khóe môi khẽ nhếch ấy, chiếc mũi thẳng, mi giãn ra, còn có cặp mắt thâm thúy ấy, thẳng tắp nhìn chăm chú nhìn.

Thực con mẹ nó dụ dỗ người ta mà, dụ trái tim người ta nhảy loạn xạ.

Văn Bân khụ một tiếng, trở về vẻ tươi cười xán lạn, trong lòng bàn tay lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Hứa Diêu lạnh lùng nhìn Văn Bân, hỏi Từ Phong: “Có thể mang thức ăn lên đi.”

Từ Phong nhìn xem đồng đồ, gật đầu.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Hứa Diêu đem bánh ngọt mang lên để qua một bên, mọi người bắt đầu tự lo mục đích dùng bữa của bản thân.

Di động Từ Phong đột nhiên vang lên, mắt nhìn hiển thị của điện báo, chau mày tiếp lấy.

"Alo, Hạ Phong cậu đang làm gì đó, hiện tại mới gọi điện trả lời? Tắm rửa…… Được rồi, trong vòng mười phút cút qua đây cho tôi." Nhướng nhướng mày, bỏ điện thoại vào lại trong túi.

Văn Bân dựng thẳng lên lỗ tai lúc này mới khôi phục bình thường, vẻ mặt dường như không có việc gì buồn đầu dùng bữa.

Từ Phong gắp miếng sườn đặt trong bát Văn Bân, "Ăn nhiều một chút."

Văn Bân buồn đầu gặm sườn, Từ Phong lại bất động thanh sắc gắp miếng thịt bò qua, "Nếm thử cái này." Văn Bân tiếp tục buồn đầu gặm.

Bởi vì ngồi ở bên cạnh hắn, lại cúi thấp đầu, Văn Bân thực dễ dàng nhìn thấy tay Từ Phong.

Trên tay có vết sẹo, tuy rằng cũng không đáng sợ, chỉ là thực rõ ràng, thực chói mắt.

Thời điểm tụ họp lần đó, hắn kéo mình ra, cảnh tượng tay bị phỏng nổi lầu lại hiện lên ở trước mắt.

Lúc ấy hận không thể bỏng chết hắn, hiện tại nhìn —— cư nhiên có điểm đau lòng?

Phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm ôn nhu: "Ngại quá, đã tới trễ."

Hạ Phong vẻ mặt mỉm cười đi tới, ngồi ở bên cạnh Văn Bân, vỗ vỗ vai Văn Bân: "Văn Bân bạn học đã ở a, gặp thầy giáo cũng không chào."

Văn Bân đảo cặp mắt trắng dã, lành lạnh nói: "Thầy Hạ khoẻ."

Hạ Phong nhún nhún vai, từ trong túi lấy ra cái hộp nhỏ, ném cho Từ Phong: "Đưa cho cậu, sinh nhật vui vẻ."

Từ Phong tiếp nhận, cám ơn cũng không thèm liền cất vào túi.

Tiểu Nguyệt tò mò hỏi: "Không mở ra sao?"

Từ Phong đáp: "Cậu ta hàng năm đều đưa một viên đá cho anh, nói cái gì ' có tâm ý là tốt rồi, quà cáp là cái gì cũng không quan trọng ', anh đã có hơn hai mươi viên đá rồi."

Hạ Phong cười nói: "Vậy chung quy tốt hơn so với cậu đưa cho tôi mỗi hộp không, trong hộp tôi ít nhất còn có đồ."

Hai người nhìn nhau cười.

Cái loại thân mật khắng khít và ăn ý này của hai người bọn họ, khiến Văn Bân trong lòng có chút khó chịu nho nhỏ.

Nhẹ giọng hừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn thịt.

Hạ Phong sáp qua, hạ giọng nói: "Ghen?"

Văn Bân nhếch miệng cười: "Ăn thịt." Bộ dáng nghiến răng nghiến lợi kia, tựa như thịt đang nhai chính là tên Hạ Phong.

Hạ Phong mỉm cười, "có mang quà cho đàn anh cậu không đấy?"

Văn Bân ngẩng đầu, gặp ánh mắt của Từ Phong lại lộ ra một chút chờ mong.

Văn Bân liền gục đầu xuống từ trong túi lấy ra hộp quà, đưa cho Từ Phong, "đàn anh sinh nhật vui vẻ."

Nửa đường bị hai ngón tay của Hạ Phong kẹp lấy.

Văn Bân ngẩng đầu căm tức nhìn anh ta, thấy Hạ Phong vẻ mặt tươi cười sâu xa: "Chậc chậc, cái hộp kiểu này sao nhìn thế nào cứ giống vật đính ước thế nhỉ."

Bị Từ Phong vẻ mặt bình tĩnh chộp lại, "Không liên quan chuyện của cậu."

Từ Phong vừa định bỏ vào túi, Lưu Ba lại đột nhiên nói: "Đàn anh không mở ra xem? Quà tụi em đều mở ra xem qua rồi."

Tiểu Nguyệt cũng cười: "Đúng rồi lão ca, như thế nào đến Văn Bân thì muốn chơi riêng vậy."

Văn Bân cảm thấy đồ mình tặng hình dáng rất ưa nhìn, không khó coi cũng không dọa người, liền sang sảng cười, khoát tay: "Vậy mở ra nhìn xem đi, hắc hắc, quà thực bình thường, đầy đường đều có bán."

Từ Phong vẻ mặt nghiêm túc đem hộp mở ra, lúc nhìn thấy vòng cổ ấy, lấy ngón tay nhẹ nhàng chà xát mở hai mảnh bạc, trên mặt không che giấu được vẻ vui sướng tràn đầy.

Hướng Văn Bân cười cười, "Cám ơn cậu." Ánh mắt ôn nhu.

Văn Bân lúc này mới yên lòng lại, "Ừ…… Thích là tốt rồi."

Mọi người cơm nước xong, hát bài ca sinh nhật, ăn bánh ngọt, sau đó giải tán……

Hết thảy ấn theo trình tự tiến hành.

Bởi vì Từ Phong thực nghiêm túc, tiệc sinh nhật hôm nay cũng thực nghiêm túc, căn bản không có cảnh bôi trét mặt huyên náo thường lệ.

Rượu trái lại uống một tí, làm cho Văn Bân khiếp sợ chính là, Hạ Phong cư nhiên đi vung quyền.

Vẻ mặt bình thản tươi cười, tao nhã vươn tay ra ——

"Ca lưỡng hảo, mi thua, uống đi."

Văn Bân chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Thế nào lại có người như vậy, tính cách biến hoá đa dạng? Bất quá, Từ Phong và anh ta cùng nhau lớn lên….. Cũng không phải người đứng đắn gì.

Lưu Ba với Tiểu Nguyệt đi dạo phố, Hạ Phong tiện đường đưa Hứa Diêu mỹ nữ trở về.

Bốn người đi rồi, Văn Bân thì kiên trì ngồi vào xe Từ Phong.

Không biết là có phải do cùng một chỗ với hắn hay không, không khí bên trong xe có chút nặng nề, Văn Bân vê vê mồ hôi trong lòng bàn tay, thắt dây an toàn.

Từ Phong đột nhiên nói: " Vòng cổ kia……"

"Ách?"

"Cậu là ý này sao." Nói xong liền phủ thân mình qua.

Trái với Văn Bân thắt dây an toàn tự trói mình lại, Từ Phong thì có vẻ hoạt động thoải mái, một cánh tay chống lưng ghế dựa của Văn Bân, tay kia thì đặt ở trên vai Văn Bân.

"Phải không?"

Văn Bân lăng lăng nhìn khuôn mặt hắn gần ngay trước mắt, "Phải….. Cái…… ?"

Chữ "gì" còn chưa nói ra, đã bị hắn đột nhiên ngăn ở giữa môi.

45. Chương 45: Yêu Hay Không Yêu

Ghế dựa được chậm rãi hạ thấp, Từ Phong bên trong không gian xe nhỏ hẹp có lợi, nhân cơ hội dùng dây an toàn trói lại tên ngốc đang ngăn mình.

Văn Bân kịp phản ứng, thoáng kinh ngạc, bắt đầu giãy giụa. Đáng tiếc không gian quá nhỏ, tay chỉ có thể bất lực víu vỗ trên cửa sổ, "Anh…… Buông…… Ah ah……"

Mở miệng nói chuyện, lại giúp cho đầu lưỡi linh hoạt của Từ Phong tận dụng cơ hội, xâm nhập khoang miệng.

Nụ hôn của hắn phi thường ôn nhu, đầu lưỡi ấm áp liếm qua lợi, lướt qua niêm mạc khoang miệng, từng tấc từng tấc một xâm chiếm lãnh địa.

Trong không gian nhỏ hẹp vang lên tiếng nước chậc chậc khi hôn môi, còn có thanh âm sột soạt khi quần áo hai người ma xát, làm cho nhiệt độ trong xe nhanh chóng tăng lên, đốt cháy dây thần kinh.

"Ah…… um……"

Nguyên bản lời nói muốn mắng chửi đều bị hắn ngăn chặn, ngược lại thành rên rỉ mê người.

Văn Bân bị hắn hôn một trận mềm nhũn, khiến trên lưng run lên khoái cảm xa lạ tựa như dòng điện lưu lủi toàn thân.

Nụ hôn càng sâu hơn càng đậm hơn, tay Văn Bân cũng dần dần dừng giãy giụa, theo trên cửa sổ xuôi xuống, ngược lại run rẩy, ôm chặt lấy vai hắn.

……

Nụ hôn sâu rốt cuộc kết thúc, tương phản với Văn Bân hai mắt phủ sương mù đang thở dốc không ngừng, Từ Phong thì có vẻ điềm tĩnh tự nhiên.

Vươn lưỡi ám muội liếm liếm lên bờ môi ướt át của Văn Bân, sau đó kề môi, nhẹ giọng nói: "Tôi thật cao hứng, Văn Bân, cậu rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận rồi."

Nói xong, từ trong túi lấy ra sợi dây chuyền, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng chà xát ——

Chỉ thấy giữa hai miếng bạc, một hàng chữ lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt

"I love you"

Văn Bân ngẩn người, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, "Không…… Không phải…… Anh hiểu lầm……"

Còn chưa nói hết, thấy sẽ bị Từ Phong hôn lần nữa, Văn Bân toàn thân một trận cứng ngắc, ngoài miệng còn không chịu thua hét lên: "Tui không biết sợi dây chuyền đó…… Ah…… Có…… chữ…… Ah ah…… Anh…… Buông ra……"

Cái gọi là giải thích, cuối cùng đều bị Từ Phong ngăn lại ở giữa môi.

Từ Phong tựa như tích luỹ lâu ngày nay bùng nổ, hôn môi đặc biệt đậm hơn, ôn nhu xong, lại bắt đầu bá đạo hôn, như là đang chứng minh điều gì đó.

Cuồng nhiệt mút làm cho đầu lưỡi Văn Bân tê dại, trong khoang miệng như bị đầu lưỡi hắn sát phá một tầng da, đau buốt nóng rát.

Tay hắn cũng đã sớm buông xuống, theo đầu vai đến phần eo, thân mật ôm sát Văn Bân.

Hôn mãi không dứt.

Bị đồng tính hôn môi đến cảm giác toàn thân như nhũn ra, khiến cho Văn Bân phía sau lưng nổi lên một tầng da gà, giống bị nụ hôn kịch liệt của hắn nuốt tất cả, càng làm Văn Bân đầu óc choáng váng.

Sau khi khôi phục lý trí, liền dùng hết khí lực toàn thân, hung hăng đẩy hắn ra.

"Anh mắc gì vậy!" Văn Bân dùng sức xoa xoa môi bị hôn đến sưng đỏ, căm tức nhìn tên đầu sỏ bày vẻ mặt vô tội trước mắt——

"Anh tên hỗn đản này có chịu dừng không hả! Hãy nghe tui nói hết được không? Cái dây chuyền đó, ở giữa có chữ hay không tui căn bản không biết! Tui làm sao có thể yêu anh? ! Tui cũng chả phải đồng tính luyến ái giống anh, anh……" Thanh âm đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt Từ Phong trong nháy mắt tuột đến băng điểm, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc đau đớn, làm cho tâm Văn Bân cũng rối bời theo.

"Phải không." Ngữ khí bình thản, tựa như sự bình yên trước cơn giông bão.

Văn Bân trong lòng thực rối, căn bản mơ hồ mấu chốt, gãi gãi đầu, xấu hổ nói: "Tui…… Không có ý khinh thường, nhưng bản thân…… Không phải đồng tính luyến ái, cho nên……"

Từ Phong thản nhiên nói: "Thật xin lỗi, tôi say."

Văn Bân nghiêng đầu sang chỗ khác: "Không…… Không có việc gì, tui cũng có chút say, thực xin lỗi."

"Tôi đã nghĩ cậu thích tôi." Từ Phong nhẹ nhàng cười cười, "Có thể, là tôi quá tự tin."

Văn Bân gục đầu xuống nói, "Thực xin lỗi, là tui qua loa, làm anh hiểu lầm."

"Không có việc gì."

Từ Phong mặt không chút thay đổi ngồi trở lại, cài dây an toàn, khởi động xe.

Vài ngày sau, không khí trong ký túc xá vẫn rất không thích hợp.

Lưu Ba bận rộn hẹn hò với bạn gái, rất ít khi trở về, vì thế, Văn Bân không thể không kiên trì đối mặt với vẻ mặt dường như không có việc gì của Từ Phong.

Từ Phong như trước sẽ ngẫu nhiên quan tâm mình, sẽ mỗi ngày đều đúng giờ nấu cơm, chỉ là không động một tí hôn trán nữa, cũng không còn nói lời mờ ám nữa.

Tựa như đàn anh và đàn em, hình thức chung sống lãnh đạm.

Hắn đang tận lực tránh né mình.

Trong ánh mắt của hắn, cũng không còn chút ôn nhu làm say lòng người trước kia. Có, chỉ là sự lạnh lùng và xa cách.

Chuyện này thật sự, khiến cho Văn Bân trong lòng rất là khó chịu.

Mình quả là quá kích động, nói bậy nói bạ rồi.

Nhưng mà, vốn không phải người thích cùng giới, làm sao có thể nhanh như vậy chấp nhận sự thật thích người cùng giới chứ? Ít nhất phải cẩn thận suy nghĩ một chút chứ, không nói đến về sau vấn đề thời gian dài có thể hay không, cho dù lúc này, quen với hắn cũng không nhất định có thể vui vẻ, chính mình tính tình nóng nảy, hắn lại là cái tên bá đạo ngang ngược, sao hoà đụng sao hoà kết quả cả hai cùng đau.

Văn Bân trong lòng cực kì mâu thuẫn.

Luôn nghĩ rằng mình tương lai sẽ lấy một người phụ nữ xinh đẹp, sinh ra đứa con đáng yêu, thậm chí ở trong mộng từng mơ thấy cầm tay vợ bồng con nhỏ, một nhà ba người ở tương lai dưới trời chiều ấm áp tản bộ. Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, có một ngày sẽ thích một người đàn ông.

Sẽ bị một người đàn ông hôn đến toàn thân như nhũn ra, thậm chí…… Tại trong nháy mắt đấy, chính mình cư nhiên từ bỏ hết thảy lý trí, thầm nghĩ tựa vào trong lòng ngực của hắn —— trầm luân.

Đối với Văn Bân mà nói, chuyện này thật sự so với tia sét trong trời nắng còn muốn đáng sợ hơn.

Cư nhiên thích hắn ?

Tuy rằng từng có hồi ức bị hắn khi dễ không vui, tuy rằng mỗi lần nghĩ tới hắn là tên khốn nạn……

Nhưng chung sống lâu, sẽ không khỏi nhớ hắn rất tốt, không khỏi muốn tới gần hắn.

Bên cạnh hắn sẽ khẩn trương, lại an tâm. Hắn đi tìm người khác sẽ ghen, sẽ lo lắng. Sẽ nghĩ hắn, nhớ hắn, thấy ánh mắt của hắn, tim sẽ đập nhanh hơn. Dưới tình huống không bị hạ xuân dược, bị hắn chạm, còn có thể nẩy lên phản ứng lớn như vậy. Ngày đó ở trong xe, khoảnh khắc bị hắn hôn môi, bối rối, tim đập nhanh, khoái cảm sống lưng run rẩy, cùng với ——cảm giác ngọt ngào phình lên trong ngực.

Tất cả của tất cả này, đều âm thầm tỏ rõ, chính mình…… Đã sớm ở giữa bất tri bất giác, thích hắn.

Nên làm cái gì bây giờ?

Thật sự nên vì hắn mà biến thành đồng tính luyến ái? Thay đổi cả đời mình sao?

Thứ chân tình mông lung này, nên theo đuổi nó phát triển thêm, hay là, sớm bóp chết trong nôi thì tốt hơn?

Buổi chiều lúc khai tiệc trà xã giao, giáo sư công bố tin tức thay đổi chia nhóm, Từ Phong không dẫn dắt đàn em nữa, chuyên tâm theo giáo sư đi chuẩn bị luận văn tốt nghiệp của hắn.

Về sau Văn Bân và Lưu Ba do Hứa Diêu để ý phụ trách, để cho khai giảng học kỳ, chính thức gia nhập học trò của giáo sư.

Bất đồng với Từ Phong bao dung, Hứa Diêu đàn chị chính là một nhân vật nữ cường nhân lợi hại, mạnh mẽ vang dội. (nữ cương nhân: successful career woman; able woman – người phụ nữ thành công trong sự nghiệp (theo QT))

Nhiệm vụ sắp xếp làm không xong, sáng sớm đều có thể gọi điện thoại qua răn dạy.

"Kêu cậu viết tổng quát còn không viết được, Văn Bân cậu rốt cuộc đang làm gì vậy? !"

"Họp không được thất thần, nói cho cậu biết bao lần rồi."

"Buổi tối trở về xem hết phần tư liệu này, ngày mai tổng hợp cho tôi, có nghe hay không?"

"Buổi sáng sáu giờ thức dậy chạy bộ cho tôi! Nhìn cái mắt gấu mèo của cậu liền mất tinh thần theo mất, cậu buổi tối rốt cuộc làm gì vậy? !"

Lưu Ba quen thái độ nghiêm túc của đàn chị rồi, hi hi ha ha ứng phó qua, không có cảm giác gì.

Văn Bân ngược lại, mỗi khi bị chị Hứa Diêu mặt lãnh nghiêm giáo huấn, mới có thể khắc sâu ý thức được, trước kia Từ Phong đối với mình tốt bao nhiêu.

Thật sự thực hoài niệm mỗi ngày được bên cạnh đàn anh, một buổi chiều hai người ngồi trong thư phòng, hắn xem sách hắn, mình thì lật xem tư liệu, thỉnh thoảng , hắn sẽ ngẩng đầu hỏi mình tiến triển như thế nào, trong ngữ khí đạm mạc lộ ra chút ôn nhu.

Bầu không khí an tâm thoải mái, đã sớm bị chính mình đập phá.

Vào cuối tuần, Văn Bân quay về ký túc xá liền thấy Từ Phong lôi kéo thùng từ phòng ngủ đi ra, Lưu Ba ở bên cạnh vẻ mặt tươi cười.

Văn Bân cứng nhắc ở tại chỗ, gặp Từ Phong vẻ mặt bình tĩnh bước qua trước người mình.

Há miệng thở dốc, lại nói không ra lời.

Từ Phong ở cửa thay giầy, mở cửa, quay đầu lại nói: "Tôi đi rồi, hai người các cậu về sau mỗi người một phòng đi, vẫn chen ngủ cũng không phải biện pháp."

Văn Bân nắm quyền, gục đầu xuống, hỏi: "Anh đi đâu?"

"Ở trọ phòng tôi thuê trước kia."

"Cùng…… Hạ Phong…… một chỗ?"

Từ Phong thản nhiên nói: "Đúng."

Văn Bân gãi gãi đầu, rặn ra nụ cười: "Ha ha, vậy gặp lại nhe, trong khoảng thời gian này thật cảm ơn đàn anh chiếu cố."

"Không cần khách khí."

Từ Phong xoay người rời đi, tiếng đóng cửa phanh làm cho Văn Bân hung hăng xít chặt ngón tay.

Thật lâu sau, mới gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Lưu Ba, cậu cảm thấy hai đàn ông bên nhau sẽ có kết quả tốt chứ?"

"Này…… Không nhất định đi." Lưu Ba trong lòng mơ hồ biết Văn Bân đối Từ Phong có cảm giác, tại giây phút quan trọng này, sợ tự mình nói sai gây hậu quả nghiêm trọng, đành phải chà chà tay, chê cười nói: "Bất quá, ít nhất thử xem xem à, nếu thực thích, cũng đừng dễ dàng buông xuôi mà, miễn cho về sau hối hận."

Văn Bân trầm mặc thật lâu sau.

"Thế nhưng, vạn nhất bỏ không xong đâu?"

"Ách?"

Văn Bân cười vỗ vỗ vai Lưu Ba: "Cậu sao lại hâm như thế, chưa từng nghe nói tình yêu tựa như ma tuý sao? Nếu cai thường không xong, còn không bằng theo ngay từ đầu liền rời xa nó, tui nói rất đúng chứ?"

Lưu Ba xoa xoa mồ hôi chán: "Ách, cậu sao đột nhiên văn nghệ thế, ha ha."

Văn Bân gục đầu xuống, ho nhẹ một tiếng: "Người anh em, thành thật nói cho cậu, tui trước kia kỳ thật rất văn nghệ."

"A?"

"Sau lại biến thành như vậy, là có nguyên nhân, ha ha." Văn Bân gãi gãi đầu: "Tui trước kia ở bệnh tâm thần viện."

Gặp Lưu Ba trong nháy mắt mở to hai mắt, Văn Bân cười hắc hắc, ngón tay khoát lên trên vai Lưu Ba: "Đừng sợ, tui không phải tên điên, sẽ không đối với cậu như vậy." Dừng một lát, lại gãi đầu, nói: "Kỳ thật là một tí chứng uất ức mà thôi, bị mẹ của tui đưa vào bệnh viện điều trị nửa năm. Tui thật sự là bội phục chết cái nhà thương đó, ông đây vốn là chứng uất ức, sau đó xuất viện ngược lại biến thành chứng cáu kỉnh, tui thích mắng chửi người, cũng không phải trời sinh thích mắng a, tui mới trước đây kỳ thật rất biết điều."

Lưu Ba lại xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cười nói: "Nhìn qua đúng là, bộ dạng cậu thật sự rất ngoan."

"Thúi, cậu nghiêm túc một chút cho tui, tui đang giảng chuyện cũ chua xót với cậu đó, phối hợp xuôi theo được chứ? !"

"Nga…… cậu tiếp tục giảng, hắc hắc, tui nếu không đổi địa phương, ở bên cạnh cửa giầy thối trò chuyện gì đấy, hình như không hay lắm."

Hai người đổi vào trong phòng khách, rót tách trà, mặt đối mặt bắt đầu nói chuyện.

Lưu Ba khẩn trương trán đổ mồ hôi lạnh.

Văn Bân trái lại vẻ mặt bình thản, một mặt ăn táo, một mặt dường như không có việc gì nói: "Kỳ thật cũng không phải chuyện rất nghiêm trọng. Tui khi đó rất nhỏ, mới học năm đầu tiểu học. Nhà của tui với nhà Chu ca ở đối diện, ba mẹ là đồng nghiệp, quan hệ vẫn rất tốt, nhà Chu ca có chiếc xe, chính là chiếc từng khá phổ biến ở Thiên Tân thời đó, có thể ngồi tám người. Có một lần hai nhà chúng tôi cùng ra ngoài đi dã ngoại, Chu Châu ba anh ấy say rượu, thời điểm lái xe ngoặt cua cùng một xe tải đụng phải, phát sinh sự cố."

Văn Bân dừng một lát, nhẹ giọng nói: "Ba của tui bảo vệ tui, chính mình bị tông chết."

Lưu Ba hít ngụm khí, trầm mặc thật lâu sau lúc sau mới nột nột nói: "Việc này…… Cậu cũng chưa từng nói với người khác……"

"Đệt, loại sự tình này có cần thiết nơi nơi tuyên dương để người ta đồng tình sao? Tui chán nhất thứ người cả ngày kêu ' mình thực bi thảm tôi đau khổ quá ', qua nhiều năm như vậy, việc này cũng chỉ có hai nhà tụi tui cùng một ít thân thích mới biết được." Văn Bân lại nắm lấy một trái táo, hung hăng cắn một cái, một tiếng cắn răng rắc đặc biệt trong trẻo, nhai xong rồi, mới tiếp tục nói: "Bởi vì sự kiện đó, Chu Châu ba mẹ anh ấy vẫn thực áy náy, Chu Châu đối tui cũng giống như em trai ruột đặc biệt chiếu cố. Tui khi đó rất hận bọn họ, càng hận chính mình, trẻ con thôi, thích để tâm vào chuyện vụn vặt, vẫn buồn không nói lời nào, liền chứng uất ức, mẹ của tui đem tui đưa đi bệnh viện điều trị vài ngày, tui buồn chán nghĩ thông, mẹ của tui sợ tui không tốt, vì làm cho bà yên tâm, tui liền cả ngày leo núi trèo cây cùng tụi nhóc thối lăn bùn, thiếu chút nữa lại làm ra chứng cáu kỉnh, bà mới yên tâm."

Lưu Ba vỗ vỗ mu bàn tay Văn Bân, nhẹ giọng nói: "Đều quá khứ, cậu…… Đừng khổ sở mà, hiện tại sống được vui vẻ mới quan trọng." Tựa như ngữ khí dỗ con nít.

"Cậu muốn an ủi thì nghẹn trước đã, chờ tui nói xong chứ." Văn Bân cho cậu ta một cái xem thường, tiếp tục nói: "Tui cùng đám vương bát đản con hồ đồ lâu, chậm rãi mới phát hiện, chửi người kỳ thật rất sướng, rất đã nghiền, đặc biệt lúc cậu trong lòng kìm nén đến luống cuống, mắng xong sẽ thông thuận, sau lại kinh nghiệm phong phú, trình độ mắng chửi người một đường thăng tiến, tui cũng thực bất đắc dĩ."

"Ừ, kia nhưng thật ra."

Sự trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông kéo dài thật lâu sau, Văn Bân mới nhẹ giọng nói: "Phía dưới muốn nói mấu chốt, ha ha…… Tui biết cậu nhìn ra, tui…… rất thích anh ấy."

Gục đầu xuống đến, sắc mặt có chút mất tự nhiên, lỗ tai cũng nổi lên chút màu đỏ, "Mấy ngày hôm trước vẫn nghĩ không rõ đối với anh ta là cảm giác gì, ngày sinh nhật đó, hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận."

"Ừ……" Lưu Ba nhẹ nhàng gật đầu, "Tui với Tiểu Nguyệt đều đã nhìn ra, chị Hứa Diêu ắt hẳn cũng biết, ha ha."

Văn Bân khiếp sợ ngẩng đầu lên, ngẩn người, tiếp tục nói: "Không có việc gì nhỉ, nhiều người biết cũng không gọi là gì, dù sao tui cũng chỉ là nhất thời xúc động thích anh ấy một chút, theo anh ấy không thể cùng nhau." Dừng một lát, lại cúi đầu, nhẹ giọng nói:

"Tui đây chính là đặc biệt chịu không nổi người khác quá tốt với tui, vốn trên sự kiện ba tui, tui rất chán ghét cả nhà Chu Châu bọn họ, nhưng mà tui không nhớ được cừu, ngược lại xem anh ấy như anh trai, mấy năm đại học này vẫn là anh ấy chăm sóc tui, nhưng mà công tác anh ấy bề bộn nhiều việc, bình thường nhàm chán tui lại thành từ sáng đến tối chơi game, bởi vì…… Một mình rất tịch mịch."

"Tui với Điềm Điềm quen ba năm, bởi vì nhỏ có thể chịu tui, nhưng đàn anh……"

Lưu Ba trầm mặc không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng đè lại vai Văn Bân.

"Anh ấy…… Tuy rằng ngoài miệng không nói, kỳ thật trong lòng rất ghét bỏ tui. Ha ha, tui toàn thân cao thấp nhiều thói xấu, miệng thì bẩn, nếp sống lại không tốt, cứ như thằng du con. Anh ấy vẫn nghĩ muốn cải tạo tui, trước kia còn cảm thấy anh ấy rửa miệng cho tui là đang trêu đùa, hiện tại cẩn thận ngẫm lại ……Anh ấy kỳ thật…… Thật sự, thực chán ghét thô tục như tui."

Văn Bân thở hắt ra, cười nói: "Hơn nữa, nếu tui thực bên anh ấy, vậy mẹ tui làm sao bây giờ? Chồng vì cứu đứa con mà chết, thằng con không tiền đồ, còn biến thành đồng tính luyến ái, bà nên có bao nhiêu thương tâm đây."

"Văn Bân……" Nhìn bộ dạng cậu ra vẻ trấn định, Lưu Ba trong lòng cũng là một trận khó chịu.

Đồng tính luyến ái cái từ này, cũng không phải tất cả mọi người có thể chấp nhận, nhất là trưởng bối.

Văn Bân cậu ta để ý cảm nhận của mẹ như vậy, có thể nhìn ra được tình mẫu tử bọn họ khẳng định tốt lắm.

Cậu ta suy nghĩ đến mẹ, cũng thuyết minh…… Cậu ta đối với Từ Phong là nghiêm túc thích, căn bản không phải xúc động nhất thời, nếu không, cái gì cũng không phải lo lắng, trực tiếp quen nhau thì tốt rồi.

Nguyên nhân chính là vì thích nghiêm túc, thực đơn thuần, thậm chí nghĩ tới muốn mãi bên đối phương, cho nên mới không khỏi băn khoăn gia đình và tương lai của hai người.

Lưu Ba khẽ thở dài, cúi người muốn ôm cậu một cái, lại bị cậu ta né tránh.

"Bớt đi, ôm tới ôm lui không ngại buồn nôn hả." Văn Bân nói xong, lại cúi đầu ngặm hết nửa trái táo còn lại, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Yên tâm, tui không sao, dù sao người yêu có thể tìm lại, mẹ tui nhưng chỉ một người. Từ Phong anh ấy vừa lúc đi rồi, tui…… Hoàn toàn có thể quên mất anh ấy, tìm người con gái tốt lấy về nhà hiếu kính mẹ tui."

Nói xong, liền xoay xoay, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, trên mặt hi hi ha ha tựa hồ không thèm để ý chút nào.

Tay buông xuống bên người lại nắm xít chặt.

Bên ngoài không biết từ khi nào mưa bắt đầu rơi, sấm chớp đan xen, cơn mưa hung mãnh, trên mặt đất bắn những chuỗi bọt nước, khung cảnh xa xa tại cơn mưa to trông không được rõ ràng.

Dưới lầu cách đó không xa trước cửa tiệm cà phê, có một thân ảnh, đập vào mắt lại đặc biệt rõ ràng.

Người nọ quần áo vẫn khô ráo, xem ra là vừa rời khỏi thì gặp mưa to, trong tay nâng thùng, dường như có chút không kiên nhẫn cúi đầu nhìn đồng hồ.

Văn Bân nhẹ giọng nói: "Anh ta không mang dù sao?"

Lưu Ba ừ một tiếng.

"Nếu không…… Cậu đưa dù cho anh ta đi."

Lưu Ba lại ừ một tiếng, cầm lấy dù vừa định xoay người xuống lầu, Văn Bân lại đột nhiên giật dù lại, cười nói: "Hắc hắc, vẫn là tui đi thôi, tui có mấy lời muốn nói với anh ta."

Văn Bân cầm dù, chạy đến cửa tiệm cà phê, vỗ vỗ vai Từ Phong.

Từ Phong quay đầu lại, hơi kinh ngạc nhìn Văn Bân ướt đẫm trước mắt, "Cậu tới đây làm gì?"

"Hắc hắc, đưa dù cho đàn anh, nhìn bộ dáng anh giống như có việc gấp." Nói xong chuyển dù tới tay Từ Phong.

Từ Phong tiếp nhận, khách khí nói: "Cám ơn."

"ừ." Văn Bân xoa xoa chà chà tay, lại gãi đầu, tựa hồ nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Từ Phong trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói: "Còn có việc sao?"

"A…… Tui là muốn nói với anh tiếng cám ơn, ha ha, luận văn tốt nghiệp của tui ít nhiều được anh hỗ trợ, trong máy tính anh chỉnh sửa lại những tư liệu đó tui đều thấy, thật sự rất cám ơn anh, anh đối với tui thật sự tốt lắm, tui cũng không có gì có thể báo đáp, thật xin lỗi."

Từ Phong thần sắc thoáng cương lại, mới thản nhiên nói: "Không cần khách khí, tôi cũng không muốn cậu sẽ báo đáp."

"À, còn có…… Ngày đó thực rất xin lỗi, tui rất qua loa, tặng đồ cũng không nhìn rõ ràng, không nghĩ rằng trong dây chuyền đó còn có huyền cơ, để anh hiểu lầm." Văn Bân vừa nói, lại ngượng ngùng gãi đầu, nhẹ giọng nói: "Tuy rằng quà tặng rồi phải trả lại rất không lịch sự, nhưng tui nghĩ, nếu là hiểu lầm, anh vẫn là…… đem nó trả lại cho tui đi, có thể chứ?"

Từ Phong phía sau lưng cứng đờ, trầm mặc thật lâu sau, lúc này mới mặt không chút thay đổi buông thùng, vươn tay cởi áo, từ trên cổ đem chiếc dây chuyền kia tháo xuống, đặt vào trong lòng bàn tay của Văn Bân.

"Được." Chỉ nói đơn giản một chữ.

Văn Bân cúi đầu nói: "Cám ơn."

Sau đó, quay đầu lại nhanh chóng lao vào trong cơn mưa.

Mưa to đánh vào người, từng đợt đau xót, mưa thấm vào quần áo, thấm ướt làn da, lạnh buốt đến xương.

Trong lòng bàn tay dây chuyền lại đặc biệt ấm áp, bề mặt lưu lại, là nhiệt độ cơ thể người nọ.

Văn Bân biết hắn ở phía sau nhìn mình, tận lực làm cho cước bộ có vẻ không bối rối, hít sâu một hơi, nhanh chân chạy như điên, rất nhanh đã bay về ký túc xá.

Tại nơi hắn không nhìn thấy, vịn tường thở từng ngụm từng ngụm, ngực từng đợt quặn đau, như là bị người nhéo ở tim.

Là do chạy trốn quá nhanh, trái tim ở trong ngực đập thình thịch kịch liệt, mỗi một lần nhảy lên, đều kịch liệt xé rách ngực, như muốn đem nơi đó kéo căng.

Có thể yêu người khác nữa sao? Tại lần đầu tiên biết yêu, sau khi đã yêu hắn.

Có thể quên hắn sao? Tại lúc không hay biết đã sớm chìm đắm trong ánh mắt thâm thuý của hắn.

Vì sao bây giờ đau đớn như vậy, do hắn xa cách mình, bắt đầu rời xa mình, đã muốn…… Đau tới mức không thể chịu đựng được rồi.

Quần áo đều bị ướt, dính ở trên người, lạnh đến phát run.

Văn Bân nghĩ, nếu như có thể quen hắn, có lẽ, sau khi mình đưa dù cho hắn, hắn sẽ bung dù rồi đưa lại mình, sau đó cúi người xuống hôn lên trán, nhẹ giọng nói, "Chờ tôi trở lại, nấu cơm cho cậu, lúc tôi không có đây, cậu không thể ăn đồ bậy bạ."

Ánh mắt ấm áp như vậy, ngữ khí ôn nhu như vậy.

Hình ảnh tốt đẹp ấy, từng rõ ràng như vậy, lại bị chính mình tự tay xé nát.

Trong lòng bàn tay sợi dây có khắc"I love you", mặc dù là lúc ấy quá mức sơ ý mua phải, giờ phút này, lại thành khắc hoạ tình cảm nội tâm chân thật nhất.

Cũng bị chính mình, tự tay, từ nơi hắn cầm trở về.

46. Chương 46: Đàm Phán

Thời tiết tháng năm vô cùng oi bức, trong ký túc xá tuy rằng có trang bị điều hoà, Văn Bân vẫn như cũ phe phẩy cây quạt, nhảy lại nhảy không chịu ngồi yên.

Trong khoảng thời gian này sẽ gặp mặt Từ Phong tại nhiều hoàn cảnh khác nhau. Ví dụ như trên lớp học, trên hội nghị, thậm chí bên cạnh giá sách trong thư viện.

Chỉ có thể làm bộ như không có việc gì chào hỏi hắn, gọi hắn đàn anh. Hắn cũng sẽ theo lịch sự gật đầu, hỏi mình chuẩn bị luận văn như thế nào, khi nào thì biện luận,… đủ mọi lời khách sáo.

Mỗi lần nhìn hắn dáng vẻ bình tĩnh, Văn Bân trong lòng khó chịu tựa như có mèo cào. Tuy rằng vì đề phòng nghiện ngập, rời xa ma tuý, nhưng nhìn thấy hắn ở trước mặt lúc ẩn lúc hiện, Văn Bân cảm thấy nhẫn nại của bản thân sắp đến giới hạn, núi lửa cũng sắp bùng nổ.

Nhất là hắn với Hạ Phong mới đây đi sát nhau, còn thực thân mật.

Tuy rằng tự nhắc mình lần nữa, nếu đã dứt khoát buông tay, đàn ông con trai kéo dài dây dưa có phiền không.

Nhưng vẫn không kìm được lại chú ý hắn, không kìm được khi hắn xuất hiện sẽ trong nháy mắt nắm chặt ngón tay, không kìm được đi theo bóng lưng của hắn, không kìm được…… Nghĩ muốn hắn.

Nỗi niềm thích hắn chẳng những không có tiêu giảm, ngược lại càng thêm sâu đậm hơn, tựa như nhiệt độ nóng rực trong ngày hè, sắp đốt cháy trái tim này thành tro rồi.

Bởi vì còn mấy ngày nữa sẽ biện luận, mẹ sắp tới vừa lúc đến thành phố này họp, nói muốn thuận tiện tới thăm Văn Bân.

Văn Bân trong lòng nghĩ, may mắn hiện tại Từ Phong không ở ký túc xá, bằng không ánh mắt của mình vạn nhất nảy sinh vấn đề gì, bị mẹ phát hiện thì tiêu.

Có lẽ là do thời tiết quá nóng, ngày đó giữa trưa mua cây kem, vừa ăn vừa trở về thì nhận được tin nhắn của mẹ nói tới nhà ga rồi, Văn Bân bèn bắt đầu nhanh chân chạy như điên, chạy đến ngõ quẹo, đột nhiên trước mắt một cơn choáng váng, chờ lúc tỉnh lại, bản thân mình đang nằm ở trên giường bệnh bệnh viện.

Người bác sĩ nam mặc đồng phục trước mắt, trông sao cũng có điểm quen mặt, Văn Bân mở to hai mắt cao thấp đánh giá một phen, lúc này mới nhếch miệng cười: "bác sĩ… Diệp ?"

Không biết anh ta tên chi, tên khốn Nhị ca nào đấy quả thực đả kích mình quá sâu, cho nên cũng nhớ rõ người em trai hơi hơi đáng yêu này.

Lúc này, bác sĩ Diệp dùng vẻ mặt lãnh đạm nhìn Văn Bân, "Tỉnh?"

Văn Bân đè huyệt Thái Dương có chút đau nhức: "ừm, tui bị cảm nắng phải không? Sao lại đột nhiên hôn mê?"

"Cậu thiếu máu đôi chút, lần trước không phải kêu cậu đến bệnh viện kiểm tra sao?"

Văn Bân kinh ngạc nói: "Thực nghiêm trọng sao?"

Bác sĩ Diệp chau mày: "mới nói đôi chút, ngữ văn cậu học thế nào."

"Nga." Văn Bân cười sờ sờ đầu: "Vậy là tốt rồi, làm tui sợ muốn chết. Tui có thể đi về trước chứ, lưu lại ở trong bệnh viện…… Không quá thoải mái." Dứt lời lại đột nhiên nói: "Đúng rồi bác sĩ Diệp, ngài khai cho tui chút thuốc đi." Sau đó lại thực xấu hổ sờ sờ đầu: "A, tui không mang tiền, nếu không ngài nói với tui phải uống thuốc gì, tự mình đi mua được rồi." Mới vừa nói xong lại gục đầu xuống nói: "Đừng khai thuốc quá đắt nha."

Diệp Kính Văn trầm mặc hồi lâu, xác định Văn Bân nói xong rồi, lúc này mới nhếch lên khóe miệng cười cười: "Cậu thật đúng là, nói một câu đều thay đổi tùm lum. Thuốc tôi đều giúp cậu mua, tiền coi như xong, là Diệp Kính Huy gửi giúp cậu."

"hả?"

"Anh ấy đi mua đồ ăn cho cậu, đợi lát nữa muốn qua đây gặp cậu, trước lúc anh ấy tới, không bằng cậu trốn trước một lát."

Nghe thấy tên Diệp Kính Huy, Văn Bân chỉ cảm thấy lông tơ phía sau lưng đều dựng thẳng lên.

"Á? Chả làm sao biết tui ở đây? Còn có…… chả muốn qua xem tui làm gì?"

"Vấn đề thứ nhất, là anh ta thấy cậu té xỉu xách cậu qua chỗ tôi. Vấn đề thứ hai, tâm tình của anh ấy không tốt, nghĩ muốn khi dễ cậu."

Văn Bân trán mồ hôi lạnh chảy ròng: "Cám ơn anh, tui đi đây!" Nói xong liền từ trên giường nhảy xuống, vừa định chạy ra bên ngoài, đã thấy một người nam nhân khóe môi nhếch lên vẻ cười tà ác, bước tới.

"Nho Nhã, cưng muốn chạy đi đâu hả?" Ngữ khí thực buồn nôn.

Văn Bân vịn tường miễn cho chính mình lại té xỉu, nở nụ cười hề hề: "tui đái tháo nhạt mà, đi vệ sinh."

Diệp Kính Huy chau mày nói: " Từ Phong nhà cưng muốn làm thế nào, lần trước không phải nói để cậu ta chú ý vấn đề đồ ăn của cưng sao? Hôm nay lại ngất xỉu dưới bánh xe của anh vậy, cưng thực chọn nơi mà."

Văn Bân ngẩn người, sờ sờ cái ót: "Không liên quan chuyện của anh ta, ha ha, tui mấy ngày nay bận bịu chuẩn bị việc tốt nghiệp, không ăn cơm kĩ lưỡng."

Diệp Kính Huy tìm vị trí ngồi xuống, nghiêm túc nói: "Ngay cả nhóc con cưng cũng chiếu cố không tốt, Từ Phong thật đúng là khiến người ta thất vọng, cưng vẫn là theo anh đi, thế nào?"

Văn Bân giận tái mặt: "Tui không muốn mắng chửi anh, lại càng không muốn đánh nhau ở bệnh viện!"

Diệp Kính Huy nở nụ cười: "Rất có sức sống, xem ra hết bệnh rồi."

Diệp Kính Văn đột nhiên lạnh lùng nói: "Về sau không cần ai bệnh gì cũng chuyển qua chỗ em, em là não ngoại khoa. Không có việc gì thì anh có thể đi rồi, nán ở bệnh viện rất mát sao?"

"Tâm trạng anh không tốt, cho anh mượn địa bàn tị nạn thôi, chú coi như anh là người chết được rồi……" Diệp Kính Huy vừa định vào buồng nằm xuống, bị Diệp Kính Văn mặt lãnh nghiêm xua đi.

"Tui đi đây, cám ơn anh." Văn Bân muốn đi ra ngoài, lại bị Diệp Kính Văn kéo cánh tay: "Cậu nghỉ ngơi chút nữa, lao ra như vậy còn muốn bất tỉnh lần nữa hả?"

Mặt đối mặt với bộ mặt lãnh nghiêm của người ngồi ở trong phòng làm việc, Văn Bân chỉ cảm thấy phía sau lưng sưu sưu đổ mồ hôi lạnh, cực kì mát lạnh.

Thật lâu sau, có người đưa xét nghiệm qua, Diệp Kính Văn cúi đầu nhìn nhìn, dùng bút ở phía trên ngoắc ngoắc vạch vạch, mày nhẹ nhàng nhíu lại.

"Cậu mấy ngày nay đều ăn cái gì?"

"Mì…… ăn liền."

"Được rồi, cậu muốn tự sát thì nói tôi cho cậu ít thuốc diệt chuột, đừng dùng phương thức tử vong mãn tính kiểu này, không tiết kiệm lại chẳng có lời." Nói xong, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Văn Bân: "Hoặc là cậu muốn thể nghiệm chút cảm thụ dạ dày thủng tuyệt vời?"

Văn Bân gục đầu xuống, "Gần đây bận quá, ăn uống cũng không ngon."

"Ăn uống không ngon liền không ăn cơm, chê dạ dày cậu rất kiên cường phải không?"

"Ách……"

Đột nhiên vang lên hồi tiếng đập cửa, Diệp Kính Văn nhướng nhướng mày: "Vào đi."

Cảm giác được hơi thở quen thuộc nọ, sống lưng Văn Bân trong nháy mắt cứng ngắc.

Từ Phong đi tới, liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, lúc này mới ngẩng đầu đối Diệp Kính Văn nói: "Cậu ta hẳn không có việc gì."

"Còn sống, không cần cậu nhặt xác cho cậu ta."

Từ Phong đặt một đống biên lai lên bàn Diệp Kính Văn, nhẹ giọng nói: "Cám ơn."

Diệp Kính Văn thản nhiên nói: "Không khách khí, lần sau cãi nhau nhào nháo gây chết người, hoan nghênh đến bệnh viện chúng tôi, tôi rất vui lòng cho cậu hai đao."

Từ Phong dường như có chút xấu hổ, quay đầu đối Văn Bân đang lui thành cục nói: "Có khỏe không? Tôi cõng cậu về……"

"Không cần, tui có thể đi." Văn Bân vội vàng cắt ngang hắn, quay đầu rời khỏi.

Hai người sóng vai trên đường quay về trường, Văn Bân vẫn cúi thấp đầu không nói lời nào, mãi đến Từ Phong đột nhiên nói: "Đi vào tâm sự."

Ngẩng đầu, thấy quán cà phê gần nhà kí túc xá.

Tìm vị trí yên tĩnh góc phòng ngồi xuống, Văn Bân cúi đầu quấy cà phê.

Từ Phong nhẹ giọng nói: "Là Diệp Kính Huy cho tôi biết chuyện cậu té xỉu, tôi liền chạy qua. Nghe Lưu Ba nói cậu mấy ngày nay ăn uống không tốt?"

"Ừm……"

Kỳ thật là do hắn trước kia cả ngày làm đồ ăn ngon cho mình, ăn quen đồ ngon, bây giờ ăn mấy món khác chỉ cảm thấy như nhai sáp.

Trái tim trong mình cậu không nói, ngay cả dạ dày cũng tạo phản mình, cơ quan trên người hoàn toàn không thèm nghe đại não chỉ huy, hiện tại đối mặt hắn, ngay cả đại não cũng thành một mảnh hỗn loạn.

Quả thực yếu đến cùng mà.

Văn Bân hớp vài ngụm cà phê để che dấu sự khẩn trương của bản thân, thấp giọng nói: "Tui gần đây ăn uống không được tốt lắm, ha ha, bữa nay chạy quá nhanh, mới té xỉu, không phải vấn đề gì lớn, bác sĩ nói là thiếu máu chút chút thôi, chú ý dinh dưỡng là được rồi, chờ qua khoảng thời gian này tui sẽ bồi bổ kĩ lưỡng." Nói hồi một tràng, ngẩng đầu thấy vẻ mặt bình tĩnh của đối phương, Văn Bân lại hoảng hốt cúi đầu: "Thật không sao."

Từ Phong trầm mặc hồi lâu, lúc này mới khe khẽ thở dài.

“Cậu a, có thế để tôi bớt lo lắng được chứ?”

Nói xong, vươn tay qua, nhẹ xoa rối tóc Văn Bân, sau đó lại ôn nhu, chậm rãi chỉnh lại.

Văn Bân chỉ cảm thấy trong lòng một đợt chua xót, quay đầu đi chỗ khác, né tránh tay hắn, “tui thời gian quý giá, anh nói mau trọng tâm đi.”

Từ Phong nhẹ giọng nói: “Tôi thích cậu, cậu biết chứ?”

“Ách……”

“Không biết?” Từ Phong nhíu mày: “Tôi chưa bày tỏ sao? Cậu lại vào tai này bay ra tai kia đi?” Hình như có chút mùi vị nghiến răng nghiến lợi.

Văn Bân hoảng sợ, “Ngày nào?”

Nào từng bày tỏ? Hắn không phải đều rất bá đạo áp dụng hành động, trong chốc lát hôn trong chốc lát lại ôm…… Bị hắn kích thích đến kích thích đi, hôn nhiều lần như vậy, suy nghĩ thật lâu mới minh bạch, có lẽ hắn hơi thích mình.

Từ Phong ánh mắt lạnh xuống dưới: “Ngày cậu bị hạ dược.”

Văn Bân dùng sức gãi đầu, loáng thoáng hình như nhớ lại, quả thật có chuyện như vậy.

Hắn hình như từng nói, Văn Bân, tôi cũng không phải trêu đùa cậu, mà là…… yêu thích…… Thật sự thật xin lỗi, tôi không có ý trêu đùa cậu.

Được rồi, loại từ ngữ bày tỏ hàm hồ này, đại não của chính mình tự động loại bỏ, tóm được tin tức trọng điểm rõ ràng là”Thật xin lỗi”, vì thế đáp lại “Không sao”, cũng không có để ý giữa câu nói hỗn loạn của hắn hai chữ ——”Yêu thích”.

Văn Bân hơi xấu hổ nói: “À, tui nhớ ra rồi.”

Từ Phong một bộ biểu tình chịu không nổi, trầm mặc thật lâu sau, mới lạnh lùng nói: “Tôi bày tỏ với cậu, cậu ngày đó còn mắng tôi đồng tính luyến ái, như vậy thực tổn thương người biết không?” Nói xong lại bất đắc dĩ vươn tay qua muốn xoa tóc Văn Bân, bị Văn Bân cứng nhắc né tránh.

Từ Phong thu hồi tay lại, hừ một tiếng, thản nhiên nói: “Kỳ thật mấy ngày nay tôi một mực giận dỗi với cậu, nhưng hôm nay nghe thấy chuyện cậu té xỉu, vẫn không kìm được lập tức chạy tới bệnh viện…… Quả nhiên, thích bé ngốc cậu, chính mình cũng bị lây bệnh ngốc.”

Văn Bân nghĩ không ra nên trả lời như thế nào, đành phải gục đầu xuống: “Ừm”.

“tôi dọn ra ngoài, là muốn cho cậu thời gian để cậu cẩn thận suy nghĩ.”

“Tôi nghĩ rõ rồi.” Văn Bân cười sờ sờ đầu: “Chúng ta không có khả năng quen nhau, ha ha.”

“Vì sao?”

Văn Bân nhếch miệng cười nói: “Tui không phải đồng tính luyến ái, quen anh cũng không thể vui vẻ cho anh hôn, cho anh ôm, thậm chí cho anh chạm mông tui, cũng không có hứng thú áp đảo anh……”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Từ Phong lướt đều toàn thân, Văn Bân đem lời chưa nói xong nuốt xuống, ngừng tươi cười, gục đầu xuống: “Anh tìm một người nào đó hợp với anh đi, tui với anh không thích hợp.”

Thấy hắn vẻ mặt âm trầm, Văn Bân nắm chặt ngón tay, tiếp tục nói: “Hơn nữa, hẳn anh không biết, ba của tui mất rồi, mẹ tôi có mỗi tui đứa con trai, ba đời con một, tui còn phải lấy một người vợ về hiếu thuận bà. Người yêu có thể sẽ tìm người thích hợp, nhưng mẹ tui chỉ có một.”

“Cậu là nghĩ như vậy sao.” Từ Phong hỏi một câu, sau đó nhẹ giọng lặp lại : “Có thể sẽ tìm người thích hợp ?”

Nói xong liền trầm mặc, cúi đầu, như kiềm nén điều gì.

Văn Bân chỉ cảm thấy con tim một trận đau đớn, không gian trầm mặc này, không khí tựa hồ cũng bị co vào, làm cho Văn Bân ngực hít thở không thông, suy nghĩ mơ hồ.

Xoay người muốn đi, lại bị Từ Phong kéo cánh tay.

Văn Bân không dám quay đầu lại, cậu sợ chính mình sẽ bị ánh mắt sâu thẳm của người này vây khốn, vây khốn, rồi không thể thoát khỏi.

Đành phải làm bộ như không kiên nhẫn, hạ giọng quát: "Làm cái gì? Anh có phiền hay không, đàn ông con trai rõ ràng chút được chứ? Đều nói không có khả năng quen nhau, anh buông tay!"

Từ Phong không buông, khống chế lực đạo vô cùng tốt, để Văn Bân vừa không thể né ra, cũng sẽ không cảm thấy đau.

"Tôi biết chuyện cậu không có cha."

Hắn đột nhiên nói.

Đáng tiếc anh có biết thì căn bản là chưa đủ……

Văn Bân dùng sức nhìn chằm chằm mũi chân, mắt mở đặc biệt lớn, nghe nói khi nào muốn khóc, đem mắt trợn to đến cực hạn, nước mắt sẽ chậm rãi tản ra, quả thực rất hữu dụng.

"Văn Bân, tôi thích cậu cũng không phải chuyện mới đây." Từ Phong dừng một lát, bình tĩnh nói: "Từ lâu rồi."

Văn Bân run rẩy, hung hăng bỏ tay hắn ra, trừng lớn mắt quát: "Vậy thì thế nào? Anh thích tôi là việc của bản thân anh, tôi mẹ nó lại không có nghĩa vụ báo đáp cho anh! Là anh có mắt không tròng, thích thằng thẳng nam này……"

"Cậu thích tôi chứ?" Bị thanh âm bình tĩnh Từ Phong cắt ngang.

Đối lập với Văn Bân cuồng loạn, Từ Phong có vẻ phi thường bình tĩnh, trên mặt thủy chung là biểu tình bao dung, ánh mắt kiên định mà ôn nhu ——

"Văn Bân, không muốn, cho tôi cố gắng một lần sao?"

Thích, thật sự thích, thích đến hiện tại vừa nghĩ tới cái tên Từ Phong, ngực sẽ đau.

Chính là quả thực không có biện pháp vì anh, khiến cho mẹ buồn lòng.

Cố gắng cái gì đây? Căn bản là không dám nói ra khỏi miệng, cũng nói không nên lời.

Mẹ vẫn quan tâm mình có bạn gái chưa, mẹ vẫn muốn để cho mình tìm một người con gái ôn như làm bạn cả đời, nói ra sự thật mình thích một người đàn ông, quả thực quá mức tàn nhẫn.

Đứa con bất hiếu cậu, đã làm bà khổ sở nhiều năm.

Mới trước đây tùy hứng, tự bế, chui sừng trâu, khiến mẹ mang theo mình nơi nơi bôn ba cầu thầy, tìm vô số bác sĩ tâm lý xem bệnh, nhưng chính mình vẫn xích mích đối nghịch với bà. Kỳ thật cũng không có bệnh, chỉ nghe người ta nói mà thôi, do oán hận chính mình hại chết ba ba —— người cha yêu thương luôn cưng chiều mình, quỳ rạp trên mặt đất để mình cưỡi ngựa, cho mình biết bao món đồ chơi và đồ xếp gỗ, cùng mình xem phim hoạt hình.

Nhớ mang máng tình cảnh khi một mình nhốt trong căn phòng nhỏ ở bệnh viện, khi đó tuổi còn nhỏ, do ba ba gặp bất trắc, không dám đối mặt sự thật "Con hại chết ba" này, vì thế tự đem mình cô lập, như ốc sên co vào vỏ, không cùng bất luận ai nói chuyện. Sau nếu không phải mẹ vẫn không từ bỏ, nếu không phải Chu Châu bọn họ cả ngày khuyên bảo mình, có lẽ vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi cái bóng ma đó.

Sau này tính cách thay đổi, đứa nhỏ vốn thực ngoan ngoãn không thích nói chuyện, dần dần trở nên nghịch ngợm, trở nên thích cười, thích quấy rối, nhà trên leo cây lăn bùn, không chỗ nào không lăn lộn, cả ngày vui vẻ cười haha…… Do biến thành bộ dạng này, mẹ mới có thể yên tâm, mới có thể cảm thấy đứa con hết bệnh rồi, thực hạnh phúc.

Lúc tới trường học không giỏi, lại thêm nghịch ngợm gây sự, mỗi khi họp phụ huynh, mẹ đều bị thầy giáo lưu lại một mình nói chuyện, mẹ tính tình dịu dàng sau khi trở về sẽ nhẹ nhàng vuốt đầu mình, nói "Tiểu

bân à, thi không tốt không sao cả, lần sau cố gắng hơn, đừng để mình bị áp lực quá lớn, mẹ sẽ không ép con."

Tuy rằng nói vậy, nhưng Văn Bân biết, kỳ thật mẹ nhìn thấy quyển kiểm tra của mình bị đánh đầy dấu đỏ, trong lòng cũng rất buồn.

Mẹ lúc nửa đêm sẽ trộm nhìn ảnh chụp của ba, nhẹ giọng thở dài.

Mẹ làm chủ nhiệm lớp tốt nghiệp trung học, đặc biệt vất vả, thân thể lại không khoẻ, vẫn đối ôn nhu, săn sóc mình……

Người mẹ như thế, mình làm sao có thể ích kỷ khiến bà buồn lòng?

Nếu chỉ là xúc động thích nhất thời, quen với Từ Phong trong phút chốc, căn bản không cần lo lắng việc này, chính là…… Lần đầu tiên hiểu được cảm giác yêu, lần đầu tiên muốn nghiêm túc yêu một người, nghĩ muốn mãi bên người ấy…… Mới có thể khi hiểu rõ lòng mình, không khỏi lo lắng người nhà có thể chấp nhận không

Cho nên, chỉ có thể……

"Thực xin lỗi." Văn Bân nhẹ giọng nói.

Ngón tay Từ Phong cầm lấy Văn Bân không khỏi hơi sít chặt, "Cậu nghiêm túc trả lời cho tôi, rốt cuộc có thích tôi không?"

Văn Bân cười cười: "Có hơi thích đi, nhưng mà…… Còn chưa tới vì anh mà thay đổi tính hướng, buông tha cho cuộc sống quá đỗi bình thường."

Có lẽ quen cười không lo nghĩ gì, bây giờ làm bộ cũng rất dễ dàng, cảm giác ngực hít thở không thông càng thêm mãnh liệt, trên mặt bày ra nụ cười chói mắt như ánh mặt trời ——

"Ha ha, tôi tuổi còn nhỏ mà, anh muốn bẻ cong tôi, cũng phải lo lắng tương lai của tôi chút chứ. Khác với đi quen một người đàn ông, tôi đương nhiên càng thích con gái, cho dù đã chia tay Nhạc Điềm Điềm, quen với nhỏ, tôi đều cảm thấy so với anh thoải mái gấp trăm lần. Tôi thích phụ nữ, muốn một gia đình bình thường, muốn người phụ nữ của mình, cho nên, tôi không có biện pháp đáp lại anh."

Không phải như thế……

Kỳ thật có thể vì anh buông tha một gia đình bình thường, có thể vì anh thay đổi tính hướng, có thể chấp nhận một người nam nhân chỉ cần đó là anh, chỉ là……

Mạnh mẽ chống bàn đứng lên, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số, làm bộ bình tĩnh hỏi: "Mẹ đến trạm rồi ạ? Dạ, tới rồi phải không, con muốn đi đón mẹ, chờ con mười phút." Nói xong lại thản nhiên nói với Từ Phong: "Ngại quá, tôi phải đi đón mẹ tôi."

Xoay người muốn đi, lại bị Từ Phong giữ chặt lần nữa.

"Xem ra cậu đã cẩn thận suy nghĩ qua, lời kịch cũng luyện tập thiệt nhiều lần mà." Thanh âm của hắn vẫn bình tĩnh như trước.

Văn Bân tay nhét trong túi quần, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, ra vẻ thoải mái nói: "Đúng, con người tôi đây bình thường không nghiêm túc, nhưng chuyện cảm tình vẫn phải nghiêm túc suy nghĩ, đây là đáp án cho anh sau khi tôi nghĩ cặn kẽ." Dừng một lát, nhẹ nhàng bỏ tay hắn ra, cười vỗ vỗ bờ vai hắn, tựa như người bạn thân ——

"Từ Phong, anh xứng đáng tốt hơn."

Nói xong, rốt cuộc không giả bộ được nữa, quay đầu chạy nhanh khỏi quán cà phê.

Một đường điên cuồng chạy, khiến trái tim nơi ngực càng đập mãnh liệt hơn, cũng làm cho cơn đau này càng mau chóng ít đi.

Đối lập với thống khổ chầm rãi bị kim từ từ châm lên làn da, bị dây leo từ từ từng chút bao quanh con tim, còn không bằng trực tiếp đau hoàn toàn một lần.

Chạy trốn càng nhanh, cảm giác hít thở không thông càng thêm mãnh liệt.

Chính mình bây giờ mạnh mẽ giả bình tĩnh, như là bị dồn ép tới góc chết, chỉ có thể gắng sức dùng đầu đâm vào bức tường thật dày, chẳng sợ bị đâm đến đầu óc choáng váng máu tươi chảy ròng, còn tốt hơn quay đầu lại bắt gặp ánh mắt hắn.

Ánh mắt mang theo ba phần thống khổ cùng bảy phần bao dung, tựa như lưỡi dao sắc bén, thẳng tắp đâm vào tim.

Bất tri đã chạy rất xa, tiếng gió vù vù cùng hô hấp dồn dập hỗn loạn của chính mình, có quy luật truyền tới tai, đột ngột, vang lên một giọng nữ máy móc

"Xin chào, kiểm tra số dư, mời ấn……"

Văn Bân lau mặt, cúp điện thoại.

Làm bộ gọi điện thoại cho mẹ mà mình né tránh hắn.

Giả bộ khuôn mặt tươi cười, giả đến cơ mặt đều đau nhức.

Ngoài miệng nói "Anh xứng đáng tốt hơn ", trong lòng lại khổ sở nghĩ, nếu anh ấy thật sự thích người khác thì mình nên làm gì bây giờ……

Trở nên càng ngày càng xa lạ.

Cũng càng ngày càng bối rối và mờ mịt.

Vốn định muốn giải quyết dứt khoát, đáng tiếc một đao hạ xuống, làm bậy chém không sạch sẽ, ngược lại hung hăng chém lên vết thương trong lòng, phơi mình dưới ánh nắng chói chan, đau đớn nơi miệng vết thương dữ tợn kia, kêu gào, khắc sâu mà bén nhọn.

Nhạc Điềm Điềm, em nói anh không biết yêu, nói thực đúng vậy.

Chính là hiện tại, đột nhiên, rất muốn quay lại khoảnh khắc không biết yêu đó.

Không biết yêu, ít nhất sẽ không giống như bây giờ, yêu người không nên yêu.

Ít nhất sẽ không khó chịu vậy.

Tiến thêm một bước là vách núi đen, lui từng bước tuy rằng trời cao biển rộng, lại đột nhiên…… Trong lòng rất trống vắng.

Như bị lấy đi một mảnh, trống rỗng khó chịu.

47. Chương 47: Du Học

Khi Văn Bân vừa về ký túc xá, phát hiện TV trong phòng khách đang mở, ngay cửa có đôi giày cao gót.

Vội vàng sửa sang lại quần áo, sờ sờ mặt, xác định chính mình không gì khác lạ, mới tươi cười thong thả bước vào.

"Mẹ, mẹ sao tới nhanh vậy?"

Lưu Ba có nhà, cười hắc hắc với Văn Bân, xoay người vào nhà bếp rửa táo.

Mẹ cười ôn nhu: "Con không phải nói muốn tới đón mẹ sao?"

Vì đón mẹ mà trên đường chạy quá nhanh, thời tiết lại quá nóng, kết quả té xỉu, chuyện này đương nhiên không thể để cho bà biết, Văn Bân đành phải sờ sờ cái ót, ngượng ngùng đáp: "Úi…… Con ngủ quên mất."

"Biết mà, con đứa nhỏ này thói quen làm việc và nghỉ ngơi vẫn bậy như cũ." Mẹ nhíu nhíu mày, nói với Văn Bân: "qua đây ngồi, đứng đấy làm chi."

Văn Bân cười hề hề, đi qua ngồi bên cạnh mẹ.

Hai mẹ con mặt đối mặt nói chuyện phiếm, Văn Bân ở trước mặt mẹ là hỏi cái gì đáp cái nấy, ngoan ngoãn y hệt con thỏ

Thật lâu sau, mẹ Văn Bân rốt cuộc không kiên nhẫn: "Con đứa nhỏ này, bày bộ dáng sợ sệt làm chi vậy, mẹ sẽ ăn con sao?"

Văn Bân ngượng ngùng cười: "Con sợ con chống đối ngài, làm ngài tức ngất xỉu mất." Thấy khuôn mặt bình tĩnh của mẹ, vội vàng xu nịnh, đấm lưng cho mẹ: "Ngồi xe vất vả cả ngày rồi, ai, con nói ngài không nên đến thăm con làm gì, con không tốt chi, có tay có chân, linh hoạt thoải mái mà."

Mẹ Văn Bân được đấm thoải mái, thần sắc hơi dịu lại: "Mẹ không phải đặc biệt tới thăm con, đến chỗ này họp, tiện đường qua đây nhìn xem."

"Dạ, con biết ngài bận mà, năm nay lại làm chủ nhiệm lớp cấp ba, cũng không ngại mệt, cứ theo con nói, sang năm kéo mấy học sinh lớp thấp hơn, đừng trực ban chủ nhiệm."

"Bác là chủ nhiệm cấp ba ạ?" Lưu Ba cười tủm tỉm cũng bày bộ dạng bé thỏ ngoan, vẻ mặt sùng bái ngồi bên cạnh Văn Bân: "Bác dạy môn gì?"

"Lịch sử."

"Nga, lợi hại quá, thành tích lịch sử của cháu rất dở, năm nào có sự kiện gì gì đấy, cháu vậy mà một chút cũng chả nhớ được."

Mọi người trò chuyện câu được câu không, Văn Bân vẫn hiếu thuận gọt táo cho mẹ

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lưu Ba đứng dậy ra mở cửa, có người bước vào, ở cửa đổi giày, một bên hỏi: "Đang có khách sao?"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, Văn Bân tay run lên, con dao đang gọt táo trực tiếp bay vào thùng rác.

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của mẹ, Văn Bân vội vàng gãi đầu, cười nói: "Ha ha, lỡ tay lỡ tay thôi."

Mẹ cười cười: "Không tồi, ném rổ rất chuẩn."

Từ Phong chầm chậm bước tới, đối mẹ của Văn Bân lễ phép cúi đầu: "Chào bác gái."

Mẹ Văn Bân cúi thấp đầu nói với Văn Bân: "Giới thiệu tí đi, con đang ngốc gì vậy?"

Văn Bân không dám quay đầu lại nhìn Từ Phong, đành phải cầm lấy trái táo, cười hì hì hướng mẹ giới thiệu: "Đây là đàn anh của con, ha ha, bận giúp con rất nhiều."

Mẹ Văn Bân khách khí hướng Từ Phong nói: "Chào cháu, Văn Bân nhà bác cho cháu không ít phiền toái đi?"

Từ Phong cười cười: "Không có, cậu ấy rất ngoan." Nói xong liền quay đầu nói Lưu Ba: "Tôi trở về lấy sách, lần trước hành lý chưa dọn hết."

Văn Bân cúi thấp đầu, liếc mắt, nhìn thấy thùng trong tay hắn.

"Bác gái, mấy bác tiếp tục trò chuyện, cháu tới thư phòng thu dọn một chút."

Từ Phong đi rồi, Văn Bân trên mặt vẫn cười cười, một trái táo gọt hết mười phút, kết quả gọt thành mặt hoa, Văn Bân ngượng ngùng nói: "Mẹ, táo xấu thế này, con vẫn nên tự mình ăn thôi." Nói xong liền răng rắc một ngụm cắn xuống.

Mẹ Văn Bân cười: "Kỹ thuật gọt tỉa của con vẫn tệ như trước, mẹ quả rất nuông chiều con, về sau nếu cưới vợ thành gia mà còn như vậy, coi chừng người ta không cần con."

Văn Bân gục đầu xuống, khẽ ừ."Dạ biết, con từ hôm nay trở đi sẽ học nấu ăn, được rồi chứ?"

Mẹ Văn Bân cười cười hài lòng, còn sờ sờ đầu Văn Bân.

Từ Phong xách thùng đi ra, hắn sách quả thực nhiều lắm, một thùng căn bản sắp xếp chưa xong, Lưu Ba lại tìm cái hộp giấy xếp một nửa.

"Bác gái, cháu đi trước đây." Từ Phong thản nhiên cười cười, sau đó liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, "Văn Bân, cậu giúp tôi khiêng thùng chút được không?"

Văn Bân nhếch miệng cười: "Lưu Ba giúp khiêng đi chứ, cậu ta không phải rất rãnh sao, muốn tui khiêng làm gì."

Bị mẹ lườm nhìn: "Con đây là cái thái độ gì? Đàn anh kêu anh khiêng thùng giúp, con sao lại ra sức khước từ, còn không mau đi."

Văn Bân nga một tiếng đứng lên, đi đến bên cạnh Từ Phong, ôm lấy hơn phân nửa hộp sách kia, cũng không quay đầu lại đã đi ra ngoài.

Trong thang máy hai người mặt đối mặt, Văn Bân tựa vào vách tường, đặt hộp sách ở trên mặt đất, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Từ Phong đột nhiên nói: "Tôi phải đi."

"Ừm."

"Không hỏi tôi đi đâu?"

"Anh đi đâu, không liên quan gì tới tôi nhỉ."

Sự trầm mặc khiến người ta xấu hổ kéo dài không tới nửa phút, thang máy đã dừng tại lầu một.

Văn Bân dẫn đầu khiêng hộp đi ra, Từ Phong bước theo sau, sau khi bỏ thùng vào xe, Văn Bân vỗ vỗ tay muốn chạy lấy người, lại bị Từ Phong giữ chặt.

"Văn Bân, là vì mẹ cậu sao?"

"Tui không hiểu anh đang nói cái gì." Văn Bân bỏ hắn ra, cười nói: "Đàn anh hẹn gặp lại."

"Có lẽ sẽ không gặp lại nữa." Từ Phong mặt lạnh nhạt dứt lời rồi quay đầu chui vào trong xe.

Thẳng đến khi xe biến mất trong tầm mắt, Văn Bân mới hoảng hốt dùng hai tay ôm đầu.

Cảm giác choáng váng trong phút chốc này đặc biệt mãnh liệt, có lẽ do ánh nắng giữa trưa quá mạnh, có lẽ quả thực sợ hãi…… Sẽ không gặp lại.

Sẽ không gặp lại sao? Hắn rốt cuộc chịu không nổi, muốn rời khỏi.

Đây không phải là kết quả mình mong chờ nhất sao? Nhưng vì sao thấy hắn biến mất trong tầm mắt, trong lòng cứ khó chịu.

Sắp xếp tốt suy nghĩ khi trở lại ký túc xá, mẹ đang dựa vào sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân thì liền mở mắt, ôn nhu cười: "Đã về rồi? Thùng đó rất nặng sao? Trán con ra mồ hôi cả rồi."

Văn Bân đi đến ngồi xuống bên cạnh bà, sau đó nhẹ nhàng gối đầu lên vai mẹ.

Mẹ vuốt tóc Văn Bân, khẽ cười nói: "Sao lại đột nhiên nghĩ muốn làm nũng với mẹ vậy, rất không giống phong cách của con."

Văn Bân liền vùi đầu thật sâu vào hõm vai của mẹ, sau đó ôm lấy mẹ, nhẹ giọng than thở: "Ngẫu nhiên chuyển đổi phong cách mà, mẹ phối hợp nha, ôm con trai một cái không được à."

"Được, con gầy quá, gầy còn mỗi bộ xương." Nhẹ nhàng ôm lấy Văn Bân, vỗ vỗ vai cậu, ôn nhu nói: "Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?"

"Không phải, chỉ là xúc động quá mới muốn ôm mẹ thôi, mẹ xem con xúc động đến run rẩy này." Theo hõm vai chỗ truyền đến thanh âm rầu rĩ, còn có chút khàn khàn.

Mẹ Văn Bân trầm mặc một lát, khẽ thở dài: "Con nha, thật sự là mạnh miệng, rốt cuộc làm sao vậy?"

Văn Bân ngồi trở về, cười ngỏn ngoẻn: "Mẹ, con tạm thời không muốn tìm bạn gái, có thể chứ? Không muốn lấy vợ, thực phiền nha."

"Hử? Mẹ lại không ép con tìm. Con với Điềm Điềm sao lại chia tay? Cũng không nói với mẹ một tiếng."

"Ha ha, bị Điềm Điềm cô nương đá rùi, con làm sao không biết xấu hổ nói với ngài, đó không phải mất mặt ngài à……"

"thằng nhóc thúi con, còn dám nói lải nhải với mẹ." Vò rối tóc Văn Bân, đứng dậy, "Mẹ mệt rồi, ngủ trước một lát."

"Dạ, mẹ ngủ ngon, đến cơm chiều con gọi mẹ."

Thời gian chạng vạng, Văn Bân và mẹ cùng đi siêu thị mua đồ ăn. Mẹ ngủ đủ giấc, đặc biệt có tinh thần nghĩ muốn tự mình làm mấy món ăn gia đình ấm cúng cho thằng con trai.

Văn Bân tâm trạng ngẩn ngơ, còn đang suy nghĩ chuyện Từ Phong, qua đường cũng không thèm nhìn đèn đỏ phía trước ——

"Cẩn thận!"

Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc của mẹ, cùng tiếng hãm phanh càng trở nên bén nhọn.

Sự việc xãy ra quá mức đột ngột, chờ khi Văn Bân phục hồi tinh thần lại, thì phát hiện mẹ ngã giữa vào vũng máu, chính mình được đẩy ra, nằm sấp bên cạnh.

Vì đường này khá vắng người, người lái xe đều chạy tốc độ cực nhanh, cho dù kịp thời phanh lại, chuyện bất trắc vẫn xãy ra.

Văn Bân lăng lăng nhìn váy âu phục màu trắng của mẹ bị máu nhiễm đỏ tươi, nhìn bánh xe gần ngay trước mắt……

Thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, nhào tới, ôm lấy người ngã trên mặt đất.

"Mẹ! Mẹ mẹ đừng giống ba bỏ lại mình con, mẹ! Mẹ mở mắt đi, đừng dọa con!"

Nghẹn đã lâu mới phát ra thanh âm khàn khàn khác thường, kêu quá lớn, yết hầu như bị hoả thiêu, đau đớn kịch liệt .

Khung cảnh này có biết bao tương tự, kí ức về người ấy lại trùng khớp.

Lần trước là ba ba, nhoài lên người mình, dùng thân thể bảo vệ mình. Mình ở trong ngực ba, ngơ ngác cảm thụ cái ôm của ba chậm rãi trở nên lạnh như băng, nhìn máu nơi ngực ba vẫn chảy, vẫn chảy, chảy mãi không ngừng, chảy xuống nhỏ trên mặt, ngay cả trước mắt đều biến thành một mảnh đỏ như máu. Mãi cho đến khi thanh âm xe cứu thương vang lên, mới đột nhiên kinh giác sự thật ba ba bị đụng phải, há to miệng lớn tiếng khóc gọi.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế dường như còn phảng phất bên tai.

Khi đó tuổi còn nhỏ, có thể lớn tiếng khóc.

Mà lúc này, đối mặt với người mẹ đẩy mình ra mà ngã trên đất, Văn Bân chỉ có thể dùng sức che miệng lại, phát ra thanh âm "Ô ô", tựa như dã thú rên rĩ.

Thẳng đến khi thanh âm xe cứu thương lại chói tai vang lên, thẳng đến khi đi theo nhóm bác sĩ tới bệnh viện, ngồi ở cửa phòng phẫu thuật rồi, mà Văn Bân vẫn nhẹ nhàng run rẩy như trước, không biết phải làm sao.

"Cậu là người nhà bệnh nhân sao?" Có bác sĩ lại đây hỏi.

Văn Bân đứng lên, khẩn trương hỏi: "Đúng vậy, mẹ con bà ấy…… Thế nào ?"

"Thương thế nghiêm trọng, đang cấp cứu.Cậu đi làm thủ tục nhập viện đi."

"dạ."

Một đường mơ mơ màng màng bước tới nơi xử lý giấy tờ, bởi vì không mang tiền mà bị người ta lạnh nhạt đuổi về.

Văn Bân ngồi trước phòng phẫu thuật, trong tay gắt gao cầm chiếc di động.

Tiềm thức theo danh bạ điện thoại hiện ra dãy số quen thuộc nọ, khi nhìn thấy tên hắn, lại ngây ngẩn cả người.

Từ cặn bả, phát sáng trên màn hình, như đang cười nhạo mình.

Vừa mới nói với hắn những lời tuyệt tình "Anh đi đâu không liên quan gì tới tôi", vừa mới còn đang suy nghĩ, anh ta đi rồi quá hợp ý tôi.

Hiện tại gặp phải khó khăn, người đầu tiên nghĩ đến cũng là hắn.

Không có cách nào báo đáp lại cho hắn, lại muốn hắn giúp cái này làm cái kia, chính mình như vậy, quả thực quá vô sỉ mà.

Ngón tay run run nhấn phím điện thoại, sau vài tiếng tút, truyền đến giọng nam trầm thấp quen thuộc.

"Alo, chuyện gì?"

"Anh…… anh hiện tại, ở đâu?" Tuy rằng cực lực khống chế, mà thân thể vẫn không ngăn được run run, liên luỵ thanh âm cũng run theo.

"Sân bay." Thanh âm Từ Phong thực bình tĩnh, thậm chí hờ hững."Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Văn Bân sửng sốt thật lâu, rốt cuộc cắn chặt răng, hốc mắt đỏ au: "Tui ở bệnh viện, mẹ đã xảy ra chuyện, tui không mang tiền, anh có thể hay không……"

"Chờ."

Bên kia dường như đang thương lượng với ai cái gì đó, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm của giáo sư Dư còn có đàn chị Hứa Diêu, sau một lát, Từ Phong một lần nữa cầm lấy điện thoại, trầm giọng nói: "Đừng gấp, tôi hiện tại qua đấy, chờ tôi."

Tảng đá trong lòng Văn Bân rốt cuộc rơi xuống, rồi lại đè ép tòa núi lớn hơn nữa.

Hắn thật là tốt, mình vẫn sẽ ghi tạc trong lòng, chỉ là…… không nghĩ đáp lại, không thể đáp lại, chỉ có thể mang theo áy náy sống cả đời thôi.

Từ Phong rất nhanh đã chạy qua, bước nhanh tới trước mặt Văn Bân, nhẹ giọng nói: "Làm sao vậy?"

Văn Bân cúi thấp đầu: "Tai nạn xe……"

Từ Phong trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn phòng phẫu thuật, "Đừng lo lắng, mẹ cậu sẽ không có việc gì. Tôi đi làm thủ tục trước, cậu ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, đừng nghĩ bậy, nghe thấy chứ?"

"Ừm."

Từ Phong lại nhanh chóng rời đi, Văn Bân ngồi ở tại chỗ lui thành một khối, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Bởi vì hắn chạy đến, cũng không còn sợ hãi như vừa rồi, dường như có một thứ cảm giác an tâm lan tràn đáy lòng, dường như chỉ cần có hắn ở bên, dù đối mặt bất kì chuyện tồi tệ nào cũng không còn khó khăn nữa.

Từ Phong hành động quả nhiên rất nhanh, khi quay trở lại, cầm trong tay một đống biên lai, thủ tục đã làm xong.

Trông con ngươi Văn Bân đo đỏ, Từ Phong cúi người sang, nhẹ nhàng ôm lấy Văn Bân.

"Đừng sợ, sẽ không có việc gì."

Văn Bân cũng không phản kháng, mặc hắn ôm, hai tay tự nhiên vươn ra——

Ôm thật chặt hắn, đồ mặt dày, lợi dụng thời điểm đặc biệt này.

Chật vật, bất an, sợ hãi, hối hận, bất đắt dĩ đan xen cùng đau đớn nơi đáy lòng, nỗi ưu tư dồn nén từ lâu, cuối cùng tại cái ôm này mà phát tiết ra

Thế nhưng vô cùng biết rõ, người ôm mình trước mắt đây, rất nhanh sẽ rời khỏi.

Là tự chính bản thân mình đuổi hắn đi.

Cái ôm này, cho dù ấm áp đi nữa, cũng không thể kéo dài qua ngày mai.

Sự ôn nhu của hắn…… rốt cuộc cũng tới tận cùng.

Khổ sở cùng cực, nước mắt trái lại không rơi, chỉ là ngón tay nắm áo hắn ngày càng sít chặt, chặt đến nỗi áo sơ mi hắn bị biến dạng, trong nháy mắt sắp bị xé rách, cánh cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc mở ra.

"Cuộc phẫu thuật rất thành công." Vị bác sĩ cười nói.

Từ Phong đứng lên, rất lịch sự như trước gật đầu: "Cám ơn bác sĩ."

"Ừm, qua công hiệu thuốc tê mẹ các cậu sẽ tỉnh lại, các cậu có thể đi xem bà ấy."

Văn Bân cũng đứng lên, cúi thấp đầu nói với Từ Phong nói: "Cám ơn anh."

"Không cần khách khí."

"Anh vừa rồi ở sân bay sao? Có phải chậm trễ chính sự của anh rồi không……"

"Không sao, chuyến bay sửa ngày mai."

"Ừm, vậy anh về nghỉ ngơi đi."

"Không có việc gì, tôi cùng cậu."

"Không cần phiền lòng…… Nếu phẫu thuật đã thành công rồi, tui sẽ trông coi mẹ." Văn Bân nói xong, thấy Từ Phong không nói lời nào, liền sờ sờ đầu, bổ sung nói: " Thủ tục nằm viện là tiền ứng anh trước, tui sau này sẽ trả lại anh."

"ừ, không vội." Từ Phong dừng một lát, nhẹ giọng hỏi: "Chưa ăn cơm đi?"

"chưa……"

"Mẹ qua một quãng thời gian nữa mới có thể tỉnh lại, trước đó cậu đi ăn chút gì đi."

"Không cần, tui không có khẩu vị."

"Vậy ra ngoài dạo một lát, tôi có lời nói với cậu."

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ ở bệnh viện, ban đêm gió hơi hơi lạnh, có lẽ là do mắt trừng quá lớn, ngọn đèn rực rỡ ban đêm ánh vào đáy mắt ngược lại trở nên mông lung, Văn Bân chỉ có thể bằng bản năng bước theo hắn một đường, vẫn duy trì nhịp bước và tiết tấu ngay ngắn.

Đi bên nhau, khoảng giữa vẫn thuỷ chung cách nhau nửa bước.

"Văn Bân."

"ừm."

"Di động cho tôi."

Văn Bân ngẩn người, đưa di động cho hắn.

Từ Phong tiếp nhận, từ giữa chiếc điện thoại mỏng hiện ra cái tên "Từ cặn bã".

Chỉnh lý —— sửa chữa tính danh: Từ Phong —— hoàn thành

Đưa trả cho Văn Bân, ra vẻ thoải mái nói: "Vốn muốn để cậu tự mình đổi, hiện tại đành phải tự mình động thủ."

Nhìn trong chiếc điện thoại cái tên Từ Phong, Văn Bân trong lòng đau xót, "Thực xin lỗi."

“Không cần thực xin lỗi nữa, Văn Bân.” Trầm mặc hồi lâu, Từ Phong đột nhiên nhẹ giọng nói: “tôi sắp cùng giáo sư đi Hà Lan.”

Văn Bân trầm mặc chốc lát, “Bao lâu?”

“Một năm.”

“Nga, một năm à…… Ha ha, rất nhanh.”

“Cũng có thể sẽ không trở lại.” Từ Phong tạm ngừng, “Nếu như có thể ở bên đấy tìm được công việc tốt, hoặc nếu như theo lời cậu, ở bên đấy tìm thấy người thích hợp, thuận tiện kết hôn.”

“Phải không…… anh ưu tú như vậy, nhất định có thể tìm ra, ha ha……”

“Cậu không giữ tôi lại sao?” Bị Từ Phong đột nhiên cắt ngang.

Văn Bân gục đầu xuống, trầm mặc không nói.

“Không muốn giữ tôi lại sao?”

Văn Bân sít chặt ngón tay.

Đợi thật lâu, Từ Phong mới nhẹ nhàng cười cười, “Được rồi, vậy cậu tự mình bảo trọng, chăm sóc tốt cho mẹ, còn có chính mình.”

“ừm……”

Từ Phong đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu nhìn Văn Bân.

“Tôi muốn hôn cậu, được không?”

Gặp Văn Bân ngây ngẩn cả người, Từ Phong nhẹ giọng giải thích: “Không phải kiểu ép buộc. Chỉ là, rất muốn hôn cậu, một lần cuối cùng.”

Vừa dứt lời, liền cảm giác được đôi môi mềm mại lành lạnh chủ động dán lên.

Văn Bân nhón mũi chân, nhắm mắt lại, nghiêm túc hôn Từ Phong.

Đầu lưỡi khiêu mở khớp hàm, thử luồn vào khoang miệng ấm áp của hắn, tựa như lưu luyến nhẹ nhàng liếm qua lợi hắn, lướt qua niêm màng trong khoang miệng hắn, sau đó cùng đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng chạm nhau.

Ngây ngốc, vụng về, nụ hôn đơn thuần không hề có kĩ xảo gì —— tinh khiết khiến người ta đau lòng.

Văn Bân đem lưỡi lui ra, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chúc anh may mắn. Còn có…… Thật sự rất cảm ơn anh.”

“Từ Phong…… hẹn gặp lại.”

Nói xong liền xoay người, hướng toà nhà nhập viện chạy đi, lao đi rất nhanh, mặt đất ở trước mắt lay động, tầm mắt cũng mơ hồ không rõ, ngực rầu rĩ đau, có lẽ là do đã quen, cũng không mãnh liệt như lúc ban đầu.

Từ Phong vẫn đứng ở tại chỗ, yên lặng nhìn bóng dáng Văn Bân.

Đêm đó gió thực lạnh, thổi đau lòng người. Đêm đó đèn thực sáng, chiếu hoa mắt người.

Đêm đó Từ Phong, rốt cuộc nhận được sự đáp lại của Văn Bân, lại như phù dung sớm nở tối tàn, ngắn ngủi nhưng lại trân quý.

Cũng ý thức rõ được, sự đáp lại cậu ấy có thể cho, cực hạn chỉ là như thế, trong đó thậm chí xen lẫn vài phần cảm ơn.

Tuy rằng không đủ, nhưng cũng không có biện pháp từ nơi cậu ấy càng muốn nhiều hơn, chỉ có thể mang theo tiếc nuối, ly khai bên cậu.

Bởi vì, khí lực bảo hộ, giữa sự khước từ không ngừng, đã dùng hết rồi.

48. Chương 48: Trò Chơi Tình Duyên Thiên Long Bát Bộ

Thời điểm Từ Phong về đến nhà, Hạ Phong đang dựa vào sô pha nhàn nhã uống bia.

Phòng trong bật điều hòa, nhiệt độ có chút lạnh.

Vừa thấy Từ Phong đã trở lại, Hạ Phong cả cười, "Thế nào, không phải đi sân bay sao? Chẳng lẽ máy bay đột nhiên bay không nổi."

Từ Phong nhún nhún vai: "Nếu cậu muốn sung sướng khi người ta gặp họa, xin cứ tự nhiên."

Nói xong liền từ trên bàn cầm lấy lon bia, ngửa đầu lên uống.

Bia được ướp lạnh trong tủ đá vào miệng cảm giác lạnh buốt, trong ngày hè nực nội, cảm giác lạnh lẽo này từ khoang miệng một đường kéo dài đến trái tim, làm cho toàn thân đều lạnh thấu.

"Phải chăng Văn Bân bên đó đã xảy ra chuyện rồi?"

"Mẹ cậu ấy bị tai nạn xe."

Hạ Phong trầm mặc thật lâu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên vai Từ Phong, vỗ vỗ, thể hiện sự an ủi: "Quả thực không rõ, cậu sao lại đi coi trọng tảng đá Văn Bân cứng nhắc đó."

Từ Phong khẽ cười nói: "Tôi cũng chẳng biết tôi rốt cuộc coi trọng cậu ấy ở điểm nào, cái tên đó toàn thân cao thấp khuyết điểm vô số, miệng đầy thô tục, đối người khác không lễ phép, thô tục, ngu đần, tính tình thẳng, tính cách táo bạo, đầu óc lại không sáng sủa……" Trầm mặc một lát, lại cầm lấy một lon bia, có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng tôi lại cảm thấy cậu ấy thực đáng yêu, rất tốt, làm tôi thực thích."

Hạ Phong nói: "cậu tự ngược."

Từ Phong khẽ cười nói: "Có lẽ tôi cũng là thằng tính cách vặn vẹo, cho nên mới cùng cậu ấy đối mắt nhau."

Hai người cùng nhau uống sạch mấy lon bia, Hạ Phong đột nhiên hỏi: "Khi nào thì xuất phát?"

" Chín giờ ngày mai."

"Rời đi một chút cũng tốt, điều chỉnh tâm tình thử xem." Gặp Từ Phong không trả lời, Hạ Phong lại cười hỏi: "Thế nào, luyến tiếc?"

Từ Phong trầm mặc, thật lâu sau mới xoa xoa thái dương.

"Tôi không biết Văn Bân đang băn khoăn cái gì, mặc kệ cánh cửa gia đình cũng được, cánh cửa sinh lý cũng thế, tôi chỉ hy vọng cậu ấy có thể cho một lần cơ hội, theo tôi cùng nhau cố gắng một lần."

"Mặc kệ có khó khăn gì, ít nhất có thể đứng bên tôi, chúng tôi cùng đi đối mặt, cùng đi gánh vác."

"Chỉ là cậu ấy ngay cả cố gắng cũng không chịu, lại đem tôi trực tiếp đẩy ra."

Hạ Phong im lặng nghe, Từ Phong tựa trên ghế sa lon, nhắm mắt lại.

Trong bầu không khí ngột ngạt, thanh âm vọng lại trầm thấp nhẹ nhàng, như là đang tận lực kiềm nén điều gì.

Yên lặng đợi cậu ấy lâu như vậy, đợi cho cậu và Nhạc Điềm Điềm chia tay, đợi cho cùng cậu gặp nhau lần nữa, rốt cuộc, đợi cho cậu có chút dấu hiệu động tâm.

Sinh nhật ngày đó nhận được sợi dây chuyền cậu đưa, thật sự rất vui, lúc ấy nếu không phải có người ở đấy, mình khẳng định sẽ kích động nhào qua hung hăng ôm chặt cậu.

Nhưng mà, cậu ấy lại nói cậu không biết, chẳng qua là sai sót.

Cảm giác trong nháy mắt từ thiên đường rơi xuống địa ngục chính là như thế sao.

Khi lái xe đưa cậu trở về, vẫn làm bộ như không có việc gì, sít chặt tay lái, trong lòng bàn tay lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Chính mình ở bên trong xe kích động ôm hôn cậu, tự kỷ nghĩ rằng cậu đưa dây chuyền là đang bày tỏ mình, quả thực tựa như đứa ngốc IQ chỉ có 0.

Lừa mình dối người nghĩ rằng tên ngốc kia thích mà thẹn thùng không dám nói, còn ngu xuẩn đem sợi dây truyền khắc "I love you" trên cổ —— đưa lại cho cậu.

Cỡ nào nực cười lẫn thảm hại a ——

Tháo xuống dây chuyền trên cổ còn mang theo nhiệt độ cơ thể, tự tay trả lại cho cậu, như bị người trước mắt cho một bạt tai.

Cái gì tự tôn, kiêu ngạo, đều bị cơn mưa dội ướt đẫm.

"Cậu ấy nói, cậu ấy thích tôi, chỉ là thích kiểu này, còn chưa tới trình độ có thể vì tôi mà thay đổi tính hướng."

Lặp lại câu nói khi ấy, Từ Phong chỉ cảm thấy ngực buồn phát đau.

"Cho nên cậu ấy…… Ngay cả thử cũng không chịu."

Biết cậu không phải đồng tính luyến ái.

Nhưng mỗi lần cậu nói cái từ "Đồng tính luyến ái" này, trong lòng mình lại thấy rất khó chịu.

Bản thân luôn luôn làm theo ý mình căn bản không cần cái nhìn của người khác, sống sao hài lòng chính mình, nhưng Văn Bân cũng là người mình quan tâm nhất từ trước tới nay.

Ngữ khí cậu mang theo khinh thường thậm chí chán ghét khi nói ra cái từ đó, tựa như giội một thùng nước đá vào đầu.

Do cậu tính cách tùy tiện, cho nên dưới đáy lòng mình mới có thể cố gắng bình tĩnh, không sao, cậu ấy là vô tâm.

Thế nhưng chờ đợi lâu như vậy, cậu ấy vẫn không chịu cho mình cơ hội, ngay cả cơ hội cả hai cùng cố gắng cũng không được, lại đem mình cả thảy đá ra khỏi thế giới của cậu.

Cảm giác thời gian dài cố gắng bị phủ định toàn bộ, chính là buồn đau không thể thành lời.

Chỉ vì chính mình yêu không lộ ra, cái gì cũng đều giấu ở trong lòng, bề ngoài thì làm bộ rộng lượng như không có việc gì—— Văn Bân mới có thể cảm thấy, mặc kệ đả kích ra sao, Từ Phong đều có thể chịu đựng, cho nên mới nhiều lần thương tổn, cự tuyệt đến không đau lòng sao?

Từ Phong thở hắt ra thật dài, thấp giọng nói: "Hai người cùng nhau mới xem là tình yêu chân chính. Nếu đều là tôi nỗ lực, tôi đợi chờ, tôi cũng sẽ mệt."

"Cậu nghĩ muốn buông tay sao?" Hạ Phong hỏi.

Từ Phong trầm mặc một lát, lại đè huyệt Thái Dương: "Nói buông tay không cam lòng, nhưng không buông tay…… Đối phương vẫn không đáp lại, kỳ vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn."

Nhất là mặt dày hỏi cậu nhiều lần "Cậu không lưu tôi lại sao" như vậy, cậu ấy vẫn không chút lay động.

Nói ra từ "Lưu" này thực sự khó như thế sao? Hoặc cậu ấy căn bản không muốn cùng mình dây dưa nữa.

Hạ Phong nhẹ giọng nói: "Cũng tốt, cậu quả thật cần bình tĩnh hơn."

"Nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì, cậu nhớ điện thoại cho tôi."

"Yên tâm, tôi sẽ giúp cậu trông cậu ta."

Lúc này đúng mùa ế ẩm, người du lịch không nhiều lắm, sân bay cũng có vẻ hơi quạnh quẽ.

Hạ Phong dậy sớm hiếm thấy, đến tiễn đưa ông bạn già, hai người sóng vai ngồi, hành lý vali để ở một bên.

Từ Phong vẫn cau mày, cúi đầu xem đồng hồ, di động ở trong tay lật qua lật lại, dáng vẻ muốn gọi điện thoại nhưng lại nhẫn nại, làm cho Hạ Phong không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cái thằng này, bình thường túm y chang hoàng đế, ở trước mặt Văn Bân sẽ lại ngẫu nhiên luống cuống trận cước, nhưng lại lộ ra chút chấp nhất ngớ ngẩn.

Cũng khiến cho thằng bạn là y đây đau lòng thay.

Hạ Phong đang muốn khuyên giải an ủi hắn, đột nhiên nghe trong radio truyền đến thông báo hành khách chuẩn bị đăng ký.

Kim đồng hồ đã chỉ về tám giờ bốn lăm phút.

Hạ Phong cười nói: "Đừng đợi, Văn Bân không có khả năng tới."

Từ Phong bình tĩnh nói: "Tôi biết."

Tuy rằng biết, nhưng khi đối mặt sự thật nhẫn tâm cậu ấy ngay cả cuộc điện thoại cũng không, vẫn sẽ có chút mất mác cùng khổ sở.

Trong Radio bắt đầu không ngừng phát lại tin tức hành khách đăng ký, Từ Phong đứng dậy, mang theo hành lý vali, vừa muốn đi, Hạ Phong lại đột nhiên nói: "Cậu cũng quá tuyệt tình mà, chỉ biết chờ đứa ngốc kia, cũng không nói với tôi tiếng tạm biệt."

Từ Phong thản nhiên nói: "Tạm biệt." Sau đó một tay đưa qua, ôm y.

Hạ Phong cười cười, cũng duỗi tay cùng hắn ôm nhau, cái ôm hữu tình chỉ kéo dài vài giây thì tách ra.

Trước lúc tách ra, Từ Phong nghe thấy bên tai vang lên thanh âm nghiêm túc mang theo ý cười của Hạ Phong.

"Cho dù kỳ vọng nhiều sẽ thất vọng, chung quy so với…… Không có kỳ vọng vẫn tốt hơn."

Từ Phong trầm mặc thật lâu, mới vỗ nhè nhẹ vai bạn tốt.

"Tôi biết."

Tiết trời tháng sáu nóng nực tới cực hạn rồi, ngồi bất động, trên lưng cũng có thể ra một tầng mồ hôi, dán vào quần áo, dinh dính khó chịu.

Muỗi ở bên cạnh bay tới bay lui vô cùng đáng ghét, Văn Bân nhìn chằm chằm nó đã lâu, rốt cuộc chờ nó đứng trên cánh tay mình, nhắm —— bốp!

Một phát xuống, đập chết nó, máu cũng dính ở trên cánh tay.

Văn Bân mắng: "Mày được đấy, hút tao nhiều máu thế này, cũng không sợ no chết."

Nói xong, liền đem xác muỗi vo thành một cục, dùng khăn tay bọc lại ném vào thùng rác, xoay người đi tắm.

Thời tiết quả thực quá nóng, tắm rửa xong Văn Bân trực tiếp cởi luôn áo, mặc mỗi quần đùi ở trong phòng.

Lưu Ba đang ngồi ở trên ghế sa lon ăn quýt, trái lại mặc rất ngay ngắn, bởi vì mới vừa cùng Tiểu Nguyệt mỹ nữ hẹn hò về, tuy rằng nóng đến mồ hôi đầy đầu, nhưng lại có vẻ đặc biệt tinh thần, cảnh xuân đầy mặt, ngó Văn Bân, liền nhếch miệng cười, hỏi: "Tao nghe nói Thiên Long lại mở sever mới xong, ông bạn có hứng chơi chứ?"

Cậu ta hỏi đột ngột, Văn Bân cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ khoát tay áo, tự lo sấy tóc cho bản thân: "Không chơi, ông mày chừa võng du nhiều năm!"

Lưu Ba nhún nhún vai: "Đi thôi, cùng lắm thì tránh đi đám người Tiên Giới, tao đi sever khác."

"Đúng rồi, tao thiếu chút nữa quên mất." Văn Bân dừng một chút, lại hỏi: "Bọn Hạ Phong ở cái sever nào?"

"Vào cái sever mới mở hôm trước, Tiểu Nguyệt cũng đi, Hạ Phong mang đội, muốn mở cấp thì đương nhiên là vào sever mới thôi."

"Nga, Hạ Phong đi à." Văn Bân thấp giọng lầu bầu một câu, sau đó lại làm bộ như không có việc gì sấy tóc.

Lưu Ba hắc hắc cười: “Đúng vậy, Hạ Phong đi, Túy Thanh Phong tạm thời không đi, mới vừa nghe nói anh ta vừa đi nước ngoài xong, rất vội vàng nha.”

Văn Bân trầm mặc một lát, lườm Lưu Ba một cái: “Tao lại không có hỏi anh ta, mày thật đúng là lắm miệng.” Nói xong, lại ra vẻ thoải mái vén vén tóc mái, thản nhiên nói: ” Sever mới mở tranh cãi đến tranh cãi đi làm ầm ĩ thực lợi hại, nếu không ta cùng vào sever cũ chơi đi, tránh được Hạ Phong, bên tai thanh tịnh nhiều.”

“Ờ, đêm nay phải đi lập nick.”

Một tài khoản có thể lập ba nhân vật, Văn Bân lập nhân vật ba cái môn phái khác nhau, nick chính là Hào Hoa Phong Nhã, hai cái khác, một người tên là” Hào Hoa Phong Nhã tiểu hào “, người kêu “Hào Hoa Phong Nhã tiểu tiểu hào “, bị Lưu Ba khinh thường một phen.

Hai người ở trong game cùng nhau làm nhiệm vụ, đều là người chơi lâu, thao tác thuận tay, thăng cấp trái lại rất nhanh.

Chưa tới nửa tháng, đạt cấp sáu mươi.

Ngoài ý muốn gặp phải màn tách không rời nực cười. (*)

(*) Ly Bất Khai có nghĩa là tách không rời.

Văn Bân và Lưu Ba chia nhau chọn phái Nga Mi và Phái Võ Đang, đêm đó hoạt động ” Môn phái đánh lén ” đến phiên Nga Mi, vì thế Văn Bân xung phong nhận chức đội trưởng.

Văn Bân trước tiên ở núi Nga Mi tìm giang hồ tiểu tặc, đội viên thì theo bốn phương tám hướng về chỗ Văn Bân tập trung, mọi người tập trung, vừa muốn vào phó bản, đột nhiên gặp phải một nữ Nga Mi toàn thân trang bị hoa lệ, cưỡi phượng hoàng mang theo một đội nhân mã, kiêu ngạo bay qua, đem tiểu tặc Văn Bân đã sớm tìm thấy cướp đi.

Văn Bân tức giận khinh khỉnh, nói với mấy người trong đội ngũ tiếng “Ngượng ngùng”. Sau đó một lần nữa ở trên bản đồ núi Nga Mi nơi nơi tìm mục tiêu.

Tìm khoảng vài phút, thật vất vả lại tìm được một tên, ở trong đội ngũ rống: “Mọi người mau tập hợp, chỗ này của ta có một tên!”

Mới vừa rống xong, nữ Nga Mi kiêu ngạo vừa rồi kia lại mang theo một đội nhân mã phần phật bay qua, đem tiểu tặc cướp mất.

Văn Bân bị uất ức liên tục hai lần, trực tiếp ở kênh môn phái mắng.

“Ly Bất Khai mày có bệnh hả?”

“Ai? Bảo tôi à.” Người nào đó còn không hề biết tự giác,bắn qua cái biểu tượng cười tủm tỉm, “Có làm gì sao?”

“Cướp cái rắm mày nhá, có bản lĩnh tự mình tìm á!”

“Hế hế, người anh em, ông chắc không biết rồi, tôi nói với ông, tiểu tặc tạo mới là có quy luật, có tiền bối trên diễn đàn đã vẽ tổng kết tọa độ, ông vô coi đi nhé, đừng như ruồi bọ mất đầu mà đâm bậy, hoạt động này đương nhiên chú ý nhanh tay lẹ mắt, tôi có thể cướp chứng minh tôi lợi hại! Ông không đoạt được, là ông ngốc.”

“Tao ngốc, ai, tao sao lại ngốc đến mức đi nói chuyện với con thần kinh a.”

“Tôi mà thần kinh, ông là cha già ngu ngốc đi?”

“Hử? Làm sao mi biết gia gia ta là già ngốc nha, con nhóc quỷ, mi là trí não bé tẹo.”

Hai người ở kênh môn phái tranh cãi, tranh cãi hơn nửa tiếng đồng hồ, đem mấy ca bệnh thông thường đều kể ra, cuối cùng, những người trong môn phái thật sự không xem nổi nữa, bất đắc dĩ thở dài: “Vốn là đồng môn sinh, anh em tương tàn a! Hai người đừng cãi nữa, có bản lĩnh chờ lúc Hoa Sơn luận kiếm, liên thủ đi diệt Vũ Đương ấy!”

Nhiều người trong phái bị một câu nói này làm bừng tỉnh, đột nhiên bắt đầu sự nhiệt tình chưa từng có, nhảy ra kể mắng mười đại ác của Phái Võ Đang, hơn nửa đêm, phát triển tới nhất trí tinh thần đoàn kết đối ngoại.

Có lẽ do mắng mệt rồi, hai người cũng ngừng khắc khẩu.

Ly Bất Khai đột nhiên gửi qua một tin nhắn ở tư tán gẫu: "Người anh em, ông cách mắng chửi người rất hợp khẩu vị của tôi, kết giao bằng hữu?"

Văn Bân khóe miệng co rút: "Thành, mi làm muội ta đi."

"Mắc gì tôi làm muội ông a? Ông làm đệ tôi."

"Ông mày năm nay ba mươi."

"Ngỏm đi! Bố đây năm mươi rồi đó."

Tranh cãi đến tranh cãi đi, không nghĩ tới sau này lại thành bạn bè.

Ly Bất Khai tự mình mở group Q, trên kênh thế giới hú gọi: "Người chơi thành phố X hoan nghênh nhập group trao đổi chòng ghẹo!"

Kết quả không tới phút chốc, trong group đã đầy người —— đương nhiên là vì chòng ghẹo.

Tiểu Ly khi đó, vẫn là đệ nhất mỹ nữ phái Nga Mi được toàn sever công nhận, còn có người đối nhỏ cuồng dại dứt khoát, Thần Sát ca ca thề phải mua chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng lấy nhỏ, lại thêm Năm Đóa Kim Hoa thân thiết như chị em, cùng với người có thể vì nhỏ chắn đao chắn tiễn thuận tiện chắn đám bạn vô lại thọt gậy bánh xe —— Thần Hỏa.

Thêm Hào Hoa Phong Nhã thường xuyên đấu võ mồm, một đám người ở trong game tưng bừng cãi nhau, tám lảm nhảm.

Trong bầu không khí vui vẻ ấm áp này, cũng dần dần, phai nhạt chút ít thống khổ, hoặc, đem cảm giác này càng đặt sâu trong đáy lòng.

Tiếp xúc võng du lần nữa, lại không khỏi nhớ tới tình cảnh mình và Túy Thanh Phong ở trong game gặp nhau.

Khi đó hắn vẫn trêu cợt mình, ở trước mặt mọi người trêu chọc mình.

Hận thấu xương, ở trong hiện thực lại có những gút mắt kỳ quái.

Có đôi khi rất muốn hô to: Ông mày không muốn nhớ anh ta nữa!

Sau khi hô xong, vẫn còn thấy nhớ, thậm chí chửi mình không tiền đồ, lúc ấy, thời điểm hắn hỏi lần thứ nhất "Không lưu tôi lại sao?", hốc mắt sớm đỏ, lần thứ hai "không lưu sao?", chính mình phải dùng hết khí lực toàn thân, mới có thể ở trước mặt hắn vẫn duy trì biểu tình bình thường.

Tuy rằng rất muốn nhào sang ôm chặt lấy hắn, nói với hắn em thích anh, anh không cần rời đi.

Thế nhưng lý trí lại đang nói: cho dù lưu lại thì sao chứ?

Không có biện pháp đáp lại anh điều gì……

Chẳng lẽ ngay tại sự thật chính mình thiếu chút nữa đã hại chết mẹ, nói ra em thích anh sao?

Mỗi lần cố lấy dũng khí muốn nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của mẹ, vẫn nhụt chí. Trong lòng nghĩ, có lẽ cảm tình thật sự chưa khắc sâu đến mức này đi, có lẽ thời gian sẽ làm người phai nhạt hết thảy đi —— không ngừng lừa mình dối người.

Ngày đó sinh nhật Hào Hoa Phong Nhã, Ly Bất Khai đột nhiên tâm huyết dâng trào, phát động người chơi bản địa trong group tới tụ họp, để chúc mừng Hào Hoa Phong Nhã.

Phòng được đặt trước trong quán cơm ở gần F đại, thời điểm Văn Bân chạy tới, lại phát hiện một người nam sinh ngồi lẻ loi trong phòng.

Văn Bân há hốc mồm: "Cậu là?"

Người nọ cũng há hốc mồm: "Tại sao là cậu hả? !"

Văn Bân đột nhiên cảm thấy người này nhìn rất quen, suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng ra nổi, đối phương lại cười nói: "Tôi giúp cậu nhặt di động, lần rơi vào nước ấy, nhớ rồi chứ?"

"Ách?"

"Quả nhiên ngu ngốc."

"Kháo, tui già ngốc thôi, nhớ không được cậu, là do bộ dạng cậu đại chúng quá mà, chẳng hề nổi bật."

Người nọ cũng không tức giận, thực giảng nghĩa khí vỗ vỗ vai Văn Bân: "Xin chào, tôi tên Chung Ly, trong game Ly Bất Khai."

Văn Bân sửng sốt hồi lâu, rốt cuộc co rút khóe miệng, "Còn nói cậu là đệ nhất mĩ nữ, cư nhiên là một…… Nhân…… Yêu……"

Duyên phận quả nhiên phi thường kỳ diệu.

Văn Bân còn nhớ rõ cảnh tượng lần trước tụ họp khi nhìn thấy Từ Phong và Hạ Phong, bởi vì rất khiếp sợ cùng phẫn nộ, đánh ngã cái lẩu, làm phỏng Từ Phong, sau đó bị hắn đặt tại hàng hiên ôn nhu hôn môi. Khi đó sợ ngây người, bị đồng tính hôn đến toàn thân như nhũn ra khiến mình luống cuống không chọn lời, nhưng lúc sau tách ra, vì Từ Phong không trở về, chính mình cũng một đêm không ngủ.

Có lẽ từ lúc đấy, đã có chút tâm động rồi, chỉ là giấu quá sâu, chưa hề phát giác.

Rốt cuộc chờ tích lũy đến trình độ đủ bùng nổ, lại mãnh liệt khiến cả trái tim đều đau đớn, có lẽ trên tình yêu, bản thân quả thực quá trì độn.

Sáng sớm hôm đó chạy đi tìm Từ Phong, thời điểm tại F đại đi dạo lung tung, ở cổng trường di động rơi vô ao, gặp tên Chung Ly.

Hỏi cậu ta có biết thầy Hạ không, cậu ta cười tủm tỉm nói "Nga……" Sau đó thêm câu"Không biết."

Nhưng hôm nay hỏi lại, cậu ta cũng không nói giỡn, ngược lại như hơi đăm chiêu: "Nhận thức a, nghe nói thầy Hạ giảng bài rất có phong độ, được hoan nghênh lắm."

Trên trán Văn Bân một giọt mồ hôi lạnh theo gương mặt rớt xuống, thật lâu sau, mới nói: "Ờ, thằng chả rất mạnh."

Tiểu Ly đột nhiên cười hỏi: "Cậu mắc gì mỗi lần gặp tôi đều hỏi Hạ Phong? Chẳng lẽ cậu với anh ta có cừu oán?"

Văn Bân cười hắc hắc, "Sao có thể nha, anh ta đối tôi…… Có ân."

Cảm xúc mâu thuẫn trong lòng với Hạ Phong vẫn không chút tiêu giảm, Văn Bân không ngừng thóa mạ chính mình không tiền đồ, thế mà lại dồn sức đi chú ý tin tức về bọn Hạ Phong.

Trái lại cùng tiểu Ly mới quen đã thân, theo trong game là huynh muội tốt, trong hiện thực biến thành bạn thân, cả ngày kéo nhau, làm nhiệm vụ, thăng cấp, cãi nhau, phi thường khoái trá.

Đáng tiếc không khí ấm áp trong game không kéo dài bao lâu, đã bị một sự kiện ngoài ý muốn làm phá hỏng không còn.

Cùng ngày Thần sát và tiểu Ly kết hôn đột nhiên tuôn ra một tin tức kinh người, Tiểu ly là con trai.

Thời điểm các huynh đệ cùng bang Thần Sát trên kênh thế giới dùng lời khó coi mắng cậu, vũ nhục cậu, chỉ có Thần Hỏa đang an ủi tiểu Ly, Văn Bân thì giúp tiểu Ly mắng lại.

"Mày cút vào trong nước ối mẹ mày đi, đừng doạ người nữa! Tụi mày X mắng huynh đệ của tao một câu nữa thử xem, bố mày không đem mày mắng đến suy thận thì bố mày sẽ không họ Văn!"

Hệ thống tin tức: Hào Hoa Phong Nhã bị cấm nói.

GM trong Thiên long quản nghiêm ngặt, mới mắng mấy câu đã bị cấm nói.

Văn Bân lại đổi tiểu hào lên tiếp tục mắng, khi mắng đến cả ba đều bị cấm nói, mới nhớ tới lập thêm tiểu hào.

Theo bản năng nhập vào ID "Túy Thanh Phong", hệ thống nhắc nhở tên lặp lại.

Trong phút chốc có chút thất thần, sau đó lại nhanh chóng xoá ba chữ này đi, thay đổi "Phong Phiêu Phiêu", cư nhiên tạo thành công.

Một lần nữa đăng nhập vào game, tiểu Ly đã đem chức bang chủ tặng cho Thần Sát, tự mình lui ra ngoài, lúc gần đi chỉ thản nhiên đến câu: "Ngay cả tôi là nam hay nữ cũng không phân rõ, là mấy người tự mình có mắt không tròng thôi, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nói tôi là mỹ nữ, tôi chính là đàn ông, ha ha, tức chết đi."

Nói xong liền trực tiếp chết tới địa phủ, không bao giờ để ý ai nữa, đem đám người kia tức không nhẹ.

Bởi sự kiện này, tình hữu nghị của tiểu Ly và Văn Bân nâng cao một bước, cũng thành đối tượng cho đám người kia đuổi giết.

Mà"Thần Hỏa" lại đột nhiên cùng vợ "Hồng mẫu đơn" ly hôn, chạy tới chơi sever mới.

Lưu Ba ý vị thâm trường nói: " Tiểu Nguyệt nhà tao nói, sever bên kia xuất hiện một người tên là Tuyệt Sắc Nhân Yêu, gả cho Hạ Phong, hai người cả ngày liếc mắt đưa tình, kết quả Hạ Phong phát hiện đó là tiểu hào của Thần Hỏa, lại nhào nháo, nơi nơi đuổi giết anh ta."

Văn Bân co rút khóe miệng không thèm để ý tới.

Ngọn nguồn của hai tên Hạ Phong vàThần Hỏa, cũng từng nghe người ta nhắc qua, chính mình đối mấy tin đồn này không dám hứng thú, cũng không truy tới cùng.

Chỉ là có chút kỳ quái.

Vì sao mình vào trong sever này, lại tình cờ gặp Thần Hỏa như vậy?

Tuy rằng nói mình và Thần Hỏa không quen, nhưng Thần Hỏa cùng Hạ Phong Túy Thanh Phong đều rất quen thuộc, trong nhiều sever như thế, một biển người, gặp được bằng hữu người quen…… Cũng quá tình cờ đi.

Chẳng lẽ đây là nghiệt duyên chưa hết trong truyền thuyết?

49. Chương 49: Em So Với Tưởng Tượng Còn Yêu Anh Hơn

Cùng Hà Diệp gặp nhau xem như là ngoài ý muốn.

Lúc Văn Bân nhàm chán ở thành Đại Lý đi dạo, nhìn thấy "Hà Diệp Phi Vũ" vừa mới bước vào trò chơi, mặc bộ tân thủ. (hà diệp phi vũ = lá sen bay bay)

Đột nhiên thấy có loại cảm giác rất quen thuộc.

Y phục bồng bềnh, cùng Phong Phiêu Phiêu trước kia rất giống. Thậm chí ngay cả tên cũng tương tự vậy.

Văn Bân vừa lúc muốn nhận đồ đệ để lấy kinh nghiệm, cho nên đã không chút do dự nói: "Làm đồ đệ của tui nhé?"

Bên kia nhanh chóng đáp ứng.

Ngày hôm sau, Văn Bân còn nói: "Làm lão bà của tui nhé."

Bên kia lại nhanh chóng đáp ứng.

Sau khi nghe nói tin tức hai người muốn kết hôn, tiểu Ly hỏi Văn Bân: "Mắc gì lấy con nhóc cấp thấp như vậy, không sợ nhỏ tìm mày đòi trang bị, làm phiền chết mày hả?"

Văn Bân cười pha trò: "Thích tên nhỏ."

Trong game có ba loại tên.

Loại thứ nhất là giả bộ làm cao, ví dụ như Ngạo thị thiên hạ, Lão Nương Trâu Nhất X, Giết Người Không Chớp Mắt;

Loại thứ hai là giả bộ đơn thuần, ví dụ như tiểu Bảo Bối, tiểu Quai Quai, tiểu Vương Tử, Công Chúa Đáng Yêu; (tiểu quai quai = bé ngoan)

Loại thứ ba chính là giả bộ văn nghệ, ví dụ như Phong Phiêu Phiêu, Hà Diệp Phi Vũ, Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong, Nhất Tiếu Thiên Hạ Tuý……

Đương nhiên, còn có một loại kêu không được là dùng ký hiệu góp lại, có thể xem nó là xếp bậy, nói chung không tính.

Tiểu Ly nghĩ rằng Văn Bân là thanh niên tốt yêu thích văn nghệ, cho nên cậu ta muốn kết hôn Hà Diệp, tiểu Ly liền hai tay tán thành, mà chưa hề không nghĩ tới, Văn Bân ngốc nghếch, còn tự mình đan vào trong chiếc lưới rối rắm không ngừng.

Mọi nơi trong cuộc sống đều là không ngờ.

Nhà game vì muốn kích thích tinh thần người chơi, bắt đầu xác nhập các sever, rất khéo, sever chỗ Văn Bân, cùng sever chỗ Hạ Phong, truyền tới tin tức sắp xác nhập.

Bọn Hạ Phong muốn tập thể dời lại đây, giá cả giao dịch trên thị trường rớt mạnh, Văn Bân muốn nghe ngóng giá thị trường, vì thế vào tiểu hào trà trộn vô sever bọn Hạ Phong. Ngoài ý muốn, thấy được một cái tên.

Tên Túy Thanh Phong, xuất hiện ở kênh loa khiến người chú ý nhất.

Do còn có những người khác chen loa quá nhanh, Văn Bân không thấy rõ, còn tưởng rằng mình hoa mắt, ngây ngốc ở đó chờ hồi lâu, rốt cuộc, tên Túy Thanh Phong lại xuất hiện.

"Thật ngại quá, vốn đang rất vội, còn phải rút thời gian tới giết mấy bạn, tôi cũng rất thống khổ mà."

Hình như là hai bên đang bang chiến, Túy Thanh Phong vẫn như trước kia, thái độ ngạo mạn.

Văn Bân trong lòng không biết là tư vị gì, chính là trong nháy mắt nhìn thấy cái tên đó, ngón tay đặt trên bàn phím nhẹ nhàng run rẩy.

Không khỏi nhấp chuột vào cái tên Túy Thanh Phong, nghĩ muốn gửi tin nhắn qua thăm hỏi, nhưng trong lòng vẫn rất rối bời……

Rốt cuộc cố lấy dũng khí, quyết định, làm bộ như rộng rãi, hỏi: "Đàn anh, anh ở nước ngoài có khỏe không, hì hì, thủ tục tốt nghiệp đều thực hiện tốt chứ?"

Thật lâu sau, thu được hồi âm bên kia: "Tôi quen cậu sao?"

Văn Bân chỉ cảm thấy có một cây gậy đánh mạnh vào đầu, trở mình xem thường vài cái, mới chịu đựng tức giận cùng chua xót trong lòng: "Tui là Văn Bân."

Bên kia trầm mặc một lát, gửi qua một câu: "Văn Bân? Cậu sao lại dùng cái tên ngớ ngẩn này."

"Ha ha……" thuận tiện anh nhận thức, không tốt sao? !

"Cậu có khỏe không, còn thiếu máu chứ?"

"Ừm khoẻ, không thiếu."

"Mẹ đâu? Tật mất ngủ tốt hơn rồi chứ?"

"ừm, tốt hơn nhiều. Đúng rồi, cám ơn anh lần trước giúp đỡ, anh chừng nào thì trở về nha? Tui mang tiền trả cho anh."

"Cậu tìm tôi chỉ vì trả tiền lại?"

Văn Bân ngẩn người, thần sắc ảm đạm xuống.

Để trả lại tiền chỉ là cớ hỏi hắn khi nào thì về, mình thật đúng là không có tiền đồ đến ngay cả bản thân còn khinh thường, may mắn hắn không phát hiện ——

Bảo trì hình tượng rộng rãi, tiếp tục nói: "Đúng vậy, nếu không trả anh tui cứ thấy có tảng đá đè nặng trong lòng."

Bên kia ngữ khí rất lạnh nhạt: "Tùy, cậu đưa tiền cho Hạ Phong đi, tôi tạm thời sẽ không về nước."

Văn Bân cảm thấy cả kinh: "Anh không trở lại sao?"

"Ừ, mấy ngày nữa ba mẹ tôi cũng sẽ qua đây, tiện đường tham gia hôn lễ."

Văn Bân toàn thân rét lạnh như bị tống vào hầm băng, kinh ngạc nhìn hai chữ "Hôn lễ" kia, ngực đột nhiên như bị cái gì chắn lấy, căn bản không thở nổi.

Thật lâu sau, mới chống bàn, cố gắng trấn định nói: "Vậy rất tốt, về sau định cư bên đó à."

"Ừ, môi trường bên này cũng không tệ lắm."

"Ha ha, đúng vậy. Tui xuống trước, bái bai."

Như bị điện giật nhấn phím đóng cửa sổ, cứng nhắc ở tại chỗ hồi lâu, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Thân thể không khỏi khẽ run rẩy, ngón tay cầm chuột run rẩy không ngừng, ngay cả chuột cũng không nắm được.

Còn tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục thích mình, thế nhưng, dựa vào cái gì chứ? Ở trong gương trông thấy khuôn mặt yếu ớt, tóc mái buông xuống che khuất tầm nhìn, cằm cũng bắt đầu biến nhọn, bộ dạng dinh dưỡng không đầy đủ—— này ngay cả chính mình còn tự chán ghét, dựa vào cái gì muốn Từ Phong hãy còn thích chứ? Dựa vào cái gì chính mình không có cách nào khác đáp lại cho hắn, còn muốn để cho hắn tiếp tục chờ đợi đây?

Dựa vào cái gì?

Tuy rằng trong lòng phi thường lý trí hiểu rõ điểm này, nhưng…… Vẫn……sẽ khó chịu.

Cho dù chính mình không có biện pháp quen hắn, không thể đáp lại gì cho hắn;

Cho dù hy vọng hắn sống tốt hơn, nói rằng hắn xứng đáng tốt hơn, để hắn đến nước ngoài tìm người yêu thích hợp, sau đó sẽ quên mình đi.

Khi đối mặt hắn đang trong giai đoạn giải thoát khỏi tình cảm rồi nhanh chóng tìm thấy người yêu mới, khi đối mặt sự kiên định và ôn nhu của hắn đều dành cho người khác, vẫn rất khó chịu.

Như là điều mình quan tâm nhất lại bị người đoạt đi mất, mạch máu toàn thân đều kéo nát bươm, nỗi đau kịch kiệt như muốn vỡ tung.

Lưu Ba sang bên Văn Bân, hỏi: "Người anh em, đêm nay tao tắm trước nha, muốn ra ngoài chút."

Văn Bân gục đầu xuống ừ một tiếng.

Lưu Ba rốt cuộc phát hiện Văn Bân không thích hợp, xích qua hỏi: "Mày làm sao vậy? Sắc mặt kém như vậy."

"A, không có việc gì……" Văn Bân bài trừ ra nụ cười, "Sắc mặt tao vẫn hay kém như thế, phỏng chừng là gần đây xui xẻo"

Lưu Ba trầm mặc một lát, vỗ vỗ vai Văn Bân, "Vậy nghỉ ngơi sớm chút, đừng thức khuya."

Cũng không phải thức khuya, mà là ngủ không được.

Văn Bân bài trừ ra nụ cười, lung la lung lay đứng lên, "Tao đi rót nước đây, khát nước rồi."

Lưu Ba nhìn Văn Bân thật lâu, lúc này mới nói: "Ly nước ở trên bàn."

Văn Bân quay đầu lại nhìn cái ly nước đó, "Ha ha, tao thật sự lớn già đầu rồi, bị hồ đồ mất." Muốn nói vui đùa, biểu tình trên mặt thế lại cứng ngắc, Văn Bân lại ngồi trở về: "Mày chơi đi, tổ một người lần nữa, không cần để ý tao."

"Mày không sao chứ?"

Văn Bân cười cười: "Không có việc gì. Tao đây không phải rất tốt sao."

Lưu Ba đi rồi, Văn Bân mới cúi thân mình, im lặng nằm bò trên mặt bàn.

Trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm tin nhắn QQ, mơ mơ màng màng ngẩng đầu, tin nhắn đến từ nhóm giao lưu tiểu Ly lập, ID cư nhiên là Hạ Phong.

"Văn Bân sao?"

Hạ Phong sao xuất hiện trong cái nhóm này? Anh ta không phải ở sever khác sao.

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không vội ngẫm nghĩ, ngồi dậy, lấy khăn tay xoa xoa mồ hôi trán.

"Ừ, tui là Văn Bân."

"Tôi có lời cho ngươi, cậu ra ngoài một chút, quán cơm Tây đối diện trường, thuận tiện mời cậu ăn cơm."

"Chuyện gì nói ở đây đi."

"Gặp mặt nói rõ ràng hơn."

Khi tới nhà ăn đó, đã thấy Hạ Phong chờ ở cửa, Văn Bân bèn cúi thấp đầu đi tới.

"Chuyện gì?"

"Đi vào nói sau, cậu chán ghét tôi như vậy cơ à." Hạ Phong nhếch lên khóe miệng cười cười, nghĩ muốn ôm bả vai Văn Bân, bị Văn Bân rụt thân mình, né tránh.

Hạ Phong nhún nhún vai, đi đằng trước dẫn đường, hai người cùng nhau tới gian phòng nhỏ ở lầu hai.

"Muốn ăn gì?" Hạ Phong cầm lấy thực đơn, động tác tao nhã lật xem.

Văn Bân cúi thấp đầu: "Anh có chuyện nói mau đi, cứ như vậy làm tui thấy sợ."

Hạ Phong cười: "Tôi không đáng sợ như vậy chứ."

Văn Bân thấp giọng nói: "Tuyệt không đáng sợ, chính là hơi đáng giận."

Hạ Phong nhíu mày, nói với nhân viên phục vụ: "Vậy dọn phần ăn tình nhân."

Văn Bân chau mày không nói lời nào.

Bò bít tết thơm ngào ngạt được nhanh chóng mang lên, Hạ Phong nhàn nhã cầm con dao, Văn Bân không động thủ, từ trong bóp lấy ra gói tiền, đếm một xếp tiền, đặt lên bàn, đẩy sang.

"Thiếu tiền của anh ấy, anh ấy…… kêu tôi trả anh."

Hạ Phong tiếp nhận, đếm, trêu đùa: "Không có lợi tức?"

Văn Bân trầm mặc một lát, lại từ trong bóp tiền rút ra một trăm đồng đưa sang, "Không đủ tui về lấy nữa."

Hạ Phong co rút khóe miệng, bất đắc dĩ lừ nhìn Văn Bân, đem một trăm đồng kia chuyển lại: "Cậu thật là khờ không có thuốc nào cứu được."

Văn Bân dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: "Anh ấy khi nào thì kết hôn? Tui muốn sớm chuẩn bị lễ vật đưa cho anh ấy."

Hạ Phong không nói lời nào, nhíu mày, tiếp tục nhàn nhã ăn bít tết.

Đợi thật lâu, thấy Hạ Phong còn chưa trả lời, Văn Bân thẹn quá thành giận, cầm lấy dao nhỏ ra sức cắt miếng thịt bò, dao nhỏ cùng cái đĩa va chạm, phát ra tiếng ken két chói tai.

Hạ Phong cũng không tức giận, thật lâu sau, mới nhàn nhã nuốt ngụm nước miếng, thản nhiên nói: "Cậu mới hỏi cái gì? Tôi không có nghe rõ."

"Tui hỏi anh, anh ấy khi nào thì…… Kết hôn?" Vốn nói lớn tiếng, lại bởi vì khí tức toàn thân Hạ Phong lạnh như băng, làm cho khí thế Văn Bân nhỏ dần, khi đến hai chữ kết hôn, thanh âm thậm chí nhẹ đến không nghe rõ.

Hạ Phong nhún nhún vai: "Cậu chịu cưới, cậu ta ngày mai có thể bay tới kết hôn."

Văn Bân ngẩn người: "Anh nghiêm túc chút, tui hỏi anh chuyện nghiêm túc mà."

"Nga, ba mẹ cậu ta muốn tham gia hôn lễ của chị họ Từ Phong, cậu lỗ tai nào nghe thấy Từ Phong muốn kết hôn ? IQ của cậu bị âm sao? Cậu ta làm sao có thể cùng người khác kết hôn, thằng ngốc cậu, không biết cậu ta thích cậu sao?" Tuy rằng tức giận hơi lớn tiếng, biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, động tác tao nhã cắt bò bít tết, lại ném câu: "Văn Bân, cậu ngu chết đi."

Văn Bân bị anh ta mắng đến sửng sốt, đầu óc rốt cuộc cũng hoạt động.

Nhếch miệng cười: "Hì hì, thế à…… chị họ anh ấy ở nước ngoài kết hôn sao……"

"Nói nhảm, gả cho người ngoại quốc."

Văn Bân sờ sờ đầu, có chút xấu hổ nở nụ cười.

Từ Phong quả thật cũng không nói là anh ấy kết hôn, chỉ nói hôn lễ.

Có lẽ là nội tâm vẫn bất an, cho nên mới tự nhiên nghĩ rằng Từ Phong có lẽ thay lòng đổi dạ.

Văn Bân ngượng ngùng sờ sờ đầu: "Là tui đoán mò, hiểu lầm, ha ha."

"Cậu nói cũng không nói rõ ràng đã logout, làm tên ngốc kia khẩn trương một bận, còn kêu tôi qua đây tự mình giải thích với cậu……" Hạ Phong trở mình xem thường: "Kẹp giữa hai tên ngốc, tôi sống quá cực khổ mà."

Văn Bân lại ngây ngẩn cả người, hiểu được ý tứ trong lời nói Hạ Phong, lại cúi đầu, có chút thẹn thùng hỏi: "Là anh ấy gọi anh tới giải thích với tui à?" Lỗ tai hồng hồng, thoạt nhìn rất hưng phấn.

Hạ Phong lạnh lùng nói: "Nói cho cậu biết một chuyện, Từ Phong sắp kiên trì không được nữa, đang có người điên cuồng theo đuổi cậu ta."

"A?"

"Vu Tường, thằng nhóc đó từng câu dẫn tôi, khiêu vũ cực giỏi, mồm miệng lanh lợi, bộ dạng thực đáng yêu, cực……" Ý vị thâm trường cười cười: "Có mị lực."

"Nga." Văn Bân gật đầu.

"Cậu sao lại không có phản ứng?"

Văn Bân ngẩng đầu cười cười: "Tui có thể phản ứng thế nào? Anh ấy với ai bên nhau cũng không liên quan gì tới tui nha."

"Tôi đột nhiên cảm thấy, tên đó thích cậu lâu như vậy, thật là một thằng ngốc."

"hả?"

"Từ Phong thích cậu ba năm, tin chứ?"

Quả nhiên, vừa dứt lời, Văn Bân liền trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi: "Làm sao có thể?"

“Sao lại không thể? Cậu ta một mực yên lặng thầm thích cậu, âm thầm giúp cậu, chiếu cố cậu, bằng không cậu cho là với chỉ số thông minh của cậu, còn có thể bảo nghiên à! Là cậu ta thuyết phục giáo sư chủ động tuyển chọn cậu.”

Văn Bân sửng sốt thật lâu, đột nhiên như hiểu được cái gì, biểu tình trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng mới nhẹ nhàng gục đầu xuống: “Trách không được.”

“Cậu nguyện ý đem cậu ta chắp tay tặng cho người khác, tôi đương nhiên là cầu còn không được, cậu ta thích cậu quả thực đang tự ngược.”

Văn Bân nhẹ nhàng gục đầu xuống, không dám nói lời nào.

“Mẹ cậu gặp chuyện không may ngày đó, cậu ta vốn phải đến nước ngoài cùng với giáo sư tham gia một cái hội nghị rất quan trọng, lại bị chậm trễ, cậu rốt cuộc có biết cậu ta trả giá vì cậu bao nhiêu không?” Hạ Phong nuốt ngụm nước bọt, tiếp tục nói: “Phí mẹ cậu nằm viện tất cả đều là cậu ta chi, đem tích góp nhiều năm không chút do dự đều lấy ra, khi xuất ngoại trong người chẳng còn đồng nào, tìm tôi mượn phí sinh hoạt một tháng, tên ngốc cậu bây giờ còn dám đến trả tiền lại cho tôi sao!”

Văn Bân cúi đầu càng thấp hơn, gắt gao nắm chặt ngón tay.

Muốn nói thực xin lỗi, nhưng lại không thể thành lời, thanh âm nghẹn trong cổ họng, ngăn chận bộ phổi lưu thông không khí, nghèn nghẹn khó chịu.

“Còn có, cậu không cảm thấy mình rất lợi hại à, mỗi lần uống say đều có thể thuận lợi trở lại ký túc xá?”

Văn Bân ngẩng đầu: “Có ý gì?”

“Là cậu ta cõng cậu về ký túc xá.” Hạ Phong bình tĩnh nói xong, lại lạnh lùng nói: “Hôm nay còn có mặt mũi hỏi tôi cậu ta có muốn kết hôn hay không, tôi thật sự phục cậu rồi. Từ Phong đối với cậu như thế nào cậu còn chưa rõ ràng sao? Đầu gỗ mục thì cũng phải thông chút rồi chứ? Tôi cũng lười nói với cậu, muốn buông tha cho cậu ta hay không, tự cậu ngẫm lại đi.”

Dứt lời, vẻ mặt bình tĩnh buông đồ ăn, lấy khăn lau ngón tay.

Không như vừa rồi hùng hổ mắng chửi người, thanh âm bình tĩnh tựa như đang nói “cùng nhau ăn bò bít tết”

Cũng đủ lực sát thương, làm cho Văn Bân cứng nhắc ở tại chỗ, không biết làm sao.

“Nhưng mà…… Tôi, tôi không thể để cho mẹ tôi thương tâm nữa, bà không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy……” Văn Bân hốc mắt đỏ lên, gắt gao sít chặt ngón tay: “Ba tôi mất, mẹ tôi một mình đủ vất vả, tôi không thể bất hiếu như thế.” Nói xong, bả vai đều run run.

Hạ Phong trầm mặc không nói, thấy nhóc con đối diện run rẩy như lá rụng trong làn gió lạnh, lại có loại cảm giác khiến người ta đau lòng.

Bất đắc dĩ thở dài: “Cho nên, cậu cảm thấy Từ Phong chịu được đả kích?”

Văn Bân không nói, cúi đầu.

Nắm thanh kiếm hai lưỡi, bên trái là mẹ, bên phải là Từ Phong, hướng bên nào cũng sẽ có người bị thương.

Không thể tổn thương mẹ, chỉ có thể dùng thân thể che phía trước Từ Phong, sau đó cùng nhau tuyệt vọng.

Biết rất rõ người trước mắt đáng giá dùng cả đời để quý trọng bảo vệ, rõ ràng rất muốn ôm lấy hắn vĩnh viễn không buông tay, rõ ràng…… Là thích hắn.

Nhưng không thể không cầm dao đâm vào tim hắn, xua đuổi hắn……

Cảm giác này có hơn gì chứ.

Kiên quyết ngăn cản ràng buộc với hắn, song song với ngăn cản ràng buộc, cũng như tách thịt trong tim.

Không biết nên làm gì mới có thể vẹn toàn đôi bên, thực thích hắn…… Thật sự rất thích……

Thế nhưng không thể bên nhau.

Biết rõ hai người yêu nhau nhưng không cách nào bên nhau, thật sự rất thống khổ. Trong cuộc sống cũng không phải chỉ có tình yêu, trên trái đất cũng không phải chỉ có Văn Bân và Từ Phong.

Còn có rất rất nhiều người cần quan tâm, chuyện cần để ý.

Hết thảy những khó khăn khác cũng không lo nghĩ, ánh mắt khác thường của người ngoài, không hiểu, khinh thị, không con cái, hôn nhân không được pháp luật chấp nhận……

Đều có thể không chú ý.

Thế nhưng……

"Mẹ tôi nếu lại bị tôi làm tức chết, tôi chết một trăm lần đều không thể đền nổi, anh hiểu chưa? Ba ba chính là do tôi mới chết, nếu mẹ lại xảy ra chuyện gì, tôi…… Anh nói, tôi…… Còn có mặt mũi bên Từ Phong sao? Còn mặt mũi để vui vẻ sống sao? Giẫm lên sự thống khổ của mẹ tôi mà sống sao? Tôi còn mặt mũi sao……"

Liên tục hỏi nhiều lần, hỏi xong lại cảm thấy mình ở trước mặt Hạ Phong con ngươi đỏ au như thằng tâm thần gầm rú, quả thực dọa người, vì thế gục đầu xuống, qua quýt lau mặt: "tôi đi đây, anh nói với anh ấy, để anh ấy…… Chấp nhận Vu Tường đi."

Nói xong liền không quay đầu lại bước nhanh ra ngoài, như đang trốn tránh.

Bước đi quá gấp gáp, lúc đi ra không cẩn thận vấp bậc cửa, ngã sấp xuống trên mặt đất, cằm bị đập vào, đau đớn nhức nhối, cũng đành vậy, đứng lên, cước bộ lảo đảo chạy ra ngoài.

Không thể khóc trước mặt Hạ Phong, Hạ Phong…… Là người mình không thích, ở trước mặt anh ta biểu hiện ra yếu ớt của bản thân, sẽ bị chê cười.

Cái mũi vốn ê ẩm nay thành mơ hồ, đến ngoài phòng thổi trận gió lạnh, nước mắt trái lại đã khô, vì thế men theo con đường chậm rãi đi về.

Nhìn bóng dáng Văn Bân nghiêng ngả lảo đảo dần dần biến mất trong tầm mắt, Hạ Phong rốt cuộc bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ, Văn Bân cũng không phải ngu ngốc như mình nghĩ, mà là đối phần tình cảm này quá mức nghiêm túc, nhiều lắm băn khoăn, cho nên mới chui vào trong sừng trâu không ra được.

Văn Bân không ngừng tự mình rối rắm, kỳ thật cũng không sống tốt hơn Từ Phong bao nhiêu.

Hạ Phong đột nhiên có chút hiểu được, vì sao Từ Phong lại đối cậu ta chấp nhất như vậy.

Có lẽ, Văn Bân thật sự là một đứa ngốc làm cho người ta bất bất dĩ, mềm lòng, lại càng đau lòng.

Chạy về ký túc xá, Văn Bân vọt tắm nước lạnh, lúc này mới bình tĩnh một ít.

Nhưng cũng càng thêm ảo não.

Đột nhiên phát hiện cảm tình mình với hắn, so với trong tưởng tượng càng khắc sâu hơn.

Trong bất tri bất giác, hơi hơi tâm động thuở đầu đã chậm rãi lan đến nơi sâu nhất đáy lòng, tới độ khắc cốt ghi tâm rồi.

Liền như bạn ở trong một chén nước nhỏ vào giọt mực, thấm thoát, giọt mực đó thừa dịp lúc người ta không chú ý, chậm rãi tản ra, lan ra, đem chén nước đều nhiễm màu.

Cái loại cảm giác đau lòng này, tại trong bất tri bất giác đã xâm nhập cốt tủy.

Vốn nghĩ rằng hắn sau khi rời khỏi có thể giải thoát, cho là mình rất nhanh có thể quên hắn, tiếp tục vô tâm vô phế mà sống ——

Nhưng hiện tại, khi nghe thấy hắn từng thầm lặng yêu mình, vẫn cảm thấy mình thực ngu, người tốt như vậy vì sao không quý trọng? Khi nghe thấy có người theo đuổi hắn, trong lòng khó chịu như bị dao cắt lấy, sợ báu vật yêu thích nhất bị người đoạt đi —— khẩn trương cùng bất an. Không có khí lực lưu hắn lại—— cam chịu cùng khổ sở.

Mới phát hiện, so với trong tưởng tượng càng yêu hắn hơn.

So với trong tưởng tượng, càng khó dứt bỏ.

Đáng tiếc hiện tại nói điều này ngược lại như một loại châm chọc, bởi vì chính mình đã đuổi hắn, là chính mình tự lấy lại I LOVE YOU từ trong tay hắn.

Hối hận và cam chịu cùng mâu thuẫn trong lòng đan vào nhau, lăn qua lộn lại tra tấn thần kinh.

Văn Bân nằm trong bồn tắm, lung tung nghĩ, ngâm hồi quên thời gian, lúc phục hồi lại tinh thần thì phát hiện đã quên đóng cửa sổ, nước trong bồn tắm chuyển sang lạnh thấu xương.

Vê vê mũi, lớn tiếng hắc xì mấy cái, lúc này mới trở lại phòng ngủ, co vào chăn trên giường.

Nửa đêm đột nhiên như bị thiêu.

Mở ra di động, trước mắt một mảnh mơ hồ, nhấn quay số nhanh, sau vài tiếng tút thì thông.

Văn Bân chỉ biết khó chịu trong ngực, đầu óc cũng hỗn độn mơ hồ, thân thể thì lạnh đến phát run, quấn chăn run cầm cập không ngừng.

Điện thoại kết nối thật lâu sau không có tiếng động, Văn Bân chỉ cảm thấy thực hư không, liền mơ mơ màng màng mở miệng nói chuyện.

"Alo…… Alo…… Em là Văn Bân a, nhớ kĩ, là Văn Bân a……"

Tựa như cảm tình tích lũy đã lâu rốt cuộc tìm được nơi phát tiết, nói lên áp lực trong lòng, lúc này đã muốn không cần trải qua sự điều khiển của đại não, theo phản xạ tự nhiên nói ra.

Ngôn ngữ mơ hồ không rõ, tầm mắt cũng là mơ mơ hồ hồ, chỉ biết vẫn không ngừng nói a, nói a, giống như sau khi dừng lại sẽ mất đi hắn, liều mạng nói chuyện.

Nhưng vẫn không đủ để biểu đạt nỗi đau áp lực này.

"Từ Phong, anh có khỏe không? em…… em thì chẳng khoẻ chút nào…… Hì hì, hiện tại rất khó chịu……"

"Rất nhớ anh……"

Thanh âm nghẹn lại trong cổ họng, đầu óc dường như có chút trì trệ, không biết nên nói cái gì. Trước mắt từng cơn choáng váng, trong lòng bàn tay cũng ra một tầng mồ hôi, di động trơn trượt cầm không được, rơi bên gối đầu.

Muốn đi nhặt, lại cảm thấy toàn thân bủn rủn, không còn khí lực.

Đành phải há to miệng thở gấp.

Nghe thấy phòng ngủ động tĩnh, Lưu Ba chạy tới, lấy tay thử độ ấm ở trán, cảm thấy Văn Bân hơi sốt nhẹ, vội vàng lấy nước lạnh xoa mặt cho cậu.

Văn Bân lại đột nhiên nắm chặt tay Lưu Ba không buông.

"Em rất nhớ anh…… Rất nhớ anh……"

"Không cần quen với Vu Tường! Không cần đối người khác động tâm được chứ……"

Nói xong lại rũ xuống mi mắt, đem mặt tiếp cận, dán lên bàn tay hơi lành lạnh của Lưu Ba.

"Em ngu ngốc, sau khi đem anh đuổi đi vẫn luôn hối hận, chỉ là em không có cách nào mà, anh biết không, lúc em…… Đuổi anh đi, chính mình cũng rất khó chịu……"

Dường như sau khi xoa nước lạnh thì thần trí rõ ràng đôi chút, lời nói cũng trở nên nối liền hơn.

"Chính là, em thật sự thích anh, thực thích……"

"Là anh trêu chọc em trước, hiện tại làm sao có thể bỏ em lại một mình…… Tên khốn anh."

"Em nhớ anh, thực không tiền đồ nhớ anh…… Anh ôm em một chút, em lạnh." Nói xong liền dị thường thuận theo ôm lấy Lưu Ba.

Lưu Ba biết cậu ta hiện tại bị sốt đến mơ mơ màng màng, cũng không phản kháng, mặc cậu ta đem nước mũi nước mắt toàn bộ cọ lên người.

Văn Bân nói đến lúc sau dường như tức giận, dùng sức đấm vào sau lưng Lưu Ba.

Thẳng đến cuối cùng mới dần dần an tĩnh lại, trừng lớn mắt nhìn Lưu Ba thật lâu, hốc mắt dần dần đỏ.

"Em không phải nằm mơ. Anh đã trở lại?"

Thấy cậu ta mơ mơ màng màng, dáng vẻ lại chấp nhất túm góc áo không buông, Lưu Ba thật sự không đành lòng nói ra chữ "Không", đành phải gật gật đầu, nhẹ giọng kêu: "Văn Bân."

Văn Bân ngây ngốc cười, cười xong lại ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng Lưu Ba, dúi đầu vào, "Em thích anh."

Lưu Ba gật gật đầu, ôm chặt Văn Bân, "Ừ."

"Nếu có kiếp sau, em nhất định phải đầu thai đến một gia đình thực hạnh phúc, ngoan ngoãn hiếu thuận ba ba em, nghe lời mẹ em nói, sau đó, luôn bên cạnh anh."

"Thật sự, thực xin lỗi……"

Dứt lời, không thấy nói nữa.

Chờ tới khi Lưu Ba rốt cuộc cảm giác được lực ôm của Văn Bân nới lỏng, buông cậu ra, thì thấy Văn Bân đã sớm ngủ.

Lông mi nhẹ nhàng rung động, hình như mơ thấy điều gì không tốt.

Trên mặt còn lưu lại hai hàng nước mắt chưa khô.

50. Chương 50: Thẳng Thắn

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lưu Ba vẻ mặt vẫn như thường, nhưng Văn Bân lại trừng mắt nhìn cậu ta thật lâu, rồi mới sờ sờ mũi.

"Tối hôm qua là mày chiếu cố tao?"

Lưu Ba cười cười: "Ờ, cũng đâu thể trơ mắt nhìn mày hy sinh ha."

Văn Bân gục đầu xuống, vò rối mái tóc, không nói điều gì nữa.

Lúc giữa trưa, mẹ Văn Bân cũng chạy sang, cố ý làm một bữa cơm cho Văn Bân, sửa sang Văn Bân cho sạch sẽ để đi tham gia biện hộ luận văn.

Tối hôm qua phát sốt toàn thân ra mồ hôi, hôm nay lại đặc biệt có tinh thần, quá trình biện luận rất ư thuận lợi.

Vừa bước xuống bục, đột nhiên rất muốn gọi điện thoại cho một người.

Người kia từng giúp mình đi cầu thang tới thư viện mượn sách, người kia từng hơn nửa đêm không ngủ tìm viết tư liệu luận văn cho mình, người kia cũng từng bên mình trong thư phòng cúi đầu đọc sách, thỉnh thoảng thản nhiên hỏi mình tiến độ làm luận văn. Người kia, từng ở nơi mình không hề biết, yên lặng bảo hộ ba năm.

Chắc phải cảm ơn sự giúp đỡ của hắn đi.

Khi cầm lấy di động, lại cảm thấy vô cùng nặng nề, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn là nhét vào túi quần.

Nửa đường đụng phải Hứa Diêu, Văn Bân ngoan ngoãn đứng thẳng chào: "Đàn chị."

"Ừ." Hứa Diêu gật đầu, chỉ quán cà phê phía trước, "Vào ngồi một lát, chị mời cậu uống cà phê."

Văn Bân theo chị bước vào cửa, do đáy lòng sợ bà chị này, Văn Bân vẫn cúi thấp đầu không dám nói lời nào, thỉnh thoảng giương mắt ngó chị, chỉ thấy chị ấy hôm nay vẫn mặc nghiêm chỉnh, áo sơmi cổ nhọn, tôn lên khí chất khôn khéo giỏi giang.

"Tôi ngày hôm qua mới từ Hà Lan trở về, giáo sư Dư cũng trở về."

Văn Bân cúi đầu trầm mặc một lát: "Không phải tận một năm sao?"

Hứa Diêu sửng sốt: "Chuyện xuất ngoại chỉ cần một tháng." Tạm dừng, lại như hiểu được điều gì, thản nhiên nói: "Từ Phong nhận được giấy chứng nhận học vị, tự mình đi Paris."

"Anh ấy đi Paris làm gì?"

"Tôi không rõ lắm." Hứa Diêu cúi đầu uống ngụm cà phê, đột nhiên hỏi: "Nghe nói cậu không muốn học nữa phải không?"

Văn Bân gật đầu.

"Vì sao?" Gặp Văn Bân không nói lời nào, Hứa Diêu lại nhẹ giọng nói: "Phải chăng tôi đối với cậu rất nghiêm khắc? Vậy cũng chưa tới mức không học tiếp, tính cách của tôi chính là như vậy, cậu phải học cách thích ứng thôi." Nói xong, nhíu mày: "Cùng lắm thì tôi sau này sẽ đối với cậu ôn hòa chút?"

Văn Bân cười nói: "Không liên quan chuyện đàn chị đâu, kỳ thật là em muốn sớm làm việc chút, để mẹ em có thể bớt lo lắng, bà vài năm nữa là có thể về hưu."

"Cậu thật ra rất hiếu thuận." Hứa Diêu ngẩng đầu hỏi: "Còn có nguyên nhân khác chứ?"

"Dạ." Văn Bân gãi đầu: "Em vẫn cảm thấy chuyện em có thể bảo nghiên thực kì quái, sau mới biết được, là Từ Phong anh ấy âm thầm làm, có lẽ còn dùng quan hệ của ba ba anh ấy, trong lòng em không thoải mái."

Hứa Diêu trở mình xem thường: "Cậu ngốc à, xã hội bây giờ tuyệt đối chẳng còn sự công bằng, anh ta giúp cậu mở đường có gì không tốt, cậu thật không chịu đi."

Văn Bân dừng một chút, cười nói: "Thiếu nhiều lắm…… vẫn không nhận."

Thìa chạm vào vách tách, phát ra tiếng keng dễ nghe.

Hứa Diêu trầm mặc, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Cậu hiện tại tuổi còn nhỏ, áp lực công việc chịu nổi sao?"

"uhm, em muốn sớm kiếm tiền, không thể cứ dựa vào mẹ mà sống." Dứt lời, ngượng ngùng cười cười: "Hơn nữa, học Thạc sĩ em quả thật không nổi, mấy chị thảo luận này nọ em hoàn toàn không hiểu."

Hứa Diêu gật gật đầu, "Chuyện của cậu, tự mình suy nghĩ kĩ càng, không cần xúc động."

"Dạ."

"Đúng rồi." Hứa Diêu đột nhiên nhìn về phía Văn Bân, "Chuyện của cậu với Từ Phong, tôi cũng biết. Cậu a, đừng cho bản thân áp lực quá lớn. Một tháng không gặp, cậu đã gầy hết một vòng rồi."

"Ha ha, em biết." Văn Bân sờ sờ đầu, cười nói: "Cám ơn chị."

Quay về ký túc xá, vừa đăng nhập game, liền nhận được tin nhắn riêng của tiểu Ly: "Ông bạn, đi cổ mộ thăng cấp tám không? Tao gọi Thần Hỏa. Ba người Nga Mi chúng ta cùng đi, miễn bàn thêm ngưu X."

"Thần Hỏa? Anh ta không phải đi khu mới sao."

"Đã trở lại rồi, mấy ngày nữa sẽ xác nhập, bất quá có thể là bị ông chồng đuổi về, tao thấy anh ta mấy ngày nay bộ dạng ốm yếu, hình như bị đánh không nhẹ."

"Như vậy à, vậy đi thôi, đi dạo giải sầu cũng tốt."

"Ai, mày không bồi vợ? Nếu không dắt theo Hà Diệp nhà mày đi."

"Ờ, được."

Văn Bân gửi cho Hà Diệp Phi Vũ một tin nhắn: "Vợ, đi cổ mộ luyện cấp."

"Ông xã ơi ~~ úi, mấy anh muốn đi đâu luyện, em đang có chút chuyện phiền toái phải xử lý."

Văn Bân trở mình xem thường, đối lập Phong Phiêu Phiêu giả bộ thanh cao cùng với không buồn nôn biết xấu hổ, Hà Diệp hiển nhiên đơn thuần hơn, tuy rằng vẫn hay cùng mình ngọt ngào nói mấy lời kịch ông xã buồn nôn, nhưng phỏng chừng bên kia cũng rớt cả đống da gà rồi.

Văn Bân biết nhỏ không nghiêm túc, mà vui đùa cũng rất thư giãn.

"Bà xã theo giúp anh đi, em không đi, anh sẽ chẳng có khí lực, ngay cả kiếm còn khiêng không nổi."

"Ai, ông xã, em đây đi với anh nờ, mấy anh chờ em nha!"

Nhóm người đã tới tầng bát cổ mộ, Ly Bất Khai và Thần Hỏa đánh quái, Văn Bân đi dẫn quái, Hà Diệp thì thảnh thơi đứng ở bên cạnh cọ kinh nghiệm.

Kết quả Văn Bân một lần dẫn cả lắm, bị tiểu Ly mắng

"Đệt, mày thiếu ngược phải không! Một lần dẫn nhiều như vậy mày muốn chết à!"

Thần Hỏa thản nhiên nói: "Tiểu Ly, đừng đánh, đi uống bát Mạnh bà thang, lâu rồi không uống nhớ quá à." Nói xong, đứng nguyên tại chỗ, bị một đám quái cắn chết.

Hà Diệp đã sớm treo, Văn Bân cũng treo, tiểu Ly một mình ở đó giãy giụa, giãy giụa, cuối cùng, không thể không chết.

Bốn người cùng chết tới địa phủ, lại chợt thấy đối diện Mạch bà có một người.

ID người nọ kêu Túy Thanh Phong.

Văn Bân sửng sốt, nhớ tới lúc mình lập nhân vật được hệ thống nhắc trùng tên, đột nhiên có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay cũng ứa mồ hôi.

Cái tên của hắn là đại chúng hoá, trùng hợp gặp phải? Hay là…… chính hắn?

Bốn người theo chỗ Mạnh bà truyền tống đến Lạc Dương, nghĩ muốn đi cổ mộ lần nữa, tại điểm truyền tống Lạc Dương lại nhìn thấy Túy Thanh Phong.

Hắn vừa lúc cùng đường, cưỡi hạc tiên mãi bay phía trước mọi người.

Văn Bân tư tán gẫu nói với Hà Diệp: "Bà xã, anh nói với em một chuyện, em ẩn cái danh hiệu 'nương tử của Hào Hoa Phong Nhã' trên đầu một tí."

Hà Diệp hỏi: "Tại sao, em cực cực thích danh hiệu này!"

Văn Bân trở mình xem thường: "Không muốn chết thì ẩn tàng cho anh!"

"Há, mắc gì dữ vậy, chẳng lẽ anh với ai đó có JQ, sợ đối phương phát hiện ghen tị?" (JQ = gian tình)

"Khụ khụ, thật ra, người phía trước kia, rất có thể là vợ cũ của anh. Anh sợ người nọ đột nhiên nổi lên huyết tinh nơi nơi đuổi giết em."

Hà Diệp sửng sốt sau một lúc lâu, mới gửi qua câu: "Tiểu Ly là vợ cũ của anh?"

Văn Bân cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn, Túy Thanh Phong đã sớm vào cổ mộ, biến mất không còn chút tung tích, phía trước Hà Diệp vừa lúc là tiểu Ly.

"Đệt, nó mà là vợ cũ của anh thì có quỷ ! nó là con trai em không biết à?"

"Biết, cho nên mới khiếp sợ quá đấy"

Thẳng đến khi tới tầng tám cổ mộ, lại cùng Túy Thanh Phong gặp nhau, lúc này mới phát hiện, điểm luyện cấp hoàng kim vừa rồi đã bị hắn chiếm mất.

Tiểu Ly không sợ chết chạy lên: "Người anh em, nhường nhường."

Túy Thanh Phong ngừng động tác đánh quái, thản nhiên nói: "Tìm chỗ khác đi."

"Nhưng mà chỗ này chúng tôi mới chiếm vừa rồi."

“Vừa rồi là cậu, bây giờ là tôi, có ý kiến?”

“Sát, anh muốn tìm chuyện, anh có biết xấu hổ hay không hả?”

“Không cần.” Tạm dừng, lại thản nhiên trả lời: “Cậu muốn mặt mũi tôi hả? Vậy cầm đi.”

Nói xong, tiếp tục không coi ai ra gì bắt đầu đánh quái.

Thần Hỏa không nhìn nỗi nữa, đi về trước từng bước, “Cậu muốn nhằm vào tôi, tôi không lời nào để nói, đừng làm khó dễ bạn của tôi.”

“Nga, bạn của cậu à.” Người nọ liên tiếp giết ba con quái, tiếp theo gửi qua khuôn mặt cười rạng rỡ: “Chỉ là bạn? Tình nhân ư?”

Thần Hỏa cả giận nói: “Cậu đủ rồi chứ?”

Túy Thanh Phong không nói, trực tiếp quăng một cái quần công, Hà Diệp cấp bậc thấp bị một cái kĩ năng của hắn làm chết.

Hà Diệp ở đó ủy khuất: “A, chuyện đâu có liên quan gì tới tui, tui rớt kinh nghiệm rồi a! Tiền a ~~”

Văn Bân trầm mặc không nói lời nào.

Tiểu Ly phát hỏa, tiến lên muốn đánh người, Thần Hỏa lại ở kênh đội ngũ nói: “Đừng để ý đến cậu ta, chúng ta tìm nơi khác.”

Văn Bân buồn bực thật lâu.

Mình ở ngay trước mặt hắn, bốn chữ Hào Hoa Phong Nhã to đùng cùng tên thân mật của cậu nằm cạnh nhau, hắn lại thủy chung không thèm để ý.

Nguyên bản nghĩ rằng hắn sẽ khinh bỉ, không nghĩ tới, hắn thế nhưng không nhìn.

Cái loại không nhìn này căn bản là không có để ở trong lòng……

Thật làm người ta khó chịu.

“Nghe nói anh đi Paris ?” Văn Bân mặt dày gửi sang một cái tin nhắn.

Bên kia nhanh chóng hồi âm sang: “Cậu tìm lầm đối tượng động dục rồi, nhóc Nho Nhã.”

Văn Bân ngẩn người, “Khỉ gió! Hạ Phong? Lại là anh vào nick anh ấy? Anh thật đúng là nhàm chán, chơi tinh thần phân liệt à?”

“Tôi vào nick cậu ta, cậu ta là chủ nhân còn chưa có ý kiến, cậu có ý kiến?”

“Không, ngài tiếp tục.”

Vừa định chặn hắn, bên kia lại đột nhiên gửi sang câu: “Đứa ngốc, đừng chặn tôi nha, Từ Phong bận bịu xong thì hai ngày nữa sẽ chơi nick.”

“Ách…… Anh ấy bận cái gì?”

“Vu Tường đó, bị ung thư, Từ Phong giúp nó đi Paris xem bệnh, cậu cho cậu ta rãnh như thế, chạy hai nơi Hà Lan, Paris.”

“A?”

“Bất quá theo tôi thấy, thằng nhóc đó nhất định là giả bộ, nó hồi đó câu dẫn tôi làm ra đơn xét nghiệm bệnh bạch cầu, lần này nghe nói là u não, bộ phận toàn thân đều bị nó dùng qua.”

Văn Bân trán nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Đừng lo lắng, tôi đứng ở bên cậu, Từ Phong tạm thời còn chưa có ý nghĩ…lạc lối, bất quá mà…… Vạn nhất tên kia bày ra một chút đáng thương, thêm chân thành bày tỏ thâm tình một phen, sắc dụ một phen…… đàn ông bình thường đều giữ không nổi.”

“Phải không……”

“Đương nhiên, cậu mà buông nữa, cậu ta thật sự bị dụ dỗ mất, hối hận nhưng lại không kịp rồi.”

“Biết rồi! Anh phiền quá.”

“Ờ, tôi phiền quá, cậu so với tôi còn phiền hơn, phiền lòng đi?”

“Không nhọc anh lo lắng.”

“Nga, tôi không làm phiền, địa chỉ ở Paris của Từ Phong, tôi không cẩn thận đã gửi qua hòm thư của cậu. Làm phiền cậu xoá đi hen.”

Văn Bân mặt đỏ ửng, “Tui cũng sẽ không đi tìm anh ấy.”

Kế hoạch thăng cấp bị Hạ Phong bất thình lình xen vào làm loạn.

Hà Diệp bực mình trở về, Thần Hỏa như phát điên chém giết đám quái, như tự ngược mà chết đi chết lại.

Tiểu Ly và Văn Bân thì nhàn rỗi ở trên Q tám nhảm.

“Tiểu Ly này, ông mày gần đây tâm tình rất tệ, rất muốn giết người, làm sao bây giờ? Nếu không mày cho tao giết vài lần tập luyện hen.”

“Làm sao vậy? Nói với tao đi, tâm sự trên mạng là thích hợp nhất, không thấy mặt của đối phương, mày có thể thả lỏng thoả thích.”

“Ha ha, chính là đột nhiên phát hiện, nguyên lai tao thích người kia…… So với trong tưởng tượng của tao còn khắc sâu hơn.”

“Hề hề, nhìn không ra nha, nói nói xem, là ai làm cho Văn Bân của chúng ta cuồng dại như vậy?” phía sau còn chèn thêm cái biểu tình mê đắm.

“Đệt, mày đừng ghét bỏ tao.” Văn Bân sờ sờ đầu, đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngượng: “Người kia…… Tao cũng không biết hình dung như thế nào, dù sao thì đối với tao rất tốt, thực ôn nhu, tao rất thích ở bên người ấy, lúc được người ấy ôm, liền cảm thấy đặc biệt an tâm.”

Tiểu Ly ha ha cười toe toét: “Được ôm, nghe khẩu khí của mày, người nọ so với mày còn mạnh mẽ hơn à?”

Văn Bân mặt đỏ bừng: “xoắn!”

“Tao nói sai rồi sao, hay là mày thẹn quá thành giận hả?”

Văn Bân ủ rũ: “Hiện tại nói gì cũng vô dụng, dù sao không có khả năng bên nhau a.”

“Tại sao?”

“Người ấy bị tao làm tức giận. Đúng rồi, đã quên nói nha, người ấy là nam.”

Bên kia tiểu Ly hình như hít thở không thông, trầm mặc thật lâu sau, mới “đệt” một tiếng, “Đoạn tụ?”

Văn Bân ừ một tiếng, “Mày sẽ không xem thường tao chứ?”

“Tao mắc gì phải xem thường mày hả, thích ai là tự do của mày, người ngoài chả có tiêu tư cách gì can thiệp hay không can thiệp. Hơn nữa bây giờ là thời đại nào, [Brokeback Mountain] (*) tao xem qua còn thấy cảm động nữa là. Tao cảm thấy không vấn đề gì, thích chính là thích.

Văn Bân nghiêm túc nói: “Nhưng mà không có cách nào quen nhau.”

Ngữ khí nghe qua rất ủy khuất.

“Ha ha, có câu không biết mày từng nghe chưa, hai người yêu sau khi chia tay, nếu vẫn thủy chung nhớ người ấy thì tốt, điều đó nói rõ, vẫn còn hi vọng. Bởi rằng, mày căn bản luyến tiếc anh ta.”

“Là luyến tiếc, hề hề, mày đừng chê cười tao nha, thân với mày, tao mới dám nói.”

“Vậy tại sao không thử quen nhau?”

“Nhà tao khá đặc biệt, mẹ chịu không nổi kích thích kiểu này.”

“Mày nói với bà chưa?”

“Không dám nói…… bà cao huyết áp……”

“Không nói làm sao mày biết bà chịu không nổi hả? Ít nhất nói bóng nói gió thăm dò hàm ý chứ.”

“Nga…… cũng đúng, tao thử xem sao.”

“Cố lên! Xuất ra quyết đoán một mình mày đấu boss ha, xem mẹ mày thành cấp boss thì không còn việc gì nữa.”

Có lẽ là do được tiểu Ly cổ vũ, có lẽ là bị lời nói của Hạ Phong kích thích đến tức giận đầy bụng, lại có lẽ…… Là hiểu rất rõ, tình cảm mình đối với hắn không phải dễ dàng phai nhạt như vậy, so với trong tưởng tượng càng khắc sâu thêm một chút.

Buổi tối, Văn Bân rốt cuộc thu đủ dũng khí, xách một giỏ trái cây tới cửa tìm mẹ.

Vừa vào cửa thì thấy đèn thư phòng sáng, mẹ đang mang mắt kính phê sửa bài thi của học sinh, đột nhiên thấy đau lòng, đi qua rồi nhoài lên lưng mẹ.

“Mẹ, học sinh lớp mẹ sắp thi vào trường cao đẳng ạ?”

“ừ.” Mẹ đẩy mắt kính, hướng Văn Bân cười cười, sờ sờ đầu cậu: “Con trai sao lại rảnh rỗi sang đây?”

“Hì hì, con có lời muốn nói với mẹ.”

“Hử? Chuyện gì?”

“Ách…… Con…… Ha ha.” Đoạt lấy bút trong tay bà, “Con đến sửa, mẹ đừng vất vả quá.” Nói xong liền chuyển ghế ngồi bên cạnh, lấy đáp án đối chiếu sửa bài thi.

“Ăn cơm chưa? Mẹ làm mì cho con.”

“Dạ, ăn rồi……”

Vẫn không nói nên lời, đối với người mẹ ôn nhu, da mặt dày cũng không mở miệng được.

Văn Bân tâm tình phức tạp ngồi sửa bài thi, mẹ thì ngồi ở một bên, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Điểm tính sai rồi.”

“A?” Văn Bân cúi đầu nhìn bài thi, “Ha ha, toán của con quả thật thụt lùi rồi, ngay cả phép cộng trừ cũng không……”

“Tâm tư của con căn bản không ở đây.” Bị mẹ cắt ngang.

Văn Bân ngẩng đầu, thấy bà bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm nghị, không khỏi chột dạ nắm chặt bút, gục đầu xuống.

“Văn Bân, phải chăng con có việc gạt mẹ?”

“A, không có không có……”

“Thế nào, trưởng thành rồi, sẽ không nói cho mẹ nghe à?” Nói xong, kìm giữ bả vai Văn Bân, nghiêm túc nói: “Rốt cuộc làm sao vậy, nhìn mắt con thâm quầng này, còn gầy đi rất nhiều, bộ dạng thì buồn bã ỉu xìu.”

Văn Bân mở to hai mắt trừng mặt đất: “Thật không có……”

“Được, con trưởng thành rồi, có tâm sự cũng không chịu nói với mẹ phải không?” ngữ khí khổ sở.

Văn Bân sít chặt ngón tay, cúi thấp đầu: “Mẹ, mẹ đừng ép con.”

“Mẹ làm sao dám bức con, con bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, mẹ không có tư cách quản con! Chia tay với Nhạc Điềm Điềm cũng không nói với mẹ một tiếng, không muốn học nữa cũng tự tiện quyết định, Văn Bân, phải chăng con căn bản không để mẹ vào mắt?”

Văn Bân trầm mặc, bả vai khẽ run run.

"Ba con chết sớm, mấy năm nay mẹ con ta sống nương tựa lẫn nhau, mẹ biết trong lòng con kỳ thật đối mẹ có loại cảm xúc mâu thuẫn, mới trước đây thật lâu cũng không nói với mẹ một câu……"

"Không phải vậy……" Hốc mắt đỏ au, nước mắt lại chảy không được, chỉ có thể dùng sức co bả vai.

Hồi tưởng lại khi còn nhỏ, quãng thời gian ba ba vừa mới mất, chính mình sợ hãi ở trong góc lui thành một khối, mẹ vẻ mặt nghiêm túc bức mình nói……

"Đừng ép con, con không thể nói……"

Mẹ Văn Bân lạnh lùng quát lớn nói: "Có cái gì không thể nói ! Con đã lớn như vậy, xem, vóc dáng bây giờ còn cao hơn mẹ, mẹ muốn đánh con còn đánh không nổi! Con giết người hay là phóng hỏa, nói ra mẹ giúp con nghĩ biện pháp!" Nói xong, vươn tay sang hung hăng vò rối mái tóc Văn Bân.

Văn Bân cắn cắn môi: thật lâu sau, mới dùng thanh âm bé như con muỗi nói: "Con…… con thích một người."

Mẹ Văn Bân trầm mặc, nghe cậu tiếp tục nói tiếp.

"Người ấy đối con tốt lắm, ánh mắt nhìn con rất ôn nhu, có đôi khi mặc dù hơi bá đạo, không cho con ăn cái này làm cái kia, nhưng con biết, người ấy là tốt với con. Người ấy vào lúc con say rượu sẽ yên lặng cõng con về ký túc xá, vào lúc con cần sự giúp đỡ không chút do dự đứng ra, lúc mẹ nằm viện, con hoàn toàn luống cuống tay chân, gọi điện thoại cho người ấy, người ấy cũng có thể bỏ lại chuyện quan trọng trong tay rồi chạy tới, không chút do dự lấy ra tiền tiếc kiệm nhiều năm của mình, người ấy thật sự rất tốt, con không thể tìm thấy người thứ hai cho con an tâm như vậy……"

"Nhưng mà, con không có cách nào quen người ấy, con sợ mẹ sẽ khổ sở, bởi vì…… Người ấy là nam."

Thấy mẹ không đáp lại, Văn Bân lại luống cuống: "Mẹ yên tâm, con không phải đồng tính luyến ái, con chỉ là rất thích anh ấy…… Thật sự rất thích anh ấy. Nếu mẹ không đồng ý, con…… Con cũng có thể buông tay."

"Được rồi, không cần phải nói nữa." Mẹ đột nhiên cắt ngang lời Văn Bân, thần sắc trên mặt cũng không phải khiếp sợ như trong tưởng tượng, "Cho dù con là đồng tính luyến ái, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi hết thuốc chữa, không cần ủy khuất như vậy, đây chẳng còn giống bé con sáng sủa của mẹ."

Văn Bân vẫn cúi thấp đầu như trước, co lại bả vai, bộ dáng rất thống khổ.

"Mẹ đã sớm đoán được, còn có, con tối hôm qua phát sốt gọi điện thoại qua chỗ mẹ, khóc hô nói con thích Từ Phong…… Mẹ dù cho ý chí sắt đá đi nữa, cũng không thể làm con trai mẹ thống khổ thế này." Nói xong, có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu Văn Bân.

"Thằng nhóc ngốc, tuy rằng con ngoài miệng không nói, nhưng mẹ biết con mãi luôn áy náy, sự cố ba của con năm đó, chỉ là ngoài ý muốn. Mấy năm nay con một mực tự trách, cho là mình hại chết ba ba, làm hại mẹ lẻ loi một mình, đúng chú?"

Văn Bân cúi đầu nhẹ gật.

"Ba con bảo vệ con, đây là sự lựa chọn của ông ấy, với con không có vấn đề gì. Đổi lại là mẹ ngồi ở bên cạnh con, cũng sẽ làm như vậy. Đây là bản năng bảo vệ con cái của cha mẹ, con không cần vì chuyện này mà áy náy a, bé ngốc."

"Mẹ không tìm người chồng mới, cũng không phải sợ cha dượng đối con không tốt, mẹ cảm thấy được sống bên con rất an tâm, con lại càng không cần vì chuyện này mà áy náy."

"Con còn điều gì áy náy đây? Thật vất vả thích một người, bởi vì mẹ mà không thể không buông tay, con có ngốc không?"

Dừng một chút, khe khẽ thở dài: "Bản thân làm giáo viên, phương thức dạy bảo con nghiêm túc như đối học sinh, không nghĩ tới ngược lại thành áp lực cho con." Bất đắc dĩ lại đau lòng sờ sờ đầu đứa con: "Con a, cứ để tâm vào chuyện vụn vặt, dùng sức mà chui vào trong, cũng không biết lui từng bước."

Nghe thấy thanh âm ấm áp của mẹ, Văn Bân rốt cuộc không kìm được, một giọt lại một giọt nước mắt nóng bỏng rơi lên mu bàn tay.

“Mẹ, con thiếu mẹ thật sự nhiều lắm…… Con thật sự cả đời không có gì tốt…… Căn bản chưa kịp hiếu thuận ba ba, ba lại vì con mà qua đời, mới trước đây rất tùy hứng, cả ngày chọc mẹ tức giận…… Con thật sự không còn mặt mũi nói với mẹ điều này mà……”

“Con là đứa con thất bại nhất trên đời, con……”

Thanh âm đều nghẹn lại, nói không được, chỉ có thể xiết chặt nắm tay im lặng khóc.

Trên đời này có rất nhiều người may mắn được hạnh phúc trưởng thành dưới sự cưng chiều của cha mẹ, mà mình là một trong số đó.

Có lẽ là số phận bất công, bản thân mình bao năm qua, vẫn mang theo tội lỗi mà sống tiếp. Thơ ấu tuy rằng leo cây chơi đùa, nhưng khi một mình nằm ở trên giường, vẫn thường xuyên thấy ác mộng, nửa đêm tỉnh giấc, sau đó quấn chặt chăn mà khóc, sợ tiếng khóc bị mẹ nghe được, vì thế vùi đầu vào gối.

Toàn bộ thời thơ ấu cứ thế ngây ngô trôi qua, tới khi bước vào trung học, lại do thành tích không tốt, thường xuyên bị giáo viên phê bình bị bạn học cười nhạo. Vì thế làm mình vô tâm vô phế càng tệ hơn, xen lẫn cùng đám học trò hư hỏng phá phách.

Bây giờ vẫn nhớ như in trên khuôn mặt người cha kính yêu tràn đầy máu tươi, cảnh tưởng ấy vẫn thường xuyên tái hiện trong mộng.

Cha ôm mình trút hơi thở cuối cùng, bởi vì mình mà mẹ thành quả phụ, cũng thành gánh nặng trên vai vĩnh viễn không thể dỡ xuống.

Nếu không phải mình ham chơi, vẫn ồn ào muốn đi picnic, nếu không phải mình nhất định muốn ngồi cùng hàng với ba, nếu không phải……

Nhưng trong cuộc sống, nào có thể thành lập nhiều giá như như vậy? Nào có nhiều cơ hội vong dương bổ lao như vậy?

(vong dương bổ lao = mất bò mới lo làm chuồng, ví với việc đã hỏng rồi mới lo cứu chữa)

……

(*) Brokeback Mountain: một bộ phim về đồng tính

Brokeback Mountain (tạm dịch là Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Lý An (Ang Lee) được trình chiếu vào cuối năm 2005. Phim này đoạt giải:

- Oscar 2006: Đạo diễn xuất sắc nhất, kịch bản chuyển thể xuất sắc nhất, nhạc phim hay nhất.
- Quả cầu vàng 2006: Phim hay nhất (thể loại chính kịch), kịch bản xuất sắc nhất, bài hát chủ đề hay nhất.
- LHP Venice 2005: Giải sư tử vàng
- Trong giải MTV Movie Awards, 2 diễn viên chính đạt giải “Nụ hôn đẹp nhất”, diễn viên Jake Gyllenhaal được bình chọn là “Diễn viên chính xuất sắc”.

Phỏng theo một truyện ngắn của tác giả E.Annie Proulx (từng đoạt giải Pulitzer),Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. Bộ phim được dàn dựng cùng với nền nhạc của phim là tiếng đàn ghi-ta có âm hưởng lúc thì sâu lắng, lúc thì phóng khoáng và lãng mạn.

51. Chương 51: Hành Trình Tìm Tình Yêu

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, ba không trách con đâu, mẹ trước giờ cũng chưa từng trách con, là tự con vây khốn chính mình mà ra không được thôi.”

Bên tai vang lên thanh âm dịu dàng của mẹ, Văn Bân gục đầu xuống: "Dạ…… Con biết, về sau nhất định luôn hiếu kính ngài."

"Nói chuyện này để làm gì, mẹ có sự nghiệp cuả mình, không cần con tới phụng dưỡng, trái lại con nên dùng nhiều tâm tư để nghĩ phải đối tốt với cậu ta như thế nào, đó mới là đứng đắn." Nói xong, lại sờ sờ đầu Văn Bân: "Bé ngốc, Từ Phong người kia, mẹ yên tâm. Con mới là đứa làm mẹ lo nhất, con sống thấy vui vẻ, mẹ mới có thể an tâm, hiểu không?"

Văn Bân ngoan ngoãn gật đầu: "Cám ơn mẹ. Vậy ngài…… đồng ý cho con quen anh ấy?" Không xác định ngẩng đầu, thêm ánh mắt vừa sợ hãi lại chờ mong, làm cho mẹ Văn Bân thấy đau lòng.

Đứa nhỏ này quả thật rất đơn thuần, rõ ràng sợ mẹ sẽ khó chịu, tự một mình bốn bề rối rắm lâu như vậy…… Cam chịu biết bao, trong lòng không khỏi ấm áp.

Đứa con thật sự rất lý trí, thái độ với tình cảm rất nghiêm túc, hay lo nghĩ chăm sóc cho mẹ, tự làm khổ mình. Đứa ngốc như vậy, mình làm sao nhẫn tâm trở thành chướng ngại hạnh phúc của nó chứ? Làm sao nhẫn tâm để nó sống trong đau khổ……

"Bé ngốc,vì mẹ mà lo lắng nhiều như vậy, ai nói con không đủ tư cách làm con ?" Cười khẽ vuốt tóc Văn Bân, cổ vũ nói: "Đi tìm cậu ta đi, mẹ mua vé máy bay cho con."

"A?"

"Chẳng lẽ con muốn rúc trong vỏ chờ cậu ta về? Con cũng nên chủ động theo đuổi hạnh phúc của bản thân, không phải sao?"

"Con……"

"Con mẹ khi nào lại sợ đầu sợ đuôi như vậy, con không phải luôn rất dũng cảm tiến tới sao?"

Văn Bân sửng sốt thật lâu, mới chê cười sờ sờ cái ót: "Là con đem anh ấy đuổi đi, bây giờ lại đi tìm…… hơi ngài ngại."

Thấy bộ dạng không được tự nhiên của con, mẹ Văn Bân mới hiểu được, tên này không phải sợ đầu sợ đuôi, mà là…… đang thẹn thùng mà.

Có thể là do mối tình đầu, mới ngây ngô như vậy.

Đáng thương con bé Điềm Điềm, bên cạnh nhóc ngốc cả một thời gian dài, không đợi nó thông suốt, nửa đường đã ra tên Trình Giảo Kim.

Mẹ Văn Bân không khỏi thở dài, thằng con này tuy rằng tính khí nóng nảy, thích nói thô tục, tính nết tuỳ tiện lại không tốt, nhưng người làm mẹ biết rõ nhất, nó kiềm nén từ lâu, mới biến thành như bây giờ.

Nội tâm kỳ thật rất đơn thuần, cũng có chút ngu ngốc.

Nhóc ngốc vì mẹ mà suy nghĩ ngu ngốc, thật sự làm người ta đau lòng muốn chết.

"Vậy con cứ dày mặt lên tí, đi tìm cậu ta đi, cũng không thể chờ cậu ta thích người khác, con lại một mình co vào khó chịu, đúng không?"

Văn Bân lại sửng sốt thật lâu, mới xấu hổ sờ sờ mũi, cắn chặt răng, bài trừ ra một chữ: "…… Được."

Lúc ngủ trên giường, Văn Bân mãi nghĩ, có lẽ mình thật sự rất bất hạnh, màn sự cố đáng sợ của thời thơ ấu đã để lại bóng ma nghiêm trọng trong cuộc sống sau này.

Có lẽ, chính mình cũng thật sự rất may mắn, có người mẹ sáng suốt cảm thông như vậy.

Có người anh Chu Châu đối mình như em ruột, còn có người bạn trọ tốt Lưu Ba, vừa gặp đã thân Chung Ly luôn bên cạnh quan tâm……

Còn có, Từ Phong.

Đó đều là những người đáng quý trọng.

Sinh mệnh con người tựa như một vòng xoay luẩn quẩn cố định, một số thứ mất đi, luôn có vài thứ có thể nhận được.

Cùng với mãi thương tiếc thứ mất đi, không bằng buông thả ý chí, đi quý trọng điều có được hiện tại, mà không phải cứ giãy dụa không ngừng trong hối hận.

Suy nghĩ cẩn thận lúc sau, lại có sự giúp đỡ của mẹ và tụi bạn, Văn Bân chỉ cảm thấy trước mắt tươi sáng rộng mở.

Lấy di động từ trong túi ra, run tay nhấn số điện thoại Từ Phong, lại đột nhiên nhớ rằngTrung Quốc và nước Pháp chênh lệch múi giờ, sợ quấy rầy hắn, vội vàng cúp máy.

Đổi thành viết tin nhắn: "Tui muốn đi Paris du lịch, anh có thể hướng dẫn du lịch cho tui không?"

Này ra vẻ quá.

Xoá lược thành: "Tui muốn đi Paris, có muốn ăn đặc sản không tui mang cho anh?"

Lại cảm thấy rất nhàm chán, chẳng lẽ vách một túi khoai tây về sao.

Ngẩn người, "anh có thể tới sân bay đón tui chứ, tui không quen đường nơi đó."

Từ Phong hình như rất ghét địa phương hình cầu…… (là sao ??? o.O)

Thật lâu sau, Văn Bân mới bất đắc dĩ xoá toàn bộ tin nhắn, vùi vào trong chăn cắn chặt răng.

Không bằng cho anh ta cái kinh hỉ đi? Chủ động đưa lên cửa, tên đó không biết phản ứng gì? Có thể tiến thêm một bước không ta?

Nguy rồi, nên học bổ túc thêm một số công khoá mới được.

Nửa đêm trộm đứng lên, muốn ở trên mạng tìm GV, đột nhiên nhận được tin QQ.

"Ông xã ông xã, đi lên thì chi một tiếng ~"

Văn Bân sờ sờ mũi, nghiêm túc gửi qua một chữ: "Chi"

Hà Diệp bên kia rất nhanh đã đáp lại : "Ha ha, ông xã tới rồi?"

"Ừ, bà khuya lơ khuya lắc rồi còn chưa ngủ, làm gì vậy?"

"Ha ha, chờ anh chờ đến khuya khoắt, không oán không hối a ~"

Văn Bân thoáng , nghiêm nghị gửi qua: "Nhanh đi ngủ, nữ sinh thức khuya như vậy, không sợ mọc đậu à?"

"Hãn, đúng rồi, em chờ anh là bởi có chuyện phải nói với anh, anh nghe xong nhất định đừng nóng giận ~ ngàn vạn lần bình tĩnh, bình tĩnh, trước hít sâu, chuẩn bị tốt chưa?"

Văn Bân bất đắc dĩ: "lảm nha lảm nhảm, nói!"

"Ờ, tui có bạn trai, hãn, kỳ thật đã đính hôn rồi. Trước kia tụi tui đều đang chơi Huyễn tưởng, sau đó tui trộm chạy sang chơi Thiên long, anh í biết được rồi cũng vào Thiên long chơi! Thật sự không ngờ, ảnh phát hiện tui ở trong game tìm chồng, có điểm tức giận, bảo ngày mai phải tiêu diệt ông, tui bây giờ còn lạnh xương sống nè, xin lỗi nha, tui không nghĩ liên lụy ông, lúc trước đáp ứng kết hôn với ông cũng là do ông nhìn qua rất đáng yêu……"

Văn Bân một đầu hắc tuyến: "Sau đó?"

"Hí hí, hai ta bàn bạc, nhanh nhanh ly hen?"

"Nga, vậy ly đi." Văn Bân thầm nhăn mũi, hơn nửa đêm chờ người ta chỉ vì ly hôn? Con nhỏ này thật sự làm cho người ta không nói được lời nào.

Hai người tay trong tay cùng tới nơi Nguyệt lão làm thủ tục ly hôn, Văn Bân vừa mở ra bảng hảo hữu tóm được Ly Bất Khai, gửi qua: "Tao với Hà Diệp ly."

"Đệt, chúc mừng !!"

“Ha ha, cái con nhỏ đó thật là, bạn trai tìm tới đây, tao cóc cần làm vật hi sinh đâu.”

“Cho nên tao nói chúc mừng a! Thằng bạn trai nhỏ vì chuyện này mà đã thô bạo nhiều người, mày rút nhanh quả thực rất sáng suốt.”

“Ờ. Đúng rồi, cám ơn sự cổ vũ của mày, hề hề, tao theo PK mẹ tao, tao thắng ~”

“Đúng nha, với thể chất của mày mà một mình đấu boss không thành vấn đề, lại chúc mừng!”

“Hưng phấn ngủ không được a…… Mày có GV chứ? Tao chán quá, xem xem giải sầu.”

“Sặc? Tiến độ quá nhanh rồi?”

“Kế tiếp còn có một con boss khổng lồ chờ tao đi khiêu chiến, mẹ của tao tuy rằng cấp cao, nhưng chí ít thương tao, sẽ không đối tao ra sao. Một vị khác, không chỉ cấp bậc cao, mẹ nó, vẫn hận tao không thể biến đi…… Tình địch.”

“Thật, mày thích thằng quá trâu X nha, sao lại xuất hiện thêm đứa thứ ba?”

“Hừ, anh ấy khí thế quá cường đại, dễ dàng hấp dẫn sinh vật kỳ quái.” Dừng một chút, lại nói: “tên theo đuổi anh ấy nghe nói rất yêu nghiệt, bây giờ còn đang giả bệnh ung thư, tao không biết anh ấy động tâm không, luyện kĩ năng đề phòng, cũng rất cần thiết.”

“Vậy chưa tới mức coi GV đi……”

“Dưới tình huống đặc biệt có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt, hắc hắc.” Mặt ưng ửng đỏ, tuy rằng cảm thấy với nam nhân thực kì quái, nhưng nếu đối phương là Từ Phong, khẩn trương càng nhiều, lại có cảm giác ngọt ngào.

Ai, không biết có thể thuận lợi đẩy ngã anh ấy không, cho nên mới phải xem chút hình động trước, luyện thêm kỹ thuật.

Cho dù bị anh ấy đẩy ngã…… Vậy cũng không thể biểu hiện quá kém cỏi, làm cho người ta ngao ngán a.

Vừa xem phiên bản phim hoạt hình [vườn hoa hạnh phúc] (*) không bị cắt xoá một lần, Văn Bân đã đỏ bừng mặt, tắt máy chui vào trong chăn.

Từ trong tay mẹ nhận vé máy bay đi Paris, lúc ngồi trên máy bay tâm tình nhảy nhót, trong lòng bàn tay lại khẩn trương ra một tầng mồ hôi.

Trong hòm thư địa chỉ Hạ Phong gửi qua được chép cẩn thận lên tờ giấy, còn cố ý ở trên mạng học hai câu tiếng Pháp cùi bắp, trong lòng nghĩ, dù sao sau khi đến sân bay chỉ dùng hai câu tiếng Pháp bắt taxi, rồi đưa tài xế tờ giấy ghi địa chỉ là được rồi.

Bởi vì muốn tìm hắn, mà tối qua cả đêm không ngủ, vốn định ở trên máy bay ngủ nghỉ chút ít, không nghĩ tới trẩn trương quá, căn bản không có buồn ngủ.

Đầu óc hỗn loạn nghĩ về ngày trước, không biết trải qua bao lâu, chờ bài hát trong mp3 cơ hồ quay lại một vòng lần nữa, máy bay rốt cuộc chạm đất.

Trên đường ngồi xe tới nơi Từ Phong, cũng không chú ý nhiều tới phong cảnh bên ngoài, trong tay sít chặt sợi dây chuyền bị mình lấy lại, kim loại nguyên bản lạnh lẽo bị nắm đến nóng bừng.

Xe rốt cuộc dừng trước một căn biệt thự, Văn Bân đối biển số nhà xác nhận vài lần, lúc này mới yên tâm thong thả đến trước cửa.

Căn biệt thự này nhìn qua rất lớn, cũng rất xa hoa, điển hình phong cách Âu, bề ngoài như toà thành, vách tường tuyết trắng.

Văn Bân trong lòng nghi hoặc, Từ Phong không phải không có tiền tìm Hạ Phong mượn phí sinh hoạt sao? Sao lại ở nơi xinh đẹp như vậy? Chẳng lẽ của tên Vu Tường đó?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng vẫn không ưa, hừ một tiếng, sửa sang tóc, ấn vang chuông cửa.

Tiếng chuông cửa dễ nghe vang lên thật lâu, vẫn không có hồi âm như trước, Văn Bân nghĩ, có lẽ bọn họ có việc đi ra ngoài rồi. Vì thế đem hành lý vali đặt ở bên cạnh, ngồi ở trên bậc thang.

Lấy điện thoại gửi cho mẹ và tụi bạn tin nhắn báo bình an, gửi xong rồi, qua hơn nửa giờ, Từ Phong bọn họ vẫn chưa trở về.

Bùng đói ùng ục kêu, không hiểu tiếng Pháp, khu dân cư cao cấp gần đó cũng không phát hiện nhà ăn, đành phải cắn răng chịu đựng.

Nhàm chán muốn chết, mở game trong di động, chơi tiếp.

Trò rắn săn mồi chả biết chơi bao nhiêu lần, một lần lại một lần đổi mới kỉ lục cao nhất, sợ di động không còn pin thì liên lạc không được, vội vàng tắt máy.

Văn Bân ngẩng đầu ngắm trời.

Một trận gió thổi qua, phía chân trời mây đen một vùng, tựa hồ trời muốn mưa.

Văn Bân cảm thấy lạnh, quấn chặt áo khoác, tìm nơi có thể trú mưa, tựa lên tường chờ đợi.

Mưa dần dần càng trở nên mạnh hơn, như đang tưới nước không gián đoạn. Tiếng sấm đùng đùng vang ở đỉnh đầu, bầu trời bị tia chớp sáng rực xé rách thành hai nửa nhiều lần.

Văn Bân rúc ở trong góc không ngừng mắng.

"Mẹ kiếp, nước Pháp ban ngày cũng kỳ dị quá xá, khỏi cần hoan nghênh tui như vậy đâu?"

Mới vừa mắng xong, gió lại thổi lên, nước mưa lạnh lẻo thổi nghiêng, trực tiếp đập lên người Văn Bân.

Vì đến tìm hắn, quần áo mới mua phút chốc bị xối cái ướt đẫm.

"Đệt, còn lễ phép như vậy, tắm cho ông mày?"

Văn Bân lau nước mưa trên mặt, trong lòng rất ư buồn bực, nhưng không biết Từ Phong rốt cuộc đi nơi nào, dọc đường gọi điện cho hắn cũng chẳng thông……

Dần dần, bầu trời tối đen, hàn ý thấm vào lòng, Văn Bân co thành một khối run rẩy.

Dưới mái hiên đã không còn cách nào che mưa, toàn thân đều bị xối ướt đẫm, quần áo toàn bộ dính ở trên người.

Do đứng đã rất lâu, hai chân như nhũn ra, trên mặt đất tràn đầy nước đọng, lại không thể ngồi.

Vốn có thể ngồi trên hành lý vali, nhưng hành lý vali vẫn được đặt ở phía sau, được mình che chắn, bởi vì bên trong quà tặng mua cho hắn nhiều lắm.

Có vài quyển sách là nghe đàn chị nói hắn hiện tại đang cần; một hộp chocolate tuy rằng không biết hắn có ăn đồ ngọt hay không, nhưng đóng gói đó thực sự rất tinh xảo trên thị trường lại vừa ra, không mua cũng thấy có lỗi với bóp tiền; còn có một cái cà- vạt do mình chọn, nghĩ thầm hắn sắp đi làm hẳn có thể dùng tới; tạp chí mình phát biểu luận văn, đặc biệt muốn mau cho hắn xem, thuận tiện cảm ơn hắn giúp đỡ mình; một bộ vét trang trọng là đi chọn với Chu ca, giá cả không hề thấp, nhờ tiền làm công linh tinh mình tích nhiều năm; còn thuận tiện giúp tên khốn Hạ Phong kia mang theo mấy cái đĩa CD, nói là đưa cho Từ Phong, không biết bên trong có gì nữa.

Đêm đã khuya, biệt thự trong tiểu khu cũng dần dần sáng đèn.

Văn Bân hít hít cái mũi, từ trong bao lấy ra khăn tay vừa muốn lau nước trên mặt, lại bị gió to thổi qua mang đến trận mưa "Ào ào" giội ướt đẫm.

Miệng mắng vài tiếng đệt, qua quýt lau mặt, mở di động ra xem, lại phát hiện tin nhắn mẹ gửi sang.

"Hiện tại Paris bên đó hẳn là khuya rồi, con đã ngủ chưa?"

Văn Bân xoay thân dùng tấm lưng để chống đỡ sự khi dễ của cơn mưa, đặt di động ở trong lòng đánh chữ: "Dạ, rất tốt, mẹ đi ngủ sớm một chút."

“Cùng Từ Phong nói chuyện chưa? Không nên ngại ngùng, cứ nói hết với cậu ta đi, biết không?”

“Biết, da mặt con đủ dày mà, mẹ yên tâm đi.”

Tin nhắn mới vừa gửi sang, phía sau đột nhiên một tia sáng chói loà……

Hắn rốt cuộc đã trở lại? !

Quả nhiên, xe đó vào trong viện, dừng lại cách nơi mình không xa, ba một tiếng, cửa xe mở ra, một người nam nhân cầm chiếc ô xanh bước xuống.

Là Từ Phong……

Bóng dáng quen thuộc, làm cho Văn Bân kích động muốn bay nhanh qua ôm lấy hắn.

Vừa định hành động, đã thấy hắn đóng cửa xe đi đến bên kia, mở cửa rất lịch lãm, sau đó dùng thanh âm phi thường mềm nhẹ nói chuyện.

Sau đó, thấy từ bên trong xe vươn ra một bàn tay xinh đẹp, tiếp nhận dù của hắn, Từ Phong cười sờ sờ đầu người đó, bế cậu ta lên.

Bởi vì đang nói tiếng Pháp, Văn Bân căn bản nghe không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì.

Chỉ có thể lăng lăng nhìn hắn ôm cậu trai đó bước qua trước mặt mình, bởi vì bản thân ẩn trong bóng tối, Từ Phong đang ôn nhu trò chuyện với người khác, căn bản không có chú ý tới.

Mưa càng thêm lạnh lẻo, ấy mà không bằng hàn ý thấu tận xương.

Ánh mắt của hắn cũng có thể chuyên chú nhìn người khác, mà mình lại bị bọn họ cách ly sao?

Sửng sốt thật lâu, nghe thấy thanh âm chìa khóa mở cửa, đèn nơi huyền quan được bật, Văn Bân sợ chiếu sáng đến mình, không khỏi co rụt bả vai, không ngờ dưới chân trơn trợt, trực tiếp lăn xuống, lăn tròn một vòng người, cuối cùng lấy tư thế ngã sấp cực chuẩn trên mặt đất.

Hai người bên kia vừa muốn vào cửa thì nghe được động tĩnh, đồng loạt nhìn sang đây.

“Văn…… Bân?” Đỉnh đầu vang lên thanh âm không khẳng định của Từ Phong, như tiếng sấm chấn động làm màng tai phát đau.

Văn Bân nắm chặt ngón tay, lau bùn bẩn trên mặt, bùn vốn chỉ một hai nơi, bị cậu quẹt một cái, ngược lại quét hết cả khuôn mặt, chủ nhân khuôn mặt đó còn ráng bài trừ ra nụ cười, bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười trông qua đặc biệt khôi hài.

Từ Phong thả Vu Tường xuống, nhẹ giọng nói: “Cậu vào trước đi.”

Văn Bân lúc này mới thấy rõ dáng vẻ của cậu ta, tóc màu vàng, đôi mắt to điểm thêm sắc lam, dường như là con lai, trắng nõn nà, còn rất đáng yêu. Lúc này đang nháy mắt với mình, còn lộ ra nụ cười ngọt chết người: “Bạn là ai a?”

“Là người đàn em.” Từ Phong hướng Vu Tường trả lời.

“Ha ha, tui đến du lịch Paris, thuận tiện thăm anh.” Văn Bân ngẩng đầu lên cười, nước bùn trên mặt vì nụ cười đó mà theo cổ chảy xuống.

Từ Phong nhíu nhíu mày, cầm dù bước nhanh qua, cúi xuống thân mình, hướng Văn Bân vươn tay, “Ngẩn người làm gì? Mau đứng lên.”

Văn Bân không dám cầm tay hắn, tự mình nghiêng ngả lảo đảo leo lên, sau đó cúi thấp đầu kéo rương, bị Từ Phong kéo cánh tay: “Cậu vào nhà trước, hành lý tôi cầm cho.”

Văn Bân vừa vào trong phòng, Từ Phong cũng xách rương vào theo sau, bịch một tiếng đóng cửa lại.

Vu Tường cười hỏi: “Đàn em à, trước lúc đến sao lại không gọi điện thoại, để đàn anh cậu đi đón cậu.”

Từ Phong lạnh lùng nói: “Tiểu Tường, cậu đi ngủ trước.”

Vu Tường nga một tiếng, vịn tường, khập khiễng bước đi phía trước, đụng đến sô pha liền bò lên nằm sấp xuống, "Mông đau quá, ngồi cũng ngồi không yên."

"Cậu cứ được cưng chiều." Từ Phong nhíu mày: " Thích sô pha như vậy, vậy cậu đêm nay ngủ ngay trên sô pha đi. Anh với cậu ấy có việc nói chuyện."

"Nga……" Vu Tường gục đầu xuống, ra vẻ ủy khuất nói: "Hơi quá đáng, nếu tối hôm qua không hoạt động quá mạnh, em cũng chẳng bị thương nghiêm trọng thế này……"

"Cậu có thể câm miệng không?" Từ Phong mặt bình tĩnh.

Vu Tường hình như chẳng có chút nào sợ Từ Phong, ngược lại quay đầu lại nhếch miệng cười: "Thế nào, rõ ràng là anh rượu sau đó không khống chế được……" Cố ý ngừng lại, hướng Văn Bân chớp mắt mấy cái, sau đó thẹn thùng cười cười: "Ngại quá, nói cho cậu mấy chuyện riêng tư này……"

Từ Phong sắc mặt âm trầm, "Cậu nói thêm câu nữa, tôi sẽ đá văng cậu ra mưa."

"Nơi này rõ ràng là nhà của em." Ủy khuất lừ nhìn Từ Phong một cái, liếc mắt thấy Văn Bân đang sít chặt nắm đấm phát run, khóe miệng khe khẽ cười: "Văn Bân, lạnh không? Nhìn cậu run rẩy a run rẩy…… ưm……" Còn chưa nói hết, đã bị Từ Phong kéo cái khăn bên cạnh, trực tiếp nhét vào miệng Vu Tường.

Vu Tường cũng không kéo khăn ra, chỉ ưm ưm kêu, chớp mắt vô tội.

"Ồn muốn chết." Từ Phong lừ cậu ta một cái, rồi quay đầu nói với Văn Bân: "Cậu theo tôi."

Văn Bân bị Từ Phong kéo vào trong phòng ngủ, mặt đối mặt đứng.

Từ Phong ném cho Văn Bân một bộ đồ ngủ sạch sẽ, nghiêm nghị nói: "Đi tắm rửa, trong vòng mười phút dội sạch cho tôi."

Văn Bân trầm mặc thật lâu, mới cúi đầu, thanh âm bé như muỗi: "Anh không tắm?"

Từ Phong thản nhiên nói: "Tôi không mắc mưa, không cần lo, cậu nhanh đi, tránh bị cảm."

Văn Bân không được tự nhiên siết bộ đồ ngủ, nhẹ giọng: "Vậy anh giúp tui tắm đi, ha ha, tui ngồi chồm hổm cả chiều, chân mềm nhũn rồi."

Từ Phong cứng đờ, "Cậu vẫn là tự mình tắm đi."

Văn Bân mặt đỏ bừng, đáng tiếc bị nước bùn bôi quệt, Từ Phong căn bản thấy không rõ.

Gục đầu xuống, "Nga" một tiếng, rồi cầm áo ngủ vào buồng tắm nhỏ trong phòng ngủ.

Trong nhà tắm nhìn thấy tấm gương to, trong gương một người mặt đầy bùn toàn thân ướt đẫm, cực kì khôi hài tức cười.

Nhớ tới hình ảnh vừa rồi lại cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên.

Rất đáng giận ! Xa xôi chạy tới không phải để nhìn anh với cái tên Vu Tường kia khanh khanh ta ta.

Mắng vài câu, nhưng trong lòng không khỏi khổ sở.

Phải chăng vì không quý trọng, tổn thương hắn nhiều lần, cho nên thượng đế mới trừng phạt sự ngu xuẩn của mình như vậy?

Hắn và Vu Tường quen nhau? Quan hệ tiến triển đến trình độ thân mật như thế, làm cho Vu Tường bị thương mới đi bệnh viện, còn dịu dàng bế cậu ta xuống xe……

Nhìn đến hình ảnh hắn cùng người khác thân mật, mũi lại thấy chua xót, trong lòng khó chịu như bị dao cắt qua.

Phẫn nộ không được, cho nên mới nghĩ muốn sắc dụ hắn, nghĩ muốn cùng tắm với hắn, thực thi kế hoạch cuối cùng.

Nhưng hắn cũng chẳng thèm nể tình.

Cư nhiên đã quên, hiện tại mặt mình đầy bùn, ngay cả chút "Sắc" vốn có đã mất, còn"Dụ" cái rắm.

Vu Tường kia, nam nhân trưởng thành như cậu ta rõ là cực phẩm, tóc vàng mắt xanh y hệt búp bê, thân thể gầy gò, vóc dáng cũng không cao, loại hình vừa nhìn là muốn ôm vào lòng.

Mẹ kiếp, tiểu ác ma khoác vẻ thiên sứ, mới vừa rồi còn nhếch miệng cười ngọt với mình……

Rốt cuộc rề rề cũng tắm xong, đi ra phòng ngủ Từ Phong, gặp Từ Phong cau mày đứng đó, đem Văn Bân nhấn ngồi xuống trên giường, trên cao nhìn xuống hỏi: "Cậu đang suy nghĩ gì? Tắm lâu như vậy" mặt lãnh nghiêm, ném cho Văn Bân một cái khăn mặt, "Mau lau khô tóc."

Văn Bân sít chặt khăn mặt, cúi đầu lau tóc.

"Anh với Vu Tường……"

"Cậu cho rằng gì?"

Văn Bân trầm mặc một lát, "kia…… bên cậu ấy, anh vui vẻ chứ?"

"Cậu cứ nói đi?"

Văn Bân bị ngữ khí lạnh thấu xương của hắn làm cho không thoải mái, đành phải nắm thật chặt ngón tay, làm bộ như không sao cả nói: "Nếu các anh hạnh phúc, tui đương nhiên rất cao hứng, ha ha. Yên tâm đi, tui không phải loại người thối nát thích dây dưa, anh nếu thích người khác, tui đương nhiên sẽ chúc phúc cho anh."

Từ Phong lạnh lùng nói: "Cậu nói lại một lần nữa cho tôi."

"Anh hẳn nghe hiểu tiếng Trung đi, hay là qua bên Pháp lâu ngày quên luôn tiếng mẹ đẻ? Tui là nói, tui sẽ không dây dưa nữa, xin anh yên tâm hạnh phúc bên cậu ta."

Văn Bân khẽ vung mở hai tay hắn.

Còn muốn ra sao nữa? ! Chế giễu cũng đủ nhìn rồi chứ?

Xa xôi chạy đến tìm hắn, hắn cùng người khác bên nhau, mình…… có thể nói gì đây?

Cầu anh trở lại bên cạnh em đi.

Em yêu anh, thế nhưng phát hiện đã quá muộn.

Em cho anh cơ hội, vì sao anh lại từ bỏ chứ?

Chờ em ba năm, vì sao không thể chờ thêm một tháng chứ?

Nói được sao?

Có tư cách nói sao?

Dựa vào cái gì Từ Phong nhất định phải mãi mãi yêu mình, dựa vào cái gì hắn không thể tìm người khác, rõ ràng là chính mình đẩy hắn đi……

Da mặt có dày đi nữa, bất chấp tôn nghiêm, cũng không có biện pháp giả bộ đáng thương, nói những lời như thế a……

Nhìn thấy bọn họ cười vui vẻ bên nhau, chính mình còn có thể nói được gì, còn có thể mở miệng nói gì?

Xa xôi chạy tới, tuy rằng da mặt dày, nghĩ, bất luận phát sinh điều gì, cũng phải đem nỗi niềm thích hắn nói ra.

Thế nhưng, không thể ở trước mặt hắn biểu hiện hèn mọn như vậy đi?

Cho dù đánh mất hắn, ít nhất…… Cũng muốn chừa chút tôn nghiêm cho mình.

Nguyên lai, cũng không phải bản thân nghĩ thông suốt thì tình yêu sẽ đến dễ dàng.

Nguyên lai, không ai có nghĩa vụ luôn yêu mình, sau nhiều lần bị mình tổn thương vẫn không oán không hối chờ đợi.

Hắn có thể chờ ba năm, bốn năm, cũng không đại biểu hắn phải chờ cả đời, đợi cho mày quay đầu lại.

Hắn không nợ mày gì, mày thiếu hắn, vẫn nhớ, hắn cũng có quyền cự tuyệt.

Cuộc hẹn nọ với Từ Phong, bởi vì mẹ mà chính mình đến muộn.

Vốn tưởng rằng hắn vẫn mãi chờ đợi, chính mình đấu tranh rối rắm thật lâu, thống khổ thật lâu, cuối cùng hồi tâm chuyển ý thay đổi mục tiêu mang theo tâm tình hưng phấn lại chân thành, mua thiệt nhiều quà tặng chạy một quãng đường xa cả ngày không ăn cơm rồi giầm mưa cả buổi chiều, ngay khi uất ức lại ngu ngốc chạy đến nơi cùng hắn ước hẹn.

Lại phát hiện người kia, đã đi rồi.

52. Chương 52: Ăn Sạch Không Chừa

Không khí chùng xuống, cùng hắn đối mặt, bầu không khí trầm mặc ngột ngạt này làm trái tim Văn Bân đau đớn.

Mất hết mặt mũi cũng…… không thể để bọn họ khinh thường nữa.

Văn Bân nắm chặt ngón tay, vừa định đứng lên rời đi, lại bị Từ Phong đè lại bả vai.

Ngẩng đầu, đáp lại ánh mắt hơi nghiêm khắc của hắn, bên tai cũng vang lên thanh âm lạnh lùng của hắn: "Vu Tường, là em họ của tôi."

"Ách?……" Bởi vì quá mức khiếp sợ mà trừng lớn con mắt, trơ mắt nhìn mặt hắn càng lúc sáp gần, lập tức, trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp……

Đôi môi vừa chạm vào tức phân, lại có thể cảm nhận sự ôn như của hắn.

Văn Bân mới gục đầu xuống, xong rồi…… Hiểu lầm.

Từ Phong nghiêm nghị, có vẻ rất tức giận, lực nắm bả vai Văn Bân khá lớn, thanh âm thoảng chút vị nghiến răng nghiến lợi: "Vu Tường là con của cậu tôi, chị nó Vu Niệm, cũng chính là chị họ của tôi, bởi hôn lễ đổi sang Paris, tôi mới theo qua đây, cậu cho là gì? !"

Văn Bân đầu óc rối loạn, hỏng bét, "Không phải do Vu Tường bị ung thư, anh vì chiếu cố cậu ấy mới……"

Bị Từ Phong lạnh lùng cắt ngang: "Cái gì ung thư? Ai nói với cậu ?"

Văn Bân nuốt nuốt nước miếng: "…… Hạ…… Hạ Phong."

Từ Phong trầm mặc thật lâu sau: "Chính cậu ta mới bị ung thư! Cái tên đó, chỉ biết thêm dầu vào lửa cho tôi! Hôm nào thu thập cậu ta sau."

Văn Bân nghĩ nghĩ, đột nhiên phát giác chỗ không thích hợp. Trong game mới nói một nửa đã out với Từ Phong, Từ Phong sợ mình hiểu lầm, mới để Hạ Phong giải thích, vì thế…… tên khốn Hạ Phong đã châm ngòi thổi gió bóp méo sự thật?

"Vậy anh mắc gì để cho Hạ Phong tới giải thích với tui chi, biết rõ anh ta chả phải thứ tốt……" Ủy khuất than thở.

"Tôi khi nào để cậu ta giải thích với cậu? !" Từ Phong thực bất đắc dĩ vò rối tóc Văn Bân: "Cậu dùng chân để suy nghĩ ư? Tôi với cậu có hiểu lầm gì, làm sao có thể để người khác đi giải thích cho cậu!" Quả thực là ông nói gà bà nói vịt mà.

Văn Bân sờ sờ đầu, không nghĩ tiếp tục đề tài này nữa, trông vẻ mặt tức giận của Từ Phong, tranh cãi nữa…… Sợ rằng anh ta bùng nổ mất.

"Nga." Một chữ tổng kết, chấm dứt đề tài.

Bất quá, chuyện Vu Tường là em họ của hắn, rất đáng vui mừng nha.

Hì hì, nói như vậy, thân thể và tinh thần của Từ Phong đều chưa trật rìa……

–

Nguyên lai hắn vẫn còn.

Hắn còn yêu cái tên ngốc kêu là Văn Bân.

Còn có cái gì, người nọ chưa từng rời đi, càng làm người ta thêm đau lòng cùng cảm động mà.

Đến trễ như vậy, thương tổn nhiều như vậy, ngay lúc thật vất vả nghiêng ngả lảo đảo chạy đến nơi ước hẹn, nghĩ rằng hắn đi rồi, một mình khổ sở, nhưng, hắn kỳ thật vẫn đứng đấy, chỉ là tầm nhìn của mình bị che chắn, không có thấy mà thôi.

Hắn vẫn đang chờ đợi mình, tuy rằng đối người đến trễ hung dữ, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ ôn nhu khó kiềm được.

Nếu như không quý trọng, mình đích thực đáng bị thiên lôi đánh xuống mà.

Nhớ tới cảnh Từ Phong trực tiếp nhét cái khăn vào miệng Vu Tường vừa rồi, Văn Bân đột nhiên nghĩ, ngày nào đó cũng tìm cơ hội, nhét cho Hạ Phong một cái, đều do anh ta cố ý chắn tầm mắt mình, làm mình hiểu lầm Từ Phong……

Từ Phong vốn tức giận đầy đầu, thấy Văn Bân hốc mắt đỏ hoe, không khỏi đau lòng một trận, đè bờ vai của cậu: "Cậu đừng suy nghĩ lung tung, nhóc Tường kia cứ thích nói hưu nói vượn, cậu ta biết cậu, vừa rồi cố ý nói những lời đó. Là muốn cho cậu ghen."

Từ Phong ngồi xuống bên cạnh Văn Bân, theo trong tay cậu tiếp nhận khăn mặt, ôn nhu xoa tóc cho cậu.

"Thân thể cậu không thoải mái sao?"

Văn Bân lắc đầu, sắc mặt không tốt, kỳ thật là do cơn khó chịu vừa rồi.

Được ngón tay ôn nhu của hắn nhẹ nhàng lau tóc, Văn Bân toàn thân cứng ngắc, "Tui còn tưởng rằng……"

"Còn tưởng rằng tôi sẽ thích người khác, quên mất cậu, sau đó cậu sẽ bi tráng nói chúc tôi hạnh phúc? !" Đúng này ý tưởng không sai vào đâu này thật đúng là uất ức chết mất, Từ Phong đột nhiên rất muốn bóp chết chính mình, tại sao lại thích người kia hả, đúng là tự ngược ——

Nhưng lại cam tâm tình nguyện tự ngược, bây giờ cũng tê liệt, thói quen thành hiển nhiên rồi.

Kiềm nén cơn tức, bảo trì thần sắc bình tĩnh như trước, thản nhiên nói: "Cậu cũng không ngẫm lại, tôi là cái loại tùy tiện cứ thế quên mất cậu, rồi cùng người khác kết giao sao? Nếu lời Hạ Phong nói cậu đều tin toàn bộ…… lại không tin tôi?"

Nghe ngữ khí hắn lạnh đến dọa người, Văn Bân bị doạ co rụt cổ. Cũng đâu thể trách mình đâu, ai kêu mấy anh rất hay đóng kịch.

"Nhưng mà tui không có tự tin, đâu biết là anh có thể……"

"Vậy cậu tới tìm tôi làm gì?"

Bị hắn dùng ngón cái và ngón trỏ nắm cằm nâng mặt lên, đáp lại ánh nhìn sâu thẳm của hắn, Văn Bân con tim nhảy đập kịch liệt, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, lại bị hắn tóm quay lại.

"Ở ngoài mưa bao lâu?" Ngữ khí đột nhiên dịu xuống.

Văn Bân nhẹ giọng nói: "Một buổi chiều……"

Lực đạo ngón tay tăng thêm chút, cằm bị nắm đau, "Tên ngu ngốc này, không biết tìm chỗ trú hả? Còn có, trước lúc đến cư nhiên không thèm gọi điện thoại cho tôi! Một mình ở Pháp lỡ thất lạc thì làm sao đây? Xảy ra chuyện gì thì làm sao đây? Cậu làm cho tôi……"

Thật muốn bóp chết mình rồi lại bóp chết cậu, tên này thần kinh thô rõ là lợi hại.

Vừa rồi thấy cậu ta một mình trốn ở đó, trái tim gần như ngừng đập, mạch máu cũng thình thịch muốn nổ tung, gân xanh trên trán đều nhảy dựng lên.

Quả thực cực giận, thật muốn đập cho cậu ta một trận!

Cậu không biết người ta sẽ rất lo lắng sao? Như đồ ngốc một mình chạy tới Pháp, điện thoại cũng không gọi một cuộc, còn dám ở đó dầm mưa!

Tuy rằng tức giận lủi thẳng đỉnh đầu, nhưng mà, trông thấy cậu vẻ mặt vô tội khổ sở, còn ở đó nói cái gì chúc anh hạnh phúc, liền cảm thấy toàn bộ cơn tức chuyển hóa thành đau lòng……

Thật là một tên ngốc khiến người ta không biết phải làm sao.

"Nói đi, xa xôi chạy tới, tìm tôi làm cái gì?" Ngữ khí không khỏi dịu xuống.

"…… Tui có đồ cho anh."

Ngón tay Từ Phong thả lỏng lực đạo, nhíu mày, vẻ kiêu ngạo "lấy ra đi a".

Văn Bân lỗ tai đỏ bừng, cúi đầu từ trên cổ cởi xuống sợi dây chuyền kia, không được tự nhiên khẽ khụ một tiếng.

"Khụ, tặng ai mà đòi lại rất không lịch sự, cho nên vẫn là trả cho anh nè……"

Không hề do dự, kéo tay hắn qua, thật cẩn thận, như đặt một thứ quý giá, đem sợi dây chuyền kia đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

Dây chuyền đó Văn Bân vẫn mang theo, sợ bị mất, vừa rồi lúc tắm rửa cũng đều đeo trên cổ, trong nhiệt độ ấm áp, xen lẫn tình ý đơn thuần của chủ nhân.

Từ Phong mang dây chuyền lên cổ, bình thản hỏi: "Cậu không phải đến du lịch mới tìm tôi?"

Văn Bân ngẩn người, ngượng ngùng cúi đầu: "Tui…… Không phải ghen đâu, lại không thể nói thật trước mặt tiểu Tường, cho nên đã……"

"Cậu gọi cậu ta tiểu Tường, gọi thật trôi chảy." Từ Phong thản nhiên lướt nhìn Văn Bân.

Văn Bân sờ sờ đầu, vốn dĩ, muốn khiêu chiến song con boss đó chỉ là hư ảnh doạ người, còn là thân thích của Từ Phong, vậy chỉ có thể không khiêu chiến, cũng đem cậu ta thành thân thích rồi……

"Nói như vậy, cậu …… Đến bày tỏ ?" Từ Phong nhíu mày, "Dây chuyền có ý gì? Phải nói rõ nha, Văn Bân."

Văn Bân mặt ửng hồng: "Ừ, chạy tới Paris…… Chính là muốn nói rõ với anh." Dừng một chút, lấy tay che miệng ho khan vài tiếng thanh thanh cổ họng: "Khụ khụ, em lúc trước cự tuyệt anh, cũng không phải không thích, mà là do ba em cứu em mới qua đời, mẹ lại vì em mà độc thân đã nhiều năm, công việc vất vả thân thể cũng không tốt, em sợ bà sẽ không chịu nổi……" Nuốt nuốt nước miếng, thấy hắn nghiêm túc nghe, liền dày mặt tiếp tục nói: "Em kỳ thật rất thích anh, cho nên muốn định lâu dài, nhưng mẹ em nửa đường dựng bức tường cao, em không qua được. Đã rất có lỗi với ba ba, không thể bất hiếu như vậy nữa, rất có lỗi mẹ…… Mới nhẫn tâm cự tuyệt anh." Nói xong, ngượng ngùng vuốt mũi, "Hiện tại mẹ em nói với em, mẹ em không phản đối, em chạy tới tìm anh, em da mặt dày, ăn xong ngoảnh lại không cảm thấy dọa người…… Anh đừng chê cười em."

Ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sâu lắng của Từ Phong đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào mình.

Văn Bân cổ đều đỏ.

Cố lấy dũng khí, nhanh chóng lại gần, hôn đôi môi Từ Phong.

"Chính là ý này."

Thật lâu sau……

"Có ý gì?" Từ Phong hỏi.

Văn Bân sửng sốt, ngẩng đầu lên lần nữa, thấy hắn vẫn bình thản, giống như vừa rồi không phải nghe thấy có người bày tỏ, mà là nghe thấy có người nói "Em hôm nay ăn một miếng cải trắng", biểu tình bình tĩnh thực làm cho người ta tức giận đến ngứa răng!

Bày đặt cái gì hả……

Chẳng lẽ phải nói với hắn: Ông đây thích anh! anh ngốc hả? Không hiểu Iloveyou là có ý gì sao?

Bất quá nói ra miệng vẫn có tí xấu hổ.

Vì thế Văn Bân lại nghiến răng nghiến lợi một chập, nhào qua ôm lấy Từ Phong, nhắm đúng miệng hắn cắn qua.

"Liền ý này!" Một bên hung ác nói dứt, đầu lưỡi lại cậy mở khớp hàm hắn dò xét đi vào, liếm lung tung trong khoang miệng hắn, hắn vẫn không có phản ứng to tát, Văn Bân đã sớm đỏ bừng mặt sắp xuất huyết.

"Anh người chết sao? ! chẳng chút phản ứng……" Văn Bân ghé vào trên người hắn, thở dồn dập nói: "Anh vẫn nguyện ý quen em chứ? Nói rõ chút nha."

Từ Phong vẫn bình tĩnh nhìn Văn Bân, thật lâu sau, mới dán vào lỗ tai cậu, thấp giọng hỏi: "Em yêu anh?"

Văn Bân đỏ mặt: "Vô nghĩa! ! Anh cho em tìm heo mượn não hả, rãnh rỗi từ Trung Quốc xa xôi chạy đến nước Pháp để nói đùa với anh? !"

Trái với Văn Bân đang kích động, Từ Phong thì cực kì bình tĩnh. Nghe được Văn Bân nói vậy, chỉ khẽ cong khóe miệng.

"Hay lắm."

"Hả?" Văn Bân thấy hoa mắt, bị hắn dễ dàng xoay người một cái liền đặt ở trên giường.

Văn Bân mở to hai mắt, bắt gặp ánh mắt của Từ Phong đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào mình, trong nháy mắt trở nên ôn nhu, tựa hồ có rất nhiều điều vùi kín trong tâm, dần dần tràn đầy ra ngoài.

"Anh cũng yêu em."

Nghe được thanh âm trầm thấp của hắn nói lên những lời này, Văn Bân tim đập không khỏi hơi nhanh hơn.

Tư thế kiểu này, là nói muốn ăn sao? Hắn khổ người to lớn vậy, mình hẳn là ăn không vô, ăn vào cũng tiêu hóa không được……

Chỉ có thể……

Văn Bân có chút không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, đỏ mặt nhẹ giọng lầm bầm: "Kia…… Anh điểm nhẹ."

Từ Phong trầm mặc một lát: "Cái gì điểm nhẹ?"

"anh không phải muốn……"

Từ Phong chịu không nổi trở mình xem thường: "Em nghĩ rằng anh là sắc lang sao?"

"……"

Văn Bân đã muốn xấu hổ đến toàn thân đỏ bừng.

Thẹn chết người mất! Nguyên lai hắn căn bản không có ý đó, chính mình còn kêu người ta điểm nhẹ, nhẹ khỉ mốc!

"Được rồi, em đã chờ mong như vậy, thí cứ theo ý của em đi." Từ Phong nhẹ giọng nói dứt, động thủ cởi áo ngủ Văn Bân.

"Ách…… Em không có chờ mong……"

Còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Từ Phong quét trở về.

Kỳ thật Từ Phong cũng không nghĩ nhanh như vậy đã tiến đến bước này, tuy rằng nhẫn nại cùng chờ đợi cả quãng thời gian dài, ý nghĩ giữ lấy cậu ấy đã ăn sâu bén rễ, chính là, hôm nay thầm nghĩ hôn cậu rồi sau đó ôm cậu mà ngủ ngon một giấc, tâm tình với cậu ấy một số chuyện, không nghĩ tới Văn Bân đã chuẩn bị tốt, như mèo ngoan nằm trên bàn giải phẩu chờ người ta khi dễ, thiệt là làm cho người ta —— không thể nhịn được nữa!

Phản chính để ngày mai nói sau, đậu hủ bày ra trước mắt, bây giờ ăn liền không sao, bằng không để qua mai nói không chừng lại nảy sinh thay đổi gì.

Từ Phong cười cười, tiến đến bên tai cậu nói: "Em thực sắc nga, có phải xem trộm nhiều phim không?"

Hắn sao lại biết? Văn Bân trong lòng kỳ quái, thẹn quá thành giận quát: "Anh nghĩ em muốn xem à!" Nói xong, thanh âm lại thấp xuống, thẹn thùng : " đích thực có xem."

Dù sao vẫn cảm thấy chỗ đó nhỏ bé như thế, làm sao có thể vào được, không phải giết người chứ? Nhưng nhìn thấy mấy người đó kêu thực sung sướng, chả có tí dấu hiệu muốn chết……

Dù sao không chết là được, chơi tàn phế thì để hắn nuôi.

"Nghe nói…… Rất đau, anh điểm nhẹ nhen."

Nói dứt, rồi nhắm mắt lại giả chết, trên mặt viết: anh yêu thế nào ra sao, dù sao em sẽ không!"Tráng sĩ đã đi không trở lại" biểu tình đầy bi tráng.

"Ừ."

Từ Phong chỉ đơn giản đáp một chữ, sau đó liền cúi xuống hôn đôi má đỏ bừng của Văn Bân.

Từng chút, nụ hôn nhỏ vụn lại ôn nhu lan ra trên mặt, làm cho Văn Bân cả mặt đều ướt sũng, đôi môi cũng là đặc biệt đỏ hồng, có lực hấp dẫn trí mạng.

Chuẩn xác chắn bờ môi của cậu, da diết hôn môi, thậm chí nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn cắn lên cánh môi mềm mại đó, thành công cảm nhận thân thể Văn Bân đang run lên.

Sau đó như nhận mệnh nhắm chặt hai mắt, vòng ôm bả vai Từ Phong, ngoan ngoãn hé miệng.

Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng chui vào khoang miệng, bắt được đầu lưỡi có chút trì độn của Văn Bân, mút lấy.

Khi thì ôn nhu như nước, cùng đầu lưỡi cậu dây dưa chơi đùa, khi thì lại bá đạo đảo qua niêm màng, chà đau buốt một mảnh cùng khoái cảm làm rợn sống lưng, không chút do dự công thành đoạt đất.

"Ah…… Ah ưm……"

Âm rên rỉ mơ màng tiết lộ sự ngây ngô của chủ nhân, trong hưởng ứng, cũng làm cho bầu không khí càng thêm ám muội.

Nụ hôn lần này, cùng mỗi lần dĩ vãng đều không giống nhau, có lẽ là do hai người đều tâm ý tương thông, Từ Phong càng hôn xuất thần, Văn Bân cũng sẽ ngẫu nhiên đáp lại —— ngượng ngùng, nhưng nghiêm túc đáp lại, như đang dùng hành động "Hôn môi" này để truyền tâm ý đến đối phương, cũng có lẽ, là đang tuyên bố quyền sở hữu với đối phương.

Bởi vì tâm ý tương thông, không có ép buộc, ly biệt, cam chịu, thống khổ, chỉ là nụ hôn thuần tuý, khiến cho hai người đều cảm nhận được khoái cảm ngọt ngào.

Nhất là Văn Bân, lúc vừa nụ hôn chấm dứt, hai mắt đã bao phủ lớp sương mù, đôi môi khẽ nhếch nhẹ nhàng thở dốc, dáng vẻ —— mê người làm người ta không nhịn được.

Nụ hôn đầu tiên, nghe nói là mình say rượu cường hôn hắn, đã sớm nhớ không rõ.

Nụ hôn thứ hai, là hắn tìm cớ ép buộc, tổn thương mạnh lòng tự trọng của mình.

Nụ hôn thứ ba, trên hành lang khách sạn, ôn nhu, làm cho mình quên phản kháng.

Nụ hôn thứ tư, trong hoa viên của bệnh viện chủ động tiếp cận, nụ hôn thuần tuý ly biệt, khi xoay người đi, đau lòng đến nghẹn ngào……

Vướng mắt với hắn có lẽ đã sớm định trước.

Hiện tại đôi môi chỉ đơn giản muốn chạm nhau, có thể có cảm giác ngọt ngào hạnh phúc như vậy, bởi vì yêu hắn, cho nên, chỉ cần bên cạnh hắn, làm những chuyện nguyên bản trước giờ chưa hề tiếp nhận này, kỳ thật cũng chẳng hề gì?

Chủ động vòng ôm vai hắn, cảm nhận ôn nhu và chăm chút của hắn.

Nụ hôn xuôi theo đường cong gáy trượt xuống, áo ngủ chướng mắt từ lúc bất tri bất giác đã bị hắn lột xuống ném trên mặt đất, bờ môi của hắn in dấu trên người, nhiệt độ như muốn phỏng làn do, làm cho Văn Bân toàn thân đều run rẩy.

Giống như muốn hoàn toàn chiếm giữ đối phương, từng chút hôn lên thân thể, xương quai xanh xinh đẹp, bờ ngực trắng nõn, khắp nơi in xuống dấu vết ám muội.

Trước ngực mang theo đầu vú đáng yêu màu hồng nhạt, dưới sự liếm lộng đầy kỹ xảo của đầu lưỡi nhanh chóng dựng thẳng, rụt rè đứng trong không khí, tại dưới ánh đèn phát ra đỏ sẫm rực rỡ mê người.

Ý xấu dùng răng nanh nhẹ nhàng cọ xát, Văn Bân liền run rẩy không chịu nổi, bộ vị nào đấy giữa hai chân cũng thẹn thùng sưng ngóc dậy.

Từ Phong hai tay vuốt ve chân cậu, cười cười, "Nhanh như vậy đã có phản ứng……"

Văn Bân cắn môi quay đầu đi chỗ khác, "Đó nói rõ rằng thân thể em khỏe mạnh, công năng không ngại." Lấy tay huých chạm hạ thể Từ Phong, "Hừ, anh không phải giống vậy sao."

Văn Bân toàn thân đều nhuốm một lớp đỏ ửng, Từ Phong quyết định vẫn là không cần chọc cậu nữa, miễn cho cậu thẹn thùng quá độ mà bùng nổ mất.

Cúi xuống thân mình, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm láp bộ vị dựng đứng kia, thân thể Văn Bân càng run rẩy kịch liệt hơn.

Bộ vị mẫn cảm nhất được người dùng đầu lưỡi mơn trớn, khoái cảm xa lạ lại mãnh liệt lẻn vào đầu óc, luồng nhiệt toàn thân đều không ngừng tập trung xuống dưới……

"A…… ưm…… Đừng nữa…… Em chịu không nổi……"

Đứt quãng nói dứt lời cự tuyệt, tay lại ôm chặt lấy đầu Từ Phong, không cho hắn rời đi.

Đồ nói một đường làm một nẻo.

Từ Phong cười, tiếp tục dùng kỹ xảo lấy lòng Văn Bân đang trúc trắc, đầu lưỡi còn ý xấu liên tục liếm láp đỉnh bộ vị, dẫn theo thân thể Văn Bân đột nhiên run rẩy một trận, dùng hết sức lực đẩy Từ Phong ra, chất lỏng màu trắng ngà bắn tung toé ra, bởi vì vị trí lệch lạc, lộng Từ Phong đầy mặt.

Nhanh như vậy đã bắn ra sao……

Văn Bân đỏ bừng mặt, trộm ngó Từ Phong, mình không phải hiệu suất quá cao, hắn sẽ chê cười chứ?

Lại nhìn thấy trên mặt Từ Phong đều là thứ màu trắng ngà do mình bắn ra, Văn Bân khiếp sợ nuốt nuốt nước miếng, này…… Này…… Hình ảnh này thật sự quá…… Rung động……

Từ Phong chỉ thoáng kinh ngạc, không chút biểu hiện chán ghét nào, kéo khóe miệng khe khẽ cười.

"Nhanh quá à." Nói xong, nhéo nhéo cái mũi Văn Bân.

"Đó là em hiệu suất cao!" Văn Bân đương nhiên không thừa nhận sự thật bởi vì được hắn chạm vào mà cảm thấy hạnh phúc mãnh liệt. Hừ một tiếng nghiêng đầu đi, bắt gặp Từ Phong từ trong ngăn kéo đầu giường lấy ra cái khăn tay lau mặt, thuận tay cầm ra, còn có chiếc chai trong suốt nho nhỏ.

Văn Bân khiếp sợ: "Anh……đầu giường anh sao lại để mấy thứ đồ kiểu này……"

Từ Phong nhún nhún vai tỏ vẻ như không có việc gì: "Đương nhiên phải đặt ở nơi thuận tay có thể lấy được, hoặc là em muốn để anh ra ngoài mua bây giờ?"

Văn Bân ngậm miệng cắn cắn môi, "Tùy thời để dùng, có phải cùng người khác……"

"Văn Bân." Từ Phong nghiêm túc nhìn chăm chú vào cậu: "Em có thể ghen anh thật cao hứng, bất quá, em cần đối anh tín nhiệm nhiều hơn."

Kỳ thật cũng không phải hoài nghi hắn cả ngày cùng người khác làm loạn, thậm chí cảm thấy hiểu lầm hắn với Vu Tường chính mình cũng rất nhỏ mọn, Văn Bân nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói: "um, em tin tưởng anh nhưng mà……"

Được rồi, cần dùng hành động để chứng minh một chút.

Từ Phong đẩy ra dầu bơi trơn, tách chân Văn Bân ra, thấy cảnh đẹp mê người nơi đó…… Mang theo màu hồng nhạt, hậu huyệt chưa từng có kẻ nào chạm qua, đang ngượng ngùng co rụt, bờ mông tròn trịa run run đầy bất an, ngay cả hai chân cũng do sợ hãi mà trở nên cứng ngắc.

Ở bộ vị sắp sửa xâm lược thoa rất nhiều dầu bôi trơn, đầu ngón tay ướt át nhẫn bóng nhẹ nhàng tham nhập vùng cấm địa đó.

Một ngón tay cũng không có thống khổ quá lớn, nhưng mà dị vật xâm lấn không thoải mái làm cho Văn Bân bất an vặn vẹo phần eo, mặt càng thêm đỏ, cơ hồ muốn xuất huyết.

Tuy rằng lúc xem phim đã sớm biết, hai nam nhân trong lúc tính sự là phải dùng đến cái nơi đó, nhưng hiện tại lạc vào cảnh giới kỳ lạ, Văn Bân vẫn cảm thấy rất kỳ quặc, phi thường kỳ quặc.

Cái nơi đó, bị ngón tay của hắn sờ tới sờ lui, cảm giác sởn gai óc……

Sợ làm đau cậu, động tác Từ Phong phi thường ôn nhu, dùng ngón trỏ ở tràng bích bôi trơn thật lâu sau, mới tăng thêm ngón giữa, một bên cẩn thận quan sát phản ứng của Văn Bân.

"Đau thì nói cho anh biết." động tác ngón tay Từ Phong không hề dừng lại, tay kia thì nhẹ nhàng ôm sát cậu, hôn lên hai má Văn Bân, ở bên tai dịu dàng nói.

"ừ……" Văn Bân gật đầu, biểu tình trên mặt mặc dù có chút rối rắm, nhưng thật ra chưa tới mức thống khổ không chịu nổi.

Ngón tay thêm thành ba ngón, sắc mặt Văn Bân trong nháy mắt thành nhợt nhạt, nhưng vẫn cắn răng không nói đau, cố gắng hít sâu để thích ứng.

Nhìn Văn Bân như vậy, Từ Phong không khỏi một trận đau lòng, nhưng lần đầu tiên chung quy phải trải qua điều này, chỉ có thể kiên quyết để cậu tiếp nhận.

Động tác tận lực ôn nhu, ngón tay ở hậu huyệt khuếch trương thật lâu, cảm giác được nơi đó dần dần trở nên ướt át mềm mại, ngón tay khi rời khỏi tràng bích cũng sẽ tự động bao lại, huyệt khẩu hé ra hợp lại như đang mời gọi……

Từ Phong đem bộ vị sớm trướng đến phát đau để tại lối vào, hạ thấp mình cho cậu một nụ hôn ôn nhu, đồng thời dời đi lực chú ý của Văn Bân, hạ thân cũng kiên quyết đâm vào.

"A……" Hét thảm một tiếng, lại bị Từ Phong nuốt vào miệng.

"Ah…… Ah……" Văn Bân sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm lấy sau lưng Từ Phong cũng vô lực buông xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng run rẩy.

Lấy ngón tay khuếch trương vừa rồi so với cơn đau như xé rách thân thể hiện tại, đích thực là gặp sư phụ rồi.

"Văn Bân, hít sâu, thả lỏng."

Từ Phong bộ vị đang chôn trong cơ thể cậu bởi vì được bao phủ mềm mại, mà càng thêm gắng gượng vùng dậy, kiên nhẫn chịu đựng không hoạt động, sợ thương tổn cậu.

Văn Bân há to mồm ba liều mạng thở dồn dập.

“Đau……”

Từ Phong biết tính cách cậu quật cường, hiện tại hốc mắt đỏ hoe kêu đau, cơn đau quả thật đến mức tột đỉnh rồi.

Thế nhưng…… Đã không thể dừng được.

“Văn Bân, nhớ kỹ, anh yêu em.”

“Uhm……” Văn Bân nhắm mắt lại, lông mi khe khẽ run, ôm chặt người trên mình.

53. Chương 53: Hạnh Phúc Hy-péc-bôn

Nụ hôn dịu dàng qua đi, vật cứng chôn trong cơ thể rốt cuộc bắt đầu rục rịch chuyển động.

Mới đầu chỉ là những động tác nho nhỏ thăm dò, dần dần trở nên kịch liệt hơn, trừu động mãnh liệt trong cơ thể, nhiệt độ nóng bỏng như bàn ủi thực đáng sợ, sắp đem nơi kết hợp hoà tan mất rồi.

Mỗi một lần chuyển động đều như khuấy đảo tràng bích, đè ép từng bộ phận toàn thân.

Theo từng động tác kịch liệt của hắn, đau đớn tê dại như bị bánh xe nghiền qua, xé rách mỗi một dây thần kinh.

Văn Bân đau co rúm lại.

Đột nhiên, trong cơ thể một nơi mềm mại nào đó bị hắn mạnh mẽ húc vào một cái.

“A……” Văn Bân không ngăn được bật ra tiếng, niềm khoái cảm ngập tràn khiến cơ thể không kiềm được run rẩy dữ dội .

Cảm giác sung sướng vừa xa lạ lại mãnh liệt, kêu gào lẻn khắp toàn thân, ép đi cơn đau, như muốn cắn nuốt tất cả.

Văn Bân chỉ có thể mờ mịt ôm cái người vừa làm mình thống khổ lại sung sướng này.

“A…… Aha…… Anh chậm…… Chậm tí……”

Từ Phong dường như dồn hết tâm trí, lần lượt húc vào vị trí mẫn cảm đó, làm Văn Bân toàn thân từng đợt run rẩy, khoái cảm mãnh liệt càng thêm mãnh liệt, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang hưng phấn gào thét.

“A…… A…… Kêu anh chậm…… Chậm tí…… ư……”

Người kia căn bản chẳng thèm để ý tới thỉnh cầu của mình, âm rên rĩ vì động tác của hắn mà vỡ vụn, ngược lại như sự cám dỗ vừa cự tuyệt vừa nghênh đón.

Cơ thể trở nên thật kỳ quái, khẽ môi tràn ra những tiếng rên rĩ thẹn thùng, làm Văn Bân khiếp sợ rất nhiều mà lại có chút cam chịu ——”Dù sao đã bị anh ta ôm rồi ” “Cứ vậy đi” “mất mặt cũng đâu phải lần đầu”.

Vì thế, tiếng kêu càng thêm phóng túng lên.

“Thoải mái sao?” Từ Phong dịu dàng hỏi bên tai.

“Ừ…… A……”

Hai má đỏ bừng, đôi mắt kín sương mù, Văn Bân đang sa vào trong dục vọng, đầy mê người đến không thể thốt thành lời.

” Văn Bân ngốc…… Anh yêu em.”

Từ Phong một mặt hoạt động, một mặt nói vậy, tựa như muốn đem tất cả tình cảm dồn nén từ lâu trút hết ra, trừu động kịch liệt đâm vào vị trí mẫn cảm nọ.

Muốn cho đối phương một đêm vĩnh viễn không thể quên——

Nhiệt tình, điên cuồng, cũng không thiếu phần dịu dàng.

Chậm rãi, đau đớn nhè nhẹ trôi đi trong cơ thể, chiếm đoạt lấy, là từng đợt khoái cảm tràn ngập, dọc theo vĩ chuy lan đến toàn thân.

Càng về sau, Văn Bân cơ hồ mất lý trí, chỉ nhớ được siết hai tay ôm chặt lấy người kia, vùi đầu trong lòng hắn. Tiếng tim đập rõ ràng làm Văn Bân an tâm nhắm mắt lại. Do khoái cảm quá mãnh liệt, ngón tay ở sau lưng hắn đã cắt một vệt máu, Từ Phong nhận được kích thích nho nhỏ, động tác cũng càng thêm kịch liệt.

Thú tính nguyên thủy ở trong máu bắt đầu rục rịch, tâm ý liên kết hai người, ở trước mặt đối phương thể hiện khát vọng chân thật nhất sâu trong tâm ……

Thân thể bắt đầu đong đưa mê loạn, gra giường đã sớm bị cọ nhăn nhíu, chăn cũng không biết đi nơi nào……

Trong phòng hai thân thể trần trụi ôm nhau, bởi vì là đêm đầu, Văn Bân ngốc còn chủ động yêu cầu, Từ Phong đương nhiên sẽ không dễ dàng thỏa mãn như thế, làm nhiều lần, làm cho Văn Bân toàn thân bủn rủn, chẳng còn tí sức mặc hắn bài bố, đến cuối cùng, thậm chí tiếng kêu đã khàn khàn, trên lông mi đọng những giọt nước, hốc mắt đỏ hoe.

"Mẹ nó anh…… Có dừng hay không…… Anh……" Dùng hết khí lực toàn thân để "Gào lên", cũng bởi vì chủ nhân mệt mỏi quá xá nên chả có tí sức mạnh nào.

Gào xong thì nhắm mắt lại, ỉu xìu thiếp đi.

Từ Phong mỉm cười hôn cậu, đem Văn Bân đang ngủ mơ màng, bế vào phòng tắm, làm công tác rửa sạch.

Thừa dịp cậu không chú ý, hôn lên toàn thân lần nữa.

Rốt cuộc ăn sạch sẽ hết đậu hủ , nhưng mà…… So với dự liệu, nhanh hơn tí.

GiúpVăn Bân tắm rửa thơm tho, thay đổi chiếc gra giường mới, bế cậu lên giường.

Từ Phong lại không thấy buồn ngủ.

Bởi vì vừa vận động kịch liệt, thân thể quả thật hơi mệt chút, nhưng đầu óc vẫn còn rất minh mẫn như trước.

Đợi thật lâu, rốt cuộc chiếm được điều mình mong muốn, cảm giác hạnh phúc dâng trào trong ngực, làm người ta hưng phấn ngủ không được.

Uống một ly nước, tùy ý mặc độ áo ngủ đứng trước cửa sổ.

Đêm đã khuya, nơi này lại là vùng ngoại thành, ngoài cửa sổ đen tuyền một mảnh, có thể ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Quay đầu lại, gặp Văn Bân ngủ say sưa, Từ Phong khẽ cười, mở điện thoại di động, như dự kiến, trông thất một cuộc gọi nhở.

Ấn gọi lại.

"Chào dì, người tìm cháu?"

Bởi vì khác múi giờ, Trung Quốc đang là tám chín giờ tối, điện thoại là gọi tới mẹ Văn Bân.

"Văn Bân ở chỗ cháu chưa?."

"Dạ, cậu ấy rất an toàn, xin người yên tâm."

"Vậy là tốt rồi, cháu sau khi trở về thì tới chỗ dì một chuyến trước, dì có một món đồ cho cháu."

"Dạ được, dì cũng sớm nghỉ ngơi một chút, chú ý cơ thể, nếu thường xuyên mất ngủ thì đừng ngại nghe chút âm nhạc, khá hiệu quả."

"Ừ, cám ơn."

Từ Phong dừng đôi chút, đột nhiên hỏi: "Cha mẹ cháu có tìm người sao?"

"Mẹ cháu buổi chiều đã tới, nói với dì rất nhiều chuyện của cháu." mẹ Văn Bân dừng một chút, khe khẽ thở dài: "Từ Phong, chuyện cháu làm, đã đủ nhiều rồi. Văn Bân mặc dù hơi đần, đối với cháu cũng là một lòng, dì đã muốn nghĩ thông suốt, cháu không cần lo lắng dì sẽ quấy rầy nó."

"Vâng, cũng xin người yên tâm, cháu rất yêu cậu ấy."

Lúc sau cúp điện thoại, có chút bất đắc dĩ cong khóe miệng, mở ra tin nhắn ghi lại trong di động.

"Vung lưới bắt cá, bắt được, cá cứ muốn giãy giụa, cầm chặt vào, cậu chỉ cần nhẫn tâm lưới, sau đó đem nó mang về, nuôi cá trong vại. Lúc này buông tay, là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cậu mà không quyết tâm, là do cậu rất để ý nó, sợ nó đau."

Đó là lúc vừa tới Hà Lan, bản ghi tin nhắn trao đổi giữa mình và Hạ Phong.

"Tôi nói rồi, đợi nhiều năm như vậy, đã sớm không bỏ xuống được. Chỉ là cần thời gian suy nghĩ chu đáo, Văn Bân rốt cuộc ra sao, mới cự tuyệt thẳng thừng như thế."

"Vậy là tốt rồi, nếu cứ vậy mà buông tay, tôi thấy không đáng thay cho cậu."

"Cậu giúp tôi một điều."

"Điều gì?"

"Nghĩ cách để liên lạc với mẹ Văn Bân."

……

Ngày kế, Văn Bân ngủ thẳng giấc đến khi mặt trời lên cao, mới mơ mơ màng màng mở mắt.

Trước mắt là một khuôn ngực trắng bóng, dời tầm mắt lên trên, trông thấy Từ Phong đang bình thản tựa vào đầu giường.

Văn Bân phát hiện mình y chang con bạch tuộc nằm bò vào lòng hắn, nước miếng đều chảy lên ngực hắn, hắn thế mà không chút để ý, ngược lại còn dịu dàng ôm mình.

"Tỉnh?"

Văn Bân gật gật đầu, xoa xoa mắt muốn ngồi dậy, nơi đằng sau phát đau, Văn Bân nhe răng nhếch miệng một phen, lại nằm về.

Cái chỗ đó lành lạnh, hình như thoa dược……

Trong lòng không kiềm được cảm động, bất quá suy nghĩ lại, chỗ bị thương đó vốn là do hắn, hắn đến giải quyết tốt hậu quả cũng là phải.

Vì thế, cảm động cùng tức giận dần trung hoà, Văn Bân lại rúc vào trong chăn, tiếp tục ghé vào trong lòng hắn nhắm mắt lại, thấp giọng than thở nói: "Đói chết tui."

Xuống sân bay từ qua đến bây giờ, còn chưa ăn được miếng cơm, tối hôm qua còn làm vận động kịch liệt đó, cả bụng cứ xì xào than đói.

Từ Phong gật gật đầu, nói vọng ra ngoài cửa: "Tiểu Tường, cậu bưng cháo vào đi."

Cực thích cùng Văn Bân ôm nhau, cảm giác ấm áp nơi làn da tiếp xúc thân mật thiệt là thoải mái, Từ Phong cũng lười bước xuống giường, trực tiếp gọi tiểu Tường ngoài cửa mang vào.

Vu Tường vẻ mặt không tình nguyện bưng cháo vào, Văn Bân vừa thấy cậu, biểu tình trên mặt trong nháy mắt cứng ngắc.

Vu Tường trêu ghẹo: "Kaka, sắc mặt anh sao giống thấy quỷ vậy……" Bị Từ Phong lạnh lùng lườm một phát ngắt lời. Vu Tường cười: "Em chỉ là đang trần thuật lại sự thật thui." Nói xong liền đi tới ngồi xuống bên cạch Văn Bân, "Ê, tui hôm qua nói mông đau là thật, do tui bị chó của chị tui rượt cắn, ngã lăn quay trên cầu thang ấy."

“Ha ha…… Vậy à.” Văn Bân chê cười sờ sờ đầu.

“Tối hôm qua mấy giờ ngủ dị? Hai người các anh kéo dài ghê, ầm ĩ phá tui cả đêm.”

Văn Bân mặt đỏ bừng.

Vu Tường nhún nhún vai: “Tui chỉ đùa tí thôi mà, phòng này cách âm hiệu quả tốt lắm, anh sao lại thẹn thùng thế này hả.”

Văn Bân nói không nên lời.

“Được rồi, tui còn phải qua bên chị, mấy anh tiếp tục.” Nói xong liền cười ám muội, sau đó mới xoay người rời đi, lúc tới cửa lại quay đầu nói với Văn Bân: “Anh thẹn thùng như vậy, rất dễ bị Từ Phong ăn hiếp nha, ai……”

Mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh, làn da trắng nõn.

Vừa trông thấy ngoại hình của cậu ta, đều làm người ta muốn ôm vào lòng sờ sờ đầu, vừa nghe cậu ta nói chuyện, thật muốn đá văng cậu ta raThái Bình Dương.

Tiểu ác ma.

Văn Bân nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

Từ Phong bưng cháo qua đút Văn Bân, Văn Bân ngượng ngùng, theo trong tay hắn tiếp nhận: “Em tự mình làm.”

Từ Phong cười: “Để anh, em khẩn trương lại làm nghiêng bát.”

Chẳng cho chút mặt mũi nào…… Văn Bân lừ hắn một phát, thấy thìa đưa tới bên môi, đành phải ngoan ngoãn há mồm.

Nhìn cái miệng đo đỏ kia hé mở, le lưỡi ra ngoan ngoãn uống cháo, Từ Phong không khỏi thích thú trong lòng, lúc Văn Bân ngoan ngoãn thiệt đáng yêu quá à, nhưng mà sức bật của cậu ấy quá mạnh, tùy thời đều xù lông nhím lên.

Thật vất vả mới không khí ngọt ngào ấm áp như vậy, Từ Phong đương nhiên sẽ nắm chắc, động tác đút cháo thiệt là chậm, Văn Bân có đôi khi sẽ hé miệng chờ, thấy hắn chưa đưa qua, lại ảo não ngậm miệng lại, ngẩng đầu trừng mắt……

Hoạt động đút cháo lý thú kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, bát rốt cuộc thấy đáy.

Cầm bát để lại, ngồi lại trên giường đem Văn Bân ủ vào lòng, đột nhiên nghe thấy trước ngực truyền đến thanh âm rầu rĩ.

“Khi nào thì về nước?” Văn Bân hỏi.

“Chờ qua hôn lễ của chị anh.”

Văn Bân trầm mặc chốc lát: “Nga, em đây ngày mai về trước.”

“Nhanh vậy?”

“ừ, em muốn trở về tìm việc làm nà, công ty phỏng vấn ngay tại tuần này, anh nghĩ em rãnh rỗi giống anh vậy sao, hừ.”

Từ Phong xoay đầu lại, “Thật sự không muốn học?”

“ừ.”

Thật lâu sau, Từ Phong mới nhẹ giọng nói: “Nói như vậy, anh tôn trọng lựa chọn của em.”

Văn Bân gật gật đầu, “Sau khi anh về nước, có thể tìm việc ở bản địa hông. Em…… Không xa anh.” Nói xong liền sờ sờ cái ót, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

Từ Phong khẽ vuốt tóc bên tai Văn Bân: “Đương nhiên.”

Văn Bân nhếch miệng cười: "Vậy là tốt rồi!"

Hai người ôm nhau nằm một bận, không thèm để ý sắc trời bên ngoài.

Thật lâu sau, Từ Phong đột nhiên nói: "Anh có lời muốn nói cho em."

"hử?"

"Cùng với cho em biết sau lại suy nghĩ lung tung, không bằng anh chủ động nói cho em."

Văn Bân cảm thấy sự tình có lẽ rất nghiêm trọng, vì thế vểnh tai chăm chú nghe: "Ừ, anh nói."

Từ Phong nhẹ giọng nói: "Trong lúc anh ở Hà Lan, vẫn hay liên lạc với mẹ em."

"A?"

"Nói với mẹ em rằng em thích anh, anh với dì đã điện thoại vô số lần, mới đầu dì còn hơi phản đối, anh nói với dì sự quyết tâm anh thích em, dì mới chậm rãi thỏa hiệp." Từ Phong nhìn chăm chú Văn Bân: "Anh nói điều này không phải đang tranh công trước mặt em, thầm nghĩ để em hiểu được, bất luận khó khăn gì, anh đều đứng cạnh em."

"Anh, mãi, không buông tay em."

–

Thì ra là thế.

Trách sao mẹ đồng ý dễ vậy, lại còn biểu hiện bình tĩnh như thế, nguyên lai là có người tiêm phòng trước.

Chính mình mang theo thấp thỏm trong lòng, cầm trang bị tốt nhất đi đánh boss đáng sợ nhất trong tưởng tượng, không nghĩ tới cứ một đao chém xuống boss đã thua, chẳng phải mình lợi hại gì, cũng không phải mẹ hay mềm yếu, mà là, ngay phía trước mình, lớp vỏ cứng cáp nhất, đã có người hỗ trợ cậy mở……

Cho nên mình qua được dễ dàng như thế.

Nỗi đau khó chịu nhất do bị trưởng bối cự tuyệt, đã được Từ Phong chống đỡ trước.

Có thể tưởng tượng, nghe thấy cái tin này, mẹ buồn bã và thống khổ bao nhiêu;

Cũng có thể đủ tưởng tượng, thuở đầu bị mẹ cự tuyệt, Từ Phong buồn bã và thống khổ bao nhiêu.

Mà bọn họ cũng rất ăn ý gạt mình, đem tất cả âm thầm chấp nhận, mẹ ở trước mặt mình không có biểu hiện ra chỗ nào khác thường, Từ Phong cũng chẳng liên lạc với mình, bọn họ chỉ là đang không ngừng đàm phán, chậm rãi hợp lại.

Cuối cùng mẹ cũng thông cảm, lý giải ; Từ Phong an tâm, yên lòng.

Sau đó, hai người liền chờ mình chủ động nói thành lời.

Văn Bân hung hăng ôm lấy Từ Phong, do động tác quá lỗ mãng, cằm đụng vào ngực hắn, có chút đau, nhưng không đau đớn bằng trong lòng.

Siết chặt cái ôm hơn, vùi đầu trước ngực hắn.

"Thực xin lỗi……"

Ngay lúc hắn đang nỗ lực cho đoạn tình cảm này, ngay lúc hắn đang nghĩ cách trao đổi đàm phán với mẹ, mình còn ở đó ngu ngốc hoài nghi hắn thích người khác, sẽ rời xa mình.

Một mình bốn bề rối rắm khổ sở, cự tuyệt chưa từng tin tưởng hắn.

Kỳ thật là rất không tự tin.

Tổng cảm thấy hắn xứng đáng tốt hơn, mãi không rõ hắn tại sao lại một tên toàn thân đầy khuyết điểm……

Cho nên, lúc Hạ Phong nói hắn và Vu Tường có thể đang quen nhau, mới dễ dàng tin.

Thời điểm cố lấy dũng khí thẳng thắn với mẹ, lại vì trông mẹ mệt mỏi mà đánh trống rút lui.

Nếu không phải mẹ cố ý nói mấy lời như " con càng gắng gượng mẹ càng hỏi han con" vân vân, bức bách mình nói ra, có lẽ mình sẽ lại quay cuồng trong rối rắm.

Như vậy xem ra, mẹ khi đó đã sớm biết, cho nên mới cố ý bức mình nói ra, để trút bỏ tảng đá trong lòng.

Cho nên, khi bà nhận được cú điện thoại, mới có thể không nói một tiếng, để mình lơ mơ trút lòng với cái điện thoại……

Hết thảy điều này có lẽ đều là Từ Phong đang âm thầm thao túng, nghĩ vậy, chính mình vào sever Thiên Long kia, gặp được"Túy Thanh Phong", gặp được"Thần Hỏa", cũng không thể là trùng hợp.

Là hắn mua được Lưu Ba, để Lưu Ba dẫn mình vào trong game sao?

Tuy rằng biết hắn ở sau lưng mình động chân động tay, nhưng Văn Bân căn bản chẳng có cách nào đi trách cứ hắn.

Ngược lại, thấy cảm động dạt dào.

Trên thế giới này, có hai người yêu mình nhất, mình chỉ có thể yêu càng nhiều để đáp lại……

Chủ động ôm chặt hắn, chủ động hôn hắn, nụ hôn vừa trúc trắc lại cứng nhắc, có rất nhiều lời nhưng lại không có cách nào nói nên lời, chỉ muốn anh cũng cảm nhận được tâm tình của em.

Không còn là một mình anh yên lặng chờ đợi nữa, cũng sẽ không để cho mình anh chịu đừng điều gì nữa.

Từ giờ bắt đầu, em sẽ đứng bên anh.

Sẽ học yêu anh, quý trọng anh —— không bao giờ… buông tay ra.

"Từ Phong, thật sự…… Cám ơn anh."

Cám ơn anh vẫn không tay em, cám ơn anh vào lúc em tới muộn vẫn chờ đợi em, cám ơn anh ở sau lưng em dọn sạch chướng ngại, làm nhiều như vậy.

"Đồ ngốc." Từ Phong chỉ khẽ cười cười, "Anh cũng là do ích kỷ muốn bên em, mới làm nhiều như vậy á." Nói xong, lại ôn nhu sờ sờ đầu Văn Bân.

Lúc sau bình tĩnh lại, bầu không khí nhồn nhột làm người ta nóng bừng toàn thân, mặt càng đỏ ửng, Văn Bân nghiêng đầu đi, đột nhiên thấy cái thùng đặt nơi góc phòng, "Đệt, thiếu chút nữa quên mất, em mang theo qua cho anh." Nói xong rồi bước xuống, mới vừa đứng dậy, lại đỏ mặt ngả trở về, "Anh…… Anh đi kéo thùng qua đây."

Từ Phong cười gật gật đầu, đem thùng xách qua, mở ra trước mặt Văn Bân.

Đủ mọi thứ đồ, Từ Phong lấy ra từng món một.

Âu phục? Cà- vạt?

Người này rốt cuộc hiểu hay không nha, tặng người ta quần áo, là ý muốn tự tay cởi ra……

Bất đắc dĩ cong cong khóe miệng, lại thấy một hộp chocolate, mẫu hộp đóng gói quả thực kinh hãi.

Còn có một hộp đĩa CD, "Đây là cái gì?"

Văn Bân sờ sờ cái ót: "Hạ Phong đưa cho anh."

Từ Phong nhíu mày, "Cậu ta cho chắc là GV rồi, em muốn không? Tặng em đó."

Văn Bân mặt đỏ lên: "Không không không, anh giữ lại mà xem đi." Nói xong lại cảm thấy lời này mờ ám quá, vì thế nhanh trí: "Cho tiểu Tường xem đi."

Từ Phong im lặng đặt hộp qua một bên, sau đó lại thấy một cái túi nhỏ.

"Quần lót? Này em cũng tặng à."

Văn Bân vội vàng xua tay: "Không không, đây là em thay……"

"Cám ơn." Từ Phong cười cười, đứng dậy hôn lên trán Văn Bân, "Mỗi một quà tặng anh đều thích."

Xoay người, từ trong ngăn kéo lấy ra hộp lớn, "Có qua có lại, đây là anh tặng em."

Văn Bân lấy sang nhìn, Kiếm Tiên, Hiên Viên Kiếm, đĩa CD trò chơi toàn hệ liệt!

Văn Bân phấn khích ôm vào lòng chả muốn rời tay, lại đột nhiên nghe thấy thanh âm Từ Phong vang trên đỉnh đầu: "Sau này phải làm việc, không được như con nít suốt ngày chơi game, anh sẽ trông em."

Thiệt đả kích……

"Phải chú ý nghỉ ngơi." Thanh âm lại ôn nhu xuống, Văn Bân chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Nghỉ ngơi một ngày, được Từ Phong tươi cười chăm sóc, vào buổi chiều, Từ Phong đi ra ngoài mua đồ ăn, Văn Bân nhàm chán liền tám dóc với Vu Tường đã trở về.

"Anh họ tui hồi nhỏ đần siêu cấp, mỗi lần oánh nhau với Hạ Phong đều lưỡng bại câu thương, hai người đều biến thành đầu heo."

"Ha ha, phải không? Bọn họ thật đúng là bạn bè gặp nhau ngủm một mạng mà."

"Còn có nha, hồi còn tiểu học, giáo viên chủ nhiệm đỏm dáng hỏi mọi người ' Mấy học sinh thích cô chứ ', Anh nói ' không thích ', bị giáo viên phạt đứng."

"Ha ha, anh ấy đúng là thẳng thắn quá xá, còn có gì?"

"Ờ, còn có, thời đại học có người thổ lộ với ảnh, ảnh nói ' tôi có thích một người, người đó ngu ngốc, cho nên bản thân tôi cũng ngu ngốc, mời bạn tránh xa tôi, miễn cho bị lây bệnh ', ha ha ha, cười chết tui."

Hai người cứ thể nói chuyện xấu của Từ Phong, hàn huyên hồi lâu, Văn Bân đã muốn cười gục xuống.

Vu Tường đột nhiên hỏi: "Tui nghe ảnh nói, Hạ Phong nói tui bị ung thư?"

Văn Bân co rút khóe miệng, cười mỉa nói: "Anh ta nói vào lúc cậu câu dẫn anh ta thì nói mình bị bệnh bạch cầu, hiện tại lại bị ung thư……"

Vu Tường khẽ nở nụ cười, Văn Bân đột nhiên cảm thấy nụ cười đó…… Làm người ta ớn lạnh cả sống lưng.

"Được rồi, tui về nước sẽ giúp cậu ân cần thăm hỏi anh ta một tí."

Thời gian lưu lại Paris rất vội vàng, đêm đầu bị hắn ôm điên cùng, kết quả thành đau nhức hông, đừng nói du lịch, ngay cả bước xuống giường còn cảm thấy bủn rủn.

Hai ngày sau, Văn Bân đáp máy bay về nước.

–

Trong game, hai sever đã được xác nhập, cuộc chiến PK giữa Hạ Phong và Thần Hỏa chính thức mở màn, nguyên nhân việc Hạ Phong chân trời góc biển đuổi giết Thần Hỏa, vẫn như trước là bị anh ta giả nhân yêu lừa gạt tình cảm mình.

Có một lần, Thần Hỏa bị giết núp trong thành chẳng dám ra ngoài, lúc Văn Bân đi ngang qua thì vừa lúc nhìn thấy Thần Hỏa đáng thương ngồi trên đường cái thở dài, vì thế phi thường bất đắc dĩ gửi tin nhắn cho Hạ Phong, hỏi: "Anh đã cưới anh ta bao nhiêu lần rồi, mỗi lần đều bị lừa, chỉ có thể nói anh có mắt không tròng, đáng đời nhỉ? Mà sao lại đem cơn tức đổ vào đầu anh ta?"

Hạ Phong cười: "Con nít không hiểu đâu, cái này gọi là tình thú."

Văn Bân trở mình xem thường, tự lo cho mình chạy đi thăng cấp với tiểu Ly.

Hệ thống nêu thông báo: hảo hữu Túy Thanh Phong của ngài login.

Văn Bân nhẫn nhịn, lại gửi tin nhắn qua hỏi: "Tui bảo này, Từ Phong không phải sắp trở về sao? Sao vẫn chưa trở lại."

Bên kia hồi âm đáp: "Mới xa vài ngày, cậu đã nhớ cậu ta?"

"Đúng vậy đúng vậy, tui nhớ anh ta chết mất, nhớ đến đầu tui sắp bùng nổ rồi."

Bên kia trầm mặc thật lâu, mới gửi qua khuôn mặt mỉm cười: “Anh là Từ Phong.”

Văn Bân trong nháy mắt mặt đỏ lên.

“Anh ngày mai trở về, em muốn tới sân bay đón anh chứ ?”

“Em mới không đi.”

“Ha ha, anh buổi chiều ba giờ đến.”

“Đã nói không đi……”

“Sân bay Bắc Sơn.”

“Anh muốn mặt mũi chứ? Em đã nói không đi……”

“Nếu không đến đón anh, anh sẽ rất thất vọng, anh cũng rất muốn gặp em.”

“Được rồi được rồi, đón thì đón!”

Kết quả, vẫn là hưng phấn chạy tới sân bay đón Từ Phong, mặc sạch sẽ, tóc cũng chải gọn gàng, tinh thần đầy phấn chấn.

Do thời tiết, máy bay trễ nửa tiếng, ở nơi người thân đón máy bay mà bắt đầu oán giận.

Văn Bân nhàm chán, quay đầu thì thấy một đôi vợ chồng bên cạnh đang xem đồng hồ, liền mỉm cười hỏi: “Dì cũng tới đón người ạ?”

“Ừ.” Người phụ nữ trái lại rất dễ nói chuyện, cách ăn mặc trẻ trung, rất phong cách, lúc này mang theo nụ cười, “Cháu sao? Đón bạn à?”

Văn Bân sờ sờ đầu, “Cháu tới đón người yêu, hì hì.”

Trên mặt thoáng chút thẹn thùng, ngữ khí lại có điểm đắc ý dào dạt.

Người phụ nữ nở nụ cười: “Tình cảm mấy cháu chắc rất tốt.”

Văn Bân vuốt vuốt mũi: “Đó là, vốn không nghĩ đón người ấy, nhưng người ấy nói nếu cháu không đến đón, người ấy sẽ buồn, hắc hắc.”

Trong loa truyền đột nhiên phát thông báo máy bay đến, Văn Bân vân vê mồ hôi trong lòng bàn tay, mắt nhìn chằm chằm lối ra.

Cửa mở, một đoàn hàng khách kéo vali đi ra, Văn Bân liếc mắt một cái liền thấy được Từ Phong trong đám người, áo sơmi phanh ngực đến cúc áo thứ ba, lộ ra vòm ngực khiêu gợi đầy câu dẫn, trên cổ khoác Mp3, đeo nút tai nghe nhạc, tuy rằng không mang kính râm, nhưng cứ trông như ngôi sao vậy, ngoại hình cao ráo đẹp trai thiệt đúng là mê chết người.

Văn Bân hắc hắc cười, Từ Phong nhìn thấy Văn Bân cũng mỉm cười, tháo nút tai nghe, hướng bên này đi tới.

Kết quả sau khi hắn tới trước mặt thì dừng lại, bởi vì có ba người đồng thời mở rộng cánh tay muốn ôm hắn.

Từ Phong cười: ” Ôm người nào trước?”

Người phụ nữ khẽ mỉm cười chỉ chỉ Văn Bân đang đứng ngốc bên cạnh.

Từ Phong gật gật đầu, mạnh mẽ ôm lấy Văn Bân, sau đó mới mỗi tay một người ôm đôi vợ chồng nọ: “Ba mẹ.”

Văn Bân xấu hổ đến đỏ hết cả cổ, đáng chết, căn bản hông biết hai người này là ba mẹ hắn, mới vừa rồi còn kiêu ngạo nói “Tới đón người yêu, tình cảm rất tốt nha, vốn không nghĩ đón, là người ấy nói không đến đón sẽ buồn……”

Ô hô thương thay, trong thiên hạ có tên nào mất mặt hơn Văn Bân ta?

Đoàn người đến tiệm gần đấy uống trà, càng đáng sợ chính là, mẹ Văn Bân cũng tới.

Cái tư thái này là tuyên bố ba mẹ hai bên gặp mặt à.

Thấy Từ Phong trông rất bình tĩnh, Văn Bân thầm nghĩ nhất định là hắn an bài, kết quả Từ Phong lại nhẹ giọng nói ở bên tai: "Anh cũng không biết, chắc là mẹ anh hẹn với mẹ em, bà sợ vịt nấu chín bay mất, cho nên dứt khoát chính thức gặp mặt để khẳng định chút thôi." Nghe ngữ khí của hắn, hình như cũng có chút bất đắc dĩ.

Ba mẹ Từ Phong là giáo viên, mẹ Văn Bân cũng là giáo viên, ba vị ba mẹ đều rất lịch sự và nghiêm túc, bất quá trông bọn họ giống như đã sớm quen nhau, nói chuyện tuyệt không câu nệ.

Đàm luận một đống về công việc này, nhà ở này, cuộc sống về sau rồi đủ loại vấn đề linh tinh lang tang.

Văn Bân mặt trướng đỏ bừng, rầu rĩ cúi thấp đầu, uống vội chén trà.

Từ Phong cũng không nói lời nào, nghiêm túc nghe bọn họ giảng.

Sau khi xong, Từ Phong theo sự phân phó của cha mẹ, đưa hai mẹ con Văn Bân về nhà.

Trên xe, Văn Bân rốt cuộc thở phào.

Cha mẹ Từ Phong nhìn qua đối với mình ấn tượng cũng không tệ lắm, bọn họ căn bản không biết mình quen chửi bậy, hì hì.

Mẹ hắn trước khi đi còn bảo "Văn Bân thật sự một trẻ ngoan mà, chẳng giống thằng Từ Phong nhà tôi, tính cách ác liệt lại không nghe lời" đủ loại cảm thán.

Văn Bân cười đắc ý, bị mẹ lạnh lùng quét nhìn: "Con cười khúc khích cái gì."

Văn Bân sờ sờ đầu, không cười nữa, mà Từ Phong đang lái xe thì lại khẽ cười tủm tỉm.

Về đến nhà rồi, mẹ lại tự mình xuống bếp, Từ Phong cũng đi theo, hai người ở trong nhà bếp một người thì rửa rau một người thì xào rau, phối hợp ăn ý, Văn Bân đứng ở cửa cười ngây ngô một trận, mặc dù là con trai, cảm giác dắt về nhà kỳ thực cũng không tệ.

Ba người vây quanh bàn ăn dùng bữa, Văn Bân thấy Từ Phong đối diện với mẹ ở bên cạnh cứ gắng sức gắp thức ăn cho mình, có chút ngượng ngùng, bất quá đồ ăn hôm nay thơm ngon cực kì, bất chấp căng xoè cái bùng, ăn sạch hết thức ăn.

"Văn Bân."

Nghe thấy tiếng gọi của mẹ, Văn Bân lập tức ưỡn thẳng lưng.

"Con đi rửa chén."

"Nga……"

Thấy mẹ dẫn Từ Phong vào thư phòng, tựa hồ có việc muốn trò chuyện, Văn Bân liền ngoan ngoãn bê chén đĩa đi rửa.

Trong thư phòng, Từ Phong và mẹ Văn Bân ngồi đối mặt nhau.

Mẹ Văn Bân điềm tĩnh nói: "Dì có món đồ này muốn giao cho cháu."

Từ Phong kỳ thật vẫn nghi hoặc, vào đêm ở Paris đó, dì gọi điện thoại nói có thứ gì đấy muốn giao cho mình, rốt cuộc là cái gì nhỉ?

Thấy dì đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra một băng cát xét, bỏ vào trong máy ghi âm bên cạnh.

Theo chuyển động của băng cát xét, thanh âm quen thuộc tuôn chảy ra, vọng lại trong không gian yên tĩnh.

"Em bây giờ chẳng khoẻ chút nào……"

"Em rất nhớ anh…… Rất nhớ anh……"

” Em ngu ngốc, sau khi đem anh đuổi đi vẫn luôn hối hận, chỉ là em không có cách nào mà, anh biết không, lúc em…… Đuổi anh đi, chính mình cũng rất khó chịu……”

” Chính là, em thật sự thích anh, thực thích……”

“Nếu có kiếp sau, em nhất định phải đầu thai đến một gia đình thực hạnh phúc, ngoan ngoãn hiếu thuận ba ba em, nghe lời mẹ em nói, sau đó, luôn bên cạnh anh.”

“Thật sự rất xin lỗi……”

Đó là thanh âm của Văn Bân, bởi vì phát sốt mà giọng khàn khàn, mang theo chút nghẹn ngào rất nhỏ.

Ghi âm đằng sau tuy rằng mơ hồ, nhưng giọng nói ấy tựa như chiếc búa, đập từng phát vào lòng Từ Phong.

Luôn là người sống dồn nén tình cảm, trong phút chốc, hốc mắt cũng nóng lên, cúi đầu, siết chặt nắm tay.

Văn Bân ngốc…… Đồ ngốc làm cho người ta đau lòng, cứ đem thống khổ chôn chặt trong lòng, đồ ngốc cứ tỏ vẻ như rộng rãi mà suốt ngày cười hì hì……

“Dì giao nó cho cháu, thầm nghĩ cho cháu biết, nó yêu cháu hơn cả trong tưởng tượng, chỉ là không biểu lộ ra. Người mẹ dì đây không thể cho nó, cần cháu bù thêm.” Nói xong, vỗ nhè nhẹ vai Từ Phong, “Dì đối với cháu rất yên tâm, Từ Phong.”

Dì giao cho mình, không chỉ là một băng cát xét, mà là…… Đứa con thuần khiết nhất, chân thành nhất, cũng cất giấu tình ý sâu nhất của dì.

Lúc sau mẹ Văn Bân rời khỏi thư phòng, Từ Phong lại ấn nút quay lại, nghe lại đoạn ghi âm ấy.

Khi mình không ở bên, thanh âm Văn Bân thống khổ như vậy…… Nỗi đau khiến người nghe xong, trái tim đều co rúc lại.

—— Sự tổn thương ấy so với mình còn muốn thống khổ kịch liệt một vạn lần.

Người mình yêu nhất, cái tên ngốc làm người ta đau lòng đó, ở tại nơi mình không nhìn thấy, lại có thể buồn bã như thế sao?

Còn có thể buông tay cậu nữa ư? Còn dám thương tổn cậu nữa ư?

Chờ tới khi Văn Bân cuối cùng cũng rửa xong chén đĩa, thấy Từ Phong đang ngồi trên ghế sa lon, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Cười tủm tỉm thong thả bước sang, vỗ vỗ vai hắn, “Này…… Anh còn mặt dày mày dạn nán lại nhà em làm gì? Nên về đi.”

Từ Phong lại vươn tay ôm chặt lấy Văn Bân!

Văn Bân sửng sốt, ngây ra hồi lâu, mới sờ sờ đầu Từ Phong: “Được rồi, não anh teo rồi à, sao lại theo em làm nũng thế này?”

Còn chưa nói dứt, đã bị Từ Phong đột nhiên hôn.

Nụ hôn ôn nhu làm người ta mềm lòng, môi lưỡi giao nhau, gắn bó khắng khít, cùng với tiếng chậc chậc thâm mật, làm cho nụ hôn càng thêm ngọt ngào.

Bầu không khí vô cùng nồng nhiệt, rốt cuộc, cũng có cảm giác gia đình ấm cúng.

Văn Bân Từ nhỏ đã mất đi cha, vẫn cảm thấy trong cuộc đời mình có một nơi nào đó không trọn vẹn, thấp thỏm, hoang mang, hiện tại đều được một người xoa nhẹ.

Người thân kính yêu nhất cũng đã chấp nhận rồi, các bằng hữu trân quý nhất đều chúc phúc, hai người đều thật lòng yêu nhau —— còn có gì hạnh phúc hơn nhỉ?

Lúc sau, để chứng minh tâm ý mà hôn càng thêm cuồng nhiệt, nhận được Văn Bân trúc trắc nhưng nghiêm túc đáp lại.

"Đồ ngốc." Từ Phong mỉm cười vò rối tóc Văn Bân, rồi dán lên môi cậu nhẹ giọng nói: "Anh yêu em, em, nhất định phải, khắc sâu nhớ kỹ."

Không bao giờ… để cho em cơ hội một mình đau khổ, một mình rối rắm, một mình trốn ở góc phòng cười trong nước mắt nữa.

Bởi vì, anh sẽ luôn bên cạnh em.

Vĩnh viễn không buông tay.

54. Chương 54: Nhạc Viêm

Văn Bân mặc một thân tây trang nghiêm chỉnh chạy tới F đại gặp gỡ Chung Ly.

Do phỏng vấn được thông qua, Văn Bân có vẻ cực hưng phấn, chạy cả đường, vã mồ hôi như mưa, bấy giờ trên mặt đỏ bừng, như con cua hung chín, chân còn vung vẩy chưa đứt, đáng tiếc ngay cả quạt nhân tạo cũng chả có chút tác dúng, phơi mình dưới cơn nắng hầm hầm đến toàn thân ướt đẫm.

Tiểu Ly không chơi Ngoạ Long nữa, nói là phải chuẩn bị cuộc thi năm sau, Thần Hỏa cũng muốn rời khỏi trò chơi.

Hiện tại, sôi nổi trong game lại biến thành mình và song điên (*) rồi, thiệt là nghiệt duyên a nghiệt duyên. (* ở chổ này là chữ Phong: -[fēng] nghĩa là điên, bệnh điên, mà chữ Phong trong tên hai bạn Hạ và Từ là [fēng] – cây phong. Đây là kiểu chơi chữ để chỉ song Phong Hạ, Từ ấy mà ^^)

Một bên nghĩ ngợi vớ vẩn, một bên ở trước toà nhà văn phòng chờ tiểu Ly, đợi hồi lâu, cậu ta mới thong thả từ từ qua tới.

Văn Bân nói lời kinh ngạc: "Tiểu Ly này, tầng lầu trường mày thiệt mẹ nó có cá tính, trông cứ như bí đỏ bị móc ruột vậy."

Họ Chung Ly quay đầu lại ngó toà cao tầng kia, cười nói: " đúng nha, phần ở giữa bị khoét là cửa vào, sau khi đi vào lại phân bốn khu đông tây nam bắc, sắp xếp toả tròn. Tao phỏng chừng là đầu tên thiết kế sư rất phát tán, cái ký túc xá mới kiến thành ra bộ dáng quỷ quái này."

Văn Bân gật đầu đồng tình.

Chung Ly đột nhiên thần bí nói: "Thầy Hạ ở văn phòng số 703 phía đông, tao từng tới rồi."

Văn Bân cười mỉa nói: "Mày nói với tao cái này làm gì……"

"Ai? Ổng không phải đối với mày có ân sao, tao còn tưởng mày tới báo ân." Chỉ chỉ đĩa CD trong tay Văn Bân……

Nói tới đĩa CD, Văn Bân liền nổi giận trong bụng.

Hạ Phong đưa cho Từ Phong đĩa CD, Văn Bân vốn tưởng GV, thừa dịp lúc Từ Phong không ở nhà lén lút đỏ mặt bỏ vào trong ổ đĩa máy tính, vốn định nhân cơ hội bổ sung chút kiến thức chuyên môn, kết quả, chạy tự động ra một câu: "Kỉ lạc kỉ lạc kỉ lạc, chúng tớ yêu bạn, lạc kỉ lạc kỉ lạc kỉ, thông minh lanh lợi, nhóc thông minh cơ trí không ai bằng, nhóc thông minh dù gió to mưa lớn cũng hông sợ, tinh nghịch bướng bỉnh tinh nghịch bướng bỉnh……"

——(Nhất Hưu thông minh) ca khúc chủ đề. (*)

(*): Nhất Hưu hòa thượng khi còn nhỏ 10 tuổi là một chú tiểu rất thông minh, trí huệ, lanh lợi, lại vừa có lòng từ bi nhân hậu. Nhất Hưu thường dùng phương pháp "Đối Trị Đáp" hay còn gọi là "Gậy Ông Đập Lưng Ông". Tức là khi người ta hỏi Nhất Hưu điều gì không thể nào làm được (impossible), thì Nhất Hưu cũng áp dụng từ câu hỏi không thể nào làm được của họ mà hỏi lại họ điều không thể làm được.

Văn Bân muốn bùng nổ ngay tại chỗ, hốc mắt cùng cái lỗ tai thiếu chút nữa cùng nhau rụng.

Tên khốn Hạ Phong là đang cố ý cười nhạo mình đần đi! Anh ta cố ý trêu cợt mình đi!

Lần đầu làm cậu hiểu lầm Phong không nói, lần thứ hai lại làm cậu lén lút xem cái phim hoạt hình quái quỷ này……

Lại còn Nhất Hưu thông minh? Anh chê tui dốt nát, mới để cái phim hoạt hình này chọc tui hử?

Văn Bân nghiến răng nghiến lợi quăng cái đĩa CD vào thùng rác, bỗng dưng, muốn tặng lại cho anh ta một phần đáp lễ……

Vì thế Văn Bân đồng thời đến gặp tiểu Ly còn thuận tiện cầm đĩa CD đến"Cảm ơn".

Vào giờ nghỉ trưa, Văn Bân vẻ mặt đằng đằng sát khí ngồi thang máy tới văn phòng 703 phía đông, vừa định gõ cửa, lại bị cuộc đối thoại bên trong doạ sợ.

"Nơi này là văn phòng, bộ não bé nhỏ của cậu có thể khống chế hành vi của cậu một chút chứ." Giọng nói thản nhiên của Hạ Phong.

"Nga ~ cậu cũng biết nơi này là văn phòng à…… lúc cùng gã ta làm loại chuyện này, sao lại chẳng bận tâm ?"

Nghe ngữ khí chua chua kia, đây thiệt là gian tình trắng trợn mà! Văn Bân cười hề hề, lặng lẽ lén tới bên khe cửa sổ dòm vào trỏng —— chỉ thấy một người nam nhân gương mặt thanh tú đang lấy tư thế ám muội ngồi trên tay vịn ghế dựa của Hạ Phong, ngón tay trỏ thon dài bên phải thì đẩy gọng kính, còn tay trái thì khoát lên vai Hạ Phong, lúc nói chuyện, kề sát bên tai anh ta, nhẹ nhàng hà hơi, tư thế trông mê người đến xịt máu…….

Hạ Phong trái lại chẳng gợn tí kinh động, tự mải mê xem tạp chí.

Người nam nhân nọ tiếp tục nói: "Cậu từng học tâm lý học, bản năng là phần nguyên thuỷ nhất trong nhân cách, đại biểu bản năng kích thích của sinh vật loài người, thỉnh thoảng phóng túng một tí cũng không xấu, cậu tình tôi nguyện, nơi này lại chẳng có ai, làm bộ nghiêm trang gì chứ." Nói xong, cười khẽ dời ngón tay lần xuống, "Tôi muốn nghỉ trưa, cậu giúp tôi nha……"

Ngón tay xấu xa, bị Hạ Phong cười tủm tỉm túm được.

"Nhạc Viêm, người và cầm thú kì thật khác nhau rất lớn, tôi tuy rằng gần rất sát cầm thú, nhưng vẫn thuộc về loài sinh vật linh trưởng đấy."

Nhạc Viêm cứng đơ chốc lát, nhếch nhếch khóe miệng, sáp qua cắn nhẹ vành tai của Hạ Phong: "Cự tuyệt tôi, không sợ tôi tức giận?"

Hạ Phong vẫn tươi cười như trước: "So với vẻ giả tạo hiện giờ của cậu, tôi càng thích dáng vẻ chân thật lúc tức giận hơn, cậu mau tức giận đi, để tôi xem nào?"

Nói xong, nhìn thẳng vào đối phương, trong ánh mắt sâu thẳm lại lộ ra vài phần hứng thú.

Nhạc Viêm đột nhiên không nói.

Thật lâu sau, mới khe khẽ cười, ngón tay sờ sờ sợi tóc Hạ Phong, thuận tiện giúp anh ta chỉnh lại góc cổ áo, nói dịu dàng:

"Hạ Phong, tôi đề nghị cậu về nhà soi gương đi hen, trông đỉnh đầu có mấy rễ cây này, nói không chừng, nhổ ra củ tỏi, cắm ngay trên đầu." Nói xong liền xuống ghế, có chút khinh thường khoát tay áo, xoay người hướng ra ngoài cửa, đi tới cửa lại quay đầu lại mỉm cười bảo: "Nhớ tưới chút nước, để tỏi hấp thu chất dinh dưỡng phát triển khoẻ mạnh, đừng đã chết rũ xuống cái mặt anh tuấn của cậu. Bày đặt —— cũng muốn làm ra vẻ. Đúng chớ."

Thanh âm chợt lạnh xuống, lạnh cóng thấu xương.

Văn Bân sợ tới mức rúc vào góc tường, chờ Nhạc Viêm sầm cửa đi rồi, thật lâu sau, mới thở phào, cười hì hì chạy tới gõ cửa.

Bên trong truyền đến thanh âm ôn hòa lịch sự: "Mời vào."

Kỳ thật, thời điểm Hạ Phong người nọ đứng đắn lên, trông rất nhã nhặn lịch sự mang chút khí chất người tri thức, bất quá Văn Bân biết rõ anh ta xấu xa, đương nhiên sẽ không bị vỏ bọc này của anh ta mê hoặc, cho dù giờ phút này Hạ Phong tươi cười ôn nhu đến buồn nôn, Văn Bân vẫn chẳng hề động tĩnh như trước, đặt mông ngồi ở đối diện anh ta, cũng hướng anh ta cười xán lạn.

"Nguyên lai là cậu à, Từ Phong không thỏa mãn cậu sao, cậu chạy tới chỗ này của tôi, không sợ cậu ta ghen?" khóe miệng Hạ Phong mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Biết miệng anh chẳng phun ra nổi lời hay mà, Văn Bân nén giận, đưa đĩa CD sang.

"Cám ơn quà anh đưa, tui xem xong rồi, quà đáp lại."

"Nga?" Hạ Phong nhíu mày, ý vị thâm trường cười: "Không tồi, rất hiểu chuyện, còn biết đáp lễ a."

Nhận lấy đĩa CD từ trong tay Văn Bân, thuận tay bỏ vào máy tính kế bên.

Trên màn hình xuất hiện hai cái thư mục ——

Một cái thư mục lớn "Mặt người dạ thú 1, 2, 3……", định dạng tiểu thuyết txt, chỉ là vì góp đủ lượng đĩa CD mà nhân file , đồng thời cũng bày tỏ cảm xúc phẫn nộ của chủ nhân.

Trong thư mục kia là âm nhạc, giai điệu quen thuộc——(bài hát con heo) (*).

(*): Nguyên văn là – Song of pig

Có thể vào link này nghe thử ^^ s://youtu.be/ypYdSQdwXMY

Hạ Phong ý vị thâm trường cười cười: "Quà đáp lại của cậu đây chẳng phù hợp nha, tôi đưa cho cậu GV chí ít có thể bù đắp chút kiến thức nghèo nàn của cậu, cậu sao lại đưa tôi ba tiểu thuyết kiểu này, tôi lại không thích xem."

Văn Bân sửng sốt: "GV? Không phải Nhất Hưu thông minh sao?"

Hạ Phong cũng hơi nao nao, sau một lát mới thản nhiên nói: "Tôi biết rồi, có người đem đĩa CD của tôi đánh tráo, lén lấy xem."

Văn Bân nghĩ thầm có lẽ chính là gã họ Nhạc kia, trông ham muốn như vậy a……

Hạ Phong đột nhiên nhẹ giọng nói: "Một lũ ngốc."

Chẳng biết anh ta mắng ai.

Văn Bân vốn muốn trở về, bất quá hôm nay nhàn rỗi hiếm thấy, Từ Phong cũng không có ở nhà, vì thế liền cùng tiểu Ly đi dạo ở F đại.

Buổi chiều quả thực quá nóng, trong lầu dạy học có máy điều hoà, hai người liền chạy vào, đến một căn phòng học nhỏ ở lầu ba tám dóc ăn hàng

Phòng học nguyên bản trống trơn, đến lúc ba giờ thì lục tục có người kéo vào, phần lớn đều đeo tai nghe nghe nhạc, còn có người cầm theo cuốn tạp chí mới, thậm chí có một số đôi tình nhân dịch bàn để thì thầm thân mật.

Sau chốc lát, một người con trai tiến lên đứng trên bục giảng, Văn Bân mới đầu chẳng để ý, nghĩ rằng cậu chàng cũng là trên danh nghĩa học ké mà vào phòng học nghỉ ngơi, kết quả, khi chuông học vang lên, anh ta đột nhiên gõ gõ ngón tay lên mặt bàn.

"Những người bạn học, tiếng động vào học còn lớn hơn tan học, điều này rất không bình thường."

"Nếu tình huống này xuất hiện ở trên các động vật hoang dã, vậy ý nghĩa, có thảm hoạ thiên tai sắp tới."

Trong phòng học nháy mắt lặng ngắt như tờ, thậm chí có nữ sinh ăn bánh mì kẹt trong cổ họng nuốt không trôi.

Văn Bân ngẩng phắt đầu lên, này…… Không phải Nhạc Viêm sao?

Cùng người đàn ông nở nụ cười mị hoặc câu dẫn Hạ Phong vừa rồi, anh ta lúc này, toàn thân mang theo khí tức trong sạch nhàn nhạt, trên mặt tuy vẫn là thần sắc bình thản như nước, gọng kính kim loại loé lên ánh sáng nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, quét qua tất cả đều còn đang đờ ra.

"thầy Chu của các bạn đã xuất ngoại nâng cao trình độ, khoá trình kế tiếp sẽ do tôi phụ trách." Nói xong, xoay người, xoẹt xoẹt cầm phấn viết lên bảng hai chữ duyên dáng, sau đó lại tiêu sái xoay người, thản nhiên nói: "Tôi tên là Nhạc Viêm."

"Đã vào học, mời các bạn lấy sách giáo khoa ra, nếu cảm thấy tôi giảng bài là ồn ào, bạn có thể ra ngoài phơi nắng, tiện thể ăn hết miếng khoai của bạn, trong phòng học u lãnh nghe thấy tiếng ồn của tôi, đối với các bạn mà nói thực tra tấn, sẽ ảnh hưởng sự sinh trưởng phát dục của các bạn, nguy hại đến sức khoẻ thể xác và tinh thần của các bạn."

Ầm ầm vang một chập, phía dưới có sinh viên vội vàng lôi sách ra, đồ ăn vặt cũng đều quét vào trong ngăn bàn, cặp tình nhân cùng đeo tai nghe vướng víu, khẩn trương cả buổi mới kéo xuống được.

Sau một chốc xao động, trong phòng học đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người lăng lăng ngóng theo anh ta.

Ngay cả Văn Bân và Chung Ly luôn hay hiếu động cũng bị phong thái của anh ta làm teo lại, thậm chí chẳng dám nói hai người là đi nhầm phòng học, đành phải mắt xem mũi mũi xem tim cúi gục đầu xuống bàn.

"Biết tên tôi vì sao có hai hoả không?" đỡ đỡ mắt kính. (Nhạc: núi cao, núi lớn; Viêm: ngọn lửa bốc cháy)

"Bởi vì, trong tâm tôi ẩn chứa sức mạnh của hai toà núi lửa ." Nhếch nhếch khóe miệng.

"Núi lửa bùng nổ rất đáng sợ đúng chứ, nói cho các bạn biết, tôi lúc tức giận còn muốn đáng sợ hơn núi lửa bùng nổ."

"Các bạn, có thể thử chọc tôi xem."

Trong phòng học im ắng như mộ phần.

Sau một lát, thầy Nhạc cười ôn nhu: "Dọa các đại gia rồi sao? Tố chất tâm lý của các bạn không ổn rồi, học giỏi tâm lý học, đối với các bạn về sau giúp đỡ rất nhiều."

Đám sinh viên cũng thở phào nhẹ nhõm, Nhạc Viêm cười nói thêm: "Lúc nghe giảng cái lỗ tai không cần dựng thẳng lên, ngẩng đầu lên là được rồi."

Nói xong liền nhanh nhẹn mở máy tính xách tay mang tuỳ thân, kết nối với máy chiếu, bắt đầu giảng bài.

"Nội dung chúng ta phải tham khảo của tiết học này là: lý luận phân tích tinh thần."

Đám sinh viên phía dưới ngoan ngoãn như những chú thỏ con, trong ánh mắt phát ra ánh sáng ham học hỏi.

Chỉ có Văn Bân và Chung Ly thì đang trộm nghĩ khi nào chuồn ra, vẻ mặt đầy sầu khổ……

Nhạc Viêm bỗng thản nhiên nói: "Một số bạn học hiện tại xếp phía sau, thuỷ chung mang theo biểu tình ưu thương dòm trái đất dưới chân, trên người tản ra một lớp ánh kim nhàn nhạt, chẳng hay đang chuẩn bị chọc thủng tầng khí quyển bay tới sao Hoả, bỗng nhiên đối trái đất tỏ ra lưu luyến?"

Văn Bân và Chung Ly giật mình không dám ra ngoài, đem cái chân muốn chuồn thu về.

Nhạc Viêm mỉm cười: "Tôi biết có những linh hồn bay còn xa hơn sao Hoả, tôi chỉ phụ trách giảng bài cho các bạn, không phụ trách chiêu hồn cho các bạn, bạn học nào hồn phách không ở trong phòng học, tự mình nhanh gọi về đi."

Nói xong, tiếp tục lật một trang PPT, tiếp tực giảng.

Anh ta thường thường bật ra mấy câu không thể tưởng, tất cả mọi người đều kéo căng thần kinh, buổi chiều vốn là dễ mệt rã nhất, nay mọi người đều trông có sức sống cực kì.

Lúc nghỉ ngơi giữa khoá mọi người liền cúi mặt khe khẽ nói nhỏ.

“Vốn tính lên khoá tâm lý ngủ, sách cũng cóc mang, kết quả giờ tao phấn khởi cực!”

“Ông thầy này cá tính nhỉ! Trình độ cá tính có thể so với thầy Hạ thiên tài!”

“Trông rất thanh tú, mắng chửi người thực khủng bố, tác phong rất mạnh mẽ!”

Chỉ là…… Khóa tự chọn có cần thiết phải nghiêm túc vậy không?

Nộ khí của giáo sư ngài, phải chăng…… Quá cường đại rồi.

Nhạc Viêm một mình đứng trên bục giảng, vặn mở chai nước suối, nghiêng đầu uống nước, động tác tao nhã.

Mặt không chút thay đổi, trông nhàn nhã như chả liên quan tới mình.

Văn Bân lặng lẽ nói với tiểu Ly: “Thần Hỏa có phải nói xuất ngoại rồi không?”

Tiểu Ly gật đầu.

Văn Bân nghi hoặc nói: “Tao sao lại cảm thấy anh ta chính là Thần Hỏa vậy?”

Chung Ly cười tủm tỉm nói: “Đừng dọa tao, tao sợ không dậy nổi đâu.”

Văn Bân sờ sờ đầu, “Tao chỉ hoài nghi thôi.”

“Hoài nghi cũng đừng nói ra, chắc chắn rồi nói với tao sau.”

“Mày muốn ăn đòn!”

Hai người còn đang cúi mặt say sưa tám dóc, chuông reo vào học mà chẳng biết.

Văn Bân vẫn cảm thấy anh ta trông rất quen, bây giờ mới đột nhiên nhớ ra, trong cái lần họp ngoạn gia bữa đó từng gặp qua anh ta ở hành lang.

Cái người nam nhân mang mắt kính, trong mắt đầy lãnh quang, Hạ Phong còn gọi anh ta là thầy Nhạc, chắc chắn chính là anh ta không sai. Nếu không đoán sai, anh ta kì thật cũng đi tụ họp, đáng tiếc lại nhìn thấy một màn Hạ Phong nói với Từ Phong “Tôi thích cậu” nọ, liền không thừa nhận thân phận của mình —— ghen tị, tức giận, hay là thương tâm ?

Lại thêm vừa vặn chính là, trong cái tên anh ta có chữ Viêm, phân không ra cùng Hoả.

Trông theo tình hình ngày hôm nay, anh ta và Hạ Phong giống như có cội nguồn sâu xa, nói không chừng là anh ta trong hiện thực câu dẫn không thành, mới chạy vào game câu dẫn, còn lặp đi lặp lại nhiều lần giả nhân yêu, gả cho Hạ Phong?

Văn Bân cười khúc khích hì hì: “Tao đoán……”

Còn chưa nói xong, loại đột nhiên nghe thấy một thanh âm lãnh đạm vang trên đỉnh đầu.

“Chuông vào học đã sớm reo, còn có một số người ở đó cười, phủ lên tầng lớp nếp nhăn, sắp rơi xuống rồi đó.”

Văn Bân sợ hãi nhìn lên, vừa vặn đối lại ánh mắt thâm trầm tĩnh lặng của Nhạc Viêm, hoảng sợ, nháy mắt ủ rũ, cúi đầu xuống.

Khủng bố quá à, xem ra anh ta là bị Hạ Phong chọc giận, cả buổi chiều hôm nay đều mang theo cái không khí âm u này đi giảng lý luận phân tích tinh thần, quả thực khiến người ta rợn cả gai ốc.

Văn Bân đột nhiên rất muốn vì Hạ Phong mà gạt chút lệ đồng tình, bất quá nhớ tới Hạ Phong xấu xa, Văn Bân lại nghĩ, có lẽ xứng với câu nói kia, nồi nào úp vung nấy (*), củ cải thối thì có cái hố thối. (* chỗ này nguyên văn là ”nồi thủng xứng vung thủng”, thay bằng câu trên cho nó thân thuộc :”>)

–

Thật vất vả chịu đựng qua hai tiết khoá, Văn Bân cùng Chung Ly từ trên băng ghế bật dậy, như giải thoát mà trốn khỏi phòng học, lại bị Nhạc Viêm bước ra cửa trước chắn đường.

Nhạc Viêm nở nụ cười ôn nhu: "Hai vị, khéo nha."

Văn Bân trán nhỏ một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống cổ, tiểu Ly thì vuốt đầu cười chê.

"Chào thầy Nhạc." Hai người ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi.

"Tôi là Thần Hỏa đúng thế, các cậu không cần đoán, bạn học Ly Bất Khai và Hào Hoa Phong Nhã." Nói xong lại khẽ cười nói: "Đừng hỏi tôi vì sao biết, tiếng các cậu lớn đến nổi đủ giết chết muỗi trong một trăm thước."

Văn Bân cười hì hì: "Không nghĩ tới anh chính là Thần Hỏa, hì hì……"

Nhạc Viêm nhíu mày: "Để cậu thất vọng rồi?"

Chung Ly vội vàng cười cười vuốt ngựa: "Sao có thể a! Thầy đây có phong độ có khí phách thế này, so với Thần Hoả trong trò chơi kia……, quả thực là chỉ có hơn chớ không kém."

Phần chấm chấm tỉnh lược, đương nhiên là: biến thái.

Nhạc Viêm thản nhiên nói: "Hai người các cậu, biết rõ tôi là Thần Hỏa, còn đi dạo nhanh như vậy?" Nói xong, còn mỉm cười nắm lòng bàn tay, đem Văn Bân cùng Chung Ly sợ tới mức gục đầu xuống trong nháy mắt.

Cong cong khóe miệng: "Hai vị không cần khách khí như thế, trong trò chơi cùng nhau luyện cấp lâu như vậy, ba người chúng ta không phải rất quen thuộc sao, tôi hôm nay tâm trạng cực tốt, mời các cậu đi ăn bữa cơm." Nói xong liền xoay người, bước đi tao nhã.

Văn Bân cùng Chung Ly hai mặt nhìn nhau, ngoan ngoãn theo sau anh ta, tựa như tiểu thái giám đi theo hoàng đế, thở mạnh cũng không dám.

Trong phòng ăn, ba người ngồi vây quang cái bàn, Nhạc Viêm chọn vài món ăn nhẹ, sau đó liền hướng hai người cười.

Cười đến Văn Bân cùng Chung Ly nổi rồi rụng cả một lớp da gà, mà rụng xong rồi lại nổi, cảm giác sởn cả gai ốc, kích thích thần kinh không dứt.

Văn Bân đột nhiên nhớ tới một câu, đó là người Tiên Giới đánh giá hội trưởng "Hoả Diễm" của bọn họ.

"Anh ta quả thực đang chơi trò chơi, có đôi khi giả đáng yêu, có đôi khi giả thâm trầm, có đôi khi lại tiện miệng gây chuyện khắp nơi, thủ đoạn chơi đùa đắc tội rất nhiều người trong trò chơi, thời điểm vỗ mông chạy lấy người rất ư tuyệt tình. Anh ta nổi tiếng nhất với một câu nói: trong trò chơi giết chóc là trò đùa, trong trò chơi tình cảm là chó má, trò chơi sở dĩ xưng là trò chơi, cũng bởi vì ở trong này, có thể phóng túng chơi đùa."

Văn Bân tin chắc trong trò chơi vẫn còn tồn tại chân tình, mặc dù đã ly hôn với lão bà Hà Diệp cô nương, sau cũng thành bạn tốt, càng chẳng bàn tới tiểu Ly thông qua trò chơi mới thành bạn bè.

Lấy thái độ của Thần Hỏa khi chơi trò chơi, Văn Bân tuy rằng rất không chấp nhận và thậm chí chán ghét, nhưng trong hiện thực, nhưng nhìn cái người mỉm cười trước mắt này, lại chẳng dậy nổi chút chán ghét nào.

Chỉ cảm thấy hơi kì quái, thiệt không tệ như trong tưởng tượng.

Cũng là trò chơi thôi, cảm tình nghiêm túc thì có bao nhiêu, phần lớn người còn chẳng phải hôm nay mới vừa bảo rằng chú là người huynh đệ tốt nhất của tôi, ngày mai liền trộm trang bị của chú, thậm chí còn có trộm vợ nữa là.

Cách internet quả thực trông không rõ bộ mặt thật.

Nhưng hôm nay bắt gặp một màn anh ta câu dẫn Hạ Phong rồi, còn nghe khoá của anh ta, Văn Bân không hiểu vì sao lại cảm thấy —— Nhạc Viêm người này, trông qua rất tiêu sái, kỳ thật, trong lòng lại đang kiềm nén điều gì, mới có thể đáng sợ như vậy đi? Giống như vị họ Từ nhà mình, kiềm nén đến biến thái đi?

Văn Bân còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được nam nhân đối diện thản nhiên nói: "Văn Bân, cậu lại xuất hồn rồi sao?"

Văn Bân cười sờ sờ đầu, "Ngại quá, nhìn thấy ngài, hơi chút chút khiếp sợ."

Nhạc Viêm cười: "Trong ấn tượng của cậu tôi thế nào?"

Thần Hỏa trong trò chơi kia, bị Hạ Phong khắp nơi đuổi giết đến chẳng dám xuất môn, ngồi ở trên đường cái thở dài đáng thương, cùng cái người như nữ vương mang mắt kính hiện giờ, khi nhếch lên khóe miệng mỉm cười, bộ dáng biếng nhác cao ngạo lại còn rất câu dẫn người, thật sự là kém quá xa……

Chính là nếu anh ta và Hạ Phong trong hiện thực nhận thức, vậy Hạ Phong biết anh ta chính là nhân yêu mình từng cưới vô số lần làm vợ sao?

Nhạc Viêm tựa hồ xem thấu ý nghĩ của Văn Bân, thản nhiên nói: "Hạ Phong cũng không biết thân phận của tôi." Dừng một chút, lại mỉm cười bổ sung: "Cậu và cậu ta không phải rất quen thuộc sao, muốn hay không nói bóng nói gió một tí, cho cậu ta biết hử?"

Văn Bân vội vàng lắc đầu: "Không không không, tui đương nhiên là càng thích anh, càng quen anh hơn, ha ha……"

Trên trán lại rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh.

55. Chương 55: Hôn Lễ Không Giống Nhau

Bởi vì gặp được Nhạc Viêm, buổi tối sau khi trở về, Văn Bân liền có chút rầu rĩ không vui.

Từ Phong nhanh chóng phát hiện sự khác thường của Văn Bân, sau bữa cơm thấy Văn Bân mở máy tính đến ngẩn người, liền từ sau lưng nhẹ nhàng ôm cậu.

"Làm sao vậy? Dài mặt rồi." Ngữ khí ôn nhu, ngón tay khẽ xoa tóc Văn Bân.

Văn Bân cũng không giãy giụa, an tâm tựa vào lòng ngực của hắn, hỏi: "Anh quen Nhạc Viêm không?"

Từ Phong đem cằm gác trên vai Văn Bân, nhẹ gật đầu: "Lần thi đấu tranh bá CS lúc đại học, Long Hành Thiên và Nhạc Viêm đều vào chung kết, ba người bọn anh chính là quen biết khi đó."

"Vậy Hạ Phong đâu?"

"Hạ Phong lần đó không tham gia."

"Vậy anh ta với Nhạc Viêm……"

Từ Phong cười cười: "Chuyện của họ anh cũng không rõ lắm, anh chỉ biết, Nhạc Viêm rất hận cậu ta."

"Hận?"

Từ Phong nhẹ giọng nói: "Muốn biết chuyện xưa của bọn họ chứ?"

Văn Bân gật đầu: "Ừ."

"Hôn anh một cái."

Văn Bân trở mình xem thường, tên này thiệt là càng ngày càng kiêu ngạo, từ sau khi dọn sống chung với hắn, hắn cứ hay thường dùng đủ loại lý do dụ dỗ mình chủ động hôn hắn, chủ động giúp hắn cởi quần áo, thậm chí chủ động……

Bất quá, mỗi lần đều là đỏ mặt theo ước nguyện của hắn, không đành lòng nhìn hắn trôi giạt ra biểu tình thất vọng—— cho nên mới bị hắn tóm lấy nhược điểm, gắt gao ăn sạch.

Kỳ thật bản thân Văn Bân cũng rất hưởng thụ cái quá trình tim đập nhanh lại chầm chậm êm dịu này, tựa như đang ngồi tàu lượn, thét chói tai vượt qua điểm cao nhất, sau đó chậm rãi dừng trên mặt đất bằng phẳng —— rất ư kích thích.

Ngẩng đầu, nhắm ngay bờ môi của hắn hôn qua, Từ Phong đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, ngón tay khe khẽ cọ xát sau gáy Văn Bân, tay kia thì nâng cằm cậu lên, làm nụ hôn sâu sắc hơn.

Kết quả, vốn chỉ đơn thuần chạm môi giờ lại biến thành nhu cầu mang theo hơi thở tình dục ngọt ngào.

Chiến địa nhanh chóng chuyển dời đến trên giường, chăn cũng bị kéo xuống, quần áo rơi đầy mặt đất.

Chờ khi tiếng thở dốc ám muội cuối cùng trút ra, cửa sổ bung mở, thổi tan mùi xạ hương trong phòng, Văn Bân mới bọc chăn, quát: "Mẹ nó anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em, đã……"

Từ Phong không biết xấu hổ còn thản nhiên nói: "Cái này gọi là thanh toán trước." Nói xong, nhanh chóng hôn lên gương mặt đỏ bừng của Văn Bân.

Sau đó mới chậm rãi cầm chăn, chui vào, ôm Văn Bân vào ngực, nhẹ giọng nói: "Chuyện của bọn họ…… Kỳ thật, anh cũng đâu rõ."

Văn Bân giơ quyền nghĩ muốn đấm một phát lên cái bản mặt kiêu ngạo của hắn, bị Từ Phong mỉm cười ôn nhu bắt lấy: "Được rồi, hai người bọn họ yêu như thế nào thì thế đấy thôi, em quản bọn họ làm chi, có tâm tư, trông nom anh nhiều hơn nè."

Văn Bân nhỏ giọng: "Nói thế nào thì Hạ Phong cũng là bạn của anh……" Cũng là cừu nhân của em đấy.

"Ha ha, nháo với Nhạc Viêm tới ngày này, là cậu ta tự làm tự chịu, tụi mình không cần để ý đến cậu ta, để cậu ta tự sinh tự diệt không phải được rồi sao?" Từ Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

"Hả? Sao lại thế này?" Văn Bân đột nhiên tinh thần, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Từ Phong, "Nói nói!"

Từ Phong trầm mặc một lát, thản nhiên kể lại: "Bởi vì Nhạc Viêm cỡi hết dâng tới cửa, bị cái thằng ngu Hạ Phong nắm vào trong nước lạnh, em nói…… Cậu ta chẳng phải tự làm tự chịu?"

Văn Bân sửng sốt thật lâu, mới ha ha cười rộ: "Hạ Phong thực ngưu, cư nhiên còn chơi một chiêu ' ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ' giả làm quân tử này! Ha ha, em hôm nay thấy trong phòng làm việc Nhạc Viêm câu dẫn anh ta, kết quả Hạ Phong nói mình không phải cầm thú, Nhạc Viêm châm chọc anh ta ở trên đầu trồng củ tỏi còn bày đặt, ha ha cười chết mất!" Nói xong lại liếc nhìn Từ Phong: "Nếu là anh, khẳng định nhào qua hử?"

Từ Phong vô tội nói: "Anh làm sao có thể nhào qua với Nhạc Viêm."

Văn Bân trợn mắt trắng: "Năng lực lý giải của anh có vấn đề sao? Em là nói nếu em…… á…… Không……" Không ổn, nói sai rồi.

Quả nhiên, Từ Phong tươi cười gian ác, tiến đến thầm thì bên tai: "Em nói nếu cái gì? Có muốn thử một chút không?"

Văn Bân vẻ mặt cầu xin: "Đừng nha……"

"Nhưng mà anh nghĩ muốn." Người nào đó vẻ mặt vô tội, cái tay xấu xa lại tìm được nơi cấm địa.

Giữa hai chân bởi vì vừa mới phóng thích mà trở nên trắng mịn ướt át, hậu huyệt mềm mại còn hơi hơi khép mở.

Quả đúng là mê người mà……

"Anh cầm thú…… A…… Aha…… Chậm…… Chậm một chút……"

Cuối cùng vẫn bị đâm vào không chút do dự, đem những lời trách móc nhiễu thành mảnh nhỏ.

Sau lại bị hắn giày vò một lần, Văn Bân toàn thân bủn rủn nằm bò trên giường thở dốc, Từ Phong lại đột nhiên cười nói

"Em quên đóng QQ rồi, bà bợ của em hôm nay nhắn lại cho em, nói muốn em, để em đi bồi nhỏ." Dừng một chút, ôn nhu nói: "Nếu không anh lấy máy tính qua, em ở trên giường chơi?"

Văn Bân thầm nổi cáu sau lưng.

Kỳ thật mình cũng rất nhàm chán, nhớ tới chuyện Vu Tường lừa người ghen tuông, đột nhiên nảy ý xấu làm cho Từ Phong ăn dấm chua gió một phen.

Vì thế, sau khi chủ nhân của cái ID "Túy Thanh Phong" chính thức trở về Thiên Long, Văn Bân cùng Hà Diệp liên hợp diễn một tuồng kịch.

Hôm gặp nhau ở cổ mộ, Túy Thanh Phong đột nhiên hỏi, "Muốn kết hôn không? Anh lập acc nhỏ kết hôn với em."

Văn Bân không sợ chết trở về câu: "Không cần, em có vợ!"

Thật lâu sau, bên kia gửi sang câu: "Vợ?"

Hà Diệp vội vàng sáp qua chào hỏi, "Chào Tuý đại ca, em là vợ của Nho Nhã, gọi em Hà Diệp là được (*^___^*)"

Văn Bân một bên rụng nổi da gà, một bên không sợ chết tiếp tục gõ chữ: "Vợ sang bên này, cẩn thận một chút nga, bên kia quái rất nhiều, em chết anh sẽ đau lòng đến không thở nổi mất."

Trong lòng thầm nghĩ Từ Phong ghen sẽ có biểu hiện gì, kết quả hắn lại bình tĩnh đem mấy quái công kích Hà Diệp giết sạch, sau đó thong thả nói: "Vậy em trước bồi vợ luyện cấp đi, về sau có cơ hội anh lại mang em."

Một tí dấu hiện tức giận đều chẳng có.

Kết quả buổi tối hôm nay, hắn về nhà, liền……

Văn Bân đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Anh biết rõ em bây giờ……" hông buốt mông nhức, tay không nâng nổi, "Còn con mẹ nó chơi cái rắm mà chơi? !"

"Không chơi? Vậy được rồi." Người nào đó lại cúi người xuống, đè giữ Văn Bân, "Thời gian còn sớm, không bằng…… Lại đến một lần?" Nói xong, không đợi Văn Bân đồng ý, lại ôn nhu xâm nhập.

"Ưm…… Aha, Buông…… Buông tha em đi…… Em không dám…… A…… Từ bỏ…… Tha mạng…… Từ đại ca, Từ đại hiệp…… A a……"

Kêu càng thêm lớn tiếng, người nào đó động tác càng thêm kịch liệt.

Văn Bân cuối cùng chỉ có thể từ bỏ giãy giụa, con mắt đỏ hoe cắn môi, cảm thụ khoái cảm tràn ngập lần lượt đánh úp.

"Ah…… ưm……"

Kêu lên tiếng này, Văn Bân xấu hổ đến toàn thân đều đỏ.

Từ Phong kề gần, đem hô hấp nóng rực phả bên môi Văn Bân: "Không sao, anh không tức giận, ngày mai anh lại cho em tìm một người vợ tốt."

Động tác hạ thân lại càng thêm kịch liệt, bộ vị dựng đứng của Văn Bân cũng bị đùa nghịch trong tay.

Đấy là —— sự trừng phạt ngọt ngào.

"A…… Em không được…… Em, em…… ha…… Em ngày mai liền kết hôn…… với anh……"

Từ Phong ngón tay thà lỏng, Văn Bân liền bắn ra, toàn thân run rẩy một trận, thoát lực ngã về giường.

Từ Phong mỉm cười: "Thật sự?"

Văn Bân gật gật đầu.

Bộ phận đang chôn trong cơ thể lại tiếp tục giật giật ngóc đầu.

"A…… Anh tên khốn này…… Có để yên không……"

Từ Phong cười khẽ nói: "Là em nói muốn kết hôn, động phòng trước cũng đúng thôi."

"Em giết cả nhà anh!…… A…… Khốn nạn…… Đừng……"

Rốt cuộc sau một vòng kịch liệt va chạm cuối cùng, chất lỏng nóng rực bắn nhanh ra, cảm giác nóng bỏng trong cơ thể làm cho thân thể Văn Bân lại thoáng run rẩy mãnh liệt.

Từ Phong ghé trên người Văn Bân thở dốc, Văn Bân thì thất thần nhìn trần nhà.

Thật lâu sau mới rặn ra hai chữ từ khẽ răng: "Cặn…… bả"

Từ Phong mỉm cười, tiến đến bên tai nhẹ giọng thủ thỉ, giống đang đọc chú ngữ, "Không cho em bên ngoài…, trong game cũng không cho, nói em yêu anh."

Nghe thấy lời nói dịu dàng bên tai, Văn Bân biết hắn ghen tị, dù cho mình chỉ ở trong game vui đùa nói yêu người khác, hắn cũng sẽ khó chịu —— đương nhiên, đổi thành hắn cùng người khác thân thân mật mật, bản thân chắc chắn đã sớm xù lông rồi.

Có lẽ bởi cực thích đối phương nhỉ?

Văn Bân mơ mơ màng màng cười cười, nhẹ nhàng nói: "ừ…… em yêu anh…… Yêu anh……"

Nghiêng đầu, an tâm ghé vào lòng hắn thiếp đi.

Trước lúc sắp ngủ chợt bất đắc dĩ nghĩ ——

Tại sao Từ Phong, Hạ Phong, Nhạc Viêm, đám người đó, da mặt đều dày như vậy a, còn luôn khát khao như vậy?

Cầm thú thực sự hay tụ họp nhau sao?

–

Chuyện Túy Thanh Phong và Hào Hoa Phong Nhã tiểu hào muốn kết hôn trong game, rất nhanh đã truyền khắp đại giang nam bắc.

Mọi người rất ngạc nhiên, Hào Hoa Phong Nhã tiểu hào thì cực kì quen mặt, bởi nhiều lần mắng chửi người khác, người chơi của sever sẽ thường xuyên trông thấy "Hệ thống tin tức: Hào Hoa Phong Nhã tiểu hào bị cấm nói" "Hệ thống tin tức: Hào Hoa Phong Nhã tiểu tiểu hào bị cấm nói".

Vậy Túy Thanh Phong tiểu hào lại từ đâu tới đây?

Chỉ có người Tiên giới mới biết rõ.

Vì thế, đêm nay trên kênh IS công hội tiên giới, có rất nhiều người chạy vô "Hạ Tuý đình thi phòng" để xem tân nương tử.

Văn Bân mặt đỏ ửng, cùng Hạ Phong Từ Phong nán lại trong một căn phòng, nhận chúc phúc của mọi người.

"Bạch đầu giai lão" "Vĩnh kết đồng tâm" ba lời chúc phúc nghe mà tim đập thình thịch, "Sinh ra sớm quý tử" "Con cháu cả sảnh đường" ba lời chúc phúc chỉ thấy buồn bực thôi.

Văn Bân mãi trầm mặc không nói lời nào, Từ Phong đối mọi người giải thích rằng cậu không có mạch, vì thế mình sẽ thay mặt phát biểu.

Giờ lành tới rồi, trong game Túy Thanh Phong tiểu hào ngồi kiệu hoa, Hào Hoa Phong Nhã tiểu hào cưỡi ngựa, dạo quanh thành Lạc Dương một vòng, trở lại nơi Nguyệt lão vào lễ đường.

Trong IS "Hạ Tuý đình thi phòng", Từ Phong chợt nghiêm túc nói

"Anh yêu em, anh sẽ luôn bên cạnh em, không bao giờ… buông em ra nữa."

Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng, một loại mị lực riêng biệt.

Tiểu Nguyệt Tảng Sáng hai vị nữ sinh bị cảm động mà hét rầm lên, một đám người quen trong công hội thì ở đấy chậc chậc tán thưởng: "Tuý lão Đại anh nói trắng ra như vậy làm em rơi cả nước mắt!" "Tuý Tuý quá ngưu X, lại muốn lập gia đình !" "Huynh đệ, chúc mấy chú vĩnh viễn là của riêng nhau, tiểu nhị tiểu ba toàn bộ xéo đi……"

Một đám ở đấy hi hi ha ha rất ư náo nhiệt, Văn Bân lại vẫn cắn chặt răng không nói lời nào.

Từ Phong tháo xuống tai nghe, nhẹ giọng hỏi Văn Bân đang nghiến răng nghiến lợi bên cạnh.

"Làm sao vậy?"

"Anh có thể bớt kích chuyện một tí chứa? Em lỗ tai trái nghe anh ở đây nói, lỗ tai phải nghe anh ở trên IS nói, đầu sắp nổ rồi." Tuy rằng hung dữ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy cảm động.

Từ Phong mỉm cười, lại gần hôn lên lỗ tai Văn Bân: "nói thiệt đấy"

Văn Bân ngẩng đầu cho hắn cái liếc căm tức: "Còn nữa, kêu bọn họ đừng chúc đôi ta sớm sinh quý tử, con mẹ nó sao không phải anh sinh! !"

Từ Phong nở nụ cười: "Không sao, em muốn trẻ con thì chúng ta có thể nghĩ biện pháp kiếm ra một đứa, bất quá…… Hay là thôi đi, chính em chăm sóc chưa tốt, còn chăm sóc trẻ nhỏ?"

"Em cảm thấy Tiểu Diễn rất đáng yêu." Giọng nói đầy ủy khuất, "nhận một đứa cũng hay."

Từ Phong thản nhiên nói: "Tiểu Diễn gọi anh thúc thúc, gọi em ca ca, em…… Còn muốn nhận sao?"

"…… Em tuy rằng nhỏ hơn anh, chưa đến mức thấp hơn một vai vế chứ? !" Văn Bân cúi thấp đầu sinh hờn dỗi.

Từ Phong chau mày: "Chỉ hai đứa mình không tốt sao?"

Văn Bân than thở nói: "Tốt thì tốt, em là sợ anh…… Muốn làm ba ba."

Từ Phong cười nói: "Đồ ngốc, có em là đủ rồi, anh mới không cần con nít đáng ghét cả ngày nháo bú sữa mẹ…… Em cho bú?"

"Anh đi chết đi!"

Văn Bân nhào qua, bị Từ Phong vững vàng đỡ lấy.

Vì thế, trong lễ đường trò chơi, tân lang cùng tân nương đột nhiên đứng yên bất động.

Một đám người nhàm chán, liền rời khỏi lễ đường, Văn Bân cùng Từ Phong đóng máy tính logout ngủ.

Cuối cùng, trong lễ đường to lớn chỉ còn lại một người đệ tử Nga Mi lặng lẽ ngồi bên NPC tại cửa vào lễ đường , trên đỉnh đầu hiện tên: Thần Hỏa.

"Ai, xem người khác hạnh phúc kết hôn, mình vì sao đột nhiên rất muốn giết người đây……" Thần Hỏa nhẹ nhàng thở dài, than xong lại nằm úp sấp trên mặt đất.

*

Quay về hồi ức một năm trước.

QQ Huyễn Vũ bản beta thuở đầu, Tiên giới dưới sự hướng dẫn của Hạ Phong tiến vào chiếm giữ một khu sever Hoa Trung.

Cuối tuần là cao điểm người chơi trực tuyến, 1 hào tuyến là căn cứ của rất nhiều công hội và gia tộc, bấy giờ tình trạng lại càng chật ních. Hạ Phong một mình nhàn rỗi buồn chán, ở mỗi phòng 1 hào tuyến đi bộ, đột nhiên, một căn phòng khiến người ta khó mà không chú ý đến thu hút ánh nhìn của Hạ Phong.

Phòng VIP 1 hào được xếp hạng hàng đầu, lấy cái tên cực đặc biệt ——"Muốn bị ngược, thì lăn tới đây!".

Trong phòng mở ra vị trí sáu người, lại chỉ có một người ở, người đi vào không ngừng bị cưỡng chế đá ra, xem ra chủ phòng đang lên cơn " chứng cáu kỉnh đột phát ".

Lúc này trong loa lớn có một số người phát cáu mắng: "Liệt hỏa liệu nguyên đầu óc mày có bệnh hả, đá tía mày làm gì? Phế vật chiếm hầm cầu không XX……"

Mắng đến khó coi.

Người bị mắng lại phi thường lạnh nhạt, hoàn toàn xem thường mấy lời bẩn thỉu chào hỏi tổ tiên nhà mình.

Hạ Phong nhẹ cong khóe miệng.

Liệt hỏa liệu nguyên, ngươi không phải chỉ có chút kiêu ngạo đâu nhỉ? Ở trên địa bàn của ta, chiếm mất phòng, đặt cái tên kiêu ngạo thế này, hiện rõ thích ăn đập à? Ta đây lão Đại mà không đi gặp ngươi, thiệt đúng là xin lỗi con mắt cao hơn đỉnh của ngươi ấy.

Hạ Phong híp híp mắt, nhấp chuột vào phòng 1 hào ấy, vừa mới tiến vào, đã bị người nọ một cước đá ra, Hạ Phong lại vào, anh ta lại đá……

Liên tục thiệt nhiều lần, một tên tuyệt tình đến cùng, một tên vô sỉ đến cùng.

Liệt hỏa liệu nguyên rốt cuộc chịu không nổi, thản nhiên nói: "cậu rất nhàm chán?"

Hạ Phong lễ phép mỉm cười: "Đúng vậy, tôi muốn bị cậu ngược ngược, cho nên tôi lăn tới đây."

Người nọ trầm mặc một lát, cũng cười lên: "Được rồi, tôi đang muốn tìm người tập luyện, cậu theo giúp tôi."

Hạ Phong cười: "Được, xả thân phụng bồi."

Liệt hỏa liệu nguyên đem toàn bộ vị trí khác đóng lại, chỉ còn lại mình mình và Hạ Phong, sau đó đổi cái sân khấu sao trời xinh đẹp, cười nói: "Chỉ hai người chúng ta, sợ chứ?"

Hạ Phong thở dài: "Trước đừng kiêu ngạo như vậy, nói chuyện bằng kỹ thuật a, cậu thiệt là thiếu kiên nhẫn."

Liệt hỏa liệu nguyên không thừa lời nữa, trực tiếp chọn bài hát khó nhất (kẻ trộm hạnh phúc), hai người một bắt đầu, ầm ầm dũng mãnh tiến vào một đống người xem.

Đương nhiên đều là người Tiên giới.

"Hạ lão đại cố lên, ngược chết nó!" "Hạ lão đại đẹp giai quá!" "Hạ lão đại anh là thần tượng của em ~" "Lão Đại chúng em yêu anh!"

Đội cổ động phất cờ hò reo ở bên cạnh om sòm không ngừng, cũng không ngừng có người tặng hoa cho Hạ Phong.

Trung tâm sân khấu hai người nhảy múa, lại vô cùng chuyên tâm, căn bản không để ý tới người bên ngoài.

Theo tiết tấu càng lúc càng nhanh, hai người đều liên tục đánh ra vài cái perfect xinh đẹp, điểm trò chơi thẳng tắp lên cao, thủy chung giằng co không ít hơn.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, vào một lần nốt nhạc cấp chín bị liệt hỏa liệu nguyên "Không cẩn thận" bỏ qua, Hạ Phong bên này tăng tốc dần lấn áp anh, cuối cùng, Hạ Phong lấy số điểm chênh lệch không lớn thắng lợi lần PK này.

Chung quanh reo hò vang dội.

Hạ Phong mỉm cười gửi sang một tin chat riêng: "Vừa rồi tại sao để cho tôi?"

"Ha ha, chú em là lão Đại của Tiên giới mà, thua ở trước mặt đông người vậy, tôi sợ cậu xấu hổ đến tự sát mất."

"Nga? Cậu còn rất thông cảm cho tôi, tôi thiệt là cảm động quá xá."

"Ờ, tôi thích bộ dáng sinh long hoạt hổ của cậu, cho nên sẽ không ngược cậu, miễn cho thương tổn lòng tự trọng của cậu, đúng không?"

Hạ Phong khẽ cong khóe miệng, muốn cho, chắc hẳn muốn giấu diếm dấu vết, không cho đối phương phát giác, đó mới là…… Cao thủ chân chính.

Cậu nghĩ tôi thật không phải là đối thủ của cậu?

Sờ sờ cằm, thản nhiên nói: "Kỹ thuật của cậu thật không tệ."

"Đó là tự nhiên."

“Không bằng lại một ván, để tôi phản ngược lại cậu một chút, có qua có lại hen?”

“Không cần.” Nhạc Viêm cười: lại một ván, vạn nhất thua, vậy không có lý do trêu chọc cậu nữa rồi.

Trầm mặc một lát, Hạ Phong lại nói: “Vậy cậu thêm vào công hội chúng tôi rồi giúp tôi chứ, trình độ của cậu, tôi có thể trực tiếp thăng cậu làm phó tộc trưởng nga, tôi một mình không có đối thủ, thật sự rất tịch mịch.”

“Tôi đối phó tộc trưởng chả có hứng thú gì, còn không bằng tự mình lập một cái, làm tộc trưởng.”

“Vậy cậu đối gì có hứng thú a?”

“Cậu a.”

Hạ Phong híp híp mắt: “Hứng thú mặt nào?”

“Chơi ngược.”

Thật lâu sau, Hạ Phong mới đánh xuống một hàng chữ gửi sang: “Được cậu lựa chọn, tôi thật sự rất vinh hạnh a. Tôi có thể chất thu hút cậu tới ngược?”

“Ờ, cậu trông qua tương đối thiếu đánh.”

“Phải không? Chỉ là tôi trông cậu càng thiếu đánh.”

“Tuy rằng nói vậy không sai, nhưng sự thật là cậu tài nghệ không bằng người, cho nên dù tôi thiếu đánh, kết quả vẫn là tôi ngược cậu, cậu chỉ có thể nhận mệnh, đúng không?”

“Ha ha, Hạ Phong tôi chưa bao giờ biết hai chữ nhận mệnh viết như thế nào, ngữ văn của tôi cực dỏm, cậu viết cho tôi xem đi?”

“Cậu tên Hạ Phong?”

“Ờ.”

“Tôi cảm thấy gọi Hạ Điên thích hợp hơn.”

“Đa tạ khích lệ, tôi thật sự rất thích sự thẳng thắn của cậu nha.”

“Thêm Q, làm bằng hữu?”

“Tôi không biết cái gì là Q, tiếng Anh của tôi càng dỏm mà, cậu chỉ dạy tôi đi?”

“Cậu đây là đang đùa giỡn tôi sao?”

“Ừ, bộ dạng cậu trông qua rất thiếu đánh, đùa chơi, rất vui.”

Liệt hỏa liệu nguyên lặng thinh hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Trông tên tôi có hoả, đùa giỡn tôi, cẩn thận châm lửa lên mình nga.”

Nói xong, liền lưu lại cái cười ý vị thâm trường, tiêu sái ly khai.

Sau Hạ Phong mới từ trong miệng Từ Phong nghe nói, tổ quản lý Tiên giới phái người đến thị sát trong game, người nọ kêu Liệt hoả liệu nguyên.

Cũng đúng trong truyền thuyết, hơi tức giận một tí liền nổi lửa, phẫn nộ bừng bừng tựa như núi lửa bùng nổ ——phó hội trưởng Hoả Diễm.

Đương nhiên, Hạ Phong có châm lửa lên mình hay không thì không ai biết, mọi người đều biết, anh ta kéo theo miếng cao dính chó, dính lên rồi không gỡ xuống được.

Có người quấn lên anh ta, đi đến đâu quấn đến đấy.

Ở trong game phân phân hợp hợp vô số lần, hiện giờ Thiên Long Bát Bộ, hai người lại thành ” vợ chồng ly dị”.

*

Lúc này, trong lễ đường kết hôn to lớn, chỉ còn lại một mình Thần Hỏa cô đơn ghé vào bên cạnh NPC.

"Vì sao…… Đột nhiên lại rất muốn ngược ngược cậu ta vậy chứ?" Thần Hỏa bất đắc dĩ nói: "Dâng tới cửa cũng không muốn, không phải công năng trở ngại, chính là trí lực trở ngại sao."

Vừa đánh chữ xong, thấy ngay lối vào một người tác phong nhanh nhẹn, cách ăn mặc thành thư sinh.

"Cậu còn chưa ra? Nằm bò trước chân NPC không nghe thối à?" Là miệng chó không thể khạc ra ngà voi – Hạ Phong.

"Đúng vậy, chân NPC có thối đi nữa thì so với cái miệng của cậu vẫn thơm hơn nhiều." Thần Hỏa dừng một chút, thản nhiên nói: "Cậu qua đây làm gì? Kiểm rác?"

"Nga, quên mất đổi thiếp cưới." Hạ Phong nói xong, liền xoay người cùng NPC đổi thiếp cưới, hệ thống nhắc nhở: đổi được một viên ru-bi.

Hạ Phong chọn bảng giao dịch.

"Làm gì?" Thần Hỏa hỏi.

"Cho cậu a, cơ thể cậu yếu nhiều bệnh, cần bổ chút huyết."

"Cám ơn ý tốt của cậu, tự mình thu bổ IQ đi."

Thần Hỏa vừa định đứng dậy tránh ra, lại đột nhiên nhìn thấy Hạ Phong ở kênh phụ cận phát lên một hàng chữ nhỏ: "Vợ cũ à……"

Thần Hỏa dừng bước lại.

"Hử?"

Hạ Phong đi tới cũng nằm bò bên cạnh Thần Hỏa, khẽ thở dài: "Tôi đang chán, nếu không cậu tái giá với tôi lần nữa đi."

"Vậy không được đâu, vợ ba Nhâm cũ của cậu, còn có tình nhân bốn, vạn nhất khắp nơi tìm tới cửa giết tôi, tôi sợ tôi ứng phó không nổi."

Loại chuyện này đương nhiên từng phát sinh qua.

Bất đồng với ngọt ngào của Văn Bân cùng Từ Phong, hôn lễ của Hạ Phong và Thần Hỏa có một loại phong cảnh khác —— huyết quang đầy trời, thây ngã khắp nơi.

Đó là vào trước lúc sever chưa xác nhập, Thần Hỏa đổi tên giả nhân yêu gả cho Hạ Phong.

Hôn lễ đêm đó một đám nữ nhân tìm tới cửa chém người, nói là tới thu thập tên cầm thú Hạ Phong vong ân phụ nghĩa bội tình bạc nghĩa—— lại bị Thần Hỏa từng bước từng bước giết sạch, mà tên đều sỏ Hạ Phong vẫn đứng đằng sau không nói câu nào, im lặng xem kịch vui.

Giết người xong, Thần Hỏa nhàn nhã đứng ở bên cạnh Hạ Phong quơ quơ tay áo, nói: "lễ đường sao lại chẳng còn ai ?"

Hạ Phong mỉm cười: "Người thì không có, nhưng âm phong phần phật."

Người ở lễ đường, đương nhiên sớm bị cảnh huyết tinh dọa chạy. Bởi vì tân nương tử bưu hãn dùng chính là kỹ năng quần công, người ở chỗ này tử thương vô số, thây ngã khắp nơi, cuối cùng chỉnh tề hướng vào cái ôm ấm áp của Mạnh bà trong địa phủ.

Hạ Phong cười tủm tỉm ở đấy vỗ tay: "Vợ thật lợi hại, không hổ là chính bản."

"Đó là tất nhiên."

Vì thế hai người ngồi bên nhau trong lễ đường, bắt đầu dùng phương thức ngược chòng ghẹo lẫn nhau.

Lúc này, lại là hai người ở lễ đường mặt đối mặt nằm úp sấp, dù là hôn lễ của người khác, cũng không có thi thể trước mắt, không khí mặt đối mặt trò chuyện lại rất tương tự.

"Ai, Hỏa Hỏa à, cậu có biết trong lòng tôi chỉ có cậu, cậu mới là chính bản." Hạ Phong vô sỉ nói.

Thần Hỏa mỉm cười: "Đổi cậu gả tôi, tôi có thể cân nhắc."

"Ai, trên đời chuyện thống khổ nhất, chính là……"

"Cái gì?"

"Cùng một chỗ với cậu."

Thần Hỏa cười cười: "Vậy cậu còn chưa cút?"

"Thích bị cậu ngược."

"…… Da mặt cậu mỏng nhỉ."

"Được rồi, tôi đi trước ngủ, cậu cũng bảo trọng, chú ý nghỉ ngơi."

"Ờ."

"Đúng rồi, cậu phải xuất ngoại đúng không?"

Nhạc Viêm trầm mặc một lát, mới gật đầu nói: "Đúng vậy, luyến tiếc?"

Hạ Phong mỉm cười: "Tôi nói, cậu được ra ngoài một chuyến cũng không dễ…… nên đừng quay lại nha, ngoan."

Nói xong liền out.

Còn lại Nhạc Viêm ở tại chỗ bất đắc dĩ nghĩ, trên đời chuyện thống khổ nhất, quả thật là cùng một chỗ với cậu.

Làm cho núi lửa trong lòng tôi không ngừng bành trướng, bành trướng, lại thủy chung —— bùng nổ không được.

56. Chương 56: Đuổi Theo Trốn Đi

Vào thứ sáu, game Thiên Long tạo hoạt động chúc mừng, nhiều nhiệm vụ tặng thưởng.

Nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần dựa theo chỉ thị tìm nơi trên toạ độ, sau khi tìm xong còn có thể lấy lượng lớn kinh nghiệm.

Người tiếp nhiệm vụ phải thành tổ đội, hơn nữa là một trong quan hệ kết bái, quan hệ phu thê, quan hệ thầy trò.

Hạ Phong không có sư phụ đồ đệ, quan hệ phu thê thì…… Bà xã đã muốn ly hôn rồi, phỏng chừng lại đang núi lửa bùng nổ, tạm thời không đi chọc tới cậu ta.

Đành phải tìm huynh đệ.

Gửi sang cho Túy Thanh Phong một câu"Cậu theo bồi tôi được chứ", Từ Phong hồi âm lại: "Mạnh bà lão nhân gia rất rảnh, cậu đi tìm bà ấy bồi cùng cậu."

Hạ Phong mỉm cười: "Để làm chi? Đang bồi bé ngốc Văn Bân à?"

"Biết còn hỏi."

"Ai, cậu sắp ngọt chết trong dịu dàng rồi đấy, chẳng thèm để ý bạn bè cô đơn quạnh quẻ biết bao a……"

"Có người tặng hàng tới cửa cậu cư nhiên không nhận, hiện tại thiếu hàng còn dày mặt kêu la cái gì? Tự làm tự chịu."

"Đó đương nhiên, tôi là thà ít mà tốt, thân thể cùng tinh thần của tôi đều rất ưa sạch sẽ."

"Ai, tôi xem da mặt của cậu là càng ngày càng dầy, bạn già tôi đây còn có chút xúc động bóp chết cậu."

“Ha ha, tôi với cậu đâu giống nhau, cậu thích đi gặm quả óc chó, tôi càng thích quả óc chó tự nó lột vỏ.”

Từ Phong cười: “Đáng tiếc, quả óc chó nhà tôi mặc dầu ăn ngon, nhưng quả thực rất cứng. Quả óc chó nhà cậu, tuy rằng không có vỏ, bên trong…… Cũng hỏng rồi.”

Hạ Phong cười: “Đồng bệnh tương liên, cũng không uổng huynh đệ lâu năm như vậy.”

“Cậu ta thật muốn xuất ngoại, cậu mặc kệ?”

“Tôi thích thả dây dài câu cá lớn, béo rồi giết mới thấy thú vị.”

Giờ phút này Thần Hỏa đang bị người đuổi giết.

Trước đây ở cái khu này liều mạng thăng cấp, tiểu Ly với Thần Hỏa ở Cổ Mộ đắc tội cả đống người, cừu gia vô số.

Sau Thần Hỏa lại lập acc nhỏ tới khu bọn Hạ Phong, đám người đó liền đem cừu hận chuyên chú đặt lên mình tiểu Ly, mà bây giờ, tiểu Ly không chơi game, cừu hận của bọn họ lại chuyển tới trên người Thần Hỏa, hơn nữa bởi tích lũy thời gian mà trở nên càng thêm sâu đậm.

Đáng tiếc acc Nga Mi của Thần Hỏa hoang phế đã lâu, không chơi khu này cũng đã lâu, đám người khi trước bị làm nhục nay cấp bậc cao hơn mình, đánh không lại.

Vì thế Thần Hỏa chỉ im lặng ngồi trên đường cái Lạc Dương phơi nắng.

Kênh loa có người mắng liên tiếp: “Thần Hỏa nếu mày mang chủng thì lăn ra đây nhận chết cho bố! !” “Thần Hỏa mày thật không biết xấu hổ! Có bản lĩnh lăn đến Nhạn Nam nhá!”

Thần Hỏa vẫn mặt dày như cũ, chẳng đau chẳng ngứa.

Mấy từ vũ nhục này, tựa như xem hòn đá nhỏ bỏ vào sa mạc, một tí động tĩnh đều không có.

Nhưng Hào Hoa Phong Nhã sau lại xem không nổi, trở về câu: “Tụi bây đều cút về trong nước ối lại đi! ! Tiểu Ly không chơi thì tụi bây còn mắng cái gì mà mắng, như chó sủa không tha, có phiền hay không hả? !”

Mắng một câu lại im, phỏng chừng là đang bị Từ Phong giáo huấn.

Hạ Phong cầm lên thanh kiếm kim quang lấp lánh, mỉm cười.

Cửa Nhạc Nam đột nhiên thổi qua một cơn âm phong, thuận tiện xách đi vài hồn phách, đem tập trung tới âm tào địa phủ.

Nhóm hồn phách hai mặt ngó nhau, phát hiện trong danh sách cừu nhân thêm chung một cái tên —— Hạ Phong.

Thật sự chẳng biết tại sao, đang yên đang lành, sao lại đột nhiên nhảy ra một thằng cấp cao biến thái, mang theo Bảo Bảo công kích đáng sợ, hướng bọn họ phóng cái kỹ năng, hạ vài đao đem người giết sạch.

Hạ Phong là ai? Quan hệ gì tới gã?

Mọi người quay hồn về Lạc Dương, phát hiện Thần Hỏa vẫn bình tĩnh ngồi ở đó phơi nắng.

Vây quanh anh ta đánh giá hồi lâu, anh ta mới vỗ vỗ quần áo đứng lên, khẽ cười nói: “Các bác vây quanh tôi có việc sao?”

Vừa rồi mắng giữa ban ngày, lãng phí nhiều tiểu loa như thế, chẳng lẽ nó mắt mù?

Thần Hỏa cười nói: “Tôi mới vừa tỉnh ngủ, có chuyện gì sao?”

Mọi người khí tuyệt.

Mày ở trên đường cái Lạc Dương ngồi ngủ? !

Tư thái còn ra vẻ không liên quan tới mình, thật sự làm người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi! !

Dường như tâm linh cảm ứng được Thần Hỏa tỉnh ngủ, Hạ Phong đột nhiên sang Q mật: "Cậu vào onl mấy cái acc nhân yêu, chúng ta thiểm hôn làm nhiệm vụ đi."

Người vừa tỉnh ngủ thường tính tình không tốt lắm: "Cậu, là đang ra lệnh cho tôi sao?"

Mới vừa giết người xong nên tâm tình cũng rất tốt: "Ha ha, chẳng lẽ cậu muốn để tôi cầu cậu à, lại thêm một tiếng tục tưng thân yêu ơi?"

Nhíu mày: "Tôi nói rồi, đổi cậu gả tôi, tôi sẽ cân nhắc."

Hạ Phong trầm mặc thật lâu, lâu đến khi Thần Hỏa vừa định nói lời "Chọc cậu chơi" cho cái lối thoát, mới chợt thấy hồi âm : "Ai ya ai, quan trọng vậy sao……" đằng sau còn thêm cái biểu tình nước mắt lưng tròng đầy bi thương, "Tôi quen gọi cậu bà xã rồi a ^_^"

Nhạc Viêm trước máy tính bất đắc dĩ đỡ trán, "Đừng nữa làm bộ nữa, da mặt không cần, cũng đâu cần ném ra ngoài trái đất chứ."

Kết hôn vội, ngay cả bằng hữu còn chưa mời, vẫn phong cảnh huyết tinh như thuở trước, hai người trực tiếp kết hôn trong lễ đường, trình diễn PK chiến bạo lực.

Cuối cùng cùng xuống Hoàng Tuyền, sau đó tay trong tay đi làm nhiệm vụ phu thê tặng thưởng phong phú.

Giống như dĩ vãng mỗi một lần kết hôn, chưa bao giờ nói vợ ơi anh yêu em chồng ơi em muốn anh ba lời buồn nôn linh tinh lang tang, trực tiếp dùng đao kiếm giải quyết cao thấp.

Làm xong nhiệm vụ thì ly hôn như tia chớp.

Triệt để lợi dụng lẫn nhau.

Buổi tối lúc Hạ Phong muốn logout, Thần Hỏa mới đột nhiên nói: "Cuối tuần tôi phải xuất ngoại."

Hạ Phong hiếm thấy không xỉa xói, đứng đắn hỏi: "Đi làm cái gì?"

"Đào tạo."

"Bao lâu?"

"Ba tháng."

"Ha ha, so với mang thai vẫn ngắn hơn tí, thật đáng mừng nha."

"…… Cám ơn nhiều."

"Vậy gặp lại, đi đường mạnh giỏi, em vĩnh viễn sống trong lòng anh."

"Trước lúc tôi đi muốn gặp mặt chứ?"

"Không cần, internet và hiện thực vẫn phân rõ mới tốt, giờ thực nguy rồi, gặp mặt có lẽ càng hỏng thêm, cậu nói đi?"

"Được rồi, chúc cậu sống lâu một chút."

"Cậu cũng vậy."

Logout lúc sau, Nhạc Viêm đột nhiên có loại cảm giác vô lực.

Chơi game chơi đến điên cuồng, vì sao đột nhiên có một ngày, vì người nào đó mà không biết xấu hổ, đem trái tim dâng cho.

Đáng hận hơn chính là, người kia tuyệt không để ý.

Hạ Phong a Hạ Phong, có từng nghe qua một câu: rượu mời không uống, uống rượu phạt.

–

Ngày kế là thứ bảy, Văn Bân bởi vì tối qua chơi game chơi tới khuya lơ khuya lắc, ngày hôm sau trực tiếp ngủ thẳng tới buổi chiều.

Giữa mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy tràng tiếng gõ cửa.

Văn Bân giẫm lên dép lê, xoa xoa con mắt nhập nhèm buồn ngủ, bởi vì bị quấy rầy giấc ngủ mà hơi nổi nóng, mở cửa bắt đầu kêu: "Từ Phong trí nhớ anh có bệnh à, không mang theo cái chìa khóa, anh cho em ngủ lâu hơn tí, ông đây thật vất vả được mộng đẹp lại bị anh phá, anh……"

Đột nhiên cảm thấy sau lưng ớn lạnh, ngó lại, Từ Phong đang bình tĩnh đứng ở phía sau, đỉnh đầu bao phủ một mảnh mây đen.

Lại đem cái cổ cứng ngắc quai về, vẻ mặt xấu hổ của người trước mặt cư nhiên là…..

"Dì……" Giọng Văn Bân như sắp khóc.

Nét mặt của mẹ Từ Phong cũng hơi chút vặn vẹo, vặn nửa ngày mới vặn ra cái nụ cười: "Ha ha, Văn Bân cháu mới vừa tỉnh ngủ à……" Sau đó run rẩy lách qua Văn Bân vào cửa.

Văn Bân mặt đỏ bừng bừng, quay đầu trừng mắt với Từ Phong, vội vàng tươi cười nhận lấy chiếc túi của mẹ Từ, "Dì thế nào rảnh sang đây, ha ha, dì đến, ngồi một chút, trời nóng hầm hầm muốn chết rồi, đến đến, uống trà uống trà, ăn trái cây…… dạ, dì ăn cơm chưa?"

Đi sau mông bày vẻ mặt tươi cười xán lạn ngọt chết người, ngoan ngoãn cực kì.

Mẹ Từ Phong bấy giờ mới từ từ trở lại bình thường.

Nguyên lai hôm nay lại là sinh nhật của Từ Phong.

Lần trước âm lịch, lần này là dương lịch.

Từ Phong cũng không ngờ mẹ lại sang đón sinh nhật mình, do đang nấu mì trong bếp cho Văn Bân, mấy tiếng gõ cửa không nghe thấy, kết quả khiến cho mẹ vẫn tưởng rằng Văn Bân "rất ngoan", nay trông được bộ dạng mơ mơ màng màng của Văn Bân ngốc khi rời giường.

Bất quá như vậy cũng tốt, dù sao tính cách của Văn Bân cũng không cần phải giấu diếm nữa, mình thích chính là Văn Bân chân thật này.

Văn Bân áo mũ không chỉnh mở miệng nói bậy, quả thật làm cho mẹ Từ Phong thoáng chấn kinh mất rồi, bất quá trong lòng vốn đã bị đứa con không nghe lời huấn luyện đến kiên đĩnh như sắt thép, rất nhanh liền thích ứng quá trình đáng sợ – Văn Bân từ bé cưng ngoan ngoãn đến cậu trai cáu kỉnh rồi lại biến về bé cưng ngoan ngoãn.

Cả nhà vây quanh bên bữa cơm sum vầy, mẹ Từ Phong mỉm cười dịu dàng, tặng cho Văn Bân món quà xinh đẹp ——

Một sợi dây đỏ buộc trên miếng bạch ngọc trong sáng long lanh, nói là đồ gia truyền của Từ gia, làm Văn Bân sợ tới mức đem ngọc bội nâng trong lòng bàn tay, ngón tay run run mãi.

Sau khi ăn xong, Văn Bân xem ngọc bội như bảo bối mà mang trên cổ, cẩn thận lật qua lật lại chơi đùa mấy lần, cuối cùng đích thật không phát hiện mặt trên có chữ viết gì, hơi chút thất vọng thở dài.

Giương nanh múa vuốt vừa muốn nhào qua quở trách Từ Phong sao không sớm gọi mình rời giường, thì chợt vang lên một hồi gõ cửa.

Văn Bân không kiên nhẫn vò mái đầu, chạy tới mở cửa, không kiềm được toàn thân cứng ngắc.

"Aha ha, chào thầy Hạ, chào thầy Nhạc! Hai vị đại giá quang lâm, trách sao hôm nay mới sáng sớm chim khách cứ kêu mãi không dứt." Làm ra vẻ cúi đầu chào, sau đó hướng Nhạc Viêm cười mỉm quỷ dị: "Mời vào."

Hạ Phong thản nhiên nói: "Cậu trước?"

Nhạc Viêm cười: "Cậu trước đi."

Hạ Phong nhướng nhướng mày, không hề khách khí mà thong thả đi vô, cùng Văn Bân đang run rẩy khóe miệng ôm một cái ôm thật to, ôm đến khi Từ Phong nhăn chặt mày thì mới buông ra, "Tiểu Bân, nhớ tôi không?"

Văn Bân cười hề hề: "Nhớ, nhớ, muốn chết tui."

Nhạc Viêm cũng im ỉm, vừa vào cửa trực tiếp ôm Từ Phong.

"Sinh nhật vui vẻ."

Từ Phong liếc xéo Hạ Phong một cái, dùng ánh mắt hỏi sao lại thế này? Hạ Phong vênh vênh khóe miệng, làm cái thế thủ rất xin lỗi.

Từ Phong quay đầu mỉm cười với Nhạc Viêm, "Cám ơn, bên này mời." Dẫn bọn họ ngồi vào phòng khách.

Văn Bân lui vào góc sô pha ngó chằm chằm ra ngoài cửa sổ mà gặm táo, một ngụm một ngụm cắn nghe đặc biệt giòn vang, bỏ qua phản ứng không ngờ của hai người bọn họ.

Từ Phong mặt không chút thay đổi đi rót nước cho hai vị, còn bưng một đĩa trái cây, "Thế nào lại đột nhiên nghĩ tới chỗ tôi?"

"Sinh nhật bận trước có việc nên bỏ lỡ, đành phải tới lần này." Nhạc Viêm nói xong, vừa cười nói với Hạ Phong: "Thật không nghĩ rằng có thể gặp được thầy Hạ ở trong thang máy."

Hạ Phong cười: "Đúng vậy, thật đúng là không nghĩ rằng cậu quen biết với Từ Phong."

Một tên lại một tên làm ra vẻ!

Từ Phong vẻ mặt chịu không nổi, đi đến bên cạnh nắm tay Văn Bân lên: "Văn Bân, đi thôi, chúng ta đi chuẩn bị bữa chiều cho khách nhân."

Văn Bân sờ sờ đầu, đi theo Từ Phong, vào phòng ngủ rồi mới nghi hoặc hỏi: "Không đi nhà bếp chuẩn bị bữa chiều cho bọn họ?"

Từ Phong thản nhiên nói: "Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ hai người bọn họ cút đi là được rồi."

"A?"

"Muốn hẹn hò cư nhiên hẹn tới nhà anh, bọn họ cũng quá càn rỡ rồi." Nói xong, hơi hơi nhíu mày: "Vừa nhìn đã thấy cố ý, có thể là Hạ Phong muốn tới, Nhạc Viêm cũng mặt dày đi tới, bọn họ thật đúng là……" Bất đắc dĩ đỡ trán, "Chúng ta không cần ra ngoài làm bóng đèn, ngoan ngoãn ở đây đợi."

Chủ nhân vắng, hai vị khách nhân cũng không đợi bao lâu, đặt quà cáp rồi lui.

"Hẹn cậu đi ra thiệt đúng là không dễ nha." Nhạc Viêm khe khẽ thở dài.

Hạ Phong do ở gần, không có lái xe, Nhạc Viêm bèn cười nói thân thiệt: "Không bằng ngồi xe tôi về?"

Hạ Phong cười: "Ghế ngồi không dính keo chứ?"

"Hử?"

"Tôi sợ đi lên dễ dàng, bước xuống lại khó khăn."

Nhạc Viêm trầm mặc một lát, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ đẩy kính mắt, thanh âm có chút lạnh: "Tôi muốn lưu người, chưa bao giờ dùng cách thức thấp kém như thế."

Hạ Phong nhún nhún vai, lên xe.

Bên trong xe bật nhạc (kẻ trộm hạnh phúc).

Hạ Phong dựa vào ghế nhẹ nhàng nhắm mắt lại, như là đang ngủ, khóe miệng lại mang theo nụ cười thản nhiên.

Bài hát này a, lần đầu gặp nhau trong game đã cùng nhảy ca khúc này, hiện tại bật lên, thiệt là có cảm giác tang thương hoài niệm.

Nhạc Viêm đang cố ý thử sao?

"Đang ngủ?" Nhạc Viêm nhẹ giọng hỏi.

Hạ Phong gật gật đầu: "ừm."

Nhạc Viêm cười: "Cậu thiệt sẽ ngủ."

Xe đột nhiên rẽ ngoặt, rẽ vào một khu phố bên cạnh, con phố ấy hết sức quen thuộc, ánh đèn đường rực rỡ, chính là đoạn đường phồn hoa sống về đêm.

Nơi cuối phố, một quán bar treo bảng hiệu thật lớn, xung quang con chữ tiếng anh Crazy chớp nháy những ngọn đèn nê ông rực rỡ, chớp đến hoa cả mắt.

Hạ Phong hơi nhíu mày: "Tới nơi này làm gì?"

Nhạc Viêm kề gần, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là đến chơi, cậu chẳng phải rất thích chỗ này sao?"

Hạ Phong thản nhiên nở nụ cười: "Tôi sao lại cảm thấy độ PH môi trường giảm xuống nhỉ."

"Cậu ngửi được mùi chua? Tại sao tôi không nghe thấy." Nói xong, cười khẽ kề sát qua, dùng cái mũi cọ cọ cái mũi Hạ Phong, sau đó có kết luận: "Quả nhiên, cái mũi của sinh vật linh trưởng, cùng cầm thú…… Khác biệt cực lớn."

Nói xong, dùng loại tư thế ám muội, thuận tay cởi dây an toàn của Hạ Phong, ghé vào lỗ tai anh phun ra hai chữ.

"Xuống xe."

Hai người một trước một sau vào quán bar Crazy, vì là khách quen, rất quen, được bồi bàn dẫn tới phòng VIP phía sau.

Ông chủ Diệp dựa vào tường cười đến phi thường âm lãnh: "Nhạc Viêm, tôi hình như từng nhắc nhở cậu chớ lại gần kích thích tôi, tôi gần đây tâm tình không tốt, kích thích lặp lại dễ làm chỉ số bạo lực trong máu tôi kích động lên."

Nhạc Viêm cười nói: "Không có biện pháp, địa phương luyến tiếc nhất cũng là chỗ này của anh a, trước lúc xuất ngoại muốn hồi vị lần cuối……"

"Nga? Vậy thôi." Nói xong lại lườm nhìn Hạ Phong: "Hạ tiên sinh cũng là qua hồi vị ?"

Hạ Phong mỉm cười: "Đến nơi anh uống chén rượu." Nói xong lại tiến lên từng bước, tiến đến bên tai ông chủ Diệp, hạ giọng nói: "Anh bữa trước bảo tôi cảnh cáo cậu ta chớ qua chỗ anh gây chuyện, yên tâm đi, hôm nay, là lần cuối cùng."

"Nga? Cậu xác định?"

Hạ Phong nhún vai, cười đến phi thường tà ác: "Đó là tất nhiên, chúng tôi cùng tới, tới làm cái gì, anh hẳn hiểu rõ." Dừng một chút, lại nhẹ giọng bổ sung: "Thuận tiện thu hồi giám sát, OK?"

Diệp Kính Huy mỉm cười sâu xa, "phòng số 2." Sau đó xoay người tiêu sái mở.

Phòng khách VIP trong quán bar Crazy cực kì hoa lệ.

Đèn treo tinh xảo, vách tường xinh xắn, nội thất cao cấp, đồ trang trí trong phòng có thể so với khách sạn năm sao.

Nơi này vốn là địa phương cung cấp hưởng lạc, giường đương nhiên không thể thiếu sót. Trung tâm căn phòng là giường king size tinh xảo, ra giường trắng tinh rủ xuống trên chiếc thảm màu đỏ thẳm, sắc màu đối lập tăng kích thích mãnh liệt vào thị giác Chăn mềm gối đầu đều một màu trắng mềm mại—— chiếc giường lớn thực thích hợp làm việc nào ấy, chuẩn bị tốt vì khách nhân tri kỷ.

Mà trong tủ đầu giường bên cạnh đặt cái gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Phòng cách âm hiệu quả cũng cực tốt, trái ngược với ồn ào bên ngoài, nơi này lại có vẻ thực im lặng.

Giờ phút này, im lặng —— như mộ phần.

Hạ Phong cùng Nhạc Viêm ngồi trên ghế sa lon, khẽ uống rượu trên bàn, hai người đều không nói chuyện.

Hạ Phong thực thảnh thơi dựa vào ghế sopha nhắm mắt nghỉ ngơi, Nhạc Viêm mỉm cười nhìn Hạ Phong, bầu trầm mặc này, dường như đang ẩn đi điều gì đó rất sâu, chậm rãi sống lại trong lòng.

Thật lâu sau, Nhạc Viêm nhẹ giọng nói: "Muốn tìm người tới không?"

Hạ Phong nhún nhún vai, mỉm cười: "Tốt, tới nơi này, không tìm giường bạn thì thiệt là lãng phí đấy."

Nhấn chiếc chuông bên cạnh, liền có một người bồi bàn trẻ tuổi đi đến.

Hạ Phong cùng Từ Phong khi trước hay tới nơi này, đương nhiên là nhận ra cậu ta, người nọ dường như cũng nhận ra Hạ Phong, biết khẩu vị của Hạ Phong, bèn mỉm cười nói: "Hạ tiên sinh, muốn tiểu Trình sang đấy chứ?"

"Hồng bài nơi này, giường kĩ được lắm, có muốn thử không?" Hạ Phong giải thích đầy mờ ám.

Nhạc Viêm cười: "Cậu thích là tốt rồi."

"Giá của cậu ta rất cao." Hạ Phong chồm sang, nói bên tai Nhạc Viêm: "Cậu phải giúp tôi trả tiền nha, tôi không mang thẻ."

Nhạc Viêm tiếp tục mỉm cười: "Không sao, tôi trả tiền." Nói xong liền đứng dậy, vỗ nhè nhẹ vai Hạ Phong: "Tôi đi tắm rửa trước, cậu cứ việc chơi vui vẻ."

Chờ thân ảnh Nhạc Viêm biến mất ở trước mắt, Hạ Phong mới cười khẽ lắc lắc đầu.

Chồng đi ra phiêu kĩ, vợ cư nhiên mua đơn, Hỏa Hỏa nhà mình a…… thiệt là mạnh mẽ quá à.

Bất quá hiện tại xem ra, vỏ óc chó cũng sắp nứt, ai…… Theo đấu với bánh quẩy già tôi đây, cậu nên mềm một chút chớ?

Lúc Nhạc Viêm tắm rửa xong bước ra, nhìn thấy một màn hình ảnh.

Thiếu niên tên tiểu Trình, đang bị Hạ Phong đè trên chiếc so pha da mềm mại hôn môi, tiếng rên rỉ mơ hồ vẩn vương trong phòng, cực ám muội.

Nhạc Viêm trên người chỉ quấn quanh tấm khăn lông che đi bộ vị trọng điểm, vẻ mặt hững hờ ngồi xuống bên cạnh, nhếch lên đôi chân thon dài, cầm lấy ly rượu thuỷ tinh trong suốt, nhẹ nhàng nhấm nháp vị rượu thơm nồng.

Ngắm hai người bọn họ nửa ngày, đột nhiên, như nhìn thấy trò hay, ý vị thâm trường nở nụ cười.

Sau nửa ly rượu lót bụng, thiếu niên bên cạnh rốt cuộc được Hạ Phong buông ra, sắc đỏ mê người trên mặt chưa tan.

Hạ Phong dùng hai chân chen vào thân thể thon dài của thiếu niên, hơi cong cong khóe miệng, trêu đùa: "Em thẹn thùng quá nha."

Thiếu niên cắn cắn môi dưới, ngượng ngùng rụt lui cổ: "Hạ tiên sinh……"

"Tôi hôm nay mang bằng hữu đến, em đi hầu hạ anh ta, thế nào?"

Thiếu niên rụt rè nhìn Nhạc Viêm, Nhạc Viêm cười nói: "Không cần, chính cậu hưởng dụng là tốt rồi."

Hạ Phong sờ sờ đầu của cậu ta, "Ngoan, em về trước đi, lần sau lại đến tìm em."

"Vâng."

Chờ cậu ta được Hạ Phong mỉm cười tiễn bước, Nhạc Viêm mới bình tĩnh nói: "Mu bàn tay cư nhiên không có sưng lên, quả thật là hiếm thấy."

Hạ Phong đem bàn tay đến trước mặt Nhạc Viêm: "Cậu tới hôn một cái, mau chóng sẽ sưng, làn da của tôi đối cậu rất mẫn cảm."

Nhạc Viêm không chút biểu cảm như trước, cúi đầu uống một hớp rượu, thản nhiên nói: "Có cần thiết ở trước mặt tôi giả bộ hôn môi sao? Tôi đâu phải ngày đầu quen biết cậu, ha ha, cũng không biết hôn qua bao nhiêu người. Tỏi trên đỉnh đầu cậu lớn chưa đủ? Giả bộ một tí lại chẳng giống đâu."

Hạ Phong cười mà không đáp.

Nhạc Viêm hỏi: "Sao không cùng cậu ta làm thật? Cơ hội khó được, tôi còn mời khách."

Hạ Phong nhún nhún vai: "Hôm nay không hào hứng, diễn trò cho cậu xem, tôi còn tưởng cậu chịu chút giấm chua."

"Tôi vị chua quá nhiều, không dễ ghen."

"Phải không?"

Nhạc Viêm cười cười, đem ly rượu trên bàn đẩy sang, nói sang chuyện khác: "Muốn nếm thử không? Rượu mới ra, cũng không tệ lắm."

"Không hạ độc?"

"Hạ, cậu dám uống?"

Hạ Phong cười tiếp nhận, lại còn đem ly rượu uống hết ngay.

"Đương nhiên uống." Nói xong lại không biết xấu hổ bỏ thêm câu: "Cậu, chính là độc của tôi."

Nhạc Viêm hướng Hạ Phong cười xán lạn, "Nga? Nói như vậy, cậu đem tôi ném vào trong nước lạnh, nguyên lai là vì tiêu độc à."

Hạ Phong cười mà không đáp.

Thật lâu sau, Hạ Phong mới thấp giọng nói: "Thật sự hạ dược?"

Tận lực hạ thấp thanh âm, tựa hồ đang kiềm nén tình tự bị kích thích trong cơ thể.

Nhạc Viêm đẩy kính mắt, bình thản nói: "Tôi vừa nhắc cậu rồi, trong rượu là có thuốc, thuốc giục tình hàm lượng khá lớn." Hơi vênh vênh khóe miệng, "Mới nghiên cứu chế tạo thành, cậu không phải rất thích hưởng lạc à, cho nên để cho cậu nếm thử."

"Cám ơn cậu, cậu đối với tôi rất tốt." Hạ Phong mỉm cười, kéo mu bàn tay của Nhạc Viêm qua hôn một cái. Tuy rằng nhịp thở đã muốn thay đổi, Hạ Phong vẫn duy trì tư thái tao nhã như trước: "Không thấy cậu động vào ly rượu này, cậu là để tiểu Trình hỗ trợ mang vào?"

Nhạc Viêm mỉm cười sáp lại gần, một bên kéo Hạ Phong lên giường, một bên mỉm cười nói: "Cậu có thể diễn trò, tôi cũng có thể nha. Rượu mời cậu không uống, tôi chỉ có thể đút cho cậu rượu phạt. Tôi đút cậu không cần, chỉ có thể mượn đao giết người, đúng chứ?"

Hạ Phong nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng như buông bỏ mà thở dài một hơi khe khẽ.

"Rất đúng."

Nhạc Viêm cong ngón tay, khăn mặt bên hông liền rớt xuống, thân thể thon dài mềm dẻo bại lộ dưới ánh sáng, làm cho Hạ Phong hơi nheo mắt lại.

Bàn tay linh hoạt bắt đầu chậm rãi cởi áo sơmi của Hạ Phong, một cúc rồi một cúc cởi thực chầm chậm, cực cẩn thận, giống như muốn để đối phương khắc sâu nhớ kỹ quá trình này.

57. Chương 57: Chinh Phục Trò Chơi

"Hạ Phong, nếu tôi hôm nay giáo huấn cậu, cậu sẽ hận tôi chứ." Nhạc Viêm cúi người đè ép Hạ Phong, thanh âm ác ma khẽ khàng vọng bên tai.

"Sẽ." Hạ Phong gật đầu, bày vẻ vô cùng ngây thơ, trông như bé thỏ trắng đáng thương ——

Sâu trong ánh mắt, lại là thái độ lãnh đãm như chẳng liên quan tới mình, ánh mắt nghiền ngẫm, giống đang xem kịch vui.

Nhạc Viêm tạm dừng, khẽ thở dài: "Cậu biết đấy, tôi phải xuất ngoại, trước lúc xuất ngoại, dù sao vẫn nên cho cậu lưu lại chút kí ức tốt đẹp ……" Đẩy kính mắt, hàm ý sâu xa: "Cậu xem chúng ta mãi dây dưa lâu như vậy, cậu vẫn không hề xúc động, thực tổn thương tự tôn của tôi, biết hông?"

Hạ Phong giương mắt ngó Nhạc Viêm đang trần trụi nằm trên người mình, khẽ thở dài: "Hôm nay rơi vào tay cậu, tôi chỉ có thể mặc cho cậu xử lý, cậu nói cái gì thì đều có đạo lý, ai." Hơi chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Không cần giải thích, tôi sẽ không kiện cậu lên toà."

"Ngoan." Nhạc Viêm cười xấu xa áp sát gần, nhẹ nhàng hôn xuống khoé môi Hạ Phong, sau đó từ trong tủ quần áo kế bên lôi ra một đống đạo cụ.

Trước dùng dây thừng trói tay Hạ Phong lại ở đầu giường, sau đó cầm chiếc roi da, bày ra dáng vẻ suy tư sâu xa: "Cậu cảm thấy dùng cái nào mới tốt? Mặt trên của roi này có kim châm cực kỳ vui, đánh vào người sẽ kích thích cả một vùng thần kinh, để cậu cảm nhận khoái cảm sướng nhất. À, mấy thứ này là gậy mát xa chạy bằng điện, cậu khoái cái nào?" Nói xong còn cầm cái đạo cụ quơ quơ trước mặt Hạ Phong, "Dù sao cũng là để cậu dùng, tự cậu chọn đê." Tạm ngưng chốc lát, hơi nhếch lên khóe miệng: "Thế nào, tôi đối với cậu tốt lắm chứ nhỉ?"

Hạ Phong cười: "Cậu quá khách khí rồi, một cái roi thì sao mà đủ, nguyên tủ có thứ gì đều để tôi dùng thử, để tôi mở rộng tầm mắt cũng hay." Nói xong, còn lười biếng nhếch chân lên, nhẹ nhàng nhích nhích người, tuy rằng hai tay bị trói lại, nhưng không chút ảnh hưởng tư thái tao nhã của Hạ Phong.

Nhạc Viêm đem roi đặt qua một bên, lại gần, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Hạ Phong, thấp giọng nói: "Cậu thật sự không sợ chút nào sao, tôi hôm nay không chỉ muốn ngược đãi cậu, còn muốn đối với cậu làm can thiệp tâm lý, có từng nghe nói qua chưa?"

Hạ Phong gật đầu.

Nhạc Viêm cong khóe miệng, lại ám nuội hà hơi bên tai Hạ Phong: "Yên tâm đi, sau khi đối cậu làm liệu pháp tâm lý này, qua đêm nay, cậu cả đời đều chẳng quên được tôi. Cả đời…… chỉ khi nghĩ đến tôi, mới có dục vọng." Nói xong còn đặt tay ở vị trí nhạy cảm của Hạ Phong, cách lớp quần, nhẹ nhàng vân vê, "Cậu sẽ thích."

Hạ Phong trầm mặc thật lâu, đột nhiên cười lên tiếng: "Cậu quá ngốc, trực tiếp xài thuật thôi miên với tôi, để tôi yêu cậu không phải được rồi sao? Cậu dùng thuật thôi miên chẳng phải rất lợi hại mà, lần trước còn nhận được giải thưởng."

Sắc mặt Nhạc Viêm thoáng cứng đờ, nhưng mau chóng khôi phục vẻ hờ hững, trên cao nhìn xuống: "Đâu cần phiền toái thế, để thân thể cậu nhớ kĩ tôi là được rồi. Bất quá, chờ khi cậu vĩnh viễn không quên được tôi, tôi lại phải đi."

"Nga, tôi hiểu mà, cậu là muốn để cơ thể của tôi nhớ kỹ cậu, nhưng không còn gặp lại cậu nữa." Nhẹ nhàng cười, trêu chọc: "Chỉ có thể tự mình ủ trong chăn nghĩ bản mặt cậu rồi DIY, đúng chớ?" (DIY = do it yourself = tự làm tự sướng =)))

Nhạc Viêm gật đầu: "Cậu cảm thấy tôi tàn nhẫn sao?"

Hạ Phong khẽ cười nói: "Cậu không tàn nhẫn, cậu thực sự quyến rũ, làm mê hoặc tôi."

"…… Da mặt cậu rất mỏng, mỏng đến mức khiến cơ thể tôi rụng rời." Lấy ngón tay véo véo mặt Hạ Phong, làm thành động tác xé rách, lại như vẻ tán tỉnh mờ ám.

Hạ Phong nhìn chằm chằm Nhạc Viêm, thản nhiên nói: "Mau đánh tôi đi, thấy cậu cầm roi, tôi toàn thân đều nóng lên."

Sau một lát……

"Đánh nha, tôi thiệt mong chờ cậu ngược tôi nè."

Thật lâu sau đó……

"Không đánh sao? Ai, mệt quá."

Nhạc Viêm trầm mặc, cuối cùng vẫn là khe khẽ thở dài: "Đánh lên người cậu, tôi sẽ đau lòng mà."

Giả tạo nhiều như vậy, có lẽ…… Chỉ có câu này là thật.

Tuy rằng rất muốn quất cái mặt kênh kênh của cậu ta, nhưng vẫn thấy luyến tiếc.

"Không đành lòng à." Hạ Phong cười cười, ánh mắt lại chợt lạnh xuống, "Nhạc Viêm, không ai có thể chinh phục tôi."

"Ha?" Nhạc Viêm nhíu mày.

"Con ngựa hoang bị trinh phục không còn vẻ đẹp dã tính, sẽ mất đi rực rỡ vốn có, cậu biết đấy."

Nhạc Viêm trầm mặc không nói.

"Nhạc Viêm, cậu học tâm lý học, có thể dùng phương thức này khiến tôi yêu cậu, bất quá…… Cái người yêu cậu đó, không còn là Hạ Phong." Hạ Phong khẽ cong khóe miệng, tự tin nhướng nhướng mày: "Cậu có thể thử xem, tôi đây phụng bồi."

Một câu như búa tạ nện vào ngực, cảm thấy hơi buồn buồn.

Cái người yêu cậu đó không phải Hạ Phong —— lời nói dứt khoát, lại vô tình biết bao.

Cũng chẳng lo những lời này có thể đả thương người hay không?

Cái tên đáng giận.

Luôn ung dung tự tại, tự cho là đúng, tự cao tự đại, làm theo ý mình, cái gì cũng không để ý ——

Dáng vẻ kiêu ngạo, thiệt khiến người ta hận đến ngứa răng.

Cũng như thế, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Kỳ thật cũng đâu thực sự nghĩ tới đối cậu ta dùng thủ pháp dạy dỗ cực đoan thế này, bởi vì tự trong lòng Nhạc Viêm rất rõ ràng, người kiêu ngạo như cậu ta sẽ không chịu khuất phục ép buộc.

Càng không có biện pháp dùng kiến thức chuyên nghiệp thôi miên cậu ta, thậm chí làm can thiệp tâm lý, xét đến cùng, chính là…… Không đành lòng sao.

Chẳng thèm dùng phương pháp này chinh phục cậu ta.

Tuy rằng bị lời nói của Hạ Phong kích thích, sắc mặt Nhạc Viêm vẫn bình tĩnh như thường, giống như cự tuyệt đã sớm thành thói quen của anh, vẻ mặt bình thản, không chút dao động cảm xúc nào được hiển lộ ra.

Ngược lại trêu đùa: "Con ngựa hoang? Cậu tự hình dung mình thiệt là có cá tính."

Hạ Phong chớp mắt: "chung quy dễ nghe hơn so với con lừa hoang."

Nhạc Viêm vươn tay cởi trói dây thừng cho Hạ Phong, "Vậy tiếp tục làm con ngựa hoang đi."

Hạ Phong cười ngồi dậy, tiến đến bên tai Nhạc Viêm, nhẹ giọng bảo: "Muốn dùng loại phương pháp này giữ lấy tôi, cậu tính sai rồi." Sau đó lại hư hỏng cắn cắn lỗ tai Nhạc Viêm: "Ngu ngốc, chuốc thuốc thì phải tự mình làm mới tốt, nhờ vào kẻ khác, thì hổng tin được."

Đem chăn quấn lên tấm thân trần trụi của Nhạc Viêm, đứng dậy muốn rời đi, lại bị Nhạc Viêm kéo cánh tay.

Nhạc Viêm môi tiến sát qua, tại vị trí gần cách đôi môi Hạ Phong một cm, thì ngừng lại.

Khoảng cách đầy ám muội. Chỉ cần có một người hơi nhích lên chút, là có thể chạm đến đối phương, nhưng lại thủy chung giằng co.

Nhạc Viêm đôi mắt đen bóng nhìn thẳng vào Hạ Phong, trong ánh mắt thâm trầm lộ ra chút ít ưu tư không thể hiểu.

"Tôi đây…… Tự mình đến giữ lấy cậu thì sao?" Nụ cười xinh đẹp hé mở bên môi, khi nói chuyện hơi thở ấm nóng phả lên mặt, ngứa, mị hoặc cực hạn gần ngay trước mắt, nhưng vẫn không lay chuyển được cái tên bình tĩnh đến đáng sợ nào ấy.

"Ha?" Hạ Phong vẫn mỉm cười nghiền ngẫm như cũ, "Tự mình à…… Dùng thân thể của cậu sao?".

"Muốn thử xem không?"

Nhạc Viêm dựa vào càng gần hơn, nở nụ cười gian: "Tôi đâu ngu thế, dược đương nhiên là tự mình hạ, bất quá, người uống vào ——"

"Là tôi."

Hạ Phong chợt cứng đờ lưng, khuôn mặt lạnh xuống: "cậu nói cái gì?"

Nhạc Viêm bình tĩnh nhìn chăm chú vào Hạ Phong: "Cậu có thể lựa chọn rời đi, hoặc giống bữa trước ném tôi vào nước lạnh, lựa chọn kiểu thứ ba, cậu biết đấy……" Nói xong, bèn mỉm cười, "Ôm tôi, hoặc là để tôi ôm, chọn một cái."

Nhạc Viêm nghiêng về trước một cm, làm cho khoảng cách mờ ám ban đầu hoàn toàn biến mất.

Đôi môi nhẹ nhàng chạm nhau, đều là nhiệt độ lạnh lẽo đến đáng sợ.

Từ nơi tiếp xúc truyền đến xúc cảm mềm mại, lại giống như một cơn gió ẩm thổi vào lòng.

Bởi do khoảng cách quá thân cận, hơi thở lướt lên mặt đối phương, mắt kính của Nhạc Viêm nhanh chóng được phủ một lớp sương mờ, che đi ánh mắt sâu thẳm.

Cũng chỉ là —— đôi môi chạm khẽ vào nhau mà thôi.

Vừa chạm vào đã tách, không phải nụ hôn tham nhập khoang miệng đối phương, tại trong căn phòng ngập tràn sắc dục, ngược lại thuần khiết đến có phần bất luân bất loại.

(bất luân bất loại: ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai; aka sắc dục chẳng ra sắc dục, thuần khiết chẳng ra thuần khiết =)))

Sau tách ra, Nhạc Viêm tháo xuống kính mắt, đôi mắt sâu thẳm hiển lộ ra ý cười thản nhiên, chăm chú nhìn Hạ Phong.

"Tôi đối cậu tốt nhỉ? Mỗi lần đều cho cậu chọn trước."

Hạ Phong him híp mắt, tay đặt ở vành tai Nhạc Viêm, tựa như vuốt ve thú nhỏ mà nhẹ nhàng sờ tóc anh.

"Cậu thật sự hạ dược cho mình."

Là dùng câu trần thuật bình thường, không nghe ra cảm xúc gì của chủ nhân.

Sắc mặt Nhạc Viêm lộ ra hơi chút ửng hồng, hô hấp đang cực lực khắc chế xuống mới có thể miễn cưỡng không còn lộn xộn, khẽ nhếch môi, nhẹ giọng nói: "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, tốt với cậu, tôi đành phải tàn nhẫn với mình tí." Nói xong, lại nâng lên khóe miệng: "Tôi hạ là phân lượng cho hai người đó, cậu nhẫn tâm nhìn tôi chết ở trên giường sao."

Bàn tay vươn sang, nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng Hạ Phong, thở dài nói: "Lần này cậu mà không giúp đỡ, tôi thiệt sẽ bùng nổ."

Hạ Phong không nói gì.

Chính là đem tay nhẹ nhàng đặt ở bờ vai anh, sau đó lần đến sau lưng, tạo thành một tư thế ôm.

"Được."

Một chữ, đánh vỡ cục diện bế tắc trước kia.

Làm tình một khi bắt đầu, động tác liền trở nên nhiệt tình, thậm chí điên cuồng hơn.

Chuẩn xác tìm được đôi môi đối phương, không biết là ai chủ động phá tan tầng ngăn trở ấy trước, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập lãnh địa đối phương ——

Nụ hôn, như cuộc chiến kịch liệt của hai dã thú đang tranh đoạt địa bàn.

Nụ hôn sâu khiến người ta khó thở, động tác gần như là gặm cắn.

Gra giường bị vò thành một đống, chăn bị đá xuống đất, chiếc áo sơ mi vốn vắt vẻo nơi phần eo Hạ Phong, cũng bị Nhạc Viêm xé rách thành vải vụn, chẳng biết ném đi đâu.

Động tác vuốt ve lẫn nhau, mang theo ám chỉ tình dục trần trụi, trực tiếp tiến tới mức độ thô bạo, ở trên người đối phương, dùng hai tay hạ xuống một đám cháy ——

Hết thảy đều giống như cuộc tranh đấu cuối cùng không chịu thua ai.

Một nụ hôn, liền dùng hết sức mạnh cơ thể.

Đầu lưỡi quấn nhau đến tê dại, thậm chí đau đớn, trong cổ họng cũng là từng đợt cảm giác nhức buốt, đầu lưỡi mang theo ngọn lửa lẻn đi khắp nơi, toàn thân đều nóng như thiêu đốt.

Cái gì đấy trong cơ thể, dần dần sống lại.

Hai người dường như đang dung động tác giản đơn này, để trút đi phần tâm tình nào đấy.

Nhưng cũng trong nụ hôn kịch liệt, cảm giác được khoái cảm đầy mãnh liệt ——

Giống như bỗng nhiên uống một ngụm rượu mạnh, cảm giác nóng bỏng, dâng trào trong ngực.

Khi nụ hôn vừa chấm dứt, tách ra ngắn ngủi, đối mặt ngắn ngủi.

Nhạc Viêm ánh mắt rực sáng, trong ánh mắt Hạ Phong cũng có chút thành phần nguy hiểm……

Tới tình trạng này thì đã không cần kiềm nén gì nữa rồi.

Hai người không hẹn mà cùng nhau nhẹ nở nụ cười.

"Kĩ thuật hôn không tệ." Hạ Phong bình luận.

Nhạc Viêm cười: "Cậu cũng thế."

Nói xong, lại sáp vào, tâm ý tương thông mà cùng hôn.

Lúc này đây, nụ hôn trở nên ôn nhu lại triền miên, đầu lưỡi cũng dịu dàng hơn, khi nhẹ nhàng liếm qua niêm màng trrong khoang miệng đối phương, phát ra tiếng nước chậc chậc, âm thanh ám muội vảng vọng bên tai, nhiều thêm vài phần ấm áp.

Ngón tay từ bả vai khẽ dời xuống, dừng lại tại phần eo, động tác dịu dàng như đang vuốt ve thú cưng yêu thích.

Nụ hôn nhu hòa kéo dài thật lâu, chờ khi hai người rốt cuộc lưu luyến không rời mà tách ra, bộ phần nào đấy trên người đã muốn kêu gào đứng thẳng.

Nhạc Viêm mỉm cười: "Hai chọn một, đã suy nghĩ kỹ chứ?"

Hạ Phong nở nụ cười: "Cậu tới đi."

Trong phút chốc, thần sắc có chút kinh ngạc khẽ lướt qua trên mặt Nhạc Viêm trong chớp mắt, lại bị Hạ Phong dễ dàng nắm bắt.

Hạ Phong lười biếng nằm trở lại, giải thích: "Dù tôi ăn nằm với nhiều người, mặt sau để lại cho cậu đó, đúng chớ, Viêm thân ái." Khiêu khích nhướng nhướng mày, "Nhớ dùng dầu bơi trơn nhé, tên ngốc khuyết thiếu kinh nghiệm, còn xem lén GV tôi tặng cho Văn Bân ngốc, chỉ có cậu mới có thể làm chuyện vô liêm sỉ này, ai."

Nhạc Viêm sắc mặt hầm hầm, "Phía sau, tốt nhất không nên chọc tôi tức giận."

"Ừm hử? Cậu tức giận thì hậu quả là hai tòa núi lửa bùng nổ đúng không?" Hạ Phong cười: "Tôi chưa thấy qua núi lửa bùng nổ, tò mò quá, cậu bùng nổ cho tôi xem." Nói xong, còn ác liệt lấy ngón tay đụng vô đỉnh bộ vị đang sưng.

Nhạc Viêm rất nể mặt mà bạo phát.

Đương nhiên, chỉ là trên mặt bày ra nụ cười phi thường quỷ dị, nụ cười khiến người ta sởn gai ốc, bị Hạ Phong đang nghiền ngẫm quan sát phản ứng phần dưới của Nhạc Viêm bỏ lỡ mất.

Ngón tay Nhạc Viêm linh hoạt vươn sang, cởi mở dây lưng Hạ Phong.

Theo chiếc quần dài được cởi ra, quần lót màu đen gợi cảm dần lộ ra trong tầm mắt, bộ vị nơi đó hiển nhiên đã có phản ứng, hơi hơi nở ra làm cho Nhạc Viêm không khỏi nở nụ cười.

Ngón tay nhẹ chụp lên, hư hỏng xoa xoa, Hạ Phong nét cười bình tĩnh trên mặt rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Nheo ánh mắt lại bắt lấy tay Nhạc Viêm, khẽ thở dài: "Cậu có thể dứt khoát chưa? Thông cảm chút tâm lý e ngại khi tôi lần đầu tiên làm thụ được chứ."

Hạ Phong, tuyệt không e ngại, ngược lại bày vẻ kiêu ngạo khiến người ta muốn đấm một phát, ngoài miệng còn nói ba lời không biết xấu hổ, ở trong mắt Nhạc Viêm, tuyệt không đáng giận, ngược lại còn có chút đáng yêu.

Nhạc Viêm cười khẽ: "Được, tôi sẽ phi thường thông cảm cho cậu."

Một phen kéo quần dài, ném lên chiếc ghế sa lon xa xa, quần lót cũng bị xé thành mảnh nhỏ.

Đôi chân để lộ trong tầm mắt, thon dài mềm dẻo, làn da sờ lên co dãn cực tốt, dưới ánh đèn mờ hiện lên vẻ rực rỡ nhàn nhạt.

Toàn bộ thân thể không tí dư thừa, cơ thể chặt chẽ rõ ràng, khớp xương tinh xảo —— ẩn chứa mị lực nam tính khiến người khác tim đập loạn nhịp.

Tuy rằng lúc cười xấu xa, gương mặt đó sẽ có loại khí chất thiếu ngược khiến người ta gắng đấm một phát.

Nhưng lúc này, Hạ Phong, an tĩnh cùng chờ đợi, hơi nhíu mày lại, gương mặt khi đứng đắn thì hơi vẻ ôn nhu, tóc nâu mềm mại rủ xuống ở vành tai —— mang theo khí chất riêng biệt của người trí thức, làm cho người ta thích vô cùng.

Nhạc Viêm không hề do dự, híp híp mắt, một ngụm cắn lên xương quai xanh của Hạ Phong.

Hạ Phong hình như rất hưởng thụ, nhắm mắt lại, vòng tay nơi phần eo Nhạc Viêm nhẹ nhàng cọ xát.

Bởi anh ta tự nhiên nhắc tới chuyện lên giường với người khác, Nhạc Viêm tức giận đọng lại đang chậm rãi phát tiết ra bên ngoài, kết quả của phát tiết đó là trên người Hạ Phong ấn xuống liên tiếp những dấu vết đáng sợ, kéo dài một đường từ xương quai xanh tới rốn, gặm cắn ra dấu răng, tạo thành dấu hôn ân ái, giống như đang xăm hình trên tấm thân xinh đẹp trước mắt này.

So với sự đáng sợ của núi lửa bùng nổ, chút biểu lộ tức giận kiểu này càng thêm tra tấn thần kinh kẻ khác.

Dùng mọi biện pháp, mang theo hơi thở tra tấn ngọt ngào, làm cho thân thể Hạ Phong không kiềm được run rẩy nhè nhẹ.

Đầu vú trước ngực bên trái bị đầu lưỡi liếm láp một phen, trở nên cứng rắn, kiên cường đứng thẳng.

Trong miệng Hạ Phong tràn ra những tiếng rên thoải mái, "Viêm…… Bên phải cũng muốn."

Hạ Phong, Giống bị con mèo nhỏ cọ cọ chủ nhân, lười biếng duỗi tứ chi mặc cho đối phương hôn, tới lúc này rồi, biểu tình vẫn thiếu oánh như cũ.

Nói xong lại an tâm nhắm mắt lại, chờ Nhạc Viêm liếm bên phải, chẳng hề mặt đỏ e lệ.

Nhạc Viêm nhún nhún vai, cố ý không thèm quan tâm đến đầu vú bên phải còn đang co rúm của cậu ta, ngược lại vươn tay thăm dò tới hậu huyệt.

Nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay chạm vào, nơi đó liền mẫn cảm co rúm lại, thân thể Hạ Phong theo phản xạ thoáng cứng đờ, điều chỉnh hồi mới trầm tĩnh lại.

Nhạc Viêm mỉm cười, từ trong tủ đầu giường bên cạnh lấy ra một đống bình nhỏ.

“Cho cậu dùng đó, tự cậu chọn đi.”

Hạ Phong nhíu mày: “Lại để tôi chọn? Cậu thiệt là quá tốt.” Thản nhiên nói: “Tùy thôi.”

Nhạc Viêm mỉm cười vặn mở nắp chiếc bình màu lam, đổ dầu bơi trơn ra lòng bàn tay, lấy ngón tay thấm ướt, hướng hậu huyệt quét lên.

Nơi đó quả nhiên chưa bị ai chạm qua.

Luồn vào một ngón tay, tràng bích liền bài xích co rút lại, muốn đuổi đi kẻ xâm lấn.

Mạnh mẽ đâm vào, thấy Hạ Phong khẽ nhíu mày, Nhạc Viêm tiến đến bên tai, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Hạ Phong cười: “Không đau.”

Lại thêm vào được hai ngón, trên gương mặt luôn luôn lạnh nhạt cũng biểu hiện ra một tia thần sắc không thoải mái.

Cong ngón tay khuếch trương trong cơ thể, Hạ Phong hơi nhíu mày oán giận: “Có thể rồi, hiệu suất của cậu chậm quá nha.”

Nhạc Viêm cười cười, rút ngón tay ra, dùng phân thân đã sớm cương cứng đến phát đau nhắm ngay huyệt khẩu, hung hăng đâm vào!

“Ah……” Khuôn mặt do thống khổ mà vặn vẹo, đôi môi trắng bệch, không kiềm được mà bật lên tiếng, nhìn sao cũng đều có chút đáng thương.

Tính cách ác liệt, lại làm cho người ta không đồng tình nổi.

Nhạc Viêm động tác càng thêm kịch liệt.

Hạ Phong cũng gắt gao siết thành hai đấm.

“Cậu hối hận sao?”

Nhạc Viêm hỏi.

Hạ Phong không trả lời, chỉ lặng thinh không lên tiếng, thừa nhận đợt tiến công trừng phạt của cậu ta.

Lần lượt, đều đâm vào nơi sâu nhất của thân thể, vận động kịch liệt thâm nhập thiển xuất, ma xát tràng bích, đau buốt theo vĩ chuy lan đến toàn thân. (thâm nhập thiển xuất: vào thì sâu ra thì ít :”>~)

Do động tác quá kịch liệt, thân thể bị điên cuồng xé rách, lúc rút ra, có một chút tơ máu lẫn dầu bôi trơn, chảy ra trên chiếc gra giường trắng tinh.

Màu đỏ chói mắt.

“Tiếp tục đi, sao dừng lại ?” Hạ Phong cười khẽ, bởi do hít thở không xong lại thêm cơn đau quá kịch liệt, âm cuối có chút run rẩy, “Lại…… Không đành lòng…… sao?”

Trả lời anh, là cú thúc vào lần nữa.

“Ah……” tiếng kêu rên bị nụ hôn sâu chắn lại giữa môi.

“Hạ Phong……”

Cái tên thiếu đánh này, vào lúc này rồi, còn không quên nói mấy lời làm người ta nổi giận.

“Viêm……”

Đương lúc động tác kịch liệt, ngẫu nhiên nghe được thanh âm có chút mơ hồ của cậu ta, kêu tên của mình.

Nhạc Viêm đột nhiên…… Có chút không đành lòng.

“Viêm……”

Chẳng lẽ là ảo giác sao? Trong thanh âm mơ hồ ấy, dường như xen lẫn nỗi buồn nào đó được nén sâu trong tâm.

Thanh âm hơi chút khàn khàn, như đang tận lực che giấu điều gì.

Chẳng biết vì sao, bởi đối phương nhẹ giọng gọi tên của mình, trong mắt Nhạc Viêm lại có chút cảm giác ẩm ướt.

Nhìn vết máu trên giường, đột nhiên dùng phương thức này khiến cậu ta khắc sâu nhớ mình…… vẫn có chút chán ghét.

Chính là, đã từng giao trái tim nâng lên trước mặt cậu ta, song bị cậu ta dẫm nát dưới chân, nay không còn dũng khí nếm lại một lần nữa rồi.

Cũng không còn dũng khí nói thành lời, cái gọi là thích, ở trong ánh mắt tự cao tự đại của Hạ Phong, so với áo mưa còn muốn rẻ mạt hơn. (áo mưa = ba con sói)

Cậu ta thích cuộc sống phóng túng, chưa bao giờ vì biết tới cây, mà buông tha cho cả cánh rừng.

Cho nên mới muốn để cậu ta nhớ mãi cái tên Nhạc Viêm này……

Làm cho cái cây này, ít nhất thành nơi cậu ta ấn tượng khắc sâu nhất

Vẫn là không đành lòng.

Nhìn đến vết máu trên giường, cư nhiên lại có loại cảm giác đau lòng đến hít thở không thông.

Tuy rằng biết rõ, qua hôm nay, có lẽ không còn có cơ hội ôm cậu ta.

Đạo cụ vốn muốn dùng đều bị ném qua bên, vốn muốn ngược cậu ta đến mức chân mềm nhũn khiến cậu ta vài ngày không xuống giường nổi, song khi trông thấy cậu ta vẻ mặt thống khổ, khi nghe thấy cậu ta khẽ gọi tên mình, thì dễ dàng bị vứt bỏ.

Tiếp tục động tác trừu sáp, nhưng trở nên ôn nhu rõ.

"Hạ Phong……"

Ba chữ "tôi thích cậu" này (*), cuối cùng vẫn bị dồn nén trở lại. (nguyên bản là bốn chữ "ngã hỉ hoan nhĩ" ^^)

Cho dù là ở trên giường, thì lời nói ngọt ngào vẫn không thích hợp xuất hiện từ miệng hai người.

Huống chi, cái loại quan hệ vẫn chẳng hề cải thiện đây, tuy rằng giờ phút này cơ thể thân mật khắng khít, cũng mãi là —— cơ thể mà thôi.

Chỉ có thể dùng ngôn ngữ tứ chi để diễn tả tình cảm, đáng tiếc đối phương đâu nhất định cảm giác ra được.

Cẩn thận quan sát vẻ mặt của cậu ta, chậm rãi thay đổi phương hướng, ở trong cơ thể nhẹ nhàng trừu động.

Có lẽ bởi có hỗn hợp máu và dầu bôi trơn giúp trơn mềm tràng bích, trừu động trở nên thuận lợi, nhịp thở của Hạ Phong cũng dần dồn dập, cánh tay ôm Nhạc Viêm theo động tác của cậu ta mà một duỗi một gập……

"Ah…… ưm……"

Trực tiếp rên rỉ thành tiếng, thích hưởng lạc Hạ Phong chưa bao giờ đè nén khoái cảm của thân thể.

"Viêm…… Mau chút."

Thỏa mãn yêu cầu của anh, động tác nhanh hơn, như bởi trừng phạt mà cố tình thúc vào vị trí mềm mại nhất trong cơ thể, thành công làm cho thân thể Hạ Phong run rẩy.

"Hạ Phong……"

Khẽ gọi tên của anh, những cái hôn nhỏ vụn thỉnh thoảng dừng ở trên người.

Đôi môi lại chạm nhau, đầu lưỡi dây dưa một chỗ, nụ hôn dịu dàng triền miên, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, như muốn đốt cháy đối phương.

Cuối cùng, sau một vòng điên cuồng tiến lên, Nhạc Viêm thở dốc bắn ra trong cơ thể cậu ta, dịch trắng nóng bỏng chảy ra từ tràng bích, đọng trên gra giường, mùi xạ hương đặc thù tràn ngập phòng, tạo thành một khung cảnh đầy dâm mĩ.

Nhạc Viêm cúi mình nhẹ nhàng hôn lên trán anh, sau đó chống hai tay, nhìn xuống Hạ Phong.

Hạ Phong hãy còn nhắm mắt lại, cau mày hưởng thụ dư vị cao trào, trên trán chảy ra một lớp mồ hôi mịn.

Nhạc Viêm lại cúi mình hôn anh ta, cho dù Hạ Phong không đáp lại, vẫn cố chấp hôn lâu, lâu đến khi đầu lưỡi đều run lên, mới từ trong khoang miệng không chút phản ứng lui ra ngoài, ghé vào lỗ tai cậu ta nhẹ giọng nói: "Hạ Phong, không ai có thể chinh phục cậu, vì bởi…… Nguyện ý bị tôi ôm?"

Thật lâu sau, Hạ Phong mới thản nhiên đáp: "Cậu không phải uống thuốc sao, tôi cuối cùng đâu thể trơ mắt nhìn cậu tinh tẫn nhân vong đâu." Nói xong, nheo mắt lại: "Bằng không, cậu cho rằng sao?"

Nhạc Viêm trầm mặc một lát, đột nhiên nở ra nụ cười thiệt tà ác.

"Gạt cậu đó."

"Cái gì?"

"Tôi cũng đâu có uống thuốc nha."

Nói xong, còn ác liệt đụng chạm hậu huyệt sưng đỏ đang hơi khép mở, nơi đó do bị chà đạp hồi lâu, ngón tay chạm nhẹ một cái, liền thảm thương chảy ra chút chất lỏng đỏ trắng xen nhau.

Hạ Phong nhíu mày, cũng không khiếp sợ, ngược lại phi thường bình thản nói: "Như vậy à, xem ra công năng thận cậu không tệ, chưa uống dược còn kiên trì lâu như thế." Nói xong bèn ngáp một cái, sau đó chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: "Còn muốn tiếp tục chứ? Tôi sẽ liều mình bồi quân tử."

"Quân tử không dám nhận, cậu cũng không cần liều mình, tôi sẽ đau lòng." Nhạc Viêm nghiêm túc theo dõi cậu ta, nhìn không ra tâm tình cậu ta có biến ảo gì.

"Không cần dùng loại biểu tình này nhìn tôi." Hạ Phong hơi nhếch lên khóe miệng, tiến đến bên tai Nhạc Viêm, mỉm cười sâu xa: "Nếu không…… Tôi sẽ nghĩ rằng…… cậu yêu tôi."

Nhạc Viêm nở nụ cười: "Cậu cảm thấy, ai lại ngốc đến nỗi yêu đối tượng tình một đêm chứ?"

"Nói cũng đúng." Hạ Phong dừng chốc lát, lại đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Bất quá…… Cũng đâu chắc chắn."

58. Chương 58: 419 Nghiệt Duyên

Có ai sẽ ngốc đến nỗi yêu đối tượng tình một đêm chứ?

Bởi câu này, kí ức chợt hiện rõ nét trong đầu.

Khi đó cả hai đều còn trẻ, Hạ Phong vừa mới tốt nghiệp đại học, Nhạc Viêm so với Hạ Phong nhỏ hơn một lớp.

Bên cạnh thành phố có nhiều trường đại học, Hạ Phong với Từ Phong cùng học chung trường, Nhạc Viêm thì lại học trong đại học y khoa ở đằng xa, cánh cổng hai trường mặc dầu xa xa trông nhau, song hai người chưa từng có dịp cùng xuất hiện nào.

Sau đó, trong một lần hội liên nghị trường bên, ngoài ý muốn gặp nhau.

Vũ hội tuy rằng gọi là quan hệ hữu nghị, mục đích chính yếu vẫn là dành cho các nam nữ độc thân một cơ hội gặp gỡ lý tưởng.

.

Nhạc Viêm đối mấy này chẳng dám hứng thú, chỉ là bị lớp lôi kéo ép buộc cho gom đủ số. Bởi vì anh rất rõ tính hướng của bản thân, sợ bạn nữ sẽ để ý mình, vì thế tìm một góc không thu hút để uống rượu.

Ánh đèn rực rỡ, âm nhạc bùng nổ, vờn quanh các thân thể nhảy múa của trai xinh gái đẹp ——

Trong vũ hội huyên náo, Hạ Phong với Từ Phong vẫn ngồi gần tán dóc chẳng xem ai ra gì, gương mặt đẹp trai, thu hút ánh mắt bao người.

Có hai bạn nữ xinh đẹp mạnh dạn, tới mời họ khiêu vũ.

"Học trưởng, có thể mời anh nhảy một điệu không?"

Từ Phong trái lại lãnh đạm đáp ứng, còn Hạ Phong thì nhíu mày, cười gian gian: "Rất xin lỗi nha, chân anh bị bong gân."

Lúc ấy, Nhạc Viêm chỉ cảm thấy tên đó quá kiêu ngạo vô lễ, không khỏi cười nhạo khẽ một tiếng, cũng không để ý.

Bởi do quá ồn ào, Nhạc Viêm ra ngoài hít thở không khí trong lành, ngoài ý muốn nhìn thấy Hạ Phong ở bên hoa viên, một mình tựa vào tường hút thuốc.

Động tác hút thuốc của anh ta thực tao nhã.

Ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp điếu thuốc, lúc bật hơi hơi ngẩng lên làm lộ ra chiếc gáy xinh đẹp, từng vòng khói vẩn vương chung quanh, làm cho gương mặt anh như ẩn như hiện.

Hạ Phong của khi đó, phi thường kiêu ngạo, ngũ quan tinh tế mang theo khí chất tao nhã riêng biệt, mái tóc nâu dài rủ tới vai, tóc mái cũng được cắt tỉa cực mốt.

Nhạc Viêm còn tưởng rằng anh học mĩ thuật hội hoạ.

Nguyên bản chẳng nghĩ chủ động qua lại, đáng tiếc Hạ Phong da mặt dày cứ như đang ở nhà mình, lười biếng dựa vào vách tường, duỗi ra đôi chân thon dài, chặn đường đi của Nhạc Viêm.

Nhạc Viêm nhẹ nhàng đẩy kính mắt, thản nhiên nói: "Xin nhường."

Hạ Phong nâng lên khóe miệng: "Chân tôi bị bong gân, hổng nhếch nổi."

Nhạc Viêm nheo lại con mắt, "Vậy cậu từ trong phòng khiêu vũ ra tới hoa viên, là dùng thuật dịch chuyển tức thời sao?"

Hạ Phong cười: "Thuật dịch chuyển tức thời thì tôi chưa học được, tôi chỉ là giao trái tim đặt trên người cậu, thân thể tự nhiên chạy đến trước mặt cậu."

Nhạc Viêm cúi đầu cười khẽ: "Tôi không thích bị người đùa giỡn."

Hạ Phong nhún vai: "Được rồi, tôi cũng đâu thích ép buộc người khác."

Nói xong, liền đem chân thu về, một bên còn than nhẹ : "Đau quá ngao……"

Nhạc Viêm muốn đi về trước, tên nào đó không biết xấu hổ lại vội chìa chân ra một nửa.

Nhạc Viêm không ngờ anh ta cư nhiên vô sỉ như thế, thân dưới không phòng bị bèn ngã tới trước, được Hạ Phong cười cười mở vòng tay, ôm vào lòng.

Lấy tư thế gần sát đầy ám muội, bóp tắt tàn thuốc, vòng khói cuối cùng còn cố ý hà nhẹ lên mặt Nhạc Viêm.

Chờ sương khói tan đi, gương mặt của Hạ Phong ở phía trước trở nên rõ ràng hơn, trong đôi mắt sâu thẳm lộ ra một tia trêu tức, khóe miệng nhếch lên một độ cong cố định, nét cười đáng đánh cực kì.

"Thế nào, chủ động ôm ấp yêu thương như thế, có phải vừa ý tôi rồi chăng."

Sắc mặt Nhạc Viêm vẫn cực kì trấn định như cũ, chỉ thản nhiên đáp lại câu: "Tôi nghĩ, nếu dùng da mặt của cậu xây tường thành, vậy nhất định rất ư vững chắc."

Hạ Phong cười: "Mặt trên thì dùng da mặt cậu làm giấy dán tường, đôi ta liền viễn vĩnh không rời xa, đúng không?"

Nhạc Viêm mỉm cười, đứng dậy, tiến đến bên tai Hạ Phong nói mờ ám: "Tên của tôi có hai cái hỏa, chơi lửa, cẩn thận tự thiêu nha."

Cuộc gặp mặt đầu đó cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, ấy nhưng lại khắc sâu trong trí nhớ.

Nhạc Viêm chưa từng tin nhất kiến chung tình, nhưng sau một quãng thời gian, quả thật sẽ không khỏi nghĩ đến anh ta.

Anh ta tao nhã, anh ta cao ngạo, vẻ cười trêu tức của anh ta —— có một loại mị lực khiến người khác kinh sợ.

Hơi thở ôn nhu cùng tà ác ấy, đã kết hợp hoàn mĩ trên người anh ta.

Nhạc Viêm giải thích cho bản thân rằng: có lẽ trường học gay quá ít, cho nên mới không nhịn được nhớ tới đồng loại thôi.

Bởi vì anh ta mặt dày đùa giỡn mình, Nhạc Viêm liền xác định anh ta là gay, đàn ông tính hướng bình thường, ai lại biến thái đến nỗi ở trong hoa viên chấn một người cùng giới, còn ôm còn nói mấy lời mờ ám?

Trước kia không quen biết, cho dù đối phương từ trước mặt anh đi qua, cũng sẽ chẳng thèm để ý.

Nhưng sau khi biết nhau rồi, đột nhiên cảm thấy, cơ hội nhìn thấy anh ta nhiều hơn.

Gần trường học có rất nhiều quán ăn ngon, sinh viên ăn ngấy sẽ thường xuyên ra ngoài cải thiện đồ ăn.

Mùa hè năm ấy nóng hầm hập, lúc Nhạc Viêm chịu không nổi mới chạy ra quán ngọt gần đó ăn chè đậu xanh, không ngờ Hạ Phong đã ở đấy, đương nhiên, ngồi đối diện anh ta là một người con trai khác, hình như hay cùng anh ta như hình với bóng.

Hai người bọn họ chắc hẳn là người yêu, nghĩ vậy, trong lòng không hiểu sao lại thấy mất mác.

Loại tưởng niệm đơn thuần lại ngây ngô này, do trông thấy vẻ mỉm cười ăn ý khi bên nhau của anh ta với "Người yêu", mà dễ dàng sụp đổ.

Còn tưởng rằng đoạn duyên phận ngoài ý muốn cứ vậy mà kết thúc, không nghĩ tới, lúc nhàm chán đi bar, lại gặp Hạ Phong lần nữa.

Lần này anh ta là một mình.

Ngồi ở trước quầy bar điên cuồng uống rượu, dường như tâm tình không tốt.

Nhạc Viêm cảm thấy tim đập hơi loạn, đi qua ngồi ở bên cạnh anh ta, dùng cách bắt chuyện thường lệ trong quán rượu, nhẹ giọng nói: "Có thể mời cậu uống chén rượu chứ?"

Hạ Phong ngẩng đầu, thật lâu sau mới cười khẽ.

"Tôi, không thích, bị người đùa giỡn."

Đó là lời nói mình từng nói với anh ta, bây giờ ngược lại nghe anh ta nói. Nhìn thấy vẻ cười trêu tức của anh, Nhạc Viêm hơi hơi nâng lên khóe miệng, vừa định đem tay cầm ly rượu thu về, lại bị Hạ Phong bất chợt nắm lấy.

Dùng loại tư thế mờ ám, Hạ Phong nâng ly lên uống hết, tay vẫn không buông.

Ánh mắt chạm nhau, không biết là tim ai đập, nhanh hơn đôi chút.

"Không nghĩ tới cậu cũng thế." Hạ Phong tạm ngừng, lại đột nhiên nhẹ nở nụ cười: "Vậy dễ làm rồi."

"Hả?"

"Chúng ta đi ra ngoài nói, nơi này nháo quá."

Một đường nắm tay nhau, đi tới quán cà phê gần đó, Nhạc Viêm trên mặt ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại cực khẩn trương.

Trái với Hạ Phong thường xuyên ra vô quán bar, đã quen thuộc phương diện này, Nhạc Viêm thì…… Tương đối đơn thuần.

Tuy rằng sớm hiểu rõ tính hướng mình, tuổi trẻ khí thịnh cũng sẽ đòi hỏi phương diện này, nhưng cá tính Nhạc Viêm lạnh lùng cao ngạo, đâu cho phép mình tuỳ tiện lên giường với người xa lạ, như vậy sẽ cảm thấy rất thấp kém.

Lần đầu tiên vào quán bar giải sầu, không nghĩ tới, gặp được Hạ Phong.

Khi đó tuổi còn trẻ, cái dắt tay đơn thuần, cũng khiến cho Nhạc Viêm rất vui vẻ.

Chiều cao hai người không hơn kém nhau lắm, quần áo cũng khá tương tự, ngón tay thon dài giống nhau, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, nắm tay dọc theo đường, không chút cảm giác áp bách, vô cùng thoải mái tự nhiên.

Nhạc Viêm chưa trải qua với đồng tính luyến ái, trong lòng không khỏi kỳ quái, phải chăng phát triển quá nhanh rồi?

Nghiêm khắc mà nói đây là lần gặp mặt thứ hai, nhưng lại không biết anh ta có người yêu hay chưa.

Nhưng ngón tay thon dài xen kẽ lẫn nhau, xúc cảm ấm áp này, chút cảm giác ma sát rất nhỏ, đều thấy vô cùng thoải mái —— giống như tay của hai người, trời sinh nên cùng dắt bên nhau.

Dắt nhau, lại luyến tiếc buông ra, cũng không ngượng nghịu nghĩ vấn đề khác, chỉ im lặng thong thả, ngón tay buộc chặt nhau, ai cũng không nói gì.

Kỳ thật là hơi hơi thích anh ta đi.

Hạ Phong, bắn ra mị lực bốn phía, mặc dù có chút xấu xa, nhưng vẫn không có cách nào khống chế tâm tình của bản thân đối anh ta tán thưởng lẫn yêu thích.

Lúc mặt đối mặt uống cà phê, ngắm nhìn đối phương, sẽ không nhịn được nhếch lên khóe miệng cười.

Cảm giác ngọt ngào ngây ngô, là hương vị của mối tình đầu mới có.

Nhạc Viêm bình thản hỏi: “Hôm nay, sao lại một mình?”

Hạ Phong cười ám muội: “Cái vị Từ Phong đại thiếu gia hay đi bên tôi, đang bị ba mẹ cậu ta giam hãm, cậu ta…… là bạn của tôi.”

“Nói vậy cậu đây là quý tộc độc thân, là tới quán bar giải sầu cô đơn ?”

Hạ Phong gật đầu.

Nhạc Viêm nhẹ giọng nói: “Tôi cũng vậy.”

“Cậu đang ám chỉ gì sao?”

“Ám chỉ nói thành lời sẽ chẳng thú vị, không phải sao?”

Ngẩng đầu, thấy Hạ Phong mỉm cười sâu xa, Nhạc Viêm cũng cười cười, nhẹ nhàng cúi đầu, uống sạch cà phê.

Lúc ra cửa lại dắt tay nhau như chuyện quá đỗi bình thường, cuối cùng là khách sạn gần đấy.

Nhìn khách sạn cao ngất trước mắt, vẻ mặt Nhạc Viêm hơi cứng ngắc, lại không muốn ở trước mặt anh ta biểu hiện quá trúc trắc để rồi bị anh ta cười nhạo, đành phải ra vẻ thoải mái vào theo.

Thang máy dừng tại tầng hai mươi mốt, hai người một trước một sau đi vào phòng.

Trang trí trong phòng không cầu kì, hấp dẫn ánh nhìn nhất đó là ở chính giữa đặt chiếc giường lớn.

Nụ hôn diễn ra rất tự nhiên.

Khi khớp hàm anh bị đầu lưỡi linh hoạt cạy mở, Nhạc Viêm không kiềm được run rẩy lưng……

Hạ Phong kĩ thuật hôn rất điêu luyên, hôn đến mức khiến Nhạc Viêm có chút không giữ được thăng bằng.

Đối với Nhạc Viêm khi đó mà nói, do là nụ hôn đầu, cho dù cố ý ra vẻ thoải mái, thân thể vẫn không khỏi buộc chặt, mạnh mẽ ra vẻ bình tĩnh, đã hoá thành hư ảo trong nụ hôn nóng bỏng đầy thành thạo của anh.

Cuối cùng chỉ có thể phóng túng thân thể của mình rồi làm ra phản ứng thẳng thắn.

Chờ nụ hôn vừa chấm dứt, Hạ Phong nhẹ nhàng liếm đi dòng chỉ bạc nơi khóe môi, ôm Nhạc Viêm tới giường.

Động tác thuần thục thu dọn quần áo hai người.

Lần đầu tiên để lộ thân thể ra trước mặt người khác, khiến Nhạc Viêm toàn thân đều cứng ngắc.

Hạ Phong lại rất ôn nhu, rất quan tâm.

Nụ hôn ôn nhu, mơn trớn ôn nhu, tiền diễn ôn nhu……

Hết thảy, như đang nâng niu bảo vật trân quý nhất, cảm giác ấm áp ngọt ngào vẩn vương xung quanh, kinh nghiệm lần đầu làm cho Nhạc Viêm khẩn trương đến toàn thân cứng ngắc, trên mặt thực hiếm thấy đã cởi bỏ lớp biểu tình lạnh lùng, thay sang màu đỏ ửng.

Thậm chí khi tiến vào, vì động tác tiền diễn rất kiên nhẫn và dịu dàng, đau đớn cũng không quá kịch liệt.

Chỉ cảm thấy trướng đau nho nhỏ, liền khép mắt lại, thả lỏng thân thể, tiếp nhận anh ta.

Nhận lấy từng động tác trừu sáp trong cơ thể, tuy rằng cảm giác thật kì lạ, nhưng do thích anh ta, mà cảm thấy ngọt ngào nhiều hơn vài phần.

Dần dần, dưới động tác thành thạo của anh ta, khoái cảm xa lạ lại quá mức mãnh liệt, đem toàn bộ thân thể nhấn chìm.

Chỉ lo liều mạng thở dốc, ôm chặt anh ta, một lần lại một lần sa vào trong bể dục.

Cũng chẳng có những suy nghĩ dư thừa trong lòng, Hạ Phong, lần thứ hai gặp mặt đã trực tiếp dẫn người trên giường, đối với mình là cảm giác gì.

Là thích sao?

Hoặc……

Chỉ là con mồi tiêu khiển khi tịch mịnh.

–

Mối quan hệ ấy duy trì một quãng thời gian ngắn.

Hai con người trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, lại cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, vì thế cứ tuân theo khát vọng bản năng nhất của cơ thể, cả đêm triền miên.

Như làm thế nào đều muốn chưa đủ, bầu không khí này, lại có chút xen lẫn hương vị của “Tình yêu cuồng nhiệt”.

Chỉ là chưa ai từng nói lời “Tôi thích cậu”.

Ai cũng không xác định đối phương có thích mình không.

Không hề hỏi qua.

Chung quy cảm thấy cái người hỏi ra vấn đề “Cậu thích tôi chứ”, sẽ có vẻ hèn mọn ở trước mặt đối phương.

Ai hỏi trước, người đấy liền thua rồi.

Dã thú cô đơn trống vắng tìm nhau nương tựa, một con trong đó thua…… loại cân bằng ấy sẽ gặp rạn nứt.

Vì thế hai người đều không nói, thật cẩn thận duy trì loại cân bằng nhỏ bé nhưng ấm áp này.

Vào mùa hè nóng nực năm ấy, kí túc xá mới của trường Nhạc Viêm vẫn chưa xây xong, vẫn ở trong căn cũ nát ban đầu, trong ký túc xá chỉ có cái quạt máy thổi ù ù như máy bay ném bom không dứt.

Trên người để lại nhiều dấu hôn mờ ám, đâu thể giống mấy nam sinh khác cởi trần đi long nhong, vì thế Nhạc Viêm mặc áo ngắn tay, ngồi trước cái quạt đang ra sức thổi.

Nhưng quả thực quá nóng, cho dù tóc bị thổi rối, phía sau lưng vẫn ra một tầng lại một tầng mồ hôi, dính lên người đặc biệt khó chịu.

Ưa sạch sẽ Nhạc Viêm đương nhiên không thể chịu đựng nổi, đành phải tắm hết lần này đến lần khác, cả ngày một đống lần.

Lúc tắm rửa liều mạng chà xát mấy dấu vết khả nghi này, làm thân thể chà đến đỏ, nhớ tới sự dịu dàng của anh ta, lại cảm thấy tim đập loạn xạ.

Hạ Phong từng đến ký túc xá của Nhạc Viêm một lần, ngó thấy cái quạt hỏng kia, thì chỉ hơi nhíu mày.

Ngày hôm sau liền ép buộc Nhạc Viêm đóng gói hành lý, dọn qua chỗ mình ở.

Vì đang nghỉ hè, Nhạc Viêm ở lại trường làm khoa nghiên kỳ nghỉ hè, mà Hạ Phong cũng đang ở chuẩn bị thủ tục vi-sa xuất ngoại.

Chỗ ở của Hạ Phong kỳ thật là phòng Từ Phong thuê, Từ Phong bấy giờ do sự kiện của Văn Bân mà bị ba mẹ cấm cửa, vì thế Hạ Phong kêu Nhạc Viêm sang, hai người cùng ở.

Chính là, từ sau lúc thấy làn da ửng đỏ của Nhạc Viêm, Hạ Phong liền không ôm anh nhiều lần nữa.

Thậm chí còn mỗi ngày tắm chung, chỉ lấy tay giúp nhau giải quyết, khi thật sự không nhịn được, mới có thể dịu dàng ôm, cũng tận lực không để lại nhiều dấu vết.

Có đôi khi Nhạc Viêm làm xong thí nghiệm, lúc trở về sẽ thuận tiện mua phần ăn ngoài, dành cho hai người.

Tổng cảm thấy mối quan hệ này, như người yêu chung sống bên nhau.

Vành tai tóc mai chạm nhau, tiếng thở dốc mang theo nhiệt khí ngọt ngào, vẫn lưu lại sâu trong trí nhớ.

Hạ Phong tuy rằng kiêu ngạo khiếm biển, nhưng khi quen với Nhạc Viêm, vẫn hay lộ ra thần sắc ôn nhu, lúc làm tình cũng tận khả năng ôn nhu, chính vì thế, Nhạc Viêm ngỡ rằng anh ta cũng thích mình.

Cho nên dù bị anh ta đè thì có sao.

Tính toán chi li làm?

Suy nghĩ khi đó rất đơn giản. Còn tưởng rằng chỉ cần hai người yêu nhau, thì mặt khác đều không thành vấn đề.

Cũng lúc trong không để ý, từ túi quần anh ta phát hiện phiếu thượng khách của quán bar Crazy.

Vốn cho rằng anh ta ngày trước vào đấy tìm bạn giường, rất rõ Hạ Phong phóng túng của trước lúc hai người gặp nhau, Nhạc Viêm đem phiếu để lại cũng không lưu tâm lắm.

Chỉ là nỗi bất an trong lòng dần tăng.

Ngày ấy là sinh nhật của Hạ Phong, Nhạc Viêm muốn tặng cho anh một món quà, vào cửa hàng vùng lân cận mua một cặp nhẫn đôi, mới vừa thanh toán, lúc ra cửa, lại thấy ngay cửa quán bar crazy đối diện, một thân ảnh quen thuộc.

Nhạc Viêm vừa định gọi anh, đột nhiên, có một thiếu niên từ trong quán rượu đi ra, hướng Hạ Phong mỉm cười ngọt ngào.

Hạ Phong khoát lên bả vai của thiếu niên, tay đặt ở trên đầu của cậu ta, dịu dàng vò rối tóc cậu ta.

Trên mặt nở ra nụ cười nhàn nhạt.

Anh ta dẫn theo người thiếu niên đó, đi vào khách sạn đó.

Khách sạn mình và anh từng tới.

Châm chọc xiết bao.

Vào lúc mình nghĩ rằng anh ta thích, lúc nghĩ rằng vẻ dịu dàng hiếm thấy của anh chỉ lộ ra với mình, lúc nghĩ rằng bị anh đè thì có hề gì, lúc như tên ngốc mua nhẫn……Anh ta lại cùng người khác, bên nhau, nắm tay, ôm vai, mỉm cười dịu dàng.

Sự dịu dàng hệt như từng làm mình đắm chìm trước kia.

Cái người thiếu niên cúi đầu đỏ bên tai ở bên cạnh anh ta lúc này đây, phải chăng rất giống mình ngây ngô của khi trước?

Mà mình của lúc này, lại mang theo tâm trạng ghen tị oán hận, tựa như một kẻ đáng thương bị vứt bỏ, đứng ở phía sau họ, lạnh lùng nở nụ cười.

Trong phút chốc tựa như đặt mình trong hầm băng.

Nỗi bất an vốn đã dần xuống đáy lòng nay rốt cuộc bộc phát, trái tim như nổ toác thành một lỗ hổng, dường như có máu đang tuôn chảy ra ngoài, cảm giác đau đớn dâng lên trong ngực, theo dòng máu chảy lan ra toàn thân, trong phút chốc, trước mắt trời đất quay cuồng.

Nguyên lai anh ta thật sự đã xem mình thành bạn giường.

Nguyên lai lý do lần thứ hai gặp mặt đã lên giường rất đơn giản.

Đấy chính là ——

419, for one night, tình một đêm.

Con chữ đơn giản nhưng có bao nhiêu quen thuộc trong cái vòng luẩn quẩn đồng tính luyến ái, chuyện có bao nhiêu bình thường?

Bởi trong nước pháp luật hạn chế, bởi quan niệm dư luận cùng truyền thống hạn chế, có bao nhiêu đồng tính luyến ái sẽ trong đêm vào khách sạn phóng túng, có bao nhiêu đồng chí chỉ dùng tình một đêm để phát tiết dục vọng ?

Hạ Phong cùng Nhạc Viêm ——

Vốn tưởng rằng một đôi tình nhân, kỳ thật, cũng chỉ là một đôi trong hàng trăm ngàn bạn giường mà thôi.

Ai sẽ ngốc đến nỗi yêu đối tượng tình một đêm chứ?

Nhạc Viêm hãy luôn kiêu ngạo, cư nhiên thành đứa ngốc nhất trần đời?

Ngay lúc tựa vào ngực anh ta thở dốc, lúc nhẹ nhàng ôm anh lắng nghe nhịp đập trái tim, trong lòng anh ta —— hẳn đang cười nhạo.

Một khắc ấy bị anh ta dẫm nát dưới chân không chỉ có là tôn nghiêm.

Còn có đem hai tay đặt trước mặt anh ta, nâng trong lòng bàn tay rồi đưa cho anh ta, một trái tim kiêu ngạo.

–

Sau đêm đó trở về, Nhạc Viêm đột nhiên đưa ra ý tưởng muốn đêm nay làm top.

Hạ Phong dựa vào giường, lười biếng cười nói: “Cậu ở dưới, không phải rất hưởng thụ sao?”

Nhạc Viêm cười: “Tôi cũng muốn nếm thử, chút mùi vị phía trên thôi, hơn nữa vẫn để cậu làm top, tôi lo cậu sẽ mệt mỏi.”

Hạ Phong nhíu nhíu mày, thật lâu sau mới trả lời: “Nhưng tôi là thuần chất 1, khó xử rồi.” Nói xong lại mỉm cười nhào sang đem Nhạc Viêm đè ở trên giường, tiến đến bên tai tà ác hỏi: “Ngu ngốc, cậu muốn công tôi, kỹ thuật còn phải tu luyện thêm nữa.”

Nhạc Viêm chỉ im lặng, nhắm mắt lại mặc cho anh ta thuần thục cởi quần áo.

Tiếng thở dốc vang vọng trong phòng, hệt như mỗi đêm dĩ vãng, hai người vẫn tuân theo khát vọng trực quan nhất của cơ thể, phóng túng làm tình, thẳng đến đêm khuya.

Đã có cái gì…… không trở lại được nữa.

Ngày kế, Hạ Phong khi về nhà, nghe được tiếng rên rỉ mỏng manh trong phòng ngủ.

Vẻ mặt cứng ngắc đá văng cửa phòng, thấy một đống lộn xộn trên giường, mà Nhạc Viêm toàn thân trần trụi đè lên người một thiếu niên.

Vừa thấy chính là thiếu niên làm hành nghiệp nào đó, nhiễm sắc rượu đỏ, trên vành tai còn mang một chiếc khuyên tai chói mắt, vừa trông thấy Hạ Phong, đem Nhạc Viêm đẩy ra, cười quyến rũ: "Làm sao bây giờ, bắt gian tại trận, sinh ý của anh tui hông làm, tiền quan trọng, mạng còn quan trọng hơn nha."

Nói xong liền ở trước mặt hai người nhàn nhã mặc quần áo chỉnh tề, khi đến bên cạnh Hạ Phong còn nhẹ giọng cười cười: "Đừng nóng, tui chỉ nhận tiền chớ không nhận người."

Sau khi cậu ta đi rồi, trong phòng trở nên yên tĩnh, yên tĩnh như một ngôi mộ.

Hạ Phong sắc mặt âm trầm cực điểm, ngón tay siết chặt bên người.

"Cậu đang làm cái gì?"

Nhạc Viêm khiêu khích nở nụ cười, "Cậu kinh nghiệm phong phú, chẳng lẽ ngay cả cái này nhìn còn không hiểu sao?" Nói xong, lại lười biếng dựa về đầu giường: "Tôi đương nhiên là đang tu luyện kỹ thuật đấy."

"Làm trò sau lưng tôi…, còn dẫn người về nhà, cậu đang khiêu chiến sức chịu đựng của tôi sao?" Thanh âm trầm thấp, như sự bình yên trước cơn bão.

"Nhà? Cậu xem nơi này thành nhà sao? Chẳng phải phòng cho thuê của bạn cậu à." Nhạc Viêm cười: "Được rồi, lần sau giống cậu dẫn người vào khách sạn thì được rồi, đỡ phải dơ giường của bạn cậu."

Hạ Phong trầm mặc một lát, "Đối với cậu mà nói, ở phía trên quan trọng như thế sao?"

"Tôi cũng là đàn ông, đâu phải trời sinh bị người đè." Nhàn nhã thở hắt ra, chui vào chăn nằm: "Chuyện tốt bị cậu cắt ngang, thật không thú vị gì."

Hạ Phong đột nhiên bổ nhào, ngón tay đè lại bả vai Nhạc Viêm do dùng quá sức mà có vẻ tái nhợt, nụ cười nơi khoé miệng lạnh như băng.

"Được lắm, xem ra tôi chưa thoả mãn cậu rồi."

Đem chiếc chăn ngăn cách xé rách, hung hăng hôn xuống đôi môi Nhạc Viêm.

Nụ hôn bá đạo lại điên cuồng mang theo ý tứ trừng phạt rõ ràng, đã không còn một Hạ Phong của thần sắc dịu dàng, như dã thú đang phát tiết.

Cánh môi mềm mại bị cắn phá, chảy máu, đầu lưỡi bị mút đến tê dại, nhưng Nhạc Viêm vẫn cười khẽ, không rên một tiếng.

Động tác gặm cắn từ nơi xương quai xanh dời xuống, trên thân thể bị để lại một vùng lớn dấu vết đáng sợ.

Không hề có động tác tiền diễn gì mà đã đâm vào, khiến Nhạc Viêm đau đến co cuộn mình, Hạ Phong lại không chút lưu tình đâm hậu huyệt khép chặt, trừu động điên cuồng mang ra một mảng lớn máu tươi, vấy bẩn gra giường.

Cường thế xâm phạm kéo dài thật lâu, Hạ Phong như đang trút hết điều gì, dùng mọi biện pháp tra tấn người dưới thân.

Máu không ngừng chảy ra, gra giường nhiễm đỏ một mảnh, màu đỏ chói mắt.

Nhạc Viêm vẫn cắn chặt răng, không nói một câu, trong đôi mắt ướt nước, dần dần, hiện ra một tia ý cười lạnh lùng.

Khóe miệng rạn nứt cũng nhẹ nhàng nâng lên.

—— chúng ta xong rồi.

Cuối cùng, sự cân bằng nhỏ nhoi này, hoàn toàn xong rồi.

Là lỗi của ai?

Tự cho rằng anh ta thích mình, cho nên mới yêu cầu anh ta đối mình một lòng.

Nếu như không có hy vọng xa vời, thì sẽ không thất vọng như bây giờ, mối quan hệ bạn giường đẹp đẽ vẫn có thể duy trì.

Thế nhưng, thích anh ta, cho nên mới không kiềm được muốn độc chiếm anh ta, ham muốn độc chiếm này…… Ngược lại đã thành trói buộc.

Cũng thành kẻ phá vỡ mối quan hệ này.

Động tác kịch liệt hãy còn tiếp tục.

Không còn khoái cảm, chỉ là cơn đau kịch liệt vô biên vô hạn.

Không còn dịu dàng.

Không còn nét cười.

Thậm chí không còn lời nói.

Ôn nhu, vốn từng nghĩ chỉ thuộc về mình, vào thời điểm bị phá vỡ, nguyên lai là đau tê tâm liệt phế như thế.

Chờ khi động tác cuối cùng chấm dứt, chất lỏng trắng đục hoà lẫn cùng máu, gra giường hỗn độn, những vệt móng tay đáng sợ trên vai, những vết thương khắp người……

Hạ Phong vẻ mặt ảm đạm, nhẹ nhàng ôm anh, "Tôi……"

Bị Nhạc Viêm bình tĩnh cắt ngang: "Chia tay đi, tôi mệt rồi…… Thật sự."

Sau đó nhắm mắt lại, trên mặt vẫn là nét mặt lạnh lùng như trước, giống như vừa rồi, chỉ là trình diễn một tuồng kịch mà thôi.

Hạ Phong nhìn máu tươi chói mắt trên gra giường, những câu "Tôi đã quá tức giận, rất xin lỗi" "Tôi là do ghen tị" "Tôi bị cậu làm giận điên lên" "Tôi quá yêu cậu" này……

Hết thảy, đều bị biểu tình lạnh lùng đối phương làm tắc nghẹn bên môi, nói không nên lời.

Giằng co thật lâu, không ai mở lời.

Vẻ trầm lặng khiến người ta khó thở, mùi tinh dịch lẫn máu tươi sộc lên, quanh quẩn quanh hai người.

Như đang tuyên bố mối quan hệ đã vỡ tan.

Thật lâu sau, Hạ Phong nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Viêm, ôm anh vào phòng tắm rửa sạch thân thể.

Dùng nước ấm nhẹ nhàng tẩy rửa thân thể bị chà đạp ra những dấu vết dữ tợn. Hậu huyệt sưng đỏ có chút vết máu khô, dính ở phía trên, được nước hoà nhạt, nhiễm đỏ bồn tắm.

Hạ Phong yên lặng giúp anh rửa sạch, sau khi tắm xong, nhẹ nhàng thoa dược cho anh, thay bộ quần áo sạch sẽ.

Thậm chí đem hành lý của anh đóng gói tốt.

Nhạc Viêm cố chấp đứng dậy, kéo rương đi ra ngoài.

Bị Hạ Phong mạnh mẽ ngăn lại.

"Ngày mai lại đi, cậu bị thương."

Nhạc Viêm không nói chuyện, lạnh lùng nhìn anh ta thay chiếc gra giường vấy bẩn, sau đó đứng lên, ôm lấy mình, cùng nhau nằm ở trên giường.

Đêm đã khuya, Nhạc Viêm nhanh chóng vào giấc ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, nghe thấy anh ta dùng giọng nói khàn khàn gọi tên mình.

"Viêm…… tại sao……"

Giọng nói ấy, lại như tiếng rên của dã thú bị thương.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Viêm sớm đã rời giường, kéo rương đi ra ngoài.

Khi tới cửa, Hạ Phong đột nhiên nói: "Nếu cậu muốn ở phía trên…… Kỳ thật tôi có thể……"

Trả lời anh, là một câu nói lạnh lùng của Nhạc Viêm.

"Ai sẽ ngốc đến nỗi yêu đối tượng tình một đêm nhứ, Hạ Phong, chúng ta cũng nên chấm dứt rồi."

Nụ cười lạnh tới cực điểm, cùng với, tiếng dùng sức sập cửa.

Hạ Phong trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi hơi thở trong phòng của anh trở nên lạnh buốt, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài dần dần sáng ngời.

Khi điện thoại đột nhiên rung chuông, mới lấy lại tinh thần.

"Alô, Từ Phong này…… Ba mẹ cậu cho cậu đi xem mắt? Không tồi nha. Thanh âm của tôi? À, cảm mạo mà thôi. Đúng rồi, quyết định xuất ngoại lúc trước của tôi, ừ…… Vốn định ở lại một năm chờ cậu ấy tốt nghiệp, bất quá hiện tại xem ra, đã không cần phải…… ừ…… tôi chút nữa sang bên cậu lấy hộ chiếu…… rồi đặt vé máy bay hôm nay nữa."

Cúp điện thoại rồi lặng lẽ ngồi trên giường một lát, sau đó thu dọn hành lý.

Ngày đó có lẽ có người trộm rơi nước mắt, bởi vì không chỉ một người, khi đến buổi trưa, bầu trời cũng đúng lúc hạ xuống cơn mưa.

Có hai người kéo chiếc vali nặng trịch trên đường, một người tới sân bay, một người quay về ký túc xá.

Cơn mưa nhỏ rơi rả rích cả ngày, phai đi chút nỗi buồn nồng đậm.

Tuổi trẻ điên cuồng, quãng thời gian đơn thuần ấy, cuối cùng thành dấu chấm tròn trong bức tranh mưa.

Ai sẽ yêu đối tượng tình một đêm chứ?

Đứa ngốc nào sẽ đây?

Cho dù đã yêu, thì có tên ngốc nào bằng lòng vứt bỏ kiêu ngạo, mở miệng trước đây?

59. Chương 59: Bí Mật Không Thể Nói

Nhạc Viêm tham gia cs league đợt đó, kỳ thật là nghe nói nhóm Từ Phong tham gia, nghĩ rằng Hạ Phong cũng sẽ đi nên mới báo danh.

Sau đó gặp nhau trong game, cũng không phải trùng hợp.

Một lần lại một lần, lập acc nữ kết hôn với anh ta, lại dốc hết sức để anh ta biết mình là nhân yêu ——

Như đang trêu cợt đối phương, cũng như đang châm chọc chính mình.

Trong game kết hôn rồi ly hôn vô số lần, trong hiện thực Hạ Phong có biết chăng, cái vị Thần Hỏa bị anh ta đuổi giết trên internet kia, chính là người anh ta từng tổn thương qua.

Anh có biết chăng?

Không biết thì thế nào, cách internet ai thấy rõ ai, ai biết khi mình cùng anh ta trêu đùa, trong lòng có bao nhiêu khó chịu, có bao nhiêu oán hận……

Mà biết thì thế nào, chỉ là tăng thêm chuyện cười mà thôi.

Lúc này cùng sánh vai nằm trên gra giường của phòng VIP đặc biệt, mà trên gra giường vết máu chói mắt thuộc về Hạ Phong.

Giống hệt như đêm đó của nhiều năm trước.

Bởi vì nhìn thấy anh hôn người thiếu niên kia mà bộc phát cơn giận, cuối cùng còn phát tiết ở trên người anh, dùng động tác xâm phạm lẫn trừng phạt.

Anh ta mới rồi với người thiếu niên kia, là đang diễn trò, Nhạc Viêm rất rõ, cho nên mới không đành lòng.

Cái đêm của nhiều năm trước đó, kỳ thật MB mình tìm, cũng là đang diễn trò. Hạ Phong lại không hiểu rõ, cho nên tức giận mới có thể càng mãnh liệt, thương tổn cũng càng mãnh liệt, thậm chí mang theo hương vị tuyệt vọng. (MB = money boy)

Nhớ tới nỗi đau của lần bị cường bạo, lại thấy lạnh sống xương.

Vì sao luôn như vậy, biến thành lưỡng bại câu thương mới bỏ qua?

Vì sao luôn không khống chế được, thương tổn tới mình chứ không nghĩ thương tổn người?

Như hai dã thú đang cắn xé lẫn nhau, mặc kệ ai thua ai thắng, cuối cùng, đều là kết cục thảm thiết.

Nhạc Viêm thấy nhói lòng.

Vốn định đối anh ta thực thi một loạt kế hoạch trả thù, cuối cùng cũng chỉ là nửa cưỡng ép ôm anh ta mà thôi.

Thực hiện yêu cầu của nhiều năm trước – "Tôi muốn làm top".

Lần đó Hạ Phong lấy "Tôi là thuần chất 1 mà cự tuyệt, thì tại sao hôm nay lại chủ động tiếp nhận?

Xem ra anh ta biết mình không có uống thuốc, nhưng vì sao……

Chẳng lẽ anh ta thích sao?

Này có thể tính nhưng không dám tưởng, sợ kỳ vọng càng lớn, sẽ càng thất vọng và đau khổ, đành phải dằn xuống đáy lòng, trở thành cấm kỵ không thể đụng vào.

Mùa hè này vẫn nóng như xưa, độ ẩm trong không khí vốn đã cao, vừa rồi lại tiến hành màn tình ái kích liệt, da dẻ ra một tầng mồ hôi, dinh dính khó chịu.

Nhạc Viêm cũng lười đi tắm, chỉ lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm phồn hoa xa xa.

Cởi trần thân trên, mở cửa sổ tản đi mùi vị gay mũi trong phòng, gió đêm vỗ lên người, mềm mại nhưng lạnh lẽo.

Quay đầu lại ngắm Hạ Phong trong giấc ngủ say, đôi mày hơi nhíu lại, ngũ quan tinh xảo như lúc trước.

Như cuối cũng không thể quay lại khi đó.

Nhạc Viêm không khỏi khẽ nở nụ cười.

Trong đôi mắt có chút thần sắc đau đớn không dễ nhận ra, nhưng bị vẻ mặt bình tĩnh che giấu kĩ càng.

Trên mạng, trong hiện thực, hai con người dây dưa nhiều năm, thương tổn nhiều năm.

Hiện tại đã không cần phải tiếp tục nữa rồi.

Mấy năm nay, khi tịch mịch, sẽ đến nơi này phóng túng, tìm trong phần lớn đối tác bóng dáng của Hạ Phong, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sau mỗi lần phóng túng không thể không bất đắc dĩ nghĩ rằng —— nếu như là Hạ Phong thì tốt rồi.

Nếu như là Hạ Phong thì tốt rồi.

Nếu như là Hạ Phong……

Đáng tiếc không thể là anh ta, bởi vì mình không thể cùng anh ta trên giường mà không nói lời yêu, sẽ không nhịn được ở trong cao trào gọi tên anh ta, khiến anh ta phát hiện bí mật đè nén sâu trong lòng.

Mình như thế, ở trước mặt anh ta sẽ có vẻ thấp kém và nực cười.

Cho nên không ngừng tìm người tương tự để thay thế, không ngừng ở trước mặt người xa lạ không chút cố kỵ kêu tên Hạ Phong.

Cách thức phát tiết tự ngược, vẫn không cách nào làm cho nội tâm chân chính bình tĩnh trở lại.

Nhưng hôm nay thật sự ôm anh ta, thấy bộ dạng biếng nhác nhưng đầy kiêu ngạo của anh ta khi tiếp nhận, đột nhiên cảm thấy mình chấp nhất như vậy có chút buồn cười, còn có chút đáng buồn.

Khi đó tuổi còn trẻ, đơn thuần nghĩ rằng Hạ Phong có mình là đủ rồi, mình đối anh ta toàn tâm toàn ý, anh ta cũng nên toàn tâm toàn ý.

Đem tình cảm đơn thuần toàn bộ cho anh ta, đương nhiên cũng muốn độc chiếm anh ta.

Nhưng Hạ Phong nói không sai, anh ta là con ngựa hoang, không ai có thể trói buộc.

Cuối cùng nay mới hiểu được, nguyên lai tình dục quả thật là bản năng xúc động của con người, tuân theo nguyên tắc khoái hoạt của thân thể. Chính mình chẳng phải có thể cùng những người khác lên giường, chẳng phải có thể cảm giác được khoái hoạt?

Hạ Phong năm đó có lẽ do ngán rồi, mới ra ngoài tìm người khác đổi khẩu vị, cuộc làm tình, chỉ cần thoải mái, đối tượng là ai đối với anh ta mà nói cũng đâu quan trọng.

Tuy rằng lý trí tranh luận đều hiểu rõ, nhưng Nhạc Viêm vẫn không thể dễ dàng tha thứ sự thật anh ta trật đường.

Để rồi lấy đồng dạng trật đường trả thù lại anh ta, hoàn toàn hủy diệt mối quan hệ nhỏ bé giữa hai người, kỳ thật, cũng là sự kiêu ngạo sai khiến.

Nhạc Viêm kiêu ngạo, không cho phép mình cùng bất luận kẻ nào chia xẻ người yêu.

Nếu không có tình yêu chuyên nhất, không bằng rời đi.

"Alo, thầy Chu, em là Nhạc Viêm, vâng, em cuối tuần sang trao đổi với thầy……"

Cúp điện thoại, nhẹ nhàng thở hắt ra, khóe miệng nâng lên nét cười, thoải mái nhiều, càng nhiều hơn phần vô vọng.

Trở lại trên giường, lật lại thân thể Hạ Phong, tìm bông tăm giúp anh rửa sạch nơi vết thương, cũng thuận tiện bôi dược lên, trông hậu huyệt bị chà đạp thảm thương như vậy, Nhạc Viêm có chút bất đắc dĩ nghĩ, anh cường bạo tôi một lần, tôi cường bạo anh một lần, xem như huề nhau đi.

Huề nhau, vậy thanh toán xong đi.

–

Nắng chiều có chút chói mắt, Nhạc Viêm đứng trên bục giảng bài như thường.

"Các bạn hẳn đã biết, trong não bộ của các bạn, phần nào quản lời nói của các bạn, phần nào quản hành động của các bạn."

"Mấy bạn học thích nói chuyện ngồi phía sau kia, não trái khẳng định rất phát triển."

"Thấy mọi người mệt mỏi, hai cái mí mắt choảng nhau suốt, không bằng để tôi kể một câu truyện." Một câu của thầy Nhạc lập tức khiến đám học trò ngồi ngay ngắn.

"Từng có một sở nghiên cứu, bắt giữ hai con tinh tinh lớn, chúng nó là một đôi, nhân viên công tác muốn đem một con trong đó chộp tới làm nghiên cứu, chúng nó ôm nhau sống chết không rời, trông tình cảm sâu đậm, làm cho tất cả mọi người cảm động hồi lâu, còn có người cảm khái bảo rằng: tình yêu thật sự là đơn thuần đáng quý mà."

Lực chú ý của đám học trò bị anh hấp dẫn, mở to hai mắt nghe.

Nhạc Viêm cười khẽ: "Sau đó, có người mang đến một quả chuối tiêu, mọi người biết đấy, tinh tinh cực thích ăn chuối."

Đám học trò ngoan ngoãn gật đầu.

"Bấy giờ, hiện tượng kỳ quái đã xảy ra. Hai con tinh tinh mới rồi còn ôm nhau khó chia cắt, chỉ vì chuối tiêu, đột nhiên vung tay, xé rách da mặt lẫn nhau không nói, trong đó có con dùng mọi biện pháp làm con kia gục trên mặt đất, vui tươi hớn hở chạy lại, đoạt trái chuối tiêu đó, trốn trong góc phòng ăn một mình."

Tạm dừng, rồi đột nhiên nghiêm trang nói:

"Ở trước mặt vật chất, tình yêu —— kỳ thật vô cùng yếu ớt."

Sinh viên ở dưới bị ngữ khí của anh chọc cười ha ha, Hạ Phong dừng chân ở ngoài cửa, lại khẽ nhíu mày.

Thật vất vả nhịn xong một tiết học, trong phòng học cách vách, một lớp học tự chọn khác, người giảng chính là Hạ Phong.

Chẳng biết tại sao, thầy Hạ tư thái tao nhã nổi tiếng cả trường, hôm nay sắc mặt thật không tốt, lúc bước đi còn kéo căng thân thể, trông như tòa núi lửa di động tùy thời phát nổ.

Đám sinh viên vốn chỉ sợ hãi, nay ngay cả thở mạnh còn không dám.

"Báo cho mọi người một tin vui, cuộc thi vốn xếp cuối kì nay đến sớm một tuần, các bạn có thể sớm siêu sinh một chút." Nhíu mày, thản nhiên nói: "Không cần bày ra vẻ mặt sấm nổ đùng đùng đó, cuộc thi thôi mà, cũng đâu phải muốn mạng của các bạn."

Đám học trò đáng thương dán mắt vào thầy Hạ sắc mặt không tốt trên bục.

Thầy Hạ lại đột nhiên nở nụ cười: "Không cần nhìn tôi chòng chọc, cho dù bạn nhìn chăm chú đến banh con mắt, tôi cũng sẽ không đổi chủ ý. Các bạn bình thường đi học chẳng phải thích đánh cờ với Chu Công sao? Thuận tiện thông qua lão nhân gia, hỏi ổng kì thi ra câu hỏi gì đi."

Phía dưới sinh viên tập thể rũ đầu, xem ra ông thầy hôm nay tâm trạng không tốt, vẫn nên không chọc tới ổng, miễn thành vật hi sinh bị diệt.

Văn phòng 703, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ Phong nhíu nhíu mày, "Tiến vào."

Người bước vào quả như trong dự đoán, là Nhạc Viêm, thuận tay khóa cánh cửa, dựa lưng vào tường, thản nhiên nói: "Cậu có khỏe không."

Hạ Phong nhếch lên khóe miệng mỉm cười: "Cám ơn quan tâm, rất khỏe."

"Còn đau không?"

"Cậu thấy sao?"

Nhạc Viêm từ trong túi lấy ra một tuýp thuốc mỡ, ném sang.

Hạ Phong tiếp nhận, phía trên ghi chữ đại học y tế F, xem ra là vừa mới mua dưới lầu.

"Cám ơn."

"Khách khí."

Thật lâu sau, Hạ Phong mới ngẩng đầu lên, hai tay vẫn ôm trước ngực, cười mờ ám: "Còn nói sao? Làm ra vẻ mặt thống khổ nào đó? Đừng nói cho tôi là cậu lại đau lòng a, tâm cậu quá dễ vỡ, cứ đau rồi đau."

Nhạc Viêm bình tĩnh nói: "Tôi tới là muốn nói cho cậu biết, cuối tuần tôi sẽ xuất ngoại đào tạo, cùng thầy Chu trao đổi, thầy ấy sẽ trở về."

"Ha ha, cậu nói cho tôi biết làm gì, tôi nên chúc mừng cậu sao?"

"Tôi chỉ là muốn cho cậu biết, chúng ta sẽ không gặp lại." tạm ngừng, rồi thấp giọng nói: "Đối với cậu mà nói, đây là một chuyện tốt, đúng không?"

" đúng."

“Vậy bảo trọng.”

Xoay người rời đi, khi chạm cửa, đầu ngón tay vẫn không tự chủ được mà run rẩy.

Nhìn thấy biểu tình chẳng hề để ý của anh ta——

Một cảm giác đau đớn rất nhỏ tựa như kiến gặm cắn nơi con tim, đang ra lan ra toàn cơ thể.

–

Cuối tuần trời lại nổi cơn mưa, Hạ Phong lười biếng nằm ở trên giường, xem bộ phim nhàm chán kinh khủng.

Chuông cửa bỗng vang lên, Hạ Phong tùy ý quấn chiếc khắn tắm bên hông ra mở cửa, cửa vừa mở, người nọ liền”Oa” kêu lên.

Hạ Phong vẻ mặt chịu hổng nổi, vò rối mái tóc thiếu niên.

“thằng oắt con, làm sao tìm được đến này ?”

Người tới thăm chính là Vu Tường, vẻ mặt mê giai đánh giá vóc người chuẩn của Hạ Phong, cuối cùng còn cố ý sáp sang hít hít cái mũi, muốn ôm Hạ Phong, bị Hạ Phong kéo như kéo kẹo kéo lên ghế sô pha.

“Tới tìm anh mày làm gì?” Nhéo nhéo gương mặt thằng nhỏ.

Vu Tường nhếch miệng cười đến xán lạn: “Em trước kia câu dẫn anh hông phải làm bộ bị bệnh ung thư máu sao.”

Hạ Phong cười: “Đó là lừa Văn Bân, thế nào, nhóc có ý kiến?”

Vu Tường hừ một tiếng: “Em chưa từng câu dẫn, anh đập lên em cái mũ bự như vậy, còn nguyền rủa em bị bệnh ung thư máu, oan uổng quá à.”

“Nhóc lần trước không phải ở văn phòng câu dẫn anh sao, còn ngồi ở trong lòng anh……” Thanh âm đột nhiên ngưng lại, nghĩ tới cái gì đó, như có điều suy nghĩ sờ sờ cái mũi, trong mắt dần dần lộ ra ý cười.

“Anh cười âm hiểm cái quái gì thế, Hạ Phong ca ca?”

Hạ Phong cười xấu xa nhéo nhéo lỗ tai Vu Tường: “Dám leo lên người anh, thằng nhóc còn nhỏ mà không chịu học ngoan.”

Vu Tường ủy khuất từ trên người Hạ Phong trên người bò xuống, yên lặng bò tới góc sô pha, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Anh vừa rồi nghĩ cái gì vậy Hạ Phong ca ca, cười dâm đãng đến thế?”

Hạ Phong nhíu mày: “Anh suy nghĩ, lần trước ở văn phòng, chắc bị cậu ta nhìn thấy, cho nên cậu ta mới có thể chạy tới câu dẫn anh. Thiệt là……”

Vu Tường vô tội sờ sờ đầu: “Đúng vậy, em thấy ở bên ngoài có người cười âm hiểm, cho nên mới tựa vào lòng anh.”

Hạ Phong cười cười sâu xa, một lát sau, bỗng nói với Vu Tường: “Tiểu Tường này, giúp ca ca một chuyện được không? Anh có phần thưởng cho nhóc.”

Vu Tường lùi vào sô pha, “Đừng giống bữa trước tặng em hộp giun! Anh giai biến thái!”

“Lần này tặng nhóc game chính bản mới nhất? Không Chi Quỹ Tích, muốn không?”

“Được! Lên núi đao xuống biển lửa liều mình phụng bồi.” Nói xong mới ra vẻ phòng bị hỏi: “Anh muốn em làm gì?”

Hạ Phong nhếch lên khóe miệng, tà ác cười cười: “Anh kêu em làm cái gì, thì em phải làm cái đó. Phản đối vô hiệu.”

–

Tối chủ nhật, Hạ Phong đột nhiên mời mọi người tới nhà tụ họp.

Từ Phong thản nhiên nói: "Mời chúng ta làm vật hi sinh? Văn Bân, em đi không?"

Văn Bân nói: "Đi, cơm miễn phí ngu sao không đi chứ."

Vì thế Từ Phong cùng Văn Bân xách theo giỏ hoa quả đến thăm.

Văn Bân với Vu Tường vừa ngó mặt nhau đã cùng chạy vào thư phòng chơi game, nghiên cứu quá trình plugin của Tiên Tứ.

Từ Phong cùng Hạ Phong mặt đối mặt ngồi, Hạ Phong chẳng nấu cơm, trực tiếp mua ở quán ăn gần đấy, đổ vào đĩa, bày trên bàn, nhìn qua thiệt khá thịnh soạn.

Từ Phong chau mày hỏi: "Mời bọn này tới. Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?."

"Muốn tâm sự với cậu thôi, không được sao?"

"Vậy kể đi."

Tiếng TV được Hạ Phong chỉnh nhỏ lại, trầm mặc một lát, mới đột nhiên nói: "Lúc trước tôi với cậu ta tại sao chia tay, cậu biết không?"

"Không biết." Lúc ấy bị ba mẹ giam rồi, căn bản chẳng có tâm tư đi quan tâm chuyện của Hạ Phong, chờ tới lúc biết, bọn họ đã chấm dứt.

"Cậu ta bày trò trước mặt tôi, dẫn người về nhà, ở trong phòng ngủ làm tình." Hạ Phong rất bình tĩnh, giọng nói cũng vô cùng bình thản: "Nếu như là cậu, có thể tha thứ sao?"

Từ Phong vẻ mặt chịu hổng nổi: "Văn Bân không có khả năng dẫn người về nhà, nếu cậu ấy dám, tôi sẽ giết cậu ấy!"

Văn Bân từ thư phòng ló đầu ra, "Từ Phong anh bảo giết em? Giết ai?"

Từ Phong ôn nhu cười: "Không phải chuyện của em, tiếp tục chơi đi."

"Ừm, lão tử sắp thông quan, đừng ồn nhá!" Văn Bân lùi đầu về, thuận tay đóng cửa lại.

Hạ Phong co rút khóe miệng: "Tôi vẫn không thể hiểu nổi phẩm vị của cậu nữa."

Từ Phong cười: "Văn Bân có bộp chộp đi nữa, cũng không như cái vị núi lửa đang hoạt động nhà cậu, chốc cái lại phun trào, lực sát thương quá lớn." Dừng một chút, nói hàm ý: "Cậu năm đó không phải có một phen sa sút sao? Chẳng lẽ là do…… Cậu ta đối cậu phản bội?"

"Tôi nghĩ cậu ta hiểu được." Cầm lấy ly nước nhẹ uống một ngụm, "Nhưng cậu ta lại mang nam kĩ về nhà, tựa như giáp mặt cho tôi một bạt tai."

"Nếu như là do tôi không chịu ở dưới, cũng đâu cần ác như vậy chứ." Hạ Phong thở dài, bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự là trời sinh thuần chất 1, cậu cũng thế. Cậu yêuVăn Bân như vậy, lại không để cậu ta đè, đây là vấn đề sinh lý, không có biện pháp."

Từ Phong nhún vai: "Văn Bân với Nhạc Viêm không giống nhau, đừng lấy mèo con so với lão hổ."

Hạ Phong chau mày: "Tôi vẫn cảm thấy năm đó có lẽ hiểu lầm điều gì, biểu hiện của cậu ta rất lạ, tìm cậu cùng nghiên cứu chút."

"Hả? Cậu sao đột nhiên thông minh vậy." Từ Phong cười: "Hai người các cậu tên nào cũng đều chui vào sừng trâu, luôn dùng phương thức của chính mình ép buộc đối phương, tôi kẹp ở giữa cũng rất thống khổ đó!"

Lời Hạ Phong đã từng nói, nay quăng trở lại y xì.

Hạ Phong cười cúi đầu.

"Cậu nghĩ cậu ta rất rãnh à, ở trong game câu dẫn cậu biết bao lần, cậu tính số chưa?" Từ Phong nói.

"Năm lần."

Từ Phong vẻ mặt bó tay, thật lâu sau mới thở dài: "Cho nên các cậu đều bại não cả."

"Cậu hồi trước lúc theo đuổi Văn Bân còn chẳng phải bại não." Hạ Phong hừ một tiếng, dựa vào ghế sô pha, trầm mặc thật lâu.

"Tôi không biết nên đối cậu ta như thế nào, lực quá mạnh thì sợ thương tổn cậu ta, lực không mạnh thì lại sợ bị cậu ta tổn thương, Nhạc Viêm tên đó thật sự là một chút chẳng đáng yêu, kiêu ngạo muốn chết." Tạm dừng, bất đắc dĩ thở dài: "Cậu nói đúng, tôi là tự làm tự chịu, sớm biết lần trước cậu ta cởi sạch dâng tới cửa, nên lấy dây thừng trói lại, nhốt nuôi, sau này nào còn nhiều chuyện phiền toái thế này."

Lúc ấy không có ôm cậu ta, chính là xuất phát từ đối cậu ta tôn trọng.

Có lẽ cho dù có nói ra, cũng chẳng ai tin nổi đi.

–

Hạ Phong gọi Từ Phong sang, chỉ tâm sự mà thôi.

Những năm gần đây, khi có tâm sự gì, hay quen nói hết cho nhau, bạn bè, có một công năng, chính là lấy lỗ tai của đối phương làm thùng rác.

Sau khi Từ Phong và Văn Bân rời đi, Hạ Phong một mình đứng trước cửa sổ, nhớ tới cảnh không lâu trước đây lúc sau khi mình về nước, có đồng nghiệp mở tiệc chào đón, lại nhìn thấy Nhạc Viêm.

Một khắc đó, đối sự thay đổi của cậu ta có chút kinh ngạc, nhưng vẫn như trước nhanh chóng bị khí chất đặc biệt của cậu ta hấp dẫn ánh nhìn.

Giống như nhiều năm trước, một khi bị hấp dẫn, liền không thể dời mắt.

Sau tiệc rượu, Nhạc Viêm lấy cớ không lái xe, cùng Hạ Phong trờ về.

Chờ khi Hạ Phong tắm xong, liền nhìn thấy cảch cậu ta cởi hết nằm ở trên giường, nét cười mị hoặc đầy quyến rũ.

Bình tĩnh kéo cậu ta vào nhà tắm tạt nước lạnh, Nhạc Viêm cuối cùng chỉ để lại một nụ cười lạnh đến dọa người, sau đó yên lặng lau khô thân thể, mặc quần áo chỉnh tề rồi rời đi.

Bởi thích cậu ấy, lúc cậu ấy nằm ở trên giường dùng tư thế mị hoặc câu dẫn, trong lòng có chút buồn.

Lại không nhịn được suy nghĩ, mấy năm mình không ở trong nước này, cậu ta đã ở trước mặt bao nhiêu người để lộ nét mặt này? Cậu ta đã từng quen bao nhiêu người? Cậu ta rốt cuộc thay đổi bao nhiêu?

Không muốn biến thành một trong những người có quan hệ thân thể với cậu ta.

Bởi vì ở trong lòng mình, cậu ấy tồn tại đặc biệt nhất.

Là không cho phép bằng phát tiết tình dục, mà là phải bằng quý trọng và yêu thương.

Chấp nhất, không muốn để phần tinh khiết ấy thay đổi.

Cho nên mới kiên quyết cự tuyệt.

Chẳng lẽ sai rồi sao?

Cũng nghe Từ Phong nói qua, sau khi mình rời đi, Nhạc Viêm trở nên phóng túng như Hạ Phong của ngày trước, thường xuyên tới quán bar kiếm bạn giường qua đêm.

Thế nhưng, cậu ta chỉ làm top, chưa bao giờ chịu bị người đè.

Cậu ta sống phóng khoáng tự tại.

Cũng trở nên lạnh lùng vô tình.

Thời điểm tỉnh táo lại, Hạ Phong thỉnh thoảng lại nghĩ rằng, nếu năm đó khi cậu ta đưa ra yêu cầu ở phía trên, mình không chút do dự đáp ứng, có thể chăng không còn tất cả những đau đớn về sau?

Nhưng mà vốn là thuần chất 1, cho dù yêu cậu ta, cũng đâu có biện pháp trong nháy mắt đã đổi vai.

Bởi vì Nhạc Viêm trước đó chưa từng đề cập tới ý kiến về phương diện này, ngày ấy đột nhiên nói ra, chỉ cảm thấy quá đột ngột, Hạ Phong thậm chí còn chưa cân nhắc nguyên nhân, đã coi như vui đùa mà gạt bỏ.

Thời điểm hư hỏng đè cậu ta đòi lấy, cậu ta mặc dầu vẫn thành thực rên rỉ như bình thường, song bầu không khí lại có chút cứng nhức rõ rệt.

Lo lắng cậu ta phải chăng đã xãy ra chuyện gì, ngày kế mới trở về nhà sớm hơn.

Lại thấy được một màn đó ——

Hình ảnh cậu ta trần truồng cùng người khác ôm nhau.

Giống như giáp mặt tát một bạt tai, đau đớn nóng rát.

Không, càng nói chính xác hơn, phải là trực tiếp đâm một dao vào ngực, dưới sự thương tổn không che đậy, tức giận dâng lên trong ngực.

Kinh hoàng đứng đấy chờ tên MB kia rời đi, nhìn vẻ mặt vân đạm phong thanh của Nhạc Viêm, đột nhiên cảm thấy, trong phút chốc, người thiếu niên vốn kiêu ngạo trúc trắc, đã muốn dần dần đi xa.

Lại không giữ được.

Thậm chí không biết giữ như thế nào.

Chỉ có thể liều mạng ôm chặt cậu ta, đè lại bờ vai cậu, ở trong cơ thể cậu điên cuồng co rút như muốn đem hai người hoàn toàn dung hợp.

Khi tỉnh táo lại rồi, nhìn Nhạc Viêm bị chà đạp đến toàn thân vết thương, Hạ Phong hận không thể giết mình.

Đau lòng đến ngạt thở, cả đời chẳng nhiều cơ hội để thể nghiệm.

Chỉ một ngày đó lại thể nghiệm vô số lần.

Như là đang trên tàu lượn siêu tốc, tâm trạng đầy phập phồng, trầm trầm bổng bổng, cuối cùng bình tĩnh lại, chỉ còn từng đợt trống vắng.

Ôm cậu nằm ở trên giường, Nhạc Viêm bởi vì quá mệt mà thiếp đi, còn Hạ Phong một đêm không chợp mắt.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Nếu là ai ở trên, đây căn bản không nghiêm trọng tới mức như vậy, chỉ cần là cậu…… Tôi có thể thử thay đổi cùng tiếp thụ.

Tại sao cậu muốn dùng cách thức trả thù này ?

Tại sao muốn dùng cách thức kiếm hai lưỡi, đồng thời đâm thương cả hai người, trả thù ư?

Biết rõ sau hừng đông cậu ấy sẽ rời đi.

Cả một đêm tròn, Hạ Phong đều ôm thật chặt cậu, kêu tên của cậu.

“Viêm…… Tại sao……”

Gọi đến mức giọng khàn khàn, Nhạc Viêm như trước không hề đáp lại, cậu ta đang ngủ, lông mi hơi rung rung bất an, như gặp phải ác mộng.

Trời vẫn cứ sáng, Nhạc Viêm vẻ mặt bình tĩnh kéo vali rời đi.

Hạ Phong nói: “Nếu như là cậu, tôi có thể……”

Kỳ thật trong lòng hiểu được, vấn đề không phải ở đấy, cũng biết lý do này căn bản không cách nào lưu lại cậu ta.

Nhưng vẫn ôm hi vọng cuối cùng, buông bỏ kiêu ngạo, nói thành lời.

Lại nhận được cậu trả lời là, "Ai sẽ ngốc đến nỗi yêu đối tượng tình một đêm chứ?" Cười lạnh kèm theo tiếng sập cửa.

Hạ Phong đột nhiên nở nụ cười, nụ cười có chút vặn vẹo.

Nguyên lai cậu vẫn đem tất cả thành tình một đêm sao, tôi đối cậu ôn nhu lẫn tôn trọng cậu toàn bộ không nhận thấy sao? !

Nguyên lai chúng ta thất bại như vậy, bên nhau lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa hề nói rõ với đối phương lòng mình, nghĩ rằng đối phương sẽ hiểu…..

Chính là, có một số việc, nói ra miệng với dùng thân thể biểu đạt, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Cậu đã xem mối quan hệ này thành bạn tình, vậy chấm dứt đi.

Mang theo phẫn nộ rời khỏi nơi này, lúc ở nước ngoài, do quan hệ Từ Phong mà gia nhập Tiên Giới, ngoài ý gặp được người nọ.

Hoặc là cách nói chuyện của cậu ta quá mức quen thuộc, hoặc là trực giác, trong phút chốc, Hạ Phong trong đầu liền xẹt qua cái tên Nhạc Viêm.

Thông qua IP tra ra tư liệu của đối phương, quả nhiên, là Nhạc Viêm.

Gút mắt trong game bắt đầu, trong hiện thực lại gặp mặt, lại dùng một chậu nước lạnh, tạt lên mối quan hệ hai người thành gượng gạo.

Văn phòng đối diện nhau, thường xuyên gặp mặt, lại thành người xa lạ quen thuộc nhất.

Thời gian khi trước cái nắm tay thôi đã cảm thấy thỏa mãn đơn thuần, nay sớm không ngừng dò xét lẫn thương tổn nhau, càng đi càng xa.

Năm đó tựa vào nhau thân mật cùng xem tv, đem máy tính ôm lên giường rồi mặt đối mặt nằm chơi game, ở quán thức ăn nhanh đối diện cùng nhau mua cơm hộp, thậm chí vui vẻ cắm chung một chiếc ly hai ống hút, cậu một ngụm tôi một ngụm mỉm cười uống sạch……

Động tác ngây thơ này, nụ cười ngọt ngào này ——

Hai người đàn ông trưởng thành, đã không còn làm nữa.

Hai người của hiện tại, tươi cười đều mang theo chút lãnh ý, thời điểm không lãnh, đó là trêu tức, tà ác, ý vị thâm trường, tính kế……

Hai người của hiện tại, cách thức đối xử nhau đều mang theo chút lãnh ý, thời điểm không lãnh, đó là chế nhạo, châm chọc, dò xét, thương tổn……

Luôn dùng bề ngoài bén nhọn đem giấu mình thật sâu.

Giấu bí mật nơi đáy lòng, là nhiều năm trước, từng có một quãng thời gian hạnh phúc.

Và cuối cùng, kết thúc bi thảm.

60. Chương 60: Tình Yêu Sống Lại

Sáng sớm thứ hai, mưa rả rích không dứt.

Mùa hè vốn là quãng thời gian nóng nhất, trận mưa liên tục ba ngày đem hơi nóng giảm nhẹ phần nào, nhiệt độ không khí trở nên mát mẻ hơn, cơn gió xen lẫn bụi mưa vỗ lên mặt, có cảm giác lành lạnh thoải mái.

Nhạc Viêm vốn định một mình lái xe tới sân bay, nhưng có một người đồng sự đúng lúc đồng hành đi Mĩ tham gia hội nghị, nhờ Nhạc Viêm tiện đường chở cô.

Nơi Nhạc Viêm cách chỗ người cô giáo này rất gần nên mỉm cười đồng ý.

Không nghĩ tới là chỉ một con phố ngắn ngủi, gặp phải trời mưa, hệ thống mương đường phố gặp trục trặc, cứ thế mà kẹt xe.

Cô giáo ngại ngùng nói một câu xin lỗi, Nhạc Viêm tuy rằng ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng lúc cúi đầu xem đồng hồ thì hơi nhíu mày.

Cứ cảm thấy có chuyện gì đó xãy ra, trong lòng không hiểu sao thấp thỏm bất an.

Cảm giác bất an này lúc thuận lợi tới sân bay mới dịu đi chút ít, cúi đầu xem đồng hồ, đã là chín giờ rưỡi.

Máy bay sắp cất cánh, phát thanh đang thúc giục hành khách mau chóng đăng ký thông tin, Nhạc Viêm kéo hành lý vội tới quan khẩu, vừa mới chuẩn bị đăng ký, phát thanh đột nhiên đưa tin thông báo tìm người .

"Nhạc Viêm tiên sinh, Nhạc Viêm tiên sinh, vợ của anh đang ở bãi đỗ xe chờ anh, mời anh nhanh chóng chạy tới."

Người cô giáo bên cạnh bày vẻ nghi hoặc nhìn về phía Nhạc Viêm.

Nhạc Viêm sắc mặt trầm trầm: "Có lẽ là trùng tên trùng họ thôi."

"Nhạc Viêm tiên sinh……"

Phát thanh hãy còn đang nói không ngừng, Nhạc Viêm không kiên nhẫn kéo hành lý đi ra ngoài.

"Thầy Nhạc, thầy……"

"Không có việc gì, tôi đáp máy bay chiều, cô đi trước đi."

"A, được……" Cô nhìn anh cứng đờ lưng, có chút nghi hoặc cười cười.

Khi Nhạc Viêm từ đại sảnh bước ra, sắc mặt âm trầm đến dọa người.

Tức giận dâng trào đi đến bãi đỗ xe, nhưng lại không phát hiện bóng dáng của Hạ Phong, ngược lại nhìn thấy một người con trai, cầm chiếc dù đen, hướng Nhạc Viêm chạy tới.

"Anh là Nhạc Viêm sao."

Nhạc Viêm mặt lạnh gật đầu, cậu trai này trông rất quen, nhíu mày nghĩ nghĩ, hình như là cái người ở trong phòng làm việc của Hạ Phong dây dưa mờ ám.

"Tìm tôi làm gì?"

"Em…… Em tên Vu Tường, em là em họ của Từ Phong."

Nhạc Viêm giật mình, nguyên lai cậu ta là em họ của Từ Phong sao? Nói như vậy lần trước nhìn thấy cậu ta với Hạ Phong ở trong phòng làm việc dây dưa, chẳng lẽ chỉ là người quen đang đùa giỡn ? Hạ Phong có cầm thú đi nữa, cũng không chạm vào em trai của bạn thân.

Gân xanh trên trán đều giật giật, lạnh lùng nhìn cậu trai tóc vàng đang cúi đầu trước mắt.

"Có việc nói đi." Thanh âm hơi dịu đi.

Cậu trai ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, như mới vừa khóc xong.

"Hạ Phong Ảnh…… Ảnh vốn muốn hôm nay ở sân bay ngăn anh lại, còn tìm em tới diễn trò, giả làm người yêu tới kích thích anh……" Vừa nói, nước mắt theo chuỗi rơi xuống, "Anh ấy muốn để anh buồn bả thương tâm, nhịn không được nói với anh ấy những lời ảnh muốn nghe."

Nhạc Viêm nhíu mày, bình thản hỏi: "Sau đó thì sao."

Vu Tường gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Không ngờ rằng, ở trên đường đến sân bay, xe anh ấy lái quá nhanh, cùng một chiếc xe khác tông nhau, hiện tại đang được đưa vào bệnh viện cấp cứu……"

Nhạc Viêm nở nụ cười: "Tiếp tục."

"Này giao cho anh……" Vu Tường nức nở, từ trong túi lấy ra bức ảnh được giữ gìn tốt.

Trong bức ảnh là Hạ Phong và Nhạc Viêm nhiều năm trước .

Khung cảnh là trước tấm gương to trong phòng tắm tại căn nhà đã từng chung sống trong ngắn ngủi.

Lúc ấy hai người vừa mới tắm xong, bởi vì tên Hạ Phong biến thái đột nhiên nổi lên hứng thú buồn nôn – dùng một chiếc khăn tắm bao lấy cả hai, thân thể dán nhau không kẽ hở, Hạ Phong cầm trong tay máy ảnh, từ bên cạnh ôm lấy Nhạc Viêm, khóe miệng mang theo nụ cười tà ác, trong chớp mắt lúc chụp, không biết xấu hổ sáp qua hôn môi Nhạc Viêm, Nhạc Viêm thì kinh ngạc mở to hai mắt.

Hai người trong ảnh, trông thật hạnh phúc.

Hạnh phúc đến mức chói mắt.

Khung cảnh ngày đó hãy còn mới mẻ trong kí ức

Sau chụp ảnh là kéo khăn điên cuồng làm tình, vẫn liên tục tới hừng đông, hơi nóng trong phòng tắm như muốn đem hai người hỏa táng, cuối cùng mệt đến nỗi hít thở thôi mà cũng khó khăn, ôm nhau ngâm mình trong bồn tắm, thẳng đến khi sáng sớm hôm sau mới kéo thân thể mỏi mệt bò lại trên giường.

Bây giờ nhớ lại, hai con người trẻ tuổi sung sức khi đó thật sự quá điên cuồng.

Cách thức kì lạ như thế cũng thường xuyên phát sinh, duy nhất không giống là lần đó Hạ Phong để lại ảnh chụp.

Cũng thành tấm ảnh chụp chung duy nhất của hai người trong nhiều năm nay.

Nhạc Viêm cất tấm ảnh vào trong túi, thản nhiên nói: “Lời của cậu nói xong chưa?”

Vu Tường nhẹ nhàng gật đầu, “Em biết em hiện tại nói cái gì anh cũng sẽ không tin…… Anh sẽ cho rằng Hạ Phong liên hợp em lừa anh, thế nhưng ảnh thật sự ở bệnh viện chờ anh đi nhìn ảnh……” Giọng nói run rẩy, bả vai cũng nhẹ run run.”Cầu anh, nhìn anh ấy một lần cuối cùng, cầu anh.” Nâng lên mặt, nước mắt ràn rụa.

Nhạc Viêm trái tim thắt lại……

“Cậu học biểu diễn sao?”

Vu Tường gật đầu.

“Dùng không ít nước nhỏ mắt đâu nhỉ, thật khó cho cậu.” Xoay người muốn đi, lại bị Vu Tường kéo cánh tay.

Vu Tường con ngươi đỏ hoe: “Vốn anh ấy bảo em đừng tới sân bay, không cần ngăn anh lại…… Tấm ảnh cũng là em từ trong túi anh ấy lấy ra…… Em nghĩ ảnh nhất định rất muốn gặp anh……”

Nói xong, lại nhẹ giọng nói: “Em học biểu diễn, nhưng diễn viên cũng sẽ có lúc không diễn kịch…… Anh hãy tin tưởng em, nhìn anh ấy một lần đi.”

Xoa xoa con mắt, xoay người rời đi.

Nhạc Viêm cũng không tin lời của Vu Tường, xoay người bước vào sân bay.

Song trong lòng bất an càng lúc càng lớn.

Ngồi trong đại sảnh trầm mặc thật lâu, muốn mua vé máy bay buổi chiều, lúc móc tiền từ trong túi lại không cẩn thận móc ra tấm ảnh nọ.

Nụ cười hạnh phúc trong ảnh sao mà chói mắt, lúc này nhìn xem, tựa như đang châm chọc.

Đã muốn tính hoàn toàn buông tay rồi, còn lưu luyến cái gì hả?

Cười lạnh một tiếng, vừa định đem ảnh ném xuống, nhưng lúc cuộn lại, bỗng nhìn thấy một hàng chữ.

Cùng với, vết máu chói mắt.

Nháy mắt, toàn thân cứng đờ, ngón tay run lên, vội vàng nhặt lên tấm ảnh vứt trên mặt đất.

Như phát điên mà lao ra sân bay, sợ ngón tay run rẩy của mình lái không được, vẫy tay bắt xe taxi hướng bệnh viện gần đây lao nhanh.

Dọc theo đường siết chặt tấm ảnh, do dùng quá sức, ngón tay đều trắng bệch, sắc mặt cũng trở nên nhợt nhạt như tờ giấy, làm tài xế sợ tới mức không dám quay đầu lại.

"Người yêu Nhạc Viêm.

Ngày 5 tháng 8 năm 2005, kỷ niệm một tháng quen nhau."

Do năm tháng đã lâu, nơi có nét chữ trên tấm ảnh bị vết nước hòa tan, nơi góc cũng có một phần bị vết máu che lấp.

Song vẫn rõ ràng đến chói mắt như trước.

Nhạc Viêm vẫn nhớ, một đêm đó anh ta phá lệ ôn nhu cũng đặc biệt điên cuồng, tựa như làm sao cũng không đủ, giằng co hơn nửa đêm, đơn giản là ngày đó vào dịp hai người quen nhau một tháng sao?

Tiếc rằng không lâu sau đó, hai người đã hoàn toàn rạn nứt

Nguyên lai thời gian quen anh ta chỉ có thời gian một tháng.

Thời gian ngắn ngủi như vậy, vì sao có nhiều kỷ niệm khắc sâu như vậy? Giống như hai người đã bên nhau thật rất lâu, cũng hạnh phúc thật rất lâu, kỷ niệm vẫn như mãi không kết thúc

Có lẽ bởi hồi ức khắc quá sâu, mỗi một ngày bên nhau đều nhớ rõ, cho nên mới cảm thấy quãng thời gian đó xãy ra quá nhiều chuyện, cảm thấy quãng thời gian đó rất dài, dài đến mức khiến cả đời không quên được.

Chưa từng cẩn thận nhẩm lại, kỳ thật, chỉ một tháng ngắn ngủi mà thôi.

Mà Hạ Phong lại nhớ rõ ngày hai người quen biết, còn vào cái ngày quen biết một tháng ép mình chụp cái ảnh buồn nôn này.

Cái ngày mình căn bản không để ý, lại được anh ta xem thành ngày kỷ niệm sao……

Trán chảy ra một lớp mồ hôi, ngồi ở bên trong xe, bả vai khe khẽ run run.

Dòng chữ sau tấm ảnh phóng khoáng không chịu gò bó, khúc cuối còn vẽ lên dấu hôn buồn nôn, phi thường phù hợp phong cách biến thái của Hạ Phong.

Hai chữ "Người yêu" đó, đâm đau nhức ánh mắt người nhìn.

"Tiên sinh, phía trước do tai nạn giao thông, đường bị chắn, chúng ta đổi tuyến đường chứ." Trong nháy mắt tài xế chuyển đầu xe, Nhạc Viêm nhìn thấy xa xa chiếc xe quen thuộc lệch qua một bên, đúng là thuộc về Hạ Phong.

Trái tim run lên, siết chặt hai nắm đấm nhẹ giọng nói : "Xin anh mau chóng……"

Tài xế gật đầu, đẩy nhanh tốc độ xe.

Đến bệnh viện liền bước nhanh đến trước phòng phẫu thuật, ngoài dự đoán, thấy được nhiều người quen.

Diệp Kính Huy dựa vào tường cười lạnh, Từ Phong ngồi trên băng ghế, không ngừng an ủi Vu Tường đang cuộn tròn người khóc.

Vu Tường nhìn thấy Nhạc Viêm thì hung hăng trừng mắt: "Anh rốt cuộc chịu đến đây? Bây giờ tin tôi rồi chứ." Nói xong lại bắt đầu dụi mắt, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Nhạc Viêm đi lên trước, "Thật sự bị tai nạn xe?" Lạnh lùng hỏi Diệp Kính Huy.

Diệp Kính Huy chau mày: "Đương nhiên là thật sự, Hạ Phong lái xe quá tốc độ, tôi vội chuyển bay, cũng lái xe quá tốc độ, rồi đụng nhau trong mưa."

Nhạc Viêm giương mắt nhìn nhìn, Diệp Kính Huy trán quả thật bị thương, còn quấn một tầng băng gạc.

"Anh ta thế nào?"

“Đừng dùng ánh mắt đáng sợ như thế nhìn tôi, không phải tôi đụng cậu ta, là cậu ta đụng tôi, ok?” Nói xong, có chút phiền táo vuốt vuốt tóc mái: “Hại tôi bỏ lỡ chuyến bay, thật là đáng chết.”

“Vậy anh sao lại không có việc gì……”

“Tôi lái xe kỹ thuật giỏi, thấy cậu ta bay sang thì vội vàng phanh lại, thằng đần đó chả biết đang suy nghĩ cái gì, vẻ cười quái dị, da trên mặt sắp rớt hết cả ra.”

Vu Tường nức nở nói: “Chính anh không phải vẻ mặt khẩn trương như vội đầu thai sao? !”

Diệp Kính Huy cau mày: “Ai nói anh mày là đầu thai, anh là đang chạy trối chết.”

Nhạc Viêm không để ý tới bọn họ, xoay người đi đến ngồi xuống bên cạnh Từ Phong.

Tuy rằng ra vẻ trấn định, nhưng đầu ngón tay run nhè nhẹ tiết lộ nhiều tâm tình của chủ nhân.

Từ Phong vỗ nhẹ vai anh: “Không có việc gì.”

“Ừ.”

Cánh cửa phòng phẫu thuật nhanh chóng mở ra, đi ra chính là Diệp Kính Văn, tháo xuống khẩu trang thản nhiên nói: “Một tin không tốt.”

Nhạc Viêm toàn thân cứng đờ, ngẩng đầu lên.

“Cậu là nói, anh ta…… Đã chết?”

Giọng nói run rẩy khiến người nghe không nhịn được khó chịu.

“Hả? Cái gì chết hả? Tôi là nói mảnh nhỏ thủy tinh trong trán cậu ta toàn bộ lấy ra hết, nhưng mà có thể lưu lại sẹo.” Cau mày liếc nhìn Nhị ca, “Cuộc phẫu thuật nhỏ như vậy mà anh cũng kêu em sang đây, anh thật đúng là lợi dụng tài nguyên mà.”

Diệp Kính Huy khoát tay áo, “Ai kêu anh mày chỉ quen mỗi người bác sĩ chú chứ, em trai, thuận tiện đền tiền thuốc men cho cậu ta, cái tên khó vì tình kia thiệt đúng là phiền muốn chết mà.”

“Anh đụng người, tiền anh tự đền.” Diệp Kính Văn lạnh lùng lừ anh trai, đi đến đối diện Vu Tường nói: “Ngoan, đừng nữa khóc, nghe cậu khóc ghê như khóc tang ấy, thiệt chẳng còn may mắn gì.”

Vu Tường lau nước mắt, Nhạc Viêm ánh mắt lạnh đến dọa người bắn sang Vu Tường, Vu Tường vội vàng cúi đầu lui đến sau lưng Từ Phong, kéo kéo tay áo Từ Phong : “Anh ơi, chúng mình về trước đi.”

Diệp gia huynh đệ cũng lạnh mặt rời đi, Hạ Phong từ phòng phẫu thuật bước ra, trên đầu quấn một vòng băng gạc.

“Đứng đi ra, không tồi mà, tôi còn nghĩ anh ít nhất phải nằm đi ra.” Nhạc Viêm giận dữ phản cười, dựa vào tường lạnh nhạt nói.

Hạ Phong đè trán: “Tôi còn tưởng rằng sắp chết, ai, không ngờ chỉ chút thương nhỏ, bất quá trông bộ dạng khẩn trương của cậu, tâm tình tôi thật sự quá tốt rồi.”

Nhạc Viêm xoay người muốn đi, đi ba bước lại dừng lại, khi quay đầu nụ cười có chút vặn vẹo: “Thật không có chuyện?”

Hạ Phong cười: “Cậu hy vọng tôi có chuyện sao?”

Nhạc Viêm bị chọc tức, xoay người rời khỏi bệnh viện.

Không có thấy Hạ Phong phía sau trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

–

Sau đó ở bệnh viện nhận trị liệu, Diệp Kính Văn từng hỏi Hạ Phong, lúc ấy tại sao cố chấp giấu diếm cậu ta?

Hạ Phong cười tủm tỉm nói, không muốn để cậu ấy nhìn thấy bộ dạng này của tôi, tôi muốn bảo trì hình tượng hoàn mỹ trong cảm nhận của cậu ấy mà thôi.

Ngồi xe lăn phơi nắng, Hạ Phong, sắc mặt vẫn nhàn nhã tự tại như trước, Vu Tường lại phụ giúp Hạ Phong đẩy xe, con mắt đo đỏ.

Vu Tường nói không có sai, diễn viên cũng sẽ có lúc không diễn kịch.

Lời nói với Nhạc Viêm ở sân bây, không hề có một câu là giả.

Ở bệnh viện rơi nước mắt, cũng không hề có một giọt là giả.

Bởi vì Vu Tường ngồi trên xe cùng Hạ Phong, chính mắt thấy tai nạn xe xãy ra, Hạ Phong hấp hối nói duy nhất một câu là ——

"Tiểu Tường, kế hoạch cải biến, đừng đi sân bay, đừng cản cậu ấy…… Đừng cản cậu ấy……"

Khiếp sợ, Vu Tường đâu biết suy nghĩ lúc ấy của Hạ Phong, chỉ biết rằng, Hạ Phong nhất định rất yêu Nhạc Viêm, mình phải để Nhạc Viêm tới gặp anh ấy, chảy máu nhiều như vậy, vạn nhất nếu cứu không thành, ít nhất phải để bọn họ gặp mặt lần cuối.

Sau đó mới chậm rãi hiểu được, đây phương thức yêu của Hạ Phong.

Phương thức có chút kỳ quặc, nhưng ngược lại cũng thực chấp nhất.

Cảm giác lúc ấy vết thương rất nặng, máu chảy không dứt, Hạ Phong nghĩ đến, chính mình có thể chết đi.

Nếu như mình thật đã chết rồi, vậy không cần nói cho cậu ấy biết.

Cậu ấy ở người ngoài vẫn sống tốt.

Sẽ không biết sự việc Hạ Phong đã không còn ở nhân thế.

Cũng sẽ không biết sự việc tàn khốc Hạ Phong vì đuổi theo cậu tới sân bay mà bị tai nạn giao thông chết đi.

Cũng sẽ không bởi vậy mà áy náy bất an.

Ở trong ký ức của cậu, Hạ Phong vẫn như trước là tình nhân kiêu căng ngạo mạn của mối tình đầu, ở một nơi khác trên địa cầu hãy còn sống tốt.

Thời gian lâu sau, có lẽ cậu sẽ phát hiện Hạ Phong này căn bản không cần thiết phải yêu.

Rồi cậu sẽ tiếp tục cuộc sống kiêu ngạo.

Giống như Nhạc Viêm của ngày trước, phóng khoáng, tự tại, lạnh lùng, cao ngạo, toàn thân đều tản ra quang mang mê người.

Mà không phải mang theo đầy mình thống khổ lẫn hối hận.

Chúng ta từ quen biết đến chia lìa rồi gặp nhau lại lần nữa chia lìa, cũng vẻn vẹn dùng ba năm thế thôi.

Con người khi còn sống có bao nhiêu cái ba năm?

Cậu một ngày nào đó sẽ quên tôi, dùng càng nhiều càng nhiều ba năm, đến bổ khuyết đọan trống giữa chúng ta.

Mà tôi cũng sẽ mang theo kí ức tốt đẹp nhất với cậu, rời đi.

Mang theo tấm ảnh đó rời đi, có lẽ cũng coi như một hồi kết quen nhau tốt nhất nhỉ?

–

Thật không ngờ Vu Tường từ trong túi lục ra tấm ảnh tới sân bay ngăn cản Nhạc Viêm.

Cho nên sau phẫu thuật, Hạ Phong mới nhờ Diệp Kính Văn diễn kịch.

Bởi do cho thuốc, cố chấp đứng trước mặt cậu, từng mỗi bước đi, đều là đau đớn thấu tim, khi cười, miệng vết thương trên trán như muốn vỡ ra.

Nhưng vẫn nói lời làm cậu tức giận.

Biết cậu sẽ tức giận, sẽ rời đi.

Sau đó, mới ở nơi cậu không nhìn thấy, an tâm rồi ngã xuống.

Đây là cách tôi yêu cậu. Có lẽ, cậu cũng không cần phải lý giải và tiếp nhận.

Cậu từng ở trên lớp học mang theo nét cười giảng câu chuyện hai con tinh tinh, tôi biết cậu thấy tôi ở ngoài cửa, cậu nói tình yêu ở trước mặt vật chất sẽ trở nên vô cùng yếu ớt.

Có thể có thời điểm tình yêu còn muốn kiên cường hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta.

Biểu đạt tình yêu trực tiếp nhất, ví như trong nháy mắt gặp chuyện không may, chuyện tôi lo lắng, đó là giấu sâu nơi đáy lòng.

Có cười nhiều hơn nữa cũng không che giấu được tâm tình.

–

Nếu Hạ Phong tôi, đã không còn năng lực cùng cậu bước đi.

Tôi chỉ hy vọng cậu, hãy sống khỏe mạnh.

–

Thật không ngờ, ngày hôm sau Nhạc Viêm trầm mặt tới bệnh viện.

Khi nhìn thấy cậu Hạ Phong không thể nghi ngờ là khiếp sợ, rồi lại không khỏi nở nụ cười.

Đáng chết, lúc mình tính kế cậu ta, cậu nhất định đã nhìn ra không hợp lý rồi.

Hai người cá tính đều quá cực đoan, lại quá mức tương tự, có lẽ khi nhìn đến tấm ảnh, cậu đã hiểu được tình cảm mình đối với cậu ấy rồi chăng?

Hạ Phong bất đắc dĩ nở nụ cười.

Nhạc Viêm không nói hai lời, đem Vu Tường đuổi đi, yên lặng ngồi ở trước mặt Hạ Phong.

Hai người không ai giải thích, cũng không hỏi.

Chỉ im lặng đối mặt.

Đối diện giằng co hồi lâu, lâu đến khi không khí tựa hồ bị hút hết, trong mắt lẫn nhau chỉ còn đối phương, Nhạc Viêm mới có chút bất đắc dĩ nói một câu ——

"Tên điên này."

Nói xong liền tiến lên, ôm chặt lấy Hạ Phong.

Cánh tay run rẩy, dùng toàn bộ sức để siết chặt, như sợ rằng đối phương sẽ rời khỏi bất cứ lúc nào.

"Ngu ngốc…… Anh thật sự điên rồi……"

Thấp giọng nỉ non bên tai, sau đó, lại nhẹ nhàng quàng cổ Hạ Phong, tiến gần rồi đặt xuống nụ hôn.

Trên mặt một giọt lệ nóng hổi rơi xuống, đọng nơi khóe môi khẽ nhếch của Hạ Phong, rồi như được mở chốt, bao cảm xúc kiềm nén nay trút xuống, từng hàng lệ rơi xuống liên tục.

Được Hạ Phong hôn lên từng giọt rồi từng giọt.

"Từ sau khi gặp anh tôi điên rồi, chẳng còn bình thường."

Nhạc Viêm chóng điều chỉnh lại cảm xúc, ngồi trở về, nhìn Hạ Phong, cũng khẽ cười lên: "Trước lúc anh gặp tôi cũng đâu bình thường."

"Nhưng sau khi ăn cậu rồi, bệnh trạng mới tăng lên, bởi cậu là độc."

Nhạc Viêm chẳng thèm để ý lời trêu chọc của anh ta, gục đầu xuống, nhẹ nhàng nắm tay Hạ Phong, nghiêm túc: "Tôi phải ở bên anh thôi, miễn cho anh đi gây tai vạ người khác."

Hạ Phong cười: "Nhưng tôi có thể sẽ tàn phế, nhìn thấy cậu, mà lại không thể ôm cậu, với tôi mà nói đấy mới là khổ hình lớn nhất."

"Sẽ không, tôi hỏi bác sĩ rồi, tai họa sống ngàn năm, anh mới không dễ tàn vậy đâu."

Kỳ thật vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, là Hạ Phong trong khoảnh khắc bị đụng, cảm giác quá nghiêm trọng, nghĩ rằng rất nghiêm trọng.

Tuy vậy, Nhạc Viêm lại không có lý do gì trách cứ anh ta.

Sau khi biết tấm lòng sâu đậm của anh ta, đã đau lòng đến mức không thở nổi.

Mọi thứ ngày trước, bỗng nhiên trở nên không còn quan trọng.

Huống chi, tối qua sau khi trở về, Nhạc Viêm từ chỗ Từ Phong lấy được một mật mã web album.

Album ấy tên Phong Phong Hỏa Hỏa, bên trong tất cả đều là ảnh chụp màn hình mỗi một lần kết hôn của Hạ Phong và Thần Hỏa trong game, phía sau kèm theo những đánh giá như trêu đùa của Hạ Phong

Mật mã album là sinh nhật Nhạc Viêm.

Còn có một cặp nhẫn đôi, nghe nói là lúc Văn Bân đập chuột phát hiện ở đáy giường, năm đó bản thân rời đi quá vội, không mang đi quà sinh nhật.

Nay lại nằm về trong tay mình.

Thế đã đủ rồi.

Cái cách yêu đương biến thái này, rõ ràng yêu sâu đậm như thế, lại cự tuyệt nói ra, còn bày ra vẻ không có việc gì mà trêu ghẹo trước mặt mình.

Chính mình rõ ràng yêu anh ta, lại cự tuyệt nói ra, còn nghĩ cách tiếp cận anh ta, lần lượt đùa giỡn anh ta rồi vứt bỏ anh ta sau đổi acc đùa giỡn tiếp……

Hai tên đều ngốc nghếch như nhau.

"Nhạc Viêm, sau khi tôi khỏi bệnh thì sao?" Hạ Phong đột nhiên hỏi.

"Lúc đó…….nói sau."

"Bây giờ nói."

"Ừm, vậy quen nhau đi, dù sao biến thái như anh chẳng ai dám muốn." Nhạc Viêm cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng ôm lấy anh ta, ghé vào lỗ tai anh ta nói: "Điều kiện tiên quyết là anh phải mau mau đứng lên, đừng để tôi tịch mịnh lâu."

Hạ Phong ôm lại Nhạc Viêm, gác cằm lên vai anh, gật gật đầu: "Yên tâm, tôi sẽ không để cho em nửa đời sau không tính phúc." Nói xong còn mờ ám cắn cắn vành tai Nhạc Viêm. (Tính phúc: hạnh phúc trong "chuyện ấy" =)))

Hai người cùng ôm nhau, ở trong phòng bệnh ngọt ngào hôn không dứt, y tá tiêm chích từ cửa sổ nhìn vào, đã sớm sợ tới mức đờ người, hai vị còn ở đấy không coi ai ra gì, tựa như hôn kiểu gì cũng chẳng đủ để giãy bày tâm ý.

Cuối cùng bị bác sĩ Diệp mặt trầm cắt ngang, lý do là: "Bác sĩ kiểm tra phòng, người nhà đi ra ngoài."

Thời gian một tháng, Nhạc Viêm vẫn cùng Hạ Phong, chăm sóc anh ta y chang chăm sóc con nít.

Hạ Phong da mặt dày đến độ khiến cho bác sĩ lẫn y tá xem hổng nổi, ăn cơm muốn Nhạc Viêm đút, đi nhà xí muốn Nhạc Viêm đỡ, tắm rửa cũng muốn Nhạc Viêm giúp, lúc ngủ phải nhất quyết ôm nhau ngủ.

Tất cả mọi người rất thông cảm Nhạc Viêm, vướng phải tên mặt dày thiệt là quá bất đắc dĩ.

Nhưng chính Nhạc Viêm lại không để ý chút nào, trông dáng vẻ thực hưởng thụ, dốc lòng chăm sóc Hạ Phong.

Mọi người cho ra kết luận rằng nồi nào úp vung nấy ấy mà, hai người họ cá tính thật đúng vặn vẹo, bất quá trình độ vặn vẹo hợp bên nhau, vậy vừa khéo thành một vòng tròn. Tổ hợp hoàn mỹ.

–

Ngày xuất viện, Hạ Phong đứng trước cửa sổ lười biếng duỗi cánh tay.

Nhạc Viêm từ phía sau ôm lấy anh ta, ở bên tai cười khẽ hỏi: "Em muốn biết một chuyện, quãng thời gian quen em trước kia, có từng ra ngoài ăn vụng hay chưa"

Hạ Phong cười: "Làm sao có thể, anh mỗi tối ăn em còn ăn không đủ, sao nhàn hạ thoải mái ra ngoài ăn vụng chớ."

Nhạc Viêm nở nụ cười: "Vậy đêm nay…… Dùng thân thể chứng minh một chút, được không?" Ý xấu vươn tay luồn vào trong quần áo Hạ Phong, lại bị Hạ Phong bắt lấy.

"Em áp bức người bệnh như thế, có nhân tính không?"

"Đối với anh không cần nhân tính, anh là thú loại kia mà, chỉ có thú tính mới đủ." Nhạc Viêm cắn cắn Hạ Phong lỗ tai, nhẹ giọng nói: "Nhìn cơ thể anh khôi phục không tệ, đừng làm bộ."

Về đến nhà rồi cùng nhau đi ăn tối.

Thật lâu rồi chưa có bầu không khí ấm áp như vậy, tuy rằng đồ ăn Nhạc Viêm chuẩn bị không thể nào ngon nổi, nhưng thấy anh tự mình xuống bếp, Hạ Phong vẫn đem món cháo nấu thành keo uống hết, còn tại tán thưởng xạo ke: "Ăn ngon quá!"

Nhạc Viêm có chút ngượng ngùng, ho khan một tiếng, thản nhiên nói: "Lần sau vẫn là ra ngoài mua thôi."

Hạ Phong cười: "Lần sau anh làm cho em."

Nhạc Viêm nét mặt tươi cười: "Không cần không cần, có lòng được rồi." Từng nếm qua cơm anh ta nấu, bỏ vô một đống muối, quả thực khiến người ta chịu hổng nổi!

"Đúng rồi, em thích ăn đồ ngọt?"

Hạ Phong nhún vai: "Ai nói, em chưa bao giờ ăn đồ ngọt."

"Anh nhớ hồi trước em không phải thường xuyên tới tiệm bánh……"

"À, đây không phải là vì ôm cây đợi thỏ sao." Hạ Phong cười gian gian.

Nhạc Viêm trầm mặc không nói, yên lặng cầm bát đũa vào nhà bếp rửa.

Hạ Phong trở lại phòng ngủ ngồi ở đầu giường, đang cùng Từ Phong gửi tin nhắn, đột nhiên cảm giác thân thể từ phía sau lưng ôm mình.

Đầu lưỡi ẩm ướt còn liếm không ngừng vành tai, răng nanh khe khẽ lê nhẹ, hô hấp nóng rực phả lên nơi gáy, cực kỳ khiêu gợi.

"Muốn làm không?" Nhạc Viêm giọng cười khẽ, mang theo hơi thở ám muội mị hoặc lòng người.

Hạ Phong cười quay đầu lại, dán lên môi anh nói: "Em cứ nói đi?"

Nói xong liền đem Nhạc Viêm áp đảo ở trên giường.

Nụ hôn nồng nàn mà ngọt ngào kéo dài thật lâu, chờ khi cuối cùng tách ra, đôi môi hai người đều mang theo một sợi chỉ bạc, trong đôi mắt đen bóng in lên gương mặt mỉm cười của đối phương.

Hạ Phong vươn lưỡi liếm liếm môi Nhạc Viêm, cười xấu xa nói: "Ôm anh hay để anh ôm đây? Lần này em chọn."

Nhạc Viêm khẽ cười: "Anh tới đi, đây là phúc lợi xuất viện của người bệnh ."

"Được, sẽ không để cho em thất vọng." Hạ Phong không khách khí đè ép sang.

Nhạc Viêm lại ở bên tai nói: "Lần sau là phúc lợi em chăm sóc anh, anh phải trả"

Hạ Phong cười: "Đương nhiên, anh sẽ dùng thân thể khỏe mạnh trả."

Lần này ôm, ôn nhu triền miên như nhiều năm trước, cũng nhiệt tình điên cuồng như nhiều năm trước.

Thời điểm ôm Hạ Phong thở dốc, Nhạc Viêm đột nhiên nhớ tới khi đó Hạ Phong mang cậu trai nọ đi khách sạn, cũng là tóc vàng, mắt xanh, cực giống cậu Vu Tường người lai.

Đột nhiên cảm thấy mình chưa hỏi một tiếng đã phán tội Hạ Phong, thật sự là buồn cười.

Đồng dạng, căn bản không phát hiện khi mình đè người nam kĩ kia thân thể không hề phản ứng, Hạ Phong đã liền phán tội cho mình, cũng thật sự là buồn cười.

Hai con người buồn cười nha, nghĩ rằng đối phương phản bội mình, nghiến răng nghiến lợi đấu nhiều năm như thế.

Cuối cùng lại phát hiện, anh yêu em muốn chết, em cũng yêu anh đến phát điên, quả thực là bình phương buồn cười, buồn cười muốn chết.

"Em đang cười cái gì?" Hạ Phong cúi mình cắn cắn môi Nhạc Viêm.

Nhạc Viêm nhẹ giọng nói: "Em đang cười anh."

"Cười anh cái gì?" Hạ thân dùng tí lực, làm cho Nhạc Viêm không chút che giấu bật ra tiếng rên, "Ah…… Hạ Phong, Ưm, chậm một chút……"

"Trả lời đi, cười cái gì?"

"Anh rất có mị lực…… Em không khỏi muốn cười, ah…… Nhẹ một chút…… A……"

Trong phòng ngủ lại tràn ngập tiếng thở dốc ngọt ngào.

Chuyện buồn cười, cho nó qua đi.

Dù sao về sau hãy còn nhiều thời gian, có thể một lần nữa quý trọng tình yêu sống lại.

–

Bởi vì để ý ngày mai phải lên lớp nên hai người chỉ làm một lần rồi cùng đi tắm.

Tắm xong Hạ Phong đi chuẩn bị tài liệu ngày mai phải mang, trở lại phòng ngủ đã thấy Nhạc Viêm mở laptop chơi Huyễn Vũ, Hạ Phong cười xấu xa từ sau lưng ôm lấy anh.

"Làm gì thế? Thông qua game hoài niệm anh sao?"

Nhạc Viêm không nói, chỉ mở hai cái máy tính, một bên lập acc cho mình, bên kia thì giữ lại cho Hạ Phong đăng nhập.

"Kết hôn chơi ha."

Nhạc Viêm vẻ mặt bình tĩnh nói xong, đi thương trong thành chọn lễ phục áo cưới mặc, lập phòng, mật mã 520, phòng danh là "Chờ kẻ điên."

Hạ Phong cố ý hỏi: "Mật mã là cái gì?"

"520 a."

"Có nghĩa gì?"

Nhạc Viêm cười: "Em yêu anh, này còn không biết."

"Ồ, nguyên lai là…… Anh yêu em……"

Cuối cùng, hai người đều nở nụ cười ý vị thâm trường.

Cuối cùng nói ra lời đối phương muốn nghe, chính mình cũng muốn nghe, còn dùng cái cách quái lạ này.

Ai càng giống giả bộ?

Kỳ thật ở trước mặt đối phương, đã sớm lộ nguyên hình rồi.

Hệ thống nêu lên: ngoạn gia [Phong Phong] (điên điên) và ngoạn gia [Hỏa Hỏa], kết làm bầu bạn.

Hai người cùng nhau nhảy một điệu vũ, khác với người chơi khác khi kết hôn chọn ca khúc 1 sao hôm nay em muốn gả cho anh , hai vị ngoạn gia này chọn ca khúc 9 sao khó nhất kẻ trộm hạnh phúc .

Hôn lễ họ không có bất kì ai xem, chỉ có chính họ.

Hai người đều đang say sưa đánh điệu nhảy ấy, thậm chí liên tục đánh ra thiệt nhiều liên kích xinh đẹp.

Đó là điệu nhảy hai người họ lần đầu tiên gặp nhau trong game.

Kỳ thật hạnh phúc chưa từng bị trộm mất, tình yêu hãy còn đó, chỉ là chúng ta đều giấu quá kĩ nên không có phát hiện thôi.

61. Chương 61: Phiên Ngoại

Lại vào một buổi chiều nắng ấm, thầy Nhạc đang đứng trên bục giảng đột nhiên cười quỉ dị về phía sinh viên —

“Đúng rồi, khóa kế tiếp sẽ làm bài thi.”

Chúng sinh viên đồng loạt ngẩng đầu lên, miệng há thành hình chữ O:

“Hả?”

“Không phải chứ!”

“Chưa ôn gì mà thầy, ít nhất phải thông báo trước một tiếng chứ?!”

“Đệt…. Thi…. Bài thi….?”

Lúc sinh viên còn đang kêu rên than trời, thì Nhạc Viêm trên bục giảng bỗng nhếch cao khóe miệng gian ác.

“Tôi vì sao phải thông báo trước cho các bạn? Khi nào thi là quyền lợi của giáo viên.” Đẩy gọng kính, cười tủm tỉm nói: “Dù sao cũng là thi đề mở, hơn nữa tất cả đều là đề vấn đáp, để tôi xem thử công lực khoác lác của các bạn nào, các bạn không phải rất giỏi cái này à?”

“Chọn trúng cái môn tự chọn này, đúng là tự chuốc khổ mà….”

“Mở cmn sách, không mang tài liệu thì làm ăn cái quái gì?!”

“Nhìn bản mặt tươi cười của ông thầy ác độc, tao cóc viết nổi một chữ nè…..”

Nhạc Viêm chẳng để tâm tới đám sinh viên đang oán giận bên dưới.

“Được rồi, im lặng, chúng ta bắt đầu trắc nghiệm.” Nhạc Viêm phát xuống xấp giấy trắng đã chuẩn bị từ trước, sau đó xoay người viết đề bài trên bảng đen.

Đúng lười — ngay cả bài thi cũng không in.

Thầy tự nhiên thấy vui nên lấy bọn em ra khai đao chơi à? Thấy bọn em đau khổ mới làm nổi bật niềm vui sướng của thầy à?

Bọn sinh viên tuy nghĩ thế, nhưng ai mà dám nói ra, chỉ có thể một người rồi một người kêu rên……

Nhạc Viêm xoay người, tầm mắt vừa đảo vòng, trong nháy mắt đã yên lặng, liều mạng xoay cán bút.

Nhạc Viêm mỉm cời: “Bút không cần xoay, xoay não của bạn ấy.”

Nói xong lại gập ngón tay, nhẹ nhàng gõ bàn: “Cổ cũng không cần xoay, xoay tư duy của bạn đi.”

“Tắt di động ngay, đừng tưởng tôi không biết các bạn dùng di động lên QQ?”

“Mọi người tự làm bài mình, có thể viết bao nhiêu thì viết bấy nhiêu, tôi là người tốt bụng, sẽ cho các bạn một con điểm cực kỳ vừa lòng.”

Nói xong, khoanh tay trước ngực, thảnh thơi dựa vào bàn giáo viên, mỉm cười nhìn chằm chằm vào chúng sinh viên đau khổ bên dưới.

Trong đó có một nữ sinh đáng thương nhất, âm thầm oán giận: “Mình thiệt bại não quá a a a, mắc gì đã chọn khóa của thầy Hạ mà còn ngại chưa đủ khổ, chọn thêm môn tâm lý học do ông thầy Nhạc biến thái giảng dạy! Đợt trước thầy Hạ tự nhiên cho thi sớm, hôm nay đến lượt thầy Nhạc chơi đột kích, mình muốn… chết quá oa oa….”

Còn chưa oán giận xong, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt đông chết người bắn lên đỉnh đầu, nữ sinh run rẩy ngẩng đầu lên, thì thấy thầy Nhạc đang mỉm cười dịu dàng về phía mình.

“Vị bạn học này, bạn có ý kiến về cuộc thi hôm nay sao?”

“Không….”

“Thế vì sao một chữ cũng không viết vậy?”

“Dạ….”

“Bạn muốn để giáo viên viết giùm bạn à?”

“Không phải……”

“Ồ.” Nhạc Viêm cười cười, “Vậy làm bài thi mau lên, đã qua nửa giờ rồi, còn mười phút nữa là tan lớp.”

Nữ sinh hai mắt đảo ngược, mém tí té xỉu ngay trên bàn.

Cuối cùng không thể không dày mặt đến ký túc xá tìm thầy cầu xin.

Tháng trước môn của thầy Hạ còn chưa có kết quả, nhưng khả năng treo lớn vô cùng, nhưng mà sau đó thầy Hạ bị tai nạn giao thông nên nằm viện, tìm không thấy bóng dáng đâu cả. Hôm qua mới thấy mặt, trông thầy ấy tươi phơi phới như xuân về, xem ra ở trong bệnh viện hồi phục quá tốt, tốt đến mức hưng phấn luôn.

Tìm thầy Nhạc tuy khí thế đáng sợ nhưng thoạt nhìn tâm trạng không tồi kia trước đã.

Nữ sinh kiên trì, gõ cửa 707, vừa nghe thấy Nhạc Viêm nhàn nhạt nói câu “Mời vào”, đã rụt bả vai đi vào.

“Dạ…. Chào thầy Nhạc.”

“Nói.” Nhạc Viêm ngồi trên ghế, đang thu dọn đồ đạc, giống như muốn chuyển nhà.

“Thầy ơi, em…. Bài thi kia, có thể cho em thông qua không…. Em năm nay năm tư, do phần học không đủ nên ban giáo viên bắt em chọn thêm hai môn tự chọn, nếu không qua được, em sẽ không thể tốt nghiệp.” Ra vẻ đáng thương nhìn Nhạc Viêm. “Do thi bất ngờ, không có chuẩn bị tài liệu, nhưng em có ghi đáp án hẳn hoi…. Nhưng mà không chắc chắn, không biết có thể hơn sáu mươi điểm không…..”

Nhạc Viêm tạm ngưng động tác trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Hứ? Bạn gọi hồn về rồi đấy à?”

“Dạ……” Nữ sinh gục đầu xuống liều mạng túm góc áo.

Nhạc Viêm cười: “Kết quả còn chưa có, làm sao bạn biết không thể qua nổi? Tin tưởng chính mình đi.” Nói xong, tiếp tục thong thả làm công việc thu dọn.

“……. Không tin tưởng.”

“Vậy à.” Nhạc Viêm chau mày, “Bạn tên gì?”

“Hạ Nhạc……”

“Hạ Nhạc?” Ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Tên thật dễ nghe.”

Nói xong, liền từ trong đống bài tìm ra bài thi của cô, nghiêm trang nói: "Giáo viên cũng không phải làm khó dễ các bạn, đã học môn tự chọn, thì chắc chắn sẽ cho các bạn thông qua, bạn muốn bao nhiêu điểm, giáo viên sẽ cho bạn bấy nhiêu, được rồi?"

"Dạ?" Nữ sinh có chút ngạc nhiên, run rẩy nói: "……sáu mươi là được rồi."

"Sáu mươi khó nghe quá, tám mươi điểm ha, được không?" Nhạc Viêm giơ tay lên, ý bảo cô ra ngoài.

"Cảm ơn! Cảm ơn rất nhiều!" Cúi đầu, sau đó xoay người vọt lẹ, rồi tiến công ông thầy đáng sợ tiếp theo.

Thầy Hạ tuy mấy ngày trước mặt mày hớn hở, nhưng hôm nay trong phòng lại tràn ngập áp suất thấp.

Không đợi mở miệng, anh đã lạnh lùng nói: "Tới cầu điểm hả?"

"Dạ……"

Nhướng nhướng mày: "Nói lý do của chị đi."

Cắn răng nói ra mấy lời vừa rồi một lần nữa, câu trả lời của Hạ Phong là: "Chị có thể tốt nghiệp hay không, có liên quan tới tôi à?"

Nữ sinh giật mình, "Thầy….. Có thể châm chước một chút không……"

Hạ Phong từ trong ngăn kéo lấy ra xấp bài, hỏi: "Chị tên là gì?"

"Hạ Nhạc……."

Hạ Phong cười: "Chị thi được năm mươi chín điểm này."

Nữ sinh cúi đầu thấp hơn.

Hạ Phong tiếp tục cười: :Chị thế nào mà thi vừa khéo được năm mươi chín điểm vậy?"

òn ra vẻ sâu xa nhìn chằm chằm vào bài thi: "Ai, câu hỏi đơn giản thế này mà chị còn đáp sai, phải chăng chị muốn đối nghịch với xã hội."

"……Thầy châm chước tí nha, cho em sáu mươi đi mà."

"Được rồi, tôi không làm khó dễ chị, miễn cho chị đi nhảy lầu tự tử." Tạm dừng, nhún vai nói: "Đầu năm nay, tâm lý của học sinh thiệt là ngày càng kém, hở tí ra tìm cái chết mà."

"Cảm ơn thầy."

Hạ Phong cười: "Tên của chị rất đặc biệt."

Nữ sinh nhẹ giọng nói: "Ba của em họ Hạ, mẹ của em họ Nhạc, cho nên ……. Ha ha."

Hạ Phong dường như suy nghĩ điều gì đấy rồi gật đầu, sau đó phất tay, "Vậy cho chị sáu mươi mốt điểm, tôi giúp chị điền vào một câu hỏi. Được rồi, chị có thể về lấy bằng tốt nghiệp."

"Cảm ơn thầy!"

Từ đó về sau, trường F có một truyền thuyết đẹp, đám đàn em đều khắc sâu trong tâm, có hai môn tuyệt đối không thể cùng chọn, nếu không sẽ chờ bị hai ông thầy tính cách quỉ dị dùng làm vật hi sinh, ngay cả thi thể còn không thể tìm về.

Tuy vậy, vào hằng năm, lớp thầy Hạ và thầy Nhạc vẫn không còn chỗ ngồi như trước.

Trừ vẻ phong độ bên ngoài của hai vị ra, việc thưởng thức cách lên lớp biến thái và nảy ra những suy nghĩ kỳ lạ của hai vị, thành một trong những hứng thú đem lại mạo hiểm và kích thích của sinh viên đang trong bờ vực nhàn chán.

Đương nhiên đây là sau này.

Chờ sau khi nữ sinh u ám chạy trốn, cửa phòng làm việc lại bị người khác gõ.

Người vào là Nhạc Viêm, nhàn nhã bước chân qua, ngồi ở đối diện Hạ Phong, nhìn chăm chăm vào Hạ Phong đang thu dọn đồ đạc.

Hạ Phong bình tĩnh sắp xếp toàn bộ tài liệt, rồi mới ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: "Viêm yêu dấu, đừng nhìn anh như vậy, tối qua ……. không thỏa mãn em sao?"

Nhạc Viêm mỉm cười: "Tôi đang thưởng thức động tác của anh."

"Hả?"

"Có khác biệt gì với con người."

Hạ Phong chẳng ngại cậu thường xuyên so sánh mình với cầm thú, trái lại mỉm cười, hỏi: "Đói bụng chứ?"

Nhạc Viêm cười đi tới, từ phía sau ôm lấy Hạ Phong, đem môi dán bên tai anh, nhẹ nhàng cắn lỗ tai anh: "Đói bụng, muốn ăn anh."

Hạ Phong bất đắc dĩ: "Hỏi em đã đói bụng chưa?"

"Ừm, cũng đói."

"Vậy đi ăn cơm, anh biết gần đây có quán hải sản không tệ lắm."

Do vụ tai nạn xe lần trước, Nhạc Viêm sợ Hạ Phong lái xe gặp chuyện không may, nên có quãng thời gian không dám để anh lái.

Hạ Phong cười cam đoan, nói kỹ thuật lái xe của mình tuyệt đối không thành vấn đề, thi lái xe cũng đạt điểm tối đa.

Diệp Nhị Thiểu thì ngược lại, lái xe rất ư điên cuồng. Người bình thường lái xe đều đi thẳng, đằng này Diệp Nhị Thiểu chạy thành đường pa-ra-bôn rồi lại thêm hy-pec-bôn, cuối cùng cho hình chữ S.

Nhạc Viêm tin, Hạ Phong nay mới đoạt lại quyền điều khiển.

Chỗ ở của cả hai cách nhau không xa, nhưng cũng chẳng gần, sáng sớm dành mười phút để đón đối phương đi làm đã thành lệ thường.

Trên thực tế, ngoài vì tiếc kiệm xăng ra, thì trên đường lái xe còn có thể làm những động tác mà ở trường không thể làm, ví dụ như — nụ hôn chào buổi sáng.

Nếu hai người cùng lái hôn nhau, xe hôn xe lại thành tai nạn giao thông.

Cho nên đành phải chia nhau ra lái, thứ hai thứ tư Hạ Phong lái xe đón Nhạc Viêm, thứ ba thứ năm Nhạc Viêm lái xe đón Hạ Phong.

Thứ sáu không có lớp, đều tự về nhà nghỉ ngơi.

Còn cuối tuần làm buổi họp nhỏ.

Càng về sau càng không thể chịu nổi cuộc sống tối ôm gối ngủ một mình, vì thế hai người thỏa thuận ở chung.

Vấn đề anh đến nhà tôi hay tôi đến nhà anh tranh luận suốt một tuần, cuối cùng bằng đề nghị của Từ Phong, cùng dọn ra phòng thuê trước kia, rồi bán xe của một người đi, sau đó gom tiền mua một căn nhà mới.

Nhà cửa không lớn, ở vùng ngoại thành cách trường học không xa. Nơi đó không khí tươi mát, từ cửa sổ sát đất lớn ở phòng khách có thể nhìn thấy cảnh biển mênh mông.

Căn nhà ấy được Hạ Phong gọi sến súa thành: "Ngôi nhà nhỏ thân yêu."

Đương nhiên bị Văn Bân khinh bỉ, Văn Bân nói, phải gọi là "Ổ sói."

Từ Phong bảo ổ sói không đúng cho lắm, phải gọi là "Bàn tơ động", trại tập trung của yêu quái.

Đương nhiên, Hạ Phong mặt dày không thèm để ý tới

ự xem thường của bạn bè, trên cửa phòng ngủ còn vẽ một trái tim thiệt bự.

Nhạc Viêm lái xe, dựa theo sự chỉ dẫn của Hạ Phong đi tới quán hải sản gần đó.

Hai người cùng dùng bữa tối hải sản, ngồi dán nhau sát rạt, Nhạc Viêm thuận tay lột mấy vỏ sò cho Hạ Phong, Hạ Phong vừa cắn vừa cười sâu xa.

Nhạc Viêm thản nhiên nói: "Còn cười hả, da mặt sắp rớt kìa."

Hạ Phong sáp qua, nói thầm thì: "Buổi tối về em tự mình lột đút cho anh, được không?"

Nhạc Viêm cười cười, không nói.

Hạ Phong vừa ăn vừa nói: "Đúng rồi, giường anh đặt là cái đời mới nhất trong thành phố, rất thoải mái."

"Anh chưa ngủ nữa?"

"Ừm, làm nóng tí trước đã."

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau mang theo hành lý tới nhà mới.

Căn nhà trước mắt tuy không sang trọng, bài trí đơn giản nhưng lại vô cùng xinh xắn và thoải mái — có lẽ, cảm giác gia đình là như vậy.

Hạ Phong mỉm cười, lấy ra chiếc chìa khóa từ trong túi, tiếng vang lanh lảnh, mở ra cửa chống trộm.

Tường phòng sơn màu vàng ấm áp, tạo hình của chiếc đèn trần rất độc đáo, ánh sáng nhu hòa, vẫn là cảm giác ấm áp nồng nàn như trước.

"Đẹp hen, tổ của chúng mình đấy." Hạ Phong dựa vào tường cười.

Nhạc Viêm gật đầu: "Rất được."

Nhạc Viêm dạo gần đây bận bịu xử lý chuyện để lỡ đào tạo lần trước, trang trí nhà mới đều một tay Hạ Phong xử lý, có lẽ do hai người có nhiều điểm giống nhau, mỗi món đồ Hạ Phong chọn, Nhạc viêm đều cảm thấy đặc biệt thuận mắt.

Vô luận là đèn đóm, trà cụ, giấy tường, cây cảnh, bể cá…..

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, Nhạc Viêm chau mày.

"Bức ảnh……." Này rất không vừa mắt.

Đúng vậy, trên tường phòng ngủ dán một bức ảnh thiệt bự, chính là tấm ảnh năm đó hai người dùng một chiếc khăn tắm quấn quanh bộ vị then chốt, bị Hạ Phong phóng lớn, dán trực tiếp lên tường.

Trong phòng ngủ mà dán cái này, cũng quá…. mờ ám rồi.

"Không vui sao?" Hạ Phong vô tội nói: "Em xem, khi đó em thẹn thùng biết bao……."

Sáp lại gần làm ra vẻ muốn hôn, bị Nhạc Viêm cười né tránh: "Anh dán cái này lên tường, sau này có khách tới thì sao?"

Hạ Phong kéo sợi dây kế bên, bỗng có một tấm rèm màu trắng phủ xuống, ngăn lại tấm ảnh khiến người ta mơ màng.

"Em yên tâm, thân thể của em anh làm sao nỡ để cho người khác thấy."

"Anh thiệt đủ vô sỉ." Nhạc Viêm bất đắc dĩ cười cười, tiến lên từng bước, nói thầm bên tai: "Cũng đủ……Nhàm chán."

Bị Hạ Phong mượn cơ hội ôm lấy hôn môi.

Thuận theo ý anh dùng đầu lưỡi thăm dò, tiếp xúc thân mật giống như nhắn gửi tình cảm ấm áp trong lòng.

Hai người ôm nhau, hôn rồi lại hôn, cũng không biết ai đang di chuyển, cuối cùng đồng loại nằm ở trên giường.

Chiếc giường mới mua mềm mại thoải mái cực kì, Hạ Phong nằm mặt dưới, nhìn Nhạc Viêm đang đè phía trên cười thiệt gian ác.

Mặt đối mặt lâu thiệt lâu, Hạ Phong rốt cuộc bất đắc dĩ vuốt tóc Nhạc Viêm, nhẹ giọng bảo: "Em vẫn không tính bỏ ý tưởng này sao? Không ngoan gì cả."

Nhạc Viêm cười: "Cho anh tới mãi, quá cực khổ, em sẽ đau lòng."

"Ồ, nhưng kĩ thuật của em quả thực là…."

"Không luyện tập thì sao nâng cao, đúng chứ." Nhạc Viêm vừa mỉm cười hôn Hạ Phong, vừa vói tay vào quần áo Hạ Phong, "Anh cũng đâu muốn em đi tìm người khác luyện tập, cho nên……. Đành phải ủy khuất anh vậy."

Ngón tay trượt nhẹ trên làn da, đến bộ vị mẫn cảm trước ngực, ác ý dừng lại, bấm một cái.

Nét cười của Hạ Phong vẫn không thay đổi, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, có một lời — dạy người thế nào, mình làm như vậy.

Một cái xoay người đã đặt người không thật thà nào đó dưới thân.

"Em đã muốn học như thế, thì anh đây tự mình dạy em……."

"Này……"

"Yên tâm, anh sẽ không diếm nghề, toàn bộ……đều dạy cho em."

Nói xong, khẽ cong khóe miệng, hôn lên gương mặt đang tức giận bất bình.

Nhạc Viêm cười ngăn tay anh, ngăn tới ngăn lui lại thành nắm tay, mười ngón tay xen lồng nhau đặt trên đỉnh đầu.

Hạ Phong cười xấu xa thưởng thức thân thể trần trụi của Nhạc Viêm, ở trên mắt in thêm một nụ hôn ám muội.

"Mấy ngày nay em mệt mỏi, đêm nay hưởng thụ cho tốt nhé." Hạ Phong thì thầm.

Nhạc Viêm thở dài, hai tay vòng quanh eo Hạ Phong, "Anh cũng vất vả."

Hạ Phong cười: "Có công ty chuyển nhà, anh chỉ cần đặt hàng là xong. Nhưng em thì ngược lại, lần trước làm lỡ chuyện ra nước ngoài đào tạo, bị chủ nhiệm của em giáo huấn?"

Nhạc Viêm nhíu mày: "Ổng bảo em nói không giữ lời, lần sau đi công tác không bao giờ…. phái em đi nữa."

Hạ Phong bất đắc dĩ nói: "Em nếu muốn đi anh cũng không ngăn em, sau này cơ hội còn nhiều mà."

Nhạc Viêm cười: "Không sợ em đi tìm người khác?"

Hạ Phong thản nhiên nói: "Cho em cũng không dám."

Nhạc Viên dừng giây lát, rồi nhẹ giọng nói: "Anh nói sang chuyện khác lâu như vậy…… Nếu tiền diễn đã đủ thì bắt đầu đi."

"……." Hạ Phong bất đắc dĩ rút ra ngón tay đang khuếch trương trong cơ thể cậu, cúi người xuống hôn lên đôi môi hơi cong của Nhạc Viêm, "Em…. Thiệt không đáng yêu mà."

Chẳng thể như người khác hơi chút đã thẹn thùng, đỏ mặt để phối hợp sao…….

Hạ Phong khe khẽ thở dài, động tác tiến vào vẫn dịu dàng như trước.

"Ô……"

Cảm giác trướng đau khiến Nhạc Viêm hơi chau mày.

"Chậm tí……"

Thầm thì bên tai Hạ Phong, dùng sức hít sâu vài lần, thả lỏng cho quen dần, tiếp nhận anh, ôm chặt sau lưng anh, khẽ nhếch môi thở gấp.

"Có thể……"

Hạ Phong hôn xuống đôi môi Nhạc Viêm, "Không thoải mái thì nói cho anh biết."

"Ừ."

Nhận được sự cho phép của đối phương, Hạ Phong liền ưỡn mạnh eo, nhìn thấy Nhạc Viêm ngửa đầu liều mạng hít thở, Hạ Phong không ngừng hôn môi giúp cậu thả lỏng dần.

Bởi vì sớm quen thuộc thân thể đối phương, Hạ Phong mỗi một lần tiến vào đều nhắm ngay phần mẫn cảm nhất tận sâu bên trong, Nhạc Viêm toàn thân run lên từng cơn, ngay cả ngón chân cũng cong lại.

"Hạ……Hạ Phong……"

Kêu tên của đối phương, vị trí thân thể chạm vào nhau nóng bỏng như sắp hòa tan, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc ấm áp.

"Ưm……Chậm……Chậm chút mà……A……."

Tiếng rên rỉ không chút che giấu, biểu đạt cảm nhận sung sướng trực quan nhất của thân thể, lực ôm lấy cánh tay đối phương càng thêm dùng sức.

Cảm nhận được trái tim đập kịch liệt của mình và trái tim đập lạc nhịp của đối phương đang dần dung hòa thành một tiết tấu.

Cảm giác ngọt ngào như hợp cả hai thành một.

Trong căn phòng nhỏ thuộc về hai người, ngắm nhìn bức ảnh chụp lúc hạnh phúc và cảm nhận hạnh phúc vào giờ phút này khi có người ấy ở bên.

Hốc mắt dâng lên cảm giác chua xót, là do cảm giác hạnh phúc quá không chân thật.

Quen nhiệt độ, quen hô hấp, quen nhịp tim của cơ thể.

Thứ chưa quen thuộc, là câu nói trước kia chưa từng thành lời.

"Viêm…… Anh yêu em."

Hô hấp càng lúc càng dồn dập, động tác càng lúc càng nhanh hơn.

Mồ hôi trên người chảy một tầng, cảm giác trơn dính khi làn da hai người dán vào nhau vừa kỳ lạ vừa thân mật.

Mùi hương trong phòng càng ngày càng nồng, sau một vòng kịch liệt chất lỏng trắng đục rốt cuộc bắn ra, dính lên phần bụng bằng phẳng, còn có một số chảy xuôi đến trên gra giường, tăng thêm cảm giác dâm mĩ.

Mỗi lần làm tình đều giống như muốn dẫn dắt đối phương tới một độ cao khó thể vượt qua, nhận được cảm giác tuyệt diệu nhất thế gian, cùng nhau sa vào trong bể dục.

Cuối cùng, mặc cho khoái cảm ngập tràn như sóng biển mãnh liệt đánh phủ hoàn toàn lên hai người.

Hai cơ thể kề sát, thở dốc hồi lâu, chờ khi thần trí cuối cùng quay lại, đã có điều gì đó càng thêm rõ nét.

Ví dụ, tôi yêu anh.

Nhạc Viêm cười khẽ, sờ người đang đè phía trên bị mồ hôi làm ướt tóc, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Em cũng vậy……."

Người mặt dầy nào đó đương nhiên sẽ không chịu để yên, bỗng ngồi thẳng dậy nghiêm túc nhìn cậu chăm chú: "Cũng gì?"

Nhạc Viêm nhún vai: "Anh cứ nói đi?"

Câu trả lời nhận được là nụ hôn của Hạ Phong, và cười xấu xa nhắc lại: "Cũng là cầm thú?"

"……."

Được rồi, Nhạc Viêm quyết định tạm thời không để ý tới anh ta.

Hạ Phong ôm lấy Nhạc Viêm từ phía sau, thân mật dán môi lên sau gáy Nhạc Viêm, lúc nói chuyện hơi nóng phả lên da, nhiệt độ mờ ám khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

"Hôm nay có một sinh viên tới tìm anh cầu tình, em đoán cô ta tên gì?"

Nhạc Viêm nhích về sau, thuận tiện kéo tay Hạ Phong vòng qua thắt lưng mình, "Hạ Nhạc?"

Hạ Phong cười buồn nôn: "Quả là tâm ý tương thông."

Nhạc Viêm mỉm cười: "Người sinh viên đó cũng tìm em." Vạch trần ngay sự buồn nôn của Hạ Phong.

Hạ Phong bất đắc dĩ vuốt tóc Nhạc Viêm, thật lâu sau, lại đột nhiên nói: "Em muốn làm ba ba không? Nếu không…… Chúng ta đi làm sinh con trong ống nghiệm, đặt tên là Hạ Nhạc này, rất đáng yêu hen."

Nhạc Viêm cười: "Anh không biết số phận đứa trẻ đó rất thảm thương sao?"

Hạ Phong nhíu mày.

Nhạc Viêm thở dài: "Chưa nói tới sinh trong ống nghiệm, tương lai còn phải đối mặt với hai người cha có tính cách xấu xa như vậy, cả đời bé sẽ rất thảm đó?"

Trầm mặc thật lâu, Hạ Phong cười: "Điều này cũng đúng."

Nhạc Viêm an tâm nhắm mắt lại, đột nhiên nghe Hạ Phong nói: "Vậy nuôi mèo đi."

Nhạc Viêm mắt còn lười mở, thản nhiên nói: "Mèo gì? Gấu mèo thì em sẵn lòng nuôi, anh mua một con nhá?"

Hạ Phong còn chưa hết hy vọng, tình yêu không dễ đạt được, nói chung muốn nuôi thứ gì đó để chà đạp, để truyền lại cảm giác hạnh phúc dâng trào mãnh liệt trong lòng nhưng không nơi để xả.

"Cún thì sao?"

"Cơm mình còn lười nấu, có thời giờ đi chăm sóc mèo chó chắc, nuôi làm gì, chết thì ăn thịt cầy à." Nhạc Viêm thản nhiên cắt ngang.

Hạ Phong cau mày: "Em thiệt không đáng yêu."

Nhạc Viêm thản nhiên nói: "Lời thật không đáng yêu, trước mắt hai chúng ta tự nuôi sống mình, những chuyện khác, có gì bàn sau."

Hạ Phong cười cười, từ sau lưng ôm lấy Nhạc Viêm, nhẹ giọng nói: "Được rồi, nghe lời em."

Nhạc Viêm nở nụ cười: "Đi ngủ trước đã, hôm nào tới nơi bán chim xem thử, có đôi vẹt nào đẹp đẹp chộp về nuôi."

"……Em không sợ chúng nó học theo cách hai ta nói chuyện, đi dọa người khác à?" Hạ Phong khe khẽ thở dài: "Vẫn là không muốn nuôi cái gì cả, vậy nuôi hai chúng ta thôi."

"Đúng vậy, nhà này có thể chứa nổi hai chúng ta, đã rất không dễ rồi."

"Ừm…… Nếu em mệt, ngủ đi."

"Được……"

Thanh âm thấp dần, đèn trong phòng ngủ cũng được tắt.

Ngoài cửa sổ tràn ngập ánh sao, bên tai là tiếng hít thở đều đều.

Ôm lấy người mình yêu nhất ngủ, là điều hạnh phục biết bao.

Chúng ta, còn có thời gian cả đời, dạo bước chậm rãi mới hiểu ra và quý trọng nhau.

62. Chương 62: Phiên Ngoại

Sau khi Từ Phong về nước, kiếm việc ở tại thành phố, còn đặc biệt tìm một công ty làm chung với Văn Bân, để mỗi ngày đưa rước Văn Bân đi làm, tiện thể nhòm ngó con vịt chết khỏi bay nhảy.

Văn Bân làm kế toán ở công ty.

Văn Bân thường xuyên lên Q oán giận với tiểu Ly: "Đời người siêu đau là khi bạn trữ thiệt nhiều tiền đến độ xài còn không hết, thì bạn sẽ chết! Còn có điều đau hơn cả, là bạn xài hết tiền, nhưng bạn còn chưa chết! Đau đớn hơn hai cái trước là bạn cả ngày kiếm tiền, nhìn mớ tiền này rời khỏi đầu ngón tay bạn, tiếc thay đó không phải là của bạn…."

Đương nhiên, câu trả lời của Từ Phong là. "Nếu em thích tiền như vậy, anh sẽ kiếm tiền cho em đếm, em chỉ cần an tâm đứng ở nhà được anh yêu là ok."

Làm Văn Bân mắc ói đến hết muốn ăn cơm.

Vào một buổi chạng vàng hôm đó, Văn Bân làm xong công việc, đúng hạn tan tầm chờ Từ Phong ở bãi đỗ.

Từ Phong lâu thiệt lâu mới tới bãi đỗ.

Do công việc của Từ Phong rất cực nhọc, mấy ngày nay có hơi nóng nảy. Văn Bân nắm chai trà lạnh để lấy lòng hắn, lại cảm thấy mình tiến lên đưa đồ uống cho hắn thì có vẻ rất ngốc, vì thế núp ở phía sau chỉnh lại nét mặt.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng.

"Từ tiên sinh, trễ như vậy mới tan tầm, vất vả quá nhỉ…"

Xuất hiện ở trước mặt, là một người đàn ông có mái tóc hơi dài đeo mắt kính, thoạt nhìn rất nhã nhặn.

Từ Phong dừng bước lại, xoay người nhìn anh ta một cái.

"Thầy Nhan sao rảnh tới đây?"

Người được gọi là thầy Nhan khẽ cong khóe môi, tiến đến bên tai Từ Phong: "Đương nhiên là vì… chờ anh."

Từ Phong vẫn cười một cách lịch sự như trước, "Hả? Tôi không thấy vinh hạnh lắm."

Người đàn ông kia trực tiếp sáp qua, nhẹ giọng nói: "Tôi gần đây thiếu bạn giường ,anh có hứng thú chăng?"

"Anh không phải có bạn giường sao." Từ Phong nhíu mày: "Muốn đổi?"

"Thay đổi khẩu vị điều chỉnh tâm tình thôi." Lại sáp qua, thổi nhẹ ở bên tai Từ Phong, nói mập mờ: "Đêm nay đến chỗ tôi, được chứ?"

"Thân thể tôi không khỏe." Từ Phong cười, dời đi từng bước, "Cũng không có hứng thú làm vật hy sinh."

"Anh thiệt không thú vị."

"Tôi đề nghị anh tới Crazy tìm bạn giường, nơi đó có rất nhiều người thú vị"

Trả lời cho Từ Phong là lời nguyền rủa khẽ: "Tôi mới không muốn chết." khi người đàn ông ấy xoay người rời đi, bóng lưng có vẻ hơi cứng ngắc.

Văn Bân rẽ qua một khúc quặc tiến vào từ bên ngoài bãi đỗ xe, sau đó im ỉm lên xe.

"Mới tan tầm?" Từ Phong xoa xoa đầu Văn Bân, nhẹ giọng nói: "Sao vậy, tâm trạng không tốt à?"

Văn Bân ngoảnh đầu sang hướng khác, hừ một tiếng: "Tâm trạng của tui tốt chết đi được."

"À…." Âm cuối kéo dài, cùng với: "Đừng vặn, cái chai sắp vặn bể rồi."

Vừa dứt lời, chợt nghe bịch một tiếng, chơi trà lạnh kia thiệt đã bị Văn Bân dùng lực nắm bể, nước trà bắn tung tóe, quần ướt hết cả.

Vân Bân buồn bực quát: "Cmn cười! Lái xe!"

Từ Phong nghiêm túc gật đầu, khởi động xe.

Sau khi về tới nhà, Văn Bân tức giận chạy vào nhà tắm thay quần áo, tiện thể tắm luôn.

Vừa mắng vừa dùng sức xoa cơ thể, chẳng hề phát hiện mình hấp tấp quên khóa cửa.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng, Văn Bân cứng đờ dùng khăn tắm quấn mình, "Anh đi ra ngoài, không thấy em đang tắm hả?!"

Từ Phong vẻ mặt nghiêm túc, "Anh cũng muốn tắm, thời tiết nóng nực, cả ngoài toàn mồ hôi."

"Cút cút cút, em tắm xong rồi anh tắm, mọi việc đều có thứ tự trước sau. Mau ra ngoài…" Văn Bân đưa tay đẩy Từ Phong, lại bị Từ Phong ôm vào lòng.

Khăn tắm đang quấn cũng tuột xuống đất trong nháy mắt.

Văn Bân nổi giận, "Anh bệnh hả!"

Từ Phong hoặc không làm, mà đã làm phải làm đến cùng, dứt khoác đè Văn Bân ở trên tường, cưỡng ép hôn lên.

"Ô Ô… Cái đồ… con heo…" Tiếng mắng mơ hồ bị ngăn lại ở giữa môi, Văn Bân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, dùng sức đẩy hắn, đáng tiếc sức của người nào đó quá lớn. Càng hôn, cánh tay chống đẩy nay lại víu lên lưng hắn, tiếng mắng tức giận ban đầu dần dần bị tiếng thở dốc yếu ớt thay thế.

Nụ hôn dịu dàng thắm thiết qua đi, Từ Phong vẫn duy trì tư thế một tay ôm Văn Bân, một tay chống lên tường, tiến đến bên tai cậu, cắn lên –

"Ghen?"

Văn Bân xem thường: "Anh rửa mặt soi gương đi, bằng bộ dạng suy yếu của anh làm em ghen chắc? Cười chết mất." Nở nụ cười giả tạo, sau đó quay đầu đi chỗ khác, cắn chặt môi, "Anh yêu với ai, em mới không xen vào! Sau khi Nhạc Viêm đi làm, Hạ Phong không phải suốt ngày gọi điện to nhỏ với anh sao… Anh đi mà tiếp anh ta ấy!"

Gục đầu xuống, nắm chặt quyền, thời điểm nói chuyện nghiến răng nghiến lợi, bả vai nhẹ run run.

Bị Từ Phong dịu dàng ôm vào lòng, "Em đó, thiệt là vịt chết còn mạnh miệng."

Văn Bân vùi đầu ở trước ngực hắn, ôm chặt lấy Từ Phong.

"Anh dám ngoại tình… em cũng đi tìm người khác." giọng đè thấp, không có tí ti lực uy hiếp, trái lại khiến người ta đau lòng.

Từ Phong cười khẽ: "Anh có ngoại tình hay không…, em chẳng phải rõ nhất sao…" Tay đặt ở eo Văn Bân, lê nhẹ một cách mờ ám, "Ngày đó không phải vừa ôm anh vừa kêu anh nhẹ chút sao…"

"Câm miệng!" Bị Văn Bân tức giận cắt ngang.

Từ Phong thoáng dừng, lại gần trộm hôn một cái, "Được rồi, người đó là học trưởng ở đại học, gần đây cãi nhau với người yêu của anh ta, khắp nơi tìm bạn giường làm vật hy sinh hòng chọc đối phương kích thích, rất không khéo tìm tới anh, thế đó. Về phần Hạ Phong… Cậu ta gọi điện chỉ nói muốn cung cấp ít GV cho em nghiên cứu." Nhún vai vô tội: "Em không cần nghĩ nhiều."

"Em mới chẳng thèm nghĩ nhiều, dáng vẻ suy yếu của anh ai thèm để ý." Hừ một tiếng, nhận được cái ôm chặt hơn một ít.

"Ừ, chỉ có em chịu anh." Từ Phong cười cọ cọ tóc cậu, "Được rồi, em tắm đi, anh đi nấu cơm."

Vừa muốn đi, lại bị Văn Bân kéo tay –

"Cùng nhau…"

Từ Phong quay đầu, có chút giật mình nhìn Văn Bân mặt đỏ ửng.

"Cái đó, ý của em là, dù sao cả người anh toàn mồ hôi, tới nhà bếp lại nóng nực khó chịu hơn…" Đi về phía trước từng bước, thuận tiện cởi cà vạt của Từ Phong, ngón tay run run, "Hơn nữa phí điện nước tháng trước rất cao…. Chúng ta cũng nên tiếc kiệm nước…"

Từ Phong không nói cũng không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn Văn Bân đỏ mặt cởi đồ cho mình, quá trình này rất ư hưởng thụ.

Cởi áo sơ mi ném vào máy giặt, ngón tay run rẩy dừng ở trên thắt lưng của hắn, ngẩng đầu nhìn Từ Phong ra vẻ bình tĩnh, cắn chặt răng, cởi xuống thắt lưng.

Đệt, ám chỉ của bố rõ thế này, mà tên khốn đó còn chưa chủ động….

Văn Bân xem thường, lui ra sau từng bước, "Hay là anh đi làm cơm đi."

Nói xong liền xoay người vào trong, lại bị Từ Phong giữ chặt.

"Đồ ngốc, có dụ dỗ như em sao." Nói xong liền hôn lên gương mặt đỏ bừng của Văn Bân.

Ai, tên ngốc này nhất định ăn phải giấm chua, đêm nay nên an ủi nhóc cho tốt.

Nụ hôn rất dịu dàng, cũng không thiếu nhiệt tình.

Chiếc lưỡi linh hoạt liếm qua lời, lướt qua khoang miệng, dây dưa quấn lấy đầu lưỡi vì thẹn thùng mà lui về của Văn Bân, lực mút vào khiến đầu lưỡi run lên, khoái cảm quen thuộc khiến con tim của Văn Bân mau chóng đập dồn dập, há to miệng liều mạng hô hấp, lại mang đến cơ hội cho đối phương làm nụ hôn thêm sâu.

"Ưm… Ô… Ô…"

Tiếng rên rỉ mơ hồ làm cho người ta càng thêm hưng phấn, quần áo cũng nhanh chóng cởi sạch.

Chờ tới khi nụ hôn vừa kết thúc, hai người đã trần truồng ôm nhau trong bồn tắm, Từ Phong mỉm cười nằm trong bồn tắm, để Văn Bân nằm sấp trên người mình.

Vật cứng để ở bụng làm Văn Bân đỏ cả mặt, kiểu tư thế cậu ở trên này trước kia chưa từng làm qua, vừa rất mắc cỡ lại có chút chờ mong….

"Anh… nhè nhẹ, em ngày mai…" Nhớ tới ngày kế là cuối tuần, Văn Bân đành phải nuốt xuống cái cớ thông dụng "Em ngày mai đi làm." này, rũ mi mắt, an tâm ghé lên người hắn, "Ngày mai không cần đi làm… Vậy…" Nói không nên lời, vì thế ngậm miệng lại, vẻ mặt như anh hùng hy sinh.

Từ Phong mỉm cười, trét sữa tắm đến hậu huyệt của Văn Bân, nơi đó do được nhận nhiều lần nên đã không còn đau đớn như lúc ban đầu, ngược lại dễ dàng thu nhận ngón tay.

Sau khi khuếch trương đơn giản, Từ Phong nâng thắt lưng của Văn Bân, để Văn Bân ngồi xuống.

"A…" Văn Bân thở gấp thả lỏng người, toàn thân lan ra một lớp màu đỏ xinh đẹp.

Tư thế ngồi trên người hắn, có thể nhìn rõ nét bộ vị kết hợp của hai người.

Hô hấp của Từ Phong dần trở nên ồ ồ, vươn tay âu yếm điểm đỏ trước ngực Văn Bân, thành công nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt của Văn Bân.

Nhiệt độ phòng tắm tăng lên, hai người bị nhiệt khí bao phủ, trong hô hấp đều mang theo nhiệt độ như thiêu như đốt.

Hai tay Văn Bân chống ở mép bồn, nhắm mắt lại, cảm giác hòa nhập trọn vẹn… nhiệt tình ra sức….

"Ưm… Anh nhẹ tí… nhẹ …. tí… ô ư… Từ Phong… Nhẹ…A…."

Dưới cái ôm nhiệt tình, năn nỉ cũng trở nên đứt quãng.

Đánh phải nắm chặt lấy mép bồn tắm, miễn làm mình chống không được ngã xuống.

"Anh yêu em, Văn Bân." Nắm lấy bàn tay của Văn Bân, vòng lên vai mình, kéo thân thể của cậu xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ hồng.

Văn Bân hạ xuống lông mi còn mang theo chút chất lỏng trong suốt.

Thân thể run lên từng đợt, thả lỏng người, ngoan ngoãn nhận cái ôm và nụ hôn của Từ Phong.

– nên yêu em như thế nào mới đủ, yêu em như thế nào em mới có thể hoàn toàn yên tâm?

Chỉ có thể một lần lại một lần dùng nụ hôn dịu dàng nhất, làm cho cậu đắm chìm vào trong thâm tình của mình.

"Đồ ngốc…" Hôn lên trán cậu, ngón tay luồn qua tóc, Từ Phong nỉ non bên tai Văn Bân: "Anh chỉ yêu mình em, em không biết sao?"

Dư vị cao trào làm cho Văn Bân nằm sấp trên người Từ Phong thờ gấp khe khẽ, thật lâu sau, mới thấp giọng nói: "Em biết/"

Sau đó lại tức giận bổ sung: "Anh lần sau có thể dùng lời nói để chứng mình, không cần chứng minh bằng hành động, em tin tưởng anh, thiệt đó."

Từ Phong bất đắc dĩ: "Nhưng mà em ghen…"

"Nói nhảm!" Văn Bân xem thường, "Có biết là ghen tốt cho sức khỏe không hả." Nói xong lại đánh ngáp, "Không nói nữa, em muốn ngủ…"

"Nhưng mà anh còn muốn."

"…"

"Được hông?"

"Cái đồ… Cầm thú… Thiệt không cần chứng minh bằng hành động… Em tin em tin, anh chỉ yêu mỗi em….Ô…."

Kết quả người nào đó vẫn mặt dày, không để ý tiếng kêu thảm thiết của Văn Bân, dùng hành động để chứng mình lần hai.

Trên bàn cơm, Văn Bân ăn ngấu ăn nghiến, bổ sung lại thể lực bởi làm việc quá sức.

Từ Phong đột nhiên nói: "Ngày mai đến nhà em một chuyến."

"Hả?"

"Sinh nhật mẹ em."

Văn Bân khẽ ừ, gục đầu xuống, "Cảm ơn nhắc nhở, em đã mua quà rồi."

Từ phong cười đứng dậy, đưa môi sát qua: "Cảm ơn thế nào."

Vân Bân ngẩng đầu, nhìn đôi mắt mang nét cười của Từ Phong, đành phải cắn chặt răng, đứng dậy lại gần, chủ động hôn hắn.

Cách hôn nhau ở bàn ăn, tuy môi chạm nhau rất cạn, nhưng lại vô cùng ấm áp.

– Vân Bân, chỉ có em, anh muốn dùng quãng đời sau bảo vệ và yêu thương.

– Từ Phong, rất cảm ơn anh, để em hiểu rằng gặp được anh là một điều hạnh phúc.

Con người gặp nhau đúng thời điểm, yêu nhau, gần nhau hơn.

Tình yêu đơn giản thế đấy, hạnh phúc cũng đơn giản thế đấy.

63. Chương 63: Phiên Ngoại

Khác với sự vững chắc của các cặp đôi khác, cái đôi Hạ Phong và Nhạc Viêm này là gà bay chó sủa nhất.

Sau khi dọn sống chung, số lần tranh luận không ít, tuy rằng đều kết thúc bằng nụ hôn nồng nhiệt, nhưng hôn xong lại có đề tài để tranh luận tiếp, đêm nay ai làm top, lặp đi lặp lại, một tuần hoàn ác tính, cuối cùng áp dụng chính sách bạo lực, lấy bạo trị bạo, ai bạo hơn thì ở trên.

Chung sống một thời gian, Nhạc Viêm phản công triệt để vài lần, dù rất cẩn thận và nhẹ nhàng nhưng Hạ Phong trước kia là thuần 1, tuy trong lòng vì thương cậu mới tiếp nhận kiểu thay đổi này, nhưng thân thể vẫn có hơi mâu thuẫn.

Nhạc Viêm thì trái lại, cho dù bị đè vẫn thấy thoải mái, loại khí chất nữ vương đặc biệt này càng ngày càng mị hoặc lòng người.

Mỗi khi Nhạc Viêm dựa nghiêng vào đầu giường nhẹ nâng gọng kính, Hạ Phong luôn ngứa ngáy trong lòng, không kìm được muốn nhào qua cắn cái môi khẽ cong của cậu.

Nhạc Viêm kỳ thật không để ý vấn đề ai thượng ai lắm, nói lại năm đó chỉ do hiểu lầm, bây giờ hai người tháo gỡ khúc mắc, yêu nhau như thế, những điều khác còn quan trọng à.

Đương nhiên, cảm giác làm công vẫn vô cùng tuyệt vời.

Nhất là thời điểm nhìn thấy Hạ Phong luôn tao nhã kiêu ngạo, ôm mình thở dốc rên rỉ… Đó quả đúng là một việc mang lại cảm giác thành công cực kì.

Đáng tiếc thân thể của anh gặp trở ngại, mỗi lần đều kêu xé gan xé ruột như mổ heo, mặc dù có yếu tố dồn sức, nhưng vẫn làm cậu không nỡ.

Cuối cùng đành phải bàn bạc về số lần làm top, từ lúc bắt đầu chia thành năm năm, từ từ biến thành bốn sáu, ba bảy, đến nay đoán chừng chỉ còn tỉ lệ hai với tám.

Chung quy so với bọn Văn Bân 100 với 0 thì tuyệt đối áp đảo.

Bởi vì sự tồn tại của bia đỡ đạn Vu Tường, khiến Hạ Nhạc hai người hiểu lầm nhiều năm, bụng dạ nham hiểm như Nhạc Viêm hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho Vu Tường. Vô tình như Hạ Phong, tự nhiên sẽ không thương cảm cho Vu Tường không có quan hệ huyết thống với mình. Tuy Từ Phong là anh họ của Vu Tường, nhưng lúc ở Pháp thằng nhỏ không biết điều – Vu Tường từng làm tổn thương con tim của Văn Bân, Từ Phong đương nhiên là bảo vệ vợ iu không bảo vệ em họ.

Vu Tường đáng thương, dưới ánh mắt hiểu lòng nhau của mọi người bị đưa vào phòng điều giáo của Diệp Nhị Thiểu, nhận kích thích thần kinh trong vòng một tuần.

Đương nhiên da thịt không bị chút tổn hại gì.

Chẳng qua, Vu Tường vừa từ nơi đó ra liền đặt vé máy bay về Pháp, lúc tới sân bay còn chạy như điên, tốc độ trâu bò đó, hệt như phía sau có ba con sói đói đuổi theo.

Vào một đêm yên tĩnh.

Nhạc Viêm lấy ID Hỏa Thần lên QQ, lướt mạng.

Đột nhiên nhận được một tin nhắn.

"28.178.63.1"

Tin nhắn quái lạ, làm Hạ Phong kinh ngạc hồi lâu, "địa chỉ IP? Hay là virut?"

Nhạc Viêm vô cùng bình tĩnh trả lời.

"27.180.68.1"

Bên kia gửi sang biểu tượng tiếc nuối.

Nhạc Viêm đỡ mắt kính, nghiêm trang nói: "Xin lỗi, tôi chỉ làm 1."

Hạ Phong giờ mới biết, chuỗi kí tự vừa rồi là ám hiệu 419 của giới đồng chí, phân biệt tuổi tác chiều cao cân nặng và công thụ, 27 tuổi cao 180 nặng 68kg 1 là công 0 là thụ, hợp thì hẹn gặp mặt, không hợp thì cho vào danh sách đen.

Hóa ra, trong khoảng thời gian mình không có ở đây, Nhạc Viêm từng dùng phương thức này hẹn gặp qua mạng?

Sau một lúc, Nhạc Viêm cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng luồn vào trong áo ngủ, xấu xa sờ tới sờ lui.

Nhạc Viêm mỉm cười: "Làm gì vậy?"

Hạ Phong phà hơi nóng bên tai: "Anh chưa thỏa mãn em sao, em cư nhiên còn muốn ăn vụng?"

Nhạc Viêm cười nói: "Anh một tháng không cho em ở trên, cả ngày bị anh tra tấn, anh nói em có thể thỏa mãn sao."

Hạ Phong sáp qua cho cậu một nụ hôn nóng bỏng, sau đó lôi kéo lên giường, đặt ở dưới thân, còn vội gỡ dùm cặp kính vướng víu.

"Ngoan, anh thấy em rất có tiềm năng làm thụ, kêu thiệt là êm tai."

Hạ Phong còn để ý câu đánh giá của Nhạc Viêm, nói Hạ Phong ở trên giường kêu y chang mổ heo… Rõ ràng mình đã cố gắng lắm mới rên được đó, cho dù không mê người, cũng đừng dùng mổ heo để hình dung chứ, rất đã kích tự tôn của người ta.

Nhạc Viêm nhếch lên khóe miệng mỉm cười: "Anh chưa thỏa mãn em, em phải đi tìm người khác."

Trả lời cậu chính là động tác dùng sức xé rách quần áo, hôn môi vừa kiên quyết lại cường thế, cùng với —

"Anh dám."

Cảm giác thân thể tiếp xúc và ma sát thân mật, Nhạc Viêm thở gấp, nhẹ giọng nói: "Em nói rồi, em quả thật chỉ làm công a."

Thấy Hạ Phong chau mày, nét mặt có chút dỗi, Nhạc Viêm đột nhiên mỉm cười, ôm lấy bả vai của Hạ Phong "Để cho em cam tâm tình nguyện ở dưới, chỉ có… Anh." Sau đó lại bổ sung thêm: "Người em yêu."

Hạ Phong chống khuỷu tay, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Nhạc Viêm đang cong khóe môi mỉm cười, thật lâu sau, mới khe khẽ thở dài, xoay người để cậu ở mặt trên.

"Nhạc Viêm, em tới đi."

Lời này dù pha chút mùi nghiến răng nghiến lợi, Nhạc Viêm vẫn dừng nụ hôn ở xương quai xanh của Hạ Phong, dịu dàng đến mức khiến người ta say lòng.

Đánh vào tâm lý bằng câu "Chỉ có" và "Người em yêu", Nhạc Viêm anh bạn thật sự đã làm Hạ Phong cảm động.

Đấu với giáo viên tâm lý học, chỉ có cậy mình thì chưa đủ đâu, Hạ Phong khẽ thở dài, nhận mệnh mà nhường lại quyền chủ động đêm nay.

Trong đêm ấy Hạ Phong rốt cuộc phát ra tiếng rên mê người, không còn như tiếng mổ heo thảm thiết kéo dài ấy nữa, Nhạc Viêm đoạt lại quyền chủ động một đêm, dường như muốn dùng hết tất cả sự dịu dàng, hôn lên từng điểm nhỏ trên thân thể Hạ Phong, bao gồm bộ vị tư mật.

Tỏ rõ, người này… tất cả đều là của tôi.

Ngày kế, Hạ Phong xin phép không lên lớp.

Còn Nhạc Viêm tinh thần sảng khoái, ở văn phòng gặp Chung Ly chạy tới xin tí điểm môn tự chọn.

Tiểu Ly tò mò hỏi Nhạc Viêm: "Thầy ơi, thầy bảo em gửi 28.178.63.1 rốt cuộc có ý gì dạ?"

Nhạc Viêm vươn ngón tay thon dài đẩy mắt kính, gọng kính kim loại dưới ngọn đèn ánh lên sự nhu hòa, khóe môi khe khẽ nhếch lên cao thành độ cong cố định —

"Địa chỉ IP thôi."

Lúc này, Hạ Phong nằm ở trên giường đang nói chuyện điện thoại với Từ Phong.

"Cậu nếu rảnh thì để tiểu Văn Bân lên trên một lần, thường xuyên bị cậu đè sẽ gây chướng ngại tâm lý…. Cái gì 1 trời sinh, đừng dối, tôi có thể thụ cậu dựa vào cái gì không thể thụ? Hể… Giọng tôi khàn như thế là do tối qua kêu lớn tiếng quá, cái gì? Không biết xấu hổ? Xấu hổ viết thế nào, cậu dạy tôi đê…"

Trải qua sự khuyên bảo kéo dài hơn nửa tiếng của Hạ Phong, Từ Phong rốt cuộc bất đắc dĩ đáp lại: "Văn Bân rất thành thật, đừng có ý định dạy hư cậu ấy, bọn tôi bây giờ rất tốt, không hề tồn tại vấn đề phản công. Còn có, tôi sẽ kêu cậu ấy cách xa hai tên biến thái bọn cậu ra."

Sau đó cúp điện thoại.

Lúc di động lại reo lên, nhận được là tin nhắn của Nhạc Viêm gửi qua.

"Thân thể khỏe hơn chưa? Giữa trưa em mang cơm về, anh nghỉ ngơi đi." Và tiếp thêm một câu — "Em yêu anh."

Hạ Phong xoay xoay di động trong tay, hơi nhếch lên khóe môi.

Kỳ thật thỉnh thoảng làm thụ cũng rất hạnh phúc, nhớ tới trên gương mặt hay lãnh đạm của Nhạc Viêm lộ ra vẻ quan tâm quý trọng, nhìn thấy câu nói đơn giản 'em yêu anh' trong di động, Hạ Phong đã cảm thấy toàn thân lâng lâng như sắp bay lên trời.

Được rồi, đêm nay chờ cậu ấy về rồi bàn bạc thử, tỉ lệ công thụ 2:8, có thể cân nhắc về lại 4:6.

64. Chương 64: Phiên Ngoại

Nắng ngoài trời theo cánh cửa mở len vào trong đại sảnh rộng lớn.

Hòa trong căn phòng ấm áp.

Cậu trai trẻ đẩy cửa bước vào.

Nắng trời rọi lên ghế salon, lộ ra hình dáng của một người đàn ông ngủ trên ghế salon đang khẽ cau mày, chăn cũng bị đá xuống đất.

Cậu trai trẻ khẽ cong khóe môi thành một nụ cười mỉm, đến gần, cầm lấy chăn, nhẹ nhàng đắp lên người nọ.

"Đã về rồi?" Đỉnh đầu vang lên một giọng nói dịu dàng.

Chu Châu từ nhà bếp đi ra, do vừa mới nấu cơm nên còn chưa cởi chiếc tạp dề trắng, điển hình cho cách ăn mặc của người đàn ông nội trợ. Anh khẽ cười, nhìn chăm chú vào Long Diễn.

"Vâng, ba." Long Diễn lên tiếng, quay đầu chỉ chỉ người đàn ông đang cau mày trên ghế salon: "Đừng nói ổng ngủ tới tận giờ nha? Ngủ phát tới lúc trời tối mịt, ổng lợi hại thiệt đó."

Chu Châu nhìn về Long Hành Thiên đang ngủ say, ánh mắt lộ ra nét dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Anh ấy gần đây quá mỏi mệt, tối qua tăng ca đến tận nửa đêm mới về, sợ làm ồn ba nên ngủ trực tiếp ở ghế salon.

Long Diễn nhíu nhíu mày.

Nhìn kỹ, gương mặt hai cha con họ có chút giống nhau, lúc nhướng mày hiện rõ vẻ anh khí bức người, chẳng qua Long Diễn do tuổi còn nhỏ, trong ánh mắt còn lộ nét thanh tú và non nớt.

"Công ty gần đây bận việc lắm sao?" Long Diễn hỏi.

Chu Châu gật đầu nhẹ: "Yên tâm đi, ba ba của con có thể ứng phó. Ở lại ăn cơm rồi còn đi học."

Long Diễn cười cười: “Chúng ta ăn trước, mặc kệ ổng?”

Chu Châu cười: “Kệ anh ấy, ba có chừa lại.”

Hai người ngồi vào bàn ăn cơm, thỉnh thoảng trò chuyện một ít về chương trình học gần đây, Long Diễn đang trong giai đoạn năm cuối cấp ba, nên bị ép ở lại trường, chỉ vào cuối tuần mới có thể bớt chút thời gian để chạy về nhà ăn món ngon do Chu Châu nấu.

Hương thơm của đồ ăn bay tới chóp mũi của người đàn ông ngủ ở trên ghế salon, hắn nhẹ cau mũi, hít hít, sau đó bừng mở mắt.

“Hai người ăn cơm không gọi tôi….” Âm thanh tỏ vẻ tủi thân.

Long Diễn vừa nhai cơm, vừa cười: “Ai kêu ba ngủ như heo…”

Đáp lại là một cú búng trán mạnh, cùng với — “Dám nói chuyện với ba thế à, không muốn sống hả?”

Người một nhà quây quần dùng bữa cơm sum họp, sau đó, Long Hành Thiên ôm chăn về phòng ngủ tiếp, Chu Châu rửa chén ở nhà bếp, bỗng cảm giác có đôi cánh tay quàng quanh cổ mình.

Chu Châu nở nụ cười: “Đừng nói lại có chuyện nhờ ba đi?”

Long Diễn từ phía sau ôm Chu Châu, rầu rĩ nói: “Ba, con có việc muốn trao đổi với ba.”

“Nói đi, chuyện gì thần bí vậy?”

“Bọn con thi xong điền vào phiếu nguyện vọng, con muốn vào ngành tài chính.”

Chu Châu tạm dừng động tác trong tay, “Tại sao? Con không phải rất ghét kinh tế sao?”

Long Diễn cúi đầu: “Bây giờ lại tự nhiên không ghét nữa…”

“Không phải vừa thấy mấy con số là đã muốn bệnh sao?” Chu Châu thẳng thắn, cười nói thêm: “Thành tích toán cũng không giỏi lắm nha…”

“Ai, ba cứ đồng ý đi, ba không cho con chỉ đành lén điền nguyện vọng thôi.” Long Diên ôm lấy Chu Châu bắt đầu dùng sức lắc…

Những năm gần đây, cuộc sống một nhà coi như êm ấm hòa thuận.

Chẳng qua cách dạy của Long Hành Thiên và Chu Châu có hơi khác biệt, Long Hành Thiên là làm theo “Gậy gộc tạo nhân tài.”, Long Diễn khi bé bị ăn đòn không ít, còn Chu Châu lại mềm mỏng với nhóc, tiểu Diễn làm sai cái gì, cũng đều chỉ dạy nhẹ nhàng và ân cần.

Kỳ thật trong lòng Long Diễn đều kính trọng và yêu quý hai người cha của mình, có điều, nói chuyện với Chu Châu hay mỉm cười vẫn thoải mái hơn ba Long kia nhiều.

Vì thế, qua nhiều năm trưởng thành, Long Diễn tự nhiên thân thiết với Chu Châu hơn.

Có chuyện gì cũng sẽ trao đổi với Chu Châu trước.

“Chuyện này con chưa nói cho anh ấy sao?” Chu Châu quay đầu lại, xoa xoa tóc Long Diễn, “Tại sao chưa nói?”

Long Diễn trầm mặc thật sau…

“Ổng muốn con học luật, làm luật sư như ba.” Tủi thân nhìn Chu Châu, :”Nhưng con thiệt sự không hơn một cục gạch, so với khẩu chiến ở tòa con cảm thấy ngồi ở công ty giúp ba con đếm tiền còn có cảm giác thành tựu hơn…”

Chu Châu mỉm cười nói: “Bọn ba không ép con, hơn nữa… tin tưởng sự lựa chọn của con.”

Chu Châu luôn thế, làm cho Long Diễn vừa cảm kích lẫn cảm động.

“Con muốn học gì, tự con quyết định.” Chu Châu nói, “Cuối tuần này thi rồi, đừng để mình chịu áp lực nhiều quá, thi không đậu thì ba nuôi con mà.”

Long Diễn nở nụ cười: "Cảm ơn ba."

Long Diễn đi rồi, Chu Châu về lại phòng ngủ, vốn không muốn làm ồn hắn, nhẹ bước tới bên giường xốc chăn lên, bị người nào đó lại đột nhiên mở bừng mắt kéo vào lòng.

"Anh làm gì vậy?"

"Nhớ em… " nhẹ giọng nói bên tai, rồi thuận tiện trở mình đặt cậu dưới thân, sáp qua cho Chu Châu một nụ hôn dịu dàng.

"Trong khoảng thời gian này công ty bận bịu nhiều việc, không rảnh ở với em, để em một mình…"

Để hắn khỏi phải tuôn ra ba lời sến súa như phòng không gối chiếc có thấy cô đơn không, có nhớ anh không,… Chu Châu cười ôm lấy cổ hắn, chủ động dâng môi.

Nụ hôn trở nên tốt đẹp và tự nhiên.

Hai người cùng chung sống nhiều năm, đã sớm cỡi bỏ sự ngây ngô của khi xưa, hiện giờ, ôm nhau, lại có cảm giác ấm áp như "Người ấy chính là nửa kia của mình."

Cảm giác bàn tay quen thuộc luồn vào áo, vuốt ve trước ngực….

Hôn một đường từ cổ lần xuống, thuận tiện lột đồ dần.

"Anh không mệt à?" Chu Châu cười khẽ hỏi.

Long Hành Thiên nghiêm trang đáp: "Ngủ một ngày, anh bây giờ… tinh lực đang dư thừa." Sau đó vì chứng mình lời nói của mình, len lỏi bàn tay vào đùi Chu Châu.

Chu Châu không phản kháng, chỉ buông rũ mi mắt, nhẹ nhàng ôm hắn.

.

Quá trình tiến vào không đau lắm, hai chân bị hắn nâng lên vòng quanh eo, luật động vừa liên tục lại kịch liệt, nhiệt tình không hề giảm theo năm tháng.

Người này lên giường là y chang như dã thú.

Chu Châu nghĩ thầm.

Được hắn dẫn dắt tới cao trào, cảm giác toàn thân đều được chìm ngập trong khoái cảm, trừu động vào sâu ra cạn liên tục làm cho Chu Châu không khỏi phóng túng rên rỉ.

Thế nhưng…

"Đúng rồi, tiểu Diễn… Vừa rồi… Nói với em… "

Bởi do động tác kịch liệt, âm thanh trở nên đứt quãng.

"A… Anh… làm nhẹ…"

Đáp lại là tiếng nói khàn khàn xen lẫn hơi thở hổn hển: "Vào lúc này, còn dám thất thần…" Cùng với, sự trừng phạt bằng nụ hôn nồng nhiệt.

Tiếng va đập khiến kẻ khác thẹn thùng, cùng với tiếng rên rỉ ám muội, tô vẽ nên căn phòng xuân sắc.

Thật lâu sau, Long Hành Thiên đứng dậy mở cửa sổ, tản đi mùi xạ hương đặc biệt trong phòng ngủ.

Bị chà đạp hơn nửa đêm, Chu Châu trong tình trạng kiệt sức, nằm bò trên giường thở gấp, đã sớm quên sạch chuyện của Long Diễn.

Long Hành Thiên khẽ nâng khóe miệng.

Thằng oắt Long Diễn này, muốn người ta không biết trừ phi đừng làm, mày cho là mày lén lút tìm Chu Châu trao đổi, thì thoát được pháp nhãn của bố mày à?

Sau khi thi xong, Long Hành Thiên lái xe đi đón con, cả nhà tới quán cơm Tây gần đó ăn một bữa thịnh soạn, để chúc mừng Long Diễn cuối cùng qua được kiếp địa ngục ở cấp ba.

Long Diễn bấy giờ mới bồn chồn nói với Long Hành Thiên: “Ba, con điền nguyện vọng, điền là tài chính, theo điểm dự tính thì đại học kinh tế T chắc hẳn không thành vấn đề…”

Long Hành Thiên vô cùng bình tĩnh uống ngụm trà, sau đó nói: “Mày muốn học tài chính có liên quan gì đến ba?” Rồi thêm: “Chẳng lẽ muốn mở công ty đối chọi với ba?”

Được rồi, Long Diễn cảm thấy cái ý tưởng vì thấy ổng quá vất vả mà muốn tới công ty hổ trợ, thật sự là rất TMD ngu ngốc.

Sau khi lên đại học, Long Diễn nhận được một bức thư.

“Tiểu Diễn, con bây giờ đủ mười tám tuổi, ba cần phải nói cho con biết một việc.

Cha mẹ ruột của con, nhiều năm trước, lúc ở nước ngoài làm nghiên cứu bất hạnh nhiễm bệnh qua đời, con là con nuôi của ba, con đừng đau buồn, cha mẹ con đều là những người rất ưu tú, con nên tự hào vì họ. Ba và Chu Châu nuôi nấng con như con ruột, đối bọn ba mà nói, có máu mủ hay không đều không quan trọng, bọn ba yêu con thật sự.

Vốn chuyện này ba nghĩ giấu con cả đời, nhưng Chu Châu nói, con có quyền biết thân thế của mình, đồng thời lựa chọn cuộc sống tương lai của con.

Do tính ích kỷ của ba, ba muốn bên Chu Châu cả đời, xin lỗi đã không cho con một gia đình đầy đủ, không cho con một người mẹ như bao đứa trẻ bình thường khác, và hơn nữa bọn ba còn là người yêu cùng giới, để con chịu áp lực quá sớm.

Ba biết, con chưa từng ghét bỏ bọn ba, con còn kính trọng bọn ba làm bọn ba thật sự rất vui.

Làm ba của con, tâm nguyện lớn nhất của bọn ba là niềm vui và hạnh phúc của con. Con cũng đâu thích kinh tế, học kinh tế chỉ vì tốt nghiệp xong giúp ba ba trông công ty đúng không? Ba ba rất vui khi con có lòng hiếu thuận, nhưng mà, ba ba chỉ hy vọng con làm việc mình thích, không muốn con vì trưởng bối mà từ bỏ yêu thích của mình, bọn ba chưa bao giờ ép con làm một chuyện gì, càng không hy vọng bọn ba trở thành gánh nặng và áp lực của con.

Con nếu muốn chuyển chuyên ngành, theo nội quy của nhà trường vào học kỳ đầu năm nhất có thể thi chuyển chuyên ngành, bọn ba sẽ tôn trọng và ủng hộ quyết định của con.

Và chuyện cha mẹ ruột của con, ba đã gửi ảnh chụp của họ qua hòm thư của con.

Cuối cùng, con vĩnh viễn là đứa con bọn ba yêu nhất.”

Chu Châu nói miệng, Long Hành Thiên viết thay

Long Diễn vốn bị câu chữ tình cảm ép ra một giọt nước mắt, nhưng nhìn thấy hàng chữ cuối cùng rồi, chỉ có thể gấp thư trong im lặng.

Ba ơi, ba đâu cần đả kích người ta như thế, tuy biết ba không nói chuyện tình cảm, nhưng ba cũng đâu cần viết trực tiếp “Chu Châu nói miệng Long Hành Thiên viết thay” vậy chứ.

Nói với con mấy lời dễ nghe và dịu dàng tí xíu thì sẽ chết hả…

Cuối tuần này, Long Diễn mang theo một giỏ trái cây về nhà.

Sau khi vào cửa Long Hành Thiên vẫn ngủ trên ghế salon như trước, Chu Châu thì ngồi bên cạnh, im lặng đọc báo.

Bầu không khí ấm áp và mái ấm này…

Ai nói các ba đã không cho con gia đình đầy đủ? Ba ba, các ba cho con, là một phần yêu thương hoàn chỉnh nhất trên đời.

Con suốt đời này không thể trả hết nợ được.

Con nuôi thì sao, không phải ruột thịt thì sao… Ở sâu trong tâm, niềm tôn kính và yêu quí các ba sẽ không bởi vậy mà có gì thay đổi.

"Ba." Long Diễn thực tự nhiên ngồi bên cạnh Chu Châu.

Chu Châu nở nụ cười: "Quân sự một tháng, có quen không?"

"Dạ, cũng được." Long Diễn tạm dừng, giúp Long Hành Thiên đang ngủ say kéo chăn lại, cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Thư… Con nhận được."

"Phải không." Chu Châu buông tờ báo, "Quyết định của con là?"

"Con sẽ không chuyển chuyên ngành." Giọng nói lộ ra chút kiên định, cùng với sự cam đảm của nghé con không sợ cọp, "Chờ sau khi con tốt nghiệp sẽ tiếp nhận công ty của ba ba, con chắc chắn sẽ kiếm nhiều tiền hơn ổng, hì hì."

Cho các ba có nhiều thời gian ở chung hơn, con muốn nhìn thấy các ba hạnh phúc bên nhau.

Chuyện của công ty, cứ giao cho con khi trưởng thành đi.

"Đúng rồi, ba…"

"Hử?"

"Cảm ơn các ba."

Thanh âm Long Diễn hơi nghẹn ngào, đổi lấy là cái ôm dịu dàng của Chu Châu.

"Con trưởng thành rồi." Chu Châu vỗ vỗ vai Long Dương, mỉm cười: "Ba rất vui."

Cái ôm siết chặt hơn, lúc bị Long Hành Thiên đánh đòn Long Diễn đều không khóc, nay vùi vào lòng Chu Châu trộm rơi một giọt nước mắt.

Còn cái người đang làm bộ ngủ trên salon, cũng không khỏi nhẹ nâng khóe môi.

Một tia nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi lên gương mặt ba người.

Ánh sáng nhu hòa, làm không khí trong phòng trở nên ấm áp lạ thường.

Nơi đây, có thể tồn tại thứ gọi là "Nhà". Và trong lòng ba người, tồn tại điều ấm áp nhất.

65. Chương 65: Phiên Ngoại

1, Lần đó Hạ Phong bị Nhạc Viêm hiểu lầm là chuyện như thế nào?

Hạ Phong cười: "Do Vu Tường thi toán có 20 điểm gọi điện khóc lóc với tôi rằng nó muốn tự sát, tôi thân là bằng hữu của anh họ nó nên đi an ủi."

Vu Tường nhảy dựng phẫn nộ: "Anh nói láo! Em rõ ràng thi 25 điểm…"

Không cần để ý đến bọn họ, quyền giải thích nằm trong tay tác giả…

Được rồi sự kiện này kì thật rất chi là xàm, lúc ấy Hạ Phong mang theo Vu Tường tới khách sạn đương nhiên không phải 419, mà do Vu Tường trốn nhà không có chỗ ở, Hạ Phong vừa vặn bắt gặp rồi kéo cậu ta vào khách sạn ngủ qua đêm mà thôi.

Tiểu Vu Tường, con chính là có số làm vật hi sinh, hôm nào má Điệp viết cho con thiên văn để con làm diễn viên chính nha., ngoan (Chị Điệp không chút ý thức được nợ bút nghiệt trái còn ở đó cười tủm tỉm an ủi Vu Tường, phía sau âm phong cuồn cuộn chính là một đám người đã lâu chưa được nhắc tới: Diệp Kính Huy, Ti Minhh, Nhan Cảnh, Nhung Tử đồng loạt phóng đao nhãn xèn xẹt. = =)

2, Chu Châu, từ khi nào anh bắt đầu thích Long Hành Thiên, có ấn tượng gì về anh ta?

Chu Châu nhìn Long Hành Thiên, lại nhìn Long Diễn, "Sau khi biết ảnh thích tôi từ lâu, đột nhiên cảm thấy rất cảm động, sau đó thì động tâm."

“Vậy tại sao thích anh ta?”

“Con của ảnh rất đáng yêu, tôi muốn làm ba ba.”

Cái này mà cũng thành lí do = =|||

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

3, Tiểu Nhạc, anh thích làm công hay thích làm thụ? Công được hơn hay thụ được hơn?

Nhạc Viêm cong cong khóe môi: “Đương nhiên là công, nhìn Hạ Phong rên rỉ là một điều rất thỏa mãn. Trước mắt tỉ lệ công được điều chỉnh tới 4:6 rồi.”

Cụ thể thì xin xem trong phiên ngoại.

4, Tiểu Hạ, lúc chưa quen Viêm Viêm anh có từng 419 không?

Hạ Phong: “Có chứ, tinh thần và nhục thể có thể tách rời.”

Thấy Nhạc Viêm nhíu mày, Hạ Phong lập tức thay bằng gương mặt tươi cười: “Đương nhiên, lúc ở bên Viêm, tinh thần và thân thể của tôi đạt tới sự thống nhất cao nhất.”

5, “Nho Nhã, có muốn phản công một lần không?”

Văn Bân quay đầu “Từ Phong, anh thấy sao?”

Từ Phong cười dịu dàng: “Anh tôn trọng ý kiến của em.”

Văn Bân mặt đỏ ửng, thuận tiện lườm một đám xem kịch vui, lại gần nhỏ giọng: “Vậy đêm nay trở về, anh cho em ở trên…”

Từ Phong mỉm cười: “Ừ, anh sẽ “tự mình” dạy em.”

Hạ Nhạc Long Chu trao đổi nhau một ánh mắt bất đắc dĩ.

Kỳ thật đối với Vân Bân mà nói, ngoại trừ bị Từ Phong đè ra, thứ quan trọng thứ hai là… game của cậu. Giữa đĩa CD game và đè Từ Phong thì Vân Bân chọn cái trước…

6, “Tôi muốn quyến rũ yêu nghiệt Hạ Phong, bạn nhỏ Viêm Viêm sẽ đánh chết tôi chứ?”

“Tôi sẽ không đánh chết bạn.” Nhạc Viêm mỉm cười, nâng gọng kính, “Tôi chỉ có thể điều trị tâm lý của bạn.”

Hạ Phong tà ác cười: “Chớ nhắm vào tôi, sau khi ở cạnh Viêm, thân thể và tinh thần của tôi đều không muốn ngoại tình.”

7, “Từ Phong và Hạ Phong, trong thời thanh mai trúc mã dài đằng đẵng của hai anh, từng có gian tình gì không? Từng có bất cẩn va chạm khơi gợi tình cảm mãnh liệt hay ám muội gì không?”

Hạ Phong nhìn Nhạc Viêm, lại nhìn Từ Phong, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Cậu ta?”

Từ Phong nhìn Văn Bân, ủ Văn Bân vào lòng, chau mày nói với Hạ Phong, “Tôi hoàn toàn không có cảm giác với Hạ Phong, vẫn là Văn Bân hợp khẩu vị của tôi.”

Hạ Phong cau mày: “Thưởng thức của cậu tôi thật sự không thể hiểu nổi.”

Từ Phong cười: “Đều là hạt óc chó thôi.”

Hai người bị gọi là hạt óc chó bên cạnh, đồng thời hừ một tiếng.

8, “Thầy Hạ: Không thống kê hết, anh nhắm chừng từng có bao nhiêu đối tượng 419?”

Hạ Phong cúi đầu trầm tư thoáng chốc, “419 người?”

Bên cạnh vang lên tiếng hít khí, Hạ Phong mỉm cười giải thích: “Vậy giữ số đuôi đi, chắc có 9 người.”

“Thầy Nhạc thì sao?”

Nhạc Viêm mỉm cười, “Tôi thì giữ hàng trăm và hàng chục, 41 người.”

Bên cạnh lại vang lên tiếng hít khí.

Trong không khí tia lửa văng tùm lum, anh chàng quay phim chạy trối chết, màn hình đen kịt, có thể nghe thấy một ít âm thanh gặm cắn kỳ lạ, không biết là ai cắn ai.

9, "Đồng chí Long, và đồng chí Chu khi ** bị con của anh quấy rầy bao nhiêu lần?"

Long Hành Thiên xoa xoa tóc tiểu Diễn: "Ừm, tiểu Diễn ngủ rất sớm, không có tồn tại vấn đề này."

Long Diễn trốn ra sau lưng Chu Châu: "Ba, lần trước con thấy ba đè lên ba ba Chu bắt nạt ba ba. Ba không phải nói muốn đưa con qua ở với ông nội sao?"

Long Hành Thiên cười: "Ba nói lúc nào?"

Long Diễn trừng mắt: "Con muốn tố ba ngược đãi trẻ em, còn không cho người khác biết!" kéo áo của Chu Châu, tủi thân nói: "Ba ba Chu~ con không muốn qua ở với ông nội, ông nội rất dữ TOT…"

Chu Châu sờ sờ mũi: "Cái đó… Vậy buổi tối con phải đi ngủ sớm đó."

"Con ngủ từ rất sớm mà, hơn nửa đêm đột nhiên có tiếng động đánh thức con dậy, con mới tới phòng mấy ba xem, thấy các ba đánh nhau…" Nói xong nghi hoặc nghiêng đầu suy tư, "đánh kịch liệt đến cả quần áo cũng kéo rách, phận làm con đương nhiên phải tới khuyên can nha, tại sao muốn đưa con qua ở với ông nội, hai ba chơi kì quá…"

Hiện trường phát ra tiếng cười trộm, cùng với giọng nói thì thầm khe khẽ: "Không có trẻ nhỏ thiệt là tốt." hay "Không cần đi thụ tinh ống nghiệm."

10, Trong truyện còn hai đứa nhỏ chưa được kết duyên, bạn nhỏ Long Diễn và bạn nhỏ Vu Tường có hy vọng phát triển không?

Vu Tường khiếp sợ nhìn bộ dạng Long Diễn: "Hiện tại thân thể và trí óc của nhóc còn chưa phát dục xong, tôi chẳng quởn chờ nhóc mười năm sau trưởng thành rồi mới nói chuyện yêu đương, tôi càng thích mấy đại thúc thành thục đẹp trai."

Thì ra con đã có tự giác làm thụ từ sớm, mệt lão nương muốn cho con làm công, làm mẹ thất vọng quá đó….

Vu Tường cười tủm tỉm: "Bà không biết đại thúc thụ phổ biến hơn đại thúc công sao?"

Hình như là đúng vậy, nhưng mà con xác định con mới mười sáu tuổi có thể có kinh nghiệm công phong phú hơn đại thúc sao…

Long Diễn chạy tới kéo tay Vu Tường: "Anh Vu Tường, em cũng thích đại thúc thành thục đẹp trai…"

Ế, Long Hành Thiên và Chu Châu mấy người dạy dỗ thằng nhỏ thế nào vậy hả!

"Ví dụ như chú Tiêu, lần trước mua đồ chơi cho em."

Một đám mây đen lượn qua, Tiểu Phàm ngồi ở thính phòng đột nhiên mỉm cười: "Tiểu Diễn, gọi chú một tiếng đại thúc thử xem?"

Chu Châu vội vã kéo con mình ra sau bảo vệ, cười nói thân thiết: "Tiêu luật sư cũng tới đây à~"

Tiêu Phàm cười: "Đâu còn cách nào khác, nghe nói sẽ có người hỏi tôi mấy câu, không thể không rút bớt thời gian lên sàn."

Bên cạnh truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ, Diệp Kính Văn trưng ra cái vẻ thiếu đánh: "Vấn đề JQ của tôi với Tiêu Phàm có người cứ bám chặt không tha… Thiệt không biết phải làm sao, mau chóng giải quyết rồi còn về nhà."

Long Diễn đột nhiên chớp chớp mắt, nói: "Chú Tiêu với chú Diệp, chính là hai vị cấu kết làm việc xấu trong truyền thuyết sao?"

Diệp Kinh Văn cười gian ác: "Bé Diễn ngoan, nói cho chú, cái từ cấu kết làm việc xấu này ai dạy bé?"

Vì tránh cho hỗn chiến giữa CP, tiểu Long Diễn bị nhân viên công tác dùng kẹo que dụ ra hậu trường = =||

Dưới sự bức ép "dâm uy" của bác sĩ Diệp và luật sư Tiêu, lại vì Lâm Vi và Về Đằng đang ở nhà tắm rửa chờ hai bọn họ về, cho nên câu hỏi hôm nay của bọn họ sẽ được cho qua, sau này sẽ lôi tất cả mọi người trong năm bộ ra giải quyết một thể.

11, Mối tình đầu của các vị là ai?

Long Hành Thiên: "Tôi đương nhiên là Chu Châu, từ thời đại học nhìn thấy cậu ấy, thì đã thích rồi." Dịu dàng nhìn Chu Châu, nắm tay anh.

Chu Châu nắm lại tay Long Hành Thiên, mỉm cười: "Em cũng vậy."

"Hả? Em cũng tiếng sét ái tình với anh sao?"

Chu Châu lắc đầu, nói rất thẳng thắn: "Ý của em, mối tình đầu của em cũng là anh, cảnh tượng lần đầu gặp mặt là gì em còn không nhớ rõ, sao có thể tiếng sét ái tình?"

Hạ Phong không đỏ mặt tí nào: "Đêm đầu không phải Nhạc Viêm, nhưng mối tình đầu thì hẳn vậy."

Cái gì gọi là hẳn vậy = =||

Nhạc Viêm: "Người tôi thích đầu tiên là Hạ Phong, người mang đến vui thích duy nhất cũng là Hạ Phong."

Cho nên đêm nay Hạ Phong anh tắm rửa chờ anh ta công đi, Nhạc Viêm lại bắt đầu cảm động anh rồi.

Văn Bân vò đầu nói: "Mối tình đầu của tôi là Nhạc Điềm Điềm, nhóc con đó xuất ngoại thì bỏ tôi, kỳ thật người yêu thích nhất là Từ Phong, ha ha…"

Từ Phong mỉm cười: "Mối tình đầu của tôi là Văn Bân, nụ hôn đầu tiên cũng là bị em ấy cướp mất." Quay đầu, mỉm cười: "Đúng không Văn Bân?"

Văn Bân đỏ mặt: "Em không nhớ rõ."

"Không sao, tối về sẽ ôn tập lại."

….

Một đám cầm thú!

12, Hỏi hai tên BT Từ Hạ, từ khi nào thì phát hiện tính hướng của bản thân? Lúc ấy có cảm tưởng gì?

Từ Phong và Hạ Phong nhìn nhau cười, "Bọn tôi đều trời sinh là gay."

Hạ Phong nghiêm trang nói: "Lúc trung học."

Từ Phong gật đầu: "Ừ."

Hạ Phong cười: "Xem GV có cảm giác hơn AV."

Tên mặt dày cũng quá trực tiếp rồi đó.

13, Nho Nhã trước khi gặp Từ Phong thích kiểu con gái như thế nào, có từng chủ động theo đuổi ai đó chưa?

Văn Bân vò đầu: "Chưa từng chủ động theo đuổi, nhóc con Nhạc Điềm Điềm kia chủ động theo đuổi tôi, tôi đáp ứng."

Lúc ấy cho dù heo mái già chủ động theo đuổi cậu ta, mà cậu ta cũng đáp ứng, đồ không có thần kinh = =||

14, ở trong lòng anh ai là BT nhất? Xin đưa ví dụ chứng minh.

Hạ Phong: "Tôi cảm thấy tôi BT nhất."

Nhạc Viêm mỉm cười: "Tôi cũng thấy anh BT nhất."

Văn Bân: "Tôi cũng thấy Hạ Phong BT nhất."

Từ Phong: "Tôi tôn trọng ý kiến của Văn Bân nhà tôi."

Chu Châu quay đầu đưa mắt xuống khán đài, sau khi phát hiện Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm đã rời khỏi thì mới thở phào nhẹ nhõm, "Ở hiện trường, quả thật Hạ Phong BT nhất."

Long Hành Thiên gật đầu: “Lại còn khát máu nhất, suốt ngày chém người ở trong game.”
Câu hỏi này cuối cùng nhận được sự nhất trí, thiệt là không dễ dàng mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cho-toi-mot-bat-chao